

Fremsat den 6. oktober 2021 af erhvervsministeren (Simon Kollerup)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og forskellige andre love¹⁾

(Supplering af taksonomiforordningen og ny model for SIFI-udpegning)

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1447 af 11. september 2020, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, § 1 i lov nr. 2110 af 22. december 2020, § 297 i lov nr. 1155 af 8. juni 2021, § 4 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021 og senest ved § 2 i lov nr. 1166 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 5, stk. 1, nr. 66, ændres »19-22 eller 23-26« til: »19-22, 23-26 eller 26 b-e«.

2. § 7, stk. 2, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 2. Følgende har eneret til fra offentligheden at modtage indlån og andre midler, der skal tilbagebetales:

- 1) Pengeinstitutter.
- 2) Udenlandske kreditinstitutter, der opfylder betingelserne i § 1, stk. 3, §§ 30 eller 31.
- 3) Sparevirksomheder.
- 4) Staten.
- 5) Danmarks Nationalbank.

Stk. 3. Følgende kan fra offentligheden modtage andre midler, der skal tilbagebetales, bortset fra indlån:

- 1) Realkreditinstitutter.
- 2) Et skibsfinansieringsinstitut.
- 3) KommuneKredit.
- 4) Projektjere, såfremt de modtagne midler er modtaget som led i et crowdfundingudbud omfattet af reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU)

2020/1503 af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet.

- 5) Virksomheder, såfremt modtagelse af andre midler, der skal tilbagebetales, eller udlånsvirksomhed ikke er en væsentlig del af virksomhedens drift.«
Stk. 3-7 bliver herefter stk. 4-8.

3. I § 7, stk. 5, der bliver stk. 6, ændres »stk. 6« til: »stk. 7«.

4. I § 75 a, stk. 1, indsættes som 4. pkt.:

»Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere.«

5. I § 77 d, stk. 4, udgår »i årsrapporten«, og som 2. og 3. pkt. indsættes:

»Virksomheden skal i årsrapporten angive, hvor oplysningerne i henhold til 1. pkt. kan findes. Oplysningerne skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for den seneste årsrapports offentliggørelse.«

6. § 125 h, stk. 4, 1. pkt., affattes således:

»Erhvervsministeren vurderer minimum hvert andet år, om en systemisk buffersats fastsat i medfør af stk. 1 eller 2 fortsat er berettiget og genfastsætter i givet fald buffersatsen.«

7. I § 211, stk. 2, ændres »§ 7, stk. 6,« til: »§ 7, stk. 7,«.

8. I § 234 a indsættes som stk. 2:

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 (DGSD), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 149, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution, EU-Tidende 2016, nr. L 26 side 19, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010, EU-Tidende 2014, nr. L 60, side 34, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349.

»Stk. 2. Gyldigt stiftede panterrettigheder registreret i skadesforsikringssselskabets regnskaber skal til enhver tid modsvares af aktiver svarende til værdien af de gyldigt stiftede panterrettigheder. Disse aktiver må ikke allerede være bestemt til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, jf. §§ 126 e og 126 f, eller det af selskabet opgjorte krav til minimumsbasis kapital, solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet, jf. § 126, §§ 126 c og 126 d.«

9. Efter § 245 b indsættes:

»§ 245 c. Finanstilsynet skal vurdere, om et pengeinstitut er i stand til at tilbagebetale et indskud, hvis Finanstilsynet får godtgjort, at pengeinstituttet ikke har udbetalt et indskud, der er direkte forbundet med pengeinstituttets finansielle situation, og som er forfaldet til betaling.

Stk. 2. Vurderingen skal foretages hurtigst muligt og senest fem arbejdsdage efter, at det er godtgjort over for Finanstilsynet, at et indskud omfattet af stk. 1 ikke er tilbagebetalt.

Stk. 3. Finanstilsynet giver straks meddelelse til Garanti-formuen, hvis Finanstilsynet konstaterer, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et indskud af årsager, der er direkte forbundet med pengeinstituttets finansielle situation, og pengeinstituttet ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til at tilbagebetale indskuddet.«

10. § 308, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Pengeinstitutter og realkreditinstitutter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, udpeges som et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), hvis den beregnede systemiskhed for instituttet, jf. stk. 6, overskrider 100 basispoint i to på hinanden følgende år, jf. dog stk. 4.«

11. I § 308, stk. 3, ændres »en eller flere af indikatorerne i stk. 2, nr. 1-3, uagtet indikatorerne i henhold til stk. 2 ikke har været overskredet« til: »100 basispoint ved beregning af instituttets systemiskhed, jf. stk. 6, uagtet den beregnede systemiskhed for instituttet ikke har overskredet 100 basispoint«.

12. I § 308, stk. 4, ændres »ligge under indikatorerne, jf. stk. 2,« til: »have en beregnet systemiskhed, jf. stk. 6, på under 100 basispoint«.

13. I § 308, stk. 5, ændres »indikatorerne i stk. 2, nr. 1-3« til: »100 basispoint ved beregning af systemiskheden for instituttet, jf. stk. 6«.

14. § 308, stk. 6-8, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 6. Finanstilsynet skal beregne institutternes systemiskhed opgjort i basispoint som den vægtede sum ganget med 10.000 af de andele, der opgøres som det enkelte instituts andel af den samlede værdi for alle danske penge- og realkreditinstitutter og væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter for hver af følgende indikatorer:

- 1) Samlede aktiver vægtet med 6/24.
- 2) Værdien af nationale betalingstransaktioner vægtet med 2/24.
- 3) Indlån i Danmark vægtet med 2/24.
- 4) Udlån i Danmark vægtet med 2/24.
- 5) Nominel værdi af derivater, som ikke er noteret på et reguleret marked (OTC-derivater) vægtet med 2/24.
- 6) Passiver på tværs af jurisdiktioner vægtet med 2/24.
- 7) Aktiver på tværs af jurisdiktioner vægtet med 2/24.
- 8) Udestående gældsudstedelser vægtet med 2/24.
- 9) Passiver inden for det finansielle system (hele verden) vægtet med 1/24.
- 10) Aktiver inden for det finansielle system (hele verden) vægtet med 1/24.
- 11) Passiver inden for det finansielle system (Danmark) vægtet med 1/24.
- 12) Aktiver inden for det finansielle system (Danmark) vægtet med 1/24.

Stk. 7. På baggrund af beregningen af systemiskhed placeres institutterne i en af fem følgende kategorier af systemiskhed:

- 1) Kategori 1: Institut med en systemiskhed på 100 basispoint og op til 300 basispoint.
- 2) Kategori 2: Institut med en systemiskhed på 300 basispoint og op til 1.000 basispoint.
- 3) Kategori 3: Institut med en systemiskhed på 1.000 basispoint og op til 2.000 basispoint.
- 4) Kategori 4: Institut med en systemiskhed på 2.000 basispoint og op til 4.000 basispoint.
- 5) Kategori 5: Institut med en systemiskhed på 4.000 basispoint og derover.«

Stk. 9 og 10 bliver herefter stk. 8 og 9.

15. I § 334, stk. 1, nr. 2, udgår »eller«.

16. I § 334, stk. 1, nr. 3, ændres »lov.« til: »lov, eller«.

17. I § 334, stk. 1, indsættes som nr. 4:

- »4) projektejere, hvis de modtagne midler er omfattet af et crowdfundingudbud omfattet af reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1503 af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet.«

18. I § 343 q, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

- »1. pkt. gælder ikke for datacentraler, der har tilladelse som it-operatør af et detailbetalingssystem, jf. § 180 a, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder.«

19. I § 343 s, stk. 3, nr. 5, ændres » (ESRB).« til: »(ESRB), og «.

20. I § 343 s, stk. 3, indsættes som nr. 6:

- »6) udtale sig til erhvervsministeren om, hvorvidt anvendelsen af finansielle instrumenters og finansielle kontraktors erstatningsbenchmarks i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1011 af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller

med henblik på at måle investeringsfondenes økonomiske resultater kan medføre systemiske finansielle risici, der kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet, jf. § 212, stk. 4, i lov om kapitalmarkeder.«

21. I § 343 s, stk. 7, udgår »statistiske«.

22. I § 344, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer«.

23. I § 344, stk. 2, 4. pkt., ændres »hos de penge- og realkreditinstitutter, der har en arbejdende kapital på mere end 250 mio. kr.« til: »hos realkreditinstitutter og de pengeinstitutter, der er i gruppe 1-3 eller 6 i Finanstilsynets størrelsesgruppering.«

24. § 353 ophæves.

25. Efter § 353 indsættes:

»§ 353 a. Er en sag om god skik m.v. omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence efter § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, er følgende dokumenter undtaget aktindsigt efter lov om offentlighed i forvaltningen (offentlighedsloven), indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning:

- 1) Finanstilsynets udkast til afgørelse af en sag eller udkast til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning.
- 2) Udtalelser afgivet af parten til Finanstilsynets udkast til afgørelse af en sag eller udkast til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning.
- 3) Supplerende korrespondance mellem Finanstilsynet og parten vedrørende udkastet til afgørelse af en sag eller udkastet til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning.«

26. I § 355, stk. 1, ændres »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer«.

27. I § 355, stk. 2, nr. 11, ændres »§ 7, stk. 4,« til: »§ 7, stk. 5,«.

28. I § 355, stk. 2, nr. 12, ændres »§ 7, stk. 1, 2 og 3,« til: »§ 7, stk. 1-4,«.

29. I § 361, stk. 2, indsættes som nr. 15:

»15) En it-operator af et detailbetalingssystem betaler 725.000 kr.«

30. I § 363 a, stk. 4, 1. pkt., ændres »Overstiger filialens balance, filialens udlån i Danmark eller filialens indlån i Danmark en eller flere af indikatorerne i« til: »Overstiger filialens beregnede systemiskhed 100 basispoint, jf.«

31. I § 363 a, stk. 4, 2. pkt., ændres »summen af filialernes balancer, udlån i Danmark eller indlån i Danmark overstiger en eller flere af indikatorerne i« til: »den beregnede systemiskhed opgjort samlet for filialerne overstiger 100 basispoint, jf. «

32. I § 363 a, stk. 4, 3. pkt., ændres »summen af filialernes og penge- og realkreditinstitutternes balancer, udlån i Danmark eller indlån i Danmark overstiger en eller flere af indikatorerne i« til: »den beregnede systemiskhed opgjort samlet for filialerne og penge- og realkreditinstitutterne overstiger 100 basispoint, jf.«

33. I § 372, stk. 1, ændres » samt i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet og regler udstedt i medfør heraf« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet og regler udstedt i medfør heraf samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og regler udstedt i medfør heraf«.

34. I § 372 a, stk. 1, indsættes efter »bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer,«.

35. I § 373, stk. 1, ændres »artikel 6, 7, 9 og 18-26,« til: »artikel 6, 7, 9, 18-26 og 26 b-e,«.

36. I § 373, stk. 1, indsættes efter »artikel 6, 7, 9 og 18-26,«: »artikel 26 b-e,«.

37. I § 373, stk. 9, ændres »§ 7, stk. 1-3,« til: »§ 7, stk. 1-4,«.

38. § 386 ophæves.

39. I bilag 10, nr. 1, udgår »at multiplicere den sum, der beregnes i overensstemmelse med nr. 2 i nærværende bilag, med den faktor, der fastsættes i overensstemmelse med nr. 3 i nærværende bilag.«

§ 2

I lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1047 af 14. oktober 2019, som ændret bl.a. ved § 9 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, § 2 i lov nr. 641 af 19. maj 2020 og § 5 i lov nr. 1940 af 15. december 2020 og senest ved § 5 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 20, stk. 2, nr. 5, ændres »3 år« til: »4 år«, »mindst 4 år« ændres til: »mindst 5 år«, og »3 og 4 år« ændres til: »4 og 5 år«.

2. I § 22, stk. 3, udgår »i årsrapporten«, og som 2. og 3. pkt. indsættes:

»Forvalteren skal i årsrapporten angive, hvor oplysningerne i henhold til 1. pkt. kan findes. Oplysningerne skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for den seneste årsrapports offentliggørelse.«

3. I § 27 a, stk. 1, indsættes som 4. pkt.:

»Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt.«

4. § 137, stk. 3, ophæves.

Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 3 og 4.

5. I § 155, stk. 1, 6. pkt., ændres »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer«.

6. I § 189 ændres »eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer«.

7. I § 168, stk. 3, 1. pkt., og § 168 a, stk. 3, 1. pkt., ændres »denne lov eller anden finansiel lovgivning,« til: »den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning,«.

8. I § 190, stk. 1, ændres »§ 137, stk. 5,« til: »§ 137, stk. 4,«.

§ 3

I lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1718 af 27. november 2020, som ændret ved § 4 i lov nr. 1940 af 15. december 2020 og § 6 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 10, stk. 1, nr. 3, ændres »§ 39« til: »§ 57«.

2. I § 48 a, stk. 1, nr. 5, ændres »3 år« til: »4 år«, og »4 år« ændres til: »5 år«.

3. I § 48 c, stk. 4, udgår: »i årsrapporten«, og som 2. og 3. pkt. indsættes:

»Investeringsforeningen skal i årsrapporten angive, hvor oplysningerne i henhold til 1. pkt. kan findes. Oplysningerne

skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for den seneste årsrapports offentliggørelse.«

4. I § 63 a, stk. 1, indsættes som 4. pkt.:

»Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere.«

5. I § 161, stk. 1, indsættes som nr. 9:

»9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer.«

6. I § 179, stk. 1, ændres »eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller regler udstedt i medfør heraf« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer eller regler udstedt i medfør heraf,«.

7. I § 189 ændres »eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer.«

§ 4

I lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 1767 af 27. november 2020, som ændret bl.a. ved § 4 i lov nr. 2110 af 22. december 2020, § 300 i lov nr. 1155 af 8. juni 2021 og senest ved § 8 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. I fodnoten til lovens titel indsættes efter »EU-tidende 2019, nr. L 334, side 155«: »og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/338 af 16. februar 2021, EU-tidende 2021, nr. L 68, s. 14«.

2. I § 1 indsættes efter stk. 9 som nyt stykke:

»Stk. 10. Reglerne i kapitel 32 a gælder for it-operatører af detailbetalingssystemer.«

Stk. 10 og 11 bliver herefter stk. 11 og 12.

3. I § 3 indsættes efter nr. 28 som nye numre:

»29) Detailbetalingssystem: Et betalingssystem, hvormed der i væsentligt omfang udføres clearing af betalinger i danske kroner mellem fysiske personer, virksomheder og offentlige myndigheder og mellem disse personer indbyrdes, bortset fra betalinger mellem finansielle virksomheder, operatører af markedspladser,

værdipapircentraler (CSD'er) og centrale modparter (CCP'er) og mellem disse personer indbyrdes.

- 30) It-operatør af et detailbetalingssystem: En fysisk eller juridisk person, der er meddelt tilladelse efter § 180 a, til at udføre it-drift af et detailbetalingssystem.«

Nr. 29-35 bliver herefter nr. 31-37.

4. I § 3 indsættes efter nr. 35, der bliver nr. 37, som nyt nummer:

»38) Landbrugsråvarederivater: Derivatkontrakter vedrørende produkter anført i artikel 1 og bilag I, del I til XX og XXIV/1, til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17. december 2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 og produkter anført i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1379/2013 af 11. december 2013 om den fælles markedsordning for fiskevarer og akvakulturprodukter, om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1184/2006 og (EF) nr. 1224/2009 og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 104/2000.«

Nr. 36 og 37 bliver herefter nr. 39 og 40.

5. I § 26 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Årsrapporter skal udarbejdes i et fælles elektronisk rapporteringsformat i overensstemmelse med Kommissionens delegerede forordning (EU) 2018/815 af 17. december 2018 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder til præcisering af et fælles elektronisk rapporteringsformat.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.

6. I § 57, stk. 1, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»For betalingssystemer, der er registreret af Danmarks Nationalbank, jf. § 180, skal revisionsprotokollaterne indsendes til Danmarks Nationalbank.«

7. I § 58, stk. 1, indsættes som 4. pkt.:

»Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere.«

8. *Overskriften* før § 127 a ophæves.

9. § 127 a ophæves.

10. I § 128, stk. 1, ændres »et råvarederivat, der handles gennem handelskontrakter på en markedsplads« til: »landbrugsråvarederivater og kritiske eller væsentlige råvarederivater, der handles på markedspladser«, og som 2. *pkt.* indsættes: »Råvarederivater anses for at være kritiske eller væsentlige, hvor summen af alle slutpositionsindehaveres nettopositioner udgør størrelsen af deres åbne positioner og udgør mindst 300.000 partier i gennemsnit over en periode på et år, jf. dog stk. 2.«

11. § 129, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Følgende positioner skal ikke medregnes i opgørelsen af en persons nettoposition som nævnt i stk. 1:

- 1) Positioner, der besiddes af eller på vegne af en ikkefinansiel enhed, og som reducerer de risici, der er direkte knyttet til den ikkefinansielle enheds forretningsmæssige aktivitet.
- 2) Positioner, der besiddes af eller på vegne af en finansiel enhed, der indgår i en overvejende kommerciel koncern, såfremt den finansielle enhed handler på vegne af en ikkefinansiel enhed i koncernen, og positionerne reducerer de risici, der er knyttet til den pågældende ikkefinansielle enheds forretningsmæssige aktivitet.
- 3) Positioner, der besiddes af finansielle og ikkefinansielle modparter, og som hidrører fra transaktioner, der er indgået for at opfylde en forpligtelse til at tilføre en markedsplads likviditet.
- 4) Værdipapirer som nævnt i § 4, nr. 1, litra c, der vedrører en råvare eller et underliggende aktiv som nævnt i § 4, nr. 10.«

12. I § 130, stk. 1, nr. 2, indsættes efter »det underliggende marked,«: »herunder positioner i råvarederivater, der er baseret på samme underliggende råvare og har samme karakteristika på andre markedspladser og gennem økonomisk tilsvarende OTC-kontrakter via medlemmer og deltagere,«.

13. I § 132 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Kravet i stk. 1 om positionsrapportering finder ikke anvendelse på øvrige værdipapirer, som er nævnt i § 4, nr. 1 litra c, der vedrører en råvare eller et underliggende aktiv som nævnt i § 4, nr. 10.«

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.

14. *Overskriften* før § 140 a ophæves.

15. § 140 a ophæves.

16. I § 177 indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. Udøver et udenlandsk betalingssystem virksomhed i Danmark, kan Finanstilsynet, når betingelserne i stk. 2 er opfyldt, kræve, at det udenlandske betalingssystem skal etablere en virksomhed med hjemsted i Danmark og udøve sin virksomhed under dansk ret, jf. § 178, stk. 1, nr. 1, hvorefter det kan registreres efter stk. 1, 1. pkt.«

17. I § 178 indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte krav til et registreret betalingssystem kapitalgrundlag og stille krav om, at det udfærdiger en genopretningsplan, der er tilstrækkelig til at sikre kontinuiteten i dets kritiske operationer.«

18. Efter kapitel 32 indsættes:

»Kapitel 32 a

It-drift af et detailbetalingssystem

§ 180 a. It-drift af et detailbetalingssystem, der opfylder betingelserne i § 177, stk. 2, må ikke påbegyndes, før Finanstilsynet har meddelt it-operatøren tilladelse hertil.

Stk. 2. Tilladelse efter stk. 1 meddeles, når

- 1) it-operatøren har etableret en virksomhed med hjemsted i Danmark,
- 2) medlemmer af ansøgerens bestyrelse og direktion eller indehaveren af en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, opfylder kravene i §§ 180 e og f, og
- 3) ansøgeren opfylder kravene i §§ 180 c-i.

Stk. 3. En ansøgning om tilladelse efter stk. 1 skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets vurdering af, om ansøgeren på tidspunktet for tilladelsen opfylder kravene i §§ 180 c-i, herunder en driftsplan for it-driften af detailbetalingssystemet, en organisationsplan, forretningsgange for it-driften af detailbetalingssystemet, politikker for it-sikkerhed og -risikostyring og beredskabs- og forretningskontinuitetsplaner. Påtænker en virksomhed at outsource væsentlige processer, tjenesteydelser eller aktiviteter, skal ansøgningen også indeholde en outsourcingpolitik.

Stk. 4. Tilladelse eller afslag på tilladelse skal meddeles ansøgeren senest 6 måneder efter modtagelse af en fuldstændig ansøgning. Finanstilsynet skal uanset 1. pkt. træffe afgørelse senest 12 måneder efter ansøgningens modtagelse. Har Finanstilsynet ikke senest 6 måneder efter modtagelse af en fuldstændig ansøgning om tilladelse truffet afgørelse, kan ansøgeren indbringe sagen for domstolene.

Stk. 5. Drives en it-operatør af et detailbetalingssystem som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion, finder stk. 2, nr. 1, og stk. 3 tilsvarende anvendelse for den eller de ledelsesansvarlige.

§ 180 b. Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse efter § 180 a, når

- 1) it-operatøren udtrykkeligt giver afkald på at gøre brug af tilladelsen,
- 2) it-driften af detailbetalingssystemet ikke er påbegyndt senest 12 måneder efter, at tilladelsen er meddelt,
- 3) it-driften af detailbetalingssystemet ikke udøves i en periode på over 6 måneder,
- 4) it-operatøren har opnået tilladelsen ved brug af urigtige erklæringer eller på anden uretmæssig vis,
- 5) it-operatøren ikke længere opfylder de betingelser, hvorpå tilladelsen blev meddelt,
- 6) der er rejst tiltale mod indehaveren af en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 180 e, stk. 1, nr. 3, eller
- 7) it-operatøren groft eller gentagne gange tilsidesætter sine pligter efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf eller påbud i henhold til kapitel 37.

Stk. 2. Inddragelse af tilladelse i henhold til stk. 1, nr. 5, på baggrund af manglende opfyldelse af kravene i § 180 e, stk. 1, nr. 2-5, eller § 180 f og inddragelse af tilladelse i henhold til stk. 1, nr. 6, kan af indehaveren af en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed,

forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet senest 4 uger efter, at inddragelse af tilladelse er meddelt den pågældende. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

§ 180 c. Bestyrelsen i en it-operatør af et detailbetalingssystem skal sikre en effektiv og forsvarlig ledelse af it-operatøren. Bestyrelsen skal herunder vurdere, om direktionen varetager sine opgaver i forbindelse med it-driften af detailbetalingssystemet på en betryggende måde og i overensstemmelse med it-operatørens forpligtelser i medfør af § 180 g.

Stk. 2. Drives en it-operatør af et detailbetalingssystem som en juridisk person uden en bestyrelse, finder stk. 1 tilsvarende anvendelse for det øverste ledelsesorgan.

Stk. 3. Drives en it-operatør af et detailbetalingssystem som enkeltmandsvirksomhed, skal indehaveren sikre en effektiv og forsvarlig ledelse af it-operatøren.

§ 180 d. Bestyrelsen i en it-operatør af et detailbetalingssystem skal sikre, at dens medlemmer har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå it-operatørens aktiviteter og de hermed forbundne risici, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. Drives en it-operatør af et detailbetalingssystem som en juridisk person uden en bestyrelse, finder stk. 1 tilsvarende anvendelse for det øverste ledelsesorgan.

Stk. 3. Stk. 1 gælder ikke for it-operatører af detailbetalingssystemer, der er enkeltmandsvirksomheder.

§ 180 e. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en it-operatør af et detailbetalingssystem eller indehaveren af en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed,

- 1) skal have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen,
- 2) skal have tilstrækkeligt godt omdømme og kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelsen af hvervet eller stillingen,
- 3) må ikke være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde,
- 4) må ikke have indgivet begæring om eller være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering, og
- 5) må ikke have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en it-operatør af et detailbetalingssystem skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold som nævnt i stk. 1 i forbindelse med indtræden i virksomhedens ledelse og om forhold som nævnt i stk. 1, nr. 2-5, hvis forholdene efterfølgende ændres. En it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal meddele Finanstilsynet oplys-

ninger om forhold som nævnt i stk. 1 i forbindelse med ansøgning om tilladelse, jf. § 180 a, og om forhold som nævnt i stk. 1, nr. 2-5, hvis forholdene efterfølgende ændres.

Stk. 3. Drives en it-operator af et detailbetalingssystem som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, finder stk. 1 og 2 tilsvarende anvendelse for den eller de ledelsesansvarlige.

§ 180 f. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en it-operator af et detailbetalingssystem eller indehaveren af en it-operator af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal afsætte tilstrækkelig tid til at varetage hvervet eller stillingen i den pågældende it-operator.

Stk. 2. Drives en it-operator af et detailbetalingssystem som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, finder stk. 1 tilsvarende anvendelse for den eller de ledelsesansvarlige.

§ 180 g. En it-operator af et detailbetalingssystem er ansvarlig for, at it-driften af det pågældende detailbetalingssystem udføres på en betryggende måde.

Stk. 2. En it-operator af et detailbetalingssystem skal

- 1) kunne styre de risici, som it-driften af detailbetalingssystemet indebærer, herunder kunne påvise alle væsentlige risici, og indføre effektive foranstaltninger til at modvirke disse risici, og
- 2) have betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger, som en it-operator af et detailbetalingssystem skal træffe for at have betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området, jf. stk. 2, nr. 2.

§ 180 h. Finanstilsynet fastsætter bestemmelser om intern it-revision og om systemrevisionens gennemførelse for en it-operator af et detailbetalingssystem.

§ 180 i. §§ 56-58 a og § 62 finder tilsvarende anvendelse for en it-operator af et detailbetalingssystem.«

19. I § 212, stk. 1, indsættes efter »registrerede betalingssystemer«: »og it-operatører af detailbetalingssystemer«.

20. I § 212 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Erhvervsministeren vurderer i henhold til artikel 23 b, stk. 5, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1011 af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater, om et erstatningsbenchmark ikke længere afspejler eller afviger væsentligt fra det underliggende marked eller den økonomiske realitet, som det ophørende benchmark er beregnet til at måle, og om anvendelsen af erstatningsbenchmarket kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet.«

21. I § 214, stk. 2, 1. pkt., ændres »og godkendte indberetningsmekanismer (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,« til: », godkendte indberetningsmekanismer

(ARM), der er undtaget fra Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet, og it-operatører af et detailbetalingssystem«.

22. I § 221, stk. 1, stk. 4, 1. pkt., og stk. 9, indsættes efter »en it-operator af et reguleret marked«: »eller en it-operator af et detailbetalingssystem«.

23. I § 221, stk. 1 og 2, ændres »eller § 69« til: »§ 69 eller § 180 e, stk. 1, nr. 2-5, eller § 180 f«.

24. I § 221, stk. 2, og stk. 4, 3. pkt., indsættes efter »en it-operator af et reguleret marked«: »eller i en it-operator af et detailbetalingssystem«.

25. I § 221, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »§ 68, stk. 1, nr. 3«: »eller § 180 e, stk. 1, nr. 3,«.

26. I § 221, stk. 4, 1. pkt., ændres »denne lov eller anden finansiell lovgivning,« til: »den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning,«.

27. I § 221, stk. 5, ændres »eller § 69« til: »§ 69, § 180 e, stk. 1, nr. 2, 4 eller 5, eller § 180 f,«.

28. I § 221, stk. 6, 1. pkt., indsættes efter »operatøren af et reguleret marked«: », it-operatøren af et detailbetalingssystem«.

29. I § 221, stk. 8, 1. pkt., indsættes efter »operatøren af et reguleret marked«: »eller it-operatøren af et detailbetalingssystem«, og efter »§ 60, stk. 1, nr. 5«: » og § 180 b, stk. 1, nr. 5,«.

30. I § 221, stk. 8, 2. pkt., indsættes efter »§ 60, stk. 1, nr. 5,«: » og § 180 b, stk. 1, nr. 5,«

31. I § 224, stk. 4, indsættes efter »et registreret betalingssystem«: », en it-operator af et detailbetalingssystem«.

32. I § 225, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., og nr. 12, § 226, nr. 6 og 11, og § 227, nr. 5, ændres »og et registreret betalingssystem« til: », et registreret betalingssystem og en it-operator af et detailbetalingssystem«.

33. I § 225, stk. 1, nr. 10, ændres »eller et registreret betalingssystem« til: », et registreret betalingssystem eller en it-operator af et detailbetalingssystem«.

34. I § 242 indsættes efter »en værdipapircentral (CSD)«: », en it-operator af et detailbetalingssystem«.

35. I § 246, stk. 1, indsættes som *nr. 10*: »10) It-operatører af et detailbetalingssystem.«

36. I § 247, stk. 1, udgår »127 a,« og », § 140 a«.

37. I § 247, stk. 1, indsættes efter »§§ 140, 140 a«: », § 180 a, stk. 1, § 180 e, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, «, og »§ 26, stk.

1 og 3« ændres til: »§ 26, stk. 1, 3 og 4«, og »§ 132, stk. 1 og 4« ændres til: »§ 132, stk. 1 og 5«.

38. I § 254, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »et registreret betalingssystem«: », en it-operator af et detailbetalingssystem«.

39. I § 254, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »en operator af et reguleret marked«: »eller i en it-operator af et detailbetalingssystem«.

40. I § 254, stk. 3, og § 256, stk. 1, indsættes efter »et registreret betalingssystem,«: »en it-operator af et detailbetalingssystem,«.

41. I § 256, stk. 3, indsættes efter »en operator af et reguleret marked«: »eller en it-operator af et detailbetalingssystem«.

§ 5

I hvidvaskloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1062 af 19. maj 2021, som ændret ved § 302 i lov nr. 1155 af 8. juni 2021 og § 7 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 1, indsættes efter »følgende virksomheder og personer«: », herunder filialer, distributører og agenter af disse her i landet«.

2. § 1, stk. 1, nr. 9, ophæves.
Nr. 10-27 bliver herefter nr. 9-26.

3. I § 1, stk. 1, nr. 17, og § 2, nr. 12, ændres »nr. 14-16« til: »nr. 13-15«.

4. I § 1, stk. 6, ændres »19« til: »18«.

5. To steder i § 2, nr. 4, litra b, ændres »nr. 1-13 eller 19« til: »nr. 1-12 eller 18«.

6. I § 2, nr. 11, ændres »nr. 1-11 og 19« til: »nr. 1-10 eller 18«.

7. I § 7, stk. 2, 1. pkt., ændres »10, 11, 19 og 23-27« til: »9, 10, 18 og 22-26, dog ikke disses filialer, distributører og agenter her i landet«.

8. I § 7, stk. 3, 2. pkt., ændres »nr. 14« til: »nr. 13«.

9. I § 8, stk. 3 og 4, indsættes efter »1-7, «: »dog ikke disses filialer, distributører og agenter her i landet,«.

10. I § 8, stk. 5, indsættes efter »virksomheder«: », dog ikke disses filialer, distributører og agenter her i landet,«.

11. I § 14, stk. 6, 2. pkt., og § 27, stk. 3, ændres »nr. 14-17« til: »nr. 13-16«.

12. I § 27, stk. 2, 1. pkt., ændres »nr. 15« til: »nr. 14«.

13. I § 35, stk. 1, 1. pkt., § 35 a, stk. 1, og § 36, stk. 1, 1. pkt., ændres »og 11« til: »og 10«.

14. I § 35, stk. 1, indsættes som 4. pkt.:

»Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere.«

15. I § 35, stk. 1, 1. pkt., og § 36, stk. 1, 1. pkt., ændres »nr. 13-20 og 22-24« til: »nr. 12-19 og 21-26«.

16. I § 35 a, stk. 1, ændres »nr. 13-20« til: »nr. 12-19«.

17. I § 38, stk. 3, ændres »nr. 1-13, 19 eller 23-27« til: »nr. 1-12, 18 eller 22-26«.

18. I § 38, stk. 5, ændres »nr. 14, 15 og 17« til: »nr. 13, 14 og 16«.

19. I § 38, stk. 6, ændres »nr. 1-15, 17, 19, 21 og 23-27« til: »nr. 1-14, 16, 18, 20 og 22-26«.

20. I § 38, stk. 7, ændres »nr. 17« til: »nr. 16«.

21. I § 41 ændres »nr. 19« til: »nr. 18«.

22. I § 47, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, § 49, stk. 1, 1. pkt., § 51, § 53 og § 54, stk. 1 og 2, ændres »nr. 1-13, 19 og 23-27« til: »nr. 1-12, 18 og 22-26«.

23. I § 47, stk. 3, og § 50, stk. 1, 1. pkt., udgår: »nr. 9,«.

24. I § 48, stk. 2, ændres »nr. 23-27« til: »nr. 22-26«.

25. I § 49, stk. 6, indsættes efter »de«: »udenlandske«.

26. I § 50, stk. 2, ændres »nr. 1-13, og 23-27« til: »nr. 1-12 og 22-26«.

27. I § 51 a, stk. 1, og § 51 b, stk. 1, 1. pkt., ændres »10, 11, 19 og 23-27« til: »9, 10, 18 og 22-26, dog ikke disses filialer, distributører og agenter her i landet«.

28. I § 51 a, stk. 1, ændres »ikke har tilstrækkelig godt omdømme eller personens adfærd giver grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig måde, jf. § 7, stk. 2, 4. pkt.« til: »efter § 7, stk. 2, 3. og 4. pkt., ikke kan bestride stillingen.«

29. Efter § 51 b indsættes:

»§ 51 c. Finanstilsynet kan påbyde en valutavekslingsvirksomhed at afsætte en direktør inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne efter § 45, stk. 1, ikke kan bestride stillingen. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt., påbyde et medlem af bestyrelsen i en valutavekslingsvirksomhed at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist.

Stk. 2. Finanstilsynet kan påbyde en valutavekslingsvirksomhed at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at direktøren ikke opfylder kravene i § 45, stk. 1, nr.

3. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af bestyrelsen i en valutavekslingsvirksomhed at nedlægge sit hverv. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Stk. 3. Varigheden af påbud meddelt efter stk. 1, 2. pkt., på baggrund af § 45, stk. 1, nr. 2 og 4-6, skal fremgå af påbuddet.

Stk. 4. Påbud meddelt efter stk. 1 og 2 kan af valutavekslingsvirksomheden og den person, som påbuddet vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet inden 4 uger efter, at påbuddet er meddelt den pågældende. Anmodningen har ikke opsættende virkning for påbuddet, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende direktør eller det pågældende bestyrelsesmedlem under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller sin stilling. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 5. Finanstilsynet kan af egen drift eller efter ansøgning tilbagekalde påbud meddelt efter stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 3. pkt. Afslår Finanstilsynet en ansøgning om tilbagekaldelse, kan ansøgeren forlange afslaget indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet inden 4 uger efter, at afslaget er meddelt den pågældende. Anmodning om domstolsprøvelse kan dog kun fremsættes, hvis påbuddet ikke er tidsbegrænset, og der er forløbet mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet, eller mindst 2 år efter at Finanstilsynets afslag på tilbagekaldelse er stadfæstet ved dom.

Stk. 6. Har valutavekslingsvirksomheden ikke afsat direktøren inden for den fastsatte frist, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 46, stk. 1, nr. 3. Finanstilsynet kan endvidere inddrage valutavekslingsvirksomhedens tilladelse, jf. § 46, stk. 1, nr. 3, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et påbud meddelt i medfør af stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 3. pkt.

Stk. 7. Stk. 1-6 finder tilsvarende anvendelse på den eller de for virksomheden ledelsesansvarlige, når en valutavekslingsvirksomhed drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion.«

30. I § 52 ændres »og 23-27« til: »og 22-26«.

31. I § 57, *stk. 1, 1. pkt.*, to steder i *stk. 4*, i *stk. 5, 1. pkt.*, og *stk. 6*, i § 59, *stk. 1 og 2*, og § 60 ændres »nr. 15-18 og 22« til: »nr. 14-17 og 21«.

32. I § 57, *stk. 2*, ændres »nr. 17« til: »nr. 16«.

33. I § 58, *stk. 1 og 6*, og § 61 ændres »nr. 18« til: »nr. 17«.

34. I § 64, *stk. 1, 1. pkt.*, to steder i *stk. 3*, og i *stk. 4, 1. pkt.*, og *stk. 5*, ændres »nr. 14« til: »nr. 13«.

35. I § 65, *stk. 1, 1. pkt.*, og *stk. 5, § 66 og § 73* ændres »nr. 20« til: »nr. 19«.

36. I § 79 indsættes som *2. pkt.*:

»Med bøde straffes endvidere den, som ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 51 c, *stk. 1, 2. pkt.*, og *stk. 2, 3. pkt.*«

37. I § 80 indsættes efter *stk. 1* som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Undlader en valutavekslingsvirksomhed at efterkomme et påbud meddelt i medfør af § 51 a, *stk. 1*, eller § 51 c, *stk. 1, 1. pkt.*, og *stk. 2, 1. pkt.*, kan virksomheden pålægges daglige eller ugentlige tvangsbøder.«

Stk. 2-6 bliver herefter til *stk. 3-7*.

§ 6

I lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, jf. lovbekendtgørelse nr. 379 af 2. april 2020, som ændret ved § 8 i lov nr. 1940 af 15. december 2020 og § 298 i lov nr. 1155 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 5, *stk. 1*, indsættes som *2. pkt.*:

»En investeringsrådgiver skal endvidere snarest muligt underrette Finanstilsynet om ændringer i kvalificerede ejerandele, jf. § 5, *stk. 3*, i lov om finansiell virksomhed med henblik på Finanstilsynets vurdering af, om kriterierne i § 61 a, *stk. 1*, i lov om finansiell virksomhed er opfyldt.«

2. I § 11, *stk. 1, 3. pkt.*, indsættes efter »forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er)«: »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf.«

3. I § 14, *stk. 3, 1. pkt.*, ændres » eller den finansielle lovgivning,« til: », den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning,«.

4. I § 16 indsættes efter »eller regler udstedt i medfør heraf«: »eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf.«

5. I § 21, *stk. 1*, indsættes efter »eller regler udstedt i medfør af denne lov«: »eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf.«

§ 7

I lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 378 af 2. april 2020, som ændret ved § 6 i lov nr. 641 af 19. maj 2020 og § 6 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, *stk. 4*, udgår »og«, og efter »§ 4, *stk. 5*,« indsættes: » og § 13, *stk. 3*,«.

2. I § 2 indsættes efter nr. 13 som nye numre:

- »14) Filial: En formidlers agentur eller filial, der er beliggende på en anden medlemsstats område end hjemlandets.
- 15) Primær forretningssted: Det sted, hvorfra hovedaktiviteterne administreres.«

3. I § 13, stk. 3, indsættes efter »En forsikringsformidler«: »eller et forsikringselskab«.

4. I § 17, stk. 1, indsættes som 4. pkt.:

»Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere.«

5. Efter § 25 indsættes før overskriften før § 26:

»§ 25 a. For udenlandske forsikrings- eller genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, hvis primære forretningssted er beliggende i Danmark, kan Finanstilsynet indgå aftaler med den kompetente myndighed i det pågældende hjemland om, at Finanstilsynet handler som kompetent myndighed i forhold til de forpligtelser, der følger af kapitel 4-7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution, og som er gennemført ved bestemmelser i denne lov og regler udstedt i medfør heraf. Den kompetente myndighed i det pågældende hjemland orienterer straks forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler og EIOPA herom. Finanstilsynet har ansvaret for at sikre, at de tjenesteydelser, der leveres i Danmark, er i overensstemmelse med kapitel 4 i denne lov og regler udstedt i medfør heraf. Finanstilsynet har desuden ret til at gennemgå etableringsordninger og til at kræve de ændringer, der er nødvendige for, at Finanstilsynet kan håndhæve forpligtelserne i forhold til de tjenesteydelser eller aktiviteter, som leveres eller udføres i Danmark.«

6. I § 27, stk. 3, 1. pkt., og stk. 7, 1. pkt., og § 28, stk. 2., 1. pkt., ændres »denne lov eller anden finansiel lovgivning,« til: »den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning,«.

7. I § 43, stk. 1, indsættes efter »i medfør af«: »§ 8 og«.

§ 8

I lov om betalinger, jf. lovbekendtgørelse nr. 1719 af 27. november 2020, som ændret ved § 1 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, § 299 i lov nr. 1155 af 8. juni 2021 og § 11 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 26, stk. 1, indsættes som 4. pkt.:

»Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt.«

2. I § 134, stk. 4, 1. pkt., ændres »denne lov eller anden finansiel lovgivning,« til: »den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning,« og »hvidvaskforebyggelse« ændres til: »hvidvaskforebyggelse«.

3. I § 134 a, stk. 3, 1. pkt., ændres »denne lov eller anden finansiel lovgivning,« til: »den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning,«.

§ 9

I lov om betalingskonti, jf. lovbekendtgørelse nr. 1805 af 12. december 2018, som ændret ved § 13 i lov nr. 1563 af 27. december 2019 og § 10 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 3, stk. 3, indsættes som 3. pkt.:

»Ordforklaringen skal affattes i et klart, utvetydigt og ikke-teknisk sprog og må ikke være vildledende.«

2. I § 13, stk. 2, 3. pkt., ændres »stk. 1, nr. 1, 3 eller 6« til: »stk. 1 eller 3«.

3. I § 13, stk. 2, 4. pkt., ændres »Pengeinstitutankenævnet« til: »Det finansielle ankenævn«.

§ 10

I lov om firmapensionskasser, jf. lovbekendtgørelse nr. 355 af 2. april 2020, som ændret ved § 7 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 44, stk. 1, indsættes som 4. pkt.:

»Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt.«

2. I § 97, stk. 1, 2. pkt., ændres »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer«.

3. I § 98, stk. 4, 1. pkt., ændres »denne lov eller anden finansiel lovgivning,« til »den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning,«.

4. I § 104, stk. 1, og § 112, stk. 1, indsættes efter »simpel, transparent og standardiseret securitisering«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer«.

§ 11

I lov om forbrugslånsvirksomheder, jf. lov nr. 450 af 24. april 2019, som ændret ved § 11 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, § 1 i lov nr. 801 af 9. juni 2020 og § 9 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 13, stk. 1, indsættes som 4. pkt.:

»Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt.«

2. I § 17, stk. 3, 1. pkt., og § 17, stk. 7, 1. pkt., ændres »denne lov eller anden finansiel lovgivning,« til: »den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning,«.

§ 12

I lov om ejendomskreditselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 1063 af 19. maj 2021, som ændret ved § 301 i lov nr. 1155 af 8. juni 2021 og § 9 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 5 a, stk. 1, indsættes som 4. pkt.:

»Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt.«

2. I § 14, stk. 4, 1. pkt., ændres »denne lov eller anden finansiel lovgivning« til: »den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning«.

§ 13

I lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, jf. lov nr. 1155 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 101, stk. 1, indsættes som 4. pkt.:

»Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere.«

2. I § 107, stk. 4, udgår »i årsrapporten«, og som 2. og 3. pkt. indsættes:

»Virksomheden skal i årsrapporten angive, hvor oplysningerne i henhold til 1. pkt. kan findes. Oplysningerne skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for den seneste årsrapports offentliggørelse.«

3. I § 219, stk. 2, indsættes som nr. 11:

»11) Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer.«

4. I § 259, stk. 1, ændres »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer«.

5. I § 275, stk. 1, indsættes som nr. 7:

»7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer.«

6. I § 276 indsættes som nr. 8:

»8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer.«

§ 14

I lov om en indskyder- og investorgarantiordning, jf. lovbekendtgørelse nr. 356 af 2. april 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, ændres: »i tilfælde af rekonstruktionsbehandling eller konkurs« til: »i tilfælde af rekonstruktionsbehandling, konkurs eller i tilfælde, hvor Garantiformuen har modtaget meddelelse fra Finanstilsynet i medfør af § 245 c, stk. 2, i lov om i finansiel virksomhed, og Finansiell Stabilitet ikke har vurderet, at betingelserne for afvikling, jf. § 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, er opfyldt«.

2. I § 6, stk. 1, ændres: »I tilfælde af, at et bidragspligtigt institut tages under rekonstruktionsbehandling eller går konkurs« til: »I tilfælde af, at et bidragspligtigt institut tages under rekonstruktionsbehandling, går konkurs eller i tilfælde, hvor Garantiformuen har modtaget meddelelse fra Finanstilsynet i medfør af § 245 c, stk. 2, i lov om i finansiel virksomhed«.

3. I § 16, stk. 1 og 2, ændres: »rekonstruktionsbehandlingens eller konkursens indtræden« til: »rekonstruktionsbehandlingens indtræden, konkursens indtræden eller tidspunktet, hvor Garantiformuen har modtaget meddelelse fra Finanstilsynet i medfør af § 245 c, stk. 2, i lov om i finansiel virksomhed«.

4. I § 16, stk. 6, ændres: »rekonstruktionsbehandling eller konkurs samt om indskyderes og investorers anmeldelse af krav til Garantiformuen« til: »rekonstruktionsbehandling, et instituts konkurs eller tilfælde, hvor Finanstilsynet har vurderet, at instituttet ikke er i stand til at tilbagebetale et indskud, og Garantiformuen har fået meddelelse herom, jf. § 245 c, stk. 2, i lov om i finansiel virksomhed, samt om indskyderes og investorers anmeldelse af krav til Garantiformuen«.

5. I § 17 ændres: »der er taget under rekonstruktionsbehandling « til: »hvor Finanstilsynet har vurderet, at instituttet ikke er i stand til at tilbagebetale et indskud, og Garantiformuen har fået meddelelse herom, jf. § 245 c, stk. 2, i lov om i finansiel virksomhed, eller hvor instituttet er taget under rekonstruktionsbehandling«.

§ 15

I lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. lovbekendtgørelse nr. 1110 af 10. oktober 2014, som senest ændret ved lov nr. 1159 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 24 g, stk. 1, indsættes som 4. pkt.:

»Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt.«

2. I § 27, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Derudover påser Finanstilsynet overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og regler udstedt i medfør heraf.«

3. I § 27, stk. 3, 1. pkt., ændres »kapitler og bestemmelser i denne lov« til: »regler«.

4. I § 27 e ændres »eller regler udstedt i medfør af loven« til: », regler udstedt i medfør af loven, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer eller regler udstedt i medfør heraf«.

5. Efter § 27 l indsættes i *kapitel IX*:

»§ 27 m. Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser finder anvendelse på Arbejdsmarkedets Tillægspension.«

§ 16

I lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, jf. lovbekendtgørelse nr. 1109 af 9. september 2014, som ændret bl.a. ved § 10 i lov nr. 552 af 7. maj 2019 og senest ved lov nr. 641 af 19. maj 2020, foretages følgende ændring:

1. I § 5 f, stk. 1, indsættes som 4. pkt.:

»Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt.«

§ 17

I lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 980 af 9. september 2019, som ændret ved § 2 i lov nr. 550 af 7. maj 2019, § 15 i lov nr. 1563 af 27. december 2019 og § 2 i lov nr. 2200 af 29. december 2020, foretages følgende ændring:

1. I § 4, stk. 1, indsættes som 4. pkt.:

»Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt.«

§ 18

I lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovbekendtgørelse nr. 24 af 4. januar 2019, som ændret ved § 2 i lov nr. 2110 af 22. december 2020,

§ 305 i lov nr. 1155 af 8. juni 2021, § 13 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021 og § 1 i lov nr. 1164 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 13 indsættes som stk. 5:

»Stk. 5. Ved konkurs i en virksomhed betales egentlige kernekapitalinstrumenter efter hybride kernekapitalinstrumenter og hybride kernekapitalinstrumenter efter supplerende kapitalinstrumenter. Et kapitalinstrument, som kun delvis anses for at være en kapitalgrundlagspost, betales i sin helhed som kapitalgrundlag i medfør af 1. pkt.«

§ 19

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2022, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 1, nr. 4, § 2, nr. 3, § 3, nr. 4, § 4, nr. 7, § 5, nr. 14, § 7, nr. 4, § 8, nr. 1, § 10, nr. 1, § 11, nr. 1, § 12, nr. 1, § 13, nr. 1, § 15, nr. 1, § 16, nr. 1 og § 17, nr. 1, træder i kraft den 17. december 2021.

Stk. 3. Datacentraler, der ved lovens ikrafttræden udfører både væsentlig it-drift og it-udvikling for den fælles betalingsinfrastruktur, jf. § 343 q, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed, kan fortsætte med at drive denne virksomhed uden tilladelse som it-operatør af et detailbetalingssystem i henhold til § 180 a, i lov om kapitalmarkeder, som affattet ved denne lovs § 4, nr. 18, indtil den 1. januar 2023. Ønsker en datacentral at ansøge om tilladelse som it-operatør af et detailbetalingssystem, skal Finanstilsynet modtage ansøgning herom senest den 1. juli 2022.

Stk. 4. Forlængelsen af udskydelsesperioden i § 48 a, stk. 1, nr. 5, i lov om investeringsforeninger m.v. finder anvendelse for variabel løn optjent fra optjeningsperioden efter lovens ikrafttræden, jf. stk. 1.

Stk. 5. Forlængelsen af udskydelsesperioden i § 20, stk. 2, nr. 5, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., finder anvendelse for variabel løn optjent fra optjeningsperioden efter lovens ikrafttræden, jf. stk. 1.

Stk. 6. Regler fastsat i medfør af § 26, stk. 4, i lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 1767 af 27. november 2020, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 26, stk. 5, i lov om kapitalmarkeder.

Stk. 7. Regler fastsat i medfør af § 308, stk. 8-10, i lov om finansiell virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1447 af 11. september 2020, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 308, stk. 8 og 9, i lov om finansiell virksomhed.

§ 20

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Lovens §§ 1-14 og 18 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 3. Lovens §§ 1-6, 8, 9, 11-14 og 18 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
- 2.1. Ledelsesregler
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.1.3. Lovforslagets indhold
- 2.2. Ensretning af aflønningsreglerne
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.2.3. Den foreslåede ordning
- 2.3. Ændringer som følge af taksonomiforordningen
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.3.3. Den foreslåede ordning
- 2.4. Modtagere af indlån og andre midler, der skal tilbagebetales
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.4.3. Den foreslåede ordning
- 2.5. Manglende tilbagebetaling af forfaldne indlån
 - 2.5.1. Gældende ret
 - 2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.5.3. Den foreslåede ordning
- 2.6. Udpegning af systemisk vigtige finansielle institutter
 - 2.6.1. Gældende ret
 - 2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.6.3. Den foreslåede ordning
- 2.7. Ændringer vedr. STS-forordningen som led i den Europæiske genopretningspakke for kapitalmarkederne
 - 2.7.1. Gældende ret
 - 2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.7.3. Den foreslåede ordning
- 2.8. Ophævelse af krav om, at mulighed for etablering af andelsklasser skal fremgå af afdelingers navne
 - 2.8.1. Gældende ret
 - 2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.3. Den foreslåede ordning
- 2.9. Udenlandske betalingssystemer og it-operatører af detailbetalingssystemer
 - 2.9.1. Gældende ret
 - 2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.9.3. Den foreslåede ordning
- 2.10. Ophævelse af årlig rapportering til erhvervsministeren om status for udarbejdelse af regler om god skik
 - 2.10.1. Gældende ret
 - 2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.10.3. Den foreslåede ordning
- 2.11. Finanstilsynets bestyrelses behandling af sager om god skik m.v.
 - 2.11.1. Gældende ret
 - 2.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.11.3. Den foreslåede ordning
- 2.12. Positionslofter på råvarederivater
 - 2.12.1. Gældende ret
 - 2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser

-
- 2.12.3. *Den foreslåede ordning*
 - 2.13. *Udarbejdelse af årsrapporter i et fælles elektronisk rapporteringsformat*
 - 2.13.1. *Gældende ret*
 - 2.13.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.13.3. *Den foreslåede ordning*
 - 2.14. *Præcisering af hvidvasklovens anvendelsesområde*
 - 2.14.1. *Gældende ret*
 - 2.14.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.14.3. *Den foreslåede ordning*
 - 2.15. *Indberetning af kvalificerede ejerandele for investeringsrådgivere*
 - 2.15.1. *Gældende ret*
 - 2.15.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.15.3. *Den foreslåede ordning*
 - 2.16. *Forsikringsdistributionsdirektivet*
 - 2.16.1. *Gældende ret*
 - 2.16.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.16.3. *Den foreslåede ordning*
 - 2.17. *Ændring i lov om betalingskonti om krav til ordforklaringer*
 - 2.17.1. *Gældende ret*
 - 2.17.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.17.3. *Den foreslåede ordning*
 - 2.18. *Ændringer i lov om betalingskonti om opsigelse af rammeaftaler*
 - 2.18.1. *Gældende ret*
 - 2.18.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.18.3. *Den foreslåede ordning*
 - 2.19. *Disclosureforordningen – ATP*
 - 2.19.1. *Gældende ret*
 - 2.19.2. *Erhvervsministeriets og Beskæftigelsesministeriets overvejelser*
 - 2.19.3. *Den foreslåede ordning*
 - 2.20. *Implementering af artikel 278 i solvens II-direktivet*
 - 2.20.1. *Gældende ret*
 - 2.20.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.20.3. *Den foreslåede ordning*
 - 2.21. *Udpegning af relevant myndighed til at vurdere finansielle instrumenter og finansielle kontraktors erstatningsbenchmark*
 - 2.21.1. *Gældende ret*
 - 2.21.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.21.3. *Den foreslåede ordning*
 - 2.22. *Ophævelse af reglerne om oplysninger til offentligheden om kvaliteten af udførelse af transaktioner*
 - 2.22.1. *Gældende ret*
 - 2.22.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.22.3. *Den foreslåede ordning*
 - 2.23. *Regulering af whistleblowere*
 - 2.23.1. *Gældende ret*
 - 2.23.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.23.3. *Den foreslåede ordning*
 - 2.24. *Særlige konkursretlige regler for kapitalgrundlagsinstrumenter*
 - 2.24.1. *Gældende ret*
 - 2.24.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.24.3. *Den foreslåede ordning*
 - 3. *Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige*
 - 4. *Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.*
 - 5. *Administrative konsekvenser for borgerne*
 - 6. *Klimamæssige konsekvenser*
 - 7. *Miljø- og naturmæssige konsekvenser*
 - 8. *Forholdet til EU-retten*
 - 9. *Hørte myndigheder og organisationer m.v.*

10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer (taksonomiforordningen) vil det blive lettere for erhvervsdrivende at rejse kapital på tværs af EU- eller EØS-lande til deres miljømæssigt bæredygtige aktiviteter, da deres økonomiske aktiviteter kan sammenlignes på grundlag af ensartede kriterier, således at de kan udvælges som underliggende aktiver for miljømæssigt bæredygtige investeringer. Med nærværende lovforslag foreslås det, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af bestemmelserne i taksonomiforordningen, der fastsætter yderligere krav til de oplysninger, som finansielle markedsdeltagere skal give forud for indgåelse af en aftale og i periodiske rapporter i medfør af disclosureforordningen.

Lovforslaget har yderligere til formål at gennemføre de ændringer i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP-loven), der er nødvendige for, at Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen) kan finde anvendelse på ATP, idet det er blevet besluttet, at ATP i medfør af artikel 16, stk. 1, skal være underlagt de krav, der gælder efter disclosureforordningen på linje med andre finansielle markedsdeltagere. Dette indebærer, at taksonomiforordningen ligeledes finder anvendelse på ATP. Med lovforslaget udpeges Finanstilsynet som kompetent myndighed til at påse ATP's overholdelse af disclosureforordningen og taksonomiforordningen.

Lovforslaget har også til formål at gennemføre de ændringer i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditrådgivere, som er nødvendige for, at disclosureforordningen kan finde anvendelse på finansielle rådgivere, der yder rådgivning om finansielle instrumenter, og investeringsrådgivere. Med lovforslaget udpeges Finanstilsynet som kompetent myndighed til at påse finansielle rådgivere, der yder rådgivning om finansielle instrumenter, og investeringsrådgiveres overholdelse af disclosureforordningen.

Lovforslaget har desuden til formål at sikre, at Finanstilsynet og Danmarks Nationalbank til enhver tid vil kunne føre tilsyn med betalingssystemer, der er systemisk vigtige for den danske betalingsinfrastruktur, og it-driften heraf, uanset om betalingssystemet eller den virksomhed, der udfører it-drift af et detailbetalingssystem, er beliggende i et andet land inden for eller uden for EU/EØS. Lovforslaget sikrer hermed tilsynet med betalingssystemer, der er af afgørende betydning for, at udbetaling af løn og pension, betaling for køb af varer og betaling af regninger kan foretages uden væsentlige forsinkelser.

Med lovforslaget foreslås det, at Finanstilsynet får mulighed for at kræve, at et udenlandsk betalingssystem, der udøver virksomhed i Danmark, skal etablere en virksomhed med hjemsted i Danmark og udøve sin virksomhed under dansk ret. Derudover foreslås det, at en virksomhed, der udfører it-drift af et detailbetalingssystem skal have tilladelse som it-operatør af et detailbetalingssystem, hvilket bl.a. forudsætter, at it-operatøren har etableret en virksomhed med hjemsted i Danmark. Disse krav kan alene stilles, såfremt det vurderes, at betalingssystemet eller det detailbetalingssystem, på hvilket der udføres it-drift, har væsentlig betydning for betalingsafviklingen eller væsentlig samfundsmæssig betydning. Desuden foreslås det at fastsætte en række krav til en it-operatør af et detailbetalingssystemets governancestruktur, såsom betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området og egnethed- og hæderlighedskrav til ledelsen og ejerne af en sådan virksomhed. En it-operatør af et detailbetalingssystem vil også blive underlagt de samme krav til outsourcing af væsentlige aktivitetsområder som andre virksomheder på det finansielle område.

Med forslaget præciseres Finanstilsynets mulighed for at gribe ind over for ledelsesmedlemmer, som er tiltalt i straffesager for overtrædelse af anden relevant lovgivning end straffeloven og den finansielle lovgivning. Det kunne f.eks. være overtrædelse af skattelovgivningen. Endvidere udvides Finanstilsynets mulighed for at afsætte direktøren i en valutavekslingsvirksomhed, så Finanstilsynet har denne mulighed frem for at skulle inddrage tilladelsen til at drive virksomhed i tilfælde, hvor et ledelsesmedlem ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed.

Lovforslaget indeholder videre et forslag til en ny bestemmelse, der vil undtage enkelte dokumenter i sager om god skik m.v. fra aktindsigt i en begrænset tidsperiode, når Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i sagen. Bestemmelsen er begrundet i hensynet til Finanstilsynets bestyrelses behandling af de konkrete sager om god skik m.v., da bestyrelsens beslutningskompetence følger af de pågældende sagers særlige karakter, hvilket f.eks. kan være et udkast til politianmeldelse af en virksomhed.

Lovforslaget har desuden til formål at lempe de eksisterende regler for positionslofter for råvarederivater med den hensigt at forbedre likviditeten på markederne for afledte finansielle instrumenter.

Formålet med lovforslaget er desuden at styrke gennemsigtigheden på kapitalmarkederne ved at harmonisere data og gøre dem tilgængelige for analytikere, investorer og andre interessenter på hensigtsmæssig vis på tværs af EU. Det vil blandt andet gøre det lettere at rejse kapital uden for det børsnoterede selskabs eget hjemland. Dette sker ved at indsætte en bestemmelse om, at udstedere af værdipapirer

optaget til handel på et reguleret marked skal udarbejde deres årsrapporter i det fælleseuropæiske elektroniske rapporteringsformat, der følger af Kommissionens delegerede forordning (EU) 2018/815 af 17. december 2018 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder til præcisering af et fælles elektronisk rapporteringsformat (ESEF-forordningen).

Med forslaget ændres modellen for udpegning af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFler), så den tager udgangspunkt i den Europæiske Banktilsynsmyndigheds (EBA) model for udpegning af SIFler. Der inddrages med forslaget flere indikatorer i modellen, der kan påvirke et instituts systemiskhed, således at modellen i højere grad tager højde for forhold, der er relevante ved udpegning af SIFler.

Bestemmelserne om, hvem der i Danmark har eneret til at modtage indlån og andre midler, foreslås udvidet til også at omfatte projektere, der modtager midler omfattet af forordning 2020/1503 af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet. Dette sikrer, at projektere kan søge finansiering igennem crowdfunding uden pengeinstituttiladelse. Det understøtter en bredere finansiering af mindre erhvervsdrivende.

Der foreslås indsat en bestemmelse i § 245 c i lov om finansiel virksomhed, der giver Finanstilsynet hjemmel til at træffe afgørelse om, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale indlån, der er forfaldet til betaling. En sådan afgørelse medfører, at Garantiformuen udbetaler dækkede indskud i det pågældende pengeinstitut til indskyderne. Det giver borgerne en udvidet adgang til udbetaling af dækning fra Garantiformuen og bidrager derfor yderligere til at skabe tryk for borgernes placering af midler i pengeinstitutter.

Lovforslaget har endvidere til formål at gennemføre de ændringer, der med 2020/0151(COD) foretages i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering (STS-forordningen). Formålet med ændringerne er at fremme brugen af balanceførte syntetiske securitiseringer, hvilket er securitiseringer, hvor eksponeringerne, eksempelvis udlån, forbliver på balancen hos et pengeinstitut, inden for rammerne af STS-securitiseringer. Herudover skal ændringerne fremme securitiseringer af misligholdte eksponeringer, hvilket er securitiseringer af eksponeringer, hvor det er konstateret, at låntager har misligholdt sin betalingsforpligtigelse over for pengeinstituttet. Ændringerne skal sikre, at de finansielle institutter har bedre mulighed for at håndtere misligholdte eksponeringer og yde finansiering til virksomhederne. Dette er særligt vigtigt i kølvandet på det økonomiske chok forårsaget af COVID-19 pandemien.

Lovforslaget har videre til formål at udpege erhvervsministeren som relevant myndighed til at vurdere erstatningsbenchmarks egnethed, når en interesseret part anmoder herom, i henhold til benchmarkforordningen. Den relevante myndighed vurderer, om finansielle instrumenters og finansielle kontrakters erstatningsbenchmark for et ophørende benchmark ikke længere afspejler eller afviger væsentligt fra det underliggende marked eller den økonomiske realitet, det ophørende benchmark er beregnet til at måle, og om anvendelsen af erstatningsbenchmarket kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet. Det foreslås, at erhvervsministeren kan anmode Det Systemiske Risikoråd om at forholde sig til, om selve anvendelsen af det erstatningsbenchmark, der skal vurderes, kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet.

Lovforslaget har herudover til formål at skabe administrative lettelse for markedspladser, systematiske internalisatorer og fondsmæglerselskaber, der er prisstillere, ved at ophæve kravet om, at disse virksomheder mindst en gang om året vederlagsfrit skal stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter.

Lovforslaget fastsætter, at virksomheder på det finansielle område, som i forvejen er forpligtet til at have en intern whistleblowerordning i medfør af den finansielle regulering, men som ikke omfattes af lov om beskyttelse af whistleblowere, skal efterleve kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere af hensyn til at sikre en ensartet beskyttelse af whistleblowere på tværs af sektoren. Videre foreslås det med lovforslaget at præcisere forholdet mellem de eksisterende regler om whistleblowerordninger i den finansielle regulering og lov om beskyttelse af whistleblowere.

Ændringerne foreslås, da det er i offentlighedens interesse, at alvorlige lovovertredelser og andre alvorlige forhold på private arbejdspladser i den finansielle sektor kommer frem i lyset.

Lovforslaget tilføjer en ny bestemmelse i lov om afvikling og restrukturering af visse finansielle virksomheder vedrørende de konkursretlige regler for kapitalgrundlagsinstrumenter i pengeinstitutter og realkreditinstitutter. Bestemmelsen indebærer, at kapitalgrundlagsinstrumenter i en konkursituation vil rangere ud fra den type kapital, de er medregnet som i kapitalgrundlaget, uanset hvad der i øvrigt fremgår af instrumenternes aftalegrundlag. Det vil fremadrettet sikre kreditinstitutterne mod såkaldt infektionsrisiko, hvor en type af kapitalinstrument ikke kan tælles med i kapitalgrundlaget, fordi der er andre typer af kapitalinstrumenter, der i konkurs er sidestillet med dette instrument.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Ledelsesregler

2.1.1. Gældende ret

Bestyrelsen og direktionen i virksomheder på det finansielle område skal opfylde krav om egnethed og hæderlighed. For enkelte virksomheder finder tilsvarende krav også anvendelse for indehaveren af en virksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, den eller de ledelsesansvarlige, hvis virksomheden drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, og ansatte, der er identificeret som nøglepersoner i virksomheden.

Det følger af egnetheds- og hæderlighedskravene, at en person, der varetager en af de oven for nævnte funktioner, skal have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at bestride hvervet eller stillingen. Derudover skal personen til enhver tid have et tilstrækkelig godt omdømme og udvise hæderlighed, integritet og uafhængighed.

Videre må personen ikke være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at personen ikke kan varetage hvervet eller stillingen på betryggende vis. Personen må ikke have indgivet begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering eller være under sådanne former for insolvensbehandling. Hvor det er relevant, må personen ikke på grund af sin økonomiske situation eller via et selskab, som vedkommende ejer eller har væsentlig indflydelse på, have påført den finansielle virksomhed tab eller risiko for tab.

Endelig må personen ikke have udvist en adfærd, der giver grundlag for at antage, at den pågældende ikke kan varetage hvervet eller stillingen på betryggende vis. Ved vurderingen af om en person lever op til kravene om egnethed og hæderlighed, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Finanstilsynet har for de fleste virksomheder på det finansielle område bemyndigelse til at påbyde virksomheden at afsætte et medlem af direktionen eller en nøgleperson, og til at påbyde et medlem af bestyrelsen at nedlægge sit hverv, hvis den pågældende ikke længere lever op til hæderlighedskravene. Dette følger eksempelvis af § 351 i lov om finansiel virksomhed.

Ved lov nr. 2110 af 22. december 2020 blev Finanstilsynets mulighed for at gribe ind over for ledelsesmedlemmer præciseret i lov om finansiel virksomhed, således at Finanstilsynet kan gribe ind over for et ledelsesmedlem, som er tiltalt i en straffesag for overtrædelse af anden relevant lovgivning, og ikke kun hvor vedkommende er tiltalt for overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning.

Opfylder indehaveren af en finansiel virksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, ikke længere egnetheds- og hæder-

lighedskravene, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse til at drive virksomhed. Finanstilsynet har en tilsvarende beføjelse til at inddrage en virksomheds tilladelse, hvis Finanstilsynets påbud om at afsætte en person fra sin stilling eller Finanstilsynets påbud til et bestyrelsesmedlem om at nedlægge sit hverv ikke efterleves inden for en af Finanstilsynet fastsat frist.

2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser

I finansielle virksomheder kan Finanstilsynet gribe ind over for ledelsesmedlemmer, som er tiltalt i en straffesag for overtrædelse af anden relevant lovgivning, og ikke kun hvor vedkommende er tiltalt for overtrædelse af straffeloven og den finansielle lovgivning. Anden relevant lovgivning kunne f.eks. være overtrædelse af skattelovgivningen. Med nærværende lovforslag foreslås denne præcisering bredt ud til de øvrige love på det finansielle område.

I lighed med at Finanstilsynet i dag kan gribe ind, hvis et ledelsesmedlem i en finansiel virksomhed har overtrådt straffeloven eller den finansielle lovgivning, vil det være hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet kan gribe ind, hvis et ledelsesmedlem i en finansiel virksomhed bliver tiltalt i en straffesag for overtrædelse af anden relevant lovgivning, der ikke er straffeloven eller finansiel lovgivning. Det kunne f.eks. være, hvis den pågældende tiltales for overtrædelse af skattelovgivningen.

En række af de gældende bestemmelser, giver imidlertid kun Finanstilsynet bemyndigelse til at afsætte ledelsesmedlemmer, hvis de tiltales i en straffesag, og hvis straffesagen vedrører overtrædelse af straffeloven eller finansiel lovgivning. Der skal desuden være tale om tilfælde, hvor domfældelse vil indebære, at ledelsesmedlemmet ikke opfylder hæderlighedskravene, dvs., hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at personen ikke kan varetage hvervet eller stillingen på betryggende vis. Finanstilsynet kan efter bestemmelserne påbyde en virksomhed at afsætte direktionen eller påbyde et bestyrelsesmedlem at nedlægge hvervet, indtil straffesagen er afgjort.

Der er tilfælde, hvor domfældelse i en straffesag for overtrædelse af anden relevant lovgivning ligeledes kan føre til, at et ledelsesmedlem ikke længere opfylder hæderlighedskravene. Finanstilsynet bør også i disse tilfælde have mulighed for at gribe ind allerede ved en tiltale på samme måde, som Finanstilsynet vil kunne gribe ind, hvis der var tale om en overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning. En sådan tilpasning er foretaget i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 2110 af 22. december 2020.

Det er centralt, at den hvidvaskansvarlige har de rette kompetencer til at varetage stillingen, da der ellers vil være risiko for, at vedkommende ikke kan løfte ansvaret. Det vil medføre øget risiko for misbrug af virksomheden til hvid-

vask eller terrorfinansiering. Erhvervsministeriet finder det derfor relevant at sikre, at Finanstilsynet har mulighed for at afsætte en ansat, der er udpeget som hvidvaskansvarlig, hvis vedkommende ikke har tilstrækkeligt kendskab til virksomhedens risiko for hvidvask og terrorfinansiering. Tilliden til den finansielle sektor vil lide skade, hvis Finanstilsynet ikke kan gribe ind i sådanne tilfælde, hvor virksomheden ikke selv gør det. Der skal være tale om alvorlige svigt, hvor Finanstilsynet vurderer, at det ikke er muligt at rette op på den manglende egnethed inden for rimelig tid.

Endvidere bør Finanstilsynet kunne afsætte et medlem af direktionen og bestyrelsen i en valutavekslingsvirksomhed, hvis det pågældende medlem ikke lever op til egnetheds- og hæderlighedskravene. Denne mulighed har Finanstilsynet ikke i dag. Det betyder, at hvis Finanstilsynet vurderer, at et medlem af direktion eller bestyrelse i en valutavekslingsvirksomhed ikke lever op til egnetheds- og hæderlighedskravene, og vedkommende ikke selv trækker sig, vil Finanstilsynet i sidste ende være nødsaget til at inddrage virksomhedens tilladelse. En mulighed for at afsætte et ledelsesmedlem eller påbyde virksomheden at gøre det, vil være mindre indgribende og vil svare til Finanstilsynets bemyndigelse i forhold til de øvrige virksomheder på det finansielle område.

2.1.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at sikre, at Finanstilsynet kan gribe ind, hvis et ledelsesmedlem i en finansiell virksomhed bliver tiltalt i en straffesag om overtrædelse af anden relevant lovgivning, der ikke er straffeloven eller finansiell lovgivning. Ændringen er foretaget i lov om finansiell virksomhed ved lov nr. 2110 af 22. december 2020 og foreslås bredt ud til de øvrige finansielle love.

Det foreslås at give Finanstilsynet bemyndigelse til at afsætte en ansat, der er udpeget til hvidvaskansvarlig, hvis vedkommende ikke har tilstrækkeligt kendskab til virksomhedens risiko for hvidvask og terrorfinansiering. Der skal være tale om alvorlige svigt, hvor Finanstilsynet vurderer, at det ikke er muligt at rette op på den manglende egnethed inden for rimelig tid.

Det foreslås at give Finanstilsynet bemyndigelse til at gribe ind over for et ledelsesmedlem i en valutavekslingsvirksomhed, indehaveren af en valutavekslingsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, eller den eller de ledelsesansvarlige i en valutavekslingsvirksomhed, der drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, hvis vedkommende ikke opfylder egnetheds- og hæderlighedskravene. Dette svarer til Finanstilsynets bemyndigelse til at gribe ind over for personer omfattet af egnetheds- og hæderlighedskravene i de øvrige love på det finansielle område.

2.2. Ensretning af aflønningsreglerne

2.2.1. Gældende ret

Medlemmer af bestyrelsen og direktionen i en forvalter af alternative investeringsfonde og i en investeringsforening samt ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på forvalterens og foreningens risikoprofil, er i dag omfattet af udbetalingsbegrænsninger af variabel løn, herunder et krav om, at udbetalingen af en større del af en variabel løn skal udskydes i en periode på mindst tre år for ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på forvalterens og foreningens risikoprofil.

Videre er pengeinstitutter, realkreditinstitutter, investeringsforvaltningsselskaber, finansielle holdingvirksomheder, fondsmæglerselskaber, fondsmæglerholdingvirksomheder, forvaltere af alternative investeringsfonde og investeringsforeninger forpligtet til at offentliggøre det samlede vederlag for hvert enkelt medlem af bestyrelsen og direktionen, som vedkommende har optjent fra virksomheden i det pågældende regnskabsår.

2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Formålet med denne del af lovforslaget er at ensrette aflønningsreglerne på tværs af den finansielle sektor, sådan at der gælder samme aflønningsregler for ledelsesmedlemmer og nøglepersoner.

Ved lov nr. 1447 af 22. december 2020 blev udskydelsesperioden for udbetaling af variabel løn i pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og finansielle holdingvirksomheder forlænget, således at udbetaling af variabel løn til ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, skal ske over en periode på mindst 4 år, mens udbetaling af variabel løn til medlemmer af ledelsen skal ske over en periode på mindst 5 år.

Med den politiske aftale af 31. august 2010 om forsvarlig aflønningspolitik i den finansielle sektor blev det besluttet at skærpe aflønningskravene på tværs af den finansielle sektor. Det blev besluttet, at både regler, der gennemførte bestemmelser i CRD III og nationale fastsatte krav, foruden at finde anvendelse for virksomheder omfattet af CRD III (pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber) også skulle finde anvendelse for forsikringselskaber, investeringsforvaltningsselskaber, Arbejdsmarkedets Tillægspension, Lønmodtagernes Dyrtidsfond og virksomheder omfattet af lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Med baggrund i et udgangspunkt om ens aflønningsregler på tværs af den finansielle sektor foreslås forlængelse af udskydelsesperioden indført i lov om investeringsforeninger m.v. og lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Derudover foreslås det at ændre offentliggørelseskravet ved-

rørende de enkelte ledelsesmedlemmers samlede vederlag, således at offentliggørelsen ikke længere skal ske i årsrapporten. Ændringen sker af hensyn til databeskyttelsesreglerne, hvorefter sådanne oplysninger skal kunne fjernes efter 10 år. Årsrapporten indsendes til Erhvervsstyrelsen, som vil være i besiddelse af oplysningerne til evig tid, hvorfor offentliggørelsen af individuelle lønforhold ikke bør ske i årsrapporten. Det foreslås i stedet, at det af årsrapporten skal fremgå, hvor oplysningerne om ledelsesmedlemmers individuelle lønforhold kan findes. Oplysningerne skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for årsrapportens offentliggørelse.

2.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at forlænge udskydelsesperioden for udbetaling af variabel løn til medlemmer af ledelsen og ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil i både lov om investeringsforeninger m.v. og lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Derudover foreslås det at ændre kravet om offentliggørelse af ledelsesmedlemmers individuelle lønforhold i lov om finansiel virksomhed, lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter, lov om investeringsforeninger m.v. og lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Det foreslås således, at offentliggørelsen ikke skal ske i årsrapporten, men at det af årsrapporten skal fremgå, hvor oplysningerne om ledelsesmedlemmers individuelle lønforhold kan findes. Oplysningerne skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for årsrapportens offentliggørelse.

2.3. Ændringer som følge af taksonomiforordningen

2.3.1. Gældende ret

I dag gælder der en række oplysningsforpligtelser i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen). Disclosureforordningen stiller krav til finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere om at integrere miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold (ESG-faktorer) i de oplysningsforpligtelser, der gælder ved investerings- og rådgivningsprocesser.

Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. et fondsmæglerselskab eller pengeinstitut, der yder porteføljepleje, eller et forsikringselskab, der udbyder et forsikringsbaseret investeringsprodukt.

Ved finansielle rådgivere forstås bl.a. et penge- eller realkreditinstitut, der yder investeringsrådgivning, eller en forsikringsformidler, der yder forsikringsrådgivning om forsikringsbaserede investeringsprodukter.

Disclosureforordningen har indført to former for bæredygtige finansielle produkter; et produkt der bl.a. fremmer miljømæssige eller sociale karakteristika eller en kombination af disse, jf. artikel 8 i disclosureforordningen, og et produkt der har bæredygtige investeringer eller en reduktion af CO₂-emissioner som sit mål, jf. artikel 9 i disclosureforordningen. For disse to typer bæredygtige finansielle produkter gælder der yderligere oplysningsforpligtelser.

Ved finansielle produkter forstås bl.a. en investeringsportefølje eller en alternativ investeringsfond.

Reglerne i disclosureforordningen har fundet anvendelse fra den 10. marts 2021 bortset fra reglerne i disclosureforordningens artikel 11, stk. 1-3, der vedrører oplysninger i periodiske rapporter om et produkts opfyldelse af miljømæssige eller sociale karakteristika eller samlede bæredygtighedsrelaterede indvirkning, der skal finde anvendelse fra den 1. januar 2022.

Taksonomiforordningen finder anvendelse fra den 1. januar 2022, for så vidt angår de miljømål, der vedrører modvirkning af klimaændringer og tilpasning til klimaændringer. Med hensyn til miljømål, der vedrører bæredygtig anvendelse og beskyttelse af vand- og havressourcer, omstilling til en cirkulær økonomi, forebyggelse og bekæmpelse af forurening og beskyttelse og genopretning af biodiversitet og økosystemer, finder taksonomiforordningen først anvendelse for disse fra den 1. januar 2023.

2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer (taksonomiforordningen) blev vedtaget i juni 2020.

Formålet med taksonomiforordningen er at skabe ensartede kriterier for, hvilke økonomiske aktiviteter der kan karakteriseres som miljømæssigt bæredygtige aktiviteter på tværs af EU. På den måde vil erhvervsdrivende få lettere ved at rejse kapital til deres miljømæssigt bæredygtige aktiviteter, idet investorerne vil få mulighed for at udvælge disse som underliggende aktiver for miljømæssigt bæredygtige investeringer.

Taksonomiforordningen gælder umiddelbart i Danmark og skal derfor ikke gennemføres i national lovgivning. Det er nødvendigt, at der med lovforslaget indføres regler, som sikrer, at der kan føres et effektivt tilsyn med overholdelsen af taksonomiforordningen.

Taksonomiforordningens artikel 21 pålægger medlemsstaterne at sikre, at de kompetente myndigheder, omhandlet

i artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen, påser, at de finansielle markedsdeltagere overholder artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen.

Taksonomiforordningen supplerer disclosureforordningen ved at fastsætte yderligere krav til de oplysninger, som finansielle markedsdeltagere skal give forud for indgåelse af en aftale og i periodiske rapporter i medfør af disclosureforordningen, når finansielle markedsdeltagere stiller finansielle produkter i medfør af artikel 8 og artikel 9 i disclosureforordningen til rådighed, eller når finansielle markedsdeltagere stiller et finansielt produkt til rådighed, der ikke er omfattet af artikel 8 eller artikel 9 i disclosureforordningen.

Af artikel 5 i taksonomiforordningen fremgår det, at hvis finansielle produkter, som omhandlet i artikel 9 i disclosureforordningen, investerer i en økonomisk aktivitet, der bidrager til et miljømål, som omhandlet i artikel 2, nr. 17, i disclosureforordningen, skal de oplysninger, der skal gives forud for aftaleindgåelse og i periodiske rapporter, omfatte oplysninger om det eller de miljømål, som fastsat i artikel 9 i taksonomiforordningen, som den investering, der ligger til grund for det finansielle produkt, bidrager til. Desuden skal oplysningerne omfatte en beskrivelse af, hvordan og i hvilket omfang de investeringer, der ligger til grund for det finansielle produkt, er i økonomiske aktiviteter, der kvalificeres som miljømæssigt bæredygtige i henhold til artikel 3 i taksonomiforordningen.

Videre fremgår det af artikel 6 i taksonomiforordningen, at hvis finansielle produkter, som omhandlet i artikel 8 i disclosureforordningen, fremmer miljømæssige karakteristika, skal de oplysninger, der skal gives forud for aftaleindgåelse og i de periodiske rapporter, ledsages af en erklæring om, at princippet om ikke at gøre væsentlig skade kun gælder for de investeringer, der ligger til grund for det finansielle produkt, og som tager højde for EU-kriterierne for miljømæssigt bæredygtige økonomiske aktiviteter. Det skal samtidig fremgå af erklæringen, at de investeringer, der ligger til grund for den tilbageværende andel af disse finansielle produkter, ikke tager højde for EU-kriterierne for miljømæssigt bæredygtige økonomiske aktiviteter.

Af artikel 6 i taksonomiforordningen fremgår det, at hvis et finansielt produkt, som omhandlet i artikel 8 i disclosureforordningen, fremmer miljømæssige karakteristika, finder artikel 5 i taksonomiforordningen tilsvarende anvendelse.

Af artikel 7 i taksonomiforordningen fremgår det, at er der tale om finansielle produkter, der ikke er omfattet af artikel 8 eller 9 i disclosureforordningen, skal oplysningerne, der gives forud for aftaleindgåelse og i de periodiske rapporter, ledsages af en erklæring om, at de investeringer, der ligger til grund for dette finansielle produkt, ikke tager højde for

EU-kriterierne for miljømæssigt bæredygtige økonomiske aktiviteter.

Taksonomiforordningen indeholder desuden ændringer til disclosureforordningen, j. artikel 25 i taksonomiforordningen. Hovedparten af disse ændringer til disclosureforordningen følger af de yderligere oplysningsforpligtelser, som er blevet indført med artikel 5-7 i taksonomiforordningen.

For at sikre et effektivt tilsyn med taksonomiforordningen er det fundet hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet bør udpeges som kompetent myndighed til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen. Finanstilsynet foreslås at få alle de nødvendige tilsynsbeføjelser til at påse overholdelsen af de nævnte artikler. Det er bl.a. vigtigt, at Finanstilsynet får mulighed for at reagere over for manglende overholdelse af de supplerende oplysningsforpligtelser, taksonomiforordningen introducerer. Herunder er det vigtigt, at Finanstilsynet vil kunne benytte sig af de reaktionsmuligheder, der allerede udgør et led i Finanstilsynets almindelige tilsynsudøvelse i medfør af nuværende sektorspecifik lovgivning og lov om finansiell virksomhed. Finanstilsynet har i dag bl.a. mulighed for at give påbud og påtaler for manglende overholdelse af gældende krav og regler.

2.3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen.

På baggrund af ovenstående foreslås de eksisterende tilsynsbestemmelser i § 344, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiell virksomhed, § 161, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., § 155, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., § 97, stk. 1, i lov om firmapensionskasser, § 215, stk. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investerings-service og -aktiviteter og § 27, stk. 1, i lov om Arbejdsmarkeds Tillægspension tilpasset i overensstemmelse hermed.

Med lovforslaget foreslås det, at Finanstilsynet vil kunne give påbud eller påtaler for manglende overholdelse af de krav, taksonomiforordningens artikel 5, 6 og 7 stiller til virksomhedernes oplysningsforpligtelser, der gives forud for indgåelse af en aftale og i periodiske rapporter.

Det foreslås videre at tilpasse § 355, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, § 179, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., § 104, stk. 1, i lov om firmapensionskasser og § 248, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investerings-service og -aktiviteter, der bestemmer, hvem der kan anses for at være parter i forhold til de afgørelser, Finanstilsynet har truffet eller vil træffe over for virksomheder i medfør af taksonomiforordningen.

Det foreslås endvidere at tilpasse § 372, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, § 189 i lov om investeringsforeninger m.v., § 189 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., § 112, stk. 1, i lov om firmapensionskasser, § 264, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investerings-service og –aktiviteter og § 27 e i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, hvorefter afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af taksonomiforordningen vil kunne indbringes for Erhvervsankenævnet.

Endeligt foreslås det at tilpasse § 372 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed og § 265 i lov om fondsmæglerselskaber og investerings-service og –aktiviteter, så erhvervsministeren kan fastsætte regler, der er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som Kommissionen eventuelt måtte vedtage i medfør af taksonomiforordningen.

2.4. Modtagere af indlån og andre midler, der skal tilbagebetales

2.4.1. Gældende ret

Det fremgår af § 7, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at pengeinstitutter, staten, Danmarks Nationalbank, udenlandske kreditinstitutter, udstedere af elektroniske penge og sparevirksomheder må modtage indlån og andre tilbagebetalingspligtige midler fra offentligheden.

Derudover må realkreditinstitutter, Danmarks Skibskredit A/S og KommuneKredit modtage andre midler, der skal tilbagebetales. Der er desuden adgang til, at virksomheder kan modtage andre midler, der skal tilbagebetales, hvis denne virksomhed eller udlånsvirksomhed ikke er en væsentlig del af virksomhedens drift, jf. § 7, stk. 2, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed.

2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1503 af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet stiller krav om, at projektere omfattet af forordningen ikke må blive underlagt krav om tilladelse som et pengeinstitut. Projektere optager lånebaseret crowdfunding gennem crowdfundingudbud omfattet af forordningen.

En projekters modtagelse af midler ved et crowdfundingudbud svarer til modtagelse af andre midler fra offentligheden, der skal tilbagebetales. Disse projektere skal derfor tilføjes til listen over modtagere af andre midler, der skal tilbagebetales, som undtages fra bestemmelsens tilladelseskrav. Det er vigtigt, at bestemmelsen kun tillader projektere at modtage andre midler, der skal tilbagebetales, under de særlige regler, der gælder i forordningen.

Den nuværende udformning af § 7, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed er til en vis grad blevet uoverskuelig. Bestemmelsen bør derfor gøres mere overskuelig. Det foreslås gjort ved at opsplitte bestemmelsen i to separate stykker, hvor det ene oplister virksomheder, der fra offentligheden må modtage indlån og andre midler, der skal tilbagebetales, og det andet, der indeholder en opstilling af virksomheder, der må modtage andre midler, der skal tilbagebetales.

2.4.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at nyaffatte § 7, stk. 2, således at denne indeholder en liste over modtagere, der lovligt fra offentligheden må modtage indlån og andre midler, der skal tilbagebetales.

Den foreslåede ændring af lovens § 7, stk. 2, vil medføre, at bestemmelsen er mere overskuelig.

Det foreslås herudover at tilføje et nyt stk. 3, således at dette indeholder en liste over modtagere, der fra offentligheden lovligt kan modtage andre midler, der skal tilbagebetales.

Til det nye stk. 3 foreslås samtidig tilføjet projektere, der modtager midler gennem et crowdfundingudbud omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1503 af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet. Som konsekvensrettelse er denne tilføjet til undtagelsen for tilladelse som sparevirksomhed i § 334 i lov om finansiel virksomhed.

Der er desuden foretaget en konsekvensrettelse, hvorved udstedere af elektroniske penge er fjernet fra bestemmelsen. Det skyldes, at disse i dag er reguleret i lov om betalinger. Det følger af § 19, stk. 2, i lov om betalinger, at e-pengeinstitutter ikke må modtage indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler. Bestemmelsen implementerer artikel 6, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed (e-pengedirektivet). På det grundlag foreslås udstedere af elektroniske penge fjernet fra listen over virksomheder, der lovligt må modtage indlån og andre midler, der skal tilbagebetales

For nærmere om affattelsen af § 7, stk. 2 og 3, i lov om finansiel virksomhed henvises til lovforslagets § 1, nr. 2, og bemærkningerne hertil.

2.5. Manglende tilbagebetaling af forfaldne indlån

2.5.1. Gældende ret

Der findes ikke gældende regler om pengeinstitutters manglende tilbagebetaling af forfaldne indlån i situationer uden for afvikling af pengeinstitutter.

I henhold til gældende ret dækker Garantiformuen indskud op til visse beløbsgrænser, når et pengeinstitut tages under konkursbehandling eller træder i rekonstruktion. Udbetaling i forbindelse med denne dækning sker som udgangspunkt senest syv arbejdsdage efter rekonstruktionsbehandlingen eller konkursens indtræden.

2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det danske krisehåndteringssystem for nødlidende eller forventeligt nødlidende finansielle virksomheder, som Garantiformuen indgår i, indebærer, at myndighederne kan sætte tidligt ind for at sikre videreførelse af kritiske funktioner i usunde eller nødlidende finansielle virksomheder og samtidig minimere negative virkninger på samfundsøkonomien og det finansielle system. Det betyder i praksis, at det er højest usandsynligt, at der kan opstå en situation, hvor indskyderne ikke kan få deres indskud udbetalt fra et pengeinstitut, uden at der forinden er foretaget krisehåndteringstiltag over for pengeinstituttet.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (DGSD) forudsætter, at udbetaling fra Garantiformuen kan ske, når et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et forfaldent indlån, uanset om pengeinstituttet konkret er under konkurs eller rekonstruktionsbehandling. For at sikre en direktivnær implementering og juridisk klarhed omkring beskyttelsen af de danske indskydere, bør de danske regler tilpasses til også at omfatte dette tilfælde uden for konkurs eller rekonstruktionsbehandling.

Der lægges med lovforslaget derfor op til en mere direktivnær implementering af DGSD artikel 2, stk. 1, nr. 8, og artikel 3, stk. 2, 2. pkt., hvorefter de relevante administrative myndigheder får beføjelse til at konstatere, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et forfaldent indskud af årsager, der er direkte forbundet med instituttets finansielle situation, og at instituttet ikke umiddelbart har udsigt til at blive i stand til det. Det er således ikke hensigten, at Finanstilsynet skal foretage vurderinger af tvister mellem et institut og dennes kunder, såfremt det vedrører andre forhold end instituttets finansielle situation, f.eks. tvister om modregningsadgang.

En sådan konstatering skal foretages af Finanstilsynet senest fem arbejdsdage efter, at det er godtgjort, at pengeinstituttet ikke har tilbagebetalt et indskud, der er forfaldet til betaling, og som er direkte forbundet med pengeinstituttets finansielle situation, og som skal medføre, at Garantiformuen skal iværksætte udbetaling af dækkede indskud til pengeinstituttets indskydere.

Foretages en sådan konstatering, vil Finanstilsynet samtidig vurdere andre foranstaltninger over for pengeinstituttet, her-

under om pengeinstituttet er nødlidende eller forventeligt nødlidende.

2.5.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at give Finanstilsynet beføjelse til at vurdere, om et pengeinstitut kan udbetale et indskud, hvis det godtgøres over for Finanstilsynet, at pengeinstituttet ikke har udbetalt et indskud, der er direkte forbundet med pengeinstituttets finansielle situation, og som er forfaldet til betaling.

Vurderingen skal danne grundlag for konstateringen af, hvorvidt pengeinstituttet kan udbetale sine indskud eller ej. Hvis Finanstilsynet konstaterer, at pengeinstituttet ikke kan tilbagebetale indskuddet af årsager, der er forbundet med pengeinstituttets finansielle situation, skal Finanstilsynet orientere Garantiformuen.

Konsekvensen af Finanstilsynets konstatering af, at pengeinstituttet ikke kan tilbagebetale sit indskud, er, at Garantiformuen iværksætter udbetaling af dækkede indskud. Der foreslås derfor samtidig gennemført konsekvensændringer i lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Henset til den alvorlige karakter, som manglende udbetaling af indskud har, foreslås en tidsfrist for Finanstilsynets vurdering på højst fem arbejdsdage, hvilket indebærer en direktivnær implementering af fristen fastsat i DGSD.

For nærmere om affattelsen af § 245 c i lov om finansiel virksomhed henvises til lovforslagets § 1, nr. 9, og bemærkningerne hertil.

2.6. Udpegning af systemisk vigtige finansielle institutter

2.6.1. Gældende ret

Finanstilsynet udpeger senest den 30. juni hvert år systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI'er) i Danmark, jf. § 308, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og visse fondsmæglerselskaber kan udpeges som SIFI.

Et institut udpeges som SIFI, hvis det i to på hinanden følgende år overskrider en eller flere af de tre fastsatte SIFI-indikatorer, der fremgår af § 308, stk. 2, nr. 1-3, i lov om finansiel virksomhed. De tre indikatorer for udpegning af SIFI'er er, hvorvidt instituttets balance udgør mere end 6,5 pct. af Danmarks bruttonationalprodukt, hvorvidt instituttets udlån i Danmark udgør mere end 5 pct. af de danske penge- og realkreditinstitutters samlede udlån i Danmark, og hvorvidt instituttets indlån i Danmark udgør mere end 3 pct. af de danske pengeinstitutters samlede indlån i Danmark.

Et institut, der er udpeget som SIFI, skal ligge under græn-

seværdierne for alle tre indikatorer i tre på hinanden følgende år for at ophøre med at være et SIFI, jf. § 308, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed.

Erhvervsministeren kan udpege et institut som SIFI, hvis dette væsentligt overskrider grænseværdien for en af indikatorerne, selvom overskridelsen ikke har fundet sted i to på hinanden følgende år, jf. § 308, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed. Erhvervsministeren kan tilsvarende beslutte, at et institut ikke længere skal være udpeget som SIFI, hvis indikatorerne ligger væsentlig under indikatorerne i § 308, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, selvom SIFI-instituttet ikke har ligget under grænseværdierne i tre på hinanden følgende år, jf. § 308, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed.

I henhold til § 308, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed skal Finanstilsynet parallelt med udpegningen af SIFIER udregne et mål for graden af systemiskhed i institutter som et gennemsnit af faktorerne oplistet i § 308, stk. 6. Faktorerne er hhv. instituttets balance i pct. af danske penge- og realkreditinstitutters samlede balance, instituttets udlån i Danmark i pct. af det samlede penge- og realkreditudlån i Danmark og instituttets indlån i Danmark i pct. af det samlede pengeinstitutindlån i Danmark.

SIFIERne placeres i en af fem kategorier af systemiskhed på baggrund af beregningen. Kategorierne er bestemmende i forhold til, hvilken SIFI-buffersats instituttet skal opfylde. SIFI-buffersatserne fastsættes af erhvervsministeren i henhold til § 125 g, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for, hvordan og på hvilket virksomhedskonsolideringsniveau, der skal foretages beregning af de indikatorer og faktorer, der bruges til hhv. udpegning af SIFIER og beregning af graden af systemiskhed, jf. § 308, stk. 8 og 9, i lov om finansiel virksomhed.

Reglerne for SIFIER blev indført i forbindelse med implementering af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV). SIFI-indikatorerne er fastsat ved den politiske aftale af 10. oktober 2013 mellem regeringen (Socialdemokratiet, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti) og Venstre, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFIER) samt krav til alle penge- og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6).

2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser

SIFIER har stor betydning for samfundsøkonomien. Det skyldes deres størrelse, og at de varetager kritiske funktioner i de finansielle markeder, f.eks. betalingsformidling, penge-markedslån eller værdipapirtransaktioner.

For at understøtte den finansielle stabilitet stilles der ekstra krav til SIFIERs kapitalisering, således at de bedre vil kunne absorbere tab end ikke-SIFIER. SIFIER skal derfor opfylde et højere samlet kapitalkrav og et højere krav til nedskrivningsegne passiver (NEP-krav) i forhold til institutter, der ikke er udpeget som SIFIER. Herudover er SIFIER underlagt et mere omfattende tilsyn.

Udpegning af SIFIER i Danmark har fulgt en model med tre indikatorer siden introduktionen af SIFI-indikatorerne.

Langt de fleste EU-lande benytter en variant af den model, der anbefales af Den Europæiske Bankmyndighed (EBA). EBAs model er anført i retningslinjer vedrørende kriterierne for fastsættelse af betingelserne for anvendelse af artikel 131, stk. 3, i direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV), i forbindelse med vurderingen af andre systemisk vigtige institutter (O-SIFIER) af den 16. december 2014. EBAs model har minimum ti indikatorer, hvilket giver mulighed for en robust model, som kan opfange flere relevante forhold end den danske model, der kun indeholder tre indikatorer.

Det vurderes, at Danmark med fordel kan anvende en model for udpegning af SIFIER, der tager udgangspunkt i EBAs model for udpegning af SIFIER.

Denne vurdering er baseret på, at modellen for det første opfanger flere dimensioner af systemiskhed hos institutterne end den nuværende model som følge af inddragelsen af flere indikatorer. F.eks. måles systemiskhed ift. grænseoverskridende aktiviteter ikke i den nuværende model.

Modellen er for det andet mere robust over tid ved at udpege SIFIER ud fra et samlet mål for systemiskhed, der herudover gøres mindre følsom over for udsving i enkelte indikatorer ved at inddrage flere indikatorer ved beregning af systemiskhed. I den nuværende model, hvor udpegning som SIFI afhænger af, hvorvidt grænseværdien for én af de tre indikatorer overskrides, kan f.eks. en stigning i indlån resultere i udpegning som SIFI, hvis grænseværdien overskrides, også selvom de øvrige indikatorer er uændrede eller falder.

Modellen tager for det tredje udgangspunkt i EBAs model for udpegning af SIFIER, og er derfor mere konsistent med SIFI-udpegningen i andre EU-lande, f.eks. Tyskland og Frankrig.

EBAs retningslinjer omhandler en model for udpegning af SIFIER, der indeholder to trin i udpegningsprocessen. Trin 1 i udpegningen skal identificere de største og mest systemisk vigtige finansielle institutter. Dette sker ved at beregne

et mål for institutternes systemiskhed med udgangspunkt i 10 indikatorer, som er udvalgt med henblik på at beskrive institutternes størrelse, vigtighed, kompleksitet og sammenkobling med det øvrige finansielle system.

De 10 indikatorer er: samlede aktiver; værdi af nationale betalingstransaktioner; privat indlån; privat udlån; nominel værdi af derivater, som ikke er noteret på et reguleret marked (OTC-derivater); passiver på tværs af jurisdiktioner; aktiver på tværs af jurisdiktioner; passiver inden for det finansielle system i hele verden; aktiver inden for det finansielle system i hele verden og udestående gældsudstedelser.

Beregningen indebærer, at hver indikator opgøres som instituttets andel af sektorens samlede størrelse og sammenvægtes til den beregnede systemiskhed med en nærmere angiven vægt. Den beregnede systemiskhed opgøres i basispoint, hvor ét basispoint svarer til 0,01 pct.

EBA anser i deres retningslinjer som udgangspunkt en beregnet systemiskhed på 350 basispoint som en passende grænse for udpegning af SIFler. Det vil i Danmark alene være Danske Bank, Nykredit Realkredit og Jyske Bank, som overskrider denne grænse.

Finanstilsynet foretager hvert år beregningen efter trin 1, og indberetter resultatet til EBA.

Trin 2 giver myndighederne mulighed for at tage hensyn til særlige forhold, som de vurderer kan være vigtige i forhold til at identificere systemisk vigtige institutter. Dette sker ved at inddrage yderligere indikatorer i beregningen af systemiskheden, som myndighederne vurderer tager passende højde for systemisk risiko i deres nationale sektor eller EUs økonomi. I forhold til udpegning af systemisk vigtige finansielle institutter i Danmark vurderes det ved beregning af institutternes systemiskhed at være hensigtsmæssigt at inkludere to supplerende indikatorer - passiver inden for det finansielle system i Danmark og aktiver inden for det finansielle system i Danmark, som særligt beskriver institutternes sammenkobling med den øvrige finansielle sektor i Danmark.

Der kan ved inddragelsen af de yderligere indikatorer i henhold til EBAs retningslinjer fastsættes en passende grænse for udpegning af systemiske institutter, som eventuelt er lavere end 350 basispoint.

Det vurderes, at en grænse for den beregnede systemiskhed på 100 basispoint er den mest egnede i forhold til at indramme de systemisk vigtige institutter i Danmark. Det indebærer, at der med den foreslåede model udpeges samme institutter som ved de gældende regler, dvs. Danske Bank,

Nykredit Realkredit, Jyske Bank, Nordea Kredit, Sydbank, DLR Kredit, Spar Nord og Arbejdernes Landsbank.

Finanstilsynet foretager både beregning af systemiskhed efter trin 1 og trin 2. Alle institutter, som vil blive udpeget efter trin 1, vil også blive udpeget efter trin 2. I praksis udpeges danske institutter dermed efter trin 2.

2.6.3. Den foreslåede ordning

Den foreslåede bestemmelse i § 308, stk. 2, vil medføre, at udpegningen af SIFler tager udgangspunkt i et beregnet mål for institutternes systemiskhed. Et finansielt institut udpeges som systemisk vigtigt, hvis det i to på hinanden følgende år har en beregnet systemiskhed over 100 basispoint.

Den foreslåede bestemmelse i § 308, stk. 6, vil medføre, at systemiskheden beregnes med udgangspunkt i 12 indikatorer, der beskriver forskellige dimensioner af institutternes systemiskhed. Beregningen indebærer, at indikatorerne opgøres som instituttets andel af sektorens samlede størrelse og sammenvægtes til den beregnede systemiskhed med en nærmere angiven vægt. Den beregnede systemiskhed opgøres i basispoint, hvor ét basispoint svarer til 0,01 pct. Indikatorer og vægte fremgår af § 308, stk. 6, nr. 1-12.

Den foreslåede bestemmelse i § 308, stk. 7, vil medføre, at et institut, der udpeges som SIFI, indplaceres i en af fem kategorier for systemiskhed afhængigt af størrelsen af den beregnede systemiskhed. Erhvervsministeren fastsætter i henhold til § 125 g, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed for hver kategori af systemiskhed, hvilken SIFI-buffersats SIFlerne skal overholde.

Det vurderes, at der ved de gældende regler sker en retvisende indplacering af systemisk vigtige institutter i kategorier for systemiskhed, og at institutterne derigennem pålægges en passende SIFI-buffersats. Fastsættelsen af grænserne for intervallerne i de fem kategorier for systemiskhed indebærer således, at eksisterende SIFler indplaceres i samme kategorier som ved gældende regler og således også pålægges samme SIFI-buffersats.

Den foreslåede ændring af § 308, stk. 3-5, i lov om finansiel virksomhed vil medføre, at de eksisterende bestemmelser tilrettes, så de afspejler, at udpegningen af SIFler med lovforslaget tager udgangspunkt i en beregnet systemiskhed ud fra 12 indikatorer i stedet for de tre indikatorer, der anvendes i henhold til gældende ret. Herudover ændres der ikke på bestemmelseernes indhold.

2.7. Ændringer vedr. STS-forordningen som led i den Europæiske genopretningspakke for kapitalmarkederne

2.7.1. Gældende ret

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering (STS-forordningen), der har fundet anvendelse siden 1. januar 2019, fastsætter en generel ramme for securitisering og en specifik ramme for STS-securitisering (simpel, transparent og standardiseret securitisering), der er med til at sikre mere simple og gennemsigtige finansielle instrumenter. Securitiseringsmetode, hvor eksempelvis et pengeinstitut samler en række ens udlån i en pulje, der tilbydes til investorer. Forordningen giver investorer flere oplysninger om de underliggende udlån, således at der skabes gennemsigtighed omkring de risici, der er forbundet med de finansielle instrumenter.

STS-forordningen indeholder en definition af securitisering, krav om undersøgelse af risici ved securitisering, krav til tilbageholdelse af risici hos et udstedende institut, krav til transparens i forhold til, hvilke parter der deltager i securitiseringen, og krav til salg af securitiseringer til detailkunder.

STS-forordningen indeholder regler om, at tredjeparter, der er godkendt af de nationale kompetente myndigheder (STS-certificeringsbureauer), kan kontrollere og certificere, at en securitisering opfylder kravene til STS-securitiseringer.

STS-forordningen finder anvendelse på de virksomheder, der udfører securitiseringsaktivitet i medfør af forordningens artikel 2, nr. 1. Eksempler på securitiseringsaktiviteter kan være at samle flere udlån med samme karakteristika i en pulje. Securitiseringsaktiviteter udøves typisk af pengeinstitutter, fondsmæglerselskaber og institutionelle investorer som f.eks. pensionselskaber.

Pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber kan deltage i udstedelsen af securitiseringer ved at levere eksponeringer typisk i form af lån, eller ved at varetage en organiserende rolle i securitiseringen i form af formidling. Forordningen kan også finde anvendelse på ikke finansielle virksomheder, der leverer de underliggende eksponeringer til en securitisering.

STS-forordningen sætter krav om due diligence for institutionelle investorer, såfremt de investerer i securitiseringer.

Finanstilsynet er kompetent myndighed til at påse overholdelsen af STS-forordningen, og Finanstilsynet giver tilladelse til at drive virksomhed som STS-certificeringsbureau.

Overtrædelse af en række af STS-forordningens artikler er strafbelagt.

2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser

På EU-plan blev der vedtaget en række hjælpeforanstaltninger under betegnelsen Genopretningspakken for kapitalmarkederne, der skal forbedre kriseramte virksomheders adgang til likviditet og finansiering. Fra dansk side blev initiativerne til genopretningen fra det økonomiske chok forårsaget af COVID-19 pandemien støttet.

Genopretningspakken for kapitalmarkederne foretager bl.a. ændringer i STS-forordningen. Ændringerne har til formål at forbedre rammerne for, at en række finansielle virksomheder kan stille likviditet til rådighed for virksomheder, der er ramt af den økonomiske krise som følge af COVID-19 pandemien, ved at forbedre eller opgradere et udvalg af de redskaber, der gør det muligt for en række finansielle virksomheder at bevare og øge deres kapacitet til at yde lån til realøkonomien, navnlig til små og mellemstore virksomheder (SMV'er). Ved at omdanne lån til omsættelige værdipapirer kan securitisering frigøre kapital til yderligere långivning og give en bredere vifte af investorer mulighed for at finansiere den økonomiske genopretning.

De målrettede ændringer i STS-forordningen har potentiale til at bidrage til finansiering af genopretning af økonomien og har samtidig for øje ikke at svække finansielle virksomheders egen robusthed og derved den finansielle stabilitet.

Med ændringerne til STS-forordningen indføres en ny kategori af securitiseringer kaldet balanceførte STS-securitiseringer. Forskellen mellem balanceførte STS-securitiseringer og traditionelle STS-securitiseringer er bl.a., at der i forbindelse med balanceførte STS-securitiseringer opnås risikooverførsel via en aftale om kreditrisikoafdækning i stedet for, som ved en traditionel securitisering, ved et salg af de underliggende aktiver. Ved de nye balanceførte STS-securitiseringer sker der derfor ikke et reelt ejerskifte af de underliggende aktiver, men der foreligger alene en aftale mellem to parter omkring overførsel af kreditrisikoen.

Flere af de krav, der i dag gælder for traditionelle STS-securitiseringer, dvs. securitiseringer hvor ejerskab af de underliggende eksponeringer overdrages, fungerer ikke for balanceførte STS-securitiseringer. Derfor fastsætter artikel 26 b-e krav, der gælder specifikt for balanceførte STS-securitiseringer, herunder særlige regler for, at aftalen om kreditrisikoafdækning er struktureret med henblik på at afdække både det eksponeringsleverende institut og investorens position på passende vis.

Yderligere har ændringerne til STS-forordningen til formål at fjerne reguleringsmæssige hindringer for securitisering af misligholdte udlån, særligt fordi forordningen i dag ikke tager højde for de særlige karakteristika for misligholdte udlån, hvilket skaber utilsigtede, ugunstige forhold for securitiseringen af denne type aktiver.

De nye bestemmelser i STS-forordningen gælder umiddelbart i Danmark og skal derfor ikke gennemføres i national lovgivning. Det er nødvendigt, at der indføres regler, som sikrer, at der kan føres et effektivt tilsyn med overholdelse af reglerne.

2.7.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at definitionen af et STS-certificeringsbureau i § 5, stk. 1, nr. 71, i lov om finansiel virksomhed udvides, således at STS-certificeringsbureauet, ud over kravene i STS-forordningens artikel 19-22 eller 23-26, kan kontrollere og erklære, om en securitisering opfylder kriterierne i STS-forordningens artikel 26 b-e.

Med lovforslaget foreslås videre, at de nye bestemmelser om kravene til balanceførte STS-securitiseringer i artikel 26 b-e i STS-forordningen strafbelægges med bøde eller fængsel i § 373 i lov om finansiel virksomhed. Dette foreslås, fordi STS-forordningen kræver, at medlemsstaterne kan sanktionere overtrædelser af de pågældende artikler i forordningen.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 1 og 36, og bemærkningerne hertil.

2.8. Ophævelse af krav om, at mulighed for etablering af andelsklasser skal fremgå af afdelingers navne

2.8.1. Gældende ret

Det følger af § 137, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at det for kapitalforeninger og AIF-SIKAV'er skal fremgå af deres afdelingers navne, hvis bestyrelsen kan etablere andelsklasser i afdelingen.

Etablering af afdelinger giver mulighed for at underopdele kapitalforeninger og AIF-SIKAV'er med henblik på at tilbyde investorerne forskellige investeringsstrategier. En yderligere underopdeling af afdelinger i andelsklasser giver mulighed for, at andelsklasserne har forskellige karakteristika, og kan dermed målrettes bestemte typer af investorer.

2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Reglerne om etablering af andelsklasser er nationale regler. Formålet med at indføre andelsklasser er at give danske kapitalforeninger og AIF-SIKAV'er mulighed for produktudvikling og sikre, at danske kapitalforeninger og AIF-SIKAV'er er konkurrencedygtige på det europæiske marked. Kapitalforeninger og AIF-SIKAV'er er typer af alternativ investeringsfonde.

Bestemmelsen om, at det skal fremgå af afdelingens navn, hvis bestyrelsen kan etablere andelsklasser i afdelingen, blev

indført af hensyn til styring af administrative systemer i det daværende SKAT (nu Skattestyrelsen).

Det daværende SKAT (nu Skattestyrelsen) har oplyst til Finanstilsynet, at der ikke længere er tekniske eller administrative årsager til opretholdelse af kravet om, at det af afdelingens navn skal fremgå, hvis bestyrelsen kan etablere andelsklasser i afdelingen.

Erhvervsministeriet finder det på den baggrund hensigtsmæssigt at ophæve kravet. Det vil gøre det lettere for kapitalforeningen og AIF-SIKAV'en, da det ikke fremover vil kræve ændring af afdelingens navn, hvis afdelingen fremadrettet skal kunne have andelsklasser, eller hvis der ikke længere skal kunne være andelsklasser i afdelingen.

2.8.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at § 137, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. ophæves.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det fremadrettet ikke længere skal fremgå af navnet i afdelinger i kapitalforeninger og AIF-SIKAV'er, at der kan etableres andelsklasser i den pågældende afdeling.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 2, nr. 4, og bemærkningerne hertil.

2.9. Udenlandske betalingssystemer og it-operatører af detailbetalingssystemer

2.9.1. Gældende ret

Finanstilsynet kan i henhold til § 177, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder registrere et betalingssystem, der er undergivet dansk ret og har mindst en deltager med hovedsæde i Danmark. I medfør af § 177, stk. 2, kan Finanstilsynet kræve, at et betalingssystem lader sig registrere, hvor væsentlige hensyn til betalingsafviklingen eller samfundsmæssige hensyn i øvrigt tilsiger dette. Registreringen medfører, at det pågældende betalingssystem kommer under tilsyn af Finanstilsynet. En sådan registrering har desuden den virkning, at nettingaftaler vedrørende afvikling af betalinger får retsvirkning i henhold til § 163, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder. Efter § 163, stk. 1, kan overførselsordrer afvikles selv i en situation, hvor en part i aftalen i form af en deltager i betalingssystemet går konkurs eller tages under rekonstruktionsbehandling.

Formålet med § 177, stk. 2, er, at et betalingssystem, der f.eks. har væsentlig samfundsmæssig betydning for håndtering af udbetaling af løn, pension, betaling for køb af varer og betaling af regninger, kommer under tilsyn af Finanstilsynet, og at en konkurs hos en deltager i et sådant registreret

betalingssystem ikke risikerer at medføre en nedlukning af systemet.

Efter § 180 i lov om kapitalmarkeder udøves beføjelserne efter §§ 176-179 i loven om et registreret betalingssystem af Danmarks Nationalbank, når der er tale om et registreret betalingssystem omfattet af Danmarks Nationalbanks overvågning, jf. § 212, stk. 3. Det følger af § 212, stk. 3, at Danmarks Nationalbank overvåger registrerede betalingssystemer, som Danmarks Nationalbank finder har væsentlig betydning for betalingsafviklingen eller gennemførelsen af Danmarks Nationalbanks pengepolitiske transaktioner.

For at kunne føre effektivt tilsyn med registrerede betalingssystemer kan Danmarks Nationalbank i henhold til § 217 anvende en række af de tilsynsbeføjelser, som Finanstilsynet kan anvende i sit tilsyn med aktørerne på kapitalmarkederne. Dette gælder eksempelvis tilsynsbeføjelsen i § 214, stk. 1. Danmarks Nationalbank kan indhente de oplysninger hos et registreret betalingssystem, som Danmarks Nationalbank skønner nødvendige til afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af de regler, der gælder for registrerede betalingssystemer.

Detailbetalinger i danske kroner cleares og afvikles i dag i Sum-, Intradag- og Straksclearingen. De benævnes under et som detailclearingerne, idet de i dag forestår de elektroniske betalinger mellem borgere og virksomheder for varer og tjenesteydelser. Eksempelvis køb i butikker og på internettet og udbetaling af løn og pension i Danmark. I Sumclearingen cleares betalinger med bl.a. Dankort og Betalingsservice, mens konto til konto-overførsler, som f.eks. netbankoverførsler, lønudbetalinger og offentlige udbetalinger, cleares i Intradagclearingen. I Straksclearingen gennemføres konto til konto-overførsler på få sekunder døgnet rundt alle ugens dage, hvilket bl.a. understøtter betalinger, der gennemføres via MobilePay. Detailclearingerne ejes af Finans Danmark, med Mastercard Payment Services som leverandør. Systemerne er omfattet af Danmarks Nationalbanks overvågning. Danmarks Nationalbank fører dermed tilsyn med, at infrastrukturens centrale systemer og løsninger efterlever internationale standarders krav til sikkerhed og effektivitet. Finanstilsynet fører it-tilsyn med Mastercard Payment Services' drift af detailclearingerne efter reglerne om fælles datacentraler i kapitel 20 c i lov om finansiel virksomhed. Således samarbejder Danmarks Nationalbank med Finanstilsynet om at sikre en effektiv og sikker finansiel infrastruktur i Danmark.

Clearing af detailbetalinger er i fuldt omfang baseret på it-infrastruktur. Det er derfor muligt at drive omfattende og systemisk vigtig virksomhed i Danmark med et selskab og en it-infrastruktur, der kan være beliggende i et hvilket som helst andet land. Den nuværende regulering på området tager ikke højde for dette. Der er i lovgivningen ikke noget til hinder for, at detailclearing i Danmark kan

forestås af en enhed i et andet land henholdsvis inden for eller uden for EU/EØS. Såfremt it-driften sker uden for Danmark, vil det ikke være muligt for Finanstilsynet at føre tilsyn med systemernes it-sikkerhed. Det skyldes bl.a., at der ikke er noget krav om at opnå tilladelse som en fælles datacentral eller som datacentral for den fælles betalingsinfrastruktur. Såfremt denne type virksomhed udføres i Danmark, vil virksomheden automatisk blive omfattet af reglerne for fælles datacentraler, jf. § 343 q, stk. 2, hvorefter virksomheder, der udfører drift og udvikling for den fælles betalingsinfrastruktur er underlagt tilsyn på linje med fælles datacentraler. Såfremt virksomheden er beliggende i et andet land inden for EU/EØS eller i et tredjeland, finder reglerne derimod ikke anvendelse. Derfor er det muligt at drive et detailbetalingssystem, der udgør en central og systemisk vigtig del af den finansielle infrastruktur i Danmark, uden at være under tilsyn af danske myndigheder. Der er heller ikke nogen gældende EU-regler, der giver mulighed for fælles international kontrol og tilsyn, som det kendes fra pengeinstitut- og kapitalmarkedsområdet, hvor der er rammer for tilsynet i virksomhedernes hjemland henholdsvis værtsland, herunder for oprettelse af tilsynskollegier og lignende.

Bestemmelserne om registrering af betalingssystemer i lov om kapitalmarkeder implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer (finalitydirektivet). Direktivet har bl.a. til formål at beskytte afviklingen i betalings- og værdipapirafviklingssystemer i en situation, hvor der indledes insolvensbehandling mod en deltager. Det følger af direktivets artikel 10, at medlemsstaterne kan bestemme, at der skal føres tilsyn med eller ske godkendelse af systemer, der henhører under deres kompetence. Dette er tilfældet, hvis systemet er undergivet dansk ret, og har en deltager med hovedsæde i Danmark. Som beskrevet ovenfor fastsætter direktivet imidlertid ikke, hvilke tilsynsbeføjelser et værtsland har i tilfælde, hvor et system drives af en virksomhed beliggende i en anden medlemsstat.

De internationale standarder, som Danmarks Nationalbank anvender ved overvågningen og tilsynet med betalingssystemer, indeholder krav om, at systemer såsom detailclearingerne bør identificere, overvåge og styre sine forretningsrisici og holde tilstrækkelige likvide nettoaktiver afdækket med egenkapital til at dække potentielle forretningsstab. Formålet hermed er, at systemet kan fortsætte driften og udøve sine services, hvis sådanne tab materialiseres. De internationale principper indeholder videre krav om, at et system bør udarbejde og løbende vedligeholde en holdbar plan for økonomisk reetablering, velordnet afvikling eller omstrukturering af dets aktiviteter. Disse krav har i dag ikke en specifik lov-hjemmel, men følger af Danmarks Nationalbanks generelle overvågningsforpligtelse i henhold til § 212, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder.

2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Med muligheden for grænseoverskridende tjenesteydelser inden for EU/EØS er det ikke usædvanligt, at virksomheder på det finansielle område, der før var beliggende i ét land, på grund af eksempelvis kommercielle årsager, vælger at flytte deres virksomhed til et andet land. For de fleste finansielle virksomhedstyper er der derfor også i de EU-retlige direktiver og forordninger fastsat krav til at kunne udbyde grænseoverskridende tjenesteydelser. Sådanne krav er eksempelvis fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (MiFID II) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (MiFIR) for så vidt angår fondsmæglerselskaber. Desuden er der også fastsat fælles krav til at opnå tilladelse til at drive en bestemt type virksomhed, ligesom direktiver og forordninger i mange tilfælde også indeholder regler om det tilsyn, virksomheden er underlagt i henholdsvis hjemlandet og værtslandet.

Det bør være muligt for danske myndigheder at udøve myndighedskontrol over et udenlandsk betalingssystem, der varetager væsentlige danske detailbetalinger, og leverandørerne til it-driften af systemet. Dette skyldes deres samfundskritiske funktion. Det er af afgørende betydning for danske borgere og virksomheder, at betalingssystemer fungerer sikkert og effektivt, da dette er en forudsætning for, at udbetaling af løn og pension, betaling for køb af varer og betaling af regninger kan foretages uden væsentlige forsinkelser.

For betalingssystemer findes der ikke retlige rammer, der giver mulighed for fælles international kontrol og tilsyn, som det kendes fra andre finansielle områder, hvor igennem danske myndigheder ville kunne få indsigt i systemernes drift.

Det vurderes hensigtsmæssigt, at det bør sikres, at der også fremover vil være dansk tilsyn med de virksomheder, der driver danske detailbetalingssystemer. Det vurderes også hensigtsmæssigt, at muligheden for at stille krav til sådanne systemers egenkapital og tiltag, der kan sikre en fortsættelse af deres drift, bør udmøntes i lovgivning, i stedet for blot at fremgå af internationale standarder.

Der bør stilles krav om, at en virksomhed, der udfører it-drift for et detailbetalingssystem, der har væsentlig betydning for betalingsafviklingen eller væsentlig samfundsmæssig betydning, bliver underlagt krav om tilladelse hertil, herunder krav om etablering af virksomhed i Danmark. Der bør stilles en række krav til virksomhedens governancestruktur, såsom at virksomheden skal have betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området, og til ledelsen og ejerne af en sådan type virksomhed. Derudover bør det sik-

res, at en sådan virksomhed bliver underlagt de samme krav til outsourcing af væsentlige aktivitetsområder som andre virksomheder på det finansielle område. Finanstilsynet vil fortsat kunne føre tilsyn med og håndhæve de krav, der vil blive stillet til virksomheden, uanset om der er sket outsourcing heraf til en virksomhed i et andet EU- eller EØS-land eller et land uden for EU/EØS.

2.9.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Finanstilsynet kan stille krav om, at udenlandske betalingssystemer, der udøver virksomhed i Danmark, skal etablere en virksomhed i Danmark og udøve deres virksomhed under dansk ret, hvorefter de kan registreres efter kapitalmarkedsloven. Et sådant krav vil kunne stilles, hvis betingelserne i § 177, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder er opfyldt, dvs. hvor væsentlige hensyn til betalingsafviklingen eller samfundsmæssige hensyn tilsiger dette. En sådan virksomhed vil blive underlagt dansk lovgivning, hvilket giver Danmarks Nationalbank mulighed for at føre tilsyn med virksomheden, jf. §§ 180 og 217, i lov om kapitalmarkeder.

Der henvises i øvrigt til § 4, nr. 16, i lovforslaget og bemærkningerne hertil.

Det foreslås, at der indføres hjemmel til, at krav i henhold til internationale standarder til egenkapital og etablering af genopretningsplaner for registrerede betalingssystemer kan indføres. Det vil give Finanstilsynet eller Danmarks Nationalbank forbedrede muligheder for at håndhæve de internationale principper herom over for udbydere af betalingssystemer. Sådanne krav kan tænkes indført, hvis detailbetalingerne organiseres i et selskab med begrænset hæftelse.

Der henvises i øvrigt til § 4, nr. 17, i lovforslaget og bemærkningerne hertil.

Desuden foreslås det, at en virksomhed, der ønsker at udføre it-drift af et detailbetalingssystem, som Finanstilsynet finder har væsentlig betydning for betalingsafviklingen eller væsentlig samfundsmæssig betydning, skal have tilladelse som it-operatør af et detailbetalingssystem og etablere en virksomhed med hjemsted i Danmark.

Den virksomhed, der udfører it-driften for systemet og driver den infrastruktur, i hvilken betalingssystemet fungerer, anses for at være it-operatør. Det er it-operatøren, der har ansvaret for, hvordan den operationelle risikostyring for it-infrastrukturen tilrettelægges og gennemføres. Registranten af et betalingssystem kan også varetage rollen som it-operatør af et detailbetalingssystem, men der kan også være tale om to forskellige virksomheder. Registranten er ansvarlig for systemets regler for deltagere og deres adgang til systemet og for håndtering af finansielle risici i tilknytning til betalingernes endelighed. It-operatøren er ansvarlig for

driften af det it-system, hvormed betalingerne gennemføres i praksis. Disse to hovedfunktioner stiller meget forskellige krav til kompetencer og organisering, hvorfor de normalt ikke udføres af den samme virksomhed. Der er imidlertid ikke noget til hinder for dette.

Det foreslås med lovforslaget, at der indføres krav om, at en it-operatør af et detailbetalingssystem skal have en effektiv virksomhedsstyring. Kravet indebærer bl.a., at virksomheden skal have en klar organisatorisk indretning, skal kunne styre de risici, som it-driften af detailbetalingssystemet indebærer, og have betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-driften af detailbetalingssystemet. Der bliver desuden indsat hjemmel til, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger, som en it-operatør af et detailbetalingssystem skal træffe for at have betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-driften af detailbetalingssystemet.

Det foreslås derudover, at medlemmer af ledelsen i en it-operatør af et detailbetalingssystem eller indehaveren af en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, til enhver tid skal være egnede og hæderlige og afsætte tilstrækkelig tid til at varetage deres hverv eller stilling i it-operatøren. Derudover skal ledelsen henholdsvis indehaveren besidde tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå it-operatørens aktiviteter og sikre effektiv og forsvarlig ledelse af virksomheden.

Med lovforslaget foreslås det, at reglerne om outsourcing i § 62 i lov om kapitalmarkeder skal finde anvendelse på it-operatører af detailbetalingssystemer. Hermed sikres det, at en it-operatør af et detailbetalingssystem fortsat bærer ansvaret for de opgaver, der udføres hos leverandøren i tilfælde af outsourcing, og at Finanstilsynet fortsat kan udøve effektivt tilsyn. Reglerne fastsætter således, hvordan it-operatøren skal sikre, at en opgave varetages i henhold til gældende lovgivning, selvom den er henlagt til en leverandør.

Med lovforslaget foreslås det, at flere af de regler og krav, der gælder for andre virksomhedstyper i lov om kapitalmarkeder, der også er væsentlige for den finansielle infrastruktur, såsom operatører af regulerede markeder og værdipapircentraler (CSD'er), skal finde anvendelse for it-operatører af detailbetalingssystemer. Det drejer sig bl.a. om reglerne om tavshedspligt og krav, om at virksomheden skal oprette en whistleblowerordning.

De foreslåede krav til en it-operatør af et detailbetalingssystem følger af forslaget til §§ 180 a-i.

For nærmere om affattelsen af § 180 a-i henvises til lovforslagets § 4, nr. 18, og bemærkningerne hertil.

Finanstilsynet vil i sit tilsyn med it-operatører af detailbetalingssystemer kunne udøve alle de tilsynskompetencer, der er nødvendige for denne type af virksomhed. Finanstilsynet vil eksempelvis kunne indhente alle oplysninger m.v., som Finanstilsynet skønner nødvendige for Finanstilsynets virksomhed eller til afgørelse af, om der er sket overtrædelse af de regler, der vil gælde for it-operatører af detailbetalingssystemer. Desuden vil Finanstilsynet kunne udstede påbud og give påtaler for manglende overholdelse heraf.

Endelig foreslås strafbestemmelsen i § 247, stk. 1, ændret, så overtrædelse af de foreslåede § 180 a, stk. 1, § 180 e, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, jf. § 4, nr. 37, i lovforslaget, vil kunne straffes med bøde.

For nærmere om affattelsen af strafbestemmelsen henvises til lovforslagets § 4, nr. 37, og bemærkningerne hertil.

2.10. Ophævelse af årlig rapportering til erhvervsministeren om status for udarbejdelse af regler om god skik

2.10.1. Gældende ret

Det følger af § 353 i lov om finansiell virksomhed, at Finanstilsynet i samarbejde med Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen årligt afgiver en rapport over status for udstedelse af regler om god skik og regler om prisoplysning samt om erfaringerne med reglernes anvendelse til erhvervsministeren.

2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Bestemmelsen om, at Finanstilsynet i samarbejde med Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen årligt skal afgive en rapport over status for udstedelse af regler om god skik og om prisoplysning blev indsat i lov om finansiell virksomhed med lovforslaget L 173, Folketingsåret 2001-02, 2. samling, samtidig med at kompetencen til at føre tilsyn med finansielle virksomheders efterlevelse af god skik blev overført til Finanstilsynet fra Forbrugerombudsmanden.

Bestemmelsen skal ses i lyset af, at den skærpede tavshedspligt i lov om finansiell virksomhed, som Finanstilsynet er underlagt, på daværende tidspunkt fandt anvendelse på god skik området. Det medførte, at Finanstilsynet ikke kunne oplyse, hvilke sager Finanstilsynet havde behandlet på god skik området. Ligeledes var Finanstilsynet ikke forpligtet til at oplyse offentligheden om de sager, som Finanstilsynet havde behandlet.

Med lovforslaget L 124, Folketingsåret 2007-2008, 2. samling, blev der indsat regler, der sikrede større åbenhed omkring Finanstilsynets arbejde på forbrugerområdet. Efter lovforslagets vedtagelse fandt den skærpede tavshedspligt i lov om finansiell virksomhed ikke længere anvendelse på god skik området, ligesom Finanstilsynet blev forpligtet til at orientere offentligheden om sager, behandlet af Finanstil-

synet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af følgende bestemmelser.

Finanstilsynet offentliggør således i dag afgørelser af generel interesse og vejledende udtalelser på god skik området på sin hjemmeside. På hjemmesiden er det desuden muligt at tilmelde sig et nyhedsbrev, hvorefter man modtager relevante nyheder f.eks. på god skik området. Finanstilsynet informerer således grundigt på området gennem sin hjemmeside og nyhedsbreve.

Som led i en gennemgang af lov om finansiel virksomhed med henblik på opdatering m.v., og idet der ikke længere er et behov for at fastholde et krav om, at Finanstilsynet skal udarbejde en årlig rapport over status for udstedelse af regler om god skik samt regler om prisoplysning, foreslås det, at bestemmelsen indeholdende dette krav ophæves.

2.10.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås med lovforslaget at ophæve § 353 i lov om finansiel virksomhed. Som følge heraf vil Finanstilsynet ikke længere være forpligtet til at afgive rapport om nye regler og afgørelser på god skik området til Erhvervsministeriet. Den fornødne information på god skik området vil fremadrettet alene fremgå af Finanstilsynets hjemmeside, ligesom offentligheden har mulighed for at få aktindsigt i Finanstilsynets afgørelser på området.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 24.

2.11. Finanstilsynets bestyrelses behandling af sager om god skik m.v.

2.11.1. Gældende ret

Finanstilsynets bestyrelse har kompetence til at træffe beslutning i sager om god skik m.v., hvis sagerne kan medføre politianmeldelse, er af principiel karakter eller har videregående betydelige følger. Det følger af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed. Bestyrelsens beslutningskompetence sikrer en løbende kontrol med Finanstilsynets tilsynsvirksomhed, herunder tilsynet med forbrugerområdet og overholdelsen af god skik m.v. på det finansielle område. Forbrugerombudsmanden bliver indkaldt, når bestyrelsen behandler sager om god skik m.v.

Finanstilsynets ansatte er som udgangspunkt underlagt en skærpet tavshedspligt og dermed forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, de får kendskab til gennem tilsyns- og afviklingsvirksomheden. Tavshedspligten omfatter ikke oplysninger i sager om god skik m.v., jf. § 354, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed. Formålet med at undtage disse oplysninger fra tavshedspligten er at øge offentligheden og gennemsigtighed på forbrugerområdet. Tilsvarende bestem-

melser om undtagelse af oplysninger i sager om god skik m.v. fra Finanstilsynets tavshedspligt findes også i de øvrige dele af den finansielle lovgivning, der indeholder regler om god skik m.v.

Offentligheden kan få aktindsigt i Finanstilsynets sager om god skik m.v. på forbrugerområdet efter de almindelige regler om aktindsigt i offentlighedsloven, herunder de sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning, med de undtagelser der følger af offentlighedslovens §§ 19-33. Det betyder, at Finanstilsynet f.eks. kan undtage en sag om god skik m.v. fra retten til aktindsigt, hvis sagen er overgivet til politiet, jf. offentlighedslovens § 19, stk. 1. Tilsvarende vil Finanstilsynet kunne undtage interne dokumenter fra retten til aktindsigt, jf. offentlighedslovens § 23.

Undtagelsen til aktindsigt omfatter ikke interne dokumenter, der er afgivet til udenforstående. Efter § 23, stk. 2 i offentlighedsloven mister et internt dokument som udgangspunkt sin interne karakter, når det bliver afgivet til udenforstående, f.eks. personer eller virksomheder, som Finanstilsynet vil træffe afgørelse over for. Udgangspunktet er således, at et udkast til afgørelse mister sin interne karakter, når det i forbindelse med en partshøring bliver sendt til den virksomhed eller person, der skal træffes afgørelse over for, fordi det er afgivet til en udenforstående i forhold til Finanstilsynet. Dokumentet bevarer imidlertid sin interne karakter, hvis afgivelsen sker af retlige grunde, f.eks. hvis Finanstilsynet ved lov er forpligtet til at afgive dokumentet, da der i sådanne tilfælde ikke er givet afkald på beskyttelsen af dokumentet.

Når der skal foretages partshøring i en sag, der skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse, herunder sager om god skik m.v., er det efter Finanstilsynets faste praksis hele udkastet til afgørelse eller beslutning, der sendes i partshøring. Denne praksis følger også af forarbejderne til lov om finansiel virksomhed, jf. Folketingstidende 2013-14, A, L 133 som fremsat, side 187, og § 35, stk. 1 og 2, i bekendtgørelse nr. 1543 af 30. oktober 2020 om forretningsorden for bestyrelsen for Finanstilsynet. Hensigten er at styrke retssikkerheden for bl.a. de virksomheder, som Finanstilsynets bestyrelses afgørelse vil rette sig mod, så virksomhederne kan gøre sig bekendt med Finanstilsynets vurderinger forud for bestyrelsens behandling af sagen. Det skal også ses i sammenhæng med, at den pågældende virksomhed har ret til foretræde for Finanstilsynets bestyrelse, jf. § 36 i bekendtgørelse nr. 1543 af 30. oktober 2020 om forretningsorden for bestyrelsen for Finanstilsynet. Ved foretræde har en virksomhed mulighed for at deltage i bestyrelsesmødet i forbindelse med bestyrelsens behandling af det relevante dagsordenspunkt med henblik på at fremlægge sine bemærkninger for bestyrelsen.

Efter forvaltningslovens § 19, stk. 1, er Finanstilsynet forpligtet til at partshøre over oplysninger om en sags faktiske grundlag eller eksterne faglige vurderinger, som en part ikke

kan antages at være bekendt med, og som er til ugunst for parten og af væsentlig betydning for sagens afgørelse. Finanstilsynets forpligtelse til partshøring i sager, der skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse, går således videre end kravene i forvaltningsloven.

2.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Den gældende retstilstand indebærer, at enhver som udgangspunkt har ret til aktindsigt i sager om god skik m.v. Det omfatter også sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i sagen, men endnu ikke har fået sagen forelagt med henblik på endelig stillingtagen. Retstilstanden kan derved være uhensigtsmæssig i forhold til den beslutningskompetence, som Finanstilsynets bestyrelse er tillagt ved lov.

Finanstilsynets kompetencer og beføjelser er siden den finansielle krise blevet styrket for at fremme den finansielle stabilitet og sikre en effektiv og velfungerende tilsynsvirksomhed, der kan imødegå fremtidige kriser. De styrkede kompetencer og beføjelser kræver en stærk og effektiv organisation, der på et sagligt grundlag kan træffe indgribende beslutninger over for virksomheder og personer i den finansielle sektor. På baggrund heraf blev Finanstilsynets bestyrelse etableret i 2014, og den træffer i dag bl.a. beslutning i de tilsynssager, der kan medføre politianmeldelse, er af principiel karakter eller har videregående betydelige følger. Finanstilsynets bestyrelse har kompetence til at træffe beslutning i sager om god skik m.v., fordi sagsområdet er omfattet af Finanstilsynets tilsynsvirksomhed på det finansielle område.

At retten til aktindsigt i dokumenter i sager om god skik m.v. i nogle tilfælde ikke kan begrænses med henvisning til dokumentets interne eller foreløbige karakter gør, at sagens omstændigheder og Finanstilsynets overvejelser og vurderinger kan blive genstand for omtale i offentligheden forud for Finanstilsynets bestyrelses stillingtagen. Det omfatter eksempelvis udkast til afgørelser eller politianmeldelser, der som udgangspunkt ikke længere har karakter af interne dokumenter, når udkastet i sin helhed er afgivet til udenforstående i forbindelse med partshøring, medmindre afgivelsen af udkastet til afgørelse eller politianmeldelse sker af retlige grunde, f.eks. en forpligtelse efter loven. Det bemærkes i forlængelse heraf, at selvom et udkast til afgørelse eller politianmeldelse vil beholde sin interne karakter på trods af afgivelsen til udenforstående i forbindelse med partshøring, kan øvrige dokumenter, der reflekterer såvel udkastets indhold som konklusioner og dermed Finanstilsynets foreløbige overvejelser i den konkrete sag, blive genstand for aktindsigt. Væsentlige oplysninger i sager om god skik m.v. kan dermed komme til offentlighedens kendskab, på trods af at Finanstilsynets bestyrelse endnu ikke har fået sagen forelagt og truffet sin beslutning. Denne adgang til oplysninger i sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning, men endnu ikke har fået sagen forelagt, kan have uhensigts-

mæssige konsekvenser for bestyrelsens beslutningsproces og dens kontrollfunktion, da lovgivningen ikke tager højde for den særlige kontrollfunktion, Finanstilsynets bestyrelse udøver, når sager kan medføre politianmeldelse, er af principiel karakter eller har videregående betydelige følger.

Når Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i sager, der kan have indgribende konsekvenser for adressaterne og den finansielle sektor i øvrigt, er det væsentligt, at virksomheden får det fulde udkast i høring med henblik på at kunne frembringe sine bemærkninger i relation til den foreslåede reaktion, men også at bestyrelsens handlen og stillingtagen til enhver tid fremstår uafhængig og sagligt funderet, så bestyrelsen kan udøve sin kontrollfunktion. Den eksisterende adgang til oplysninger i sager om god skik m.v. kan påvirke bestyrelsens beslutningsproces ved bl.a. at skabe forudindtagede indtryk og konklusioner i en sag.

Under hensyntagen til Finanstilsynets bestyrelses uafhængighed og effektive beslutningsproces bør nogle enkelte dokumenter i sager om god skik m.v. derfor være undtaget aktindsigt, indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning i den konkrete sag. Det vil mere konkret dreje sig om Finanstilsynets udkast til afgørelse eller politianmeldelse, partens høringssvar til udkastet til afgørelse eller politianmeldelse og supplerende korrespondance mellem Finanstilsynet og parten vedrørende udkastet til afgørelse eller politianmeldelse. Undtagelsen til aktindsigt vil være afgrænset til disse dokumenter, da de reflekterer Finanstilsynets foreløbige overvejelser og vurderinger af sagens faktiske og retlige omstændigheder, inden den konkrete sag bliver forelagt Finanstilsynets bestyrelse. Samtidig har dokumenterne en sådan karakter, at afgivelsen af udkastet til afgørelse eller politianmeldelse i sin helhed i forbindelse med Finanstilsynets partshøring ikke bør have den konsekvens, at der gives afkald på beskyttelsen af dokumentets indhold af hensyn til bestyrelsens beslutningsproces. Endelig relaterer dokumenterne sig til Finanstilsynets tilsynsmæssige overvejelser og vurderinger i den konkrete sag om god skik m.v., hvorfor den foreslåede undtagelse ikke vil have indvirkning på Forbrugerombudsmandens arbejde og behandling af sager på forbrugerområdet.

Hensynet til gennemsigtighed og offentlighed i forvaltningen taler for en tidsmæssig begrænsning af den periode, hvor dokumenterne er undtaget aktindsigt, så der fortsat er den ønskede gennemsigtighed og offentlighed på forbrugerområdet. Såvel borgere som virksomheder under tilsyn har en væsentlig interesse i at blive bekendt med baggrunden for og udfaldet af sager om god skik m.v. Som følge heraf bør dokumenterne alene være undtaget aktindsigt i den periode, hvor sagen er underlagt Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning. Derefter vil der være adgang til aktindsigt heri efter offentlighedslovens bestemmelser.

2.11.3. Den foreslåede ordning

Med lovforslaget foreslås det at indføre en ny bestemmelse i lov om finansiel virksomhed, der undtager nogle bestemte dokumenter i sager om god skik m.v. fra aktindsigt efter offentlighedsloven, når den pågældende sag er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence, fordi sagen kan medføre politianmeldelse, er af principiel karakter eller har videregående betydelige følger. De dokumenter, der vil være undtaget aktindsigt, er Finanstilsynets udkast til afgørelse eller politianmeldelse, partens høringssvar til udkastet til afgørelse eller politianmeldelse og supplerende korrespondance mellem Finanstilsynet og parten vedrørende udkastet til afgørelse eller politianmeldelse.

De pågældende dokumenter vil efter den foreslåede bestemmelse kun være undtaget aktindsigt fra det tidspunkt, hvor sagen og dens omstændigheder gør, at den er underlagt Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning i sagen.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 25, og bemærkningerne hertil.

2.12. Positionslofter på råvarederivater

2.12.1. Gældende ret

Finanstilsynet har ved bekendtgørelse nr. 1229 af 24. november 2017 om fastsættelse af grænser for besiddelse af råvarederivater fastsat regler for, hvor stor en nettoandel eller -position en fysisk eller juridisk person må eje i et råvarederivat. Ved et råvarederivat forstås et afledt finansielt instrument, hvis pris afhænger af prisudviklingen på en råvare som eksempelvis olie, elektricitet, landbrugsvarer og metaller.

Formålet med reglerne er at undgå, at enkelte aktører har så store positioner, at de potentielt har mulighed for at manipulere prisen på et råvarederivat. Ved opgørelsen af en nettoposition medregnes alle de positioner, som en fysisk eller juridisk person selv besidder, og de positioner, der besiddes på koncernniveau.

For at sikre overholdelse af fastsatte positionslofter på råvarederivater, skal en operatør af en markedsplads, hvorpå der handles med råvarederivater, foretage positionsforvaltningskontrol i medfør af § 130 i lov om kapitalmarkeder og dagligt indsende en oversigt til Finanstilsynet over de positioner, samtlige personer besidder på den pågældende markedsplads, jf. § 132, stk. 1, nr. 2.

Tilsvarende skal et fondsmæglerselskab i medfør af § 133, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder mindst en gang dagligt indberette en oversigt til Finanstilsynet over egne, kunders og disses kunders positioner i råvarederivater, der er optaget til

handel på en markedsplads, og som fondsmæglerselskabet handler uden for markedspladsen, Tilsvarende gælder for OTC-derivater (Over-The-Counter), hvilket dækker over bilateral handel.

Yderligere skal medlemmer af en markedsplads mindst en gang dagligt meddele operatøren af den pågældende markedsplads detaljerede oplysninger om egne, kunders og disses kunders positioner indgået i råvarederivater på den pågældende markedsplads.

Der er en række markedsdeltagere, der er ikkefinansielle virksomheder, der bruger råvarederivater til at afdække deres risici. Det kan eksempelvis være et energiselskab, der afdækker udsving i energipriserne. De eksisterende regler giver derfor mulighed for, at ikkefinansielle virksomheder, der bruger derivaterne til afdækning, kan undtages fra positionslofterne.

Visse ikkefinansielle virksomheder har imidlertid registreret den del af virksomheden, der handler derivaterne, som en finansiel virksomhed. Disse virksomheder har derfor med de nuværende regler ikke mulighed for at blive undtaget for positionslofterne, selvom derivaterne bruges til at afdække gruppens risici.

Råvarederivater bliver i dag kun udstedt og handlet på Nasdaq Copenhagen i mængder under positionslofterne.

2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Som følge af COVID-19's økonomiske konsekvenser blev der på EU-plan i december 2020 færdigbehandlet en genopretningspakke på kapitalmarkedsområdet. Formålet med pakken er at understøtte investeringer i realøkonomien og ny kapital til virksomheder samt fjerne byrder for virksomhederne, der ikke er strengt nødvendige, og samtidig bevare markedsintegriteten. En del af pakken var et forslag til justering af MiFID II, herunder en tilpasning af reglerne om positionslofter i råvarederivater i artikel 57 og 58 i MiFID II.

Forslaget blev vedtaget den 16. februar 2021 som Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/338 af 16. februar 2021 om ændring af direktiv 2014/65/EU, for så vidt angår oplysningskrav, produktstyring og positionslofter, og af direktiv 2013/36/EU og (EU) 2019/878, for så vidt angår deres anvendelse på investeringsvirksomheder, med henblik på at bidrage til genopretningen efter COVID-19 pandemien (CMRP MiFID II-del).

De nuværende regler om grænser for besiddelse af råvarederivater er ufleksible, hvilket kan påvirke markedet negativt i form af manglende likviditet, specielt under markedsuro som i COVID-19 pandemien, og gøre det sværere at få

gang i omsætningen for nye råvarederivater. Desuden giver positionslofterne administrative byrder for investorerne, idet de løbende skal bruge ressourcer på at overvåge, om de overskrider positionslofterne og i givet fald reducere deres beholdning.

I overensstemmelse med ændringerne til MiFID II i CMRP MiFID II-del foreslås det derfor at lempe reglerne for positionslofter, således at de fremover kun skal omfatte landbrugsråvarederivater som eksempelvis hvedefutures og væsentlige og kritiske råvarederivater. At positionslofter på disse råvarederivater bevares afspejler, at en prispåvirkning her har størst realøkonomisk effekt, eller at råvarederivatets pris er mere følsom over for en virksomheds dominerende position i derivatet og dermed risiko for prismanipulation.

2.12.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at indføre en ny definition i lov om kapitalmarkeder, således at der bliver indsat en definition på landbrugsråvarederivater.

Det foreslås, at reglerne for positionslofter ændres, således at de regler, som Finanstilsynet kan fastsætte vedrørende positionslofter, kun kommer til at gælde for visse landbrugsråvarederivater og for væsentlige og kritiske råvarederivater. Dermed lempes reglerne for de øvrige typer af råvarederivater, der ikke er omfattet af denne afgrænsning.

Desuden foreslås det at ændre § 129, stk. 2, således at opgørelsen af positioner, der ikke skal medregnes i opgørelsen af en persons nettoposition, bliver udvidet. Dermed vil visse finansielle virksomheder fremover have mulighed for at blive undtaget fra reglerne om positionslofter, såfremt handlen med derivaterne er objektivt risikoreducerende for de kommercielle aktiviteter i den ikkefinansielle del af koncernen.

Videre foreslås det at ændre § 130, således at en operatør af en markedsplads, hvorpå der handles med råvarederivater eller emissionskvoter eller derivater heraf, der skal kontrollere og indberette til Finanstilsynet og Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) om de enkelte positionslofter, får adgang til at indhente den korrekte information til brug herfor hos de handlende fysiske og juridiske personer.

Endvidere foreslås det at ændre § 132, således at visse fysiske og juridiske personer kan blive undtaget fra reglerne om positionslofter, hvis deres positioner stammer fra likviditetstilførende aktiviteter og understøtter handel mellem en køber og en sælger af finansielle instrumenter, som eksempelvis et råvarederivat.

Der henvises til lovforslagets § 4, nr. 10-13, og bemærkningerne hertil.

2.13. Udarbejdelse af årsrapporter i et fælles elektronisk rapporteringsformat

2.13.1. Gældende ret

Det følger af § 26 i lov om kapitalmarkeder, at udstedere har pligt til at offentliggøre deres årsrapporter. Bestemmelsen indeholder nærmere krav til årsrapporten, herunder at en udsteder senest 4 måneder efter regnskabsårets udløb skal offentliggøre en årsrapport.

En årsrapport fra en udsteder af værdipapirer, som er optaget til handel på et reguleret marked, der er moderselskab, skal indeholde et revideret koncernregnskab udarbejdet efter internationale regnskabsstandarder (IFRS) som godkendt i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002 af 19. juli 2002 om anvendelse af internationale regnskabsstandarder.

Selskabsregnskabet, der er indeholdt i årsrapporten, skal, afhængigt af de nationale regler, være udarbejdet efter nationale regnskabsregler fastsat efter EU's regnskabsdirektiv (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF) eller efter IFRS som godkendt af EU. Efter årsregnskabsloven er det valgfrit for udstedere, om selskabsregnskabet udarbejdes efter nationale regnskabsregler (årsregnskabsloven) eller efter IFRS som godkendt af EU.

En udsteder omfattet af årsregnskabsloven, der ikke er moderselskab, og som derfor ikke udarbejder koncernregnskab, skal i alle tilfælde udarbejde selskabsregnskab efter IFRS som godkendt af EU.

For finansielle virksomheder, der ikke er omfattet af årsregnskabsloven, gælder, at årsregnskabet i alle tilfælde skal udarbejdes i overensstemmelse med nationale regnskabsregler. Finansielle virksomheder, som ikke er omfattet af årsregnskabsloven, er virksomheder, som i stedet er omfattet af regnskabsregler udarbejdet af Finanstilsynet. Det er eksempelvis kreditinstitutter, forsikringsselskaber og pensionskasser.

Årsregnskabsloven og bekendtgørelse nr. 771 af 2. juni 2020 om indberetning til og offentliggørelse af årsrapporter m.v. i Erhvervsstyrelsen og kommunikation i forbindelse hermed (indsendelsesbekendtgørelsen) regulerer udarbejdelsen og indberetningen af årsrapporter til Erhvervsstyrelsen for virksomheder omfattet af årsregnskabsloven.

I medfør af disse regler skal virksomheder, som er omfattet af regnskabsklasse D, anvende opmærkninger og forskellige

taksonomier. De virksomheder, der udarbejder regnskab efter IFRS, kan vælge at benytte ESEF-taksonomien, mens virksomheder, der udarbejder regnskaber efter danske regnskabsregler, kan anvende den danske ÅRL-taksonomi. Der er derfor på nuværende tidspunkt udstedere, som allerede anvender ESEF-taksonomien til udarbejdelse og indberetning af årsrapporten til Erhvervsstyrelsen. ESEF står for European Single Electronic Format.

Finansielle virksomheder, der ikke er omfattet af årsregnskabsloven, indberetter årsrapport til Erhvervsstyrelsen i pdf-format.

Lov om kapitalmarkeder regulerer ikke, i hvilket format årsrapporten skal udarbejdes og indberettes til Finanstilsynet og offentliggøres til markedet.

Udstedere, der skal offentliggøre årsrapporter, udarbejder på nuværende tidspunkt typisk årsrapporten i pdf-format, der godkendes af bestyrelsen i den enkelte virksomhed, hvorefter årsrapporten bliver indsendt til Finanstilsynet og offentliggøres via Nasdaq til markedet efter bestyrelsesmødet.

Overtrædelse af indsendelsesbekendtgørelsen straffes med bøde jf. bekendtgørelsens § 33.

2.13.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked (EU's gennemsigtighedsdirektiv) fastsætter, at alle årsrapporter for udstedere, der har værdipapirer optaget til handel på regulerede markeder, skal udarbejdes i et fælles elektronisk rapporteringsformat. Derudover fremgår det, at Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) udarbejder et udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at specificere det elektronisk rapporteringsformat.

Denne reguleringsmæssige tekniske standard er udmøntet i ESEF-forordningen, der fastsætter regler for de filformater og den digitale struktur, årsrapporter skal udarbejdes i.

Hensigten med ESEF-forordningen er at styrke gennemsigtigheden på kapitalmarkederne ved at harmonisere data og gøre det tilgængeligt for analytikere, investorer og andre interessenter på hensigtsmæssig vis. Med forordningen bliver der indført et krav om, at regnskabstal m.v. skal udarbejdes i et struktureret og ensartet dataformat, så årsrapporter i højere grad bliver maskinlæsbare. Det skal bl.a. sikre, at det bliver nemmere at sammenligne oplysninger i forskellige årsregnskaber, selvom de er udarbejdet på forskellige sprog.

Virksomheder i EU, der er børsnoterede, eller på anden måde er udstedere af finansielle instrumenter optaget til handel på regulerede markeder pr. 1. januar 2021 og frem, skal fremadrettet udarbejde og offentliggøre årsrapporter i det nye format European Single Electronic Format (ESEF). De nye regler gælder for udstedere omfattet af kapitel 5 i lov om kapitalmarkeder. Reglerne i kapitel 5 gælder for udstedere, som har Danmark som hjemland, og hvis omsættelige værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked i et EU- eller EØS-land. Kapitel 5 gælder også med de fornødne tilpasninger for udstedere, som har hjemland i et EU- eller EØS-land, og hvis omsættelige værdipapirer kun er optaget til handel på et reguleret marked her i landet og ikke i udsteders hjemland.

ESEF-forordningen blev offentliggjort i EU-Tidende den 29. maj 2019 og trådte formelt i kraft den 18. juni 2019. Oprindeligt skulle de nye krav have været gældende for regnskabsår begyndende fra 1. januar 2020. Som følge af COVID-19's effekt på realøkonomien og de finansielle markeder blev der på EU-plan i december 2020 færdigforhandlet en genopretningspakke på kapitalmarkedsområdet, hvorefter medlemslandene kunne vælge at udskyde implementeringen af ESEF-reglerne med et år, hvilket Danmark valgte at gøre. ESEF-kravene kommer dermed til at gælde for alle virksomheder med hjemsted i Danmark, der er børsnoteret eller på anden måde er udstedere af finansielle instrumenter optaget til handel på regulerede markeder i EU pr. 1. januar 2021 og frem. Årsrapporter, der skal udarbejdes i ESEF-formatet, omfatter de udstedere med regnskabsår begyndende den 1. januar 2021 og frem, hvilke offentliggøres første gang i 2022. Det vil være valgfrit for berørte udstedere, om de vil udarbejde og offentliggøre årsrapporterne for 2020 efter reglerne i ESEF-forordningen.

Det bør fremgå af lov om kapitalmarkeder, at det er et krav, at årsrapporter skal udarbejdes i et fælles elektronisk rapporteringsformat i overensstemmelse med ESEF-forordningen, hvilket Finanstilsynet kommer til at føre tilsyn med.

Det er videre vurderingen, at overtrædelse af den foreslåede ordning, skal straffes på samme måde som den nuværende § 26, stk. 1 og 3, om kravene til udarbejdelse og offentliggørelse af årsrapporten.

2.13.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås i § 26 i lov om kapitalmarkeder at indsætte ESEF-forordningens krav om, at årsrapporter skal udarbejdes i ESEF-format.

ESEF-forordningen medfører, at bestyrelsesgodkendte årsrapporter, der i medfør af gennemsigtighedsdirektivet skal indberettes til Finanstilsynet samtidig med offentliggørelse til markedet, skal udarbejdes i XHTML, som er et format, der kan åbnes af alle standard webbrowsere. Årsrapporter

med koncernregnskaber aflagt efter IFRS, der kræves opmærket med InlineXBRL-teknologi (iXBRL) efter ESEF-taksonomien, skal udgives samlet i én zip fil.

Med lovforslaget vil Finanstilsynet kunne føre tilsyn med, om virksomhederne overholder reglerne om det nye ESEF-format, for så vidt angår indberetningen til Finanstilsynet og offentliggørelse til markedet.

Videre foreslås det at ændre strafbestemmelsen i lov om kapitalmarkeder, således at det bliver strafbart, i form af en bøde, ikke at udarbejde årsrapporter i overensstemmelse med ESEF-forordningen.

Der henvises til lovforslagets § 4, nr. 5 og 37, og bemærkningerne hertil.

2.14. Præcisering af hvidvasklovens anvendelsesområde

2.14.1. Gældende ret

Hvidvaskloven er baseret på et territorialprincip. Det betyder, at de virksomheder og personer, der er nævnt i hvidvasklovens § 1, stk. 1, og udøver virksomhed i Danmark, skal overholde hvidvasklovens regler.

Hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreskriver, at filialer, distributører og agenter af udenlandske finansielle virksomheder, der udøver den i nr. 1-7, 10 og 11, nævnte virksomhed, ligeledes er omfattet af hvidvaskloven.

Virksomheder nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1-7, 10 og 11, omfatter forsikringsformidlere, når de formidler livsforsikringer eller andre investeringsrelaterede forsikringer, investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde, hvis disse virksomheder har direkte kundekontakt, samt danske UCITS og alternative investeringsfonde, hvis disse virksomheder har direkte kundekontakt.

Inden for Den Europæiske Union eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, er det som udgangspunkt hjemlandets tilsynsmyndighed, der fører tilsyn med en filial mv. af en udenlandsk virksomhed, der udøver den i nr. 1-7, 10 og 11, nævnte virksomhed. Det er således ikke tilsynsmyndigheden i det land, hvor filialen udøver virksomhed, der fører tilsyn med filialen.

Bestemmelsen i hvidvasklovens §1, stk. 1, nr. 9, indebærer derfor, at det er Finanstilsynet, der fører tilsyn med, at disse virksomheder overholder hvidvaskloven. Hvis eksempelvis en tysk bank etablerer en filial i Danmark, er det således Finanstilsynet, der fører tilsyn med filialen.

2.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Bestemmelsen om filialer har været gældende siden 1993 og er gennem årene blevet tilpasset i hvidvaskloven, i takt med at nye virksomhedstyper er blevet omfattet af hvidvaskreguleringen.

Det har givet anledning til en vis tvivl om, hvordan bestemmelsen i § 1, stk. 1, nr. 9, skal forstås, herunder om der skal slutes modsætningsvis, for så vidt angår de filialer mv. af de virksomheder, der ikke bliver henvist til i bestemmelsen.

For at undgå usikkerhed om bestemmelsens forståelse, og dermed for at skabe en klarere retstilstand, er det vurderet hensigtsmæssigt at foretage en præcisering af § 1, stk. 1, hvorved det tydeliggøres, at samtlige filialer, distributører og agenter af udenlandske virksomheder og personer, der er nævnt i hvidvasklovens § 1, stk. 1, og som udøver virksomhed her i landet, skal overholde den danske hvidvasklov og er underlagt de danske tilsynsmyndigheders tilsyn.

2.14.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at § 1, stk. 1, ændres således, at det indsættes i bestemmelsen, at loven også finder anvendelse på filialer, distributører og agenter af de oplyste virksomheder og personer her i landet.

Samtidig ophæves den gældende bestemmelse i § 1, stk. 1, nr. 9.

Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 1-13, nr. 15-24, nr. 26 og 27 og nr. 30-35, og bemærkningerne hertil.

2.15. Indberetning af kvalificerede ejerandele for investeringsrådgivere

2.15.1. Gældende ret

Efter lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditrådgivere, skal en virksomhed, der udøver investeringsrådgivning, have Finanstilsynets tilladelse som investeringsrådgiver. Finanstilsynet giver tilladelse, når virksomheden opfylder en række kriterier, herunder har hjemsted i Danmark, forretningsgange på alle væsentlige aktivitetsområder, ansvarsforsikring eller tilsvarende garanti mod erstatningskrav m.v.

For investeringsrådgivere gælder videre, at virksomheden for at opnå tilladelse skal opfylde kriterierne i § 61 a, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed om kvalificerede ejerandele. Kriterierne i § 61 a, stk. 1, omfatter bl.a. den påtænkte erhververs omdømme samt økonomiske forhold, om virksomheden fortsat kan overholde tilsynskravene i lovgivningen, og om der i forbindelse med den påtænkte erhvervelse er grund til at formode, at der vil ske hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme, jf. §§ 3 og 4 i lov om fore-

byggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme.

2.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser

I dag gælder der et krav om, at Finanstilsynet godkender kvalificerede ejerandele i forbindelse med virksomhedens ansøgning om tilladelse som investeringsrådgiver. Det vurderes hensigtsmæssigt at udvide denne godkendelsesadgang til også at omfatte de situationer, hvor der sker ændringer i kvalificerede andele. Et sådan krav gælder for eksempel efter lov om finansiel virksomhed, hvor en finansiel virksomhed skal underrette Finanstilsynet om ændringer i kvalificerede ejerandele. Det vurderes hensigtsmæssigt for Finanstilsynets tilsyn med investeringsrådgivere, at Finanstilsynet også i de løbende ændringer i kvalificerede ejerandele skal godkende, om kriterierne i § 61 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed er opfyldt.

2.15.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås med lovforslaget, at en virksomhed, der har tilladelse som investeringsrådgiver, skal indhente Finanstilsynets godkendelse af, at virksomheden opfylder kriterierne i § 61 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, hvis der sker ændringer i kvalificerede ejerandele. Kravet om Finanstilsynets godkendelse foreslås dermed udvidet i forhold til den gældende model, hvor det alene er i forbindelse med ansøgning om tilladelse som investeringsrådgiver, at virksomheden skal have Finanstilsynets godkendelse.

Der henvises til lovforslagets § 6, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

2.16. Forsikringsdistributionsdirektivet

2.16.1. Gældende ret

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution (forsikringsdistributionsdirektivet) trådte i kraft den 22. februar 2016. Direktivet blev implementeret ved en ny lov om forsikringsformidling og en række bekendtgørelser, der trådte i kraft den 23. februar 2018.

Forsikringsdistributionsdirektivet fastsætter en række krav til de virksomheder, der udøver forsikringsdistribution og har bl.a. til formål at sikre forbrugerne den samme beskyttelse, uanset om de køber deres forsikringer direkte fra forsikringsselskabet eller en forsikringsformidler.

Lov om forsikringsformidling, som implementerer direktivet, indeholder derfor en række krav til forsikringsformidlere, herunder krav om registrering og tilladelse, egnetheds- og hæderlighedskrav, kompetencekrav, informationspligt, god skik, aflønning, m.v.

2.16.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Efter en gennemgang af Danmarks implementering af forsikringsdistributionsdirektivet kan det konstateres, at forsikringsdistributionsdirektivet ikke fuldt ud er gennemført i dansk ret. Der er derfor behov for at foretage en række ændringer for at sikre en korrekt implementering af direktivet. Det gælder bl.a. i relation til definitionen på "filial" og "primær forretningssted", ligesom der indføres mulighed for, at Finanstilsynet kan udøve værtstilsyn i forhold til virksomheder, der udøver grænseoverskridende virksomhed i Danmark.

Finanstilsynet er i sit tilsyn med forsikringsformidlere afhængig af de oplysninger, virksomhederne af egen drift eller på opfordring er forpligtet til at indsende. Det er afgørende, at Finanstilsynet har tilstrækkelige værktøjer, hvis virksomheder ikke efterlever denne indberetningspligt. Som følge heraf vurderes det, at der er behov for at skærpe Finanstilsynets reaktionsmuligheder ved manglende efterlevelse af indberetningspligten.

2.16.3. Den foreslåede ordning

Enkelte af forsikringsdistributionsdirektivets definitionsbestemmelser er ikke gennemført i lov om forsikringsformidling, hvorfor det med lovforslaget foreslås at indsætte direktivets definition på "filial" og "primær forretningssted" i lov om forsikringsformidling.

Videre foreslås det at gennemføre forsikringsdistributionsdirektivets bestemmelse om mulighed for at fordele tilsynskompetence mellem myndigheder i henholdsvis hjemland og værtsland. Der indsættes derfor en bestemmelse, der giver mulighed for, at Finanstilsynet kan indgå aftale med den kompetente myndighed i hjemlandet om, at Finanstilsynet som værtsland udøver rollen som kompetent myndighed i forhold til en udenlandsk forsikringsformidler.

Der henvises til lovforslagets § 7, nr. 2, og bemærkningerne hertil.

Lov om forsikringsformidling foreskriver, at en forsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler skal sikre, at aflønningsstrukturen ikke strider mod forpligtelsen til at handle i kundens bedste interesse, herunder god skik-reglerne og regler udstedt i medfør heraf. Med henblik på at sikre en korrekt implementering af artikel 17, stk. 3, i forsikringsdistributionsdirektivet foreslås det at udvide bestemmelsen i § 13, stk. 3, så forsikringsselskaber, der udøver forsikringsdistribution gennem en accessorisk forsikringsformidler, der er undtaget fra loven, også er forpligtet til at sikre, at den accessoriske forsikringsformidler har passende og forholdsmæssige ordninger i relation til, at aflønningsstrukturen ikke strider mod kundernes interesser.

Der henvises til lovforslagets § 7, nr. 3, og bemærkningerne hertil.

Efter § 8 i lov om forsikringsformidling er forsikringsformidlere forpligtet til årligt at indberette virksomhedens omsætning og antal formidlede forsikringspolicer til Finanstilsynet. Manglende efterlevelse heraf kan efter loven straffes med bøde. Det foreslås at give Finanstilsynet mulighed for som tvangsmiddel at pålægge en forsikringsformidler tvangsbøder, hvis virksomheden ikke efterlever pligten til at indberette omsætning og antal formidlede forsikringspolicer til Finanstilsynet. En tilsvarende adgang har Finanstilsynet allerede i dag i forhold til de øvrige krav i loven om at indsende oplysninger til Finanstilsynet til brug for tilsynsvirksomheden.

Der henvises til lovforslagets § 7, nr. 7, og bemærkningerne hertil.

2.17. Ændring i lov om betalingskonti om krav til ordforklaringer

2.17.1. Gældende ret

Det fremgår af den gældende bestemmelse i § 3, stk. 3, i lov om betalingskonti, at betalingstjenesteudbyderen til enhver tid skal stille et gebyroplysningsdokument og en dertil hørende ordforklaring til rådighed for forbrugerne på en let tilgængelig måde i betalingstjenesteudbyderens forretningslokale og på betalingstjenesteudbyderens eventuelle hjemmeside. Betalingstjenesteudbyderen skal endvidere på forbrugers anmodning vederlagsfrit udlevere gebyroplysningsdokumentet med ordforklaringen på papir eller andet varigt medium.

Den gældende bestemmelse i § 3, stk. 3, indeholder ikke krav til affattelsen af ordforklaringen.

2.17.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det følger af artikel 4, stk. 4, 1. afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner, at medlemsstaterne fastsætter en forpligtelse for udbydere af betalingstjenester til at stille et glossar (ordforklaring) til rådighed for forbrugerne.

Det følger af artikel 4, stk. 4, 2. afsnit, at medlemsstaterne sikrer, at den i henhold til første afsnit udarbejdede ordforklaring, herunder andre eventuelle definitioner, affattes i et klart, utvetydigt og ikke-teknisk sprog, og at den ikke er vildledende.

Det er fundet hensigtsmæssigt at præcisere, at ordforklaringen, som en udbyder af betalingstjenester skal stille til rådighed for forbrugerne, skal affattes i et klart, utvetydigt og ikke-teknisk sprog, og den må ikke må være vildledende. Dette følger ikke udtrykkeligt af den gældende bestemmelse i § 3, stk. 3, i lov om betalingskonti. Herved sikres en tekstnær implementering af direktiv 2014/92/EU.

2.17.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ændre § 3, stk. 3, i lov om betalingskonti, således der indsættes et nyt 3. pkt., hvor det præciseres, at ordforklaringen skal affattes i et klart, utvetydigt og ikke-teknisk sprog og ikke må være vildledende.

Den foreslåede ændring af § 3, stk. 3, i lov om betalingskonti vil medføre, at ordforklaringen skal være letforståelig for en almindelig forbruger, ligesom fagtermer skal undgås. Kravet, at ordforklaringen skal være utvetydigt affattet og ikke vildledende, betyder, at ordforklaringen skal være entydigt formuleret og skal sikre en korrekt forståelse af det forklarede ord.

Der henvises til lovforslagets § 9, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

2.18. Ændringer i lov om betalingskonti om opsigelse af rammeaftaler

2.18.1. Gældende ret

I § 13, stk. 1, nr. 1-8, i lov om betalingskonti opregnes otte alternative betingelser for, at et pengeinstitut kan opsiges en rammeaftale, der giver adgang til en basal betalingskonto.

Bestemmelsen i § 13, stk. 1, nr. 6, giver pengeinstituttet adgang til at opsiges rammeaftalen, hvis forbrugeren har begået strafbare handlinger mod pengeinstituttet, og pengeinstituttet derfor vil forhindre forbrugeren i at misbruge sin ret til at have adgang til en basal betalingskonto.

Det fremgår af § 13, stk. 2, 1. pkt., at et pengeinstitut, der opsiges en rammeaftale, skal meddele forbrugeren begrundelsen for opsigelsen vederlagsfrit enten i papirform eller på andet varigt medium med mindst 2 måneders varsel.

Det fremgår af § 13, stk. 2, 3. pkt., at en opsigelse begrundet i en af de i stk. 1, nr. 1, 3 eller 6, anførte grunde har øjeblikkelig virkning.

2.18.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Artikel 19, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalings-

konti og adgang til betalingskonti med basale funktioner oplister de tilfælde, hvor et kreditinstitut kan opsiges en rammeaftale ensidigt.

Det følger af direktivets artikel 19, stk. 3, at medlemsstatene kan fastsætte yderligere begrænsninger og specifikke tilfælde, hvor en rammeaftale om en betalingskonto med basale funktioner kan opsiges ensidigt af kreditinstituttet ud over de tilfælde, der er opregnet i artikel 19, stk. 2.

Bestemmelsen i § 13, stk. 1, nr. 6, i lov om betalingskonti er en national fastsat opsigelsesgrund, som er indført med hjemmel i direktivets artikel 19, stk. 3.

Det følger af direktivets artikel 19, stk. 4, 1. pkt., at en opsigelse, der er begrundet med en nationalt fastsat opsigelsesgrund skal ske mindst 2 måneder før opsigelsen får virkning.

Det er vurderet, at henvisningen til § 13, stk. 1, nr. 6, bør udgå i § 13, stk. 2, 3. pkt., så opsigelser i disse tilfælde skal ske med 2 måneders varsel, og ikke har øjeblikkelig virkning, som det følger af gældende ret. Dette skyldes, at § 13, stk. 1, nr. 6, er en nationalt fastsat opsigelsesgrund.

Herved sikres en korrekt implementering af artikel 19, stk. 4, 1. pkt., i direktiv 2014/92/EU, hvorefter en opsigelse af en aftale om en basal betalingskonto på baggrund af en national fastsat opsigelsesgrund skal ske mindst 2 måneder inden opsigelsen får virkning.

2.18.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at henvisningen til § 13, stk. 1, nr. 6, udgår i § 13, stk. 2, 3. pkt.

Det vil medføre, at opsigelser af en rammeaftale om en basal betalingskonti fremover skal ske med 2 måneders varsel, hvis begrundelsen for opsigelsen er, at forbrugeren har begået strafbare handlinger mod pengeinstituttet, og pengeinstituttet derfor vil forhindre forbrugeren i at misbruge sin ret til at have adgang til en basal betalingskonto.

Der henvises til lovforslagets § 9, nr. 2, og bemærkningerne hertil.

2.19. Disclosureforordningen – ATP

2.19.1. Gældende ret

ATP er i medfør af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension forpligtet til at udarbejde og offentliggøre en politik for aktivt ejerskab, der beskriver, hvordan ATP integrerer aktivt ejerskab i investeringsstrategien. Politikken for aktivt ejerskab skal beskrive, hvordan ATP overvåger selskaber,

hvor der investeres, inden for relevante områder, herunder strategi, finansielle og ikkefinansielle resultater, risiko, kapitalstruktur, social og miljømæssig indvirkning og god selskabsledelse.

Desuden er ATP underlagt en række oplysningsforpligtelser angående bl.a. sociale forhold og miljø- og klimamæssige forhold i bekendtgørelse om finansielle rapporter for Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. bekendtgørelse nr. 570 af 2. juni 2016. I medfør af bekendtgørelsen er ATP forpligtet til at supplere sin ledelsesberetning med en redegørelse om samfundsansvar på koncernniveau, jf. § 22, stk. 1, 1. pkt. Ved samfundsansvar forstås, at virksomheder integrerer hensyn til bl.a. menneskerettigheder, sociale forhold, miljø- og klimamæssige forhold og bekæmpelse af korruption i deres forretningsstrategi og forretningsaktiviteter, jf. § 22, stk. 1, 2. pkt., i bekendtgørelse om finansielle rapporter for Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Såfremt ATP ikke har politikker for samfundsansvar, herunder som minimum for miljø, sociale og medarbejderforhold, respekt for menneskerettigheder, anti-korruption og bestikelse, skal dette oplyses i ledelsesberetningen med angivelse af grundene hertil for hvert enkelt af de anførte områder, jf. § 22, stk. 3, jf. stk. 2, nr. 2, i bekendtgørelse om finansielle rapporter for Arbejdsmarkedets Tillægspension.

2.19.2. Erhvervsministeriets og Beskæftigelsesministeriets overvejelser

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen) blev vedtaget i november 2019. Disclosureforordningen har fundet anvendelse fra den 10. marts 2021, bortset fra reglerne i forordningens artikel 11, stk. 1–3, der vedrører oplysninger i periodiske rapporter om et produkts opfyldelse af miljømæssige eller sociale karakteristika eller samlede bæredygtighedsrelaterede indvirkning. Reglerne herom skal finde anvendelse fra den 1. januar 2022.

Disclosureforordningen stiller krav til finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere om at integrere miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold (ESG-faktorer) i de oplysningsforpligtelser, der gælder ved investerings- og rådgivningsprocesser. Disclosureforordningen finder således anvendelse på finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere, der defineres i artikel 2, stk. 1, nr. 1, og artikel 2, stk. 1, nr. 11, i disclosureforordningen.

Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. en producent af et pensionsprodukt.

Ved finansielle rådgivere forstås bl.a. en forsikringsformid-

ler, der yder forsikringsrådgivning om forsikringsbaserede investeringsprodukter.

Ved finansielle produkter forstås bl.a. et pensionsprodukt.

De virksomheder, der er omfattet af disclosureforordningen, skal overholde reglerne om finansielle markedsdeltagere, når de producerer finansielle produkter, herunder yder porteføljepleje, og de skal overholde reglerne om finansielle rådgivere, når de yder investeringsrådgivning eller forsikringsrådgivning. I tilfælde af at virksomheder både udøver aktiviteter som finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere, bør de derfor betragtes som finansielle markedsdeltagere, når de handler som producenter af finansielle produkter, og som finansielle rådgivere, når de yder forsikrings- eller investeringsrådgivning.

ATP er ikke direkte omfattet af disclosureforordningens anvendelsesområde, idet ATP ikke falder ind under definitionerne af finansielle markedsdeltagere eller finansielle rådgivere. Medlemsstaterne kan beslutte at anvende disclosureforordningen på producenter af pensionsprodukter, der administrerer nationale sikringsordninger omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 883/2004/EF af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 987/2009/EF af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, jf. artikel 16, stk. 1, 1. pkt., i disclosureforordningen. I så fald vil producenter af pensionsprodukter, der administrerer nationale sociale sikringsordninger, blive underlagt disclosureforordningen på linje med andre finansielle markedsdeltagere, der er direkte omfattet af disclosureforordningen, jf. artikel 16, stk. 1, 2. pkt., jf. artikel 2, nr. 1, litra d, i disclosureforordningen. Ifølge ordlyden af artikel 16, stk. 1, i disclosureforordningen vil det være hele forordningen, og ikke dele af forordningen, som medlemsstaterne kan beslutte at anvende på ovennævnte producenter.

Danmark skal spille en væsentlig rolle i den grønne omstilling, hvorfor det er væsentligt, at vigtige aktører i Danmark, herunder ATP som Danmarks største pensionsselskab, bliver omfattet af disclosureforordningen. ATP foreslås således omfattet af disclosureforordningen. Det vil gælde for ATP, at det, der afgør, hvilke konkrete regler i forordningen der finder anvendelse, blandt andet er ATPs status, konkrete forretningsmodel og aktuelle produkter mv. Det er samtidig relevant, at der med lovforslaget indføres regler, som sikrer, at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med ATP's overholdelse af disclosureforordningen. Finanstilsynet er allerede udpeget som kompetent myndighed til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af disclosureforordningen i medfør af lov nr. 2110 af 22. december 2020 og lov nr. 1940 af 15. december 2020. ATP anses for at være en producent af pensionsprodukt, der administrerer en national social

sikringsordning omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 883/2004/EF af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 987/2009/EF af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, og ATP vil efter disclosureforordningen blive anset for at være en finansiell markedsdeltager, jf. artikel 16, stk. 1, 2. pkt., jf. artikel 2, nr. 1, litra d i disclosureforordningen.

Formålet med disclosureforordningen er at integrere miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold (ESG-faktorer) i investeringsbeslutningstagning og i rådgivningsprocesser.

Eksempelvis vil ATP på deres hjemmeside skulle offentliggøre oplysninger om deres politik for integration af bæredygtighedsrisici i deres investeringsbeslutningsproces, jf. artikel 3 i disclosureforordningen.

Finanstilsynet er udpeget som kompetent myndighed til at påse ATP's overholdelse af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension og bekendtgørelse om finansielle rapporter for Arbejdsmarkedets Tillægspension i medfør af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension. For at sikre et effektivt tilsyn med disclosureforordningen er det vurderet hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed til at påse ATP's overholdelse af disclosureforordningen og reglerne udstedt i medfør heraf.

Finanstilsynet bør få alle de nødvendige tilsynsbeføjelser til at påse overholdelsen af disclosureforordningen og reglerne udstedt i medfør heraf. Det er bl.a. vigtigt, at Finanstilsynet får mulighed for at reagere over for manglende overholdelse af de oplysningsforpligtelser, disclosureforordningen introducerer. Herunder er det vigtigt, at Finanstilsynet vil kunne benytte sig af de reaktionsmuligheder, der allerede i medfør af nuværende sektorspecifik lovgivning udgør et led i Finanstilsynets almindelige tilsynsudøvelse. Finanstilsynet har i dag bl.a. mulighed for at give påbud for manglende overholdelse af gældende krav og regler.

2.19.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der efter § 27 l i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension indsættes § 27 m, hvorefter disclosureforordningen finder anvendelse på ATP.

Det foreslås yderligere, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed til at påse ATP's overholdelse af disclosureforordningen. På den baggrund foreslås den eksisterende tilsynsbestemmelse i § 27, stk. 1 og 3, i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension tilpasset.

Med lovforslaget vil Finanstilsynet bl.a. kunne give påbud

for manglende overholdelse af de krav, disclosureforordningen stiller til ATP's oplysningsforpligtelser.

Det foreslås videre at tilpasse § 27 e i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, hvorefter afgørelser truffet i medfør af disclosureforordningen vil kunne indbringes for Erhvervsankenævnet.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 15, nr. 2-5, og bemærkningerne hertil.

2.20. Implementering af artikel 278 i solvens II-direktivet

2.20.1. Gældende ret

Hvis et skadesforsikringsselskab går konkurs, følger det af den gældende § 234 a i lov om finansiel virksomhed, at kurator forlods skal sikre forsikringstagerne og de sikrede gennem skadesforsikringsselskabets aktiver. Forsikringstagerne og de sikrede har ikke forrang for fordringer nævnt i konkurslovens §§ 93 og 94. Konkurslovens §§ 93 og 94 omfatter blandt andet omkostninger ved konkursens indtræden, omkostninger ved boets behandling og omkostninger ved forsøg på at tilvejebringe en samlet ordning af skyldnerens økonomiske forhold ved rekonstruktion, afvikling, akkord eller på anden måde. I relation til konkursordenen i konkurslovens kapitel 10, indtræder forsikringstagerne og de sikrede i konkursordenen for skadesforsikringsselskaber, så de viger for de fordringer, der er nævnt i konkurslovens §§ 93 og 94, men forsikringstagerne og de sikrede har fortrinsstilling for de fordringer, der er nævnt i konkurslovens §§ 95-98.

Artikel 275 i Solvens II-direktivet indeholder to modeller for behandling af forsikringskrav i tilfælde af et forsikringsselskabs konkurs. Begge modeller har til formål at sikre, at forsikringstagerne og de sikrede ikke lider væsentlige økonomiske tab i tilfælde af et forsikringsselskabs konkurs.

Den ene model fastsat i artikel 275, stk. 1, litra a, og stk. 3, kræver tilstedeværelse af en gruppe af aktiver, som selskabet skal føre et register over for at sikre tilstrækkelig identifikation til at garantere en fortrinsret for forsikringstagerne. Gruppen af aktiver skal have en samlet værdi, der til enhver tid mindst skal svare til værdien af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser. Denne model finder anvendelse for livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, jf. den gældende § 167 i lov om finansiel virksomhed.

Den anden model fastsat i artikel 275, stk. 1, litra b, kræver, at forsikringstagerne og de sikrede har en fortrinsret til fyldestgørelse i et forsikringsselskabs samlede aktiver med enkelte undtagelser. Denne model har efter indførelse af den gældende § 234 a i lov om finansiel virksomhed med lov nr.

552 af 07/05/2019 fundet anvendelse for skadesforsikringsselskaber siden 1. juli 2019.

Den gældende § 234 a i lov om finansiel virksomhed gennemfører artikel 275, stk. 1, litra b, og stk. 2, i Solvens II-direktivet i dansk ret for skadesforsikringsselskaber.

Det følger af artikel 278 i Solvens II-direktivet, at de medlemsstater, der vælger metoden i artikel 275, stk. 1, litra b, i Solvens II-direktivet, skal kræve, at de omfattede forsikringsselskaber skal sikre, at fordringer, der kan have forrang for forsikringskrav i henhold til artikel 275, stk. 1, litra b, i Solvens II-direktivet, og som er registreret i forsikringsselskabets regnskaber, til enhver tid og uafhængigt af en eventuel likvidation skal modsvares af aktiver.

Hvis et skadesforsikringsselskab f.eks. vælger at pantsætte et aktiv, er det i medfør af bestemmelsen et krav, at selskabet sikrer, at der i den forbindelse er aktiver til stede i selskabet, der modsvarer pantsætningens eller fordringens værdi. Bestemmelsen indebærer dermed i forbindelse med f.eks. en pantsætning et krav om yderligere aktivers tilstedeværelse hos forsikringsselskaber, der er omfattet af muligheden i artikel 275, stk. 1, litra b, i Solvens II-direktivet. Kravet skal ses i sammenhæng med, at Solvens II-direktivets to modeller for behandling af forsikringskrav i tilfælde af et forsikringsselskabs konkurs skal være ækvivalente, det vil sige modellerne skal sikre den samme beskyttelse af forsikringstagerne og de sikrede.

Det bemærkes afslutningsvist, at i henhold til § 5 i gældende lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, vil garantifonden i tilfælde af en konkurs i et skadesforsikringsselskab dække erstatningskrav til en række forsikringstagere, der har tegnet forbrugerforsikringer, og øvrige sikrede. Garantifonden for skadesforsikringsselskaber vil i henhold til § 9 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber indtræde, i det omfang den har ydet dækning, i forsikringstagerens eller den sikredes krav mod det forsikringsselskab, der er gået konkurs.

2.20.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Ved en ændring af lov om finansiel virksomhed i 2019, jf. lov nr. 552 af 07/05/2019, blev loven ændret for skadesforsikringsselskaber, så skadesforsikringsselskaberne ikke længere skulle have og føre et register over en gruppe af aktiver, hvis værdi til enhver tid mindst svarer til værdien af forsikringsselskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser. Der blev i stedet indført en fortrinsret for forsikringstagere og sikrede til fyldestgørelse i et skadesforsikringsselskabs samlede aktiver, med enkelte undtagelser, i tilfælde af konkurs. Ændringen skete med indførelse af den gældende § 234 a i lov om finansiel virksomhed.

Dermed blev artikel 275, stk. 1, litra b, og stk. 2, i Solvens II-direktivet gennemført i dansk ret for skadesforsikringselskaber.

Ved en fejl blev artikel 278 i Solvens II-direktivet ikke gennemført i dansk ret i forbindelse med ændringen af lov om finansiel virksomhed i 2019, hvor modellen i artikel 275, stk. 1, litra b, og stk. 2, i Solvens II-direktivet blev gennemført for skadesforsikringselskaber.

Det er derfor vurderet, at artikel 278 skal implementeres i dansk ret for at sikre den samme beskyttelse af forsikrings-tagerne og de sikrede.

2.20.3. Den foreslåede ordning

Der foreslås at indsætte et nyt stk. 2 i § 234 a i lov om finansiel virksomhed, hvorefter gyldigt stiftede panterettigheder til enhver tid skal modsvares af aktiver svarende til værdien af de gyldigt stiftede panterettigheder. Disse aktiver må ikke allerede være bestemt til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, jf. §§ 126 e og 126 f, eller det af selskabet opgjorte krav til minimumsbasiskapital, solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet, jf. § 126 og §§ 126 c og 126 d.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 8, og bemærkningerne hertil.

2.21. Udpegning af relevant myndighed til at vurdere finansielle instrumenter og finansielle kontraktors erstatningsbenchmark

2.21.1. Gældende ret

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1011 af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondens økonomiske resultater (benchmarkforordningen) fastsætter en retlig ramme og dermed harmoniserede fælleseuropæiske regler for fastsættelse af benchmarks på EU-plan.

Et benchmark er et indeks, der bruges som reference ved fastlæggelse af det beløb, som skal betales i henhold til et finansielt instrument eller en finansiel kontrakt, eller ved fastlæggelse af værdien af et finansielt instrument, eller et indeks, der anvendes til at måle en investeringsfondens økonomiske resultater med det formål at spore udbyttet af et sådant indeks, fastsætte allokeringen af aktiver for en portefølje eller beregne de resultatbetingede gebyrer. Med indeks forstås i benchmarkforordningen et tal, som offentliggøres regelmæssigt på basis af f.eks. en beregning ud fra forskellige priser eller værdier. Når et indeks er brugt som referencepris for et finansielt instrument eller en finansiel kontrakt, udgør det et såkaldt benchmark. Mest anvendt er rentebenchmarks, som bruges bredt af både husholdninger

og finansielle såvel som ikke-finansielle virksomheder. De danske referencerenter benyttes eksempelvis til at bestemme renten på mange kunders boliglån. Ud over referencerenterne findes der mange andre typer af benchmarks, bl.a. aktieindeks, råvareindeks eller valutaindeks, hvor benchmarks danner grundlag for prissætningen i valutahandler, f.eks. ved brug af kurssikring, hvor to valutaer handles til en forudbestemt pris på et aftalt tidspunkt i fremtiden.

Formålet med forordningen er at øge investorbekyttelsen og modvirke interessekonflikter samt manipulation i forbindelse med fastsættelsen af benchmarks.

Forordningen stiller en række krav til benchmarks' integritet og pålidelighed, herunder governance- og kontrolkrav for administratorer af benchmarks og fysiske eller juridiske personer, der bidrager med inputdata til brug for fastsættelse af benchmarks. Forordningen fastsætter desuden regler for de data, der bruges til fastsættelse af benchmarks, metodologi for fastsættelse af benchmarks og indberetning af overtrædelser samt krav om adfærdskodeks for stillere til benchmarks. Der stilles også visse krav til forbrugerbeskyttelse og gennemsigtighed af eksempelvis beregningsmetoder.

Kravene varierer mellem forskellige typer af benchmarks. Der gælder eksempelvis særlige krav til benchmarks baseret på regulerede data, referencerenter (rente-benchmarks) og råvarebenchmarks, ligesom der gælder forskellige krav, alt efter hvor vigtigt et givent benchmark er for den finansielle stabilitet, herunder om benchmarket er såkaldt kritisk, væsentligt eller ikke-væsentligt i henhold til fastlagte kriterier.

Endelig stiller forordningen krav til godkendelse eller registrering af og tilsyn med administrator, der udbyder et benchmark, ligesom der er særlige krav for benchmarks, der er leveret af en administrator i et tredjeland, førend benchmarket kan bruges inden for EU.

Finanstilsynet er udpeget som den kompetente myndighed, der påser overholdelsen af benchmarkforordningen. Finanstilsynet fører hermed tilsyn med benchmarkadministratorer og deres overholdelse af kravene.

2.21.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/168 af 10. februar 2021 om ændring af forordning (EU) 2016/1011, for så vidt angår undtagelsen for visse valutaspotbenchmarks fra tredjelands og udpegelse af erstatninger for visse benchmarks, som snart ophører, og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (ændringsforordningen) indeholder ændringer af benchmarkforordningen vedrørende visse valutaspotbenchmarks fra tredjelands og erstatningsbenchmark for visse benchmarks, som ophører.

Benchmarks kan bl.a. ophøre med at blive leveret, hvis de ikke længere måler den markedsøkonomiske realitet, som de skal. Benchmarks er designet til at måle et bestemt marked eller en økonomisk realitet. Kan benchmarket ikke længere måle den økonomiske realitet, kan det ikke længere bruges.

Artikel 1, stk. 5, i ændringsforordningen indsætter bl.a. en ny artikel 23 b i benchmarkforordningen vedrørende erstatning af et benchmark i medfør af EU-retten.

Kommissionen kan under visse forudsætninger udpege et eller flere erstatningsbenchmarks for et benchmark, der er ophørende, jf. artikel 23 b, stk. 2. Kommissionen kan udpege et erstatningsbenchmark for EU-kritiske benchmarks, benchmarks baseret på inputdata og tredjelandsbenchmarks med systemisk betydning, hvis ophør medfører væsentlige økonomiske forstyrrelser i Unionen, jf. bestemmelsens anvendelsesområde i stk. 1. På nuværende tidspunkt er de EU-kritiske benchmarks EURIBOR, EONIA og LIBOR.

Anvender en kontrakt et kritisk benchmark, som ophører, skal det af Kommissionen fastsætte erstatningsbenchmark anvendes i stedet, såfremt kontrakten enten ikke indeholder nogen fallback-bestemmelse eller ikke indeholder en egnet fallback-bestemmelse, jf. artikel 23 b, stk. 3, som indsat ved artikel 1, stk. 5, i ændringsforordningen. En fallback-bestemmelse om benchmark fastsætter, hvilket benchmark, der skal anvendes som erstatning, hvis det oprindeligt anvendte benchmark ophører. En egnet fallback-bestemmelse i en kontrakt fører til, at kontrakten anvender et erstatningsbenchmark, som fallback-bestemmelsen foreskriver. En uegnet fallback-bestemmelse fører til, at kontrakten anvender det erstatningsbenchmark, som Kommissionen har fastsat. Parterne har dog aftalefrihed og kan derfor genforhandle kontraktens fallback-bestemmelse.

En kontrakts fallback-bestemmelse vil ikke være egnet, hvis fallback-bestemmelsen foreskriver anvendelse af et erstatningsbenchmark, som ikke længere afspejler eller afviger væsentligt fra den underliggende markedsøkonomiske eller økonomiske realitet, som det benchmark, der ophører, har til formål at måle, og anvendelsen heraf kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet.

Efter de nye regler er det op til en relevant national myndighed at vurdere, om anvendelsen af det kontraktligt aftalte erstatningsbenchmark for et ophørende EU-kritisk benchmark ikke længere afspejler eller afviger væsentligt fra det underliggende marked eller den økonomiske realitet, som det ophørende benchmark er beregnet til at måle, og at anvendelsen af det kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet. Hvert medlemsland udpeger en relevant myndighed, der kan foretage denne vurdering.

Vurderingen skal foretages på baggrund af en begrundet anmodning fra mindst én interesseret part, og fallback-bestemmelsen skal være almindeligt anvendt. Det vil sige, at vurderingen skal foretages på baggrund af en horisontal vurdering af en bestemt type kontraktmæssig ordning. Der er derfor ikke tale om en vurdering i forhold til hver enkelt kontrakt. En fallback-bestemmelse, der er almindeligt anvendt, kan f.eks. være, at kontrakten som erstatning skal anvende en rente, der er baseret på historiske data, f.eks. den sidste tilgængelige rentesats for det ophørende benchmark. Det kan medføre, at en kontrakt med variabel rente overgår til at have en fast rente, som over tid kan vise sig ikke længere at afspejle den økonomiske realitet, som det ophørte benchmark havde til formål at måle.

Kravet om en begrundet anmodning fra en interesseret part medfører, at den udpegede relevante myndighed ikke skal foretage løbende overvågning af et benchmarks egnethed til at afspejle den underliggende økonomi. Den relevante myndighed skal alene foretage vurderingen, når en interesseret part anmoder om det, og den relevante myndighed skal da forholde sig til den begrundelse, som den eller de interesserede parter fremfører.

Vurderer den relevante myndighed, at anvendelsen af et kontraktligt aftalt erstatningsbenchmark generelt ikke er en egnet løsning, kan et erstatningsbenchmark, som Kommissionen fastsætter, anvendes i kontrakter i stedet for det aftalte erstatningsbenchmark.

Den relevante nationale myndighed skal således foretage en vurdering af det aftalte erstatningsbenchmark ved ophør af det anvendte benchmark, men det er ikke den relevante myndigheds opgave at fastsætte et nyt erstatningsbenchmark, hvis myndigheden vurderer, at det aftalte erstatningsbenchmark ikke er egnet. Et sådant erstatningsbenchmark skal fastættes af Kommissionen.

Ved at anvende det af Kommissionen fastsatte erstatningsbenchmark i stedet for det aftalte erstatningsbenchmark vil der ske en omfordeling mellem kontraktens parter i forhold til det, der oprindeligt var aftalt i kontrakten om erstatningsbenchmark. Det vil betyde, at den ene part vil tabe penge på, at erstatningsbenchmarket fastsat af Kommissionen anvendes i stedet for det aftalte erstatningsbenchmark, mens den anden part vil vinde herved. Potentielt kan der være tale om betydelige beløb, der samlet set flyttes mellem parterne.

Medlemslandene skal udpege den relevante myndighed senest 14. august 2021, jf. artikel 23 b, stk. 7, i benchmarkforordningen, som indsat ved artikel 1, stk. 5, i ændringsforordningen.

Selvom benchmarkforordningen gælder umiddelbart i Danmark, og derfor ikke skal gennemføres i national lovgivning,

er det nødvendigt, at Danmark har udpeget en relevant myndighed. Det er en forpligtelse i medfør af artikel 23 b, stk. 7, i benchmarkforordningen, som indsat ved artikel 1, stk. 5, i ændringsforordningen.

Vurderingen af det mellem kontraktparterne aftalte erstatningsbenchmark i forhold til det ophørende benchmark vil kræve en meget grundig og bred finansiell forståelse, herunder især forståelse af de underliggende markeder bag det ophørende benchmark henholdsvis det aftalte erstatningsbenchmark og deres udvikling de senere år. Makroprudentiel indsigt og forståelse for de afledte forhold af at anvende det aftalte erstatningsbenchmark er nødvendig, da den relevante myndighed bl.a. skal vurdere, om brugen af det aftalte erstatningsbenchmark i stedet for det ophørende benchmark vil kunne have negativ betydning for den finansielle stabilitet. Afhængigt af de berørte kontrakter kan brugen af det aftalte erstatningsbenchmark potentielt have betydning for forskellige forhold som boligmarkedet, tilliden til realkreditobligationer, finansielle institutioners balance og risikoafdækning, kronemarkedet og ikke mindst samspillet imellem disse forhold. I Danmark er det erhvervsministeren, der fastsætter niveauet af den kontracykliske kapitalbuffer for kreditinstitutter, jf. § 125 f i lov om finansiell virksomhed. Dermed agerer erhvervsministeren allerede i dag makroprudentiel myndighed på det område.

Med ovennævnte for øje, herunder særligt opgavens makroprudentielle karakter, foreslås det, at erhvervsministeren udpeges til at varetage den nye opgave med at vurdere et erstatningsbenchmarks egnethed, hvis en interesseret part henvender sig med en begrundet anmodning herom. Det foreslås samtidig, at Det Systemiske Risikoråd får til opgave at udtale sig til erhvervsministeren om, hvorvidt brugen af et erstatningsbenchmark kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet.

2.21.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at udpege erhvervsministeren til at vurdere, om anvendelsen af det kontraktligt aftalte erstatningsbenchmark ikke længere afspejler eller afviger væsentligt fra det underliggende marked eller den økonomiske realitet, som det ophørende benchmark er beregnet til at måle, og om anvendelsen kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet. Vurderingen foretages, når en interesseret part henvender sig herom med en begrundet anmodning. Der er ikke tale om en løbende overvågning af benchmarks' egnethed. På den baggrund foreslås det at indsætte et stk. 4 i § 212 i lov om kapitalmarkeder. Det foreslås samtidig, at erhvervsministeren kan anmode Det Systemiske Risikoråd om en vurdering af, om anvendelsen af finansielle instrumenters og finansielle kontrakters erstatningsbenchmark kan medføre systemiske finansielle risici, der kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 20, og § 4, nr. 20, og bemærkningerne til disse bestemmelser.

2.22. Ophævelse af reglerne om oplysninger til offentligheden om kvaliteten af udførelse af transaktioner

2.22.1. Gældende ret

Det fremgår i dag af §§ 127 a og 140 a i lov om kapitalmarkeder, at markedspladser, systematiske internalisatorer og fondsmæglerselskaber, der er prisstillere, mindst en gang om året vederlagsfrit skal stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter. Oplysningerne skal gives for alle kategorier af finansielle instrumenter og skal indeholde oplysninger om pris, omkostninger, hurtighed og sandsynlighed for udførelsen.

Kravene til det specifikke indhold og format samt hyppigheden af oplysninger om udførelsen af ordrer vedrørende finansielle instrumenter, som de ovennævnte handelssteder skal offentliggøre, er nærmere specificeret i Kommissionens delegerede forordning 2017/575 af 8. juni 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU om markeder for finansielle instrumenter for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder om de oplysninger, som skal offentliggøres af handelssteder om kvaliteten af udførelsen af transaktioner (herefter ”delegerede forordning 2017/575”).

Handelsstedet skal således under iagttagelse af reglerne i den delegerede forordning periodisk offentliggøre best execution rapporter, dvs. rapporter, der bl.a. indeholder oplysninger om type af handelssted og finansielt instrument, oplysninger om prisen for transaktioner og oplysninger om omkostninger, som handelsstedet pålægger sine medlemmer eller brugere.

§ 127 a og 140 a, der blev indsat ved lov nr. 1547 af 19. december 2017 om ændring af lov om finansiell virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og forskellige andre love, implementerer dele af artikel 27, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II). Baggrunden for artiklen var ifølge betragtning 96 i præambelen til MiFID II at skærpe de betingelser, der gælder for investeringssekskabers forpligtelse til at udføre ordrer på de for kunderne gunstigste vilkår i overensstemmelse med MiFID II.

2.22.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Som reaktion på COVID-19 pandemiens økonomiske konsekvenser præsenterede Kommissionen den 24. juli 2020 forslag til en genopretningspakke med fokus på EU's kapitalmarkeder. Formålet med pakken er at understøtte investe-

ringer i realøkonomien og ny kapital til virksomheder. Desuden er et af formålene at lette arbejdsprocesser i forbindelse med rapporteringskrav. En del af pakken er et forslag til justering af MiFID II, herunder rapporteringskravet i artikel 27, stk. 3.

Som en del af genopretningspakken blev Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/338 af 16. februar 2021 om ændring af direktiv 2014/65/EU, for så vidt angår oplysningskrav, produktstyring og positionslofter, og af direktiv 2013/36/EU og (EU) 2019/878, for så vidt angår deres anvendelse på investeringsvirksomheder, med henblik på at bidrage til genopretningen efter COVID-19 pandemien (CMRP MiFID II-del) vedtaget den 16. februar 2021. Direktivet har bl.a. til formål at fjerne byrder for virksomhederne, der ikke er strengt nødvendige og samtidig bevare investorbeskyttelsen i MiFID II.

I medfør af artikel 1, nr. 6, i CMRP MiFID II-del bliver der foretaget en ændring til artikel 27 stk. 3, hvormed der tilføjes et ekstra afsnit. Det fremgår heraf, at de periodiske rapporteringskrav over for offentligheden i medfør af artikel 27, stk. 3, først finder anvendelse fra den 28. februar 2023. Desuden fremgår det, at Kommissionen vil foretage en omfattende gennemgang af hensigtsmæssigheden af rapporteringskravene og forelægge en rapport for Europa-Parlamentets og Rådet senest den 28. februar 2022.

Ændringen til artikel 27, stk. 3, kommer på baggrund af, at de offentliggjorte periodiske rapporter indeholder store mængder detaljerede kvantitative oplysninger om handelsstedet, det finansielle instrument, prisen, omkostningerne og sandsynligheden for udførelse. Rapporterne bliver derfor sjældent læst, og giver ikke investorer og andre brugere mulighed for at foretage meningsfulde sammenligninger på grundlag af de oplysninger, de indeholder, jf. betragtning 9 i præambelen til CMRP MiFID II-del.

Forslag, der kan sikre en hurtig økonomisk genopretning efter COVID-19 pandemien, herunder ved at justere regler, så der sikres balance mellem investorbeskyttelsen og målet om at målrette informationsmængden, så den ønskede effekt opnås og uden unødige administrative byrder, støttes generelt.

2.22.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ophæve bestemmelserne om markedspladser, systematiske internalisatorers og prisstilleres periodiske offentliggørelse af de oplysninger om kvaliteten af udførelsen af transaktioner, som virksomhederne skal offentliggøre i medfør af henholdsvis § 127 a og 140 a i lov om kapitalmarkeder, og som skal have et indhold, der følger de reguleringsmæssige tekniske standarder fastlagt i delegerede forordning 2017/575.

Den foreslåede ændring vil medføre, at de nævnte handelssteder ikke er forpligtede til periodisk at stille RTS-27-oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter.

Afhængig af indholdet af den rapport om rapporteringskravene, som Kommissionen skal forelægge for Europa-Parlamentets og Rådet senest den 28. februar 2022, vil Erhvervsministeriet vurdere, om §§ 127 a og 140 a skal indsættes på ny i sin nuværende form i lov om kapitalmarkeder og i givet fald træde i kraft igen den 28. februar 2023.

Som en konsekvens af ovennævnte ændringer foreslås det desuden at ændre strafbestemmelsen i § 247 i lov om kapitalmarkeder, hvormed overtrædelser af §§ 127 a og 140 a ikke længere vil være strafbelagte.

For nærmere om de enkelte ændringer henvises til lovforslagets § 4, nr. 1, 8, 9, 14, 15 og 36, samt bemærkningerne hertil.

2.23. Regulering af whistleblowere

2.23.1. Gældende ret

Lov om beskyttelse af whistleblowere, der blev vedtaget den 24. juni 2021 og træder i kraft den 17. december 2021, implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1937 af 23. oktober 2019 om beskyttelse af personer, der indberetter overtrædelser af EU-retten (whistleblowerdirektivet).

Formålet med lov om beskyttelse af whistleblowere er - i overensstemmelse med whistleblowerdirektivet - at styrke håndhævelsen af EU-retten og EU's politikker ved at fastsætte fælles minimumsstandarder, der sikrer et højt beskyttelsesniveau for personer, der indberetter overtrædelser af EU-retten (whistleblowere), idet whistleblowere kan bidrage til at forebygge skader og afsløre trusler mod eller forhold til skade for offentlighedens interesser, der ellers ville forblive skjult.

Lov om beskyttelse af whistleblowere fastsætter, at en lang række private og offentlige arbejdspladser med 50 eller flere ansatte skal etablere interne whistleblowerordninger til indberetning af oplysninger om overtrædelser af lovgivningen inden for en lang række specifikke områder, herunder offentligt udbud, finansielle tjenesteydelser, transportsikkerhed, miljøbeskyttelse og forbrugerbeskyttelse, samt andre alvorlige lovovertrædelser eller øvrige alvorlige forhold, jf. § 9, stk. 1, og § 1, nr. 1 og 2, i lov om beskyttelse af whistleblowere, jf. lov nr. 1436 af 29. juni 2021.

Whistleblowerdirektivet er et minimumsdirektiv, og det berører derfor ikke medlemsstaternes adgang til at indføre eller

opretholde bestemmelser, der er mere gunstige, for så vidt angår whistleblowerens rettigheder end dem, der er fastsat i whistleblowerdirektivet. Whistleblowerdirektivet berører videre ikke medlemsstaternes beføjelse til at udvide beskyttelsen i henhold til national ret med hensyn til områder eller handlinger, der ikke er omfattet af whistleblowerdirektivet.

Whistleblowerdirektivet forpligter medlemsstaterne til at sikre, at alle juridiske enheder i den offentlige og private sektor med 50 eller flere arbejdstagere etablerer whistleblowerordninger og fastsætter procedurer for modtagelse af og opfølgning på indberetninger til disse. Whistleblowerdirektivet finder desuden anvendelse på juridiske enheder med færre end 50 ansatte, som i medfør af de sektorspecifikke EU-retsakter, der fremgår af direktivets bilag del II, er forpligtet til at oprette en intern whistleblowerordning. Direktivet supplerer disse retsakter – og eventuel national lovgivning fastsat i medfør heraf – således, at beskyttelsen af whistleblowere som minimum skal leve op til de i direktivet fastlagte minimumsstandarder, dog således at et eventuelt højere beskyttelsesniveau i en sektorspecifik whistleblowerordning opretholdes. Det følger af §§ 2 og 9 i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på indberetninger, som vedrører overtrædelser af EU-retten, og som er omfattet af anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om beskyttelse af personer, der indberetter overtrædelser af EU-retten, samt indberetninger, som i øvrigt vedrører alvorlige lovovertrædelser eller øvrige alvorlige forhold. Det følger af § 1, stk. 1, nr. 1 og 2, i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Virksomheder på det finansielle område med 50 eller flere ansatte er forpligtet til at etablere en intern whistleblowerordning i medfør af lov om beskyttelse af whistleblowere og skal derfor efterleve kravene heri, når lov om beskyttelse af whistleblowere træder i kraft. Lov om whistleblowere træder i kraft den 17. december 2021, dog træder kapitel 3, der bl.a. indeholder regler om etablering af en intern whistleblowerordning, først i kraft den 17. december 2023 for virksomheder med mellem 50 og 249 ansatte. Det følger af § 9, stk. 1, i lov om beskyttelse af whistleblowere. Virksomheder på det finansielle område med færre end 50 ansatte skal desuden efterleve kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere, såfremt de omfattes af de sektorspecifikke retsakter i whistleblowerdirektivets bilag del II og de pågældende nationale implementeringslove. Det følger af § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere. Der henvises her til virksomheder på det finansielle område, der er omfattet af henholdsvis lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v., lov om forsikringsformidling, lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter samt lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme.

Den finansielle regulering fastsætter allerede i dag regler om interne whistleblowerordninger. Virksomheder på det finansielle område er således forpligtet til at have en intern whistleblowerordning, hvor virksomhedens ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering og anden relevant regulering begået af virksomheden, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheden. Indberetninger til whistleblowerordningen skal bl.a. kunne foretages anonymt, og virksomheden skal følge op på indberetninger til whistleblowerordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan virksomheden har fulgt op på indberetningerne. Kravet gælder bl.a. for virksomheder omfattet af lov om finansiel virksomhed, lov om investeringsforeninger m.v., lov om firmapensionskasser, lov om betalinger m.fl.

Reglerne er gennemført på baggrund af den politiske aftale af 10. oktober 2013 mellem regeringen (Socialdemokraterne, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti) og Venstre, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6), og politisk aftale af 19. september 2018 mellem regeringen (Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti) og Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti om yderligere initiativer til styrkelse af indsatsen mod hvidvask og terrorfinansiering.

Det blev med Bankpakke 6 besluttet at stille krav om etablering af en whistleblowerordning for virksomheder under tilsyn af Finanstilsynet, og kravene er som konsekvens heraf gennemført på tværs af den finansielle sektor.

Det er med de politiske aftaler desuden besluttet at indføre enkelte nationale særregler i tillæg til, hvad der fremgik af direktiverne på det finansielle område, herunder at visse virksomheder med fem eller færre ansatte undtages fra kravet om at etablere en intern whistleblowerordning, og alle virksomhederne blev pålagt en pligt til at følge op på whistleblowerhenvendelser og en pligt til skriftligt at kunne dokumentere denne opfølgning.

Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på virksomheder, der har interne whistleblowerordninger fastsat ved de politiske aftaler, når virksomheden har 50 eller flere ansatte. Der henvises i den forbindelse til virksomheder, der er omfattet af lov om betalinger, lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP-loven), lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, lov om ejendomskreditselskaber, lov om firmapensionskasser og lov om forbrugs-lånsvirksomhed.

2.23.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Med ikrafttrædelsen af lov om beskyttelse af whistleblowere vil virksomhederne på det finansielle område, som i dag er underlagt ensartede krav til deres interne whistleblowerordning, skulle opfylde forskellige regelsæt afhængig af den pågældende virksomheds størrelse og type. Virksomheder på det finansielle område med 50 eller flere ansatte vil således være forpligtet til at etablere en ordning, hvor arbejdstagere kan indberette oplysninger omfattet af § 1, stk. 1, i lov om beskyttelse af whistleblowere. Herudover vil lov om beskyttelse af whistleblowere finde supplerende anvendelse for virksomheder på det finansielle område med færre end 50 ansatte, som i medfør af de sektorspecifikke EU-retsakter, der fremgår af whistleblowerdirektivets bilag del II, er forpligtet til at oprette en intern whistleblowerordning, jf. § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere. Det vil f.eks. være virksomheder på det finansielle område, der er omfattet af henholdsvis lov om finansiell virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v., lov om forsikringsformidling, lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter samt lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme. Det indebærer, at de virksomheder på det finansielle område med færre end 50 ansatte, som alene er omfattet af de nationalt bestemte krav om whistleblowerordninger i de finansielle sektorlove, ikke er forpligtede til at overholde bestemmelserne i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Ansatte skal forstås i overensstemmelse med det EU-retlige arbejdstagerbegreb. EU-Domstolen har i en række sager udtalt, at arbejdstagerbegrebet i TEUF artikel 45 er et EU-retligt begreb, der ikke må fortolkes indskrænkende, og at det væsentligste kendetegn ved et arbejdsforhold er, at en person i en vis periode præsterer ydelser mod vederlag for en anden og efter dennes anvisninger. Det er dog en forudsætning, at den pågældende person for at kunne kvalificeres som arbejdstager skal udøve en reel og faktisk beskæftigelse, der ikke er af så ringe omfang, at den fremtræder som et rent marginalt supplement. EU-Domstolen har slået fast, at vurderingen af, om der er tale om en reel og faktisk beskæftigelse, skal foretages på baggrund af en konkret samlet bedømmelse af det omhandlede arbejdsforhold. I denne samlede bedømmelse skal der tages hensyn til en række forhold, herunder både arbejdstid, vederlag, arbejdsforholdets varighed og andre vilkår i arbejdsforholdet, som f.eks. ret til betalt ferie, ret til løn under sygdom, samt om ansættelsesaf-talen er omfattet af en kollektiv overenskomst.

Af hensyn til at opretholde en ensartet regulering på tværs af den finansielle sektor findes det hensigtsmæssigt at indsætte en henvisning til lov om beskyttelse af whistleblowere i de finansielle sektorlove. Henvisningen vil indebære, at virksomheder på det finansielle område med færre end 50 ansatte, der er forpligtet til at have en intern whistleblowerordning efter den finansielle regulering, og som ikke er

omfattet af whistleblowerdirektivets bilag del II, omfattes af kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere. Dette vil gøre sig gældende for virksomheder omfattet af lov om betalinger, lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP-loven), lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring, lov om ejendoms-kreditselskaber, lov om firmapensionskasser og lov om forbrugslånsvirksomhed. Dette vil sikre den bedst mulige beskyttelse af whistleblowere på tværs af den finansielle regulering i overensstemmelse med den politiske aftale af 10. oktober 2013 om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6).

Det er desuden fundet hensigtsmæssigt at præcisere forholdet mellem lov om beskyttelse af whistleblowere og de eksisterende krav om interne whistleblowerordninger på det finansielle område.

Forholdet mellem de eksisterende regelsæt for interne whistleblowerordninger og lov om beskyttelse af whistleblowere er relevant at præcisere for så vidt angår divergerende krav til whistleblowerordningerne i de forskellige regelsæt, herunder muligheden for anonymitet i den finansielle regulering. Henvisning har til formål at sikre, at virksomhederne kan identificere, hvilket regelsæt de skal anvende, når regelsættene ikke giver det samme beskyttelsesniveau.

2.23.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at indsætte en henvisning til lov om beskyttelse af whistleblowere i de finansielle love.

Virksomheder, der er reguleret i de EU-retsakter, der er nævnt i whistleblowerdirektivets bilag del II, er allerede omfattet af lov om beskyttelse af whistleblowere, jf. lovens § 2. Det samme gælder de virksomheder på det finansielle område, der har 50 eller flere ansatte. For disse virksomheder er henvisningen alene en præcisering af forholdet mellem lov om beskyttelse af whistleblowere og de eksisterende regler om interne whistleblowerordninger på det finansielle område.

For de virksomheder som lov om beskyttelse af whistleblowere ikke finder direkte anvendelse på, vil henvisningen til reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere sætte loven i kraft.

2.24. Særlige konkursretlige regler for kapitalgrundlagsinstrumenter

2.24.1. Gældende ret

Der gælder i dag ikke særlige konkursretlige regler i dansk

lovgivning, der sikrer, at de enkelte typer af kapitalgrundlagsinstrumenter i form af egentlige kernekapitalinstrumenter, hybride kernekapitalinstrumenter og supplerende kapitalinstrumenter under Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter (CRR) følger prioritetsordenen, der er forudsat i CRR, når der ses bort fra overgangsordninger i CRR artikel 484. I CRR har egentlige kernekapitalinstrumenter en lavere prioritet end hybride kernekapitalinstrumenter, som har en lavere prioritet end supplerende kapitalinstrumenter, når der ses bort fra overgangsordninger.

Med indførelsen af CRR i 2013 har institutter kunnet medregne kapitalgrundlagsinstrumenter, der ikke opfylder kravene i CRR for en given kapitaltype, i deres kapitalgrundlag som en højere kapitalklasse, i medfør af en overgangsordning i CRR, der udløber ved udgangen af 2021. Med udløb af denne overgangsordning vil f.eks. egentlige kapitalinstrumenter stadigvæk kunne tælles med i kapitalgrundlaget, som hybrid eller supplerende kapital.

I medfør af overgangsordningen har et kreditinstitut eksempelvis kunnet medregne hybride kernekapitalinstrumenter i deres kapitalgrundlag. Med udløb af overgangsordningen vil denne kapital i udgangspunktet stadigvæk kunne tælles med i kapitalgrundlaget for instituttet, men som supplerende kapital.

Det vil dog betyde, at instituttets øvrige udstedelser af hybrid kernekapital ikke kan tælles med i kapitalgrundlaget, da disse instrumenter i så fald ikke vil være efterstillet al supplerende kapital, hvilket er et krav for hybride kapitalinstrumenter, jf. artikel 52 stk. 1, litra d, i CRR. Dette omtales også som infektionsrisiko.

2.24.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det Europæiske Banktilsyn har den 21. oktober 2020 offentliggjort en "opinion" om, hvordan kapitalinstrumenter under overgangsordningen i CRR bør håndteres med udløb ultimo 2021. Her lægges der op til, at overgangsinstrumenterne indfries, eller at aftalegrundlaget ændres, så det er i overensstemmelse med CRR inden udgangen af 2021. Det Europæiske Banktilsyn udtaler desuden, at et lovindgreb kan være en alternativ måde at løse det på.

Infektionsrisiko er et begrænset problem i Danmark. Der er dog kendskab til et institut, hvor indfrielse eller ændring af instrumenter under overgangsordning i CRR er forbundet med ekstraordinære omkostninger, da det vil kræve ophævelse af tilknyttede valutaafdækningsaftaler. De aftaler vurderes at være dyre at komme ud af.

En ændring af loven, hvorefter konkursordenen for egentlige, hybride og supplerende kapitalinstrumenter fastsættes

ved lov, vil sikre, at kreditinstitutterne fortsat kan inkludere instrumenterne i deres kapitalgrundlag, da instrumenterne dermed vil være i overensstemmelse med CRR. Denne lovændring vil dermed beskytte de danske institutter mod infektionsrisiko fremadrettet.

2.24.3. Den foreslåede ordning

Med den foreslåede § 13, stk. 5, vil kapitalgrundlagsinstrumenter i form af egentlige kernekapitalinstrumenter være efterstillet hybride kernekapitalinstrumenter i konkursordenen. Hybride kernekapitalinstrumenter vil være efterstillet supplerende kapitalinstrumenter i konkursordenen. Det vil gælde, uanset om vilkårene for instrumentet er sidestillet med en anden type instrument.

Kapitalgrundlagsinstrumenter vil således altid i en konkursituation rangere ud fra den type kapital, de kan medregnes som, uanset hvad der i øvrigt fremgår af instrumenternes aftalegrundlag. Det er instrumentets opfyldelse af kravene til henholdsvis egentlig kernekapital, hybrid kernekapital og supplerende kapital, som bestemmer konkurrerækkefølgen i overensstemmelse med CRR. Dermed kan instituttet ikke selv bestemme konkurrerækkefølgen ved instituttets valg af indregning.

Det foreslåede vil medføre, at konkursordenen i situationer som omfattet af den foreslåede bestemmelse vil stemme overens med kravene i CRR til egentlige, hybride og supplerende kapitalinstrumenter.

Lovændringen sikrer institutterne mod infektionsrisiko, hvor en type af kapitalinstrument ikke kan indgå i kapitalgrundlaget, fordi der er andre typer af kapitalinstrumenter, der i konkurs er sidestillet med dette instrument.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vurderes at medføre et øget ressourcebehov for Finanstilsynet, som følge af at Finanstilsynet skal føre tilsyn med finansielle markedsdeltageres overholdelse af artikel 5, 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer (taksonomiforordningen), hvilket er nye tilsynsopgaver. Herudover vil der tilsynsmæssigt formentligt være behov for at centralisere og strukturere den omfattende data, der forventes genereret som følge af taksonomiforordningen, i en intern database i Finanstilsynet, som kan danne grundlag for tilsynet med taksonomiforordningen. it-understøttelsen af tilsynet med taksonomiforordningen i Finanstilsynet er fortsat under udarbejdelse og vil i muligt omfang bygge på eksisterende it-infrastruktur i Finanstilsynet.

I forlængelse af implementeringen af EU's gennemsigtig-

hedsdirektiv træder Kommissionens delegerede forordning (EU) 2018/815 af 17. december 2018 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder til præcisering af et fælles elektronisk rapporteringsformat (ESEF-forordningen) i kraft. Tilsynet med de nye krav vil eventuelt ske ved brug af nyt it-værktøj. Det kan kræve yderligere ressourcer til Finanstilsynet at føre tilsyn med overholdelsen af ESEF-forordningen. Erhvervsministeriet vurderer, at det ikke er nødvendigt at udvikle et nyt IT-værktøj, men der kan gøres brug af et eksisterende IT-værktøj udbudt af en privat aktør. Flere private aktører udbyder it-værktøjer, som kan verificere, at årsrapporten overholder kravene i ESEF-forordningen. Årsrapporten kan umiddelbart tjekkes via det eksterne it-system med få personalemæssige ressourcer, men der er ikke tale om en integration.

Forslaget vil medføre begrænsede administrative konsekvenser for det offentlige som følge af en potentielt øget sagsbehandling for Finanstilsynet i relation til forslaget om udøvelse af værtslandstilsynskompetence for udenlandske forsikringsformidlere og i relation til forslaget om at udvide kravet om godkendelse af kvalificerede ejerandele for investeringsrådgivere.

Finanstilsynet fører i dag tilsyn med overholdelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen), og med lovforslaget vil Finanstilsynet skulle føre tilsyn med endnu en aktør, nemlig ATP. Lovforslaget vurderes ikke at skabe et yderligere ressourcebehov i forhold til Finanstilsynets tilsyn med ATPs overholdelse af disclosureforordningen og taksonomiforordningen.

Lovforslaget som helhed vurderes at følge principperne for digitaliseringsklar lovgivning. Forslagene, som omhandler taksonomiforordningen og ESEF-forordningen, lægger op til brug af ensrettede kriterier og formater for registrering, hvilket vurderes at efterleve princippet om enkel og klar lovgivning, da harmonisering og ensretning af oplysninger på de to områder bidrager til større gennemsigtighed i og overblik over aktivitet på hver af de to områder.

Der er ved lovforslagets udarbejdelse lagt vægt på en sikker og tryk datahåndtering. Derfor vil enhver videregivelse af personoplysninger efterleve de gældende regler om databeskyttelse. Behandling af personoplysninger vil altid ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2016/679/EU af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen) og databeskyttelsesloven.

Lovforslaget har ingen implementeringskonsekvenser for det offentlige.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

OBR vurderer, at lovforslaget medfører administrative konsekvenser for erhvervslivet. Disse konsekvenser vurderes at være under 4 mio. kr., hvorfor de ikke kvantificeres nærmere.

Overgangen fra den nuværende model for udpegning af SIF'er til den nye model vurderes ikke at have økonomiske konsekvenser for de SIF'er, der allerede i dag er udpeget som SIF'er, så længe deres forretningsmodel og markedsandel er uændret. Det skyldes, at de nuværende SIF'er fortsat vil blive udpeget som SIF'er, ligesom de vil blive mødt med de samme kapitalkrav. Forslaget skønnes ikke at føre til, at nye institutter udpeges som SIF'er på nuværende tidspunkt.

Beregninger af indikatorerne baserer sig i høj grad på oplysninger, institutterne allerede indberetter, og oplysninger fra Danmarks Nationalbank. Derudover vil Finanstilsynet indhente de fornødne indberetninger fra de mest systemiske kreditinstitutter, hvilket kan medføre administrative konsekvenser for erhvervslivet. De fornødne indberetninger vil omfatte indberetninger af de indikatorer, hvor eksisterende indberetninger ikke vurderes at være præcise nok. For at undgå at bebyrde sektoren unødigt indhentes kun nye indberetninger fra de mest systemiske institutter, mens de øvrige institutter estimeres ud fra eksisterende data.

Forslaget om at lempe de eksisterende regler for positionslofter vil sænke de administrative konsekvenser for erhvervslivet, da overholdelse af positionslofter pålægger administrative byrder for positionsholdere, idet de løbende skal bruge ressourcer på at overvåge, om de overskrider positionsloftet, og i givet fald skal reducere deres beholdning.

Forslagene om at udvide STS-rammen og fjerne barrierer for NPE-securitiseringer kan potentielt frigøre kapital i bankerne, hvilket vil øge bankernes kapacitet til at finansiere erhvervslivet. Forslaget vil dermed have positive erhvervsøkonomiske konsekvenser, hvis markedsaktørerne gør brug af de udvidede muligheder for securitisering.

Såfremt Finanstilsynet anvender den foreslåede beføjelse til at indføre krav til et registreret betalingssystemets kapitalgrundlag og krav om, at betalingssystemet udfærdiger en genopretningsplan, vil dette medføre efterlevelseseffekter for virksomheden. Finanstilsynet fører allerede i dag tilsyn med fælles datacentraler, som er underlagt det samme tilsyn, som en it-operatør af et detailbetalingssystem foreslås underlagt, såfremt denne foretager it-drift på et detailbetalingssystem. En fælles datacentral, der i dag udfører it-drift

af et detailbetalingssystem, som Finanstilsynet finder har væsentlig betydning for betalingsafviklingen, vil fremover skulle have tilladelse som it-operator af et detailbetalingssystem. Dette vil medføre efterlevelseseffektiviteter for virksomhederne.

Implementering af de nye krav til elektronisk format for årsrapporteringer, der følger ved kommissionens delegerede forordning 2018/815 af 17. december 2018 om supplerende regler til transparensdirektivet om tekniske standarder til præcisering af et fælles elektronisk rapporteringsformat, vil medføre økonomiske- og administrative konsekvenser for børsnoterede virksomheder. De administrative konsekvenser vurderes primært at være til stede det første år som følge af ændrede arbejdsgange i forbindelse med udarbejdelse af regnskabet, da opmærkningsdelen vil være omfattet af revisoropfølgningen.

For så vidt angår økonomiske omkostninger, vil der være engangsomkostninger i forbindelse med overgangen og løbende omkostninger. Engangsomkostningerne vurderes at være i mindre størrelsesorden for udstedere af værdipapirer, der allerede anvender XBRL. For finansielle virksomheder, der ikke allerede anvender XBRL til opmærkning, vil engangsomkostningerne være større.

Forslaget vil medføre begrænsede administrative konsekvenser for erhvervslivet, idet investeringsrådgivere i forbindelse med ændringer i kvalificerede ejerandele skal ansøge Finanstilsynet om godkendelse heraf. Derudover skal forsikringselskaber, der udøver forsikringsformidling gennem en accessorisk forsikringsformidler, fremadrettet sikre, at forsikringsformidleren har passende og forholdsmæssige ordninger i relation til, at aflønningsstrukturer ikke strider mod kundernes interesser.

Da ATP af egen drift er begyndt at arbejde med den grønne dagsorden, og de eksisterende nationale krav indeholder en række offentliggørelseskrav, som ATP skal overholde, vurderes det, at lovforslaget ikke vil medføre væsentlige økonomiske eller administrative konsekvenser for ATP.

I forhold til principperne for agil erhvervsrettet regulering vurderes forslaget ikke at påvirke virksomhedernes muligheder for at teste, udvikle og anvende digitale teknologier og forretningsmodeller.

Den del af lovforslaget, der angår regulering af whistleblowerordninger vil medføre mindre økonomiske og administrative konsekvenser for de virksomheder, der omfattes af kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere. For disse virksomheder vil lovforslaget indebære en række omstillingsomkostninger i forbindelse med, at deres eksisterende ordninger og procedurer m.v. skal tilpasses kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere. Omstillingsomkostningerne

består navnlig i at opdatere eksisterende retningslinjer, vejledninger og kommunikation samt involvering af relevante ledere og bestyrelse og kommunikation til medarbejdere. Omkostninger forventes ikke at være væsentlige.

Der henvises til punkt 6 i de almindelige bemærkninger til forslag til lov om beskyttelse af whistleblowere, jf. Folketingstidende 2020-21, 1. samling, A, L 213, som fremsat, side 24-25. Det fremgår heraf, at det på baggrund af den foretagne AMVAB-måling estimeres, at virksomheder med eksisterende ordninger vil skulle anvende ca. 45 timer hver på at omstille deres interne ordning til kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Lovforslagets § 18 vil medføre begrænsede økonomiske og administrative konsekvenser for danske institutter. Det vurderes, at der med aftalen vil være en samlet besparelse begrænset til få eller enkelte institutter forbundet med at kunne holde tidligere instrumenter under overgangsordningen i CRR på balancen, og dermed undgå at skulle indfri disse med dertilhørende omkostninger. Disse besparelser vurderes til at være i størrelsesordenen af 25 mio. kr.

Ændringen af konkursordningen kan medføre behov for ændringer i institutternes afviklingsberedskab i medfør af bekendtgørelse om afviklingsplanlægning og afviklingsberedskab. Der kan i givet fald være omkostninger for institutterne og deres datacentraler forbundet hermed.

Det bemærkes i øvrigt, at bestemmelsen vil gøre kapitalinstrumenter mindre transparente, hvilket set fra investorside kan være forbundet med ekstra omkostninger. Disse vurderes dog at være begrænset, da institutterne skal offentliggøre oplysninger om deres kapitalinstrumenter i medfør af CRR artikel 437, stk. 1, b.

Endelig kan investorer i hybrid kernekapital, der fremover skal medregnes som supplerende kapital, opnå en bedre placering i konkursordningen på bekostning af øvrige investorer i hybrid kernekapital og supplerende kapital, der opfylder CRR.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Forslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

6. Klimamæssige konsekvenser

Det vurderes, at lovforslaget ikke medfører klimamæssige konsekvenser.

7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Det vurderes, at lovforslaget ikke medfører miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke overimplementering af EU-lovgivning.

Med lovforslaget foreslås de fornødne ændringer i lov om finansiel virksomhed og i de relevante sektorlove som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2020/852 af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer (taksonomiforordningen). De foreslåede ændringer indebærer bl.a., at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed i forhold til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen.

Med de foreslåede ændringer sikres det bl.a., at Finanstilsynet kan give påbud eller påtaler for finansielle markedsdeltageres manglende overholdelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen. De foreslåede ændringer går ikke videre end det, der er nødvendigt som følge af taksonomiforordningen.

Taksonomiforordningen finder anvendelse fra den 1. januar 2022, for så vidt angår de miljømål, der vedrører modvirkning af klimaændringer og tilpasning til klimaændringer. Med hensyn til miljømål, der vedrører bæredygtig anvendelse og beskyttelse af vand- og havressourcer, omstilling til en cirkulær økonomi, forebyggelse og bekæmpelse af forurening og beskyttelse og genopretning af biodiversitet og økosystemer, finder taksonomiforordningen først anvendelse for disse fra den 1. januar 2023.

Forslaget til § 245 c i lov om finansiel virksomhed implementerer artikel 2, stk. 1, nr. 8, og artikel 3, stk. 2, 2. pkt. i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (DGSD). Frist for gennemførelse af bestemmelsen i dansk ret var den 3. juli 2015. Med forslaget lægges op til en helt direktivnær implementering for at sikre juridisk klarhed omkring beskyttelsen af de danske indskydere. Forslaget er ikke i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering.

I forslaget til § 7, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed gives adgang til, at projektejere fra offentligheden kan modtage andre midler, der skal tilbagebetales. Forslaget medfører, at projektejere kan optage lån gennem en crowdfundingplatform uden konflikt med grænserne for modtagelse af andre tilbagebetalingspligtige midler fra offentligheden. Forslaget afgrænser adgangen således, at det kun gælder et crowdfundingudbud, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1503 af 7. oktober 2020

om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet. Forordningen lægger til grund, at disse projektejere ikke bør blive underlagt tilladelseskrav som pengeinstitut. På det grundlag foreslås det lovliggjort, at projektejere modtager andre midler fra offentligheden. Forordningen finder anvendelse fra den 10. november 2021. Som konsekvensrettelse er projektejere også undtaget fra krav om tilladelse som sparevirksomhed i § 334.

De foreslåede bestemmelser om udpegning af systemisk vigtige finansielle institutter er i overensstemmelse med EBAs retningslinjer vedrørende kriterierne for fastsættelse af betingelserne for anvendelse af artikel 131, stk. 3, i direktiv 2013/36/EU (CRD IV) i forbindelse med vurderingen af andre systemisk vigtige institutter (O-SII'er) af den 16. december 2014.

Lovforslaget supplerer kravene i de nye artikler 26 b-e og ændringen til artikel 28, stk. 1, 1. pkt., i STS-forordningen.

I medfør af forslaget til § 177, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder, jf. § 1, nr. 3, i lovforslaget, kan Finanstilsynet kræve, at et udenlandsk betalingssystem skal etablere et aktieselskab med hjemsted i Danmark og udøve sin virksomhed under dansk ret. Desuden følger det af forslaget til § 180 a, stk. 2, nr. 1, i lov om kapitalmarkeder, jf. § 1, nr. 5, i lovforslaget, at en betingelse for, at en it-operator kan opnå tilladelse til at udføre it-drift af et detailbetalingssystem, som Finanstilsynet finder har væsentlig betydning for betalingsafviklingen, er, at it-operatøren har etableret en virksomhed med hjemsted i Danmark. Da der i begge forslag er tale om et etableringskrav, har erhvervsministeriet overvejet, hvorvidt disse bestemmelser er i overensstemmelse med reglerne om fri bevægelighed i Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF), herunder navnlig retten til fri udveksling af tjenesteydelser.

De frie bevægeligheder i TEUF kan begrænses af hensyn til bl.a. den offentlige orden og sikkerhed og alment tvingende hensyn under iagttagelse af proportionalitetsprincippet. Proportionalitetsprincippet indebærer, at sådanne begrænsninger skal være egnede til at opfylde formålet hermed og ikke må gå udover, hvad der er nødvendigt for at opfylde dette formål. Det er ministeriets vurdering, at de nævnte etableringskrav er begrundet i alment tvingende hensyn, idet bestemmelserne er med til at sikre, at der kan føres et nationalt tilsyn med kritisk betalingsinfrastruktur i Danmark, herunder tilsyn med udførelse af it-drift af kritisk betalingsinfrastruktur. Det er vurderingen, at de nævnte bestemmelser er egnede til at opfylde dette formål og ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at opfylde dette formål.

Bestemmelserne anses derfor ikke for at være i strid med reglerne om fri bevægelighed i TEUF. Der henvises i øvrigt

til bemærkningerne til forslagene til § 177, stk. 3, og § 180 a, stk. 2, nr. 1, jf. § 4, nr. 16 og 18, i lovforslaget.

Lovforslaget implementerer artikel 7, stk. 4, i EU's gennemsigthedsdirektiv, i og med at Kommissionens delegerede forordning (EU) 2018/815 af 17. december 2018 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder til præcisering af et fælles elektronisk rapporteringsformat (ESEF-forordningen) træder i kraft.

Lovforslaget implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17 EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU.

De foreslåede ændringer af lov om betalingskonti sikrer en tekstnær og korrekt implementering af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner.

Med lovforslaget foretages de fornødne ændringer i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension som følge af beslutningen om at udstrække Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen) til ATP i medfør af artikel 16, stk. 1. De foreslåede ændringer indebærer, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed i forhold til at påse ATP's overholdelse af disclosureforordningen og taksonomiforordningen.

Med de foreslåede ændringer sikres det bl.a., at Finanstilsynet kan give påbud for ATP's manglende overholdelse af disclosureforordningen. De foreslåede ændringer går ikke videre end det, der er nødvendigt som følge af disclosureforordningen. Disclosureforordningen har fundet anvendelse fra den 10. marts 2021, med undtagelse af disclosureforordningens artikel 11, stk. 1-3, som skal finde anvendelse fra den 1. januar 2022. Det foreslås, at lovforslaget skal træde i kraft den 1. januar 2022.

Lovforslaget er en følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/168 af 10. februar 2021 om ændring af forordning (EU) 2016/1011, for så vidt angår undtagelsen for visse valutaspotbenchmarks fra tredjelande og udpegelse

af erstatninger for visse benchmarks, som snart ophører, og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012.

Lovforslaget implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/338 af 16. februar 2021 om ændring af direktiv 2014/65/EU, for så vidt angår oplysningskrav, produktstyring og positionslofter, og af direktiv 2013/36/EU og (EU) 2019/878, for så vidt angår deres anvendelse på investeringsvirksomheder, med henblik på at bidrage til genopretningen efter COVID-19 pandemien.

Ved lovforslaget foreslås det at indsætte henvisninger til lov om beskyttelse af whistleblowere, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1937 af 23. oktober 2019 om beskyttelse af personer, der indberetter overtrædelser af EU-retten, i den finansielle regulering.

Med lovforslaget foreslås det at indføre bestemmelser om, at lov om beskyttelse af whistleblowere, der gennemfører whistleblowerdirektivet i dansk ret, skal finde anvendelse på de eksisterende regler om indberetning af overtrædelser på det finansielle område. Med lovforslaget udvides beskyttelsen i whistleblowerdirektivet til områder og handlinger uden for de relevante EU-retsakter, der knytter sig til artikel 2, stk. 1, litra a (ii). Det er eksempelvis tilfældet, for så vidt angår nationale love såsom lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension og lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond m.v. Dette foreslås ud af hensyn til at fastholde den ensartede retsstilling for whistleblowere i den finansielle sektor i henhold til den politiske aftale af 10. oktober 2013 om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6).

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden den 30. juni. til den 18. august 2021 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Aalborg Universitet, Aarhus BSS, Advokatsamfundet, Akademisk Arkitektforening, Akademikerne Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), CBS, CEPOS, Computershare, DAFINA, Danish Venture Capital and Private Equity Association (DVCA), Danmarks Nationalbank, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Iværksætter Forening, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Kredit Råd, Dansk Management Råd, Dansk Metal, Dansk Standard, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Danske Maritime, Danske Rederier, Danske Regioner, Den Danske Aktuarforening,

Den Danske Dommerforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den Danske Fondsmæglerforening, Det nationale netværk af virksomhedsledere, Det økonomiske råds sekretariat (DØRS), Drivkraft Danmark, Ejendomsforeningen, Experian, Fagbevægelsens Hovedorganisation, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og Forsikrings-Agenturer, FDIH – Foreningen for Distance- og Internet-handel, FinansDanmark, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, First North, Forbrugerrådet Tænk, Forbrugsforeningen, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer v/ Kim Stormly Hansen, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for platformøkonomi, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsforbundet, Forsikringsmæglerforeningen, v/ Direktør Flemming Kosakewitsch, FSR – danske revisorer, Garantiformuen, Garban-Intercapital Scandinavia, HK, Horesta Arbejdsgiverorganisation, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Intertrust (Denmark), ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Komiteen for god selskabsledelse, Kromann Reumert, Kuratorforeningen, Københavns Universitet, Landbrug & Fødevarer, Landsdækkende banker, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Ledernes Hovedorganisation, Liberale Erhvervs Råd, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtdsfond (LD), Mybanker, NASDAQ Copenhagen A/S, Nets A/S, Nokas Kontantservice P/S, Nordic Blockchain Association, Oxfam IBIS, Parcelhusejernes Landsforening, Postnord Juridiske afdeling, Revisornævnet, Roskilde Universitetscenter, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Syddansk Universitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Udbetaling Danmark, VP Securities A/S, Western Union, Thomson Reuters Nordic, Transparency International Danmark, Ørsted, Den Europæiske Centralbank, Færøernes Landsstyre via Rigsombudsmanden på Færøerne og Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland.

Et udkast til lovforslag har i perioden den 3. september til den 9. september 2021 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Aalborg Universitet, Aarhus BSS, Advokatsamfundet, Akademisk Arkitektforening, Akademikerne Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), CBS, CEPOS, Computershare, DAFINA, Danish Venture Capital and Private Equity Association (DVCA), Danmarks Nationalbank, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk

Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendoms mæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Iværksætter Forening, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Kredit Råd, Dansk Management Råd, Dansk Metal, Dansk Standard, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Danske Maritime, Danske Rederier, Danske Regioner, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Dommerforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den Danske Fondsmæglerforening, Det nationale netværk af virksomhedsledere, Det økonomiske råds sekretariat (DØRS), Drivkraft Danmark, Ejendomsforeningen, Experian, Fagbevægelsens Hovedorganisation, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og Forsikrings-Agenturer, FDIH – Foreningen for Distance- og Internet-handel, FinansDanmark, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, First North, Forbrugerrådet Tænk, Forbrugsforeningen, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer v/ Kim Stormly Hansen, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for platformøkonomi, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsforbundet, Forsikringsmæglerforeningen, v/ Direktør Flemming Kosakewitsch, FSR – danske revisorer, Garantiformuen, Garban-Intercapital Scandinavia, HK, Horesta Arbejdsgiverorganisation, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Intertrust (Denmark), ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Komiteen for god selskabsledelse, Kromann Reumert, Kuratorforeningen, Københavns Universitet, Landbrug & Fødevarer, Landsdækkende banker, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Ledernes Hovedorganisation, Liberale Erhvervs Råd, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtdsfond (LD), Mybanker, NASDAQ Copenhagen A/S, Nets A/S, Nokas Kontantservice P/S, Nordic Blockchain Association, Oxfam IBIS, Parcelhusejernes Landsforening, Postnord Juridiske afdeling, Revisornævnet, Roskilde Universitetscenter, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Syddansk Universitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Udbetaling Danmark, VP Securities A/S, Western Union, Thomson Reuters Nordic, Transparency International Danmark, Ørsted, Den Europæiske Centralbank, Færøernes Landsstyre via Rigsombudsmanden på Færøerne og Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner		Forslag om, at Finanstilsynet skal føre tilsyn med taksonomiforord-

		<p>ningen, vil medføre et yderligere ressourcebehov hos Finanstilsynet.</p> <p>Forslaget medfører begrænsede administrative konsekvenser for det offentlige som følge af en potentielt øget sagsbehandling for Finanstilsynet i relation til udøvelse af værtslandstilsynskompetence for udenlandske forsikringsformidlere, og i relation til forslaget om at udvide kravet om godkendelse af kvalificerede ejerandele for investeringsrådgivere.</p> <p>Forslag om, at Finanstilsynet skal føre tilsyn med ATP, vurderes ikke at skabe et yderligere ressourcebehov for Finanstilsynet.</p>
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner		<p>Tilsyn med overholdelse af taksonomiforordningen vil medføre et øget ressourcebehov for Finanstilsynet.</p> <p>Forslag om ny model for SIFI-udpegning vil medføre begrænsede merudgifter for Finanstilsynet.</p>
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	<p>Ændringer som følge af STS-forordningen: Potentielt bedre mulighed for at opnå finansiering.</p> <p>En ophævelse af de periodiske rapporteringskrav for henholdsvis markedspladser, systematiske internalisatorer og fondsmæglerselskaber, der er prisstillere, vil medføre besparelser for virksomhederne.</p> <p>En ophævelse af de periodiske rapporteringskrav for henholdsvis markedspladser, systematiske internalisatorer og fondsmæglerselskaber, der er prisstillere, vil medføre besparelser for virksomhederne.</p>	<p>Forslag om ny model for SIFI-udpegning vil medføre mindre omstillingsomkostninger og mindre løbende omkostninger for erhvervslivet.</p> <p>Forslag til, at Finanstilsynet kan fastsætte krav til et registreret betalingssystemets kapitalgrundlag, og krav om, at betalingssystemet udfærdiger en genopretningsplan, vil medføre efterlevelseseomkostninger for virksomheden, hvis Finanstilsynet anvender beføjelsen. Forslag om at, en virksomhed, der udfører it-drift af et detailbetalingssystem, som Finanstilsynet finder har væsentlig betydning for betalingsafviklingen, skal have tilladelse som it-operator af et detailbetalingssystem, vil medføre efterlevelseseomkostninger for fælles datacentraler, der i dag udfører it-drift af et detailbetalingssystem, som Finanstilsynet finder har væsentlig betydning for betalingsafviklingen.</p>

		<p>Da ATP af egen drift er begyndt at arbejde med den grønne dagsorden, og de eksisterende nationale krav indeholder en række offentlighedskrav, som ATP skal overholde, vurderes det, at lovforslaget ikke vil medføre væsentlige økonomiske eller administrative konsekvenser for ATP.</p> <p>Den del af lovforslaget, der angår regulering af whistleblowerordninger, vil medføre mindre økonomiske konsekvenser for de virksomheder, der omfattes af kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere.</p>
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	<p>En ophævelse af de periodiske rapporteringskrav for henholdsvis markedspladser, systematiske internalisatorer og fondsmæglerselskaber, der er prisstillere, vil medføre administrative lettelser for virksomhederne.</p> <p>Forslaget om at lempe de eksisterende regler for positionslofter vil sænke de administrative konsekvenser for erhvervslivet, da overholdelse af positionslofter pålægger administrative byrder for positionsholdere, idet de løbende skal bruge ressourcer på at overvåge, om de overskrider positionsloftet, og i givet fald skal reducere deres beholdning.</p>	<p>Forslaget vil medføre begrænsede administrative konsekvenser for erhvervslivet, idet investeringsrådgivere i forbindelse med ændringer i kvalificerede ejerandele skal ansøge Finanstilsynet om godkendelse heraf, ligesom forsikringsselskaber, der udøver forsikringsformidling gennem en accessorisk forsikringsformidler, fremadrettet skal sikre, at forsikringsformidleren har passende og forholdsmæssige ordninger i relation til, at aflønningsstrukturer ikke strider mod kundernes interesser.</p> <p>Den del af lovforslaget, der angår regulering af whistleblowerordninger, vil medføre mindre administrative konsekvenser for de virksomheder, der omfattes af kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere.</p>
Administrative konsekvenser for borgerne		Ingen
Klimamæssige konsekvenser		Ingen
Miljømæssige konsekvenser		Ingen
Forholdet til EU-retten	<p>Med lovforslaget foreslås nødvendige ændringer i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension med henblik på ATP's overholdelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer (taksonomiforordning).</p> <p>Lovforslaget implementerer artikel 7, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering</p>	

af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked (gennemsigtighedsdirektivet), i og med at Kommissionens delegerede forordning 2018/815 af 17. december 2018 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder til præcisering af et fælles elektronisk rapporteringsformat (ESEF-forordningen), træder i kraft.

Finanstilsynet foreslås udpeget som relevant tilsynsmyndighed i forhold til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af artikel 5, 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2020/852 af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer (taksonomiforordningen).

I medfør af forslaget til § 177, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder, jf. § 4, nr. 16, i lovforslaget, kan Finanstilsynet kræve, at et udenlandsk betalingssystem skal etablere en virksomhed med hjemsted i Danmark og udøve sin virksomhed under dansk ret. Desuden følger det af forslaget til § 180 a, stk. 2, nr. 1, i lov om kapitalmarkeder, jf. § 4, nr. 18, i lovforslaget, at en betingelse for, at en it-operatør kan opnå tilladelse til at udføre it-drift af et detailbetalingssystem, som Finanstilsynet finder har væsentlig betydning for betalingsafviklingen, er, at it-operatøren har etableret en virksomhed med hjemsted i Danmark. Da der i begge forslag er tale om et etableringskrav, der er med til at sikre et nationalt tilsyn med kritisk betalingsinfrastruktur i Danmark, herunder tilsyn med udførelse af it-drift af kritisk betalingsinfrastruktur, anses bestemmelserne ikke for at være imod princippet om fri udveksling af tjenesteydelser i henhold til TEUF. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til forslagene til § 177, stk. 3, og § 180 a, stk. 2, nr. 1, jf. § 4, nr. 16 og 18, i lovforslaget.

Lovforslaget implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/338 af 16. februar 2021 om ændring af direktiv 2014/65/EU, for så vidt angår oplysningskrav, produktstyring og positionslofter, og af direktiv 2013/36/EU og (EU) 2019/878, for så vidt angår deres anvendelse på investeringsvirksomheder, med henblik på at bidrage til genopretningen efter COVID-19 pandemien.

Lovforslaget supplerer kravene i de nye artikler 26 b-e og ændringen til artikel 28, stk. 1, 1. pkt., i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering (STS-forordningen).

Lovforslaget supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/168 af 10. februar 2021 om ændring af forordning (EU) 2016/1011, for så vidt angår undtagelsen for visse valutaspotbenchmarks fra tredjelande og udpegelse af erstatninger for visse benchmarks, som snart ophører, og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012.

Med lovforslaget indsættes henvisninger til lov om beskyttelse af whistleblowere, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1937 af 23. oktober 2019 om beskyttelse af personer.

Er i strid med de principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/	Ja X	Nej
Går videre end minimumskrav i EU-regulering		

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (§ 5, stk. 1, nr. 66, i lov om finansiel virksomhed)

§ 5, stk. 1, nr. 66, i lov om finansiel virksomhed, fastsætter definitionen af STS-certificeringsbureau. Det følger således af bestemmelsen, at et STS-certificeringsbureau er en juridisk person omfattet af artikel 28 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering (STS-forordningen), der kontrollerer og erklærer, om en securitisering opfylder kriterierne i STS-forordningens artikel 19-22 eller 23-26.

Det foreslås, at § 5, stk. 1, nr. 66, ændres således, at et STS-certificeringsbureau fremover defineres som en juridisk person, der er omfattet af artikel 28 i STS-forordningen, der kontrollerer og erklærer, om en securitisering opfylder kriterierne i STS-forordningens artikel 19-22, 23-26 eller artikel 26 b-e.

Ændringen skyldes, at der med ændringerne til STS-forordningen, jf. artikel 26 b-e i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2021/557 af 31. marts 2021 om ændring af forordning (EU) 2017/2402 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering med henblik på at bidrage til genopretningen efter COVID-19 pandemien, blev indført en ny kategori af securitiseringer, som er balanceførte STS-securitiseringer, der er defineret som syntetiske securitiseringer, jf. ny artikel 26 b-e, i STS-forordningen.

Den nye kategori af securitiseringer adskiller sig fra de traditionelle securitiseringer bl.a., ved at der i forbindelse med balanceførte STS-securitiseringer opnås risikooverførsel via en aftale om kreditrisikoafdækning i stedet for salg af de underliggende aktiver ved en traditionel securitisering.

Balanceførte securitiseringer skal opfylde kravene i artikel 26 b-e i STS-forordningen. Kravene indebærer bl.a., at STS-rammen kun er rettet mod balanceførte syntetiske securitiseringer, og at aftalen om kreditrisikoafdækning er struktureret

med henblik på at afdække både det eksponeringsleverende instituts og investorens position på passende vis.

Med ændringen vil et securitiseringsbureau ud over at kontrollere og erklære, om en traditionel securitisering opfylder kriterierne i STS-forordningens artikel 19-22 eller 23-26, også få mulighed for at kontrollere og erklære, om en balanceført securitisering opfylder kravene i artikel 26 b-e.

Bestemmelsen supplerer ændringen til artikel 28, stk. 1, 1. punktum, i STS-forordningen, jf. artikel 1, nr. 8, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/557 af 31. marts 2021 om ændring af forordning (EU) 2017/2402 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering med henblik på at bidrage til genopretningen efter COVID-19 pandemien.

Til nr. 2 (§ 7, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 7, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at pengeinstitutter, staten, Danmarks Nationalbank, udenlandske kreditinstitutter, der opfylder betingelserne i § 1, stk. 3, og §§ 30 eller 31, udstedere af elektroniske penge samt sparevirksomheder har eneret til fra offentligheden at modtage indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales. Realkreditinstitutter, Danmarks Skibskredit A/S og KommuneKredit kan dog modtage andre midler, der skal tilbagebetales. Virksomheder, der ikke modtager indlån fra offentligheden, kan modtage andre midler, der skal tilbagebetales, såfremt denne virksomhed eller udlånsvirksomhed ikke er en væsentlig del af virksomhedens drift.

Det foreslås at nyaffatte § 7, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter de virksomheder mv., der er anført i nr. 1-5, har eneret til fra offentligheden at modtage indlån og andre midler, der skal tilbagebetales. Bestemmelsen indeholder en liste over de pågældende.

Det foreslåede medfører, at pengeinstitutter, staten, Danmarks Nationalbank, udenlandske kreditinstitutter, der opfylder betingelserne i § 1, stk. 3, og §§ 30 eller 31, og sparevirksomheder må modtage indlån og andre midler, der skal tilbagebetales.

Indlån og andre midler, der skal tilbagebetales, er f.eks. modtagne midler, hvor indskyderen har krav på at få de ind-

betalte midler tilbagebetalt i sin helhed. Dette gælder uanset modtagerens økonomiske stilling.

Forudbetalinger af præmier til et forsikringselskab udgør ikke indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales, og er således ikke omfattet af bestemmelsen. Ligeledes er forudbetaling af varer eller tjenesteydelser ikke omfattet af bestemmelsens begreb om indlån og andre midler, der skal tilbagebetales. Konti etableret med henblik på at foretage og modtage betaling for varer og tjenesteydelser i virksomheden er heller ikke omfattet af begrebet. Dette kan f.eks. være spilkonti omfattet af bekendtgørelse om onlinekasino. Ligeledes betragtes e-pengeinstitutters og betalingsinstitutters modtagelse af midler ikke som omfattet af begrebet, jf. §§ 19 og 20 i lov om betalinger.

Hvorvidt der er tale om indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales, beror på en konkret afvejning af, om de modtagne midler er et indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales. I afvejningen indgår blandt andet rentebetingelser, løbetid, tilbagebetalingsbetingelser og fordringens form.

Indlån kan f.eks. være lønkonti, andre anfordringsindskud og puljeindskud. Som udgangspunkt kan indskyder således modtage sit indskud udbetalt på anfordring, når der er tale om indlån.

Typeeksemplet på andre midler, der skal tilbagebetales, er massegældsbreve. Optagelse af obligationslån, realkreditobligationer, erhvervsobligationer m.v. er således andre midler, der skal tilbagebetales. Ligeledes vil optagelse af lån gennem en crowdfundingplatform kunne betragtes som andre midler, der skal tilbagebetales.

Det foreslås i *nr. 1*, at pengeinstitutter fra offentligheden må modtage indlån og andre midler, der skal tilbagebetales.

Det foreslåede medfører ingen ændring i forhold til gældende ret. Det er netop pengeinstitutternes kerneopgave at modtage indlån fra offentligheden.

Det foreslås i *nr. 2*, at udenlandske kreditinstitutter fra offentligheden må modtage indlån og andre midler, der skal tilbagebetales.

Det foreslåede medfører ingen ændring i forhold til gældende ret. Forslaget omfatter filialer af kreditinstitutter fra et land uden for den Europæiske Union, jf. § 1, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, filialer af kreditinstitutter fra et andet EU-land, jf. § 30 i lov om finansiel virksomhed, eller kreditinstitutter fra et andet EU-land, der tilbyder grænseoverskridende tjenesteydelser ind i Danmark, jf. § 31 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i *nr. 3*, at sparevirksomheder fra offentligheden må modtage indlån og andre midler, der skal tilbagebetales.

Det foreslåede medfører ingen ændring i forhold til gældende ret. Sparevirksomheder er reguleret i kapitel 20 i lov om finansiel virksomhed. Sparevirksomheder adskiller sig fra pengeinstitutter ved, at sparevirksomheder ikke kan foretage udlån.

Det foreslås i *nr. 4*, at staten fra offentligheden må modtage indlån og andre midler, der skal tilbagebetales.

Det foreslåede medfører ingen ændring i forhold til gældende ret. Staten skal forstås bredt og indeholder også institutioner drevet af staten. Det kan f.eks. være et fængsels administration af indsattes midler.

Det foreslås i *nr. 5*, at Danmarks Nationalbank fra offentligheden må modtage indlån og andre midler, der skal tilbagebetales.

Det foreslåede medfører ingen ændring i forhold til gældende ret. Nationalbanken modtager fra offentligheden indlån og andre midler, f.eks. når der sker deponering i Danmarks Nationalbank, jf. § 6 i lov om skyldneres ret til at frigøre sig ved deponering (deponeringsloven).

Det fremgår af § 7, stk. 2, 2. og 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at Realkreditinstitutter, Danmarks Skibskredit A/S og KommuneKredit kan modtage andre midler, der skal tilbagebetales. Virksomheder, der ikke modtager indlån fra offentligheden, kan modtage andre midler, der skal tilbagebetales, såfremt denne virksomhed eller udlånsvirksomhed ikke er en væsentlig del af virksomhedens drift.

Det foreslås at indsætte et nyt § 7, *stk. 3*, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter Realkreditinstitutter, et skibsfinansieringsinstitut, KommuneKredit og projektejere, såfremt de modtagne midler er modtaget som led i et crowdfundingudbud omfattet af reglerne i forordning 2020/1503, må modtage andre midler, der skal tilbagebetales.

Det foreslåede medfører, at de oplyste virksomheder må modtage andre midler, der skal tilbagebetales. Bestemmelsen adskiller sig fra forslaget til § 7, stk. 2, ved, at virksomhederne efter stk. 3 ikke må modtage indlån.

Typeeksemplet på andre midler, der skal tilbagebetales, er massegældsbreve. Optagelse af obligationslån, realkreditobligationer, erhvervsobligationer m.v. er således andre midler, der skal tilbagebetales. Ligeledes vil optagelse af lån gennem en crowdfundingplatform kunne betragtes som andre midler, der skal tilbagebetales.

Det foreslås i *nr. 1*, at realkreditinstitutter fra offentligheden må modtage andre midler, der skal tilbagebetales.

Det foreslåede medfører ingen ændring i forhold til gældende ret. Realkreditinstitutter modtager andre midler, der skal tilbagebetales, ved at udstede realkreditobligationer, som anvendes til at yde lån mod registreret pant i fast ejendom, jf. § 8, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i *nr. 2*, at et skibsfinansieringsinstitut fra offentligheden må modtage andre midler, der skal tilbagebetales.

Det foreslåede medfører ingen ændring i forhold til gældende ret. Et skibsfinansieringsinstitut modtager andre midler, der skal tilbagebetales, idet instituttet har mulighed for at udstede obligationer, jf. § 2 a-2 c i lov om et skibsfinansieringsinstitut.

Det foreslås i *nr. 3*, at KommuneKredit fra offentligheden må modtage andre midler, der skal tilbagebetales.

Det foreslåede medfører ingen ændring i forhold til gældende ret. KommuneKredit modtager andre midler, der skal tilbagebetales, idet instituttet finansierer sig ved optagelse af lån på penge- og kapitalmarkeder med tilhørende finansielle instrumenter, jf. § 4 i lov om kreditforeningen af kommuner og regioner i Danmark.

Det foreslås i *nr. 4*, at projektere, såfremt de modtagne midler er modtaget som led i et crowdfundingudbud omfattet af reglerne i forordning 2020/1503, fra offentligheden kan modtage andre midler, der skal tilbagebetales.

Det foreslåede medfører, at projektere kan modtage midler fra offentligheden, som skal tilbagebetales, hvis midlerne modtages som led i et crowdfundingudbud, der er omfattet af reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503 (crowdfundingforordningen).

Det følger af artikel 1, stk. 3, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503, at projektere ikke må underlægges krav om tilladelse som kreditinstitut eller anden individuel tilladelse, fritagelse eller dispensation i forbindelse med udbud af lånebaseret crowdfunding. Derfor foreslås disse undtaget fra krav om tilladelse som pengeinstitut, jf. § 7, stk. 1, og sparevirksomhed, jf. § 334, stk. 1.

Projektere defineres i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503, artikel 2, stk. 1, litra h, som ”enhver fysisk eller juridisk person, der søger finansiering gennem en crowdfundingplatform”.

Det er alene crowdfundingudbud, der lever op til kravene i

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503, der ikke skal have tilladelse som pengeinstitut eller sparevirksomhed. Dette medfører, at udbuddet skal vedrøre et projekt, der opfylder kravene i forordningens bilag 1, og foretages gennem en crowdfundingplatform, som er meddelt tilladelse efter artikel 11.

Crowdfundingforordningen finder ikke anvendelse på crowdfundingudbud med en værdi på over 5.000.000 euro, jf. artikel 1, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503. Dermed vil projektere af disse crowdfundingudbud skulle ansøge om tilladelse som f.eks. pengeinstitut eller sparevirksomhed. Ved vurdering af grænsen kan Finanstilsynet ud fra en konkret vurdering medtage flere fysiske og juridiske personer, hvis de reelt drives samlet, eksempelvis ved sammenfald i ejer- eller ledelseskredsen.

Det vil derfor som udgangspunkt kun være enkeltstående finansieringer gennem lånebaseret crowdfunding, der ikke kræver tilladelse som pengeinstitut eller sparevirksomhed. Forretningsmodeller, der baserer sig på løbende og væsentlig finansiering via crowdfunding, vil skulle ansøge om tilladelse som pengeinstitut eller sparevirksomhed.

Den foreslåede bestemmelse vil kun finde anvendelse på aktivitet som projektere. Det vil forsat falde under tilladelseskrævende virksomhed, hvis en projekter udøver pengeinstitutvirksomhed ved samtidig at yde udlån for egen regning. Finanstilsynet kan derfor fortsat konkret vurdere, hvorvidt en forretningsmodel baseret på lånefinansieret crowdfunding er omfattet af § 7, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, vedrørende krav om tilladelse som pengeinstitut.

Det foreslås i *nr. 5*, at virksomheder kan modtage andre midler, der skal tilbagebetales, hvis modtagelse af andre midler, der skal tilbagebetales, eller udlånsvirksomhed ikke er en væsentlig del af virksomhedens drift fra offentligheden.

Det foreslåede medfører ingen ændring i forhold til gældende ret. Formålet med denne bestemmelse er at bevare retten for private virksomheder til at udstede erhvervsobligationer og lignende. Ved vurdering af væsentlighed lægger Finanstilsynet vægt på balancens sammensætning og virksomhedens hovedaktivitet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (§ 7, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslagets § 1, nr. 2, foreslås det at indsætte et nyt stk. 3 i § 7. De gældende stk. 3-7 bliver herefter stk. 4-8.

Det foreslås derfor, at henvisningen til stk. 6, i § 7, stk. 5, der bliver stk. 6, ændres til en henvisning til stk. 7

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 2.

Til nr. 4 (§ 75 a, stk. 1, 4. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

§ 75 a i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om whistleblowerordninger i finansielle virksomheder. § 75 a i lov om finansiel virksomhed implementerer artikel 71 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (CRD IV). Videre er § 75 a i lov om finansiel virksomhed et resultat af dele af den politiske aftale af 10. oktober 2013 om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6), og den politiske aftale af 19. september 2018 om yderligere initiativer til styrkelse af indsatsen mod hvidvask og terrorfinansiering.

Det fremgår af § 75 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at en finansiel virksomhed skal have en ordning, hvor dens ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af virksomheden, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheden. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Virksomheden skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan virksomheden har fulgt op på indberetningerne.

Det fremgår af § 75 a, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at ordningen kan etableres via kollektiv overenskomst.

Det fremgår af § 75 a, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, at for et forsikringsselskab og et investeringsforvaltningsselskab finder stk. 1 alene anvendelse, når selskaberne beskæftiger flere end fem ansatte. Ordningen nævnt i stk. 1 og 2 skal være etableret senest 3 måneder efter, at virksomheden har ansat den sjette ansatte.

Det fremgår af § 75 a, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet i særlige tilfælde kan dispensere fra kravet i stk. 1, hvor Finanstilsynet vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning.

Dispensation kan alene gives, hvor der foreligger særlige forhold, som tilsiger, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at stille krav om etablering af en whistleblowerordning. Et eksempel herpå kan være, hvis overskridelsen af grænsen på

fem ansatte er midlertidig, eller hvis virksomheden er under afvikling.

Det foreslås at indsætte et 4. pkt. i § 75 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Det foreslåede er en konsekvens af ikrafttrædelsen af lov om beskyttelse af whistleblowere, jf. lov nr. 1436 af 29. juni 2021, der implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1937 af 23. oktober 2019 om beskyttelse af personer, der indberetter overtrædelser af EU-retten (whistleblowerdirektivet).

Det foreslåede præciserer, at lov om beskyttelse af whistleblowere vil finde anvendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere. § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere implementerer whistleblowerdirektivets artikel 3, stk. 1. Artiklen regulerer whistleblowerdirektivets forhold til regler om whistleblowerordninger i sektorspecifikke EU-retsakter, herunder ordningerne på det finansielle område.

Det foreslåede præciserer, at reglerne i lov om finansiel virksomhed har forrang, når de giver whistlebloweren en bedre beskyttelse, end whistlebloweren vil få i medfør af lov om beskyttelse af whistleblowere.

Indberetninger til whistleblowerordninger i de finansielle virksomheder skal derfor fortsat kunne foretages anonymt i medfør af § 75 a, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed. Det er på trods af, at der ikke stilles krav om, at indberetninger til interne whistleblowerordninger skal kunne foretages anonymt i medfør af lov om beskyttelse af whistleblowere. Det betyder bl.a., at kravene om bekræftelse, opfølgning og feedback, jf. § 12, stk. 2, nr. 1-3, i lov om beskyttelse af whistleblowere, ikke gælder i de tilfælde, hvor indberetningen er indgivet anonymt, og hvor det som følge af udformningen af whistleblowerordningen ikke vil være muligt at sende en sådan bekræftelse, følge op eller give feedback til whistlebloweren. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis den anonyme indberetning indgives til en fysisk postkasse.

Det foreslåede ændrer ikke på det skriftlige dokumentationskrav, der gælder for opfølgninger på indberetninger, og som bidrager til at sikre en effektiv tilsynsførelse, jf. § 75 a, stk. 1, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed.

Lov om beskyttelse af whistleblowere forpligter som udgangspunkt alene arbejdsgivere med 50 eller flere ansatte til at etablere en intern whistleblowerordning, jf. § 9, stk. 1, i lov om beskyttelse af whistleblowere. En undtagelse

til dette udgangspunkt gælder for de arbejdsgivere, der er omfattet af anvendelsesområdet for de EU-retsakter, der er nævnt i whistleblowerdirektivets bilag del II, jf. § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Det foreslåede præciserer, at whistleblowerordninger i de finansielle virksomheder ud over at leve op til kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere, i det omfang kravene giver de ansatte en bedre beskyttelse end lov om finansiell virksomhed. Whistleblowerordninger i finansielle virksomheder med færre end 50 ansatte skal således tillige opfylde minimumskravene i lov om beskyttelse af whistleblowere, i det omfang kravene giver de ansatte en bedre beskyttelse end lov om finansiell virksomhed.

Der er herved ikke taget stilling til, hvorvidt indberetninger, som i øvrigt vedrører alvorlige lovovertrædelser eller øvrige alvorlige forhold, jf. § 1, nr. 2, i lov om beskyttelse af whistleblowere, omfatter indberetninger i medfør af § 75 a i lov om finansiell virksomhed.

Det foreslåede ændrer ikke på, hvilke virksomheder der i medfør af lov om finansiell virksomhed er forpligtet til at etablere interne whistleblowerordninger.

Det foreslåede indebærer ikke en ændring af personkredsen, som den interne whistleblowerordning i medfør af lov om finansiell virksomhed skal stilles til rådighed for. En finansiell virksomhed er således fortsat kun forpligtet til at stille ordningen til rådighed for virksomhedens ansatte. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.23.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Bestemmelsen i § 75 a, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed om, at ordningen i stk. 1 kan etableres via kollektiv overenskomst, vil ikke blive berørt af det foreslåede 4. pkt.

Finanstilsynets mulighed for i særlige tilfælde at dispensere fra kravet i § 75 a, stk. 1, jf. stk. 4, i lov om finansiell virksomhed, hvor Finanstilsynet vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning, vil bestå. Finanstilsynet kan imidlertid ikke undtage fra kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere. Virksomheder omfattet af lov om finansiell virksomhed med 50 eller flere ansatte vil derfor skulle have en whistleblowerordning i henhold til lov om beskyttelse af whistleblowere og leve op til kravene i denne lov, uanset at Finanstilsynet måtte undtage virksomheden fra kravet i § 75 a, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed.

Finanstilsynets tilsyn med de finansielle virksomheder vil ikke blive berørt af den foreslåede bestemmelse. Finanstilsynet vil fortsat have kompetence til at føre tilsyn med de finansielle virksomheders overholdelse af bl.a. § 75 a i lov om

finansiell virksomhed, herunder kravet om, at en finansiell virksomhed skal have en intern whistleblowerordning, at indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt, og at virksomheden skriftligt skal kunne dokumentere, hvordan virksomheden har fulgt op på indberetningerne. Finanstilsynet har ikke kompetence til at føre tilsyn med reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere. I de situationer hvor et krav eksempelvis følger af både § 75 a i lov om finansiell virksomhed og reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere, vil Finanstilsynet have kompetence til at føre tilsyn med overholdelsen af § 75 a i lov om finansiell virksomhed.

Til nr. 5 (§ 77 d, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed)

Det følger af den gældende bestemmelse i § 77, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter, investeringsforvaltningsselskaber og finansielle holdingvirksomheder skal offentliggøre det samlede vederlag for hvert enkelt medlem af bestyrelsen og direktionen i årsrapporten.

Det foreslås i § 77 d, stk. 4, 1.pkt., at lade kravet om, at oplysningerne om bestyrelsesmedlemmers og direktionsmedlemmers samlede vederlag skal fremgå af årsrapporten, udgå.

Den foreslåede ændring vil medføre, at der ikke længere stilles krav om, at offentliggørelsen af oplysninger om bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag skal ske i årsrapporten.

Med den foreslåede ændring sikres det, at offentliggørelsen af oplysninger om bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag kan ske i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, litra e, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse). Bestemmelsen i artikel 5, stk. 1, litra e, indebærer, at personoplysninger, som udgangspunkt skal slettes eller anonymiseres, når de ikke længere er nødvendige. Personoplysninger er eksempelvis oplysninger om bestyrelsens eller direktionens individuelle vederlag.

Virksomheden er fortsat forpligtet til at offentliggøre oplysninger om det samlede vederlag for hvert enkelt medlem af bestyrelsen og direktionen, som vedkommende som led i dette hverv har optjent fra virksomheden i det pågældende regnskabsår, og som vedkommende i samme regnskabsår har optjent som medlem af bestyrelsen eller direktionen i en virksomhed inden for samme koncern.

Det foreslås i § 77 d, stk. 4, 2. pkt., at virksomheden skal

angive i årsrapporten, hvor oplysningerne i henhold til 1. pkt. kan findes.

Der stilles ikke krav til, hvor i årsrapporten virksomheden skal angive, hvor oplysningerne bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag er offentliggjort. Virksomheden kan eksempelvis offentliggøre oplysningerne om ledelsens individuelle vederlag i vederlagsrapporten med en note herom i årsrapporten.

Det foreslås i § 77 d, stk. 4, 3. pkt., at oplysningerne skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for den seneste årsrapports offentliggørelse.

Det følger af det foreslåede, at oplysningerne om bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for den seneste årsrapports offentliggørelse.

Det foreslåede vil sikre, at virksomhedens kunder og investorer mv. får vederlagsoplysningerne samtidig med den seneste årsrapport.

Offentliggørelse af oplysningerne om ledelsens individuelle vederlag i en periode efter årsrapportens offentliggørelse er nødvendig for, at aktionærer, potentielle investorer og interessenter bedre kan vurdere, hvordan virksomheden aflønner sin ledelse.

Til nr. 6 (§ 125 h, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 125 h, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at erhvervsministeren en gang årligt vurderer den systemiske buffersats fastsat i medfør af § 125 h, stk. 1 eller 2.

Den systemiske buffer blev indtil den 28. december 2020 anvendt til årligt at fastsætte SIFI-bufferkrav til de danske SIF'er. Den 28. december 2020 blev der indført en særskilt SIFI-buffer, som kan afdække systemiske risici.

Den systemiske buffer er mere fleksibel end SIFI-bufferen, som fastsættes i medfør af § 309. Den systemiske buffer kan fastsættes på grupper og undergrupper af eksponeringer og institutter jf. bekendtgørelse nr. 2145 af 22. december 2020 om opgørelse af systemisk buffer. Herudover bruges den systemiske buffer til at anerkende andre landes systemiske buffere jf. § 125 h, stk. 2, hvilket for nuværende kun vil kunne ske en gang årligt jf. § 125 h, stk. 4. Den systemiske buffer implementerer artikel 133 og 134 i CRD V.

Det foreslås i § 125 h, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at erhvervsministeren minimum hvert andet år

vurderer, hvorvidt en systemisk buffersats fastsat i medfør af stk. 1 eller 2 fortsat er berettiget og genfastsætter i givet fald buffersatsen.

Det foreslåede medfører, at erhvervsministeren senest 2 år efter fastsættelsen eller genfastsættelsen af en systemisk buffersats skal vurdere, hvorvidt den pågældende systemiske buffersats skal opretholdes, fjernes eller ændres. Ministeren har dog mulighed for at foretage denne vurdering inden for de 2 år. De to år tæller fra den dag, hvor bufferen træder i kraft. Det vil sige, at hvis en buffer i kraft 1. januar 2022, skal ministeren senest 31. december 2024 have foretaget vurderingen.

Formålet med ændringen er at sikre, at den systemiske buffer kan fastsættes, når der identificeres systemiske risici, som bør afdækkes med denne buffer.

Ministerens beslutning i forhold til fastsættelse af den systemiske buffersats kan baseres på en henstilling fra Det Systemiske Risikoråd. Henstillinger fra Det Systemiske Risikoråd kan medføre ændringer til systemiske buffersatser umiddelbart efter, at ministeren modtager dem fra rådet.

Den foreslåede ændring sikrer også en mere direktivnær implementering af artikel 133, stk. 8, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/878 af 20. maj 2019 (CRD V).

Til nr. 7 (§ 211, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslagens § 1, nr. 2, foreslås det at indsætte et nyt stk. 3 i § 7. De gældende stk. 3-7 bliver herefter stk. 4-8.

Som konsekvens heraf foreslås det, at henvisningen til § 7, stk. 6, i § 211, stk. 2, ændres til en henvisning til § 7, stk. 7.

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 2.

Til nr. 8 (§ 234 a, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 234 a i lov om finansiel virksomhed, at kurator forlods skal sikre forsikringstagerne og de sikrede gennem skadesforsikringsselskabets aktiver, dog har forsikringstagerne og de sikrede ikke forrang for fordringer nævnt i konkurslovens §§ 93 og 94. Konkurslovens §§ 93 og 94 omfatter blandt andet omkostninger ved konkursens indtræden, omkostninger ved boets behandling og omkostninger ved forsøg på at tilvejebringe en samlet ordning af skyldnerens økonomiske forhold ved rekonstruktion, afvikling, akkord eller på anden måde.

I henhold til gældende ret, så indtræder forsikringstagerne og de sikrede konkursordenen for skadesforsikringsselska-

ber, så de viger for de fordringer, der er nævnt i konkurslovens §§ 93 og 94, men at forsikringstagerne og de sikrede har fortrinsstilling for de fordringer, der er nævnt i konkurslovens §§ 95-98. I henhold til § 5 i gældende lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, så vil garantifonden yde dækning for erstatningskrav, der er udækkede som følge af et skadesforsikringsselskabs konkurs, til forsikringstagere, der har tegnet forbrugerforsikringer, og øvrige sikrede. Garantifonden for skadesforsikringsselskaber vil i henhold til § 9 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber indtræde, i det omfang den har ydet dækning, i forsikringstagerens eller den sikredes krav mod det skadesforsikringsselskab, der er gået konkurs.

Det foreslås, at der i § 234 a indsættes et nyt *stk. 2*.

Det foreslås i det nye *stk. 2, 1. pkt.*, at gyldigt stiftede pantrettigheder registreret i skadesforsikringsselskabets regnskaber til enhver tid skal modsvares af aktiver svarende til værdien af de gyldigt stiftede panterrettigheder.

Bestemmelsen gennemfører artikel 278 i Solvens II-direktivet og skal ses i sammenhæng med den gældende § 234 a, *stk. 1*, som gennemfører artikel 275, *stk. 1, litra b*, og *stk. 2*, i Solvens II-direktivet, for skadesforsikringsselskaber.

Det foreslåede *stk. 2, 1. pkt.*, indebærer, at skadesforsikringsselskaber, hvis de har stiftet gyldige pantrettigheder til tredjepart registreret i regnskabet, skal sikre, at der i selskabet er en tilstedeværelse af aktiver svarende til pantsætningsværdi.

Formålet med bestemmelsen er, at forsikringstagerne og de sikrede ikke bliver dårligere stillet i dækningen af forsikringskravene som følge af skadesforsikringsselskabernes gyldigt stiftede panterrettigheder. Dette skal ses i sammenhæng med, at blandt andet gyldigt stiftede panterrettigheder har fortrinsstilling i henhold til § 82 i konkursloven. § 82 i konkursloven medfører, at tredjeparter med gyldigt stiftede pantrettigheder imod skadesforsikringsselskaber ved konkurs skal have fyldestgørelse for deres krav før andre parter, og at disse krav derfor ikke indgår i skadesforsikringsselskabers konkursmasse. Konkursmassen er de aktiver i konkursboet, der anvendes til fyldestgørelse af dem, der ved konkursdekretets afsigelse havde krav mod skadesforsikringsselskabet. Da forsikringstagerne og de sikredes krav skal fyldestgøres fra aktiverne i konkursmassen via konkursordenen, så afhænger mulighederne for fyldestgørelse i tilfælde af konkurs således af, hvor stor konkursmassen er, og dermed hvor stor en andel af et skadesforsikringsselskabs aktiver, der er pantsat til fordel for tredjemand, og som ikke indgår i konkursmassen. Det bemærkes, at det for de forsikringstagere og sikrede, der får dækning fra garantifonden for skadesforsikringsselskaber, vil være garantifonden, der indtræder i kravet imod skadesforsikringsselskabets konkursbo.

Den foreslåede bestemmelse skal dermed bidrage til at sikre, at skadesforsikringsselskaber altid har nok aktiver til at dække deres forpligtelser i tilfælde af konkurs. Dette gøres ved at sætte krav om, at hvis skadesforsikringsselskabet har stiftet gyldige pantrettigheder til tredjepart, så skal selskabet altid sikre, at der i selskabet er en tilstedeværelse af aktiver svarende til pantsætningsværdi.

For at efterleve bestemmelsen vil skadesforsikringsforsikringsselskaber ved et fald i værdien af de aktiver i selskabet, der regnskabsmæssigt modsvarer gyldigt stiftede pantrettigheder, skulle sikre, at der fortsat samlet set er aktiver, der svarer til værdien af de gyldigt stiftede pantrettigheder. Det kan i praksis betyde, at der regnskabsmæssigt skal findes andre aktiver, der kan anvendes til at modsvare værdien af pantrettighederne. Dermed sættes også en grænse for selskabets pantsætning, idet selskabet ikke kan stifte yderligere gyldige pantrettigheder til tredjeparter, hvis der ikke er aktiver, der kan modsvare værdien af pantrettigheden. Dette skal modvirke, at selskabet pantsætter så stor en andel af selskabets aktiver, så der er få eller ingen aktiver tilbage til at dække forsikringstagerne og de sikredes krav.

Det foreslås i det nye *stk. 2, 2. pkt.*, at aktiver, der modsvarer gyldigt stiftede pantrettigheder i henhold til *1. pkt.*, ikke allerede må være bestemt til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, jf. §§ 126 e og 126 f, eller det af selskabet opgjorte krav til minimumsbasiskapital, solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet, jf. § 126 og §§ 126 c og 126 d.

Formålet er at tydeliggøre at skadesforsikringsselskaberne ikke kan bruge de samme aktiver til dækning flere gange, da det indebærer en risiko for forsikringstagerne og de sikrede, da pantsætning vil indebære, at aktivet først efter fyldestgørelse af pantrettighederne vil kunne indgå i konkursmassen og medgå til at dække de forsikringsmæssige hensættelser, minimumsbasiskapitalkravet, solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet.

For at efterleve den foreslåede bestemmelse i *1. pkt.* om at have aktiver, der modsvarer gyldigt stiftede panterettigheder, skal skadesforsikringsselskabet dermed som følge af *2. pkt.* anvende aktiver, der ikke anvendes til at dække de forsikringsmæssige hensættelser, jf. §§ 126 e og 126 f eller det af selskabet opgjorte krav til minimumsbasiskapitalkravet, solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet, jf. § 126 og §§ 126 c og 126 d.

Har et skadesforsikringsselskab dermed aktiver, der ikke benyttes til at dække skadesforsikringsselskabets forsikringsmæssige hensættelser, kravet til minimumsbasiskapital, solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet, så kan disse aktiver f.eks. pantsættes, uden at skadesforsikringsselskabet skal efterleve kravet i den foreslåede ændring.

Finanstilsynet kan på baggrund af indberetninger følge udviklingen i gruppe 1-forsikringsselskabernes pantsætning af aktiver, samt udviklingen i de forsikringsmæssige hensættelser, minimumsbasiskapitalkravet, solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet. Gruppe 1-forsikringsselskaber laver kvartalsvist indberetninger til Finanstilsynet om disse forhold. De mindre gruppe 2-forsikringsselskaber skal årligt i deres årsrapporter offentliggøre tal for, hvor stor en andel af deres aktiver, der er pantsat. Gruppe 2-forsikringsselskaberne skal endvidere løbende opgøre deres forsikringsmæssige hensættelser, samt sikre overholdelse af minimumsbasiskapitalkravet, solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet. Ved behov for skærpet tilsyn med et skadesforsikringsselskab vil Finanstilsynet kunne udbede sig yderligere oplysninger fra det enkelte selskab. Finanstilsynet kan forbyde et skadesforsikringsselskab at råde over dets aktiver eller begrænse rådigheden herover, hvis selskabet f.eks. ikke har et kapitalgrundlag, der er tilstrækkeligt til at dække selskabets solvenskapitalkrav eller minimumskapitalkrav, eller selskabet ikke har hensat tilstrækkelige beløb til dækning af de forsikringsmæssige forpligtelser, jf. § 251 i lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynet vil kunne anvende denne hjemmel til at forhindre, at et skadesforsikringsselskab pantsætter sine aktiver til fordel for tredjemand i en situation, hvor selskabet f.eks. ikke opfylder solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet eller ikke har tilstrækkelige hensættelser.

Artikel 278 i Solvens II-direktivet stiller krav vedrørende de fordringer, der kan have forrang for forsikringskrav nævnt i artikel 275, stk. 1, litra b, i Solvens II-direktivet. De fordringer der er nævnt i artikel 275, stk. 1, litra b, i Solvens II-direktivet er fordringer fra arbejdstagere, som følger af arbejdsaftaler og arbejdsforhold, skattekrav fra offentlige organer, fordringer fra sociale sikringsordninger og fordringer vedrørende aktiver, som er omfattet af en tinglig rettlighed. Forpligtelsen i § 234 a, stk. 2, gælder kun i forhold til gyldigt stiftede panterrettigheder, da det kun er disse fordringer, der er omfattet af 275, stk. 1, litra b, i Solvens II-direktivet og dermed artikel 278 i Solvens II-direktivet. Fordringer nævnt i konkurslovens §§ 93-94 er ikke omfattet af kravet i det foreslåede stk. 2, da fordringer omfattet af konkurslovens §§ 93-94 ikke fremgår af artikel 275, stk. 1, litra b, i Solvens II-direktivet.

Til nr. 9 (§ 245 c i lov om finansiel virksomhed)

Gældende ret indeholder ikke en bemyndigelse til Finanstilsynet til at vurdere og konstatere, om et pengeinstitut kan tilbagebetale et indskud.

Det foreslås i § 245 c, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet bemyndiges til at vurdere, om et pengeinstitut er i stand til at tilbagebetale et indskud, hvis Finanstilsynet får godtgjort, at pengeinstitutet ikke har udbetalt

et indskud, der er direkte forbundet med pengeinstitutets finansielle situation, og som er forfaldent til betaling.

Det foreslåede medfører, at en indskyder i et pengeinstitut kan rette henvendelse til Finanstilsynet, hvis indskyderen mener, at pengeinstitutet ikke har tilbagebetalt et indskud, der var forfaldent til betaling, og som i øvrigt vedrører pengeinstitutets finansielle situation. Det foreslåede medfører også, at Finanstilsynet skal vurdere, om et pengeinstitut kan tilbagebetale et indskud. Dette gælder dog alene tilfælde, hvor det vedrører pengeinstitutets finansielle situation og f.eks. ikke tvister om modregningsadgang.

Hvis det ikke fremgår klart af indskyderens henvendelse, at pengeinstitutet ikke har tilbagebetalt et indskud, der er omfattet af bestemmelsen, kan Finanstilsynet anmode indskyderen om yderligere oplysninger. En sådan indsamling af oplysninger vil blive indsamlet i overensstemmelse med de gældende regler om databeskyttelse i medfør af databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Hvis det er godtgjort, at pengeinstitutet ikke har tilbagebetalt et indskud, der er omfattet af bestemmelsen skal Finanstilsynet vurdere, om det pågældende pengeinstitut er i stand til at tilbagebetale det pågældende indskud.

Ved denne vurdering anvendes oplysninger, som Finanstilsynet modtager i sin egenskab af tilsynsmyndighed. Derudover kan Finanstilsynet kontakte pengeinstitutet for en udtalelse om, hvorvidt pengeinstitutet er i stand til at tilbagebetale indskuddet, jf. § 347, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Finanstilsynets vurdering skal afdække, hvorfor pengeinstitutet ikke har tilbagebetalt indskuddet.

Det foreslås i *stk. 2*, at vurderingen skal foretages hurtigst muligt og senest fem arbejdsdage efter, at det er godtgjort over for Finanstilsynet, at et indskud ikke er tilbagebetalt, da det forfaldt til betaling, og som er direkte forbundet til instituttets finansielle situation.

Det er indgribende over for en indskyder, hvis denne ikke har adgang til sit indskud. Derfor opstilles en absolut frist på højst fem arbejdsdage for Finanstilsynet til at gennemføre sin vurdering.

Det medfører, at Finanstilsynets konstatering efter det foreslåede *stk. 1*, skal foreligge hurtigst muligt og senest fem arbejdsdage efter, at det er godtgjort, at et pengeinstitut ikke har tilbagebetalt et indskud, der er forfaldent til betaling.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet orienterer Garantifor-

muen, hvis Finanstilsynet konstaterer, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et indskud af årsager, der er direkte forbundet med pengeinstitutts finansielle situation, og pengeinstituttet ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til at tilbagebetale indskuddet.

Hvis Finanstilsynets vurdering efter stk. 1 resulterer i, at Finanstilsynet konstaterer, at manglende tilbagebetaling af et indskud skyldes pengeinstitutts finansielle situation, skal Finanstilsynet orientere Garantiformuen. Det er en forudsætning for orientering af Garantiformuen, at Finanstilsynet vurderer, at pengeinstituttet ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til at tilbagebetale indskuddet.

Konsekvensen af orienteringen af Garantiformuen er, at Garantiformuen iværksætter udbetaling af dækkede indskud til indskyderne i pengeinstituttet, jf. forslag til ændring af lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Skyldes den manglende tilbagebetaling andre årsager, f.eks. en tvist omkring forfaldsdato eller ret til indskuddet, skal Finanstilsynet ikke orientere Garantiformuen, og Garantiformuen vil ikke kunne dække indskuddet.

Foretager Finanstilsynet en konstatering efter forslaget til stk. 3, må det forventes, at pengeinstituttet er i alvorlige finansielle vanskeligheder, hvilket også vil medføre reaktion fra Finanstilsynets side i forhold til tilsynsmæssige beføjelser som tidlig indgriben efter § 243 a-243 c i lov om finansiel virksomhed eller vurdering af, at instituttet er nødlidende eller forventeligt nødlidende efter § 224 a i lov om finansiel virksomhed.

Bestemmelsen implementerer artikel 2, stk. 1, nr. 8, og artikel 3, stk. 2, 2. pkt., i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (DGSD).

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10 (§ 308, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 308, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at et institut udpeges som et SIFI, hvis instituttet i to på hinanden følgende år overskrider en eller flere af følgende indikatorer:

- 1) Instituttets balance udgør mere end 6,5 pct. af Danmarks bruttonationalprodukt
- 2) Instituttets udlån i Danmark udgør mere end 5 pct. af de danske penge- og realkreditinstitutters samlede udlån i Danmark

3) Instituttets indlån i Danmark udgør mere end 3 pct. af de danske pengeinstitutters samlede indlån i Danmark

Det foreslås i § 308, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at et pengeinstitut og et realkreditinstitut, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, udpeges som et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), hvis den beregnede systemiskhed for instituttet, jf. stk. 6, overskrider 100 basispoint i to på hinanden følgende år, jf. dog stk. 4.

Den foreslåede ændring medfører, at udpegningen af et finansielt institut som SIFI fremover skal tage udgangspunkt i et beregnet mål for graden af instituttets systemiskhed. Systemiskhed opgøres efter metoden foreslået i § 308, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 14.

Bestemmelsens omfatter pengeinstitutter og realkreditinstitutter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber. De institutter, der er omfattet af bestemmelsen, er således uændret i forhold til gældende ret.

Et finansielt institut skal udpeges som SIFI, hvis det beregnede mål for instituttets systemiskhed overstiger 100 basispoint i to på hinanden følgende år.

Reglerne for udpegning af SIFIER blev indført i forbindelse med implementering af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV).

Til nr. 11 (§ 308, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 308, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, at erhvervsministeren kan udpege et institut som SIFI, hvis det væsentligt overskrider mindst en af indikatorerne, som angives i § 308, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, også selvom overskridelsen ikke har fundet sted i to på hinanden følgende år.

Det foreslås at ændre § 308, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter erhvervsministeren kan udpege et institut som nævnt i stk. 1 som et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), som væsentligt overskrider 100 basispoint ved beregning af instituttets systemiskhed, jf. stk. 6, uagtet at den beregnede systemiskhed for instituttet ikke har overskredet 100 basispoint i to på hinanden følgende år.

Ændringen af bestemmelsen er en konsekvens af, at udpegningen af SIFIER foreslås fremover at skulle tage udgangs-

punkt i et beregnet mål for graden af instituttets systemiskhed, som beskrevet i bemærkningerne til § 308, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 10, i stedet for de tre indikatorer, der anvendes i henhold til gældende ret.

Til nr. 12 (§ 308, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 308, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, at et SIFI i tre på hinanden følgende år skal have ligget under indikatorerne, som er angivet i den gældende § 308, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, for at ophøre med at være et SIFI.

Det foreslås at ændre § 308, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) skal have en beregnet systemiskhed, jf. stk. 6, under 100 basispoint i tre på hinanden følgende år for at ophøre med at være et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), jf. dog stk. 5.

Ændringen af bestemmelsen er en konsekvens af, at udpegningen af SIFier foreslås fremover at skulle tage udgangspunkt i et beregnet mål for graden af instituttets systemiskhed, som beskrevet i bemærkningerne til § 308, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 10, i stedet for de tre indikatorer, der anvendes i henhold til gældende ret.

Til nr. 13 (§ 308, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 308, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, at erhvervsministeren efter anmodning fra et institut kan beslutte, at et SIFI ikke længere er systemisk, hvis SIFiet ligger væsentlig under alle indikatorerne, som angives i § 308, stk. 2, selvom instituttet ikke har ligget under indikatorerne i tre på hinanden følgende år.

Det foreslås at ændre § 308, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter erhvervsministeren – uanset stk. 4 – efter anmodning fra instituttet kan beslutte, at et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) ikke længere er systemisk, hvis det systemisk vigtige finansielle institut (SIFI) ligger væsentligt under 100 basispoint ved beregning af systemiskheden for instituttet, jf. stk. 6.

Ændringen af bestemmelsen er en konsekvens af, at udpegningen af SIFier foreslås fremover at skulle tage udgangspunkt i et beregnet mål for graden af instituttets systemiskhed, som beskrevet i bemærkningerne til § 308, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 10, i stedet for de tre indikatorer, der anvendes i henhold til gældende ret.

Til nr. 14 (§ 308, stk. 6-8, i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 308, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet skal udregne et mål for graden af system-

iskhed i institutter, som et gennemsnit af faktorerne efter nr. 1-3. Faktorerne er instituttets balance i pct. af danske penge- og realkreditinstitutters samlede balance, instituttets udlån i Danmark i pct. af det samlede penge- og realkreditudlån i Danmark og instituttets indlån i Danmark i pct. af det samlede pengeinstitutindlån i Danmark. Systemiskheden skal beregnes parallelt med udpegningen af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI), jf. stk. 1, og skal opgøres på baggrund af det seneste årsregnskab.

Det foreslås i § 308, stk. 6, 1. og 2. pkt., at Finanstilsynet skal beregne institutternes systemiskhed opgjort i basispoint, som den vægtede sum ganget med 10.000 af de andele, der opgøres som det enkelte instituts andel af den samlede værdi for alle danske penge- og realkreditinstitutter og væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter for hver af følgende indikatorer:

- 1) Samlede aktiver vægtet med 6/24.
- 2) Værdien af nationale betalingstransaktioner vægtet med 2/24.
- 3) Indlån i Danmark vægtet med 2/24.
- 4) Udlån i Danmark vægtet med 2/24.
- 5) Nominel værdi af derivater, som ikke er noteret på et reguleret marked (OTC-derivater) vægtet med 2/24.
- 6) Passiver på tværs af jurisdiktioner vægtet med 2/24.
- 7) Aktiver på tværs af jurisdiktioner vægtet med 2/24.
- 8) Udestående gældsudstedelser vægtet med 2/24.
- 9) Passiver inden for det finansielle system (hele verden) vægtet med 1/24.
- 10) Aktiver inden for det finansielle system (hele verden) vægtet med 1/24.
- 11) Passiver inden for det finansielle system (Danmark) vægtet med 1/24.
- 12) Aktiver inden for det finansielle system (Danmark) vægtet med 1/24.

Finanstilsynet vil beregne systemiskheden på baggrund af seneste årsberetninger sendt til Finanstilsynet og seneste årsdata fra Nationalbanken.

Bestemmelsen fastsætter, at for hver af indikatorerne i nr. 1-12 opgøres værdien for det enkelte institut og den samlede værdi for alle danske penge- og realkreditinstitutter og væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter. Ud fra disse oplysninger beregnes for hver af indikatorerne i nr. 1-12, hvor stor en andel værdien for det enkelte institut udgør af den samlede værdi for alle

institutter. De opgjorte andele for hver af indikatorerne i nr. 1-12 vægtes med de angivne vægte.

Har et institut f.eks. samlede aktiver på 0,5 mia. kr. og værdien af samlede aktiver for alle institutter udgør 5 mia. kr., opgøres en andel på 0,1 for indikator nr. 1 – samlede aktiver. Denne vægtes derefter ved at gange med vægten på 6/24, hvilket giver en vægtet andel på 0,025.

For hvert institut summeres derefter de beregnede vægtede andele for hver af indikatorerne i nr. 1-12.

Da bestemmelsen fastsætter, at det beregnede mål for graden af systemiskhed i institutter opgøres i basispoint, skal de beregnede vægtede andele omregnes til basispoint ved at gange med 10.000. Det skyldes, at der med basispoint forstås 0,01 pct., dvs. at 100 basispoint svarer til 1 pct. Der omregnes derfor fra andele til procent ved at gange resultatet med 100, og der omregnes videre til basispoint ved igen at gange med 100.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 6, nr. 1, at en af indikatorerne er samlede aktiver, hvilket vægtes med 6/24.

Udpegningen skal således delvis være baseret på et mål for de samlede aktiver. Størrelsen af et instituts samlede aktiver er et udtryk for balancens størrelse. Set i forhold til de samlede aktiver/balance i penge- og realkreditinstitutter kan det indikere, hvor stort et institut er set i forhold til det samlede marked, da balancen indfanger stort set alle instituttets aktiviteter. Denne indikator giver dermed et mål for hvor svært det vil være at krisehåndtere det pågældende institut, og hvor hårdt en krisehåndtering af instituttet generelt vil kunne ramme samfundsøkonomien.

Målet indgår i beregningen af systemiskheden med en vægt på 6/24.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 6, nr. 2, at en af indikatorerne er værdien af nationale betalingstransaktioner, hvilket vægtes med 2/24.

Udpegningen skal således delvis være baseret på et mål for værdien af nationale betalingstransaktioner foretaget i indberetningsåret. Jo større det enkelte instituts andel af værdien af nationale betalingstransaktioner udgør, jo hårdere går det ud muligheden for at gennemføre betalingstransaktioner i tilfældet af at instituttet afvikles, hvilket kan have konsekvenser for forbruget og aktiviteten i samfundet. Målet indgår i beregningen af systemiskheden med en vægt på 2/24.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 6, nr. 3, at en af indikatorerne er indlån i Danmark, hvilket vægtes med 2/24.

Udpegningen skal således delvis være baseret på indlån i Danmark. Indskydere, der ikke er dækkede af indskydergarantien, må forventes at lide tab i en afvikling, og sådanne tab til husholdninger og virksomheder kan begrænse deres forbrug og investeringer og kan i yderste fald betyde, at de ikke er i stand til at honorere deres forpligtigelser. Det risikerer at skabe en negativ spiral mellem den økonomiske udvikling og udviklingen i den finansielle sektor. Målet indgår i beregningen af systemiskheden med en vægt på 2/24.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 6, nr. 4, at en af indikatorerne er udlån i Danmark, hvilket vægtes med 2/24.

Udpegningen skal således delvis være baseret på udlån i Danmark, De danske kreditinstitutter – både penge- og realkreditinstitutter – har udlånsaktiviteter som et helt centralt forretningsområde. Udlån udgør aktiviteter, som det kan være vanskeligt eller umuligt for andre kreditinstitutter at overtage eller erstatte i betydeligt omfang på kort sigt. Ydelse af udlån forudsætter bl.a., at instituttet har tilstrækkelig likviditet og kapital til at leve op til lovens krav også efter at have ydet lånene, samt for nogle kunde- eller produktsegmenter en højt specialiseret kreditfaglig ekspertise. Den kreditfaglige ekspertise vil i nogen udstrækning potentielt kunne tiltrækkes eller overtages fra det nødlidende institut. Det må forventes, at jo større udlånet er, jo sværere vil det være at overtage for andre institutter. Væsentlige tab i og efterfølgende afvikling af et SIFI kan derfor indebære en indskrænkning af udlånskapaciteten i sektoren – mest mærkbart i forhold til muligheden for at yde nye udlån – særligt i en situation, hvor der, som følge af den økonomiske konjunktur, i forvejen er risiko for indskrænkning af udlånet. Dette kan begrænse den økonomiske vækst. Af disse grunde vurderes udlån at være svært at substituere og at have særlig væsentlig systemisk karakter. Målet indgår i beregningen af systemiskheden med en vægt på 2/24.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 6, nr. 5, at en af indikatorerne er den nominelle værdi af derivater, som ikke er noteret på et reguleret marked, også kendt som OTC-derivater (OverThe-Counter), hvilket vægtes med 2/24.

Udpegningen skal således delvis være baseret på den nominelle værdi af derivater, som ikke er noteret på et reguleret marked (OTC-derivater) f.eks. swaps, forwards og optioner. Dette indikerer hvor kompleks instituttets forretningsmodel er, hvilket har betydning for omkostninger ved afvikling af instituttet, og derigennem instituttets systemiskhed. En større kompleksitet kan også være med til at øge usikkerheden ved handel mellem institutterne, hvis sektoren udsættes for stress f.eks. ved et økonomisk tilbageslag. Målet indgår i beregningen af systemiskheden med en vægt på 2/24.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 6, nr. 6, at en af

indikatorerne er passiver på tværs af jurisdiktioner, hvilket vægtes med 2/24.

Udpegningen skal således delvis være baseret på passiver på tværs af jurisdiktioner, dvs. over for udlandet, da jo flere grænseoverskridende aktiviteter et institut har, jo sværere er det at koordinere afvikling, og jo mere udbredte vil konsekvenserne være, hvis instituttet skulle blive nødlidende. Endvidere vil omkostningerne ved afvikling af et institut med betydelige grænseoverskridende aktiviteter øge de operationelle risici og presse det tidsmæssige aspekt af krisehåndteringen på grund af behovet for koordination mellem nationale myndigheder. Målet indgår i beregningen af systemiskheden med en vægt på 2/24.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 6, nr. 7, at en af indikatorerne er aktiver på tværs af jurisdiktioner, hvilket vægtes med 2/24.

Udpegningen skal således delvis være baseret på aktiver på tværs af jurisdiktioner, dvs. over for udlandet, af samme årsag som inddragelsen af passiver på tværs af jurisdiktioner.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 6, nr. 8, at en af indikatorerne er udestående gældsudstedelser, hvilket vægtes med 2/24.

Udpegningen skal således delvis være baseret på udestående gældsudstedelser, dvs. egne udstedte gældsinstrumenter herunder særligt dækkede obligationer. Forbundenhed via kontraktuelle forpligtelser øger generelt sandsynligheden for, at finansielle problemer hos et institut kan sprede sig til andre institutter. Der fokuseres med denne indikator på instituttets gældsoptagelse, hvilket ofte vil være med andre institutter som långiver. Målet indgår i beregningen af systemiskheden med en vægt på 2/24.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 6, nr. 9, at en af indikatorerne er passiver inden for det finansielle system (hele verden), hvilket vægtes med 1/24.

Udpegningen skal således delvis være baseret på de af institutternes passiver der er ejet af andre dele af det finansielle system på verdensplan. Forbundenhed via kontraktuelle forpligtelser øger generelt sandsynligheden for, at finansielle problemer hos et institut kan sprede sig til andre institutter. Med denne indikator inddrages forbundenhed med andre dele af det finansielle på verdensplan. Målet indgår i beregningen af systemiskheden med en vægt på 1/24.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 6, nr. 10, at en af indikatorerne er aktiver inden for det finansielle system (hele verden), hvilket vægtes med 1/24.

Udpegningen skal således delvis være baseret på de af institutternes aktiver, der er ejet af andre dele af det finansielle system på verdensplan af samme årsag som ved inddragelsen institutternes passiver, der er ejet af andre dele af andre dele af det finansielle system på verdensplan. Målet indgår i beregningen af systemiskheden med en vægt på 1/24.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 6, nr. 11, at en af indikatorerne er passiver inden for det finansielle system (Danmark), hvilket vægtes med 1/24.

Udpegningen skal således delvis være baseret på de af institutternes passiver der er ejet af andre dele af det finansielle system i Danmark. Forbundenhed via kontraktuelle forpligtelser øger generelt sandsynligheden for, at finansielle problemer hos et institut kan sprede sig til andre institutter, og der fokuseres med denne indikator på forbundenhed med andre dele af det finansielle system i Danmark. Målet indgår i beregningen af systemiskheden med en vægt på 1/24.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 6, nr. 12, at en af indikatorerne er aktiver inden for det finansielle system (Danmark), hvilket vægtes med 1/24.

Udpegningen skal således delvis være baseret på de af institutternes aktiver der er ejet af andre dele af det finansielle system i Danmark af samme årsag som ved inddragelsen institutternes passiver der er ejet af andre dele af det finansielle system i Danmark. Målet indgår i beregningen af systemiskheden med en vægt på 1/24.

Finanstilsynet fastsætter i henhold til den gældende bestemmelse i § 308, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed, som foreslås fremover at skulle være stk. 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 14, nærmere regler for hvordan de enkelte faktorer defineres, og hvordan der foretages beregning af indikatorernes andel af de samlede indikatorværdier for de danske penge- og realkreditinstitutter og væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter.

Bestemmelsen omfatter pengeinstitutter og realkreditinstitutter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber. Fastlæggelsen af, hvilke institutter der er omfattet af bestemmelsen, vil således være uændret i forhold til gældende ret.

Formålet med bestemmelsen er at foretage en beregning af institutternes systemiskhed til brug for udpegningen af SIF'er, jf. § 308, stk. 2, og fastlæggelsen af, hvilken kategori af systemiskhed de enkelte SIF'er skal indplaceres i, jf. § 308, stk. 7.

Formålet med ændringen er at inddrage flere faktorer i

opgørelsen af systemiskheden og dermed øge modellens robusthed over tid ved at tage udgangspunkt i EBAs model for udpegning af SIFler.

Det fremgår af § 308, stk. 7, 1. pkt., i lov om finansiel, at SIFler indplaceres i en af fem kategorier af systemiskhed, som afhænger af den beregnede grad af systemiskhed. De fem kategorier er oplyst i § 308, stk. 1, nr. 1-5.

Systemiskheden bliver efter gældende ret beregnet efter § 308, stk. 6.

Det foreslås i § 308, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed, at på baggrund af beregningen, skal institutterne placeres i en af fem kategorier af systemiskhed.

Formålet med bestemmelsen er at foretage en indplacering af SIFlerne i kategorier for systemiskhed, som kan bruges til at fastsætte, hvilken SIFI-buffersats, der skal gælde for de enkelte SIFler. SIFI-buffersatserne fastsættes af erhvervsministeren i henhold til § 125 g, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed.

Som beskrevet i bemærkningerne til § 308, stk. 6, jf. lovforslagets § 1, nr. 14, så skal det beregnede mål for graden af systemiskhed fremover opgøres i basispoint. Dermed skal § 308, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed tilrettes, så intervallerne i de enkelte kategorier for systemiskhed opgøres i basispoint.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 7, nr. 1, at et institut med en systemiskhed på 100 basispoint og op til 300 basispoint indplaceres i kategori 1.

Institutter, der indplaceres i kategori 1 vil skulle opfylde den laveste SIFI-buffersats, som fastsættes af erhvervsministeren, der aktuelt udgør 1 pct.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 7, nr. 2, at et institut med en systemiskhed på 300 basispoint og op til 1.000 basispoint indplaceres i kategori 2.

Institutter som indplaceres i kategori 2 vil skulle opfylde en SIFI-buffersats, som fastsættes af Erhvervsministeren, som aktuelt udgør 1,5 pct.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 7, nr. 3, at et institut med en systemiskhed på 1.000 basispoint og op til 2.000 basispoint indplaceres i kategori 3.

Institutter, der indplaceres i kategori 3 vil skulle opfylde

en SIFI-buffersats, som fastsættes af erhvervsministeren, der aktuelt udgør 2,0 pct.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 7, nr. 4, at et institut med en systemiskhed på 2.000 basispoint og op til 4.000 basispoint indplaceres i kategori 4.

Institutter der indplaceres i kategori 4 vil skulle opfylde en SIFI-buffersats, som fastsættes af erhvervsministeren, der aktuelt udgør 2,5 pct.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 7, nr. 5, at et institut med en systemiskhed på 4.000 basispoint og derover indplaceres i kategori 5.

Institutter som indplaceres i kategori 5 vil skulle opfylde den højeste SIFI-buffersats, som fastsættes af Erhvervsministeren, som aktuelt udgør 3,0 pct.

Op til skal forstås således, at tallet ikke inkluderer. F.eks. intervallet i nr. 1 på 100 basispoint op til 300 basispoint inkluderer ikke 300 basispoint.

Det fremgår af § 308, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for, hvordan og på hvilket virksomhedskonsolideringsniveau, der skal foretages beregning af de indikatorer, der bruges til udpegning af SIFler. Bemyndigelsen er brugt til at udstede den gældende bekendtgørelse på området i form af bekendtgørelse nr. 298 af 27. marts 2014 om opgørelse af indikatorer og faktorer til udpegning af systemisk vigtige finansielle institutter m.v.

Det foreslås, at bestemmelsen i § 308, stk. 8, ophæves.

Som beskrevet i bemærkningerne til § 308, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 10, foreslås det, at udpegningen af SIFler, fremover tager udgangspunkt i et beregnet mål for graden af instituttets systemiskhed i stedet for de 3 indikatorer der anvendes i henhold til gældende ret. Der er derfor ikke længere behov for at fastsætte regler, der nærmere specificerer, hvordan de 3 indikatorer, der anvendes i henhold til gældende ret, skal beregnes. På den baggrund foreslås det at ophæve bestemmelsen i § 308, stk. 8.

Til nr. 15 (§ 334, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed)

§ 334 fastsætter, at virksomheder, der udøver virksomhed, som består i erhvervmæssigt eller som et væsentligt led i deres drift at modtage indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales fra offentligheden, og som anbringer de således modtagne midler på anden måde end ved indsættelse i et pengeinstitut, skal have tilladelse som sparevirksomhed, hvis virksomheden ikke er et pengeinstitut, et realkreditinsti-

tut eller oprettet i henhold til særlig lov, eller vil oprettelse ikke er godkendt i henhold til særlig lov. Virksomhederne er oplistede i bestemmelsens nr. 1-3.

Det foreslås, at ordet »eller« udgår fra § 334, stk. 1, nr. 2.

Det foreslåede er en konsekvensrettelse på baggrund af lovforslagets § 1, nr. 17, hvor et nr. 4 tilføjes til bestemmelsen.

Til nr. 16 (§ 334, stk. 1, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed)

§ 334 fastsætter, at virksomheder, der udøver virksomhed, som består i erhvervsmæssigt eller som et væsentligt led i deres drift at modtage indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales fra offentligheden, og som anbringer de således modtagne midler på anden måde end ved indsættelse i et pengeinstitut, skal have tilladelse som sparevirksomhed, hvis virksomheden ikke er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller oprettet i henhold til særlig lov, eller vil oprettelse ikke er godkendt i henhold til særlig lov.

Det foreslås, at § 334, stk. 1, nr. 2, ændres, således, at punktummet ændres til »lov, eller«.

Det foreslåede er en konsekvensrettelse på baggrund af lovforslagets § 1, nr. 17, hvor et nr. 4 tilføjes til bestemmelsen.

Til nr. 17 (§ 334, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed)

§ 334 fastsætter, at virksomheder, der udøver virksomhed, som består i erhvervsmæssigt eller som et væsentligt led i deres drift at modtage indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales fra offentligheden, og som anbringer de således modtagne midler på anden måde end ved indsættelse i et pengeinstitut, skal have tilladelse som sparevirksomhed, hvis virksomheden ikke er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller oprettet i henhold til særlig lov, eller vil oprettelse ikke er godkendt i henhold til særlig lov.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 334, stk. 1, nr. 4, at projektere, såfremt de modtagne midler er omfattet af et crowdfundingudbud omfattet af reglerne i forordning 2020/1503 af 7. oktober 2020 ikke skal have tilladelse som sparevirksomhed.

Det foreslåede medfører, at crowdfundingudbud omfattet af reglerne i crowdfundingforordningen ikke er omfattet af kravet om tilladelse som sparevirksomhed.

Det følger af lovforslagets § 1, nr. 2, at projektere, såfremt de modtagne midler er omfattet af et crowdfundingudbud omfattet af reglerne i forordning 2020/1503, fra offentligheden må modtage andre midler, der skal tilbagebetales.

Denne virksomhedstype er tilføjet som konsekvens af artikel 1, stk. 3, i forordning 2020/1503. Artiklen fastsætter, at projektere ikke må underlægges krav om tilladelse som kreditinstitut eller anden individuel tilladelse, fritagelse eller dispensation i forbindelse med udbud af lånebaseret crowdfunding. Derfor foreslås disse undtaget fra krav om tilladelse som sparevirksomhed.

Projektere defineres i forordning 2020/1503, artikel 2, stk. 1, litra h, som »enhver fysisk eller juridisk person, der søger finansiering gennem en crowdfundingplatform».

Det er alene crowdfundingudbud, der lever op til kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503, der ikke skal have tilladelse som pengeinstitut eller sparevirksomhed. Dette medfører, at udbuddet skal vedrøre et projekt, der lever op til kravene i forordningens bilag 1, og som foretages på en crowdfundingplatform der er meddelt tilladelse efter artikel 11.

Crowdfundingforordningen finder ikke anvendelse på crowdfundingudbud med en værdi på over 5.000.000 euro, jf. artikel 1, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503. Dermed vil projektere af disse crowdfundingudbud ansøge om tilladelse som f.eks. pengeinstitut eller sparevirksomhed. Ved vurdering af grænsen, kan Finanstilsynet ud fra en konkret vurdering medtage flere fysiske og juridiske personer, hvis de reelt drives samlet, eksempelvis ved sammenfald i ejer- eller ledelseskredsen.

Det vil derfor som udgangspunkt kun være enkeltstående finansieringer gennem lånebaseret crowdfunding, ikke kræver tilladelse som pengeinstitut eller sparevirksomhed. Forretningsmodeller, der baserer sig på løbende og væsentlig finansiering via crowdfunding falder uden for forslagets område.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger

Til nr. 18 (§ 343 q, stk. 2, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 343 q, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at reglerne for fælles datacentraler i denne lov gælder også for datacentraler, der udfører både væsentlig it-drift og it-udvikling for den fælles betalingsinfrastruktur.

Det foreslås, at indsætte 2. pkt., i § 343 q, stk. 2, hvoraf det fremgår, at bestemmelsen ikke finder anvendelse for datacentraler, der har tilladelse som it-operatør af et detailbetalingssystem, jf. § 180 a, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder.

Efter den foreslåede ordning vil it-drift af et detailbetalings-

system, som Finanstilsynet finder har væsentlig betydning for betalingsafviklingen eller væsentlige samfundsmæssig betydning kræve tilladelse, jf. den foreslåede § 180 a, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, jf. § 4, nr. 18, i nærværende lovforslag. I tilsynet med it-operatøren vil hensynet til den operationelle risikostyring og it-sikkerhed varetages på linje med hvad der gælder for fælles datacentraler. It-operatørerne af detailbetalingssystemer vil i relevant omfang blive omfattet af de regler, der gælder fælles datacentraler, herunder bekendtgørelse nr. 1254 af 11. juni 2021 om ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl. og dennes bilag 5, bekendtgørelse nr. 1268 af 21. november 2014 om systemrevisionens gennemførelse i fælles datacentraler og bekendtgørelse nr. 877 af 12. juni 2020 om outsourcing for kreditinstitutter m.v.

Til nr. 19 (§ 343 s, stk. 3, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 343 s, stk. 1, at det Systemiske Risikoråd er et rådgivende råd, som har de opgaver, der følger af nr. § 343 s, stk. 1, nr. 1-5.

Det følger af § 343 s, stk. 1, nr. 5, at det Systemiske Risikoråd har til opgave, at blive hørt om advarsler og henstillinger fra Det Europæiske Udvalg For Systemiske Risici (ESRB).

Det foreslås i § 343 s, stk. 3, nr. 5, at ændre »(ESRB)« til: »(ESRB), og «.

Det foreslåede ændring er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 20, hvorefter der indsættes et nr. 6 i § 343 s, stk. 3.

Til nr. 20 (§ 343 s, stk. 3, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 343 s, stk. 1, fastlægger, at erhvervsministeren nedsætter Det Systemiske Risikoråd. Efter stk. 2 udpeger erhvervsministeren medlemmerne af Det Systemiske Risikoråd og suppleanter herfor, og stk. 3 angiver Det Systemiske Risikoråds opgaver.

Det foreslås i lovforslagets § 4, nr. 20, at indsætte et stk. 4 i § 212 i lov om kapitalmarkeder, hvorefter erhvervsministeren udpeges som relevant myndighed til at vurdere, hvorvidt anvendelsen af finansielle instrumenters og finansielle kontrakters erstatningsbenchmark kan medføre systemiske finansielle risici, der kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet efter benchmarkforordningen.

Det foreslås i § 343 s, stk. 3, nr. 6, at Det Systemiske Risikoråd får til opgave at udtale sig til erhvervsministeren om, hvorvidt anvendelsen af finansielle instrumenters og finansielle kontrakters erstatningsbenchmarks i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1011 af 8. juni 2016 kan medføre systemiske finansielle risici,

der kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet, jf. § 212, stk. 4, lov om kapitalmarkeder.

Erhvervsministeren får derfor med forslaget mulighed for at bede Det Systemiske Risikoråd om en vurdering af, om et erstatningsbenchmark kan medføre systemiske finansielle risici, der kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet. Det Systemiske Risikoråd skal således alene foretage vurderingen af erstatningsbenchmarkets indvirkning på den finansielle stabilitet på baggrund af en anmodning fra erhvervsministeren. I praksis forudsættes det, at erhvervsministeren som udgangspunkt altid vil anmode Det Systemiske Risikoråd om at forholde sig til et benchmarks indvirkning på den finansielle stabilitet i relation til at almindeligt anvendt erstatningsbenchmark.

Efter den foreslåede bestemmelse vil Det Systemiske Risikoråds opgave alene være af rådgivende karakter i forhold til erhvervsministerens vurdering af anvendelsen af et aftalt erstatningsbenchmarks betydning for den finansielle stabilitet.

Til nr. 21 (§ 343 s, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed)

Som konsekvens af ændringen af § 14 a i lov om Danmarks Nationalbank i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, udgår "statistiske" af bestemmelsen.

Til nr. 22 (§ 344, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, hvilke regler Finanstilsynet påser overholdelsen af.

Det foreslås at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer i § 344, stk. 1, 1. pkt.

Det foreslåede medfører, at Finanstilsynet vil blive udpeget som kompetent myndighed til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af artikel 5, 6 og 7 i taksoni-forordningen. Med den foreslåede ændring vil Finanstilsynet desuden kunne påse overholdelsen af de regler, som Kommissionen har hjemmel til at udstede i medfør af taksoni-forordningen.

Taksoni-forordningen finder bl.a. anvendelse på finansielle markedsdeltagere. Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. et pengeinstitut, der yder porteføljepleje, jf. artikel 2, nr. 2, i taksoni-forordningen, jf. artikel 2, nr. 1, litra j, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysning-

ger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen).

Taksonomiforordningen fastsætter yderligere krav til de oplysninger, som finansielle markedsdeltagere skal give forud for indgåelse af en aftale, og i periodiske rapporter i medfør af disclosureforordningen, når finansielle markedsdeltagere stiller finansielle produkter i medfør af artikel 8 og artikel 9 i disclosureforordningen til rådighed, eller når finansielle markedsdeltagere stiller et finansielt produkt til rådighed, der ikke er omfattet af artikel 8 eller artikel 9 i disclosureforordningen.

Efter artikel 21, stk. 1, i taksonomiforordningen skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, der er omhandlet i artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen påser, at finansielle markedsdeltagere opfylder kravene i artikel 5, 6 og 7, i taksonomiforordningen. Videre skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget af de nationale myndigheder, har de nødvendige tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, til at kunne udføre de opgaver, der er omfattet af taksonomiforordningen.

Finanstilsynet er udpeget som kompetent myndighed til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af disclosureforordningen i medfør af lov nr. 2110 af 22. december 2020.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet bl.a. vil kunne udstede påbud og påtaler for finansielle markedsdeltageres overtrædelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen eller regler udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsen supplerer artikel 21, stk. 1, i taksonomiforordningen.

Til nr. 23 (§ 344, stk. 2, 4. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 344, stk. 2, 4. pkt., at Finanstilsynet hvert år gennemgår solvensbehovet hos de penge- og realkreditinstitutter, der har en arbejdende kapital på mere end 250 mio. kr.

Grænsen på 250 mio. kr. blev fastsat ud fra et proportionalitetshensyn, hvor Finanstilsynet skal føre et tættere tilsyn med de største institutter end de mindste.

Det foreslås i § 344, stk. 2, 4. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet hvert år vil gennemgå solvensbehovet hos realkreditinstitutter og de pengeinstitutter, der er i gruppe 1-3 eller 6 i Finanstilsynets størrelsesgruppering.

Finanstilsynet offentliggør hvert år en størrelsesgruppering

af pengeinstitutter i Danmark. Danske pengeinstitutter placeres i en gruppe fra 1-4 ud fra deres arbejdende kapital. Skillegrænserne mellem grupperne opdateres, når der vurderes at være grundlag herfor. Eksempelvis er alle SIFer gruppe 1, så grænsen mellem gruppe 1 og 2 kan variere ved nye SIFer eller væsentlige ændringer i nuværende SIFers arbejdende kapital. Gruppe 5 er filialer af udenlandske institutter i Danmark, og gruppe 6 er de færøske pengeinstitutter.

Institutternes gruppering er styrende for blandt andet kravene til institutternes indberetninger til Finanstilsynet.

Da grænsen på 250 mio. kr. blev fastsat, var dette grænsen mellem pengeinstitutter i gruppe 3 og 4. Den nuværende grænse er 750 mio. kr. Formålet med ændringen er at skabe direkte sammenhæng mellem kravet om Finanstilsynets gennemgang af solvensbehovet og institutternes gruppeinddeling, der løbende ændrer sig, således at proportionalitetshensynet løbende iagttages. Den foreslåede ændring har ikke betydning for realkreditinstitutterne.

Til nr. 24 (§ 353 i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 353 i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet i samarbejde med Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen årligt afgiver en rapport over status for udstedelse af regler om god skik samt regler om prisoplysning og om erfaringerne med reglernes anvendelse til erhvervsministeren.

Bestemmelsen blev indført på et tidspunkt, hvor Finanstilsynets skærpede tavshedspligt fandt anvendelse på god skik sager. Den skærpede tavshedspligt finder i dag ikke anvendelse på sager om god skik, og der er således i dag almindelig offentlighed om tilsynet på dette område.

Det foreslås med lovforslaget at ophæve § 353 i lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynets informering på god skik området, vil fremover ske gennem Finanstilsynets hjemmeside, på sociale medier og ved udsendelse af pressemeddelelser.

Finanstilsynet offentliggør relevante nyheder på en lang række områder relateret til Finanstilsynets tilsyn med de finansielle virksomheder, herunder tilsynet med de forbrugerrettede regler. Det er endvidere muligt at tilmelde sig et nyhedsbrev, hvorefter man modtager relevant information om nye afgørelser, vejledende udtalelser og lignende. Når Finanstilsynet gennemfører undersøgelser sager om god skik eller træffer afgørelser inden for dette område, offentliggøres information herom også på Finanstilsynets hjemmeside.

Endelig har Finanstilsynet i dag ansvaret for forbrugeroplysning på det finansielle område, og driver i den forbindelse både en hjemmeside rettet direkte mod forbrugerne og flere

platforme på de sociale medier. Information om tilsynsarbejdet, som er direkte relevant for forbrugerne, og som kan omsættes til handlingsorienterede råd og information, bliver ligeledes formidlet via disse kanaler.

På den baggrund vurderes der ikke længere at være et behov for et formelt krav om en rapport, der omhandler nye regler om god skik samt reglernes anvendelse. Med ændringen vil der fremadrettet ikke være et krav om, at der skal udarbejdes en rapport om reglerne for god skik.

Til nr. 25 (§ 353 a i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynets bestyrelse er nedsat med hjemmel i § 345 i lov om finansiel virksomhed. Bestyrelsen har til opgave at føre kontrol med og træffe beslutninger i forhold til Finanstilsynets tilsynsvirksomhed. Bestyrelsens kompetencer er nærmere afgrænset i § 345, stk. 12, i lov om finansiel virksomhed. Bestyrelsen har bl.a. ansvaret for at træffe beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter og i sager, der har videregående betydelige følger, jf. § 345, stk. 12, nr. 4. Derudover træffer bestyrelsen beslutning om at overgive sager omfattet af § 345, stk. 12, nr. 4, til politimæssig efterforskning, jf. § 345, stk. 12, nr. 6.

De sager, som Finanstilsynets bestyrelse kan behandle efter § 345, stk. 12, i lov om finansiel virksomhed, omfatter bl.a. sager om god skik m.v. Sagerne er typisk kendetegnet ved, at de relaterer sig til reglerne i kapitel 6 i lov om finansiel virksomhed eller bekendtgørelser udstedt i medfør heraf. Dog indeholder de øvrige dele af den finansielle lovgivning også regler om god skik m.v., som er omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence. Bestyrelsen bliver dermed forelagt sager om god skik m.v., når sagerne kan medføre politianmeldelse, er af principiel karakter eller har videregående betydelige følger. Bestyrelsens beslutningskompetence i sager om god skik m.v. sikrer en løbende kontrol med Finanstilsynets tilsynsvirksomhed, heriblandt tilsynet med forbrugerområdet og overholdelsen af god skik m.v. Det er et begrænset antal sager om god skik m.v., der forelægges Finanstilsynets bestyrelse, hvilket navnlig skyldes det forhold, at sagerne skal have en særlig karakter for at være omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence.

Forbrugerombudsmanden og Finanstilsynet samarbejder om håndhævelsen af forbrugerlovgivningen på det finansielle område. Når Finanstilsynets bestyrelse behandler sager om god skik m.v., fordi sagerne er omfattet af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed, bliver Forbrugerombudsmanden indkaldt og har de samme beføjelser som medlemmerne af Finanstilsynets bestyrelse, jf. § 345, stk. 14. Forbrugerombudsmanden bliver også underrettet af Finanstilsynet om alle sager, hvor kunder kan have lidt tab på grund af finansielle virksomheders overtrædelse af § 43, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed og bestemmelser udstedt i

medfør af § 43, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, jf. § 348 a i lov om finansiel virksomhed.

Finanstilsynets tavshedspligt efter § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed finder ikke anvendelse på oplysninger i sager om god skik, prisoplysning og kontraktforhold, jf. §§ 43-60 e og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf. Det fremgår af § 354, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, og tilsvarende undtagelsesbestemmelser findes også i de øvrige dele af den finansielle lovgivning, der indeholder regler om god skik m.v. Undtagelsesbestemmelsen indebærer, at oplysninger om tilsynet med god skik m.v. på det finansielle område er undtaget fra Finanstilsynets tavshedspligt. Enhver har således ret til aktindsigt i oplysninger i sager om god skik m.v. efter de almindelige regler om aktindsigt i offentlighedsloven dog med de undtagelser, der følger af offentlighedslovens kapitel 4 om undtagelser fra retten til aktindsigt, jf. Folketingstidende 2018-19, A, L 189 som fremsat, side 90.

Offentligheden kan derfor få aktindsigt i Finanstilsynets sager om god skik m.v. på forbrugerområdet efter de almindelige regler om aktindsigt i offentlighedsloven, herunder de sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i sagen, dog med de undtagelser, der følger af offentlighedslovens §§ 19-33. Det betyder, at Finanstilsynet f.eks. kan undtage interne dokumenter fra retten til aktindsigt, jf. offentlighedslovens § 23.

Undtagelsen til aktindsigt omfatter ikke interne dokumenter, der er afgivet til udenforstående. Efter § 23, stk. 2, i offentlighedsloven mister et internt dokument som udgangspunkt sin interne karakter, når det bliver afgivet til udenforstående, f.eks. personer eller virksomheder, som Finanstilsynet vil træffe afgørelse over for. Det er således udgangspunktet, at et udkast til afgørelse mister sin interne karakter, når det i forbindelse med en partshøring bliver sendt til den virksomhed eller person, der skal træffes afgørelse over for, fordi det er afgivet til en udenforstående i forhold til Finanstilsynet. Dog vil dokumentet bevare sin karakter som internt dokument, hvis afgivelsen er sket af retlige grunde, jf. § 23, stk. 2, i offentlighedsloven.

Efter forvaltningslovens § 19, stk. 1, er Finanstilsynet som myndighed forpligtet til at partshøre over oplysninger om en sags faktiske grundlag eller eksterne faglige vurderinger, som en part ikke kan antages at være bekendt med, og som er til ugunst for parten og af væsentlig betydning for sagens afgørelse.

Når Finanstilsynet skal foretage partshøring i en sag, der skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse, herunder sager om god skik m.v., er det hele udkastet til afgørelse eller beslutning, der sendes i partshøring. Denne praksis følger af forarbejderne til lov om finansiel virksomhed, jf. Folke-

tingstidende 2013-14, A, L 133 som fremsat, side 187, og § 35, stk. 1 og 2, i bekendtgørelse nr. 1543 af 30. oktober 2020 om forretningsorden for bestyrelsen for Finanstilsynet. Hensigten er at styrke retssikkerheden for bl.a. de virksomheder, som Finanstilsynets bestyrelses afgørelse vil rette sig mod, så virksomhederne kan gøre sig bekendt med Finanstilsynets vurderinger forud for bestyrelsens behandling af sagen. Det skal også ses i sammenhæng med, at den pågældende virksomhed har ret til foretræde for Finanstilsynets bestyrelse, og i den forbindelse kan afgive et kort mundtligt indlæg, jf. § 36 i bekendtgørelse nr. 1543 af 30. oktober 2020 om forretningsorden for bestyrelsen for Finanstilsynet. Finanstilsynets forpligtelse til partshøring i sager, der skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse, går således videre end kravene i forvaltningsloven.

Det forhold, at retten til aktindsigt i dokumenter i sager om god skik m.v. i nogle tilfælde ikke kan begrænses med henvisning til dokumentets interne eller foreløbige karakter, gør, at sagens omstændigheder og Finanstilsynets overvejelser og vurderinger kan blive genstand for omtale i offentligheden forud for Finanstilsynets bestyrelses stillingtagen. Det omfatter eksempelvis udkast til afgørelser eller politianmeldelser, der som udgangspunkt ikke længere har karakter af interne dokumenter, når udkastet i sin helhed er afgivet til udenforstående i forbindelse med partshøring, medmindre afgivelsen af udkastet til afgørelse eller politianmeldelse sker af retlige grunde, f.eks. en forpligtelse efter loven. Det bemærkes i forlængelse heraf, at selvom et udkast til afgørelse eller politianmeldelse vil beholde sin interne karakter på trods af afgivelsen til udenforstående i forbindelse med partshøring, kan øvrige dokumenter, der reflekterer såvel udkastets indhold som konklusioner og dermed Finanstilsynets foreløbige overvejelser i den konkrete sag, blive genstand for aktindsigt. Væsentlige oplysninger i sager om god skik m.v. kan dermed komme til offentlighedens kendskab, på trods af at Finanstilsynets bestyrelse endnu ikke har fået sagen forelagt og truffet sin beslutning.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse, § 353 a.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at i de tilfælde, hvor en sag om god skik m.v. er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence efter § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, er en række nærmere opregnede dokumenter undtaget aktindsigt efter lov om offentlighed i forvaltningen (offentlighedsloven), indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning. De dokumenter, der vil være undtaget fra aktindsigt, er Finanstilsynets udkast til afgørelse af en sag eller udkast til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning, udtalelser afgivet af parten til Finanstilsynets udkast til afgørelse af en sag eller udkast til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning og supplerende korrespondance mellem Finanstilsynet og parten vedrørende udkastet til afgørelse af en sag eller udkastet til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at nogle bestemte dokumenter i sager om god skik m.v. vil være undtaget aktindsigt i en begrænset periode, når den pågældende sag om god skik m.v. er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence. De pågældende dokumenter vil være undtaget aktindsigt fra det tidspunkt, hvor sagen og dens omstændigheder gør, at den er underlagt Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence efter § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiell virksomhed, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning i den pågældende sag. Dokumenterne vil ikke være undtaget aktindsigt, når Finanstilsynets bestyrelse har truffet sin beslutning.

De konkrete dokumenter, som efter den foreslåede bestemmelse vil være undtaget fra aktindsigt, er oplyst i nr. 1-3.

Efter det foreslåede *nr. 1* vil Finanstilsynets udkast til afgørelse af en sag eller udkast til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning være undtaget fra aktindsigt. Det dokument, som vil være undtaget fra aktindsigt, er det udkast til afgørelse eller udkast til beslutning om politianmeldelse, som Finanstilsynet sender i partshøring hos den virksomhed eller person, som udkastet retter sig mod.

Efter det foreslåede *nr. 2* vil udtalelser afgivet af parten til Finanstilsynets udkast til afgørelse af en sag eller udkast til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning være undtaget fra aktindsigt. Som følge heraf vil partens høringssvar samt bemærkninger til udkastet til afgørelse eller udkastet til beslutning om politianmeldelse være undtaget fra aktindsigt.

Efter det foreslåede *nr. 3* vil supplerende korrespondance mellem Finanstilsynet og parten vedrørende udkastet til afgørelse af en sag eller udkastet til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning være undtaget fra aktindsigt. Det omfatter korrespondance, som relaterer sig til Finanstilsynets udkast til afgørelse eller udkast til beslutning om politianmeldelse, men som ikke er omfattet af det foreslåede nr. 2. Det kan f.eks. være korrespondance mellem Finanstilsynet og parten, hvor Finanstilsynet anmoder parten om at uddybe sine bemærkninger i høringssvaret yderligere. Det kan også omfatte korrespondance, der er afledt af opklarende spørgsmål fra Finanstilsynet til parten i relation til partens høringssvar.

De dokumenter i sager om god skik m.v., der efter bestemmelsen foreslås undtaget aktindsigt i en begrænset periode, kan således karakteriseres som Finanstilsynets udkast til afgørelse eller politianmeldelse, partens høringssvar til udkastet til afgørelse eller politianmeldelse og supplerende korrespondance mellem Finanstilsynet og parten vedrørende udkastet til afgørelse eller politianmeldelse.

Med lovforslaget vil der ikke være ret til aktindsigt i de

pågældende dokumenter efter offentlighedsloven. Parter i sager om god skik m.v. vil dog fortsat have ret til partsaktindsigt efter reglerne herom i forvaltningslovens kapitel 4. Reglerne om partsstatus i forhold til Finanstilsynets afgørelser findes bl.a. i § 355 i lov om finansiel virksomhed. De øvrige dele af den finansielle lovgivning indeholder lignende bestemmelser om partsstatus i forhold til Finanstilsynets afgørelser, eksempelvis § 179 i lov om investeringsforeninger m.v. og § 36 i lov om forsikringsformidling. Disse øvrige partsbestemmelser afgør spørgsmålet om partsstatus, hvis sagen om god skik m.v. relaterer sig til reglerne om god skik m.v. i en af de pågældende love.

En sag om god skik m.v. omfatter sager, hvor Finanstilsynet påser overholdelsen af de gældende regler om god skik m.v. i den finansielle lovgivning. Den foreslåede bestemmelse kræver dog, at sagen er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence efter § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed, førend de pågældende dokumenter vil kunne undtages fra aktindsigt. En sag vil kunne karakteriseres som en sag om god skik m.v., hvis oplysningerne i sagen ikke er omfattet en skærpet tavshedspligt for Finanstilsynets ansatte, jf. f.eks. § 354, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, § 170, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., § 175, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v., § 19, stk. 3, i lov om forbrugslånsvirksomheder, § 31, stk. 3, i lov om forsikringsformidling, § 103, stk. 3, i lov om firmapensionskasser og § 255, stk. 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter. Det omfatter bl.a. alle sager om god skik m.v., prisoplysning og kontraktforhold i kapitel 6 i lov om finansiel virksomhed. Som følge heraf vil f.eks. alle sager om finansielle virksomheders overtrædelse af redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 43 og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf, være omfattet af den foreslåede bestemmelse, hvis Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i sagen.

Det følger af en række love på det finansielle område, at Finanstilsynets bestyrelse indgår i Finanstilsynets tilsyn med at påse overholdelsen af en række love, herunder reglerne om god skik m.v. i de pågældende love, med den kompetence, som bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345 i lov om finansiel virksomhed, jf. f.eks. § 22, stk. 2, i lov om forsikringsformidling, § 156 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., § 162 i lov om investeringsforeninger m.v., § 15, stk. 2, i lov om forbrugslånsvirksomheder, § 14, stk. 2, i lov om betalingskonti, § 97, stk. 2, i lov om firmapensionskasser og § 219 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter.

Med den foreslåede bestemmelse vil følgende dokumenter være undtaget fra aktindsigt i en nærmere afgrænset periode, hvis Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i den pågældende sag i medfør af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed: Finanstilsynets udkast til afgørelse

eller politianmeldelse, partens høringssvar til udkastet til afgørelse eller politianmeldelse og supplerende korrespondance mellem Finanstilsynet og parten vedrørende udkastet til afgørelse eller politianmeldelse. De sager om god skik m.v., hvor Finanstilsynets bestyrelse er tillagt kompetence til at træffe beslutning, fremgår af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed.

Finanstilsynets bestyrelse træffer beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter samt i sager, der har videregående betydelige følger, jf. § 345, stk. 12, nr. 4. Ved reaktioner forstås afgørelser i forvaltningsretlig forstand, herunder påtaler og påbud, men reaktioner dækker f.eks. også over administrative bødeforlæg og risikoplysninger. Finanstilsynets bestyrelse har dermed kompetence til at træffe beslutning om en reaktion, som retter sig mod en virksomhed under tilsyn. Bestyrelsen er også kompetent til at træffe beslutning om reaktioner i principielle sager vedrørende lovfortolkning og lovanvendelse, herunder ændring af Finanstilsynets tilsynsmæssige praksis. En sag har et principielt indhold, når der er tvivl af en vis betydning om fortolkningen af en bestemmelse, eller en hidtidig fortolkning ændres. At en sag vedrører en bestemmelse, der ikke har været anvendt før, gør ikke i sig selv sagen principiel. Videregående betydelige følger kan f.eks. være reaktioner, der påbyder, at en bestemt praksis skal følges, hvilket vil medføre anvendelse af betydelige ressourcer for den berørte virksomhed og andre tilsvarende virksomheder, eller at der er tale om en politianmeldelse.

Finanstilsynets bestyrelse træffer også beslutning om at overgive sager omfattet af § 345, stk. 12, nr. 4, til politimæssig efterforskning, jf. § 345, stk. 12, nr. 6. Det omfatter sager, hvor Finanstilsynet vurderer, at der er sket en overtrædelse af en strafbelagt bestemmelse, hvorfor sagen bør overgives til anklagemyndigheden med henblik på at indlede en politimæssig efterforskning.

Finanstilsynet vil løbende vurdere, om sager om god skik m.v. er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence. Sager om god skik m.v. vil som udgangspunkt være omfattet af Finanstilsynets kompetence, medmindre beslutningskompetencen er tillagt bestyrelsen, jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed. Vurderer Finanstilsynet, at en sag er omfattet af bestyrelsens kompetence, vil Finanstilsynets udkast til afgørelse eller politianmeldelse, partens høringssvar til udkastet til afgørelse eller politianmeldelse og supplerende korrespondance mellem Finanstilsynet og parten vedrørende udkastet til afgørelse eller politianmeldelse være undtaget aktindsigt, forudsat at dokumenterne er oprettet på det tidspunkt, hvor sagen bliver omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence. Hvis en sag om god skik m.v. under sagsbehandlingen bliver omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence, men det efterfølgende viser sig, at den ikke længere kan anses for omfattet af beslutningskompetencen, vil dokumenterne ikke længere være

undtaget tavshedspligt fra det tidspunkt, hvor Finanstilsynet konstaterer, at bestyrelsen ikke skal træffe beslutning i sagen. Vurderingen af, om en sag om god skik m.v. er omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence vil imidlertid kunne ændres i takt med, at sagsbehandlingen skrider fremad, fordi sagens omstændigheder eller øvrige forhold bevirker, at sagen ikke længere skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse, jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6.

Dokumenterne vil ikke længere være undtaget aktindsigt, når Finanstilsynets bestyrelse har truffet beslutning i sagen. Der vil være truffet en beslutning i sagen, når Finanstilsynet bestyrelse har forholdt sig til den indstilling, som bestyrelsen er blevet forelagt i relation til den pågældende sag om god skik m.v. Finanstilsynets bestyrelse vil træffe sine beslutninger i henhold til de regler, der følger af bekendtgørelse nr. 1543 af 30. oktober 2020 om forretningsorden for bestyrelsen for Finanstilsynet. I de tilfælde, hvor Finanstilsynets bestyrelse ikke træffer en endelig beslutning på det bestyrelsesmøde, hvor sagen om god skik m.v. blev forelagt bestyrelsen, men i stedet delegerer kompetencen til at træffe den endelige beslutning til eksempelvis et bestyrelsesmedlem eller formandskabet for bestyrelsen, vil der først være truffet en beslutning i sagen, når det bestyrelsesmedlem, der har fået delegeret kompetencen til at træffe den endelige beslutning, har accepteret det foreliggende udkast til afgørelse eller politianmeldelse.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke ændre på Finanstilsynets mulighed for at underrette Forbrugerombudsmanden om sager om god skik m.v. Samarbejdet om håndhævelsen af forbrugerlovgivningen på det finansielle område vil dermed ikke ændre sig.

Til nr. 26 (§ 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, nævner de virksomheder, der kan anses som part i forhold til Finanstilsynet i sager, hvor Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af bl.a. lov om finansiel virksomhed og andre relevante forordninger på det finansielle område.

Det foreslås i § 355, stk. 1, at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer.

Det foreslåede medfører, at virksomheder, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af taksonomiforordningen eller regler udstedt i medfør heraf, også vil være at anse som parter i afgørelsessagen.

Til nr. 27 (§ 355, stk. 2, nr. 11, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslagens § 1, nr. 2, foreslås det at indsætte et nyt stk. 3 i § 7. De gældende stk. 3-7 bliver herefter stk. 4-8.

Det foreslås derfor, at henvisningen til § 7, stk. 4, i § 355, stk. 2, nr. 11, ændres til en henvisning til § 7, stk. 5.

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 2.

Til nr. 28 (§ 355, stk. 1, nr. 12, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslagens § 1, nr. 2, foreslås det at indsætte et nyt stk. 3 i § 7. De gældende stk. 3-7 bliver herefter stk. 4-8.

Det foreslås derfor, at henvisningen til § 7, stk. 1, 2 og 3, i § 355, stk. 2, nr. 12, ændres til en henvisning til § 7, stk. 1-4.

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 2.

Til nr. 29 (§ 361, stk. 2, nr. 15, i lov om finansiel virksomhed)

§ 361 i lov om finansiel virksomhed foreskriver, at en række fysiske og juridiske personer skal betale et årligt grundbeløb i afgift til Finanstilsynet. Beløbene angivet i bestemmelsen er angivet i 2016-niveau, men reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven, jf. § 361, stk. 11, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at indsætte i § 361, stk. 2, at indsætte nr. 15, hvormed en it-operator af detailbetalingssystemer årligt betaler et grundbeløb til Finanstilsynet. En it-operator af et detailbetalingssystem er defineret som en fysisk eller juridisk person, der er meddelt tilladelse til efter § 180 a, og hvis virksomhed består i at drive et detailbetalingssystem, jf. forslag til nyt nummer 29 i § 3 i lov om kapitalmarkeder, jf. § 1, nr. 2, i dette lovforslag. Afgiften er fastsat med udgangspunkt i det forventede ressourceforbrug og det forventede antal it-operatører af detailbetalingssystemer. Afgiften udgør 725.000 kr. Grundbeløbet er angivet i 2016-niveau og reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven, jf. § 361, stk. 11, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 30 (§ 363 a, stk. 4, 1.pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 363 a, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, at filialer af udenlandske kreditinstitutter betaler 80 pct. af, hvad virksomheder af tilsvarende art og størrelse med dansk tilladelse skal betale efter §§ 363 og 364, hvis filialens balance, udlån eller indlån i Danmark overskrider de indikatorer, der fremgår i § 308, stk. 2, som omfatter kriteri-

erne for udpegning af SIFI-institutter. Tilsvarende gælder for udenlandske koncerner med flere filialer af kreditinstitutter her i landet, hvor der er etableret et tilsynskollegium samt kreditinstitutfilialer i udenlandske koncerner med en eller flere filialer og med et eller flere penge- eller realkreditinstitutter her i landet.

Det foreslås i 363 a, stk. 4, 1. pkt., at ændre »Overstiger filialens balance, filialens udlån i Danmark eller filialens indlån i Danmark en eller flere af indikatorerne i« til: »Overstiger filialens beregnede systemiskhed 100 basispoint, jf.«.

Det foreslåede medfører, at de nævnte filialer mv., som overstiger en beregnet systemiskhed på 100 basispoint, svarende til grænsen for udpegning, som SIFI, jf. § 308, stk. 2, fremover skal betale 80 pct. af, hvad virksomheder af tilsvarende art og størrelse med dansk tilladelse skal betale efter §§ 363 og 364.

Ændringen af bestemmelsen er en konsekvensrettelse, som følge af at udpegningen af SIFler foreslås fremover at skulle tage udgangspunkt i et beregnet mål for graden af instituttets systemiskhed, som beskrevet i bemærkningerne til § 308, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 10, i stedet for de 3 indikatorer, der anvendes i henhold til gældende ret.

Til nr. 31 (§ 363 a, stk. 4, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 363 a, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, at filialer af udenlandske kreditinstitutter betaler 80 pct. af, hvad virksomheder af tilsvarende art og størrelse med dansk tilladelse skal betale efter §§ 363 og 364, hvis filialens balance, udlån eller indlån i Danmark overskrider de indikatorer, der fremgår i § 308, stk. 2, som omfatter kriterierne for udpegning af SIFI-institutter. Tilsvarende gælder for udenlandske koncerner med flere filialer af kreditinstitutter her i landet, hvor der er etableret et tilsynskollegium samt kreditinstitutfilialer i udenlandske koncerner med en eller flere filialer og med et eller flere penge- eller realkreditinstitutter her i landet.

Det foreslås i § 363 a, stk. 4, 2. pkt., at ændre »summen af filialernes balancer, udlån i Danmark eller indlån i Danmark overstiger en eller flere af indikatorerne i« til: »den beregnede systemiskhed opgjort samlet for filialerne overstiger 100 basispoint, jf.«.

Det foreslåede medfører, at de nævnte filialer mv., som overstiger en beregnet systemiskhed på 100 basispoint, svarende til grænsen for udpegning, som SIFI, jf. § 308, stk. 2, fremover skal betale 80 pct. af, hvad virksomheder af tilsvarende art og størrelse med dansk tilladelse skal betale efter §§ 363 og 364.

Ændringen af bestemmelsen er en konsekvensrettelse, som følge af at udpegningen af SIFler foreslås fremover at skulle tage udgangspunkt i et beregnet mål for graden af instituttets systemiskhed, som beskrevet i bemærkningerne til § 308, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 10, i stedet for de 3 indikatorer, der anvendes i henhold til gældende ret.

Til nr. 32 (§ 363 a, stk. 4, 3.pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 363 a, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, at filialer af udenlandske kreditinstitutter betaler 80 pct. af, hvad virksomheder af tilsvarende art og størrelse med dansk tilladelse skal betale efter §§ 363 og 364, hvis filialens balance, udlån eller indlån i Danmark overskrider de indikatorer, der fremgår i § 308, stk. 2, som omfatter kriterierne for udpegning af SIFI-institutter. Tilsvarende gælder for udenlandske koncerner med flere filialer af kreditinstitutter her i landet, hvor der er etableret et tilsynskollegium samt kreditinstitutfilialer i udenlandske koncerner med en eller flere filialer og med et eller flere penge- eller realkreditinstitutter her i landet.

Det foreslås i 363 a, stk. 4, 3. pkt., at ændre »summen af filialernes og penge- og realkreditinstitutternes balancer, udlån i Danmark eller indlån i Danmark overstiger en eller flere af indikatorerne i« til: »den beregnede systemiskhed opgjort samlet for filialerne og penge- og realkreditinstitutterne overstiger 100 basispoint, jf.«.

Det foreslåede medfører, at de nævnte filialer mv., som overstiger en beregnet systemiskhed på 100 basispoint, svarende til grænsen for udpegning, som SIFI, jf. § 308, stk. 2, fremover skal betale 80 pct. af, hvad virksomheder af tilsvarende art og størrelse med dansk tilladelse skal betale efter §§ 363 og 364.

Ændringen af bestemmelsen er en konsekvensrettelse, som følge af at udpegningen af SIFler foreslås fremover at skulle tage udgangspunkt i et beregnet mål for graden af instituttets systemiskhed, som beskrevet i bemærkningerne til § 308, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 10, i stedet for de 3 indikatorer, der anvendes i henhold til gældende ret.

Til nr. 33 (§ 372, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 372, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, indeholder en klageadgang til Erhvervsankenævnet for den part, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet retter sig til. Bestemmelsen nævner bl.a. afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af lov om finansiel virksomhed og en række andre forordninger på det finansielle område.

Det foreslås i § 372, stk. 1, at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af

18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslåede medfører, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af taksonomiforordningen eller regler udstedt i medfør heraf kan indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende, som afgørelsen retter sig til.

Til nr. 34 (§ 372 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 372 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, er en generel bemyndigelsesbestemmelse, der giver erhvervsministeren bemyndigelse til at fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Kommissionen i medfør af en række direktiver og forordninger.

Det foreslås i § 372 a, stk. 1, at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer.

Det foreslåede medfører, at erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte regulering på de områder, hvor det som følge af delegerede retsakter, udstedt i medfør af taksonomiforordningen, måtte være nødvendigt.

Til nr. 35 (§ 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget § 1, nr. 2, foreslås det at indsætte et nyt stk. 3 i § 7. De gældende stk. 3-7 bliver herefter stk. 4-8.

Det foreslås derfor, at henvisningen til § 7, stk. 1 og 2-5, i § 373, stk. 1, ændres til en henvisning til § 7, stk. 1-6.

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 2.

Til nr. 36 (§ 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser i loven eller i de i bestemmelsen angivne EU-retsakter, herunder STS-forordningen, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås i § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at indsætte en henvisning til artikel 26 b-e i STS-forordningen.

Det foreslåede medfører, at overtrædelse af artikel 26 b-e i STS-forordningen straffes med bøde eller fængsel indtil

4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Tilføjjelsen supplerer de ændringer til STS-forordningen, der er indeholdt i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2021/557 af 31. marts 2021 om ændring af forordning (EU) 2017/2402 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering med henblik på at bidrage til genopretningen efter COVID-19 pandemien. Med denne ændringsforordning er der bl.a. indsat nye bestemmelser i STS-forordningen i artikel 26 b-e. Det følger af artikel 32, at overtrædelse af artikel 26 b-e skal kunne sanktioneres.

Artikel 26 b, i STS-forordningen, stiller en række krav til syntetiske securitiseringers simpelhed.

Artikel 26 b, stk. 1, i STS-forordningen fastslår, at det eksponeringsleverende institut skal være en enhed, der er godkendt eller har tilladelse i et land inden for EU/EØS. Et eksponeringsleverende institut, der erhverver en tredjeparts eksponeringer for egen regning og derefter securitiserer dem, skal på tredjepartseksponeringerne anvende politikker med hensyn til kredit, indsamling, gældsoplægning og servicering, som ikke er mindre strenge end dem, som det eksponeringsleverende institut anvender for sammenlignelige eksponeringer, der ikke er erhvervet.

Artikel 26 b, stk. 2, i STS-forordningen fastslår, at de underliggende eksponeringer skal indgås som en del af det eksponeringsleverende instituts hovedaktivitet.

Artikel 26 b, stk. 3, fastslår, at de underliggende eksponeringer skal være opført på balancen hos det eksponeringsleverende institut eller hos en enhed inden for samme koncern, som det eksponeringsleverende institut tilhører på afslutningsdatoen.

I forhold til artikel 26 b, stk. 3, i STS-forordningen er en koncern enten en gruppe af juridiske enheder, der er underlagt konsolideringsregler i overensstemmelse med første del, afsnit II, kapitel 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR-Forordningen), eller en koncern som defineret i artikel 212, stk. 1, litra c, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Artikel 26 b, stk. 4, i STS-forordningen fastslår, at det eksponeringsleverende institut ikke må afdække sin eksponering mod den kreditrisiko, der er forbundet med securiti-

seringens underliggende eksponeringer ud over den afdækning, der er opnået gennem kreditafdækningsaftalen.

Artikel 26 b, stk. 5, i STS-forordningen fastslår, at aftalen om kreditrisikoafdækning skal overholde de regler for kreditrisikoreduktion, der er fastsat i artikel 249 CRR-Forordningen, eller, hvis nævnte artikel ikke finder anvendelse, med krav, der ikke er mindre strenge end kravene i nævnte artikel.

Artikel 26 b, stk. 6, i STS-forordningen fastslår, at det eksponeringsleverende institut skal fremlægge erklæringer og garantier for, at følgende krav er opfyldt:

a) Det eksponeringsleverende institut eller en enhed i den koncern, som det eksponeringsleverende institut tilhører, har fuld juridisk og gyldig rettighed til de underliggende eksponeringer og de dertil knyttede accessoriske rettigheder.

b) Hvis udstederen er et kreditinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1, i CRR-Forordningen eller et forsikringsselskab som defineret i artikel 13, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), bevarer det eksponeringsleverende institut eller en enhed, som er omfattet af tilsynet på konsolideret niveau, kreditrisikoen for de underliggende eksponeringer på deres balance.

c) Hver underliggende eksponering opfylder på den dato, hvor den medtages i den securitiserede portefølje, anerkendelseskriterierne og alle andre betingelser end forekomsten af en kreditbegivenhed som omhandlet i artikel 26 e for en kreditrisikoafdækningsbetaling i overensstemmelse med kreditafdækningsaftalen indeholdt i securitiseringsdokumentationen.

d) Så vidt det eksponeringsleverende institut ved, indeholder aftalen for hver underliggende eksponering en juridisk, gyldig og bindende forpligtelse, som kan håndhæves, for låntageren til at betale de pengebeløb, der er anført i den pågældende kontrakt.

e) De underliggende eksponeringer er i overensstemmelse med bevillingskriterier, som ikke er mindre strenge end de standardbevillingskriterier, som udstederen anvender på tilsvarende eksponeringer, som ikke er securitiserede.

f) Så vidt det eksponeringsleverende institut ved, overtræder ingen af låntagerne i væsentlig grad eller misligholder deres forpligtelser for så vidt angår en underliggende eksponering på den dato, hvor den underliggende eksponering medtages i den securitiserede portefølje.

g) Så vidt det eksponeringsleverende institut ved, indeholder transaktionsdokumentationen ikke forkerte oplysninger om detaljerne vedrørende de underliggende eksponeringer.

h) På datoen for transaktionens afslutning, eller når den underliggende eksponering medtages i den securitiserede portefølje, er kontrakten mellem låntageren og den oprindelige långiver i relation til den underliggende eksponering ikke blevet ændret på en sådan måde, at håndhævelsen eller inddrivelsen i forhold til den pågældende underliggende eksponering er blevet påvirket.

Artikel 26 b, stk. 7, i STS-forordningen fastslår, at de underliggende eksponeringer på forhånd skal opfylde fastsatte, klare og veldokumenterede kriterier, som ikke tillader aktiv porteføljeforvaltning af nævnte eksponeringer på et skønsmæssigt grundlag. I forbindelse med artikel 26 b, stk. 7, i STS-forordningen betragtes udskiftning af underliggende eksponeringer, der er i modstrid med erklæringer eller garantier, eller, hvis securitiseringen omfatter en genopfyldningsperiode, tilføjelse af eksponeringer, der opfylder de fastlagte betingelser for genopfyldning, ikke som aktiv porteføljeforvaltning. Enhver eksponering, der tilføjes efter transaktionens afslutningsdato, skal opfylde anerkendelseskriterier, som ikke er mindre strenge end dem, der blev anvendt ved den første udvælgelse af de underliggende eksponeringer.

Det følger af artikel 26 b, stk. 7, i STS-forordningen, at en underliggende eksponering kan fjernes fra transaktionen, hvis denne underliggende eksponering

a) er fuldt ud tilbagebetalt eller på anden måde udløbet,

b) er blevet afhændet som led i det eksponeringsleverende instituts normale virksomhed, forudsat at en sådan afhændelse ikke udgør implicit støtte som omhandlet i artikel 250 i CRR-Forordningen,

c) er genstand for en ændring, der ikke er kreditdrevet, såsom refinansiering eller omlægning af gæld, og som finder sted i forbindelse med den normale servicering af den underliggende eksponering, eller

d) ikke opfyldte anerkendelseskriterierne på det tidspunkt, hvor den blev medtaget i transaktionen.

Artikel 26 b, stk. 8, i STS-forordningen fastslår, at securitiseringen skal sikres ved en pulje af underliggende eksponeringer, som er homogene med hensyn til aktivtype, idet der tages hensyn til de særlige karakteristika, der er forbundet med aktivtypens pengestrømme, herunder deres karakteristika med hensyn til kontrakter, kreditrisiko og forudbetaling. En pulje af aktiver må kun omfatte én aktivtype.

De underliggende eksponeringer skal indeholde forpligtelser, der er kontraktmæssigt bindende, og som kan håndhæves med fuld regresret over for låntagerne og, hvor det er relevant, garantierne.

De underliggende eksponeringer er forbundet med fastsatte periodiske betalingsstrømme, hvis afdrag beløbsmæssigt kan variere, og som er betalinger vedrørende leje, hovedstol eller renter, eller som er relateret til eventuelle andre rettigheder til at modtage indkomst fra aktiver, som understøtter sådanne betalinger. De underliggende eksponeringer kan også generere indtægter fra salget af finansierede eller leasede aktiver. De underliggende eksponeringer må ikke omfatte værdipapirer som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 44), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU EØS-relevant tekst, bortset fra erhvervsobligationer, som ikke er noteret på en markedsplads.

Artikel 26 b, stk. 9, i STS-forordningen fastslår, at de underliggende eksponeringer ikke må omfatte securitiseringspositioner.

Artikel 26 b, stk. 10, i STS-forordningen fastslår, at de bevillingsstandarder, som de underliggende eksponeringer indgås på, og eventuelle væsentlige ændringer i forhold til forudgående bevillingsstandarder skal gøres fuldt tilgængelige for potentielle investorer uden unødigt forsinkelse. De underliggende eksponeringer skal bevilges med fuld regresret over for en låntager, der ikke er en "Securitisations Special Purpose Entity" (SSPE). Ingen tredjeparter må være involveret i kredit- eller bevillingsbeslutningerne vedrørende de underliggende eksponeringer.

I tilfælde af securitiseringer, hvor de underliggende eksponeringer er boliglån, må puljen af lån ikke omfatte lån, som er markedsført og bevilget med den klausul, at låneansøgeren eller, hvor det er relevant, mæglerne er gjort opmærksom på, at oplysningerne muligvis ikke er verificeret af långiveren.

Vurderingen af låntagerens kreditværdighed skal opfylde kravene i artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF eller artikel 18, stk. 1-4, stk. 5, litra a, og stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 EØS-relevant tekst eller, hvis det er relevant, tilsvarende krav i tredjelande. Det eksponeringsleverende institut eller den oprindelige långiver skal have erfaring med indgåelse af eksponeringer af samme art som de securitiserede.

Artikel 26 b, stk. 11, i STS-forordningen fastslår, at de underliggende eksponeringer på tidspunktet for udvælgelsen af de pågældende eksponeringer ikke må omfatte misligholdte eksponeringer som omhandlet i artikel 178, stk. 1, i CRR-Forordningen eller eksponeringer mod en kreditsvag låntager eller garantistiller, som, efter det eksponeringsleverende instituts eller den oprindelige långivers bedste overbevisning

a) er blevet erklæret insolvent, eller hvis kreditorer ved en domstol er givet en endelig ret til tvangsinddrivelse, som ikke kan appelleres, eller erstatning som følge af den manglende betaling inden for tre år forud for indgåelsesdatoen, eller som har gennemgået en gældsoplægningsproces for så vidt angår vedkommendes misligholdte eksponeringer inden for tre år forud for datoen for udvælgelse af de underliggende eksponeringer, medmindre

i) en omlagt underliggende eksponering ikke har frembragt nye restancer efter datoen for omlægningen, der skal have fundet sted mindst ét år forud for datoen for udvælgelse af de underliggende eksponeringer.

ii) de oplysninger, som det eksponeringsleverende institut gør tilgængelige i henhold til artikel 7, stk. 1, første afsnit, litra a, og litra e, nr. i), udtrykkeligt fastsætter andelen af omlagte underliggende eksponeringer, tidspunktet for og nærmere oplysninger om omlægningen og deres udvikling efter datoen for omlægningen.

b) på tidspunktet for indgåelse af den underliggende eksponering, hvis det er relevant, fandtes i et offentligt kreditregister over personer med negativ kredithistorik eller, hvis et sådant offentligt register ikke findes, et andet kreditregister, som er tilgængeligt for det eksponeringsleverende institut eller den oprindelige långiver, eller

c) har en kreditvurdering, hvor risikoen for at de aftalte betalinger misligholdes, vurderes som væsentlig højere end sammenlignelige eksponeringer, som det eksponeringsleverende institut besidder, og som ikke securitiseres.

Artikel 26 b, stk. 12, i STS-forordningen fastslår, at låntagerne skal have erlagt mindst én betaling på det tidspunkt, hvor eksponeringerne medtages i transaktionen, medmindre:

a) securitiseringen er en revolverende securitisering sikret ved eksponeringer, som afvikles med et enkelt afdrag, eller som har en restløbetid på mindre end ét år, herunder uden begrænsning månedlige betalinger på revolverende kreditter, eller

b) eksponeringen repræsenterer refinansieringen af en eksponering, der allerede indgår i transaktionen.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 26 b er en juridisk person, eksempelvis et pengeinstitut, der udsteder securitiseringer som defineret i STS-forordningen. Den strafbare handling består i ikke at have sikret, at de udstedte securitiseringer opfylder kravene til simpelhed i medfør af ovennævnte bestemmelser i artikel 26 b.

Et eksempel herpå kunne være et pengeinstitut, der undlader at sikre, at de underliggende eksponeringer ikke omfatter securitiseringsspositioner, som bekræftet i artikel 26 b, stk. 9.

Artikel 26 c i STS-forordningen fastsætter krav til standardiseringen af syntetiske securitiseringer.

Det følger af artikel 26 c, stk. 1, at det eksponeringsleverende institut eller den oprindelige långiver skal opfylde kravene om risikotilbageholdelse i henhold til artikel 6 i STS-forordningen.

Artikel 26 c, stk. 2, i STS-forordningen fastslår, at rente- og valutarisici, som opstår ved securitiseringen og deres mulige indvirkning på betalingerne til det eksponeringsleverende institut og investorerne, skal beskrives i transaktionsdokumentationen. Disse risici skal begrænses på passende vis, og eventuelle foranstaltninger, der træffes med henblik herpå, skal offentliggøres. Enhver sikkerhedsstillelse, der sikrer investors forpligtelser i henhold til aftalen om kreditrisikoafdækning, skal være denomineret i den samme valuta, som kreditrisikoafdækningsbetalingen er denomineret i.

I tilfælde af en securitisering, der anvender securitiseringsenheder med særligt formål (SSPE), skal størrelsen af SSPE'ens forpligtelser vedrørende rentebetalinger til investorerne på hver betalingsdato være lig med eller mindre end beløbet for SSPE'ens indtægter fra det eksponeringsleverende institut og enhver aftale om sikkerhedsstillelse. Undtagen med henblik på afdækning af renterisici eller valutarisici i forbindelse med de underliggende eksponeringer må porteføljen af underliggende eksponeringer ikke omfatte derivater. Sådanne derivater tegnes og dokumenteres i overensstemmelse med almindelige standarder for international finansiering.

Artikel 26 c, stk. 3, i STS-forordningen fastslår, at alle refererede rentebetalinger vedrørende transaktionen skal baseres på en af eller begge følgende punkter:

a) almindeligt anvendte markedsrentesatser eller almindeligt anvendte sektorbestemte rentesatser, der afspejler finansieringsomkostningerne, og som ikke knyttes til komplekse formler eller derivater

b) indtægter fra den sikkerhedsstillelse, der sikrer investo-

rens forpligtelser i henhold til aftalen om kreditrisikoafdækning.

Alle refererede forfaldne rentebetalinger vedrørende underliggende eksponeringer skal baseres på almindeligt anvendte markedsrentesatser eller almindeligt anvendte sektorbestemte rentesatser, der afspejler finansieringsomkostningerne, og må ikke knyttes til komplekse formler eller derivater.

Artikel 26 c, stk. 4, i STS-forordningen fastslår, at efter forekomst af en fyldestgørelsesgrund med hensyn til det eksponeringsleverende institut har investoren tilladelse til at træffe håndhævelsesforanstaltninger, ophæve aftalen om kreditrisikoafdækning eller gøre begge dele. I tilfælde af en securitisering, der anvender en SSPE, hvor der er udstedt påkrav eller givet meddelelse om opsigelse af aftalen om kreditrisiko-afdækning, må intet kontantbeløb tilbageholdes i SSPE'en ud over det nødvendige for at sikre den operationelle funktion af den pågældende SSPE, betaling af kreditrisikoafdækningsbetalinger for misligholdte underliggende eksponeringer, der stadig er ved at blive omlagt på tidspunktet for opsigelsen, eller den velordnede tilbagebetaling til investorerne i overensstemmelse med kontraktvilkårene i securitiseringen.

Artikel 26 c, stk. 5, i STS-forordningen fastslår, at tab skal fordeles mellem indehaverne af en securitiseringssposition efter tranchernes rangorden begyndende med den mest efterstillede tranche. Der skal anvendes sekventielle afdrag på alle trancher for at bestemme det udestående beløb for trancherne på hver betalingsdato begyndende fra den mest foranstillede tranche.

Uanset stk. 5, 2. pkt., skal transaktioner være kendetegnet ved ikkesekventiel prioritering af betalinger omfatte hændelser, der er relateret til udviklingen i de underliggende eksponeringer, der medfører, at prioriteringen af betalinger igen ændres til sekventiel prioritering af betalinger. Sådanne udviklingsrelaterede hændelser skal mindst omfatte

- a) enten stigningen i de misligholdte eksponeringers kumulative beløb eller stigningen i de kumulative tab ud over en given procentdel af den underliggende porteføljes beløb,
- b) én yderligere bagudrettet hændelse, og
- c) én fremadrettet hændelse.

Efterhånden som trancherne afdrages, skal en del af sikkerhedsstillelsen, der svarer til afdragene på disse trancher, tilbagebetales til investorerne, forudsat at investorerne har sikret disse trancher.

Hvis en kreditbegivenhed som omhandlet i artikel 26 e er indtruffet i forbindelse med underliggende eksponeringer, og gældsoplægningsprocessen for disse eksponeringer ikke er afsluttet, skal det kreditrisikoafdækningsbeløb, der er tilbage på enhver betalingsdato, mindst svare til den udestående

fiktive værdi af disse underliggende eksponeringer, minus eventuelle mellemliggende betalinger foretaget i relation til de pågældende underliggende eksponeringer.

Artikel 26 c, stk. 6, i STS-forordningen fastslår, at transaktionsdokumentationen skal indeholde passende førtidsindfrielsehændelser for en afslutning af den revolverende periode, såfremt en securitisering er en revolverende securitisering. Dokumentationen skal som minimum indeholde følgende:

- a) en forringelse af de underliggende eksponeringers kreditkvalitet, som bringer denne ned på eller under en på forhånd fastlagt tærskel
- b) en stigning i tab til over en på forhånd fastsat tærskel
- c) der genereres ikke tilstrækkeligt med nye underliggende eksponeringer, som lever op til den på forhånd fastlagte kreditkvalitet i en nærmere bestemt periode.

Artikel 26 c, stk. 7, i STS-forordningen fastslår, at transaktionsdokumentationen klart skal angive:

- a) aftalemæssige forpligtelser, opgaver og ansvar for administrationselskabet, trustee, andre udbydere af accessoriske tjenesteydelser eller tredjepartskontrolagenten, jf. artikel 26 e, stk. 4, alt efter hvad der er relevant.
- b) bestemmelser, der sikrer udskiftning af administrationselskabet, trustee, andre accessoriske tjenesteydere eller tredjepartskontrolagenten, jf. artikel 26 e, stk. 4, i tilfælde af misligholdelse fra en af disse tjenesteyderes side eller dennes insolvens, hvis disse tjenesteydere adskiller sig fra det eksponeringsleverende institut, på en måde, der ikke medfører, at leveringen af disse tjenester ophører.
- c) de forvaltningsprocedurer, der gælder for de underliggende eksponeringer på afslutningsdatoen og derefter, og de omstændigheder, under hvilke disse procedurer kan ændres.
- d) de forvaltningsstandarder, som administrationselskabet er forpligtet til at overholde i forbindelse med forvaltning af de underliggende eksponeringer inden for hele securitiseringens løbetid.

Artikel 26 c, stk. 8, i STS-forordningen fastslår, at administrationselskabet skal have ekspertise inden for forvaltning af eksponeringer af samme art som de securitiserede og have veldokumenterede og passende politikker, procedurer og risikostyringskontroller, der er forbundet med forvaltning af eksponeringer. Administrationselskabet skal desuden anvende forvaltningsprocedurer på de underliggende eksponeringer, der er mindst lige så strenge som dem, der anvendes af det eksponeringsleverende institut på tilsvarende eksponeringer, som ikke securitiseres.

Artikel 26 c, stk. 9, i STS-forordningen fastslår, at det eksponeringsleverende institut til enhver tid skal føre et ajourført referenceregister for at identificere de underliggende eksponeringer. I dette register identificeres referencelåntagere, de referenceforpligtelser, som de underliggende eksponeringer opstår fra, og for hver underliggende eksponering den nominelle værdi, der er kreditrisikoafdækket, og som er udestående.

Artikel 26 c, stk. 10, i STS-forordningen fastslår, at transaktionsdokumentationen skal indeholde klare bestemmelser, der letter den rettidige løsning af konflikter mellem forskellige investorklasser. I tilfælde af en securitisering, der anvender en SSPE, skal stemmerettigheder defineres klart og tildeles obligationsindehaverne. Ligeledes skal det ansvar, som påhviler trustee og andre enheder med betroede opgaver over for investorerne, klart identificeres.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 26 c er en juridiske person, eksempelvis et pengeinstitut, der udsteder securitiseringer som defineret i STS-forordningen. Den strafbare handling består i ikke at have sikret, at de udstedte securitiseringer opfylder kravene til standardisering, fastslået i de nævnte bestemmelser ovenfor i artikel 26 b.

Et eksempel kan være, at den juridiske person undlader at føre et ajourført referenceregister, som beskrevet i artikel 26 c, stk. 9.

Artikel 26 d i STS-forordningen indeholder krav til syntetiske securitiseringers transparens.

Det følger af artikel 26 d, stk. 1, i STS-forordningen, at det eksponeringsleverende institut forud for prisfastsættelsen skal gøre data vedrørende den statiske og dynamiske historiske misligholdelses- og tabsudvikling tilgængelige for potentielle investorer. Det betyder bl.a. data vedrørende overtrædelse af kontraktvilkår og misligholdelse, for eksponeringer, som i alt væsentligt svarer til dem, som securitiseres, samt datakilderne og kriterierne for at sidestille eksponeringerne. Disse data skal omfatte en periode på mindst fem år.

Artikel 26 d, stk. 2, i STS-forordningen fastslår, at en stikprøve af de underliggende eksponeringer skal kontrolleres af en relevant og uafhængig eksternt instans forud for afslutningen af transaktionen, idet det bl.a. undersøges, om de underliggende eksponeringer kan omfattes af kreditrisikoafdækning i henhold til aftalen om kreditrisikoafdækning.

Artikel 26 d, stk. 3, i STS-forordningen fastslår, at det eksponeringsleverende institut forud for fastsættelsen af prisen på securitiseringen skal gøre en "liability cash flow"-model tilgængelig for potentielle investorer, som repræsenterer det kontraktmæssige forhold mellem de underliggende eksponeringer.

ringer og de betalinger, der finder sted mellem det eksponeringsleverende institut, investorer, andre tredjeparter og, hvis det er relevant, SSPE'en, og skal efter prisfastsættelsen gøre modellen tilgængelig for investorer på løbende basis og for potentielle investorer efter anmodning.

Artikel 26 d, stk. 4, i STS-forordningen fastslår, at i tilfælde af en securitisering, hvor de underliggende eksponeringer er boliglån, billån eller billeasingaftaler, skal det eksponeringsleverende institut offentliggøre de tilgængelige oplysninger om miljøpræstationer for de aktiver, der finansieres via sådanne boliglån, billån eller billeasingaftaler som led i de oplysninger, der videregives i medfør af artikel 7, stk. 1, første afsnit, litra a.

Det følger af artikel 26 d, stk. 5, i STS-forordningen at det eksponeringsleverende institut er ansvarlig for overholdelse af artikel 7. De oplysninger, der kræves i henhold til artikel 7, stk. 1, første afsnit, litra a, skal forud for prisfastsættelsen gøres tilgængelige for potentielle investorer efter anmodning. De oplysninger, der kræves i henhold til artikel 7, stk. 1, første afsnit, litra b og d, skal gøres tilgængelige forud for prisfastsættelsen, i det mindste i udkast eller foreløbig form. Den endelige dokumentation skal gøres tilgængelig for investorerne senest 15 dage efter transaktionens afslutning.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 26 d i STS-forordningen er en juridisk person, der udsteder securitiseringer som defineret i STS-forordningen. Den strafbare handling består i ikke at have sikret, at de udstedte securitiseringer opfylder kravene til transparens, fastslået i artikel 26 d.

Et eksempel kunne være, at eksempelvis et pengeinstitut undlader at gøre data vedrørende den statiske og dynamiske historiske misligholdelses- og tabsudvikling, som beskrevet i artikel 26 d, stk. 1, tilgængelige for potentielle investorer. Derved opnår de potentielle investorer ikke tilstrækkeligt grundlag til at fastsætte en pris.

Artikel 26 e i STS-forordningen indeholder krav til aftalen om kreditrisikoafdækning, tredjepartskontrolagenten og det syntetiske mer-spread.

Artikel 26 e, stk. 1, i STS-forordningen fastslår, at aftalen om kreditrisikoafdækning mindst skal dække følgende kreditbegivenheder:

- a) De kreditbegivenheder, der er omhandlet i artikel 215, stk. 1, litra a, i CRR-Forordningen, hvis risikooverførslen opnås ved brug af garantier.
- b) De kreditbegivenheder, der er omhandlet i artikel 216, stk. 1, litra a, i CRR-Forordningen, hvis risikooverførslen opnås ved brug af kreditderivater.

Alle kreditbegivenheder skal dokumenteres. Kreditlempelser i den i artikel 47 b i CRR-Forordningen anvendte betydning, som finder anvendelse på de underliggende eksponeringer, udelukker ikke, at der kan udløses kreditbegivenheder.

Artikel 26 e, stk. 2, i STS-forordningen fastslår, at kreditrisikoafdækningsbetalingen efter en kreditbegivenhed beregnes på grundlag af det eksponeringsleverende instituts eller den oprindelige långivers faktiske realiserede tab, der er fremkommet i overensstemmelse med pengeinstitutts standardinddrivelsespolitikker og -procedurer for de relevante eksponeringstyper, og som er registreret i deres regnskaber på det tidspunkt, hvor betalingen foretages. Den endelige kreditrisikoafdækningsbetaling forfalder til betaling inden for et nærmere fastsat tidsrum efter afslutningen af gældsomlægningsprocessen for den relevante underliggende eksponering, hvis afslutningen af gældsomlægningsprocessen finder sted før det planlagte ubetingede udløb eller førtidigt ophør af aftalen om kreditrisikoafdækning.

Der skal foretages en foreløbig kreditrisikoafdækningsbetaling senest seks måneder efter, at en kreditbegivenhed som omhandlet i stk. 1 er indtruffet i tilfælde, hvor gældsomlægningen af tabene for den relevante underliggende eksponering ikke er afsluttet ved udgangen af den pågældende seks måneders periode. Den foreløbige kreditrisikoafdækningsbetaling skal som minimum udgøre det højeste af følgende:

- a) Det forventede tab, som svarer til den værdiforringelse, som er registreret af det eksponeringsleverende institut i dets regnskaber i overensstemmelse med de gældende regnskabsregler på det tidspunkt, hvor den foreløbige betaling foretages, under forudsætning af, at kreditaafdækningsaftalen ikke eksisterer og ikke dækker noget tab.
- b) Hvis det er relevant, det forventede tab givet misligholdelse (LGD) bestemt i overensstemmelse med tredje del, afsnit II, kapitel 3, i CRR-Forordningen.

Hvis der foretages en foreløbig kreditrisikoafdækningsbetaling, skal den under litra a nævnte kreditrisikoafdækningsbetaling foretages for at tilpasse den foreløbige afregning af tab til det faktiske realiserede tab.

Metoden til beregning af foreløbige og endelige kreditrisikoafdækningsbetalinger fastsættes i aftalen om kreditrisikoafdækning.

Kreditrisikoafdækningsbetalingen skal stå i forhold til den del af den udestående fiktive værdi af den tilsvarende underliggende eksponering, som er omfattet af aftalen om kreditrisikoafdækning.

Det eksponeringsleverende instituts ret til at modtage kreditrisikoafdækningsbetalingen skal kunne håndhæves. De beløb, som investorerne skal betale i henhold til aftalen om kreditrisikoafdækning, skal angives tydeligt i aftalen om kreditrisikoafdækning og begrænses. Det skal være muligt at beregne disse beløb under alle omstændigheder. I aftalen om kreditrisikoafdækning fastsættes det klart, under hvilke omstændigheder investorer skal foretage betalinger. Den i stk. 4 omhandlede tredjepartskontrolagent skal vurdere, om sådanne omstændighederne er indtruffet.

Størrelsen af kreditrisikoafdækningsbetalingen beregnes for den enkelte underliggende eksponering, for hvilken der er indtruffet en kreditbegivenhed.

Artikel 26 e, stk. 3, i STS-forordningen fastslår, at aftalen om kreditrisikoafdækning skal angive den maksimale forlængelsesperiode, som skal gælde for gældsoplægningsprocessen for underliggende eksponeringer, i forbindelse med hvilke der er indtruffet en kreditbegivenhed som omhandlet i stk. 1, men hvor gældsoplægningsprocessen ikke er afsluttet før det planlagte ubetingede udløb eller førtidigt ophør af aftalen om kreditrisikoafdækning. En sådan forlængelsesperiode må ikke overstige to år. Aftalen om kreditrisikoafdækning skal foreskrive, at der ved udløbet af denne forlængelsesperiode foretages en endelig kreditrisikoafdækningsbetaling på grundlag af det eksponeringsleverende instituts endelige tabsskøn, som skulle være blevet registreret af det eksponeringsleverende institut i dets regnskaber på det pågældende tidspunkt, under forudsætning af at kreditafdækningsaftalen ikke eksisterer og ikke dækker noget tab.

I tilfælde af ophør af aftalen om kreditrisikoafdækning fortsætter gældsoplægningsprocessen med hensyn til eventuelle udestående kreditbegivenheder, der er indtruffet før ophøret, på samme måde som beskrevet i første afsnit.

De kreditrisikoafdækningspræmier, der skal betales i henhold til aftalen om kreditrisikoafdækning, skal struktureres som betinget af den udestående nominelle værdi af de ikke-misligholdte securitiserede eksponeringer på betalings-tidspunktet og afspejle risikoen ved den afdækkede tranche. Med henblik herpå må aftalen om kreditrisikoafdækning ikke foreskrive garanterede præmier, forudgående præmiebetalinger, rabatordninger eller andre mekanismer, der kan forhindre eller begrænse den faktiske fordeling af tab til investorerne eller tilbageføre en del af de betalte præmier til det eksponeringsleverende institut efter transaktionens udløb.

Uanset nærværende stykkes tredje afsnit tillades forudgående præmiebetalinger i tilfælde, hvor garantiordningen er udtrykkeligt fastsat i en medlemsstats nationale lovgivning og er omfattet af en regaranti fra en af de enheder, der er anført

i artikel 214, stk. 2, litra a-d, i CRR-Forordningen, forudsat at statsstøttere reglerne overholdes.

Det skal beskrives i transaktionsdokumentationen, hvordan kreditrisikoafdækningspræmien og eventuelle relaterede kuponer beregnes for hver betalingsdato i securitiseringens løbetid.

Det eksponeringsleverende instituts ret til at modtage kreditrisikoafdækningspræmier skal kunne håndhæves.

Artikel 26 e, stk. 4, i STS-forordningen fastslår, at det eksponeringsleverende institut skal udpege en tredjepartskontrol-agent før datoen for transaktionens afslutning. For hver af de underliggende eksponeringer, for hvilke der gives meddelelse om kreditbegivenhed, kontrollerer tredjepartskontrolagenten som minimum følgende forhold:

- a) at den kreditbegivenhed, der henvises til i meddelelsen om kreditbegivenhed, er en kreditbegivenhed som specificeret i henhold til aftalen om kreditrisikoafdækning,
- b) at den underliggende eksponering indgik i referenceporteføljen på tidspunktet for den pågældende kreditbegivenheds indtræden,
- c) at den underliggende eksponering opfyldte anerkendelseskriterierne på tidspunktet for dets medtagelse i referenceporteføljen,
- d) hvis der er blevet tilføjet en underliggende eksponering til securitiseringen som følge af en genopfyldning, at en sådan genopfyldning er sket i overensstemmelse med betingelserne for genopfyldning,
- e) at det endelige tab stemmer overens med de tab, som det eksponeringsleverende institut har registreret i sin resultatopgørelse, og
- f) at tabene i forhold til de underliggende eksponeringer på det tidspunkt, hvor den endelige kreditrisikoafdækningsbetaling foretages, er blevet korrekt fordelt på investorerne.

Tredjepartskontrolagenten skal være uafhængig i forhold til det eksponeringsleverende institut og investorerne og, hvis det er relevant, til SSPE'en og skal have accepteret udnævnelsen til tredje-partskontrolagent pr. datoen for transaktionens afslutning.

Tredjepartskontrolagenten kan udføre kontrollen på grundlag af stikprøver i stedet for på grundlag af hver enkelt underliggende eksponering, som der anmodes om kreditrisikoafdækningsbetaling for. Investorerne kan anmode om kontrol af, om en eller flere bestemte underliggende eksponeringer opfylder anerkendelseskriterierne, hvis de ikke er tilfredse med den stikprøvebaserede kontrol.

Det eksponeringsleverende institut medtager et tilsagn i transaktionsdokumentationen om at give tredjepartskontrolagenten alle de oplysninger, der er nødvendige for at kunne kontrollere kravene fastsat i første afsnit.

Artikel 26 e, stk. 5, i STS-forordningen fastslår, at det eksponeringsleverende institut ikke må afslutte en transaktion forud for dens planlagte udløb af andre årsager end følgende begivenheder:

- a) investorens insolvens
- b) investorens manglende betaling af skyldige beløb i henhold til aftalen om kreditrisikoafdækning eller investors misligholdelse af en væsentlig forpligtelse fastlagt i transaktionsdokumenterne
- c) relevante reguleringsmæssige begivenheder, herunder
 - i) relevante ændringer i EU-retten eller national ret, relevante ændringer foretaget af de kompetente myndigheder i forbindelse med officielt offentliggjorte fortolkninger af sådan lovgivning, hvor sådanne findes, eller relevante ændringer i den skattemæssige eller regnskabsmæssige behandling af transaktionen, som har en væsentlig negativ indvirkning på en transaktions økonomiske effektivitet, i hvert enkelt tilfælde sammenlignet med det, der blev forudset på tidspunktet for indgåelsen af transaktionen, og som ikke med rimelighed kunne forventes på det pågældende tidspunkt eller
 - ii) en beslutning fra en kompetent myndighed om, at det eksponeringsleverende institut eller et eller flere af det eksponeringsleverende instituts tilknyttede selskaber ikke har eller ikke længere har tilladelse til at anerkende en væsentlig risikooverførsel, jf. artikel 245, stk. 2 eller 3, i CRR-Forordningen, med hensyn til securitiseringen.
- d) udnyttelse af en option på at opsiges transaktionen på et givet tidspunkt ("time call"), når den periode, der måles fra transaktionens afslutningsdato, er lig med eller større end den oprindelige referenceporteføljes vægtede gennemsnitlige løbetid på transaktionens afslutningsdato.
- e) Udnyttelse af en clean-up call option som defineret i artikel 242, nr. 1), i CRR-Forordningen.
- f) I tilfælde af ufinansieret kreditrisikoafdækning, at investoren ikke længere anerkendes som udbyder af kreditrisikoafdækning i henhold til kravene i artikel 26 e, stk. 8.

Det skal angives i transaktionsdokumentationen, om en af de i litra d og e omhandlede rettigheder indgår i den pågældende transaktion, og hvordan sådanne call-rettigheder er struktureret.

Med henblik på litra d må time call ikke være struktureret med henblik på at undgå fordeling af tab på kreditforbedringspositioner eller andre positioner, som indehaves af investorer, og må ikke være struktureret på anden vis med henblik på kreditforbedring.

Når muligheden for time call benyttes, skal de eksponeringsleverende institutter underrette de kompetente myndigheder om, hvordan kravet omhandlet i andet og tredje afsnit er opfyldt, herunder med en begrundelse for anvendelsen af time call og en plausibel redegørelse, som viser, at brugen af time call ikke er begrundet i en forringelse af kvaliteten af de underliggende aktiver.

I tilfælde af finansieret kreditrisikoafdækning skal sikkerhedsstillingen ved kreditrisikoafdækningsaftalens ophør tilbagebetales til investorerne i henhold til tranchernes rangorden med forbehold af bestemmelserne i den relevante insolvenslovgivning, i det omfang den finder anvendelse på det eksponeringsleverende institut.

Artikel 26 e, stk. 6, i STS-forordningen fastslår, at det eksponeringsleverende institut kan forpligte sig til et syntetisk mer-spread, der stilles til rådighed som en kreditforbedring for investorerne, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) Den beløbsmæssige størrelse af det syntetiske mer-spread, som det eksponeringsleverende institut forpligter sig til at anvende som kreditforbedring ved hver betalingsperiode, angives i transaktionsdokumentationen og udtrykkes som en fast procentdel af den samlede udestående porteføljesaldo ved begyndelsen af den relevante betalingsperiode (fast syntetisk mer-spread).
- b) Det syntetiske mer-spread, som ikke anvendes til dækning af kredittab, der opstår i løbet af hver betalingsperiode, tilbagebetales til det eksponeringsleverende institut.
- c) For eksponeringsleverende institutter, der anvender IRB-metoden, jf. artikel 143 i CRR-Forordningen, overstiger det samlede forpligtede beløb pr. år ikke de forventede tab over ét år på alle underliggende eksponeringer for nævnte år, beregnet i overensstemmelse med artikel 158 i nævnte forordning.
- d) For eksponeringsleverende institutter, der ikke anvender IRB-metoden, jf. artikel 143 i CRR-Forordningen, skal beregningen af de forventede tab over ét år i den underliggende portefølje klart fastlægges i transaktionsdokumentationen.
- e) I transaktionsdokumentationen angives de betingelser, der er fastsat i dette stykke.

Artikel 26 e, stk. 7, i STS-forordningen fastslår, at aftalerne

om kreditrisikoafdækning skal opfylde én af følgende betingelser:

a) En garanti, der opfylder de krav, der er fastsat i tredje del, afsnit II, kapitel 4, i CRR-forordningen, hvorved kreditrisikoen overføres til en af de enheder, der er anført i artikel 214, stk. 2, litra a-d, i CRR-Forordningen, forudsat at eksponeringerne mod investoren kan tillægges en risikovægt på 0 % i henhold til nævnte forordnings tredje del, afsnit II, kapitel 2.

b) En garanti, der opfylder de krav, der er fastsat i tredje del, afsnit II, kapitel 4, i CRR-forordningen, som drager fordel af en regaranti fra en af de enheder, der er omhandlet i dettes stykkes litra a.

c) Anden kreditrisikoafdækning, som ikke er omhandlet i dette stykkes litra a og b i form af garantier, kreditderivater eller credit linked notes, der opfylder kravene i artikel 249, i CRR-forordningen, forudsat at investorens forpligtelser er sikret ved sikkerhedsstillelse, der opfylder kravene i stk. 9 og 10 i nærværende artikel.

Artikel 26 e, stk. 8, i STS-forordningen fastslår, at anden kreditrisikoafdækning, der er omhandlet i stk. 7, litra c, skal opfylde følgende krav:

a) Det eksponeringsleverende instituts ret til at anvende sikkerhedsstillelsen til at opfylde investorenes forpligtelser vedrørende risikoafdækningsbetaling kan håndhæves, og muligheden for at håndhæve denne ret er sikret gennem passende aftaler om sikkerhedsstillelse.

b) Der kan ske en håndhævelse af investorenes ret til at tilbagelevere en sikkerhedsstillelse, der ikke er blevet anvendt til at opfylde risikoafdækningsbetalinger, når securitiseringen afvikles, eller efterhånden som trancherne afdrages.

c) Hvis sikkerhedsstillelsen er investeret i værdipapirer, indeholder transaktionsdokumentationen kriterierne for anerkendelseskriterier og deponeringsordninger for sådanne værdipapirer.

Det skal angives i transaktionsdokumentationen, om investorerne fortsat er eksponeret for det eksponeringsleverende instituts kreditrisiko.

Det eksponeringsleverende institut indhenter en udtalelse fra en kvalificeret juridisk rådgiver, der bekræfter, at kreditrisikoafdækningen kan håndhæves i alle relevante jurisdiktioner.

Artikel 26 e, stk. 9, i STS-forordningen fastslår, at hvis der ydes anden kreditrisikoafdækning, jf. denne artikels stk. 7, litra c, skal det eksponeringsleverende institut og investoren anvende sikkerhedsstillelse af høj kvalitet, der er

a) enten sikkerhedsstillelse i form af gældsinstrumenter med en risikovægt på 0 %, jf. tredje del, afsnit II, kapitel 2, i CRR-forordningen, som opfylder betingelserne:

i) Gældsinstrumenterne har en maksimal restløbetid på tre måneder, som ikke må være længere end den tid, der resterer til næste betalingsdato.

ii) Gældsinstrumenterne kan indløses til kontanter til et beløb, der svarer til den udestående del af den risikoafdækkede tranche.

iii) Gældsinstrumenterne opbevares af en depositar, der er uafhængig af det eksponeringsleverende institut og investorerne.

b) eller sikkerhedsstillelse i form af kontanter opbevaret af et tredjepartskreditinstitut eller i form af kontanter ved deponering hos det eksponeringsleverende institut, forudsat at kreditkvalitetstrin 2 som fastsat i artikel 136, i CRR-Forordningen, som minimum overholdes.

Uanset første afsnit kan kun det eksponeringsleverende institut, forudsat at investoren har givet sit udtrykkelige samtykke i den endelige transaktionsdokumentation efter at have udført sin due diligence-undersøgelse i henhold til nærværende forordnings artikel 5, herunder en vurdering af enhver relevant modpartsrisikoeksponering, gøre brug af sikkerhedsstillelse af høj kvalitet i form af kontanter deponeret hos det eksponeringsleverende institut eller et af dets tilknyttede selskaber, såfremt det eksponeringsleverende institut eller et af dets tilknyttede selskaber mindst opfylder kreditkvalitetstrin 2 i overensstemmelse med konverteringen som fastsat i artikel 136 i CRR-Forordningen.

De kompetente myndigheder, der er udpeget i henhold til artikel 29, stk. 5, i STS-forordningen kan efter høring af the European Banking Authority (EBA) tillade sikkerhedsstillelse i form af kontanter deponeret hos det eksponeringsleverende institut eller et af dets tilknyttede selskaber, såfremt det eksponeringsleverende institut eller et af dets tilknyttede selskaber opfylder kreditkvalitetstrin 3. Det er forudsat, at der kan fremlægges dokumentation for markedsvanskeligheder, objektive hindringer i forbindelse med det kreditkvalitetstrin, der er tildelt instituttets medlemsstat, eller betydelige potentielle koncentrationsproblemer i den pågældende medlemsstat som følge af anvendelsen af minimumskravet om kreditkvalitetstrin 2 som omhandlet i andet afsnit.

Hvis et tredjepartskreditinstitut eller det eksponeringsleverende institut eller et af dets tilknyttede selskaber ikke længere opfylder minimumskreditkvalitetstrin 2, skal sikkerhedsstillelsen inden for ni måneder overføres til et tredjepartskreditinstitut med kreditkvalitetstrin 3 eller derover, eller sikkerhedsstillelsen skal investeres i værdipapirer, der opfylder kriterierne i første afsnit, litra a.

Kravene i dette afsnit anses for opfyldt i tilfælde af investeringer i credit linked notes udstedt af det eksponeringsleverende institut i overensstemmelse med artikel 218, i CRR-Forordningen.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 26 e i STS-forordningen er en juridisk person, der udsteder securitiseringer som defineret i STS-forordningen. Den strafbare handling består i ikke at have sikret, at de udstedte securitiseringer opfylder kravene til aftalen om kreditrisikoafdækning, tredjepartskontrolagenten og det syntetiske mer-spread, som er fastslået i artikel 26 e.

Et eksempel kunne være, at pengeinstituttet undlader at sikre, at aftalen om kreditrisikoafdækning ikke foreskriver garanterede præmier, forudgående præmiebetalinger, rabatordninger eller andre mekanismer, der kan forhindre eller begrænse den faktiske fordeling af tab til investorerne eller tilbageføre en del af de betalte præmier til det eksponeringsleverende institut efter transaktionens udløb.

Til nr. 37 (§ 373, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget § 1, nr. 2, foreslås det at indsætte et nyt stk. 3 i § 7. De gældende stk. 3-7 bliver herefter stk. 4-8.

Det foreslås derfor, at henvisningen til § 7, stk. 1-3, i § 373, stk. 9, ændres til en henvisning til § 7, stk. 1-4.

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 2.

Til nr. 38 (§ 386 i lov om finansiel virksomhed)

Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk eksisterer ikke længere.

Det foreslås derfor at ophæve § 386.

Til nr. 39 (Bilag 10, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 269 a, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan begrænse en virksomheds udlodning til det maksimale udlodningsbeløb, hvis en virksomhed, der er underlagt krav om nedskrivningsegne passiver, jf. lovens § 266, opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. lovens § 125 a, men ikke når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver. Det maksimale udlodningsbeløb beregnes i overensstemmelse med bilag 10, nr. 1, jf. dog stk. 2.

Bilag 10, nr. 1, til lov om finansiel virksomhed fastsætter, hvordan det maksimale udlodningsbeløb efter § 269 a, beregnes.

Det maksimale udlodningsbeløb, der henvises til i § 269 a, beregnes efter en formel, som fremgår af bilaget. Imidlertid er metoden for beregningen af det maksimale udlodningsbeløb også beskrevet med ord i bilaget. Metoden for beregningen er dermed angivet to gange på to forskellige måder.

Det vurderes hensigtsmæssigt, at metoden for beregning af det maksimale udlodningsbeløb alene er angivet som en formel.

Det foreslås derfor i *bilag 10, nr. 1*, at følgende sætning udgår; at multiplicere den sum, der beregnes i overensstemmelse med nr. 2 i nærværende bilag, med den faktor, der fastsættes i overensstemmelse med nr. 3 i nærværende bilag.

Ændringen er af teknisk karakter og har ikke indholdsmæssig betydning.

Til § 2

Til nr. 1 (§ 20, stk. 2, nr. 5, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Den gældende § 20, stk. 2, nr. 5, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. fastsætter krav om, at en forvalter af alternative investeringsfonde skal sikre sig, at virksomhedens udbetaling af variabel løn sker over en periode, hvis den udbetales til medlemmer af ledelsen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på forvalterens risikoprofil eller på risikoprofilen for de forvaltede alternative investeringsfonde. Hvis en alternativ investeringsfonds livscyklus er kortere end henholdsvis 3 og 4 år, tilpasses perioden i 1. pkt., til fondens livscyklus og indløsningspolitik.

Den gældende bestemmelse forpligter forvalteren til at sikre, at udbetaling af mindst 40 pct. af den variable løndel, ved større beløb 60 pct., sker over en periode på mindst 3 år med påbegyndelse et år efter beregningstidspunktet, dog for medlemmer af ledelsen mindst 4 år, med en ligelig fordeling over årene eller med en voksende andel i slutningen af perioden. Hvis en alternativ investeringsfonds livscyklus er kortere end henholdsvis 3 og 4 år, tilpasses perioden i 1. pkt., til fondens livscyklus og indløsningspolitik.

Det foreslås i § 20, stk. 2, nr. 5, at udskydelsesperioden for væsentlige risikotagere udvides fra mindst 3 år til mindst 4 år og for medlemmer af ledelsen fra mindst 4 år til mindst 5 år. Forvalterens udbetaling af mindst 40 pct. af en variabel løndel til væsentlige risikotagere, ved større beløb 60 pct., skal således ske over en periode på mindst 4 år med påbegyndelse et år efter beregningstidspunktet og for medlemmer af ledelsen mindst 5 år, med en ligelig fordeling over årene eller med en voksende andel i slutningen af perioden. Hvis en alternativ investeringsfonds livscyklus er

kortere end henholdsvis 4 og 5 år, tilpasses perioden i 1. pkt., til fondens livscyklus og indløsningspolitik.

Ved lov nr. 2110 af 22. december 2020 blev udskydelsesperioden for udbetaling af variabel løn forlænget. Med henblik på at ensarte aflønningsreglerne på tværs af lovgivningen på det finansielle område foreslås forlængelsen af udskydelsesperioden, udbredt til de øvrige aflønningsregler i den finansielle regulering.

Det følger af den foreslåede overgangsbestemmelse i lovforslagets § 20, at en variabel løn, der allerede ved lovens ikrafttræden er optjent eller under udskydelse, skal efterleve de gældende udskydelsesregler. Det vil sige, at en større andel af en variabel løn til en væsentlig risikotager skal udbetales over en periode på 3 år, mens udbetalingen af en større andel af en variabel løn til medlemmer af ledelsen skal udbetales over en periode på 4 år efter de gældende regler.

Den foreslåede udvidelse af udbetalingsperioden finder anvendelse for variabel løn, der optjenes i optjeningsperioden efter lovens ikrafttræden.

Til nr. 2 (§ 22, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det følger af den gældende § 22, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at forvalteren skal offentliggøre det samlede vederlag for hvert enkelt medlem af bestyrelsen og direktionen i årsrapporten.

Det foreslås i § 22, stk. 3, 1. pkt., at lade kravet om, at oplysningerne om bestyrelsesmedlemmers og direktionsmedlemmers samlede vederlag skal offentliggøres i årsrapporten, udgå.

Den foreslåede ændring vil medføre, at der ikke længere stilles krav om, at offentliggørelsen af oplysninger om bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag skal ske i årsrapporten.

Med den foreslåede ændring sikres det, at offentliggørelsen af oplysninger om bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag kan ske i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, litra e, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse). Bestemmelsen i artikel 5, stk. 1, litra e, indebærer, at personoplysninger, eksempelvis oplysninger om bestyrelsens eller direktionens individuelle vederlag, som udgangspunkt skal slettes eller anonymiseres når de ikke længere er nødvendige.

Forvalteren er fortsat forpligtet til at offentliggøre oplysninger om det samlede vederlag for hvert enkelt medlem af bestyrelsen og direktionen, som vedkommende som led i dette hverv har optjent fra forvalteren i det pågældende regnskabsår, og som vedkommende i samme regnskabsår har optjent som medlem af bestyrelsen eller direktionen i en virksomhed inden for samme koncern.

Det foreslås i § 22, stk. 3, 2. pkt., at forvalteren skal angive i årsrapporten, hvor oplysningerne i henhold til 1. pkt. kan findes.

Der stilles ikke krav til, hvor i årsrapporten forvalteren skal angive, hvor oplysningerne bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag er offentliggjort. Forvalteren kan eksempelvis offentliggøre oplysningerne om ledelsens individuelle vederlag i vederlagsrapporten med en note herom i årsrapporten.

Det foreslås i § 22, stk. 3, 3. pkt., at oplysningerne skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for den seneste årsrapports offentliggørelse.

Det følger af det foreslåede, at oplysningerne om bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for den seneste årsrapports offentliggørelse.

Det foreslåede vil sikre, at forvalterens kunder og investorer mv. får vederlagsoplysningerne samtidig med den seneste årsrapport.

Offentliggørelse af oplysningerne om ledelsens individuelle vederlag i en periode efter årsrapportens offentliggørelse er nødvendig for, at aktionærer, potentielle investorer og interessenter bedre kan vurdere, hvordan forvalteren aflønner sin ledelse.

Til nr. 3 (§ 27 a, stk. 1, 4. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

§ 27 a i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. (FAIF-loven) indeholder regler om whistleblowerordninger for forvaltere af alternative investeringsfonde, der er omfattet af FAIF-loven.

Reglerne udmønter dele af den politiske aftale af 10. oktober 2013 om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6) samt den politiske aftale af 19. september 2018 om yderligere initiativer til styrkelse af indsatsen mod hvidvask og terrorfinansiering.

Det følger af § 27 a, stk. 1, i FAIF-loven, at en forvalter af alternative investeringsfonde skal have en ordning, hvor forvalterens ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af FAIF-loven, regler udstedt i medfør heraf og bestemmelser indeholdt i Den Europæiske Unions forordninger for de områder af loven, som Finanstilsynet fører tilsyn med, begået af forvalteren af alternative investeringsfonde, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i forvalteren. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Forvalteren skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan forvalteren har fulgt op på indberetningerne.

Det fremgår af § 27 a, stk. 2, at ordningen i stk. 1 kan etableres via kollektiv overenskomst.

Ifølge § 27 a, stk. 3, i FAIF-loven finder stk. 1 alene anvendelse for forvaltere af alternative investeringsfonde, som beskæftiger flere end fem ansatte. Ordningen nævnt i stk. 1 og 2 skal være etableret senest 3 måneder efter, at virksomheden har ansat den sjette ansatte.

Finanstilsynet kan i særlige tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning, dispensere fra kravet i stk. 1, jf. § 27 a, stk. 4, i FAIF-loven. Dispensation kan alene gives, hvor der foreligger særlige forhold, som tilsiger, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at stille krav om etablering af en whistleblowerordning.

Det foreslås at indsætte et 4. pkt. i § 27 a, stk. 1, i FAIF-loven, hvorefter lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen omfattet af 1. pkt.

Det foreslåede har til formål at sikre ens krav for alle virksomheder underlagt Finanstilsynets tilsyn i overensstemmelse med bankpakke 6. Behovet for at sikre ens krav er foranlediget af ikrafttrædelsen af lov om beskyttelse af whistleblowere, jf. lov nr. 1436 af 29. juni 2021, der implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1937 af 23. oktober 2019 om beskyttelse af personer, der indberetter overtrædelser af EU-retten (whistleblowerdirektivet).

Det følger af det foreslåede 4. pkt., at lov om beskyttelse af whistleblowere vil finde anvendelse på ordningen omfattet af 1. pkt.

Det foreslåede præciserer, at reglerne i FAIF-loven har forrang, når de giver whistlebloweren en bedre beskyttelse, end whistlebloweren vil få i medfør af lov om beskyttelse af whistleblowere. Indberetninger til whistleblowerordninger i forvaltere af alternative investeringsfonde skal derfor fortsat kunne foretages anonymt i medfør af § 27 a, stk. 1, 2. pkt., i

FAIF-loven. Det er på trods af, at der ikke stilles krav om, at indberetninger til interne whistleblowerordninger skal kunne foretages anonymt i medfør af lov om beskyttelse af whistleblowere. Det betyder bl.a., at kravene om bekræftelse, opfølgning og feedback, jf. § 12, stk. 2, nr. 1-3, i lov om beskyttelse af whistleblowere, ikke gælder i de tilfælde, hvor indberetningen er indgivet anonymt, og hvor det som følge af udformningen af whistleblowerordningen ikke vil være muligt at sende en sådan bekræftelse, følge op eller give feedback til whistlebloweren. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis den anonyme indberetning indgives til en fysisk postkasse.

Det foreslåede ændrer ikke på det skriftlige dokumentationskrav, der gælder for opfølgninger på indberetninger, og som bidrager til at sikre en effektiv tilsynsførelse, jf. § 27 a, stk. 1, 3. pkt., i FAIF-loven.

Det foreslåede præciserer, at whistleblowerordninger i forvaltere af alternative investeringsfonde ud over at leve op til kravene i FAIF-loven tillige skal opfylde minimumskravene i lov om beskyttelse af whistleblowere i det omfang, kravene giver de ansatte en bedre beskyttelse end FAIF-loven.

Lov om beskyttelse af whistleblowere forpligter alene arbejdsgivere med 50 eller flere ansatte til at etablere en intern whistleblowerordning, jf. § 9, stk. 1, i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Den foreslåede bestemmelse medfører ikke ændringer i, hvilke virksomheder der i medfør af FAIF-loven er forpligtet til at etablere interne whistleblowerordninger.

Forslaget indebærer, at whistleblowerordninger i forvaltere af alternative investeringsfonde med færre end 50 ansatte, som er oprettet i henhold FAIF-loven, også skal opfylde kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere. Dette gælder uanset, at lov om beskyttelse af whistleblowere alene forpligter arbejdsgivere med 50 eller flere ansatte til at etablere en intern whistleblowerordning.

Der er herved ikke taget stilling til, hvorvidt indberetninger, som i øvrigt vedrører alvorlige lovovertrædelser eller øvrige alvorlige forhold, jf. § 1, nr. 2, i lov om beskyttelse af whistleblowere, omfatter indberetninger i medfør af § 27 a i FAIF-loven.

Det foreslåede indebærer ikke en ændring af personkredsen, som den interne whistleblowerordning i medfør af FAIF-loven skal stilles til rådighed for. En forvalter af alternative investeringsfonde er således fortsat kun forpligtet til at stille ordningen til rådighed for forvalterens ansatte. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.23.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Bestemmelsen i § 27 a, stk. 2, i FAIF-loven, om at ordningen i stk. 1 kan etableres via kollektiv overenskomst, vil ikke blive berørt af det foreslåede 4. pkt.

Finanstilsynets mulighed for i særlige tilfælde at dispensere fra kravet i § 27 a, stk. 1, jf. stk. 4, i FAIF-loven, hvor Finanstilsynet vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning, vil fortsat bestå. Finanstilsynet kan imidlertid ikke undtage fra kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere. Forvaltere af alternative investeringsfonde med 50 eller flere ansatte vil derfor skulle have en whistleblowerordning i henhold til lov om beskyttelse af whistleblowere og leve op til kravene i denne lov, uanset at Finanstilsynet måtte undtage forvalteren fra kravet i § 27 a, stk. 1, i FAIF-loven.

Finanstilsynets tilsyn med forvaltere af alternative investeringsfonde vil ikke blive berørt af den foreslåede bestemmelse. Finanstilsynet vil fortsat have kompetence til at føre tilsyn med disses overholdelse af bl.a. § 27 a i FAIF-loven, herunder kravet om at en forvalter af alternative investeringsfonde skal have en intern whistleblowerordning, at indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt, og at forvalteren skriftligt skal kunne dokumentere, hvordan forvalteren har fulgt op på indberetningerne. Finanstilsynet har ikke kompetence til at føre tilsyn med reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere. I de situationer hvor et krav eksempelvis følger af både § 27 a i FAIF-loven og reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere, vil Finanstilsynet have kompetence til at føre tilsyn med overholdelsen af § 27 a i FAIF-loven.

Til nr. 4 (§ 137, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det fremgår af § 137, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at det skal fremgå af afdelingens navn, hvis bestyrelsen kan etablere andelsklasser i afdelingen.

Etablering af andelsklasser giver mulighed for at underopdele afdelinger i kapitalforeninger og AIF-SIKAV'er. Andelsklasserne har forskellige karakteristika og kan dermed målrettes bestemte typer investorer.

§ 137, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. blev indført i loven af hensyn til styring af administrative systemer i det daværende SKAT (nu Skattestyrelsen).

Der er ikke længere tekniske eller administrative årsager i Skattestyrelsen til opretholdelse af kravet om, at det af afdelingens navn fremgår, hvis bestyrelsen kan etablere andelsklasser i afdelingen.

Det foreslås på den baggrund, at § 137, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. ophæves.

Ophævelsen vil medføre, at der fremadrettet ikke længere vil være krav om, at det skal fremgå af afdelingsnavnet, at der kan etableres andelsklasser i den pågældende afdeling.

Til nr. 5 (§ 155, stk. 1, 6. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Den gældende bestemmelse i § 155, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. angiver bl.a. de regler i øvrig lovgivning og forordninger, som Finanstilsynet påser overholdelsen af.

Det foreslås i § 155, stk. 1, 6. pkt., at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer.

Det foreslåede medfører, at Finanstilsynet vil blive udpeget som kompetent myndighed til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen. Med den foreslåede ændring vil Finanstilsynet også kunne påse overholdelsen af de regler, som Kommissionen har hjemmel til at udstede i medfør af taksonomiforordningen.

Taksonomiforordningen finder bl.a. anvendelse på finansielle markedsdeltagere. Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. en forvalter af alternative investeringsfonde, en forvalter af en kvalificeret venturekapitalfond, der er registreret i medfør af artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, og en forvalter af en kvalificeret social iværksætterfond, der er registreret i medfør af artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, jf. artikel 2, nr. 2, i taksonomiforordningen, jf. artikel 2, nr. 1, litra e, g og h, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen).

Taksonomiforordningen fastsætter yderligere krav til de oplysninger, som finansielle markedsdeltagere skal give forud for indgåelse af en aftale, og i periodiske rapporter i medfør af disclosureforordningen, når finansielle markedsdeltagere stiller finansielle produkter i medfør af artikel 8 og artikel 9 i disclosureforordningen til rådighed, eller når finansielle markedsdeltagere stiller et finansielt produkt til rådighed, som ikke er omfattet af artikel 8 eller artikel 9 i disclosureforordningen.

Ved finansielle markedsdeltagere i taksonomiforordningen

forstås de finansielle markedsdeltagere som defineret i disclosureforordningen, hvilket bl.a. er et fondsmæglerselskab eller pengeinstitut, der yder porteføljepleje, eller et forsikringssselskab, der udbyder et forsikringsbaseret investeringsprodukt.

Efter artikel 21, stk. 1, i taksonomiforordningen skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, der er omhandlet i artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen overvåger, at finansielle markedsdeltagere opfylder kravene i artikel 5, 6 og 7, i taksonomiforordningen. Endvidere skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget af de nationale myndigheder, har de nødvendige tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, til at kunne udføre de opgaver, der er omfattet af taksonomiforordningen.

Finanstilsynet er udpeget som kompetent myndighed til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af disclosureforordningen i medfør af lov nr. 1940 af 15. december 2020.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet bl.a. vil kunne udstede påbud og påtaler for overtrædelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen eller regler udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsen supplerer artikel 21, stk. 1, i taksonomiforordningen.

Til nr. 6 (§ 189 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Den gældende bestemmelse i § 189 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. indeholder en klageadgang til Erhvervsankenævnet for den, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til loven eller regler udstedt i medfør heraf retter sig mod.

Det foreslås i § 189 at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer.

Det foreslåede medfører, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af taksonomiforordningen eller regler udstedt i medfør heraf kan indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende, som afgørelsen retter sig til.

Til nr. 7 (§ 168, stk. 3, 1. pkt. og § 168 a, stk. 3, 1. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde)

Det følger af den gældende § 168, stk. 3, 1. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. at Finanstilsynet har en bemyndigelse til at påbyde en forvalter med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiell lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 13, stk. 3, nr. 1.

Det følger af den gældende § 168 a, stk. 3, 1. pkt., at Finanstilsynet har bemyndigelse til at påbyde en depositar med tilladelse efter § 46, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiell lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 13, stk. 3, nr. 1.

Det foreslås i § 168, stk. 3, 1. pkt. og § 168 a, stk. 3, 1. pkt., at tilrette bestemmelseernes ordlyd, således den er i overensstemmelse med ordlyden af lovens § 13, stk. 1, nr. 3.

Det følger af § 13, stk. 1, nr. 3, at et medlem af ledelsen i en forvalter med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde.

Det følger af § 46, stk. 6, jf. § 13, stk. 3, nr. 1, at ledelsen i enheder, der ønsker at fungere som depositar, ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller stilling på betryggende måde. § 13, stk. 3, nr. 1, nævner således anden relevant lovgivning. § 168 a, stk. 3, 1. pkt. henviser til § 13, stk. 3, nr. 1, men nævner ikke anden relevant lovgivning.

Det foreslås at præcisere § 168, stk. 3, 1. pkt. og § 168 a, stk. 3, 1. pkt., således Finanstilsynets bemyndigelse efter stk. 3, 1. pkt., inkluderer tilfælde, hvor der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af anden relevant lovgivning. Dermed bringes ordlyden af bestemmelserne i overensstemmelse med bestemmelsens henvisning til lovforslagets § 13, stk. 1, nr. 3.

Finanstilsynets bemyndigelse til at påbyde en forvalter med tilladelse til at forvalte investeringsfonde og en depositar med tilladelse efter § 46, stk. 3, af afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod vedkommende i en straffesag om overtrædelse af denne lov, vil ikke afskæres med den foreslåede præcisering. Denne lov anses for en del af den finansielle lovgivning.

Til nr. 8 (§ 190, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

§ 190 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., er en strafbestemmelse. Det følger af bestemmelsen i § 190, stk. 1, at overtrædelser af specifikt opregnede bestemmelser i FAIF-loven kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Det foreslås i § 190, stk. 1, at ændre »§ 137, stk. 5,« til: »§ 137, stk. 4«.

Det foreslåede er en konsekvensrettelse på baggrund af, at § 137, stk. 3, foreslås ophævet ved lovforslagets § 2, nr. 4.

Der er med ændringen ikke tilsigtet en ændring af retstilstanden for overtrædelse af bestemmelsen.

Til § 3

Til nr. 1 (§ 10, stk. 1, nr. 3, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det følger af den gældende § 10, stk. 1, nr. 3, at Finanstilsynet tillader en SIKAV at udøve virksomhed, hvis medlemmerne af SIKAV's bestyrelse opfylder kravene i § 39.

Det foreslås at ændre henvisningen i § 10, stk. 1, nr. 3, fra § 39 til en henvisning til bestemmelsen om egnethed og hæderlighed i § 57.

Bestemmelsen om egnethed og hæderlighed blev med lov nr. 597 af 12. juni 2013 om investeringsforeninger mv. rykket fra § 39 til § 57, men henvisningen i § 10, stk. 1, nr. 3, blev ikke i samme forbindelse ændret. Henvisningen i § 10, stk. 1, nr. 3, foreslås derfor ændret til § 57, således at en SIKAV's tilladelse til at udøve virksomhed er betinget af, at medlemmerne af SIKAV's bestyrelse opfylder egnetheds- og hæderlighedskravene i § 57.

Til nr. 2 (§ 48 a, stk. 1, nr. 5, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den gældende § 48 a, stk. 1, nr. 5, fastsætter krav om, at bestyrelsen i en investeringsforening skal sikre sig, at investeringsforeningens udbetaling af variabel løn sker over en periode, hvis den udbetales til medlemmer af bestyrelsen og direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på en eller flere afdelingers risikoprofil eller på risikoprofilen for de forvaltede alternative investeringsfonde.

Den gældende bestemmelse forpligter investeringsforeningens bestyrelse til at sikre, at udbetaling af mindst 40 pct.

af den variable løndel, ved større beløb 60 pct., sker over en periode på mindst 3 år med påbegyndelse et år efter beregningstidspunktet, dog for medlemmer af bestyrelsen og direktionen mindst 4 år, med en ligelig fordeling over årene eller med en voksende andel i slutningen af perioden.

Det foreslås i § 48 a, stk. 1, nr. 5, at udskydelsesperioden for væsentlige risikotagere udvides fra mindst 3 år til mindst 4 år og for medlemmer af bestyrelsen og direktionen fra mindst 4 år til mindst 5 år. Investeringsforeningens udbetaling af mindst 40 pct. af en variabel løndel til væsentlige risikotagere, ved større beløb 60 pct., skal således ske over en periode på mindst 4 år med påbegyndelse et år efter beregningstidspunktet og for medlemmer af bestyrelsen og direktionen mindst 5 år, med en ligelig fordeling over årene eller med en voksende andel i slutningen af perioden.

Ved lov nr. 2110 af 22. december 2020 blev udskydelsesperioden for udbetaling af variabel løn forlænget. Med henblik på at ensarte aflønningsreglerne på tværs af lovgivningen på det finansielle område foreslås forlængelsen af udskydelsesperioden, udbredt til de øvrige aflønningsregler i den finansielle regulering.

Det følger af den foreslåede overgangsbestemmelse i lovforslagets § 16, at en variabel løn, der allerede ved lovens ikrafttræden er optjent eller under udskydelse, skal efterleve de gældende udskydelsesregler. Det vil sige, at en større andel af en variabel løn til en væsentlig risikotager skal udbetales over en periode på 3 år, mens udbetalingen af en større andel af en variabel løn til medlemmer af ledelsen skal udbetales over en periode på 4 år efter de gældende regler.

Den foreslåede udvidelse af udbetalingsperioden finder anvendelse for variabel løn, der optjenes i optjeningsperioden efter lovens ikrafttræden.

Til nr. 3 (§ 48 c, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det følger af den gældende § 48 c, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v., at investeringsforeninger skal offentliggøre det samlede vederlag for hvert enkelt medlem af bestyrelsen og direktionen i årsrapporten.

Det foreslås i § 48 c, stk. 4, 1. pkt., at lade kravet om, at oplysningerne om bestyrelsesmedlemmers og direktionsmedlemmers samlede vederlag skal offentliggøres i årsrapporten udgå.

Den foreslåede ændring vil medføre, at der ikke længere stilles krav om, at offentliggørelsen af oplysninger om bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag skal ske i årsrapporten.

Med den foreslåede ændring sikres det, at offentliggørelsen af oplysninger om bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag kan ske i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, litra e, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse). Bestemmelsen i artikel 5, stk. 1, litra e, indebærer, at personoplysninger, eksempelvis oplysninger om bestyrelsens eller direktionens individuelle vederlag, som udgangspunkt skal slettes eller anonymiseres når de ikke længere er nødvendige.

Investeringsforeningen er fortsat forpligtet til at offentliggøre oplysninger om det samlede vederlag for hvert enkelt medlem af bestyrelsen og direktionen, som vedkommende som led i dette hverv har optjent fra investeringsforeningen i det pågældende regnskabsår.

Det foreslås i § 48 c, stk. 4, 2. pkt., at investeringsforeningen skal angive i årsrapporten, hvor oplysningerne i henhold til 1. pkt. kan findes.

Der stilles ikke krav til, hvor i årsrapporten investeringsforeningen skal angive, hvor oplysningerne bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag er offentliggjort. Investeringsforeningen kan eksempelvis offentliggøre oplysningerne om ledelsens individuelle vederlag i vederlagsrapporten med en note herom i årsrapporten.

Det foreslås i § 48 c, stk. 4, 3. pkt., at oplysningerne skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for den seneste årsrapports offentliggørelse.

Det følger af det foreslåede, at oplysningerne om bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for den seneste årsrapports offentliggørelse.

Det foreslåede vil sikre, at investeringsforeningens kunder og investorer mv. får vederlagsoplysningerne samtidig med den seneste årsrapport.

Offentliggørelse af oplysningerne om ledelsens individuelle vederlag i en periode efter årsrapportens offentliggørelse er nødvendig for, at aktionærer, potentielle investorer og interessenter bedre kan vurdere, hvordan investeringsforeningen aflønner sin ledelse.

Til nr. 4 (§ 63 a, stk. 1, 4. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v.)

§ 63 a i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder regler

om whistleblowerordninger i investeringsforeninger og SIKAV'er, som implementerer artikel 99 d i UCITS-direktivet (2009/65/EC). Videre er § 63 a i lov om investeringsforeninger m.v. et resultat af dele af den politiske aftale af 10. oktober 2013 om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6) og dele af den politiske aftale af 19. september 2018 om yderligere initiativer til styrkelse af indsatsen mod hvidvask og terrorfinansiering.

Det fremgår af § 63 a, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., at en investeringsforening og en SIKAV skal have en ordning, hvor deres ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af investeringsforeningen eller SIKAV'en, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i investeringsforeningen eller SIKAV'en. Indberetninger skal kunne foretages anonymt. En investeringsforening og en SIKAV skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan virksomheden har fulgt op på indberetningerne.

Det fremgår af § 63 a, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., at ordningen i stk. 1 kan etableres via kollektiv overenskomst.

Af § 63 a, stk. 3, fremgår det, at stk. 1 alene finder anvendelse for investeringsforeninger og SIKAV'er, som beskæftiger flere end fem ansatte. Ordningen nævnt i stk. 1 og 2 skal være etableret senest 3 måneder efter, at virksomheden har ansat den sjette ansatte.

Det fremgår af § 63 a, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v., at Finanstilsynet i særlige tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning, dispensere fra kravet i stk. 1.

Dispensation kan alene gives, hvor der foreligger særlige forhold, som tilsiger, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at stille krav om etablering af en whistleblowerordning. Et eksempel herpå kan være, hvis overskridelsen af grænsen på fem ansatte er midlertidig, eller hvis virksomheden er under afvikling.

Det foreslås at indsætte et 4. pkt. i § 63 a, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., hvorefter lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Det foreslåede indføres som konsekvens af ikrafttrædelsen af lov om beskyttelse af whistleblowere, jf. lov nr. 1436 af 29. juni 2021, der implementerer Europa-Parlamentets

og Rådets direktiv (EU) 2019/1937 af 23. oktober 2019 om beskyttelse af personer, der indberetter overtrædelser af EU-retten (whistleblowerdirektivet).

Det foreslåede præciserer, at lov om beskyttelse af whistleblowere vil finde anvendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere. § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere implementerer whistleblowerdirektivets artikel 3, stk. 1. Artiklen regulerer whistleblowerdirektivets forhold til regler om whistleblowerordninger i sektorspecifikke EU-retsakter, herunder ordningerne på det finansielle område.

Det foreslåede præciserer, at reglerne i lov om investeringsforeninger m.v. har forrang, når de giver whistlebloweren en bedre beskyttelse, end whistlebloweren vil få i medfør af lov om beskyttelse af whistleblowere.

Indberetninger til whistleblowerordninger i investeringsforeningerne og SIKAV'erne skal derfor fortsat kunne foretages anonymt i medfør af § 63 a, stk. 1, 2. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v. Det er på trods af, at der ikke stilles krav om, at indberetninger til interne whistleblowerordninger skal kunne foretages anonymt i medfør af lov om beskyttelse af whistleblowere. Det betyder bl.a., at kravene om bekræftelse, opfølgning og feedback, jf. § 12, stk. 2, nr. 1-3, i lov om beskyttelse af whistleblowere, ikke gælder i de tilfælde, hvor indberetningen er indgivet anonymt, og hvor det som følge af udformningen af whistleblowerordningen ikke vil være muligt at sende en sådan bekræftelse, følge op eller give feedback til whistlebloweren. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis den anonyme indberetning indgives til en fysisk postkasse.

Det foreslåede ændrer ikke på det skriftlige dokumentationskrav, der gælder for opfølgninger på indberetninger, og som bidrager til at sikre en effektiv tilsynsførelse, jf. § 63 a, stk. 1, 3. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v.

Lov om beskyttelse af whistleblowere forpligter som udgangspunkt alene arbejdsgivere med 50 eller flere ansatte til at etablere en intern whistleblowerordning, jf. § 9, stk. 1, i lov om beskyttelse af whistleblowere. En undtagelse til dette udgangspunkt gælder for de arbejdsgivere, som er omfattet af anvendelsesområdet for de EU-retsakter, som er nævnt i whistleblowerdirektivets bilag del II, jf. § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Det foreslåede præciserer, at whistleblowerordninger i investeringsforeninger og SIKAV'er ud over at leve op til kravene i lov om investeringsforeninger m.v. tillige skal opfylde minimumskravene i lov om beskyttelse af whistleblowere i det omfang, kravene giver de ansatte en bedre beskyttelse end lov om investeringsforeninger m.v. Whistleblowerordninger i investeringsforeninger og SIKAV'er med færre end

50 ansatte skal således også opfylde minimumskravene i lov om beskyttelse af whistleblowere i det omfang, kravene giver de ansatte en bedre beskyttelse end lov om investeringsforeninger m.v.

Der er herved ikke taget stilling til, hvorvidt indberetninger, som i øvrigt vedrører alvorlige lovovertrædelser eller øvrige alvorlige forhold, jf. § 1, nr. 2, i lov om beskyttelse af whistleblowere, omfatter indberetninger i medfør af § 63 a i lov om investeringsforeninger.

Det foreslåede ændrer ikke på, hvilke investeringsforeninger og SIKAV'er der i medfør af lov om investeringsforeninger m.v. er forpligtet til at etablere interne whistleblowerordninger.

Det foreslåede indebærer ikke en ændring af personkredsen, som den interne whistleblowerordning skal stilles til rådighed for. En investeringsforening og en SIKAV er således fortsat kun forpligtet til at stille ordningen til rådighed for virksomhedens ansatte. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.23.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Bestemmelsen i § 63 a, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., om at ordningen i stk. 1 kan etableres via kollektiv overenskomst, vil ikke blive berørt af det foreslåede 4. pkt.

Finanstilsynets mulighed for i særlige tilfælde at dispensere fra kravet i § 63 a, stk. 1, jf. stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v., hvor Finanstilsynet vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning, vil bestå. Finanstilsynet kan imidlertid ikke undtage fra kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere. Investeringsforeninger og SIKAV'er omfattet af lov om investeringsforeninger m.v. med 50 eller flere ansatte vil derfor skulle have en whistleblowerordning i henhold til lov om beskyttelse af whistleblowere og leve op til kravene i denne lov, uanset at Finanstilsynet måtte undtage virksomheden fra kravet i § 63 a, stk. 1, i lov om investeringsforeninger.

Finanstilsynets tilsyn med investeringsforeningerne og SIKAV'erne vil ikke blive berørt af den foreslåede bestemmelse. Finanstilsynet vil fortsat have kompetence til at føre tilsyn med disses overholdelse af bl.a. § 63 a i lov om investeringsforeninger m.v., herunder kravet om at en investeringsforening og en SIKAV skal have en intern whistleblowerordning, at indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt, og at investeringsforeningen og SIKAV'en skriftligt skal kunne dokumentere, hvordan virksomheden har fulgt op på indberetningerne. Finanstilsynet har ikke kompetence til at føre tilsyn med reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere. I de situationer hvor et krav eksempelvis følger af både § 63 a i lov om investeringsforeninger m.v. og reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere,

vil Finanstilsynet have kompetence til at føre tilsyn med overholdelsen af § 63 a i lov om investeringsforeninger m.v.

Til nr. 5 (§ 161, stk. 1, nr. 9, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det følger af § 161, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., at Finanstilsynet påser overholdelsen af en række direktiver og forordninger.

Det foreslås i § 161, stk. 1, nr. 9, at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslåede medfører, at Finanstilsynet vil blive udpeget som kompetent myndighed til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen. Med den foreslåede ændring vil Finanstilsynet også kunne påse overholdelsen af de regler, som Kommissionen har hjemmel til at udstede i medfør af taksonomiforordningen.

Taksonomiforordningen finder bl.a. anvendelse på finansielle markedsdeltagere. Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. en investeringsforening, der ikke har udpeget et investeringsforvaltningsselskab, jf. artikel 2, nr. 10, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen).

Taksonomiforordningen fastsætter yderligere krav til de oplysninger, som finansielle markedsdeltagere skal give forud for indgåelse af en aftale, og i periodiske rapporter i medfør af disclosureforordningen, når finansielle markedsdeltagere stiller finansielle produkter i medfør af artikel 8 og artikel 9 i disclosureforordningen til rådighed, eller når finansielle markedsdeltagere stiller et finansielt produkt til rådighed, som ikke er omfattet af artikel 8 eller artikel 9 i disclosureforordningen.

Efter artikel 21, stk. 1, i taksonomiforordningen skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, der er omhandlet i artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen påser, at finansielle markedsdeltagere opfylder kravene i artikel 5, 6 og 7, i taksonomiforordningen. Endvidere skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget af de nationale myndigheder, har de nødvendige tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, til at kunne udføre de opgaver, der er omfattet af taksonomiforordningen.

Finanstilsynet er udpeget som kompetent myndighed til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af disclosu-

reforordningen i medfør af lov nr. 2110 af 22. december 2020.

Bestemmelsen supplerer artikel 21, stk. 1, i taksonomiforordningen.

Til nr. 6 (§ 179, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den gældende bestemmelse i § 179, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. angiver de virksomheder, der kan anses som part i sager, hvor Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse i medfør af lov om investeringsforeninger m.v. eller regler fastsat i medfør heraf.

Det foreslås i § 179, stk. 1, at bestemmelsen ændres således, at der indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer eller regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslåede medfører, at virksomheder, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af taksonomiforordningen eller regler udstedt i medfør heraf, også vil være at anse som parter i afgørelsessagen.

Til nr. 7 (§ 189 i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den gældende bestemmelse i § 189 i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder en klageadgang til Erhvervsankenævnet for den, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til loven eller regler udstedt i medfør heraf retter sig mod.

Det foreslås i § 189 at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer.

Det foreslåede medfører, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af taksonomiforordningen og regler udstedt i medfør heraf kan indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende, som afgørelsen retter sig til.

Til § 4

Til nr. 1 (fodnoten i lov om kapitalmarkeder)

Det fremgår af fodnoten til lov om kapitalmarkeder, at loven indeholder bestemmelser der gennemfører dele af MiFID II.

Det foreslås, at der i *fodnoten* til lov om kapitalmarkeder indsættes, en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets

direktiv (EU) 2021/338 af 16. februar 2021, EU-tidende 2021, nr. L 68, s. 14.

Det medfører, at det af fodnoten fremgår, at MiFID II er ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/338 af 16. februar 2021 om ændring af direktiv 2014/65/EU, for så vidt angår oplysningskrav, produktstyring og positionslofter, og af direktiv 2013/36/EU og (EU) 2019/878, for så vidt angår deres anvendelse på investeringsskildringer, med henblik på at bidrage til genopretningen efter COVID-19 pandemien (CMRP MiFID II-del). Hermed fremgår det klart, at direktivet er indarbejdet i lov om kapitalmarkeder i det omfang, det er relevant.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 10, i lov om kapitalmarkeder)

§ 1 i lov om kapitalmarkeder fastlægger anvendelsesområdet for loven.

Det foreslås i § 1 at indsætte et nyt *stk. 10*, hvoraf det fremgår, at reglerne i kapitel 32 a gælder for it-operatører af detailbetalingssystemer.

Forslaget er en konsekvens af, at it-operatører af detailbetalingssystemer med lovforslaget omfattes af anvendelsesområdet. Et detailbetalingssystem er defineret i forslaget til nyt § 3, nr. 29, i lov om kapitalmarkeder, og en it-operatør af et detailbetalingssystem er defineret i forslaget til nyt § 3, nr. 30, i lov om kapitalmarkeder, jf. § 4, nr. 3, i dette lovforslag. Med forslaget til nyt kapitel 32 a i lov om kapitalmarkeder, jf. § 4, nr. 18, i dette lovforslag, bliver der fastsat et tilladelseskrav til it-operatører af detailbetalingssystemer samt en række andre krav, som en it-operatør af et detailbetalingssystem skal overholde.

Til nr. 3 (§ 3, nr. 29 og 30, i lov om kapitalmarkeder)

§ 3 i lov om kapitalmarkeder fastsætter definitioner på en række centrale begreber, der anvendes i loven.

Der findes i dag ikke en definition på et detailbetalingssystem eller en it-operatør af et detailbetalingssystem i lov om kapitalmarkeder.

Det foreslås i § 3 at indsætte et nyt *nr. 29* og nyt *nr. 30*.

Forslaget til nr. 29 vil medføre, at et detailbetalingssystem defineres som et betalingssystem, hvormed der i væsentligt omfang udføres clearing af betalinger i danske kroner mellem fysiske personer, virksomheder og offentlige myndigheder og mellem disse personer indbyrdes, bortset fra betalinger mellem finansielle virksomheder og operatører af markedspladser, værdipapircentraler (CSD'er) og centrale modparter (CCP'er) og mellem disse personer indbyrdes.

Denne afgrænsning af begrebet detailbetalingssystem har til formål at omfatte de for den danske økonomi væsentligste betalingsinfrastrukturer, som har direkte betydning for borgere, virksomheder og offentlige myndigheder. Derfor falder infrastrukturen til clearing af interbank-betalinger, handel med finansielle instrumenter og clearinger i forbindelse med international valutahandel mellem finansielle institutter uden for det foreslåede anvendelsesområde.

Med et betalingssystem, hvormed der i væsentligt omfang udføres clearing af betalinger i danske kroner mellem fysiske personer, virksomheder og offentlige myndigheder og mellem disse personer indbyrdes, forstås et betalingssystem, der har en sådan volumen af detailbetalinger i danske kroner, at driften af systemets infrastruktur potentielt kan få systemisk betydning i forhold til betalingsafviklingen i Danmark.

Forslaget til nr. 30 vil medføre, at en it-operatør af et detailbetalingssystem defineres som en fysisk eller juridisk person, der er meddelt tilladelse efter § 180 a, og hvis virksomhed består i at udføre it-driften af et detailbetalingssystem, som Finanstilsynet finder har væsentlig betydning for betalingsafviklingen eller væsentlig samfundsmæssig betydning. Definitionen er ny og foreslås indsat, fordi der med lovforslaget indføres en ny type af virksomhed, som er en it-operatør af et detailbetalingssystem. En it-operatør af et detailbetalingssystem vil blive underlagt regler, som fremgår af forslag til nyt kapitel 32 a.

Til nr. 4 (§ 3, nr. 38, i lov om kapitalmarkeder)

Efter gældende ret er landbrugsråvarederivater ikke defineret i lov om kapitalmarkeder. Det foreslås derfor, at der indsættes en definition heraf i § 3, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder.

Det foreslås i *nr. 38* at definere landbrugsråvarederivater som derivatkontrakter vedrørende produkter anført i artikel 1 i og bilag I, del I til XX og XXIV/1, til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 og produkter anført i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1379/2013 om den fælles markedsordning for fiskevarer og akvakulturprodukter, om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1184/2006 og (EF) nr. 1224/2009 og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 104/2000.

Formålet med definitionen er at præcisere, hvori adskillelsen mellem råvarederivater og landbrugsråvarederivater består. Et landbrugsråvarederivat er typisk et derivat, hvor den underliggende råvare er fødevarer, eksempelvis majs, hvede, kvæg eller kakao. Som et eksempel på et landbrugsråvarederivat kan nævnes en hvedefuture, som er en aftale om køb

eller salg af en given mængde hvede til en forud fastsat kurs på et fremtidigt tidspunkt. Landbrugsråvarederivater dækker ligeledes over derivater, hvor den underliggende råvare er tobak, skovbrug og plantefrø mm. Et eksempel på et råvarederivat, der ikke er et landbrugsråvarederivat, kan være et derivat, hvor den underliggende råvare er malm eller råolie.

Bestemmelsen gennemfører artikel 1, stk. 2, litra c, i CMRP MiFID II-del.

Til nr. 5 (§ 26, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder)

§ 26 i lov om kapitalmarkeder fastlægger udsteders pligt til at offentliggøre deres årsrapporter. Det følger af den gældende § 26, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, at en udsteder af aktier og gældsbeviser senest 4 måneder efter regnskabsårets udløb skal offentliggøre en årsrapport. I medfør af stk. 2 skal det indeholdte regnskab i årsrapporten udarbejdes i overensstemmelse med national lovgivning i det land, hvor udstederen er registreret. Efter stk. 3 skal en årsrapport være offentlig tilgængelig i mindst 10 år. Efter stk. 4 kan Erhvervsministeren fastsætte supplerende regler for udstedere med hjemsted uden for EU i et land, som EU ikke har indgået aftale med på det finansielle område.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 3* i § 26 i lov om kapitalmarkeder, hvorefter årsrapporter skal udarbejdes i et fælles elektronisk rapporteringsformat i overensstemmelse med Kommissionens delegerede forordning (EU) 2018/815 af 17. december 2018 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder til præcisering af et fælles elektronisk rapporteringsformat.

Den foreslåede § 26, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder vil medføre, at udstedere, der er omfattet af kapitel 5 i lov om kapitalmarkeder, fremover vil skulle aflægge årsrapport i xHTML-formatet, som er et format, der kan åbnes af alle standard webbrowsere. Udstedere, som aflægger årsregnskab efter IFRS, skal desuden benytte InlineXBRL (iXBRL) til at opmærke regnskabstallene i virksomhedens konsoliderede finansielle opgørelser på koncernniveau, dvs. resultatopgørelsen og opgørelsen af anden totalindkomst, egenkapital- og balanceopgørelserne samt pengestrømsopgørelsen. For årsrapporterne for regnskabsår, der starter fra og med 1. januar 2021, der offentliggøres første gang i 2022, bliver opmærkning af regnskabsnoter også obligatorisk.

Årsrapporten skal udarbejdes som tidligere og konverteres til xHTML-format. Herudover skal udstedere, der aflægger koncernregnskab efter IFRS, opmærke årsrapporten med iXBRL-teknologien efter ESEF taksonomien. Selve udarbejdelse af årsrapporten bliver ændret, da revisionen skal forholde sig til opmærkningen, idet opmærkningen vil være omfattet af revisionspåtegningen, hvorfor der skal ske opmærkning tidligere i arbejdsprocessen.

Undlader en udsteder at udarbejde årsrapporten i medfør af den foreslåede § 26, stk. 3, kan Finanstilsynet som tvangsmiddel pålægge den pågældende udsteder daglige eller ugentlige bøder i medfør af § 256 i lov om kapitalmarkeder.

Overtrædelse af § 26, stk. 3, foreslås strafbelagt, jf. forslaget til ændring af § 247, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, jf. lovforslagets § 4, nr. 37, således at det bliver strafbart i form af bøde, ikke at udarbejde årsrapporter i overensstemmelse med ESEF-forordningen.

Kravet om det elektroniske rapporteringsformat finder anvendelse fra 1. januar 2022.

Lovforslaget implementerer artikel 4, stk. 7, i EU's gennemsigthedsdirektiv.

Til nr. 6 (§ 57, stk. 1, 2. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af den gældende § 57, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, at for en operatør af et reguleret marked og et registreret betalingssystem, skal revisors revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten og for virksomheder med intern revision tillige den interne revisionschefes revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten indsendes til Finanstilsynet senest samtidig med indrapportering af årsrapporten til Erhvervsstyrelsen.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at Finanstilsynet får tilsendt relevante oplysninger om virksomheden i form af revisionsprotokollater m.v. Herved kan Finanstilsynet inddrage revisors og eventuelt den interne revisions rapportering i tilsynsarbejdet med virksomheden. I medfør af bestemmelsen skal Finanstilsynet også modtage revisionsprotokollaterne i det tilfælde, at Danmarks Nationalbank har registreret betalingssystemet og i medfør af lovens § 217 udøver tilsynsbeføjelser herover.

Det foreslås at indsætte *stk. 1, 2. pkt.*, hvormed betalingssystemer, der er registreret af Danmarks Nationalbank, jf. § 180, skal indsende revisionsprotokollaterne til Danmarks Nationalbank.

Med lovforslaget skal revisors og den interne revisionschefes revisionsprotokollater indsendes til Danmarks Nationalbank, når der er tale om et registreret betalingssystem omfattet af Danmarks Nationalbanks overvågning, jf. § 212, stk. 3.

Til nr. 7 (§ 58, stk. 1, 4. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

§ 58 i lov om kapitalmarkeder indeholder regler om whistleblowordninger i en operatør af et reguleret marked, en udbyder af dataindberetningstjenester og en værdipapircentral (CSD). Bestemmelsen implementerer artikel 73, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU om markeder for finansielle instrumenter (MIFID II), artikel 65,

stk. 3, i CSDR og artikel 32, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 om markeder for finansielle instrumenter (markedsmisbrugsforordningen). Videre udmønter § 58 i lov om kapitalmarkeder dele af den politiske aftale af 19. september 2018 om yderligere initiativer til styrkelse af indsatsen mod hvidvask og terrorfinansiering.

Det fremgår af § 58, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, at en operatør af et reguleret marked, en udbyder af dataindberetningstjenester og en værdipapircentral (CSD) skal have en ordning, hvorefter virksomhedens ansatte gennem en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af denne lov eller regler fastsat i medfør heraf eller Den Europæiske Unions forordninger for de områder af loven, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3, og § 213, stk. 1-3 og 5, begået af virksomheden, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheden. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Virksomheden skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan virksomheden har fulgt op på indberetningerne.

Det fremgår af § 58, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder, at ordningen i stk. 1 kan etableres via kollektiv overenskomst.

Det foreslås at indsætte et 4. pkt. i § 58, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, hvorefter lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Det foreslåede er en konsekvens af ikrafttrædelsen af lov om beskyttelse af whistleblowere, jf. lov nr. 1436 af 29. juni 2021, der implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1937 af 23. oktober 2019 om beskyttelse af personer, der indberetter overtrædelser af EU-retten (whistleblowerdirektivet).

Det foreslåede præciserer, at lov om beskyttelse af whistleblowere vil finde anvendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere. § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere implementerer whistleblowerdirektivets artikel 3, stk. 1. Artiklen regulerer whistleblowerdirektivets forhold til regler om whistleblowerordninger i sektorspecifikke EU-retsakter, herunder ordningerne på det finansielle område.

Det foreslåede præciserer, at reglerne i lov om kapitalmarkeder har forrang, når de giver whistlebloweren en bedre beskyttelse, end whistlebloweren vil få i medfør af lov om beskyttelse af whistleblowere.

Indberetninger til whistleblowerordninger i en operatør af et

reguleret marked, en udbyder af dataindberetningstjenester og en værdipapircentral (CSD) skal derfor fortsat kunne foretages anonymt i medfør af § 58, stk. 1, 2. pkt., i lov om kapitalmarkeder. Det er på trods af, at der ikke stilles krav om, at indberetninger til interne whistleblowerordninger skal kunne foretages anonymt i medfør af lov om beskyttelse af whistleblowere. Det betyder bl.a., at kravene om bekræftelse, opfølgning og feedback, jf. § 12, stk. 2, nr. 1-3, i lov om beskyttelse af whistleblowere, ikke gælder i de tilfælde, hvor indberetningen er indgivet anonymt, og hvor det som følge af udformningen af whistleblowerordningen ikke vil være muligt at sende en sådan bekræftelse, følge op eller give feedback til whistlebloweren. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis den anonyme indberetning indgives til en fysisk postkasse.

Det foreslåede ændrer ikke på det skriftlige dokumentationskrav, der gælder for opfølgninger på indberetninger, og som bidrager til at sikre en effektiv tilsynsførelse, jf. § 58, stk. 1, 3. pkt., i lov om kapitalmarkeder.

Lov om beskyttelse af whistleblowere forpligter som udgangspunkt alene arbejdsgivere med 50 eller flere ansatte til at etablere en intern whistleblowerordning, jf. § 9, stk. 1, i lov om beskyttelse af whistleblowere. En undtagelse til dette udgangspunkt gælder for de arbejdsgivere, som er omfattet af anvendelsesområdet for de EU-retsakter, som er nævnt i whistleblowerdirektivets bilag del II, jf. § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Det foreslåede præciserer, at whistleblowerordninger i en operatør af et reguleret marked, en udbyder af dataindberetningstjenester og en værdipapircentral (CSD) ud over at leve op til kravene i lov om kapitalmarkeder tillige skal opfylde minimumskravene i lov om beskyttelse af whistleblowere i det omfang, kravene giver de ansatte en bedre beskyttelse end lov om kapitalmarkeder. Whistleblowerordninger i en operatør af et reguleret marked, en udbyder af dataindberetningstjenester og en værdipapircentral (CSD) med færre end 50 ansatte skal således også opfylde minimumskravene i lov om beskyttelse af whistleblowere i det omfang, kravene giver de ansatte en bedre beskyttelse end lov om kapitalmarkeder.

Der er herved ikke taget stilling til, hvorvidt indberetninger, som i øvrigt vedrører alvorlige lovovertrædelser eller øvrige alvorlige forhold, jf. § 1, nr. 2, i lov om beskyttelse af whistleblowere, omfatter indberetninger i medfør af § 58 i lov om kapitalmarkeder.

Det foreslåede indebærer ikke en ændring af personkredsen, som den interne whistleblowerordning skal stilles til rådighed for. En operatør af et reguleret marked, en udbyder af dataindberetningstjenester og en værdipapircentral (CSD) er således fortsat kun forpligtet til at stille ordningen til rådighed

hed for virksomhedens ansatte. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.23.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Bestemmelsen i § 58, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder, om at ordningen i stk. 1 kan etableres via kollektiv overenskomst, vil ikke blive berørt af det foreslåede 4. pkt.

Finanstilsynets tilsyn med operatører af et reguleret marked, udbydere af dataindberetningstjenester og værdipapircentraler (CSD) vil ikke blive berørt af den foreslåede bestemmelse. Finanstilsynet vil fortsat have kompetence til at føre tilsyn med disses overholdelse af bl.a. § 58 i lov om kapitalmarkeder, herunder kravet om at de skal have en intern whistleblowerordning, at indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt, og at virksomheden skriftligt skal kunne dokumentere, hvordan virksomheden har fulgt op på indberetningerne. Finanstilsynet har ikke kompetence til at føre tilsyn med reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere. I de situationer hvor et krav eksempelvis følger af både § 58 i lov om kapitalmarkeder og reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere, vil Finanstilsynet have kompetence til at føre tilsyn med overholdelsen af § 58 i lov om kapitalmarkeder.

Til nr. 8 (Overskriften før § 127 a i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende overskrift før § 127 a vedrører markedspladseres offentliggørelse af oplysninger om kvaliteten af udførelsen af transaktioner. Bestemmelsen herom fremgår af § 127 a.

Det foreslås at ophæve *overskriften* før § 127 a.

Forslaget er en konsekvens af, at § 127 a ophæves med nærværende lovforslag, jf. § 4, nr. 9, hvortil der henvises.

Til nr. 9 (§ 127 a i lov om kapitalmarkeder)

§ 127 a stk. 1, indeholder krav om, at en markedsplads mindst en gang om året vederlagsfrit skal stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter. I medfør af stk. 2 skal oplysningerne i stk. 1 gives for alle kategorier af finansielle instrumenter og indeholde oplysninger om pris, omkostninger, hurtighed og sandsynlighed for udførelsen.

Ved en markedsplads forstås et reguleret marked, en multilateral handelsfacilitet (herefter MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (herefter OHF), jf. § 3, nr. 5, i lov om kapitalmarkeder.

§ 127 a gennemfører dele af artikel 27, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II), jf.

Folketingstidende 2017-2018, tillæg A, L 10 som fremsat, side 108.

Kravene til det specifikke indhold og format samt hyppigheden af oplysninger om udførelsen af ordrer vedrørende finansielle instrumenter, som markedspladserne periodisk skal offentliggøre, er nærmere specificeret i Kommissionens delegerede forordning 2017/575 af 8. juni 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU om markeder for finansielle instrumenter for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder om de oplysninger, som skal offentliggøres af handelssteder om kvaliteten af udførelsen af transaktioner (herefter ”delegerede forordning 2017/575”).

Det foreslås at ophæve § 127 a.

Forslaget implementerer ændringen til artikel 27, stk. 3, i MiFID II, jf. artikel 1, nr. 6, i CMRP MiFID II-del. Det fremgår af artikel 1, nr. 6, at de periodiske rapporteringskrav i artikel 27, stk. 3, der bl.a. gælder for markedspladser, først skal finde anvendelse fra den 28. februar 2023.

Den foreslåede ændring vil medføre, at markedspladser i 2022 ikke er forpligtede til at stille de periodiske oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter, hvis indhold er nærmere fastlagt i delegerede forordning 2017/575.

Afhængig af indholdet af den rapport om rapporteringskravene, som Kommissionen skal forelægge for Europa-Parlamentets og Rådet senest den 28. februar 2022, vil Erhvervsministeriet vurdere, om § 127 a skal indsættes på ny i sin nuværende form i lov om kapitalmarkeder og i givet fald træde i kraft igen den 28. februar 2023.

En overtrædelse af § 127 a er strafbelagt i medfør af § 247, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder. Som konsekvens af en ophævelse af § 127 a, foreslås det derfor også, at en overtrædelse af § 127 a ikke længere skal være strafbelagt, jf. § 4, nr. 36, i nærværende lovforslag.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.22. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10 (§ 128, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 128, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, giver Finanstilsynet adgang til at fastsætte grænser for, hvor stor en nettoposition en person må besidde i et råvarederivat, der handles gennem handelskontrakter på en markedsplads, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn og gennem økonomisk tilsvarende OTC-kontrakter (Over-The-Counter). Formålet

med bestemmelsen er at undgå, at enkelte aktører har så store positioner, at de potentielt kan manipulere prisen.

Ved en markedsplads forstås i henhold til § 3, nr. 5, i lov om kapitalmarkeder, et reguleret marked, en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF).

Det foreslås at ændre § 128, stk. 1, således, at Finanstilsynet kan fastsætte regler om grænser for, hvor stor en nettoposition en person må besidde i landbrugsråvarederivater og kritiske eller væsentlige råvarederivater, der handles på markedspladser, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn, og gennem økonomisk tilsvarende OTC-kontrakter.

Råvarederivater bliver i dag kun udstedt og handlet på Nasdaq Copenhagen i mængder, der ikke omfattes af positionslofterne.

Formålet med den foreslåede ændring er at begrænse positionslofter til kun at finde anvendelse på landbrugsråvarederivater og kritiske eller væsentlige råvarederivater. Det vurderes, at markedsmisbrugsforordningen effektivt dækker derivater, hvormed myndighederne allerede har værktøjerne til at bekæmpe mulig markedsmanipulation.

Fremadrettet vil det derfor kun være råvarederivater, for hvilke det vurderes, at prismanipulation kan have særligt stor realøkonomisk effekt, der vil være omfattet af positionslofter. Forslaget vil medføre en byrdelettelse i forhold til de nuværende regler omkring positionslofter, der gælder for alle råvarederivater. Derudover vil forslaget medføre bedre vilkår for illikvide og nye råvarederivatkontrakter, der under nuværende regler tynges af negative markedseffekter fra positionslofter.

Bestemmelsen gennemfører artikel 1, stk. 10, i CMRP MiFID II-del.

Det foreslås at i § 128, stk. 1, 2. pkt., at indsætte et nyt punktum, hvorefter at råvarederivater skal anses for at være kritiske eller væsentlige, når summen af alle slutpositionsindehaveres nettopositioner udgør størrelsen af deres åbne positioner og udgør mindst 300.000 partier i gennemsnit over en periode på et år.

Kritiske eller væsentlige derivater er råvarederivater med åbne positioner på gennemsnitligt mindst 300.000 partier over en periode på et år. På grund af landbrugsråvarers kritiske betydning for borgerne, vil landbrugsråvarederivater og deres økonomisk tilsvarende OTC-kontrakter (Over-The-Counter) forblive under den nuværende ordning for positionslofter.

Et parti er en standardiseret mængde af den underliggende råvare. Det er handelspladsen, hvorpå råvarederivatet handles, der specificerer, hvad et parti er i en given kontrakt.

Bestemmelsen gennemfører artikel 1, nr. 10, litra a, i CMRP MiFID II-del.

Til nr. 11 (§ 129, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af den gældende § 129, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder, at de positioner, der besiddes af eller på vegne af en ikkefinansiel enhed, og som objektivt kan måles til at reducere risici, der er direkte knyttet til den ikkefinansielle enheds forretningsmæssige aktivitet, ikke skal medregnes i opgørelsen af en nettoposition.

Det foreslås at nyaffatte § 129, stk. 2, således, at det i de foreslåede nr. 1-4 i bestemmelsen nærmere specificeres, hvilke positioner, der ikke skal medregnes i opgørelsen af en nettoposition, som nævnt i stk. 1.

Det foreslås i nr. 1, at positioner, der besiddes af eller på vegne af en ikkefinansiel enhed, og som reducerer de risici, der er direkte knyttet til den ikkefinansielle enheds forretningsmæssige aktivitet, ikke skal medregnes i opgørelsen af en persons nettoposition.

Undtagelsen af positioner nævnt i nr. 1 skal give ikkefinansielle virksomheder som eksempelvis landmænd og energiselskaber mulighed for fortsat at anvende råvarederivater til at nedbringe de risici, der er forbundet med deres kommercielle forretningsaktiviteter. Eksempelvis afdækning af risikoen for fald i kornpriserne, der er ukendt på såningstidspunktet. Sigtet med at introducere positionslofter for handel med råvarederivater har primært været at begrænse handlen med råvarederivater i spekulationsøjemed, hvilket i et vist omfang er blevet associeret med hyppigere observerede udsving i råvarepriserne.

Det foreslåede nr. 1 er en videreførelse af den gældende § 129, stk. 2. Ændringen er alene redaktionel.

Det foreslås i nr. 2, at positioner, der besiddes af eller på vegne af en finansiel enhed, der indgår i en overvejende kommerciel koncern, såfremt den finansielle enhed handler på vegne af en ikkefinansiel enhed i koncernen, og positionerne reducerer de risici, der er knyttet til den pågældende ikkefinansielle enheds forretningsmæssige aktivitet, ikke skal medregnes i opgørelsen af en persons nettoposition.

Et eksempel herpå er et energiselskab, der har registreret en del af selskabet som en finansiel virksomhed. Hvis denne udelukkende anskaffer sig positioner i råvarederivater for at afdække udsving i energipriserne og afdække den samlede

koncerns risici, vil dens positioner fremadrettet være undtaget fra reglerne om positionslofter.

Bestemmelsen gennemfører artikel 1, stk. 10, litra a, i CMRP MiFID II-del.

Det foreslås i *nr. 3*, at positioner, der besiddes af finansielle og ikkefinansielle modparter, og som hidrører fra transaktioner, der er indgået for at opfylde en forpligtelse til at tilføre en markedsplads likviditet, ikke skal medregnes i opgørelsen af en persons nettoposition

Et eksempel herpå er en bank, der agerer market maker i et råvarederivat, hvormed de øger likviditeten på markedet ved at understøtte handel mellem købere og sælgere. Positioner opnået i forbindelse denne aktivitet vil fremadrettet være undtaget fra reglerne om positionslofter.

Bestemmelsen gennemfører artikel 1, stk. 10, litra a i CMRP MiFID-del.

Det foreslås i *nr. 4*, at værdipapirer som nævnt i § 4, nr. 1, litra c, der vedrører en råvare eller et underliggende aktiv som nævnt i § 4, nr. 10, ikke skal medregnes i opgørelsen af en nettoposition.

De foreslåede nr. 2-4 vil medføre en udvidelse af de tilfælde, hvor en position er undtaget fra at skulle medregnes i opgørelsen af en persons nettoposition. Udvidelsen vil betyde, at flere positioner vil skulle holdes uden for opgørelsen af en persons nettoposition, og det vil medføre at minimumsgrænserne for positionslofterne sjældnere vil blive overskredet.

Bestemmelsen gennemfører artikel 1, stk. 10, litra a, i CMRP MiFID II-del.

Til nr. 12 (§ 130, stk. 1, nr. 2, i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af den gældende § 130, stk. 1, nr. 2, i lov om kapitalmarkeder, at en operatør af en markedsplads i forbindelse med positionskontrol skal kræve oplysninger og relevant dokumentation fra en fysisk eller juridisk person om størrelsen af og formålet med en indgået position eller eksponering og oplysninger om direkte eller indirekte ejere, eventuelle tilknyttede aftalte ordninger og eventuelle aktiver eller passiver i det underliggende marked.

Det foreslås at ændre § 130, stk. 1, nr. 2, således, at operatøren kan kræve oplysninger og relevant dokumentation fra en fysisk eller juridisk person om størrelsen af og formålet med en indgået position eller eksponering og oplysninger om direkte eller indirekte ejere, eventuelle tilknyttede aftalte ordninger og eventuelle aktiver eller passiver i det underliggende marked, herunder positioner i råvarederivater, der er

baseret på samme underliggende råvare og har samme karakteristika på andre markedspladser og gennem økonomisk tilsvarende OTC-kontrakter via medlemmer og deltagere.

Et underliggende marked for råvarederivater, vil være markedet for handel med den underliggende varer. Eksempelvis er det underliggende marked for hvedefutures, handel med hvede.

Formålet med ændringen er at sikre, at en operatør af en markedsplads, der skal kontrollere og indberette om de enkelte positionslofter, skal kunne indhente den korrekte information til at udføre dette hverv. Forslaget er en konsekvens af de i lovforslaget foreslåede ændringer til §§ 128 og 129 i lov om kapitalmarkeder i lovforslagets § 4, nr. 10-11.

Bestemmelsen gennemfører artikel 1, stk. 10, litra c, i CMRP MiFID II-del

Til nr. 13 (§ 132, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af den gældende § 132 i lov om kapitalmarkeder, at en operatør af en markedsplads, hvorpå der handles med råvarederivater eller emissionskvoter eller derivater heraf, skal foretage ugentlig positionsrapportering til offentligheden og en daglig positionsrapportering til Finanstilsynet.

Det foreslås at indsætte § 132, stk. 2, hvoraf fremgår, at kravet i stk. 1 om positionsrapportering ikke finder anvendelse på øvrige værdipapirer, som er nævnt i § 4, nr. 1 litra c, der vedrører en råvare eller et underliggende aktiv som nævnt i § 4, nr. 10.

Formålet med bestemmelsen er at tydeliggøre, at positionsrapporteringskravet er begrænset til at omfatte de produkter, der fremgår af § 132, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder. Med forslaget vil det sikres, at operatøren af en markedsplads kun har rapporteringspligt for de positioner i råvarederivater, som også er omfattet af kontrolforpligtelserne i § 128 i lov om kapitalmarkeder.

Bestemmelsen gennemfører artikel 1, stk. 11, i CMRP MiFID II-del.

Til nr. 14 (Overskriften for § 140 a i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende overskrift for § 140 a vedrører systemiske internalisatorers og prisstilleres offentliggørelse af oplysninger om kvaliteten af udførelsen af transaktioner. Bestemmelsen herom fremgår af § 140 a.

Det foreslås at ophæve *overskriften* for § 140 a.

Forslaget er en konsekvens af, at § 140 a ophæves med nærværende lovforslag, jf. § 4, nr. 15, hvortil der henvises.

Til nr. 15 (§ 140 a i lov om kapitalmarkeder)

§ 140 a stk. 1, indeholder krav om, at en systematisk internalisator, jf. § 141, mindst en gang om året vederlagsfrit skal stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter. På samme vis skal en fondsmægler, der er prisstiller, mindst en gang om året vederlagsfrit stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter, jf. stk. 2, 1. pkt. Det fremgår af stk. 2, 2. pkt., at forpligtelsen hertil dog ikke gælder i forhold til de finansielle instrumenter, der er omfattet af handelsforpligtelsen i artikel 23 og 28 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFIR). I medfør af stk. 3 skal oplysningerne i stk. 1 og 2 gives for alle kategorier af finansielle instrumenter og indeholde oplysninger om pris, omkostninger, hurtighed og sandsynlighed for udførelsen.

Ved en systematisk internalisator forstås et fondsmæglerselskab, som på organiseret, hyppigt og systematisk grundlag og i væsentlig omfang handler for egen regning ved udførelse af kundeordrer uden for en markedsplads uden at drive et multilateralt system, når fondsmæglerselskabet overskrider de af Europa-Kommissionen fastsatte grænser for, hvornår handelen er hyppig og væsentlig, jf. § 3, nr. 17, i lov om kapitalmarkeder.

Ved en prisstiller forstås i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, nr. 7, i MiFID II en person, der på de finansielle markeder fremstiller sig som værende villig til på et kontinuerligt grundlag og for egen regning at købe og sælge finansielle instrumenter over sin egenbeholdning til priser, som personen selv fastsætter. Den aktivitet, som en prisstiller efter definitionen foretager, skal læses uafhængigt af definitionen af prisstillestrategier i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) nr. 236/2012 af 14. marts 2012 om short selling og visse aspekter af credit default swaps.

Finansielle instrumenter omfattet af den foreslåede bestemmelse er alle andre finansielle instrumenter end dem, der er omfattet af handelsforpligtelsen i artikel 23 og 28 i MiFIR.

Handelsforpligtelsen i artikel 23 i MiFIR omfatter aktier, der er optaget til handel på et reguleret marked eller som handles på en markedsplads.

Handelsforpligtelsen i artikel 28 i MiFIR omfatter derivater.

Offentliggørelsesforpligtelsen vedrører derfor de øvrige instrumenter, der er nævnt i bilag 5 til lov om finansiel virk-

somhed. Det drejer sig f.eks. om andre omsættelige værdipapirer såsom obligationer.

§ 140 a gennemfører dele af artikel 27, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II), jf. Folketingstidende 2017-2018, tillæg A, L 10 som fremsat, side 108-109.

Kravene til det specifikke indhold og format samt hyppigheden af oplysninger om udførelsen af ordrer vedrørende finansielle instrumenter, som de systematiske internalisatorer og prisstillere skal offentliggøre, er nærmere specificeret i Kommissionens delegerede forordning 2017/575 af 8. juni 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU om markeder for finansielle instrumenter for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder om de oplysninger, som skal offentliggøres af handelssteder om kvaliteten af udførelsen af transaktioner.

Det foreslås at ophæve § 140 a.

Forslaget implementerer ændringen til artikel 27, stk. 3, i MiFID II, jf. artikel 1, nr. 6, i CMRP MiFID II-del. Det fremgår af artikel 1, nr. 6, at de periodiske rapporteringskrav i artikel 27, stk. 3, der bl.a. gælder for systematiske internalisatorer og fondsmæglere, der er prisstillere, først skal finde anvendelse fra den 28. februar 2023. Desuden fremgår det, at Kommissionen vil foretage en omfattende gennemgang af hensigtsmæssigheden af rapporteringskravene og forelægge en rapport for Europa-Parlamentets og Rådet senest den 28. februar 2022.

Den foreslåede ændring vil medføre, at markedspladser ikke er forpligtede til at stille de oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter, hvis indhold er nærmere fastlagt i forordning 2017/575.

En overtrædelse af § 140 a er strafbelagt i medfør af § 247, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder. Som konsekvens af en ophævelse af § 140 a, foreslås det derfor også, at en overtrædelse af § 140 a ikke længere skal være strafbelagt, jf. § 4, nr. 36, i nærværende lovforslag.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.22. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 16 (§ 177, stk. 3 i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af § 177, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, at et betalingssystem, der vælger at lade systemet være reguleret af dansk ret, efter egen anmodning kan registreres af Finanstilsynet, hvis mindst en deltager har sit hovedsæde i

Danmark. Det gælder ligeledes for et udenlandsk betalings-system, der er etableret inden for EU/EØS.

I henhold til § 180 udøves beføjelser efter §§ 176-179 af Danmarks Nationalbank, når der er tale om et registreret betalingssystem omfattet af Danmarks Nationalbanks overvågning, jf. § 212, stk. 3.

I henhold til § 178 er Finanstilsynets eller Danmarks Nationalbanks registrering af et betalingssystem betinget af, at de for systemet og deltagerne gældende regler og tilslutnings-aftaler indeholder bestemmelser om, at systemet er reguleret af dansk ret. Disse bestemmelser implementer artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer (finalitydirektivet), hvoraf det fremgår, at et system skal være underlagt lovgivningen i en medlemsstat valgt af deltagerne.

Retsvirkningerne af at et betalingssystem med hjemsted i Danmark eller i udlandet lader sig registrere i henhold til § 177 er, at de tilsynsbeføjelser, der fremgår af kapitel 37 i lov om kapitalmarkeder, vil finde anvendelse. Det er således uden betydning, at selskabet har sit hjemsted uden for Danmark.

Det følger af § 217, at de tilsynsbeføjelser, der er tillagt Finanstilsynet efter §§ 214-216 i kapitel 37 udøves af Danmarks Nationalbank, når der er tale om betalingssystemer, som Danmarks Nationalbank har registreret.

Det vil således være muligt for et udenlandsk betalingssystem, der er etableret inden for EU/EØS i henhold til retsgrundlaget om fri udveksling af tjenesteydelser i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) at yde en tjenesteydelse i form af virksomhed som betalingssystem i Danmark på samme vilkår som i henhold til gældende ret er fastsat for danske betalingssystemer.

En registrering efter § 177, stk. 1, indebærer ligeledes, at aftaler, der er indgået mellem deltagerne og det pågældende betalingssystem med virkning over for boet og kreditorerne, tillige kan indeholde en bestemmelse, der sikrer, at afviklingen i betalingssystemet kan fortsætte i overensstemmelse med aftalen i en situation, hvor en af parterne erklæres konkurs eller tages under rekonstruktionsbehandling. I henhold til § 163, stk. 4, skal aftalen indsendes til Finanstilsynet eller Danmarks Nationalbank, der skal sikre, at lovens krav til de i aftalen fastlagte procedurer er overholdt. §§ 165 og 166, indeholder betingelser, der skal overholdes for at opnå denne beskyttelse af afviklingen i en konkurssituation. Kravene følger af finalitydirektivet. Det fremgår endvidere af artikel 2 i finalitydirektivet, at beskyttelsen i forhold til konkurslovgivningen først finder anvendelse, efter at den pågældende medlemsstat har sikret sig, at systemets regler er fyldestgørende. Bestemmelsen tillægger medlemsstaternes myndigheder vide skønsmæssige beføjelser.

Ifølge den gældende § 177, stk. 2, kan Finanstilsynet kræve registrering af betalingssystemer, der er undergivet dansk

ret, hvor væsentlige hensyn til betalingsafviklingen eller samfundsmæssige hensyn i øvrigt tilsiger dette. Bestemmelsen giver således ikke mulighed for, at Finanstilsynet kan kræve registrering af et betalingssystem, der ikke er undergivet dansk ret, selv hvis systemet skulle forestå samtlige detailbetalinger i Danmark.

Det foreslås i § 177, stk. 3, at når et udenlandsk betalingssystem udøver virksomhed i Danmark, kan Finanstilsynet, når betingelserne i stk. 2 er opfyldt, kræve, at det udenlandske betalingssystem skal etablere en virksomhed med hjemsted i Danmark og udøve sin virksomhed under dansk ret, jf. § 178, stk. 1, nr. 1, hvorefter det kan registreres efter stk. 1, 1. pkt.

Med forslaget vil Finanstilsynet eller Danmarks Nationalbank få mulighed for at kræve, at et udenlandsk betalingssystem etableres i Danmark og udøver sin virksomhed under dansk ret, hvormed virksomheden bliver underlagt tilsyn i henhold til de gældende bestemmelser i kapitalmarksloven. Det vil give Danmarks Nationalbank eller Finanstilsynet bemyndigelse til at indhente informationer om, hvordan selskabet drives samt mulighed for at sikre en overholdelse af den gældende lovgivning for betalingssystemer. Formålet hermed er at sikre, at systemerne fungerer sikkert og effektivt bl.a. ved, at det overvåges, at de efterlever internationale standarder.

Forslaget vil ligeledes betyde, at Finanstilsynet eller Danmarks Nationalbank får mulighed for at kræve, at et udenlandsk betalingssystem, der allerede er registreret i medfør af § 177, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, skal etableres i Danmark. Et sådant krav kunne begrundes i, at det i praksis har vist sig vanskeligt at håndhæve de eksisterende tilsynsbeføjelser, der er tillagt Finanstilsynet eller Danmarks Nationalbank, som følge af at et betalingssystem er etableret uden for Danmark. Samtidig sikrer kravet om registrering af betalingssystemet efter kapitalmarksloven som foreslået i lovforslaget, at det er Finanstilsynet eller Danmarks Nationalbank, der udøver ovennævnte skønsmæssige beføjelser med hensyn til beskyttelsen af afviklingens gennemførelse i forhold til konkurslovgivningen vedrørende et betalingssystem, der i væsentlig grad forestår danske detailclearinger. For at en sådan etablering og registrering i medfør af forslaget til § 177, stk. 3, vil kunne kræves, skal væsentlige hensyn til betalingsafviklingen eller samfundsmæssige hensyn i øvrigt tilsige dette. Dette følger af, at det i den foreslåede bestemmelse fremgår, at betingelserne i § 177, stk. 2, skal være opfyldt. Det betyder, at afviklingen af detailbetalinger i det udenlandske betalingssystem skal have væsentlig samfundsmæssig betydning i Danmark. Det vil være tilfældet, hvis et nedbrud heri får mærkbare konsekvenser for borgere og virksomheders muligheder for at gennemføre betalinger såsom håndtering af udbetaling af løn, pension, betaling for køb af varer og betaling af regninger.

På området for betalingsinfrastrukturer er der ikke fastsat regler på EU-niveau, som stiller krav til at kunne udbyde

grænseoverskridende tjenesteydelser på linje med det, som kendes fra de fleste finansielle virksomhedstyper, hvor der er fastsat regler om fælles international kontrol og tilsyn med rammer for tilsynet i virksomhedernes hjemland henholdsvis værtsland, herunder for oprettelse af tilsynskollegier og lignende. I en sådan regulering fastsættes normalt også fælles krav til at opnå tilladelse til at drive en bestemt type virksomhed. Den eneste eksisterende sekundære regulering inden for EU er artikel 10 i finalitydirektivet, hvoraf det fremgår, at medlemsstaterne kan bestemme, at der skal føres tilsyn med eller ske godkendelse af systemer, der henhører under deres kompetence. Med forslaget sikres det, at driften af en kritisk infrastruktur i Danmark kan underlægges en ensartet dansk myndighedskontrol, uanset hvorfra i EU ydelsen præsteres. Da der er tale om kritisk infrastruktur, vil det foreslåede krav i § 177, stk. 3, om etablering af et selskab i Danmark ikke være i strid med kravet om fri udveksling af tjenesteydelser i henhold til TEUF. Dette skal ligeledes ses i lyset af, at hvis et udenlandsk betalingssystem ved en registrering efter § 177, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder selv ansøger om at komme under dansk myndighedskontrol, vil det normalt medføre, at et krav om, at systemet skal etablere et selskab med hjemsted i Danmark, ikke er nødvendigt.

Til nr. 17 (§ 178, stk. 3 i lov om kapitalmarkeder)

I dag findes der ikke krav i lovgivningen til et registreret betalingssystems kapitalgrundlag eller krav om, at der udfærdiges en genopretningsplan. Sådanne krav findes dog i de internationale principper, eksempelvis Principles for Financial Market Infrastructures (PFMI), som allerede anvendes i tilsynet med betalingssystemer. De internationale principper indebærer, at en finansiell infrastruktur såsom et betalingssystem bør identificere, overvåge og styre sine forretningsrisici og holde tilstrækkelige likvide nettoaktiver afdækket med egenkapital til at dække potentielle forretningstab, så systemet kan fortsætte driften og udøve sine services, hvis sådanne tab materialiseres. Endvidere bør de likvide nettoaktiver til enhver tid være tilstrækkelige til at sikre økonomisk genopretning eller kontrolleret afvikling af kritisk drift eller services.

De internationale principper indeholder endvidere krav om, at et system bør udarbejde og løbende vedligeholde en holdbar plan for økonomisk reetablering eller velordnet afvikling eller omstrukturering af dets aktiviteter. De likvide nettoaktiver afdækket med egenkapital skal være tilstrækkelige til at gennemføre denne plan.

Det foreslås i et nyt § 178, stk. 3, at Finanstilsynet kan fastsætte krav til et registreret betalingssystems kapitalgrundlag og stille krav om, at det udfærdiger en genopretningsplan, der er tilstrækkelig til at sikre kontinuiteten i dets kritiske operationer.

I tilknytning til de internationale principper, der ligeledes er gældende for værdipapircentraler, er der skabt en egentlig lovhjemmel for krav til egenkapital og genopretningsplaner herfor i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014 af 23. juli 2014 om forbedring af værdipapirafviklingen i Den Europæiske Union og om værdipapircentraler (CSDR). Forslaget til § 178, stk. 3, har til formål at skabe et tilsvarende krav gældende for betalingssystemer.

Kravet til størrelsen af de likvide nettoaktiver afdækket med egenkapital afhænger bl.a. af et systems risikoprofil og tidshorisonten for økonomisk reetablering. Normalt foreskrives det, at de likvide nettoaktiver som minimum skal svare til 6 måneders aktuelle driftsudgifter. Der kan ligeledes tages hensyn til et betalingssystems markedsmæssige position og en ejers eller en ejerkreds evne og forventede vilje til at støtte op om systemet. Der kan derved undtages fra minimumskravet, hvis det ikke forekommer at bidrage til stabiliteten i systemet, at der opbygges sådanne reserver i en enhed, der f.eks. har til opgave at forestå driften af et betalingssystem for et større antal pengeinstitutter.

Med forslaget vil Finanstilsynet eller Danmarks Nationalbank få forbedrede muligheder for at håndhæve de internationale principper over for betalingssystemer, der forestår detailbetalinger i Danmark.

Til nr. 18 (§§180 a-i i lov om kapitalmarkeder)

Lov om kapitalmarkeder indeholder i dag ikke regler angående it-operatører af detailbetalingssystemer.

Med lovforslaget foreslås *kapitel 32 a* indsat i lov om kapitalmarkeder. Kapitlet indeholder regler om it-drift af et detailbetalingssystem og gælder for it-operatører af detailbetalingssystemer.

En it-operatør af et detailbetalingssystem defineres i forslaget til § 3, nr. 30, i dette lovforslags § 4, nr. 3 som en fysisk eller juridisk person, der er meddelt tilladelse til efter § 180 a, og hvis virksomhed består i at udføre it-drift af et detailbetalingssystem.

Det foreslåede kapitel 32 a indeholder bestemmelserne §§ 180 a-i.

Den foreslåede bestemmelse i § 180 a at fastsætter betingelserne for tilladelse til it-drift af et detailbetalingssystem.

Det foreslås i *stk. 1*, at it-drift for et detailbetalingssystem, der opfylder betingelserne i § 177, stk. 2, ikke må påbegyndes, før at Finanstilsynet har meddelt it-operatøren tilladelse hertil.

Ved et detailbetalingssystem forstås et betalingssystem, hvormed der i væsentligt omfang udføres clearing af betalinger i danske kroner mellem enkeltpersoner, virksomheder og offentlige myndigheder og mellem disse personer indbyrdes, bortset fra betalinger mellem finansielle virksomheder, operatører af markedspladser, værdipapircentraler (CSD'er) og centrale modparter (CCP'er) og mellem disse personer indbyrdes, jf. forslag til nyt § 3, nr. 29, i lov om kapitalmarkeder, jf. § 4, nr. 3, i dette lovforslag.

It-drift af betalingsinfrastrukturer, herunder detailbetalingssystemer, er i dag under it-tilsyn efter reglerne i § 343 q, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed, hvorefter virksomheder, der udfører væsentlig drift og udvikling for den fælles betalingsinfrastruktur sidestilles med finansielle datacentraler, som defineret i lovens § 343 q, stk. 1. Datacentraler skal ikke ansøge om tilladelse, og reglerne om it-tilsyn med den fælles betalingsinfrastruktur gælder kun for virksomheder, der er beliggende i Danmark.

I forhold til vurderingen af, hvornår der er tale om et detailbetalingssystem, der opfylder betingelserne i § 177, stk. 2, vil dette være tilfældet, hvor betalingssystemet har væsentlig betydning for betalingsafviklingen, eller af andre årsager for eksempel af forbrugerhensyn har stor samfundsmæssig betydning, jf. bemærkningerne til § 177, stk. 2, jf. Folketingstindende 2016-2017, tillæg A, L 155 som fremsat, side 274.

Forslaget vil ligeledes betyde, at it-driften af et detailbetalingssystem, der allerede registreret i medfør af § 177, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, men som opfylder betingelserne i § 177, stk. 2, ikke må påbegyndes, før Finanstilsynet har meddelt it-operatøren tilladelse hertil.

En tilladelse til it-operatør af et detailbetalingssystem omfatter alle aktiviteter relateret til it-driften af infrastrukturer for clearing af detailbetalinger. En virksomhed der anses for at være it-operatør af et detailbetalingssystem skal have tilladelse til de hermed forbundne aktiviteter, også selv om virksomheden er indehaver af registreringen af det eller de betalingssystemer, som it-operatøren varetager driften af, jf. reglerne om registrerede betalingssystemer i kapitel 32 i lov om kapitalmarkeder.

Overtrædelse af det foreslåede stk. 1 foreslås strafbelagt i § 247, jf. § 4, nr. 37, i dette lovforslag.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet først meddeler tilladelse til drift af et detailbetalingssystem, når kravene, i nr. 1-3 er opfyldt.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1*, at Finanstilsynet giver tilladelse

som nævnt i *stk. 1*, når it-operatøren har etableret en virksomhed med hjemsted i Danmark.

I dag er der ikke noget til hinder for, at en virksomhed, der står for it-driften af et detailbetalingssystem, der udfører clearing af betalinger i danske kroner, forstås af en virksomhed i et andet land inden for eller uden for EU/EØS. Inden for EU/EØS eksisterer der heller ikke nogen lovmæssige rammer vedrørende udførelsen af it-drift af et detailbetalingssystem, som det kendes fra de fleste finansielle virksomhedstyper, hvor der er fastsat krav til at kunne udbyde grænseoverskridende tjenesteydelser, herunder en regulering af den fælles internationale kontrol og rammer for tilsynet i virksomhedernes hjemland henholdsvis værtsland, herunder for oprettelse af tilsynskollegier og lignende. I en sådan regulering fastsættes normalt også fælles krav til at opnå tilladelse til at drive en bestemt type virksomhed.

Da der ikke er noget krav til at opnå tilladelse til drift af en fælles datacentral, herunder krav om, at en fælles datacentral skal være etableret i Danmark, vil det ikke være muligt for Finanstilsynet at føre tilsyn med en udenlandsk virksomhed, der udfører it-drift af et detailbetalingssystem, der udfører clearing af betalinger i danske kroner.

Med forslaget sikres det, at en it-operatør af et detailbetalingssystem kommer under dansk jurisdiktion og bliver underlagt de krav, der gælder for en it-operatør af et detailbetalingssystem i henhold til nyt kapitel 32 a.

Med lovforslaget sikres det også, at Finanstilsynet til enhver tid vil kunne føre et effektivt it-tilsyn med en it-operatør af et detailbetalingssystem, uanset om der er tale om en virksomhed inden for eller uden for EU/EØS, der ønsker at udføre it-drift på et detailbetalingssystem, som Finanstilsynet kan kræve registreret efter § 177, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder. Finanstilsynet vil i forbindelse hermed kunne anvende de tilsynsbeføjelser, der følger af kapitel 37 i lov om kapitalmarkeder, herunder kunne kræve at få alle oplysninger, dokumenter eller andre data i enhver form, som Finanstilsynet skønner nødvendig for Finanstilsynets virksomhed eller til afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af de regler, der vil gælde for it-operatører af detailbetalingssystemer.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2*, at Finanstilsynet giver tilladelse som nævnt i *stk. 1*, når medlemmerne af ansøgerens bestyrelse og direktion eller indehaveren af en it-operatør, der er en enkeltmandsvirksomhed, opfylder kravene i de foreslåede §§ 180 e og f.

Heri ligger krav til ledelsesmedlemmernes henholdsvis indehaverens egnethed og hæderlighed og krav om, at disse afsætter tilstrækkelig tid til at varetage hvervet som besty-

relsesmedlemmer henholdsvis stillingen som direktør eller indehaver af it-operatøren.

I de tilfælde, hvor en ansøger er en enkeltmandsvirksomhed, skal indehaveren på tilsvarende vis, leve op til kravene om egnethed og hæderlighed og afsættelse af tilstrækkelig tid. Ved vurderingen af indehaverens egnethed og hæderlighed vil der blive lagt vægt på, om vedkommende har de fornødne kompetencer og ressourcer til at løfte opgaven som it-operatør af et detailbetalingssystem alene.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til de foreslåede §§ 180 e og f.

Det foreslås i *stk. 3*, at en ansøgning om tilladelse efter *stk. 1* skal indeholde alle de oplysninger, der er nødvendige for vurderingen af, om ansøgeren på tidspunktet for tilladelsen opfylder kravene i §§ 180 c-i, herunder en driftsplan for it-driften af detailbetalingssystemet, en organisationsplan, forretningsgange på it-driften af detailbetalingssystemet, en it-sikkerheds- og risikostyringspolitik og beredskabs- og forretningskontinuitetsplaner. Påtænker en virksomhed at outsource væsentlige processer, tjenesteydelser eller aktiviteter, skal ansøgningen også indeholde en outsourcingpolitik.

Det er vigtigt for Finanstilsynets vurdering af, om en ansøger opfylder kravene i de nævnte bestemmelser, at ansøgeren navnlig medsender en driftsplan for it-driften af detailbetalingssystemet og organisationsplan samt alle væsentlige forretningsgange for it-driften af detailbetalingssystemet. En ansøgning skal ligeledes vedlægges en it-sikkerheds- og risikostyringspolitik og beredskabs- og forretningskontinuitetsplaner, som er væsentlige for Finanstilsynets vurdering af, om virksomheden vil kunne udføre it-driften af et detailbetalingssystem på en betryggende måde, jf. forslaget til § 180 g, *stk. 1*. I det tilfælde, hvor en virksomhed påtænker at outsource væsentlige funktioner, er det også vigtigt, at virksomheden medsender en outsourcingpolitik. Hermed vil Finanstilsynet kunne påse, om outsourcingpolitikken lever op til kravene om outsourcing, som en it-operatør af et detailbetalingssystem også vil være underlagt, jf. forslaget til § 180 i, *stk. 4*. Påtænker virksomheden at outsource væsentlige funktioner bør fyldestgørende dokumentation for, at ledelsen af virksomheden overholder kravene i forslaget til § 180 e om ledelsesmedlemmers egnethed og hæderlighed, også vedlægges.

Det foreslås i *stk. 4*, at tilladelse eller afslag på tilladelse skal meddeles ansøgeren senest 6 måneder efter modtagelse af en fuldstændig ansøgning. Finanstilsynet skal uanset 1. pkt. træffe afgørelse senest 12 måneder efter ansøgningens modtagelse. Har Finanstilsynet ikke senest 6 måneder efter modtagelsen af en fuldstændig ansøgning om tilladelse truffet afgørelse, kan ansøgeren indbringe sagen for domstolene.

Med de foreslåede frister sikres ansøgerens interesse i at modtage en afgørelse inden for en rimelig behandlingstid.

En ansøgning anses for fuldstændig, når Finanstilsynet har modtaget de nødvendige oplysninger til brug for sin vurdering af ansøgningen i overensstemmelse med det foreslåede *stk. 3*.

I medfør af bestemmelsen skal Finanstilsynet dog have truffet afgørelse senest 12 måneder efter ansøgningens modtagelse. Anmoder Finanstilsynet om supplerende nødvendige oplysninger til brug for sin vurdering, og modtager Finanstilsynet ikke disse oplysninger i tide nok til at kunne træffe en afgørelse inden for de 12 måneder, kan dette, afhængig af de manglende oplysningers karakter, føre til et afslag på grund af manglende oplysninger.

Træffer Finanstilsynet ikke afgørelse inden 6 måneder efter modtagelsen af en endelig ansøgning, kan ansøgeren indbringe spørgsmålet om tilladelse for domstolene. Domstolene vil i så fald træffe afgørelse om, hvorvidt betingelserne for en tilladelse er opfyldt.

Det foreslås i *stk. 5*, at hvis en it-operatør af detailbetalingssystem drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, gælder *stk. 2*, nr. 1, for den eller de ledelsesansvarlige.

I tilfælde, hvor en ansøger ikke har en bestyrelse eller direktion, gælder kravene om egnethed og hæderlighed og kravet om afsættelse af tilstrækkelig tid til varetagelse af hvervet for den eller de ledelsesansvarlige i it-operatøren, jf. de foreslåede §§ 180 e og f. Det betyder, at den eller de personer, der har ansvaret for den overordnede henholdsvis den daglige ledelse, skal leve op til kravene i de foreslåede §§ 180 e og f.

Det foreslåede *stk. 5* indebærer således, at den eller de personer hos ansøgeren, som skal have ansvaret for den overordnede henholdsvis den daglige ledelse, skal leve op til kravene om egnethed og hæderlighed og afsættelse af tilstrækkelig tid, førend Finanstilsynet kan give tilladelse til at udføre it-drift af et detailbetalingssystem.

Det foreslås i § 180 b, at Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse efter § 180 a.

Hensynet bare den foreslåede bestemmelse er, at en tilladelse skal kunne inddrages, hvis it-operatøren ikke længere opfylder de betingelser, hvorpå tilladelsen er meddelt, eller hvis tilladelsen ikke anvendes. Det antages, at de opfyldte betingelser kan ændre sig over tid, hvis it-operatøren ikke benytter sig af tilladelsen til it-drift af et detailbetalingssystem. På denne baggrund skal tilladelsen inddrages, hvis

it-operatøren ikke udfører it-drift af et detailbetalingssystem over længere tid. Hvis en it-operatør af et detailbetalingssystem igen ønsker at udøve virksomhed med it-drift af et detailbetalingssystem, må it-operatøren ansøge om tilladelse i henhold til den foreslåede § 180 a.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse efter § 180 b, stk. 1, når it-operatøren udtrykkeligt giver afkald på at gøre brug af tilladelsen. Det er en betingelse for inddragelsen, at it-driften af et detailbetalingssystem, som tilladelsen er givet til, er ophørt.

Kravet om udtrykkeligt afkald indebærer, at det ikke er tilstrækkeligt med et stiltiende afkald. Eksempelvis vil det ikke være tilstrækkeligt til at inddrage en tilladelse, at it-operatøren ikke udnytter tilladelsen umiddelbart efter modtagelsen.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse efter § 180 a, hvis it-driften af et detailbetalingssystem ikke påbegyndes senest 12 måneder efter, at tilladelsen er givet.

Kravet om, at der skal ske it-drift af et detailbetalingssystem indebærer, at driften heraf skal have fundet sted senest 12 måneder efter, at Finanstilsynet har meddelt tilladelse hertil.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse efter § 180 a, hvis it-drift af et detailbetalingssystem ikke udøves i en periode på over 6 måneder.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4*, at Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse efter lovforslagets § 180 a, hvis it-operatøren af detailbetalingssystemet har opnået tilladelsen ved brug af urigtige erklæringer eller på anden uretmæssig vis.

En tilladelse, som er opnået på uretmæssig vis, vil eksempelvis være en tilladelse givet på baggrund af en ansøgning, der indeholder urigtige eller vildledende oplysninger. I dette tilfælde vil det være en forudsætning for at inddrage tilladelsen, at oplysningerne har haft en vis betydning for Finanstilsynets afgørelse. Endvidere er det en forudsætning, at oplysningerne har været bevidst urigtige. Er det ikke tilfældet, må Finanstilsynet vurdere forholdet efter forslaget til stk. 1, nr. 5.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 5*, at Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse efter § 180 a, hvis it-operatøren ikke længere opfylder de betingelser, hvorpå tilladelsen blev meddelt.

Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse til it-drift af et detailbetalingssystem, hvis medlemmer af ledelsen eller indehaveren, i tilfælde af at der er tale om en enkeltmandsvirk-

somhed, ikke opfylder kravene i de foreslåede §§ 180 e og f, da opfyldelsen af disse bestemmelser er en betingelse for, at Finanstilsynet kan meddele tilladelse efter forslaget til § 180 a, stk. 2, nr. 1. Hvis et ledelsesmedlem eller en indehaver ikke længere lever op til kravene om egnethed og hæderlighed eller kravet om afsættelse af tilstrækkelig tid til varetagelse af hvervet eller stillingen, vil Finanstilsynet kunne inddrage it-operatørens tilladelse.

Inddragelse af tilladelse med henvisning til, at de foreslåede bestemmelser i §§ 180 e og f ikke er opfyldt, forudsætter, at Finanstilsynet har meddelt it-operatøren af et detailbetalingssystem påbud om at afsætte direktøren eller har meddelt et medlem af bestyrelsen i den pågældende it-operatør påbud om at nedlægge hvervet inden for en af Finanstilsynet fastsat frist. Hvis it-operatøren ikke har afsat direktøren, eller bestyrelsesmedlemmet ikke har nedlagt hvervet inden for den fastsatte frist, vil tilladelsen kunne blive inddraget. Dette skyldes, at Finanstilsynet som offentlig myndighed er underlagt et proportionalitetsprincip, hvilket betyder, at den mindst indgribende beføjelse altid skal anvendes.

Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede ændring i § 221, stk. 8, jf. § 4, nr. 29, i dette lovforslag.

En it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, er ikke omfattet af påbudsbestemmelsen i § 221, stk. 8, og de foreslåede ændringer hertil jf. § 1, nr. 15 og 16, i dette lovforslag. Dette skyldes, at en enkeltmandsvirksomhed er en personligt drevet virksomhed og ikke en juridisk person. Virksomheden er således identisk med indehaveren, der som følge heraf ikke på tilsvarende måde som en direktør eller et bestyrelsesmedlem kan afsættes eller nedlægge sit hverv. I tilfælde, hvor en indehaver af en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, ikke længere lever op til kravene i §§ 180 e eller f, kan Finanstilsynet derfor inddrage tilladelsen til it-drift af et detailbetalingssystem uden forudgående påbud. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til denne bestemmelses stk. 2.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 6*, at Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse efter § 180 a, hvis der er rejst tiltale mod indehaveren af en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 180 e, stk. 1, nr. 3, i nærværende bestemmelse i lovforslaget. Med den finansielle lovgivning menes også lov om kapitalmarkeder.

Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen til it-drift af et detailbetalingssystem, når it-operatøren er en enkeltmandsvirksomhed, allerede fra det tidspunkt, hvor tiltale er rejst mod indehaveren i en sag om for overtrædelse af straffeloven,

den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, og indtil straffesagen er afsluttet, hvis en domfældelse vil indebære, at indehaveren ikke længere vil opfylde kravene i forslaget til § 180 e, stk. 1, nr. 3. Det er en forudsætning for at kunne inddrage tilladelsen efter stk. 1, nr. 6, at der er rejst tiltale mod den pågældende indehaver.

Den foreslåede bestemmelse svarer til § 221, stk. 4, og de foreslåede ændringer hertil i § 4, nr. 25, i dette lovforslag, som giver Finanstilsynet mulighed for at påbyde en it-operatør af et detailbetalingssystem, der ikke er en enkeltmandsvirksomhed, midlertidigt at afsætte en direktør eller påbyde et bestyrelsesmedlem midlertidigt at nedlægge sit hverv allerede fra det tidspunkt, hvor tiltale er rejst, og indtil straffesagen er afsluttet. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til de foreslåede ændringer til § 221, stk. 4, i § 4, nr. 25, i dette lovforslag.

En indehaver af en it-operatør af et detailbetalingssystem kan, som anført ovenfor, ikke på tilsvarende måde som en direktør eller et bestyrelsesmedlem afsættes eller pålægges at nedlægge sit hverv, i tilfælde af at der er rejst tiltale mod den pågældende. Konsekvensen af, at der rejses tiltale mod en indehaver af en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, er derfor, at Finanstilsynet i medfør af forslaget til § 180 e, stk. 1, nr. 6, kan inddrage tilladelsen til it-drift af et detailbetalingssystem.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 7*, at Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen til it-drift af et detailbetalingssystem, når it-operatøren groft eller gentagne gange tilsidesætter sine pligter efter denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov eller påbud i henhold til kapitel 37.

Bestemmelsen giver derved Finanstilsynet mulighed for at inddrage tilladelsen, hvis it-operatøren groft eller gentagne gange har overtrådt specifikke bestemmelser i loven. Inddragelse af tilladelsen må kun ske, hvis der ikke findes en mindre vidtgående reaktion, som vil kunne opnå samme resultat.

Det foreslås i *stk. 2*, at inddragelse af tilladelse i henhold til stk. 1, nr. 5, på baggrund af manglende opfyldelse af kravene i forslaget til § 180 e, stk. 1, nr. 2-5, eller forslaget til § 180 f, og inddragelse i henhold til stk. 1, nr. 6, af indehaveren af en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er enkeltmandsvirksomhed, kan forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet inden 4 uger efter, at inddragelse af tilladelse er meddelt den pågældende. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Der stilles ingen formkrav til anmodningen. Den foreslåede bestemmelse afskærer ikke den pågældende indehaver, som en afgørelse om inddragelse af tilladelse retter sig mod, fra

selv at anlægge sag ved domstolene gennem den almindelige borgerlige retspleje.

En anmodning om indbringelse af sagen for domstolene tillægges som udgangspunkt ikke opsættende virkning, idet det vil stride mod hensynet til at sikre en løbende og effektiv håndhævelse af kravene om egnethed og hæderlighed. Dog har domstolene mulighed for ved kendelse at bestemme, at den pågældende under sagens behandling kan opretholde tilladelsen, mens sagen verserer for retten.

Den foreslåede bestemmelse svarer til § 221, stk. 6, og de foreslåede ændring hertil i § 4, nr. 28, i dette lovforslag, som giver mulighed for at prøve påbud om, at en it-operatør af et detailbetalingssystem skal afsætte en direktør, eller påbud om, at et bestyrelsesmedlem skal nedlægge sit hverv, ved domstolene.

Baggrunden for det foreslåede stk. 2, er, at en indehaver af en it-operatør af et detailbetalingssystem er identisk med virksomheden og derfor ikke kan afsættes eller pålægges at nedlægge sit hverv, når indehaveren ikke opfylder kravene om hæderlighed i forslaget til § 180 e, stk. 1, nr. 2-5, eller § 180 f, eller i de tilfælde, hvor der rejses tiltale mod en indehaver af en it-operatør af et detailbetalingssystem i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, , hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i forslaget til § 180 e, stk. 1, nr. 3.

Konsekvensen af manglende opfyldelse af kravene i forslaget til § 180 e, stk. 1, nr. 2-5, eller § 180 f, eller af, at der rejses tiltale mod indehaveren, er derfor, at Finanstilsynet kan inddrage indehaverens tilladelse til it-drift af et detailbetalingssystem, jf. forslaget til § 180 b, stk. 1, nr. 5 og nr. 6. Af retssikkerhedsmæssige årsager foreslås det med forslaget til § 180 b, stk. 2, at Finanstilsynets inddragelse af tilladelse i henhold til forslaget til § 180 e, stk. 1, nr. 5 og 6, kan forlanges indbragt for domstolene af Finanstilsynet.

Det foreslås i § 180 c, at ledelsen i en it-operatør af et detailbetalingssystem eller indehaveren af en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal sikre en effektiv og forsvarlig ledelse af it-operatøren.

Det foreslås i *stk. 1*, at bestyrelsen i en it-operatør af et detailbetalingssystem skal sikre en effektiv og forsvarlig ledelse af it-operatøren. Bestyrelsen skal herunder vurdere, om direktionen varetager sine opgaver i forbindelse med it-driften af detailbetalingssystemet på en betryggende måde og i overensstemmelse med it-operatørens forpligtelser i medfør af forslaget til § 180 g.

Den foreslåede bestemmelse indebærer en generel forplig-

telse for bestyrelsen til at sikre en effektiv og forsvarlig ledelse af it-operatøren. Bestemmelsen indebærer ikke krav om specifikke foranstaltninger eller bestemte procedurer for bestyrelsens stillingtagen til ledelsesmæssige forhold, men indebærer krav om, at bestyrelsen løbende sikrer sig, at der træffes foranstaltninger, der er tilstrækkelige til at sikre en effektiv og forsvarlig ledelse af en it-operatør af et detailbetalingssystem.

Med bestemmelsen understreges bestyrelsens forpligtelse til at påse, at direktionen varetager sine opgaver på en betryggende måde, herunder i overensstemmelse med forslaget til § 180 g. Ifølge denne bestemmelse skal it-operatøren kunne styre de risici, som it-driften af et detailbetalingssystemet udsættes for og have betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-driften af detailbetalingssystemet.

Som en del af en effektiv og forsvarlig ledelse af en organisation, bør bestyrelsen også sikre, at it-operatøren er indrettet således, at der er klart definerede rapporteringslinjer og krav til ledelsesrapportering. Dette skyldes, at klare rapporteringslinjer og fyldestgørende ledelsesrapportering er afgørende for, at bestyrelsen kan udøve sin tilsynsfunktion, og kan sikre en effektiv og forsvarlig ledelse af it-operatøren. It-operatørens organisatoriske enheder bør endvidere have klart definerede arbejdsopgaver. Herunder bør alle medarbejdere have klare beføjelser, ansvarsområder og referencelinjer. De organisatoriske enheder bør være bemandet ressource- og kompetencemæssigt således, at enhederne på betryggende vis kan løse de opgaver, det påhviler enhederne at udføre.

Endelig forudsætter en effektiv og forsvarlig ledelse af en it-operatør af et detailbetalingssystem, at bestyrelsen udarbejder skriftlige retningslinjer til direktionen. Dette vil i givet fald skulle ske på grundlag af bestyrelsens overvejelser og beslutninger om it-operatørens aktiviteter, risikoprofil og politikker. Bestyrelsen kan ikke henlægge beføjelser til direktionen, hvis disse hører til bestyrelsens overordnede ledelsesopgaver eller i øvrigt er af usædvanlig art eller af stor betydning for it-operatøren.

Det foreslås i *stk. 2*, at når en it-operatør af et detailbetalingssystem drives som en juridisk person uden en bestyrelse, finder *stk. 1* tilsvarende anvendelse for det øverste ledelsesorgan.

Forslaget medfører, at i de tilfælde, hvor en it-operatør af et detailbetalingssystem drives som en juridisk person uden en bestyrelse, påhviler forpligtelsen til at sikre en effektiv og forsvarlig ledelse af it-operatøren, herunder at vurdere om direktionen varetager sine opgaver på en betryggende måde og i overensstemmelse med it-operatørens forpligtelser i medfør af forslaget til § 180 g, det øverste ledelsesorgan.

Med det øverste ledelsesorgan forstås den eller de personer, der har ansvaret for it-operatørens overordnede ledelse. Hvor it-operatøren eksempelvis drives som en juridisk person, der alene har en direktion, men ingen bestyrelse, vil det være direktionen, der har ansvaret for it-operatørens overordnede ledelse. Det vil dermed være direktionen, der er it-operatørens øverste ledelsesorgan.

Som en del af kravet om at sikre en effektiv og forsvarlig ledelse, foreslås det, at det øverste ledelsesorgan skal vurdere, om direktionen varetager sine opgaver på en betryggende måde og i overensstemmelse med it-operatørens forpligtelser i medfør af forslaget til § 180 g. Dette indebærer, at det øverste ledelsesorgan skal vurdere, om den eller de personer, der er ansvarlige for den daglige ledelse af it-operatøren, varetager sine opgaver på en betryggende måde.

I de tilfælde, hvor it-operatøren drives som en juridisk person med en direktion uden en bestyrelse, vil det betyde, at direktionen skal vurdere, om den eller de ledende medarbejdere i it-operatøren varetager deres opgaver i forbindelse med it-driften af detailbetalingssystemet på en betryggende måde og i overensstemmelse med it-operatørens forpligtelser i medfør af forslaget til § 180 g.

Det foreslås i *stk. 3*, at når en it-operatør af et detailbetalingssystem drives som enkeltmandsvirksomhed, skal indehaveren sikre en effektiv og forsvarlig ledelse af it-operatøren.

Det foreslås, at den generelle forpligtelse til at sikre en effektiv og forsvarlig ledelse af it-operatøren også påhviler indehaveren af en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er enkeltmandsvirksomhed.

Bestemmelsen indebærer ikke krav om specifikke foranstaltninger eller bestemte procedurer for it-operatørens stillingtagen til ledelsesmæssige forhold, men indebærer krav om, at it-operatøren løbende sikrer sig, at der træffes foranstaltninger, der er tilstrækkelige til at sikre en effektiv og forsvarlig ledelse af en it-operatør af et detailbetalingssystem. En effektiv og forsvarlig ledelse af it-operatøren vil bl.a. indebære en forsvarlig organisation af it-operatøren, herunder efterlevelse af kravene i forslaget til § 180 g om at kunne styre de risici, som it-operatøren udsættes for og have betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-driften af detailbetalingssystemet.

Den generelle forpligtelse til at sikre en effektiv og forsvarlig ledelse af it-operatøren foreslås også at påhvile it-operatører af et detailbetalingssystem, der er enkeltmandsvirksomheder.

Det foreslås i § 180 d, at bestyrelsen i en it-operatør af

et detailbetalingssystem skal sikre, at dens medlemmer har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå it-operatørens aktiviteter og de hermed forbundne risici.

Den foreslåede bestemmelse i § 180 d fastlægger krav om, at bestyrelsen eller, for en it-operatør af et detailbetalingssystem, der drives som en juridisk person uden en bestyrelse, det øverste ledelsesorgan, skal sikre, at medlemmerne af bestyrelsen henholdsvis det øverste ledelsesorgan samlet set har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå it-operatørens aktiviteter og de hermed forbundne risici.

Det foreslås i *stk. 1*, at bestyrelsen i en it-operatør af et detailbetalingssystem skal sikre, at dens medlemmer samlet set har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå it-operatørens aktiviteter og de hermed forbundne risici.

Kravene til en it-operatør af et detailbetalingssystem er fastslagt i forslaget til § 180 g, hvoraf fremgår, at en it-operatør af et detailbetalingssystem skal kunne styre de risici, som it-operatøren og som it-driften af detailbetalingssystemet indebærer og udsættes for, og have betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området. Der henvises endvidere til bemærkningerne til § 180 g.

Den foreslåede bestemmelse understreger bestyrelsens pligt til løbende at vurdere, om den samlede bestyrelse besidder den nødvendige viden og erfaring til at sikre en forsvarlig drift af it-operatøren og håndtering af dens risici. Den viden og erfaring, som bestyrelsen som minimum skal besidde, indebærer f.eks., at den skal være i stand til at udfordre direktionen på en konstruktiv måde, herunder stille relevante spørgsmål til direktionen og forholde sig kritisk til svarene. Det må forventes, at medlemmerne af bestyrelsen samlet set har den fornødne viden om de lovgivningsmæssige rammer for ledelsen af en it-operatør af et detailbetalingssystem.

Det foreslås i *stk. 2*, at når en it-operatør af et detailbetalingssystem drives som en juridisk person uden en bestyrelse, finder *stk. 1* tilsvarende anvendelse for det øverste ledelsesorgan.

Forslaget medfører, at i de tilfælde hvor en it-operatør af et detailbetalingssystem drives som en juridisk person uden en bestyrelse, er det øverste ledelsesorgan forpligtet til at sikre, at dets medlemmer samlet set har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå it-operatørens aktiviteter og de hermed forbundne risici.

Kravene til en it-operatør af et detailbetalingssystem er fastslagt i forslaget til § 180 g, hvoraf fremgår, at en it-operatør

af et detailbetalingssystem skal kunne styre de risici, som it-operatøren og som it-driften af detailbetalingssystemet indebærer og udsættes for og have betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området. Der henvises endvidere til bemærkningerne til § 180 g.

Med det øverste ledelsesorgan forstås den eller de personer, der er ansvarlig for it-operatørens overordnede ledelse. Hvor it-operatøren eksempelvis drives som en juridisk person, der alene har en direktion, men ingen bestyrelse, vil det være direktionen, der har ansvaret for it-operatørens overordnede ledelse.

Den foreslåede bestemmelse understreger det øverste ledelsesorgans pligt til løbende at vurdere, om ledelsesorganet besidder den nødvendige viden og erfaring til at sikre en forsvarlig drift af it-operatøren og håndtering af dens risici. Den viden og erfaring, som det øverste ledelsesorgan som minimum skal besidde, indebærer f.eks., at det skal være i stand til at udfordre den øvrige ledelse på en konstruktiv måde, herunder stille relevante spørgsmål og forholde sig kritisk til svarene. Det må forventes, at medlemmerne af det øverste ledelsesorgan samlet set har den fornødne viden om de lovgivningsmæssige rammer for ledelsen af en it-operatør af et detailbetalingssystem.

Det foreslås i *stk. 3*, at bestemmelsen i *stk. 1* ikke gælder for it-operatører af detailbetalingssystemer, der er enkeltmandsvirksomheder.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 1* forudsætter en kollektiv ledelse af en it-operatør af et detailbetalingssystem, og bestemmelsen vil derfor ikke være relevant for it-operatører af detailbetalingssystemer, der er enkeltmandsvirksomheder.

Det foreslås i § 180 e, at fastlægge kravene til egnethed og hæderlighed for bestyrelses- og direktionsmedlemmer i en it-operatør af et detailbetalingssystem eller indehaveren af en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed.

Kravene skal være opfyldt til enhver tid. Dette indebærer, at kravene skal opfyldes fra det tidspunkt, hvor bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen, eller, hvor it-operatøren af et detailbetalingssystem er en enkeltmandsvirksomhed, fra det tidspunkt, hvor indehaveren søger om tilladelse til at forestå it-driften af et detailbetalingssystem, og i hele den periode, hvori den pågældende varetager hvervet eller stillingen eller er indehaver af en it-operatør af et detailbetalingssystem.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at et medlem af bestyrelsen og direktionen i en it-operatør af et detailbetalingssystem eller indehaveren af en it-operatør af et detailbetalingssystem, der

er en enkeltmandsvirksomhed, skal have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen.

Når en person tiltræder et ledelseshverv for en it-operatør af et detailbetalingssystem, eller hvor en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, ansøger om tilladelse til at forestå it-driften af et detailbetalingssystem, påser Finanstilsynet, at vedkommende har tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen i it-operatøren og dermed, at den pågældende opfylder kravene i bestemmelsen.

Der stilles ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav personen skal opfylde. Disse varierer, afhængig af om der er tale om en direktørpost eller et bestyrelseshverv. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har en relevant uddannelse, om vedkommende har haft ansættelse inden for en lignende virksomhed såsom en datacentral, der udfører både væsentlig it-drift og it-udvikling for den fælles betalingsinfrastruktur, en fælles datacentral, eller en anden virksomhed i den finansielle sektor, og om vedkommende har ledelseserfaring.

Der stilles i praksis mindre krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør. Der stilles ikke et ubetinget krav om, at et bestyrelsesmedlem har særlig indsigt i forhold for it-operatører af et detailbetalingssystem. Her vil en særlig indsigt i anden branche, som er relevant for en it-operatør af et detailbetalingssystem kunne være tilstrækkeligt. De øvrige kompetencer i bestyrelsen eller direktionen inddrages ikke i forbindelse med vurderingen af, om et bestyrelsesmedlem eller en direktør opfylder kravene.

Ved vurderingen af indehaverens viden, faglige kompetencer og erfaring vil der blive lagt vægt på, om vedkommende har de fornødne kompetencer og ressourcer til at løfte opgaven som en it-operatør af detailbetalingssystem alene.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at et medlem af bestyrelsen og direktionen i en it-operatør af et detailbetalingssystem eller indehaveren af en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal have tilstrækkeligt godt omdømme og kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelsen af hvervet eller stillingen. Ved vurderingen af, om det pågældende ledelsesmedlem eller den pågældende indehaver lever op til kravene, vil der blive lagt vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en it-operatør af et detailbetalingssystem eller indehaveren af en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lov-

givning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller stilling på betryggende måde. Med den finansielle lovgivning menes også lov om kapitalmarkeder.

Det betyder, at en person ikke kan udpeges som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør eller være indehaver af en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, hvis den pågældende er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område, ligesom man må forlade sin stilling eller sit hverv, hvis man bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser, efter at man er indtrådt i ledelsen. Sker dette ikke, kan Finanstilsynet i medfør af § 221, stk. 1 og 2, og de foreslåede ændringer hertil i § 1, nr. 9-11, i dette lovforslag påbyde en it-operatør af et detailbetalingssystem at afsætte en direktør eller give et bestyrelsesmedlem et påbud om at nedlægge sit hverv. Bestemmelsens anvendelse forudsætter, at overtrædelsen efter en konkret vurdering indebærer risiko for, at ledelsesmedlemmet ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde. Herudover vil hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor indgå i vurderingen af, om en strafbar overtrædelse skal medføre, at det pågældende ledelsesmedlem ikke kan varetage hvervet eller stillingen.

For en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, gælder, at indehaveren skal leve op til hæderlighedskravene på tidspunktet for Finanstilsynets meddelelse af tilladelse til it-drift af et detailbetalingssystem, jf. forslaget til § 180 a, stk. 1. En indehaver af en it-operatør af et detailbetalingssystem kan ikke på tilsvarende måde som en direktør eller et bestyrelsesmedlem afsættes eller pålægges at nedlægge sit hverv, i tilfælde af at den pågældende efter Finanstilsynets meddelelse af tilladelse pålægges strafansvar. Konsekvensen af, at en indehaver af en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, pålægges strafansvar omfattet af stk. 1, nr. 3, er derfor, at Finanstilsynet i medfør af forslaget til § 180 b, stk. 1, nr. 6, kan inddrage tilladelsen til it-drift af et detailbetalingssystem.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4*, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en it-operatør af et detailbetalingssystem eller indehaveren af en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, ikke må have indgivet begæring om eller være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan gribe ind, uanset på hvilket stadie de respektive insolvensbehandlinger vedkommende befinder sig. For en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, medfører stk. 1, nr. 4, at Finanstilsynet i medfør af forslaget til § 180 b, stk. 1, nr. 5, kan inddrage tilladelsen til it-drift af et

detailbetalingssystem, hvis indehaveren ikke længere lever op til bestemmelsens krav, jf. forslaget til § 180 a, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 5*, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en it-operatør af et detailbetalingssystem eller indehaveren af en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, ikke må have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Ved vurderingen af, om den pågældende har udvist eller udviser en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde, vil der blive lagt vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

For en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, medfører forslaget til § 180 b, stk. 1, nr. 5, at Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen til it-drift af et detailbetalingssystem, hvis indehaverens adfærd giver grund til at antage, at den pågældende ikke kan varetage sin virksomhed som it-operatør af et detailbetalingssystem på forsvarlig måde, jf. forslaget til § 180 a, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 2*, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en it-operatør af et detailbetalingssystem eller indehaveren af en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold som nævnt i *stk. 1* i forbindelse med deres indtræden i virksomhedens ledelse og om forhold som nævnt i *stk. 1, nr. 2-5*, hvis forholdene efterfølgende ændres.

Pligten til at meddele Finanstilsynet de pågældende oplysninger består både, når man vil indtræde i hvervet eller stillingen og løbende under udøvelsen af hvervet eller stillingen. For en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, består pligten både på tidspunktet for ansøgning om tilladelse til at forestå it-driften af et detailbetalingssystem og fremover, så længe tilladelsen foreligger.

Det foreslås i *stk. 3*, at når en it-operatør af et detailbetalingssystem drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, finder *stk. 1 og 2* tilsvarende anvendelse for den eller de ledelsesansvarlige.

Forslaget medfører, at i de tilfælde hvor en it-operatør af et detailbetalingssystem drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, skal den eller de ledelsesansvarlige i it-operatøren leve op til kravene om egnethed og hæderlighed.

Med den eller de ledelsesansvarlige forstås den eller de personer, der er ansvarlige for den overordnede henholdsvis

daglige ledelse af it-operatøren. Den formelle stillingsbetegnelse er ikke afgørende for, om en person anses for at være den ledelsesansvarlige. Det afgørende er, om den eller de pågældende personer faktisk er ansvarlige for den overordnede og/eller den daglige ledelse af it-operatøren.

Overtrædelse af § 180 e, stk. 2, jf. *stk. 1, nr. 3 og 4*, er strafbelagt, jf. § 247 og de foreslåede ændringer hertil i § 4, nr. 37, i dette lovforslag.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af *stk. 2*, jf. *stk. 1, nr. 3 og 4*, er det pågældende ledelsesmedlem. Det følger af forslaget til § 180 e, stk. 3, at hvis en it-operatør af et detailbetalingssystem som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, finder *stk. 1 og 2* tilsvarende anvendelse for den eller de ledelsesansvarlige. Ansvarssubjektet kan således også være ledelsesansvarlige omfattet af *stk. 3*. Ansvarssubjektet for en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, er indehaveren.

Den foreslåede § 180 f fastsætter krav til, at ledelsesmedlemmer eller indehaveren af en it-operatør af et detailbetalingssystem skal afsætte tilstrækkelig tid til at varetage hvervet eller stillingen.

Det foreslås i *stk. 1*, at ledelsesmedlemmer i en it-operatør af et detailbetalingssystem eller indehaveren af en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed skal afsætte tilstrækkelig tid til at varetage hvervet eller stillingen i den pågældende it-operatør.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at alle ledelsesmedlemmer i en it-operatør af et detailbetalingssystem henholdsvis indehaveren af en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, afsætter tilstrækkelig tid til at varetage sin stilling eller sit hverv som direktør, bestyrelsesmedlem eller indehaver på forsvarlig vis. Forpligtelsen for det pågældende ledelsesmedlem henholdsvis indehaveren er en løbende forpligtelse, der skal sikre, at vedkommende til enhver tid afsætter tilstrækkelig tid til at varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig vis. Dette gælder også hvis der måtte opstå situationer, der kræver et ekstraordinært tidsforbrug fra ledelsens henholdsvis indehaverens side.

Ved tilstrækkelig tid til varetagelse af et hverv som bestyrelsesmedlem, en stilling som direktør eller hverv som indehaver af en it-operatør af et detailbetalingssystem forstås den tid, som den pågældende forventeligt må skulle anvende til at varetage det pågældende hverv eller den pågældende stilling på forsvarlig vis.

I medfør af § 221, stk. 1 og 2, og de foreslåede ændringer hertil i § 1, nr. 9 og 11, i dette lovforslag, vil Finanstilsynet

kunne påbyde en it-operatør af et detailbetalingssystem at afsætte en direktør eller påbyde et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv, hvis den pågældende direktør eller det pågældende bestyrelsesmedlem ikke lever op til kravet om afsættelse af tilstrækkelig tid i medfør af § 180 f. Hvis eksempelvis et bestyrelsesmedlem fuldstændigt undlader at deltage i bestyrelsesmøder eller udebliver fra en længere række af bestyrelsesmøder, vil Finanstilsynet kunne påbyde det pågældende bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv.

Det foreslås i *stk. 2*, at når en it-operatør af et detailbetalingssystem drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, finder *stk. 1* tilsvarende anvendelse for den eller de ledelsesansvarlige.

Forslaget medfører, at i de tilfælde hvor en it-operatør af et detailbetalingssystem drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, skal den eller de ledelsesansvarlige i it-operatøren leve op til kravet om afsættelse af tilstrækkelig tid til varetagelse af hvervet eller stillingen.

Med den eller de ledelsesansvarlige forstås den eller de personer, der er ansvarlige for den overordnede henholdsvis daglige ledelse af it-operatøren. Den formelle stillingsbetegnelse er ikke afgørende for, om en person anses for at være den for it-operatøren ledelsesansvarlige. Det afgørende er, om den eller de pågældende personer faktisk er ansvarlige for den overordnede og/eller den daglige ledelse af it-operatøren.

Ved tilstrækkelig tid til varetagelse af et hverv eller stilling som ledelsesansvarlig forstås den tid, som den pågældende forventeligt må skulle anvende til at varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig vis.

Det foreslås i § 180 g, at en it-operatør af et detailbetalingssystem er ansvarlig for, at it-driften af det pågældende detailbetalingssystem udføres på en betryggende måde.

Det følger af selskabslovens regler, at det er bestyrelsen, der bærer ansvaret for den overordnede og strategiske ledelse af virksomheden og i den forbindelse skal sikre en forsvarlig drift af virksomheden. Er it-operatøren af et detailbetalingssystem en juridisk person uden en bestyrelse, bærer den eller de personer, som har ansvaret for den overordnede ledelse, ansvaret for at sikre en forsvarlig drift af virksomheden. I begge tilfælde skal dette i praksis ske ved, at det øverste ledelsesorgan vedtager politikker og retningslinjer til direktionen henholdsvis den daglige ledelse på områderne beskrevet under lovforslagets *stk. 2* og løbende sikrer, at de vedtagne politikker og retningslinjer efterleves.

Det foreslås i § 180 g, *stk. 2* at gennemføre en række organisatoriske krav til en it-operatør af et detailbetalingssystem.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1*, at en it-operatør af et detailbetalingssystem skal kunne styre de risici, som it-operatøren og it-driften af detailbetalingssystemet indebærer, herunder kunne påvise alle væsentlige risici, for detailbetalingssystemets it-drift og indføre effektive foranstaltninger til at modvirke disse risici, og have betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området.

It-operatøren skal kunne påvise alle væsentlige risici for it-driften af detailbetalingssystemet og effektivt kunne modvirke disse. Dette indebærer eksempelvis, at it-operatøren skal sikre en passende rapportering om risici til de relevante funktioner i virksomheden, herunder it-sikkerhedsfunktionen og det øverste ledelsesorgan, samt sikre, at disse risici vurderes og håndteres i forhold til betydningen for detailbetalingssystemets betryggende it-drift, jf. *stk. 1*. Rapporteringen skal være dynamisk og systematisk med henblik på at sikre, at de relevante funktioner i rette tid og i tilstrækkelig grad modtager de fornødne oplysninger for at kunne styre de risici, som systemet udsættes for.

Kravet om effektive foranstaltninger opfyldes i praksis ved, at it-operatøren har passende procedurer og beslutningsprocesser til at sikre, at væsentlige risici mindskes i tilstrækkelig grad med henblik på at sikre, at detailbetalingssystemets it-drift varetages på en betryggende måde, jf. *stk. 1*.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2*, at en it-operatør af et detailbetalingssystem skal have betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området.

Med betryggende kontrol og sikringsforanstaltninger på it-området menes tilstrækkelige procedurer, herunder kontrolprocedurer samt tekniske og styringsmæssige foranstaltninger til at opretholde en forsvarlig it-drift af detailbetalingssystemet.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger, som en it-operatør af et detailbetalingssystem skal træffe for at have betryggende kontrol og sikringsforanstaltninger på it-området.

Disse krav fremgår af bilag 5 til bekendtgørelse nr. 1026 af 30. juni 2016 om og ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl. (ledelsesbekendtgørelsen). I medfør af bilag 5 er det et krav, at virksomheder omfattet heraf har betryggende system-, data- og driftssikkerhed, der skal være dokumenteret i it-sikkerhedspolitik, forretningsgange og it-beredskabsplan. Desuden er det et krav, at virksomhederne har en operationel risikostyring, der er forankret i en hensigtsmæssig organisation. Bilag 5 opregner også bestyrelsens og direktionens opgaver samt en række krav til styring af it-sikkerheden, som vil finde anvendelse for detailbetalingssystemer med de ændringer, som detailbetalingssystemernes særlige forhold tilsiger.

Det foreslås i § 180 h, at Finanstilsynet fastsætter bestemmelser om intern revision og om systemrevisionens gennemførelse i en it-operatør af et detailbetalingssystem.

Ved systemrevision forstås intern og ekstern revision af, at de generelle it-kontroller fungerer betryggende. Ved de generelle it-kontroller forstås styringen af den grundlæggende it-sikkerhed, men ikke sikkerheden i specifikke it-systemer. Finanstilsynet fører tilsyn med, at systemrevisionen opfylder forpligtelserne i bekendtgørelsen.

Finanstilsynet har i dag mulighed for at udstede regler om intern revision og systemrevisionens gennemførelse i fælles datacentraler, jf. § 199, stk. 12, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed. Reglerne for fælles datacentraler finder også anvendelse på datacentraler, der udfører både væsentlige it-drift og it-udvikling for den fælles betalingsinfrastruktur, jf. § 343 q, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynet har i medfør af § 199, stk. 12, 2. pkt., udstedt bekendtgørelse nr. 1268 af 21. november 2014 om systemrevisionens gennemførelse i fælles datacentraler (systemrevisionsbekendtgørelsen).

Med den foreslåede bestemmelse vil Finanstilsynet kunne udstede regler om intern revision og systemrevisionens gennemførelse i en it-operatør af et detailbetalingssystem. Hjemlen hertil vil bl.a. blive anvendt til at udstede regler, der i væsentligt omfang minder om de regler der fremgår af ovennævnte bekendtgørelse.

Systemrevisionsbekendtgørelsen indeholder regler om intern og ekstern systemrevision, herunder om disses uafhængighed, protokoller og rapportering.

Det foreslås i § 180 i, at it-operatører af detailbetalingssystemer skal leve op til de fælles regler, der gælder i medfør af § 56-58 a samt reglerne om outsourcing i § 62.

Det foreslås, at § 56 om tavshedspligt for bestyrelsesmedlemmer, revisorer samt direktører og øvrige ansatte finder tilsvarende anvendelse for en it-operatør af et detailbetalingssystem.

§ 56, stk. 1, fastsætter krav om, at bestyrelsesmedlemmer, revisorer samt direktører og øvrige ansatte i en virksomhed ikke uberettiget må røbe, hvad de under udøvelsen af deres stilling eller hverv har fået kundskab om. I medfør af § 56, stk. 3, gælder det også, hvis der er tale om oplysninger, som virksomheden modtager fra andre virksomheder omfattet af stk. 1.

§ 56, stk. 1 og 3, er strafbelagte i medfør af § 247. Overtrædelse af stk. 1 vil omfatte den situation, hvor et bestyrel-

sesmedlem, revisor, direktør eller øvrige ansatte, der uberettiget røber, hvad denne under udøvelsen af sit hverv har fået kundskab om. Bestyrelsesmedlemmer, revisorer, direktører eller øvrige ansatte er ansvarssubjekter i forbindelse med overtrædelse af bestemmelsen. Drives en virksomhed enkeltmandsvirksomhed, vil indehaveren være ansvarssubjekt. Overtrædelse af stk. 3 omfatter uberettiget videregivelse af oplysninger, som en virksomhed omfattet af stk. 1 modtager fra andre virksomheder eller udenlandske virksomheder omfattet af stk. 1 med angivelse af, at oplysningerne er hemmelige eller fortrolige, eller hvor dette følger af oplysningernes karakter, jf. i det hele bemærkningerne til § 56, jf. Folketingstidende 2016-2017, tillæg A, L 155 som fremsat, side 154-155.

Det foreslås yderligere, at § 57 om indsendelse af revisionsprotokollat og årsrapporter til Finanstilsynet og regler udstedt i medfør heraf finder tilsvarende anvendelse for en it-operatør af et detailbetalingssystem.

Det fremgår af § 57, stk. 1, at virksomheder under tilsyn i lov om kapitalmarkeder skal indsende revisors revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten, samt for virksomheder med intern revision tillige den interne revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten, til Finanstilsynet senest samtidig med indsendelsen af årsrapporten til Erhvervsstyrelsen. Formålet med bestemmelsen er at sikre, at Finanstilsynet får tilsendt relevante oplysninger om virksomheden i form af revisionsprotokollater m.v. Herved kan Finanstilsynet inddrage revisors og eventuelt den interne revisors rapportering i tilsynsarbejdet med virksomheden.

I medfør af § 57, stk. 2, kan Finanstilsynet efter forhandling med Erhvervsstyrelsen fastsætte nærmere regler om indsendelse af årsrapporter til Erhvervsstyrelsen og regler om offentliggørelse af årsrapporter.

Det foreslås yderligere, at § 57 a, om oplysningsforpligtelser for revisorer finder tilsvarende anvendelse for en it-operatør af et detailbetalingssystem.

§ 57 a indeholder en forpligtelse til for en ekstern revisor for en it-operatør af et reguleret marked eller en udbyder af dataindberetningstjenester straks at meddele Finanstilsynet om ethvert forhold og enhver afgørelse vedrørende selskabet, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor, som enten kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for meddelelse af tilladelse, kan påvirke den fortsatte aktivitet eller føre til revisors nægtelse af at påtage regnskabet. I medfør af § 57 a, stk. 2, er en ekstern revisor underlagt samme meddelelsespligt, hvis revisor bliver vidende om forhold eller afgørelser, jf. stk. 1, som revisor for en virksomhed, der har snævre forbindelser med den virksomhed som forholdet eller afgørelsen drejer sig om.

Det foreslås yderligere, at § 58 om oprettelse af en ordning for virksomhedens ansatte til at indberette overtrædelser af denne lov eller regler fastsat i medfør heraf finder tilsvarende anvendelse for en it-operatør af et detailbetalingssystem.

§ 58 indeholder en pligt for virksomheder under tilsyn i medfør af lov om kapitalmarkeder at oprette en ordning, hvor virksomhedens ansatte gennem en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af lov om kapitalmarkeder eller regler fastsat i medfør heraf begået af virksomheden, herunder ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheden. Ordningen skal være indrettet således, at indberetninger skal kunne foretages anonymt.

Det fremgår af § 247 i lov om kapitalmarkeder, at § 58, stk. 1, er strafbelagt. Ansvarssubjektet vil med den foreslåede bestemmelse kunne være en it-operatør af et detailbetalingssystem. For så vidt angår juridiske personer henvises der til § 255, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder. Den strafbare handling består i ikke at etablere en ordning, hvor virksomhedens ansatte gennem en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette lovovertrædelser eller potentielle lovovertrædelser, Folketingstidende 2016-2017, tillæg A, L 155 som fremsat, side 157.

Det foreslås yderligere, at § 62 om outsourcing af en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet og regler udstedt i medfør heraf finder tilsvarende anvendelse for en it-operatør af et detailbetalingssystem.

§ 62 i lov om kapitalmarkeder fastsætter reglerne om outsourcing for operatører af et reguleret marked. Med den foreslåede bestemmelse i § 180 h vil en it-operatør af et detailbetalingssystem kunne outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet som it-operatøren ellers selv ville udføre, til en leverandør.

Desuden indeholder bestemmelsen en bemyndigelse til erhvervsministeren, hvorved ministeren vil kunne fastsætte krav til virksomhedens ledelsesordninger, ansvar, risikostyring, overvågning, kontrol og rapportering i tilknytning til outsourcing til en leverandør. Erhvervsministeren vil desuden kunne fastsætte nærmere krav til virksomhedens interne retningslinjer, outsourcingkontrakten, krav til håndtering af eventuelle interessekonflikter og krav som en leverandør eller en underleverandør skal opfylde. Desuden vil ministeren kunne fastsættes nærmere regler om outsourcingvirksomhedernes pligt til at underrette Finanstilsynet om outsourcing. Erhvervsministeren har i medfør af § 62 udstedt bekendtgørelse nr. 877 af 12. juni 2020 om outsourcing for kreditinstitutter m.v.

Til nr. 19 (§ 212, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 212 i lov om kapitalmarkeder fastsætter, hvilke virksomheder Finanstilsynet skal føre tilsyn med i henhold til lov om kapitalmarkeder. I medfør af bestemmelsen fører Finanstilsynet tilsyn med operatører af markedspladser, udbydere af dataindberetningstjenester, centrale modparter (CCP'er), værdipapircentraler (CSD'er), kontoførende institutter, registrerede betalingssystemer samt administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks.

Det foreslås i § 212, stk. 1, at indsætte it-operatører af detailbetalingssystemer.

Med den foreslåede bestemmelse vil it-operatører af detailbetalingssystemer også komme under tilsyn af Finanstilsynet. Det betyder, at Finanstilsynet får mulighed for at håndhæve de regler, der gælder for it-operatører af detailbetalingssystemer i medfør af forslaget til det nye kapitel 32 a. Desuden vil Finanstilsynet kunne gøre brug af de tilsynsbeføjelser, der fremgår af §§ 214, 215 og 234, om henholdsvis indhentelse af oplysninger bl.a. til brug for Finanstilsynets virksomhed, adgang til virksomheder under tilsyn uden retskendelse og offentliggørelse af bl.a. påbud og påtaler.

Finanstilsynets tilsyn med it-operatører af detailbetalingssystemer vil ske ud fra et risikobaseret tilsyn, jf. Folketingstidende 2016-2017, tillæg A, L 155 som fremsat, side 303.

Finanstilsynets tilsyn med it-operatøren er bl.a. rettet mod dennes operationelle risikostyring i forhold til detailbetalingssystemets infrastruktur, herunder styring af it-sikkerhed og it-driftsstabilitet, kontrolforanstaltninger, adgangs- og rettighedsstyring, overvågning, logning, beredskab og it-outsourcing. Forhold, der angår selve registreringen af betalingssystemet, herunder regler for deltagelse i systemet, tilslutningsaftaler, hæftelsesregler og regler for finansiel sikkerhedsstillelse, jf. kapitel 32 i lov om kapitalmarkeder, er derimod ikke omfattet af Finanstilsynets tilsyn med en it-operatør af et detailbetalingssystem.

Tilsynet med it-operatører af detailbetalingssystemer vil i praksis være et samarbejde mellem Finanstilsynet og Danmarks Nationalbank, hvor de overordnede rammer for samarbejdet vil blive fastlagt i en aftale mellem Finanstilsynet og Danmarks Nationalbank. Et tilsynssamarbejde vil bl.a. indebære, at Danmarks Nationalbank får mulighed for at deltage i de tilsynsmøder, som Finanstilsynet har med en it-operatør af et detailbetalingssystem. Danmarks Nationalbank vil dog ikke have mulighed for at gøre brug af tilsynsbeføjelserne i §§ 214, 215 og 234.

Med den foreslåede ændring i § 212, stk. 1, vil Finanstilsynet for en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er et betydningsfuldt datterselskab af en udenlandsk virksomhed, der er meddelt tilladelse til at drive virksomhed som it-ope-

ratør af et detailbetalingssystem i et EU- eller EØS-land, skulle deltage i eventuelle samarbejdsfora om tilsynet med den samlede koncern.

Ved betydningsfulde datterselskaber forstås, at de er betydningsfulde for den finansielle stabilitet i Danmark, eller datterselskaberne har en væsentlig betydning for infrastrukturen på de finansielle markeder.

Tilsynskollegier er et samarbejdsforum mellem tilsyn, der skal lette forsigtighedstilsynet med en modervirksomhed og tilsynsarbejde i øvrige dele af koncernen. Kollegierne er forum for informationsudveksling, samarbejde og koordination af tilsynsaktiviteter. Oprettelsen af kollegier vil ikke berøre tilsynsmyndigheders rettigheder og ansvar, jf. Folketingsstidende 2016-2017, tillæg A, L 155 som fremsat, side 303.

Til nr. 20 (§ 212, stk. 4, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 212, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder angiver de virksomheder, som Finanstilsynet i henhold til lov om kapitalmarkeder skal føre tilsyn med. Stk. 2 angiver, at Finanstilsynet skal deltage i samarbejdsfora for tilsynet med den samlede koncern for betydningsfulde datterselskaber af udenlandske virksomheder, og stk. 3 angiver, at Danmarks Nationalbank overvåger registrerede betalingssystemer, som har væsentlig betydning for betalingsafviklingen.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1011 af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondens økonomiske resultater (benchmarkforordningen), fastsætter en retlig ramme og dermed harmoniserede fælleseuropæiske regler for fastsættelse af benchmarks på EU-plan. Formålet med forordningen er at øge investorbeskyttelsen og modvirke interessekonflikter samt manipulation i forbindelse med fastsættelsen af benchmarks.

Et finansielt benchmark er et indeks, der bruges som reference ved fastlæggelse af det beløb, som skal betales i henhold til et finansielt instrument eller en finansiell kontrakt, eller ved fastlæggelse af værdien af et finansielt instrument, eller et indeks, der anvendes til at måle en investeringsfondens økonomiske resultater med det formål at spore udbyttet af et sådant indeks, fastsætte allokeringen af aktiver for en portefølje eller beregne de resultatbetingede gebyrer.

Ved revisionen af benchmarkforordningen er der angivet kriterier for, hvornår der kan anvendes et af Kommissionen fastsat erstatningsbenchmark i en kontrakt. Et erstatningsbenchmark er et benchmark, som efter aftale kan erstatte visse kritiske benchmarks, benchmarks baseret på inputdata

og tredjelandsbenchmarks med systemisk betydning, når det oprindeligt aftalte benchmark ophører.

Revisionen af benchmarkforordningen er udmøntet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/168 om ændring af forordning (EU) 2016/11 for så vidt angår undtagelsen for visse valutaspotbenchmarks fra tredjelande og udpegelse af erstatninger for visse benchmarks, som snart ophører, og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (ændringsforordningen). Medlemslandene skal herefter udpege en relevant myndighed, som får til opgave at vurdere, om et kontraktretligt aftalt erstatningsbenchmark generelt ikke længere eller afviger væsentligt fra det underliggende marked eller den økonomiske realitet, som det ophørende benchmark er beregnet til måle, og om anvendelsen af erstatningsbenchmarket kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet, jf. artikel 23 b, stk. 5 og 7, i benchmarkforordningen, som indsat ved artikel 1, stk. 5, i ændringsforordningen.

Det foreslås i § 212, stk. 4, i lov om kapitalmarkeder, at erhvervsministeren i henhold til artikel 23 b, stk. 5, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1011 af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondens økonomiske resultater vurderer, om et erstatningsbenchmark generelt ikke længere eller afviger væsentligt fra det underliggende marked eller den økonomiske realitet, som det ophørende benchmark er beregnet til at måle, og om anvendelsen af erstatningsbenchmarket kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet.

Den relevante myndigheds kompetence vil være begrænset til at vurdere, om benchmarks med væsentlig betydning i Unionen, jf. 23 b, stk. 1, i benchmarkforordningen, som indsat ved artikel 1, stk. 5, i ændringsforordningen, kan erstattes med et aftalt erstatningsbenchmark. Dermed er det ikke samtlige typer benchmarks omfattet af benchmarkforordningen, som vil være omfattet af de nye regler.

Det af Kommissionen fastsatte erstatningsbenchmark for et kritisk benchmark kan anvendes i kontrakter, såfremt det oprindeligt aftalte benchmark i kontrakterne ophører, og når kontrakten enten ikke indeholder nogen fallback-bestemmelse, eller ikke indeholder en egnet fallback-bestemmelse, jf. artikel 23 b, stk. 3, i benchmarkforordningen, som indsat ved artikel 1, stk. 5, i ændringsforordningen. En egnet fallback-bestemmelse i en kontrakt fører til, at kontrakten anvender det aftalte erstatningsbenchmark, som fallback-bestemmelsen foreskriver. En uegnet fallback-bestemmelse fører til, at kontrakten anvender det erstatningsbenchmark, som Kommissionen har fastsat.

En kontrakts fallback-bestemmelse vil ikke være egnet, hvis

den ikke foreskriver en permanent erstatning for det ophørende benchmark, hvis anvendelsen af fallback-bestemmelsen kræver samtykke fra tredjeparter, som er blevet nægtet, eller hvis fallback-bestemmelsen foreskriver anvendelse af et erstatningsbenchmark, som ikke længere afspejler eller afviger væsentligt fra den underliggende markedsmæssige eller økonomiske realitet, som det benchmark, der ophører, har til formål at måle, og anvendelsen heraf kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet.

Vurderer den relevante myndighed, at anvendelsen af et kontraktligt aftalt erstatningsbenchmark generelt ikke er en egnet løsning, kan et erstatningsbenchmark, som Kommissionen fastsætter, anvendes i kontrakten i stedet for det aftalte erstatningsbenchmark, såfremt mindst én part i kontrakten har gjort indsigelse mod det aftalte erstatningsbenchmark senest tre måneder før det ophørende benchmarks ophør, og parterne ikke er nået til enighed om en anden løsning. Dette følger af § 23 b, stk. 5, i benchmarkforordningen, som indsat ved artikel 1, stk. 5, i ændringsforordningen.

Den relevante myndighed skal vurdere, om et mellem kontraktparter aftalt erstatningsbenchmark ikke længere afspejler eller væsentligt afviger fra det underliggende marked eller den økonomiske realitet, som det ophørende benchmark har til formål at måle, og om anvendelsen af erstatningsbenchmarket kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet. Vurderingen heraf foretages på baggrund af en horisontal vurdering af en bestemt type kontraktmæssig ordning, der er blevet gennemført efter en begrundet anmodning fra mindst én interesseret part, og efter at have hørt relevante interessenter, jf. artikel 23 b, stk. 5, litra a, i benchmarkforordningen, som indsat ved artikel 1, stk. 5, i ændringsforordningen.

Vurderer den relevante myndighed, at det aftalte erstatningsbenchmark ikke længere afspejler eller væsentligt afviger fra det underliggende marked eller den økonomiske realitet, og at anvendelsen af erstatningsbenchmarket vil kunne have negativ betydning for den finansielle stabilitet, skal myndigheden straks orientere Kommissionen og ESMA herom, jf. artikel 23 b, stk. 6, i benchmarkforordningen, som indsat ved artikel 1, stk. 5, i ændringsforordningen. Kontraktparterne kan herefter vælge at anvende et af Kommissionen fastsat erstatningsbenchmark, forudsat at de øvrige betingelser herfor er opfyldt.

Det af Kommissionen fastsatte erstatningsbenchmark skal bl.a. kunne anvendes for kontrakter, hvor parterne allerede har aftalt et erstatningsbenchmark i tilfælde af permanent ophør af det anvendte benchmark, men hvor den relevante myndighed har vurderet, at det mellem kontraktparterne aftalte erstatningsbenchmark ikke længere afspejler den økonomiske realitet som, da man indgik kontrakten. Det er desuden en forudsætning, at en af kontraktparterne har gjort indsigelse imod det kontraktuelt aftalte erstatningsben-

mark, og at parterne ikke er nået til enighed om en anden løsning, jf. artikel 23 b, stk. 5, litra b og c, i benchmarkforordningen, som indsat ved artikel 1, stk. 5, i ændringsforordningen.

Til nr. 21 (§ 214, stk. 2, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 214 i lov om kapitalmarkeder fastlægger Finanstilsynets beføjelse til at kræve oplysninger, dokumenter eller andre former for data hos fysiske og juridiske personer til brug for Finanstilsynets tilsyn med de virksomheder, som er omtalt i § 212, og Finanstilsynets undersøgelse af forhold vedrørende regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen af.

Det følger af den gældende stk. 2, 1. pkt., at Finanstilsynet kan kræve at revisorer for fondsmæglerselskaber, operatører af et reguleret marked og godkendte offentliggørelsesordninger (APA) og godkendte indberetningsmekanismer (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet samt revisorer, der reviderer eller udfører andre revisionsopgaver for udstedere, udbydere af omsættelige værdipapirer eller personer, der anmoder om optagelse til handel af et finansielt instrument på en markedsplads, fremlægger oplysninger, der skønnes at være nødvendige for Finanstilsynets afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3, og § 213, stk. 1-3 og 5, i lov om kapitalmarkeder.

Det foreslås at ændre § 214, stk. 2, 1. pkt., således, at Finanstilsynet også fra revisorer af it-operatører af detailbetalingssystemer vil kunne kræve fremlæggelse af oplysninger, der skønnes at være nødvendige for Finanstilsynets afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3, og § 213, stk. 1-3 og 5, i lov om kapitalmarkeder.

Med forslaget vil Finanstilsynet kunne indhente nødvendige oplysninger hos revisorer for it-operatører af detailbetalingssystemer, der skønnes at være nødvendige for Finanstilsynets afgørelse af, om der er sket overtrædelse af de regler, der i medfør af § 1, nr. 6, i dette lovforslag vil finde anvendelse på it-operatører af detailbetalingssystemer. Det er Finanstilsynet, der vurderer, hvilke oplysninger der er relevante for afgørelsen heraf.

Et eksempel på dokumenter, som Finanstilsynet vil kunne indhente hos revisor, vil være revisionsprotokollater. Derimod vil revisors interne arbejdsdokumenter ikke være omfattet af bestemmelsen.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 214, stk. 1

og 2, jf. Folketingstindende 2016-2017, tillæg A, L 155 som fremsat, side 307.

Til nr. 22 (§ 221, stk. 1, stk. 4, 1. pkt., og stk. 9, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 221 fastlægger reglerne om Finanstilsynets muligheder for at afsætte et ledelsesmedlem hos en operatør af et reguleret marked.

Det følger af det gældende stk. 1 at Finanstilsynet kan påbyde en operatør af et reguleret marked at afsætte en direktør inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis direktøren ikke længere opfylder kravene til at varetage sin stilling i medfør af henholdsvis § 68, stk. 1, nr. 2-5, eller § 69. Disse bestemmelserne vedrører egnethed og hæderlighed for ledelsesmedlemmer og kravet om at afsætte tilstrækkelig tid til varetagelse af stillingen eller hvervet som enten direktør eller bestyrelsesmedlem.

Det følger af det gældende stk. 4, 1. pkt., at Finanstilsynet har mulighed for at påbyde en operatør af et reguleret marked at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod denne i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 68, stk. 1, nr. 3.

Det følger af det gældende stk. 9, at stk. 1-8 i bestemmelsen finder tilsvarende anvendelse på den eller de ledelsesansvarlige, når en operatør af et reguleret marked drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion.

Det foreslås i § 221, stk. 1, stk. 4, 1. pkt., og stk. 9, at ændre bestemmelserne således, at en it-operatør af et detailbetalingssystem også vil være omfattet.

Det foreslåede medfører, at Finanstilsynet får mulighed for at påbyde en it-operatør af et detailbetalingssystem at afsætte en direktør i en it-operatør af et detailbetalingssystem i de situationer, der er nævnt i § 221, stk. 1, og stk. 4, 1. pkt. Det foreslåede medfører også, at i det tilfælde en it-operatør af et detailbetalingssystem drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion vil § 221, stk. 1-8, finde tilsvarende anvendelse på den eller de ledelsesansvarlige i virksomheden.

Til nr. 23 (§ 221, stk. 1 og 2, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 221 fastlægger reglerne om Finanstilsynets muligheder for at afsætte et ledelsesmedlem hos en operatør af et reguleret marked.

Det følger af den gældende § 221, stk. 1, at Finanstilsynet

kan påbyde en operatør af et reguleret marked at afsætte en direktør inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis direktøren ikke længere opfylder kravene til at varetage sin stilling i medfør af henholdsvis § 68, stk. 1, nr. 2-5, eller § 69. Disse bestemmelser vedrører egnethed og hæderlighed for ledelsesmedlemmer og kravet om at afsætte tilstrækkelig tid til varetagelse af stillingen eller hvervet som enten direktør eller bestyrelsesmedlem.

Det følger af det gældende stk. 2, at Finanstilsynet har mulighed for at påbyde et medlem af bestyrelsen at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne ikke kan varetage hvervet i medfør af bestemmelserne i § 68, stk. 1, nr. 2-5, eller § 69.

Det foreslås i § 221, stk. 1 og 2, at indsætte en henvisning til § 180 e, stk. 1, nr. 2-5, eller § 180 f.

Det foreslåede medfører, at de pågældende bestemmelser for en it-operatør af et detailbetalingssystem om egnethed og hæderlig, og om at et ledelsesmedlem skal afsætte tilstrækkelig tid til at varetage stillingen som direktør eller hvervet som bestyrelsesmedlem, som foreslås indført ved dette lovforslags § 4, nr. 18 også omfattes af bestemmelserne.

Til nr. 24 (§ 221, stk. 2, og stk. 4, 3. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 221 fastlægger reglerne om Finanstilsynets muligheder for at afsætte et ledelsesmedlem hos en operatør af et reguleret marked.

Det følger af det gældende stk. 2, at Finanstilsynet har mulighed for at påbyde et medlem af bestyrelsen at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne ikke kan varetage hvervet i medfør af bestemmelserne i § 68, stk. 1, nr. 2-5, eller § 69.

Det følger af det gældende stk. 4, 3. pkt., at Finanstilsynet har mulighed for at påbyde et medlem af bestyrelsen at nedlægge sit hverv, når der er rejst tiltale mod denne i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 68, stk. 1, nr. 3.

Det foreslås i § 221, stk. 2, og stk. 4, 3. pkt., at ændre bestemmelserne således, at en it-operatør af et detailbetalingssystem også vil være omfattet.

Det foreslåede medfører, at Finanstilsynet får mulighed for at påbyde et medlem af bestyrelsen at nedlægge sit hverv i de situationer, der er nævnt i § 221, stk. 2, og stk. 4, 3. pkt.

Til nr. 25 (§ 221, stk. 4, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 221 fastlægger reglerne om Finanstilsynets muligheder for at afsætte et ledelses-medlem hos en operatør af et reguleret marked.

Det følger af det gældende stk. 4, 1. pkt., og 3. pkt., at Finanstilsynet har mulighed for at påbyde en operatør af et reguleret marked at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod denne i en straffe-sag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 68, stk. 1, nr. 3.

Det foreslås i § 221, stk. 4, 1. pkt., at indsætte en henvisning til § 180 e, stk. 1, nr. 3. Det foreslåede medfører, at den pågældende bestemmelse for en it-operatør af et detailbetalings-system om egnethed og hæderlig, som foreslås indført ved dette lovforslags § 4, nr. 18, også omfattes af bestemmelserne.

Til nr. 26 (§ 221, stk. 4, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af gældende § 221, stk. 4, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder, at Finanstilsynet har bemyndigelse til at påbyde en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af dataindberetningstjenester at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 68, stk. 1, nr. 3, eller § 147, stk. 1, nr. 3.

Det følger af § 68, stk. 1, nr. 3, og § 147, stk. 1, nr. 3, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af dataindberetningstjenester ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller stilling på betryggende måde.

Det foreslås i § 221, stk. 4, 1. pkt., at indføre en henvisning til anden relevant lovgivning, således det præciseres, at Finanstilsynets bemyndigelse efter stk. 4, 1. pkt., inkluderer tilfælde, hvor der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af anden relevant lovgivning. Dermed bringes ordlyden af § 221, stk. 4, 1. pkt. i overensstemmelse med bestemmelsens henvisning til § 68, stk. 1, nr. 3, og § 147, stk. 1, nr. 3.

Finanstilsynets bemyndigelse til at gribe ind over for et ledelsesmedlem i en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af dataindberetningstjenester, når der er rejst tiltale mod vedkommende i en straffesag om overtrædelse af denne

lov, afskæres ikke med den foreslåede præcisering. Denne lov anses for en del af den finansielle lovgivning.

Til nr. 27 (§ 221, stk. 5, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 221 fastlægger reglerne om Finanstilsynets muligheder for at afsætte et ledelsesmedlem hos en operatør af et reguleret marked.

Det følger af det gældende stk. 2, som foreslås ændret ved dette lovforslags § 4, nr. 23 og 24, at Finanstilsynet har mulighed for at påbyde et medlem af bestyrelsen at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne ikke kan varetage hvervet i medfør af bestemmelserne i § 68, stk. 1, nr. 2-5, eller § 69.

Det følger af den gældende § 221, stk. 5, at varigheden af et påbud meddelt et medlem af bestyrelsen efter § 221, stk. 2, skal fremgå af påbuddet. Bestemmelsen henviser til de bestemmelser i lov om kapitalmarkeder, som påbuddet skal være givet på baggrund af.

Det foreslås i § 221, stk. 5, at indsætte en henvisning til § 180 e, stk. 1, nr. 2, 4 eller 5, eller § 180 f. Det foreslåede medfører, at varigheden af et påbud, der er meddelt et medlem af bestyrelsen i en it-operatør af et detailbetalings-system om at nedlægge sit hverv efter § 221, stk. 2, og de foreslåede ændringer hertil, på baggrund af § 180 e, stk. 1, nr. 2, 4 eller 5, eller § 180 f, som foreslås indført ved dette lovforslags § 4, nr. 18, også skulle fremgå i påbuddet.

Til nr. 28 (§ 221, stk. 6, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 221 fastlægger reglerne om Finanstilsynets muligheder for at afsætte et ledelsesmedlem hos en operatør af et reguleret marked.

Det følger af den gældende § 221, stk. 6, 1. pkt., at et påbud meddelt efter § 221, stk. 1-4, kan forlanges indbragt for domstolene af Finanstilsynet af operatøren af et reguleret marked og den person, som påbuddet vedrører.

Det følger af § 221, stk. 6, 2. pkt., at anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden 4 uger efter påbuddet er meddelt.

Det foreslås at ændre § 221, stk. 6, 1. pkt., således, at it-operatøren af et detailbetalingssystem og den person hos en it-operatør af et detailbetalingssystem, som et påbud vedrører, også vil kunne forlange et påbud indbragt for domstolene af Finanstilsynet.

Der stilles ingen formkrav til anmodningen. Den foreslåede bestemmelse afskæres ikke den pågældende it-operatør, ud-

byder og den person, som påbuddet retter sig mod, fra selv at anlægge sag ved domstolene gennem den almindelige borgerlige retspleje.

En anmodning om indbringelse af sagen for domstolene tillægges som udgangspunkt ikke opsættende virkning, idet det vil stride mod hensynet til at sikre en løbende og effektiv håndhævelse af kravene om egnethed og hæderlighed. Dog har retten mulighed for ved kendelse at bestemme, at den pågældende under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller forblive i sin stilling, mens sagen verserer for retten, jf. Folketingstidende 2016-2017, tillæg A, L 155 som fremsat, side 318.

Til nr. 29 (§ 221, stk. 8, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 221 fastlægger reglerne om Finanstilsynets muligheder for at afsætte et ledelsesmedlem hos en operatør af et reguleret marked.

Det følger af den gældende § 221, stk. 1, at Finanstilsynet kan påbyde en operatør af et reguleret marked at afsætte en direktør inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis direktøren ikke længere opfylder kravene til at varetage sin stilling i medfør af henholdsvis § 68, stk. 1, nr. 2-5, eller § 69. Disse bestemmelser vedrører egnethed og hæderlighed for ledelsesmedlemmer og kravet om at afsætte tilstrækkelig tid til varetagelse af stillingen eller hvervet som enten direktør eller bestyrelsesmedlem.

Det følger af den gældende § 221, stk. 8, 1. pkt., at hvis operatøren af et reguleret marked ikke har afsat direktøren inden for den fastsatte frist, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 60, stk. 1, nr. 5. Bestemmelsen henviser til de bestemmelser i lov om kapitalmarkeder, hvormed Finanstilsynet kan inddrage de pågældende virksomheders tilladelser, hvis disse ikke længere opfylder kravene, hvorpå en tilladelse er meddelt. Den frist, der henvises til i bestemmelsen, er den frist, som Finanstilsynet fastsætter i medfør af § 221, stk. 1.

Det foreslås at ændre § 221, stk. 8, 1. pkt., således, at Finanstilsynet i medfør af bestemmelsen også vil kunne inddrage en it-operatør af et detailbetalingssystem tilladelse til at udføre it-drift for et detailbetalingssystem, hvis virksomheden ikke har afsat direktøren inden for den fastsatte frist, jf. forslaget til § 180 b, stk. 1, nr. 5, i § 4, nr. 18, i dette lovforslag.

Til nr. 30 (§ 221, stk. 8, 2. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 221 fastlægger reglerne om Finanstilsynets muligheder for at afsætte et ledelsesmedlem hos en operatør af et reguleret marked.

Det følger af den gældende § 221, stk. 8, 2. pkt., at Finanstilsynet kan inddrage en virksomheds tilladelse, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et påbud i medfør af § 221, stk. 2-4.

Det foreslås i *stk. 8, 2. pkt.*, at ændre bestemmelsen således, at Finanstilsynet også vil kunne inddrage en tilladelse til at varetage it-driften et detailbetalingssystem, hvis et medlem af bestyrelsen hos it-operatøren af detailbetalingssystem ikke efterkommer et påbud i medfør af § 221, stk. 2-4, og de foreslåede ændringer hertil i § 4, nr. 22-25, i lovforslaget.

Til nr. 31 (§ 224, stk. 4, i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af § 224, stk. 1, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder, at Finanstilsynets ansatte under ansvar efter §§ 152-152 e i straffeloven er forpligtede til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden.

Bestemmelsen i § 224, stk. 1, indeholder hovedreglen om Finanstilsynets tavshedspligt og er en særbestemmelse om tavshedspligt, jf. offentlighedslovens § 35.

§ 224, stk. 4, indeholder en undtagelse til tavshedspligten i § 224, stk. 1., hvorefter fortrolige oplysninger kan videregives under en civil retssag, når en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), et registreret betalingssystem eller andre omfattet af denne lov under tilsyn i medfør af lov om kapitalmarkeder er erklæret konkurs eller trådt i likvidation, og oplysningerne ikke vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde de pågældende personer eller andre omfattet af denne lov.

Det foreslås i § 224, *stk. 4*, at indsætte en it-operatør af et detailbetalingssystem.

Med den foreslåede ændring vil det ligeledes blive muligt at videregive fortrolige oplysninger om en it-operatør af et detailbetalingssystem under en civil retssag, når en it-operatør af et detailbetalingssystem er erklæret konkurs eller trådt i likvidation, og de øvrige betingelser, der er nævnt i § 221, stk. 4, er opfyldt.

Til nr. 32 (§ 225, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., og nr. 12, § 226, nr. 6 og 11, og § 227, nr. 5, i lov om kapitalmarkeder)

§ 225 i lov om kapitalmarkeder indeholder en række undtagelser til Finanstilsynets tavshedspligt i § 224, stk. 1, hvor der berettiget kan videregives fortrolige oplysninger.

Det følger af den gældende § 225, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., at § 224, stk. 1, ikke er til hinder for, at fortrolige oplysninger

videregives til Folketingets ståede udvalg vedrørende generelle økonomiske forhold i en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD) og et registreret betalingssystem, for så vidt angår krisehåndtering af virksomhederne, når der træffes beslutning om, hvorvidt staten skal yde garanti eller stille midler til rådighed. Det følger af stk. 1, nr. 8, 2. pkt., at tilsvarende gør sig gældende i forbindelse med den parlamentariske kontrol i sager omfattet af 1. pkt.

Det følger af den gældende § 225, stk. 1, nr. 12, at § 224, stk. 1, ikke er til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for en operatør af en markedsplads, en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD) og et registreret betalingssystem eller for andre omfattet af denne lov, på betingelse af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelse af deres opgaver, jf. dog § 228, stk. 2.

§ 226 i lov om kapitalmarkeder indeholder en række undtagelser til Finanstilsynets tavshedspligt i § 224, stk. 1, for så vidt angår videregivelse af fortrolige oplysninger til institutioner, myndigheder og organer m.v. i et andet EU- eller EØS-land m.v.

Det følger af den gældende § 226, nr. 6, at § 224, stk. 1, ikke er til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til myndigheder, der fører tilsyn med personer i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD) og et registreret betalingssystem, på betingelse af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver.

Videre følger det af den gældende § 226, nr. 11, at § 224, stk. 1, ikke er til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til ministre med ansvar for den finansielle lovgivning i andre lande inden for EU-/EØS, i forbindelse med krisehåndtering af en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD) og et registreret betalingssystem, hvis virksomhed har væsentlig betydning for den finansielle stabilitet i det pågældende land.

§ 227 i lov om kapitalmarkeder indeholder en række undtagelser til Finanstilsynets tavshedspligt i § 224, stk. 1, for så vidt angår videregivelse af fortrolige oplysninger til institutioner, myndigheder og organer m.v. i et tredjeland.

Det følger af den gældende § 227, nr. 5, at § 224, stk. 1,

ikke er til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til myndigheder, der fører tilsyn med personer i lande uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD) og et registreret betalingssystem eller for andre omfattet af denne lov.

Det foreslås i § 225, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., og nr. 12, § 226, nr. 6 og 11, og § 227, nr. 5, at ændre bestemmelserne således, at en it-operatør af et detailbetalingssystem også kommer til at fremgå af bestemmelserne.

Med de foreslåede ændringer vil Finanstilsynet også kunne videregive fortrolige oplysninger om en it-operatør af et detailbetalingssystem i de tilfælde, der nævnt i de pågældende bestemmelser, såfremt de øvrige betingelser i bestemmelserne er opfyldt.

Til nr. 33 (§ 225, stk. 1, nr. 10, i lov om kapitalmarkeder)

§ 225 i lov om kapitalmarkeder indeholder en række undtagelser til Finanstilsynets tavshedspligt i § 224, stk. 1.

Det følger af den gældende § 225, stk. 1, nr. 10, at § 224, stk. 1, ikke er til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til interessenter, herunder myndigheder, involveret i forsøg på at redde en nødlidende operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD) eller et registreret betalingssystem, når Finanstilsynet har modtaget et mandat fra erhvervsministeren, på betingelse af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor.

Det foreslås i § 225, stk. 1, nr. 10, at ændre bestemmelsen således, at en it-operatør af et detailbetalingssystem også kommer til at fremgå af bestemmelserne.

Med den foreslåede ændringer vil Finanstilsynet også kunne videregive fortrolige oplysninger om en it-operatør af et detailbetalingssystem i de tilfælde, der nævnt i de pågældende bestemmelser.

Til nr. 34 (§ 242 i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af den gældende § 242, at i det tilfælde, hvor en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD) eller administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks videregiver oplysninger om virksomheden, og oplysningerne er kommet offentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at offentliggøre berigtigende oplysninger inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende og Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan have

skadevirkning for virksomhedens kunder, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå finansielle instrumenter udstedt af virksomheden handles, markedets ordentlige funktion eller den finansielle stabilitet generelt.

Det foreslås i § 242 at indsætte en it-operatør af et detailbetalingssystem.

Med den foreslåede ændring vil Finanstilsynet også kunne påbyde en it-operatør af et detailbetalingssystem at offentliggøre berigtigende oplysninger om virksomheden i et af de i bestemmelsen nævnte tilfælde. Et eksempel herpå kunne være oplysninger om en it-hændelse i it-operatørens systemer, som bliver offentliggjort til at være af en anden karakter, end det egentlig er tilfældet. En sådan oplysning kan være med til at skade tilliden til den danske betalingsinfrastruktur, som vil kunne skade den finansielle stabilitet generelt.

Finanstilsynet fastsætter en kort frist, inden for hvilken virksomheden skal offentliggøre de berigtigende oplysninger. Længden af den af Finanstilsynet meddelte frist for virksomhedens berigtigelse af de misvisende oplysninger vil afhænge af oplysningernes karakter. Efter omstændighederne vil der kunne være tale om, at berigtigelse skal ske inden for samme dag som meddelelsen af påbuddet, jf. Folketingsindende 2016-2017, tillæg A, L 155 som fremsat, side 351.

Til nr. 35 (§ 246, stk. 1, nr. 10, i lov om kapitalmarkeder)

§ 246, stk. 1, indeholder en liste over de fysiske og juridiske personer i lov om kapitalmarkeder, der skal betale afgift til Finanstilsynet.

Det foreslås at indsætte et nyt *nr. 10* i § 246, stk. 1, der nævner it-operatører af et detailbetalingssystem.

Finansieringen af Finanstilsynet dækkes primært af opkrævning af afgifter fra virksomheder under tilsyn i medfør af lov om kapitalmarkeder samt de øvrige love på det finansielle område.

I medfør af § 246, stk. 2, fastsættes afgiften i henhold til kapitel 22 i lov om finansiell virksomhed, der omhandler finansiering af Finanstilsynet.

Der henvises i øvrigt til § 1, nr. 29, i dette lovforslag samt til kapitel 22 i lov om finansiell virksomhed.

Til nr. 36 (§ 247, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

I medfør af den gældende § 247, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder straffes overtrædelse af en række nærmere angivne

bestemmelser i loven med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås i opstillingen i § 247, stk. 1, at henvisningerne til §§ 127 a og 140 a udgår.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om markedspladders, systemiske internalisatorers og pristilleres offentliggørelse af oplysninger om kvaliteten af udførelsen af transaktioner i §§ 127 a og 140 a i lov om kapitalmarkeder foreslås ophævet ved lovforslagets § 4, nr. 9 og 15.

Til nr. 37 (§ 247, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af den gældende § 247, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, at overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås i § 247, stk. 1, at ændre § 132, stk. 1 og 4, til § 132, stk. 1 og 5 og at tilføje det nye § 26, stk. 3. Det foreslås endvidere at indsætte § 180 a, stk. 1, § 180 e, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, i bestemmelsen.

Forslaget er bl.a. en konsekvensrettelse, da § 132, stk. 4, bliver stk. 5, som følge af den foreslåede ændring i dette lovforslags § 4, nr. 13.

Den foreslåede tilføjelse af § 26, stk. 3, i opstillingen vil medføre, at udsteder af værdipapirer på et reguleret marked kan straffes med bøde for manglende overholdelse af § 26, stk. 3. Tilføjelsen foreslås på baggrund af lovforslagets § 4, nr. 5, hvorefter § 26, stk. 3, indsættes i lov om kapitalmarkeder. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelser af § 26, stk. 3, er udstederen af værdipapirer, da pligten i medfør af lovforslagets § 4, nr. 5, påhviler den enkelte udsteder.

Overtrædelsen af § 26, stk. 3, består i, at en udsteder ikke udarbejder sin årsrapport i overensstemmelse med reglerne i ESEF-forordningen.

Eksempelvis kan en overtrædelse bestå i ikke at anvende filformatet XHTML eller ikke opmærke regnskabstal og noter korrekt efter taksonomien.

Det følger af § 255, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel. Det fremgår af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller

Det foreslås endvidere at indsætte § 180 a, stk. 1, § 180 e, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, i bestemmelsen, hvormed en overtrædelse af de nævnte bestemmelser, vil kunne straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås, at overtrædelse af § 180 a, stk. 1, som foreslås ændret ved dette lovforslags § 4, nr. 18, bliver strafbelagt.

Ansvarssubjektet er den fysiske eller juridiske person, der forestår it-driften af et detailbetalingssystem uden Finanstilsynets tilladelse hertil. For så vidt angår juridiske personer henvises der til § 255, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder.

Den strafbare handling består i at forestå it-driften af et detailbetalingssystem uden Finanstilsynets tilladelse hertil.

Det foreslås, at overtrædelse af § 180 e, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, jf. dette lovforslags § 4, nr. 18, bliver strafbelagt.

Ansvarssubjektet er den eller de for it-operatøren ledelsesansvarlige, dvs. enten et medlem af bestyrelsen eller direktionen. Det følger af den foreslåede § 180 e, stk. 3, at hvis en it-operatør drives af et detailbetalingssystem som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, finder bestemmelsens stk. 1 og 2 tilsvarende anvendelse for den eller de ledelsesansvarlige. Således kan ansvarssubjektet også være den ledelsesansvarlige i en sådan it-operatør.

Den strafbare handling består i ikke at meddele Finanstilsynet de oplysninger, der er omfattet af den foreslåede § 180 e, stk. 1, nr. 3 og 4, dvs. forhold vedrørende strafansvar og insolvensbehandling i forbindelse med indtræden i it-operatørens ledelse eller efterfølgende, hvis forholdene ændres. For en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, består pligten for indehaveren både på tidspunktet for ansøgning om tilladelse til at forestå it-driften af et detailbetalingssystem og fremover, så længe tilladelsen foreligger.

Et eksempel på overtrædelse af bestemmelsen er, at et ledelsesmedlem ikke meddeler Finanstilsynet oplysninger om strafansvar i forbindelse med det pågældende ledelsesmedlems indtræden i ledelsen.

Oplysninger om, hvorvidt et ledelsesmedlem eller en indehaver af en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, for eksempel er pålagt strafansvar eller er under konkursbehandling, er væsentlige for Finanstilsynets vurdering af den pågældendes hæderlighed. Det er afgørende for tilliden til den finansielle sektor, at medlemmer af ledelsen henholdsvis en indehaver i alle typer virksomheder inden for den finansielle sektor fremstår hæ-

derlige. Dette er baggrunden for, at overtrædelse af oplysningsforpligtelsen skal være strafbelagt.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 247, jf. Folkeetingstindende 2016-2017, tillæg A, L 155 som fremsat, side 355-356.

Til nr. 38 (§ 254, stk. 1, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

§ 254 indeholder regler om straf for manglende efterlevelse af påbud og afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger.

Det følger af den gældende § 254, stk. 1, 1. pkt., at en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, et kontoførende institut, en administrator eller stiller af benchmarks, en udsteder, en udbyder, en person, der anmoder om optagelse af værdipapirer til handel på et reguleret marked, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær, der undlader at efterkomme et påbud fra Finanstilsynet givet i medfør af § 220 eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Det foreslås i § 254, stk. 1, 1. pkt., at indsætte en it-operatør af et detailbetalingssystem i bestemmelsen.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at såfremt en it-operatør af et detailbetalingssystem undlader at efterkomme et påbud fra Finanstilsynet givet i medfør af lovens § 220 eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet kan it-operatøren straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Ansvarssubjektet for overtrædelsen er den fysiske eller juridiske person, der står som modtager af et påbud, jf. Folkeetingstindende 2016-2017, tillæg A, L 155 som fremsat, side 378.

Til nr. 39 (§ 254, stk. 2, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

§ 254 indeholder regler om straf for manglende efterlevelse af påbud og afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger.

Det følger af § 221, stk. 2, at Finanstilsynet kan påbyde et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv, hvis denne ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed. Bestemmelsen foreslås ændret ved dette lovforslags § 4, nr. 38 og 39, således it-operatører af detailbetalingssystemer omfattes af bestemmelse.

Det følger af § 221, stk. 4, 3. pkt., at Finanstilsynet kan påbyde et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv, når der er rejst tiltale mod denne i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning. Bestemmelsen foreslås ændret ved dette lovforslags § 4, nr. 25, således it-operatører af detailbetalingsystemer omfattes af bestemmelse.

Det følger af den gældende § 254, stk. 2, 1. pkt., at med bøde straffes et bestyrelsesmedlem i en operatør af et reguleret marked, der ikke efterkommer et påbud, der er givet efter § 221, stk. 2 og stk. 4, 3. pkt.

Det foreslås at ændre § 254, stk. 2, 1. pkt., således, at en it-operatør af et detailbetalingsystem også vil fremgå af bestemmelse. Hermed vil et bestyrelsesmedlem i en it-operatør af et detailbetalingsystem, der ikke efterkommer et påbud, der er givet efter § 221, stk. 2, og stk. 4, 3. pkt., og de foreslåede ændringer hertil i § 1, nr. 10-12, i dette lovforslag, også vil kunne straffes med bøde.

Til nr. 40 (§ 254, stk. 3, og § 256, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

§ 254 indeholder regler om straf for manglende efterlevelse af påbud og afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger.

Det følger af § 254, stk. 3, at når en person, der er knyttet til en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, et kontoførende institut, en administrator eller stiller af benchmarks, en udsteder, en udbyder, en person, der anmoder om optagelse af værdipapirer til handel på et reguleret marked, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær, giver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen, Danmarks Nationalbank eller anden offentlig myndighed, straffes den pågældende med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

§ 256 i lov om kapitalmarkeder fastsætter regler om tvangsbøder.

Det følger af den gældende § 256, stk. 1, at Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen eller for registrerede betalingssystemer Danmarks Nationalbank kan pålægge en direktion, bestyrelse eller revisor hos en operatør af en markedsplads, en CCP, en CSD, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, et kontoførende institut, en udsteder, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær tvangsbøder for ikke at efterkomme pligter, loven, regler udstedt i

medfør af loven eller regler i de i lovforslagets § 211, stk. 2, nævnte forordninger.

En tilsynsmyndighed kan ikke pålægge tvangsbøder, hvis tilsynsmyndigheden har konkret mistanke om, at en enkeltperson eller en juridisk person har begået en lovovertrædelse, jf. § 10 i lov nr. 442 af 9. juni 2004 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter (retssikkerhedsloven). Tvangsbøder kan dog anvendes, hvis det kan udelukkes, at de oplysninger, som søges tilvejebragt, kan have betydning for bedømmelsen af den formodede lovovertrædelse. Der henvises til retssikkerhedsloven for fortolkning af denne bestemmelse.

Tvangsbøder er et forvaltningsretligt tvangsmiddel og ikke nogen strafferetlig sanktion. Det gælder derfor, at påløbne, men endnu ikke inddrevne bøder, bortfalder ved forholdets lovliggørelse, jf. Justitsministeriets vejledning nr. 11255 af 18. juni 1996 om benådning, udsættelse, eftergivelse og henstand m.v. Den del af bøden, som ikke bliver betalt eller indkommer ved inddrivelse gennem udpantning, kan kræves afsonet efter reglerne om straf af fængsel, jf. § 17 i lov om ikrafttræden af borgerlig straffelov m.m., jf. Folketingstidende 2016-2017, tillæg A, L 155 som fremsat, side 383.

Det foreslås i § 254, stk. 3, og § 256, stk. 1, at indsætte en it-operatør af et detailbetalingsystem.

Den foreslåede ændring af § 254, stk. 3, medfører at en person, der er knyttet til en it-operatør af et detailbetalingssystem og som giver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen, Danmarks Nationalbank eller anden offentlig myndighed, kan blive straffet med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er den fysiske eller juridiske person, som afgiver de urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen eller Danmarks Nationalbank.

Den foreslåede ændring af § 265, stk. 1, medfører, at Finanstilsynet vil kunne pålægge direktionen, bestyrelsen eller revisor hos en it-operatør af et detailbetalingsystem tvangsbøder, hvis vedkommende ikke efterkommer pligter, lov om kapitalmarkeder eller regler udstedt i medfør af loven.

En pligt kan eksempelvis være, hvor Finanstilsynet kræver, at en it-operatør af et detailbetalingssystem udleverer oplysninger til brug for en inspektion af virksomheden i medfør af § 214, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder.

Til nr. 41 (§ 256, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder)

§ 256 i lov om kapitalmarkeder fastsætter regler om tvangsbøder.

Det følger af den gældende § 256, stk. 3, at undlader en operatør af et reguleret marked at efterkomme et påbud meddelt i medfør af § 221, stk. 1 og stk. 4, 1. pkt., kan operatøren af det regulerede marked henholdsvis udbyderen af dataindberetningstjenester pålægges daglige eller ugentlige tvangsbøder.

En tilsynsmyndighed kan ikke pålægge tvangsbøder, hvis tilsynsmyndigheden har konkret mistanke om, at en enkeltperson eller en juridisk person har begået en lovovertrædelse, jf. § 10 i lov nr. 442 af 9. juni 2004 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter (retssikkerhedsloven). Tvangsbøder kan dog anvendes, hvis det kan udelukkes, at de oplysninger, som søges tilvejebragt, kan have betydning for bedømmelsen af den formodede lovovertrædelse. Der henvises til retssikkerhedsloven for fortolkning af denne bestemmelse.

Tvangsbøder er et forvaltningsretligt tvangsmiddel og ikke nogen strafferetlig sanktion. Det gælder derfor, at påløbne, men endnu ikke inddrevne bøder, bortfalder ved forholdets lovliggørelse, jf. Justitsministeriets vejledning nr. 11255 af 18. juni 1996 om benådning, udsættelse, eftergivelse og henstand m.v. Den del af bøden, som ikke bliver betalt eller indkommer ved inddrivelse gennem udpantning, kan kræves afsonet efter reglerne om straf af fængsel, jf. § 17 i lov om ikrafttræden af borgerlig straffelov m.v.

Det foreslås, at ændre § 256, stk. 3, således, at en it-operatør af detailbetalingssystemer også vil fremgå af bestemmelsen.

Med den foreslåede bestemmelsen vil Finanstilsynet også pålægge en it-operatør af et detailbetalingssystem daglige eller ugentlige bøder, hvis it-operatøren undlader at efterkomme et påbud efter § 221, stk. 1, og 4, 1. pkt., hvormed Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed at afsætte en direktør. Der henvises i øvrigt til den foreslåede ændring til § 221, stk. 1, og 4, 1. pkt., jf. § 4, nr. 22, i lovforslaget.

Til § 5

Til nr. 1 (§ 1, stk. 1, i hvidvaskloven)

Den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 1, stk. 1, oplister de virksomheder og personer, der er omfattet af hvidvasklovens anvendelsesområde.

Det følger af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, at filialer, distributører og agenter af en række nærmere opregnede udenlandske finansielle virksomheder er omfattet af hvidvaskloven.

Dette omfatter pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, sparevirksomheder, udstedere af elektroniske penge og udbydere af betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 1-7, i lov om betalinger, forsikringsformidlere, når de formidler livsforsikringer eller andre investeringsrelaterede forsikringer, investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde, hvis disse virksomheder har direkte kundekontakt, samt danske UCITS og alternative investeringsfonde, hvis disse virksomheder har direkte kundekontakt.

Hvidvaskloven, som implementerer 4. og 5. hvidvaskdirektiv, er baseret på et territorialprincip. Det betyder, at de virksomheder og personer, der er nævnt i hvidvasklovens § 1, stk. 1, og udøver virksomhed i Danmark, skal overholde hvidvasklovens regler. Der henvises til de specielle bemærkninger til hvidvasklovens § 1, jf. Folketingstidende 2016-2017, A, L 41 som fremsat, side 66.

Udenlandske virksomheders og personers filialer, distributører og agenter, som opererer her i landet, skal således allerede i dag overholde hvidvaskloven, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, og og forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, medfører, at filialer, distributører og agenter af de nærmere oplistede finansielle virksomheder ikke omfattes af hjemlandstilsyn, men derimod værtslandstilsyn på området for forebyggelse af hvidvask og terrorfinansiering. Der henvises til de specielle bemærkninger til § 1, nr. 3, i lovforslag nr. L 10 af 7. oktober 1992, jf. Folketingstidende 1992-1993, A, L 10 som fremsat, spalte 317 og 318, og til de specielle bemærkninger til § 1, stk. 1, nr. 9, i lovforslag nr. L 47 af 9. november 2005, jf. Folketingstidende 2005-2006, A, L 47 som fremsat, side 15.

Det foreslås, at der i hvidvasklovens § 1, stk. 1, efter »følgende virksomheder og personer«, indsættes », herunder filialer, distributører og agenter af disse her i landet«.

Forslaget medfører, at det eksplicit vil fremgå af § 1, stk. 1, at udenlandske forpligtede virksomheders og personers filialer, distributører og agenter, der udøver virksomhed i Danmark, er omfattet af lovens anvendelsesområde.

Med forslaget sker der ikke en udvidelse af, hvilke typer af virksomheder, der kan udøve virksomhed i Danmark gennem filialer, distributører eller agenter. For valutavekslingsvirksomhed vil det således eksempelvis fortsat ikke være muligt for udenlandske valutavekslingsvirksomheders filialer, distributører og agenter at udøve denne virksom-

hed i Danmark. Der er ikke en lovfæstet adgang for valutavekslingsvirksomheder til at udbyde grænseoverskridende virksomhed med en tilladelse fra andre EU- eller EØS-lande. Der henvises til Folketingstidende 2016-2017, B, L 41, betænkning, side 7. Valutavekslingsvirksomhed må således kun udøves her i landet af virksomheder, der har tilladelse som valutavekslingsvirksomhed, eller af pengeinstitutter, Danmarks Nationalbank eller offentlige myndigheder, jf. hvidvasklovens § 40.

Forslaget medfører således alene en præcisering af gældende ret.

Der henvises til afsnit 2.14. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 1, nr. 9, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, at filialer, distributører og agenter af en række nærmere opregnede udenlandske finansielle virksomheder er omfattet af hvidvaskloven.

Dette omfatter pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, livsforsikringselskaber og tværgående pensionskasser, sparevirksomheder, udstedere af elektroniske penge og udbydere af betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 1-7, i lov om betalinger, forsikringsformidlere, når de formidler livsforsikringer eller andre investeringsrelaterede forsikringer, investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde, hvis disse virksomheder har direkte kundekontakt, samt danske UCITS og alternative investeringsfonde, hvis disse virksomheder har direkte kundekontakt.

Som følge af forslaget til ændring af § 1, stk. 1, i hvidvaskloven, jf. lovforslagets § 5, nr. 1, foreslås det, at § 1, stk. 1, nr. 9, i hvidvaskloven ophæves, da denne herefter vil være indeholdt i § 1, stk. 1, i øvrigt.

Den foreslåede ændring medfører således ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 3 (1, stk. 1, nr. 17, og § 2, nr. 12, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 17, at virksomheder og personer, der erhvervmæssigt leverer samme ydelser som persongrupper, der er nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 14-16, herunder revisorer, som ikke er godkendt i henhold til revisorloven, skatterådgivere, eksterne bogholdere og enhver anden person, der forpligter sig til at yde hjælp, bistand eller rådgivning om skatteanliggender som sin vigtigste erhvervmæssige virksomhed, er omfattet af lovens anvendelsesområde.

Det følger af hvidvasklovens § 2, nr. 12, at der ved udbydere af tjenesteydelser til virksomheder forstås enhver, som ikke er omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 14-16, når denne erhvervmæssigt udøver den i bestemmelsen nærmere oplyste virksomhed.

Som konsekvens af, at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 1, stk. 1, nr. 17, og § 2, nr. 12, således, at nr. 14-16 ændres til nr. 13-15.

De foreslåede ændringer medfører ikke materielle ændringer af hvidvaskloven.

Til nr. 4 (§ 1, stk. 6, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 1, stk. 6, at Finanstilsynet kan fastsætte regler om, at hvidvaskloven helt eller delvist ikke finder anvendelse for virksomheder og personer, som er omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 8 og 19, og som alene i begrænset omfang udøver finansiell aktivitet.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 1, stk. 6, således, at nr. 19 ændres til nr. 18.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 5 (§ 2, nr. 4, litra b i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 2, nr. 4, litra b, at der ved korrespondentforbindelse forstås en forbindelse mellem en virksomhed omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-13 eller 19, (korrespondenten) til en anden virksomhed omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-13 eller 19, (respondenten), hvor der leveres lignende ydelser, herunder forbindelser indgået med henblik på værdipapirtransaktioner eller overførsler af midler.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 2, nr. 4, litra b, således, at nr. 1-13 eller 19 alle steder ændres til nr. 1-12 eller 18.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 6 (§ 2, nr. 11, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 2, nr. 11, at med tomt bank-selskab forstås en virksomhed, der driver virksomhed svarende til virksomheder omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-11 og 19, der ikke er fysisk til stede i det land, hvor den har

hjemsted, ikke ledes eller administreres i det pågældende land, og som ikke indgår i en reguleret finansiel koncern.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 2, nr. 11, således, at nr. 1-11 eller 19 ændres til nr. 1-10 eller 18.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 7 (§ 7, stk. 2, 1.pkt., i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 7, stk. 2, 1. pkt., at den daglige ledelse i virksomheder omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19 og 23-27, skal udpege en hvidvaskansvarlig, altså en ansat, der har fuldmagt til at træffe beslutninger på vegne af virksomheden i henhold til lovens § 8, stk. 2, § 17, stk. 2, nr. 5, § 18, stk. 3, og § 19, stk. 1, nr. 3.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 7, stk. 2, nr. 1, således, at nr. 10, 11, 19 og 23-27 ændres til nr. 9, 10, 18 og 22-26, samt at det præciseres, at forpligtelsen til at udpege en hvidvaskansvarlig ikke gælder for virksomhedernes filialer, distributører og agenter her i landet.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 8 (§ 7, stk. 3, 2. pkt., i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 7, stk. 3, 2. pkt., at erhvervsministeren kan fastsætte regler om undtagelser fra kravene i lovens § 7, stk. 1, om pligten til at udarbejde en risikovurdering, for advokater, når disse udøver virksomhed som nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 14.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 7, stk. 3, 2. pkt., således, at nr. 14 ændres til nr. 13.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 9 (§ 8, stk. 3 og 4, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 8, stk. 3, at den daglige ledelse i virksomheder, som er omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-7, og som i henhold til anden lovgivning er forpligtet til at have en compliancefunktion, skal udpege en complianceansvarlig på ledelsesniveau.

Det følger af hvidvasklovens § 8, stk. 4, at bestyrelser i virksomheder, som er omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-7, og som har en intern revision eller intern audit, og bestyrelser i andre virksomheder, der er omfattet af lovens § 1, stk. 1, og som i henhold til anden lovgivning er underlagt krav om en intern revision eller intern audit, skal sikre, at den interne revision eller interne audit vurderer, hvorvidt virksomhedens politikker, forretningsgange og kontroller er tilrettelagt og fungerer på betryggende vis.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 8, stk. 3, og 4, således, at det præciseres, at kravene om at udpege en complianceansvarlig og kravet om intern revision eller intern audit ikke gælder for virksomhedernes filialer, distributører og agenter her i landet.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 10 (§ 8, stk. 5, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 8, stk. 5, at virksomheder, hvor det vurderes relevant, skal udpege et medlem af direktionen, der er ansvarlig for virksomhedens gennemførelse af kravene i hvidvaskloven.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 8, stk. 5, således, at det præciseres, at kravet om at udpege et hvidvaskansvarligt direktionsmedlem ikke gælder for virksomhedernes filialer, distributører og agenter her i landet.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 11 (§ 14, stk. 6, 2. pkt., og § 27, stk. 3, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 14, stk. 6, 2. pkt., at de personer og virksomheder, som er nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 14-17, er undtaget fra kravet om at afbryde en etableret forretningsforbindelse, hvor kundekendskabsprocedurer i henhold til hvidvasklovens kapitel 3 ikke kan gennemføres. Dette gælder, når de bistår en advokat, som fastslår en klients retsstilling eller forsvarer eller repræsenterer denne under eller i forbindelse med en retssag, herunder rådgiver om at indlede eller undgå et sagsanlæg.

Som konsekvens af, at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 14, stk. 6, 2. pkt., således, at nr. 14-17 ændres til nr. 13-16.

Det følger af hvidvasklovens § 27, stk. 3, at virksomheder og personer som nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 14-17, er frataget pligten til at underrette, når de bistår en advokat før, under og efter en retssag eller bistår med at fastslå en klients retsstilling.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 27, stk. 3, således, at nr. 14-17 ændres til nr. 13-16.

De foreslåede ændringer medfører ikke materielle ændringer af hvidvaskloven.

Til nr. 12 (§ 27, stk. 2, 1. pkt., i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 27, stk. 2, 1. pkt., at revisorer som nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 15, er undtaget fra pligten i lovens § 26 om at foretage underretning på baggrund af oplysninger, som disse modtager fra eller indhenter om en klient, når de repræsenterer en klient i Landsskatteretten.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 27, stk. 2, 1. pkt., således, at nr. 15 ændres til nr. 14.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 13 (§ 35, stk. 1, 1. pkt., § 35 a, stk. 1, og § 36, stk. 1, 1. pkt., i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 35, stk. 1, 1. pkt., at virksomheder og personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 5, 8 og 11, for så vidt angår alternative investeringsfonde, skal have en ordning, hvor deres ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af denne lov og regler udstedt i medfør heraf.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 35, stk. 1, 1. pkt., således, at nr. 11 ændres til nr. 10.

Det følger af hvidvasklovens § 35 a, stk. 1, at såfremt en virksomhed eller person omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 5, 8 og 11, for så vidt angår alternative investeringsfonde, og en ansat eller tidligere ansat indgår en aftale om en tavsheds klausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte eller tidligere ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af denne lov og regler udstedt i medfør heraf til offentlige myndigheder.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9,

foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 35 a, stk. 1, således, at nr. 11 ændres til nr. 10.

Det følger af hvidvasklovens § 36, stk. 1, 1. pkt., at virksomheder og personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 5, 8 og 11, for så vidt angår alternative investeringsfonde, ikke må udsætte den ansatte eller den tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger som følge af, at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet virksomhedens eller personens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af denne lov og regler udstedt i medfør heraf til en tilsynsmyndighed eller til en ordning i virksomheden.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 36, stk. 1, 1. pkt., således, at nr. 11 ændres til nr. 10.

De foreslåede ændringer medfører ikke materielle ændringer af hvidvaskloven.

Til nr. 14 (§ 35, stk. 1, 4. pkt., i hvidvaskloven)

§ 35 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven) indeholder regler om whistleblowerordninger i virksomheder og hos personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 5, 8 og 11, for så vidt angår alternative investeringsfonde, og nr. 13-20 og 22-24.

Bestemmelserne implementerer artikel 38, 61, stk. 2, litra b, og 61, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 og artikel 1, stk. 1, nr. 23 og nr. 39, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/843 af 30. maj 2018. Videre er § 35 i hvidvaskloven et resultat af dele af den politiske aftale af 10. oktober 2013 om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6) og den politiske aftale af 19. september 2018 om yderligere initiativer til styrkelse af indsatsen mod hvidvask og terrorfinansiering.

Det fremgår af § 35, stk. 1, i hvidvaskloven, at virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 5, 8 og 11, for så vidt angår alternative investeringsfonde, og nr. 13-20 og 22-24, skal have en ordning, hvor deres ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af denne lov og regler udstedt i medfør heraf. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Virksomheder og personer skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan virksomhederne eller personerne har fulgt op på indberetningerne.

Det fremgår af § 35, stk. 2, at ordningen i stk. 1 kan etableres via kollektiv overenskomst.

Det fremgår af hvidvasklovens § 35, stk. 3, at stk. 1 alene finder anvendelse for virksomheder og personer, som beskæftiger flere end fem ansatte. Ordningen nævnt i stk. 1 skal være etableret senest 3 måneder efter, at virksomheden eller personen har ansat den sjette ansatte.

Det følger af hvidvasklovens § 35, stk. 4, at tilsynsmyndigheden i særlige tilfælde, hvor myndigheden vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning, kan dispensere fra kravet i stk. 1. Dispensation kan alene gives, hvor der foreligger særlige forhold, som tilsiger, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at stille krav om etablering af en whistleblowerordning. Et eksempel herpå kan være, hvis overskridelsen af grænsen på fem ansatte er midlertidig, eller hvis virksomheden er under afvikling.

Det foreslås at indsætte et 4. pkt. i § 35, stk. 1, i hvidvaskloven, hvorefter lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Det foreslåede er en konsekvens af ikrafttrædelsen af lov om beskyttelse af whistleblowere, jf. lov nr. 1436 af 29. juni 2021, der implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1937 af 23. oktober 2019 om beskyttelse af personer, der indberetter overtrædelser af EU-retten.

Det foreslåede præciserer, at lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen omfattet af 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere. § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere implementerer whistleblowerdirektivets artikel 3, stk. 1. Whistleblowerdirektivets artikel 3, stk. 1, regulerer whistleblowerdirektivets forhold til regler om whistleblowerordninger i sektorspecifikke EU-retsakter, herunder ordningerne på det finansielle område.

Det foreslåede præciserer, at reglerne i hvidvaskloven har forrang, når de giver whistlebloweren en bedre beskyttelse, end whistlebloweren vil få i medfør af lov om beskyttelse af whistleblowere. Indberetninger til whistleblowerordninger i virksomheder og hos personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 5, 8 og 11, for så vidt angår alternative investeringsfonde, og nr. 13-20 og 22-24, i hvidvaskloven, skal derfor fortsat kunne foretages anonymt i medfør af § 35, stk. 1, 2. pkt., i hvidvaskloven. Det betyder bl.a., at kravene om bekræftelse, opfølgning og feedback, jf. § 12, stk. 2, nr. 1-3, i lov om beskyttelse af whistleblowere, ikke gælder i de tilfælde, hvor indberetningen er indgivet anonymt, og hvor det som følge af udformningen af whistleblowerordningen ikke vil være muligt at sende en sådan bekræftelse, følge op eller give feedback til whistlebloweren. Det kan f.eks. være tilfældet,

hvis den anonyme indberetning indgives til en fysisk postkasse.

Det foreslåede ændrer ikke på det skriftlige dokumentationskrav, der gælder for opfølgninger på indberetninger, og som bidrager til at sikre en effektiv tilsynsførelse, jf. § 35, stk. 1, 3. pkt., i hvidvaskloven.

Lov om beskyttelse af whistleblowere forpligter som udgangspunkt alene arbejdsgivere med 50 eller flere ansatte til at etablere en intern whistleblowerordning, jf. § 9, stk. 1, i lov om beskyttelse af whistleblowere. En undtagelse til dette udgangspunkt gælder for de arbejdsgivere, som er omfattet af anvendelsesområdet for de EU-retsakter, som er nævnt i whistleblowerdirektivets bilag del II, jf. § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Det foreslåede præciserer, at whistleblowerordninger i virksomheder og hos personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 5, 8 og 11, for så vidt angår alternative investeringsfonde, og nr. 13-20 og 22-24, i hvidvaskloven ud over at leve op til kravene i hvidvaskloven tillige skal opfylde minimumskravene i lov om beskyttelse af whistleblowere i det omfang, kravene giver de ansatte en bedre beskyttelse end hvidvaskloven. Whistleblowerordninger i virksomheder og hos personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 5, 8 og 11, for så vidt angår alternative investeringsfonde, og nr. 13-20 og 22-24, i hvidvaskloven med færre end 50 ansatte skal således også opfylde minimumskravene i lov om beskyttelse af whistleblowere i det omfang, kravene giver de ansatte en bedre beskyttelse end hvidvaskloven.

Der er herved ikke taget stilling til, hvorvidt indberetninger, som i øvrigt vedrører alvorlige lovovertrædelser eller øvrige alvorlige forhold, jf. § 1, nr. 2, i lov om beskyttelse af whistleblowere, omfatter indberetninger i medfør af § 35 i hvidvaskloven.

Det foreslåede indebærer ikke en ændring i den personkreds, som den interne whistleblowerordning i medfør af hvidvaskloven skal stilles til rådighed for. En forpligtet virksomhed eller person er således fortsat kun forpligtet til at stille ordningen til rådighed for virksomhedens eller personens ansatte. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.23.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Bestemmelsen i § 35, stk. 2, i hvidvaskloven, om at ordningen i stk. 1 kan etableres via kollektiv overenskomst, vil ikke blive berørt af det foreslåede 4. pkt.

Tilsynsmyndighedens mulighed for i særlige tilfælde at dispensere fra kravet i § 35, stk. 1, jf. stk. 4, i hvidvaskloven, hvor Finanstilsynet vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning, vil bestå. Tilsynsmyndigheden kan

imidlertid ikke undtage fra kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere. Virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 5, 8 og 11, for så vidt angår alternative investeringsfonde, og nr. 13-20 og 22-24, med 50 eller flere ansatte vil derfor skulle have en whistleblowerordning i henhold til lov om beskyttelse af whistleblowere og leve op til kravene i denne lov, uanset at Finanstilsynet måtte undtage virksomheden fra kravet i § 35, stk. 1, i hvidvaskloven.

Finanstilsynets tilsyn med de i medfør af hvidvaskloven forpligtede virksomheder og personer vil ikke blive berørt af den foreslåede bestemmelse. Finanstilsynet vil fortsat have kompetence til at føre tilsyn med disses overholdelse af bl.a. § 35 i hvidvaskloven, herunder kravet om at have en intern whistleblowerordning, at indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt, og at virksomheden og personen skriftligt skal kunne dokumentere, hvordan virksomheden eller personen har fulgt op på indberetningerne. Finanstilsynet har ikke kompetence til at føre tilsyn med reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere. I de situationer hvor et krav eksempelvis følger af både § 35 i hvidvaskloven og reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere, vil Finanstilsynet have kompetence til at føre tilsyn med overholdelsen af § 35 i hvidvaskloven.

Til nr. 15 (§ 35, stk. 1, 1. pkt., og § 36, stk. 1, 1. pkt., i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 35, stk. 1, 1. pkt., at virksomheder og personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 13-20 og 22-24, for så vidt angår alternative investeringsfonde, skal have en ordning, hvor deres ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af denne lov og regler udstedt i medfør heraf.

Herudover følger det af hvidvasklovens § 36, stk. 1, 1. pkt., at virksomheder og personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 13-20 og 22-24, ikke må udsætte den ansatte eller den tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger som følge af, at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet virksomhedens eller personens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af denne lov og regler udstedt i medfør heraf til en tilsynsmyndighed eller til en ordning i virksomheden.

Det følger endvidere af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 25-27, at udbydere af veksling mellem én eller flere typer af virtuelle valutaer, udbydere af overførsel af virtuelle valutaer og udstedere af virtuelle valutaer er omfattet af hvidvasklovens anvendelsesområde. Hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 25-27, trådte i kraft den 1. juli 2021. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 25-27, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 193A som fremsat, side 1679.

Som konsekvens af at udbydere af veksling mellem én eller flere typer af virtuelle valutaer, udbydere af overførsel af virtuelle valutaer og udstedere af virtuelle valutaer er blevet omfattet af hvidvasklovens anvendelsesområde, foreslås, at virksomheder og personer omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 25-27, overholder kravet i den gældende § 35, stk. 1, 1. pkt., om at have en ordning, hvor deres ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af denne lov og regler udstedt i medfør heraf.

Tilsvarende foreslås det, som konsekvens af at udbydere af veksling mellem én eller flere typer af virtuelle valutaer, udbydere af overførsel af virtuelle valutaer og udstedere af virtuelle valutaer er blevet omfattet af hvidvasklovens anvendelsesområde, at virksomheder og personer omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 25-27, overholder kravet i den gældende § 36, stk. 1, 1. pkt., hvorefter de ikke må udsætte den ansatte eller den tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger som følge af, at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet virksomhedens eller personens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af denne lov og regler udstedt i medfør heraf til en tilsynsmyndighed eller til en ordning i virksomheden.

Som yderligere konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 35, stk. 1, 1. pkt., og § 36, stk. 1, 1. pkt., således, at nr. 13-20 og 22-24 ændres til nr. 12-19 og 21-26.

Til nr. 16 (§ 35 a, stk. 1, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 35 a, stk. 1, at såfremt en virksomhed eller person omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 13-20, og en ansat eller tidligere ansat indgår en aftale om en tavshedsklausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte eller tidligere ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af denne lov og regler udstedt i medfør heraf til offentlige myndigheder.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 35 a, stk. 1, således, at nr. 13-20 ændres til nr. 12-19.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 17 (§ 38, stk. 3, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 38, stk. 3, at oplysninger om, at der er givet underretning efter lovens § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter lovens § 25, stk. 1, kan vide-

regives mellem virksomheder i koncerner omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19 eller 23-27, og andre virksomheder i koncernen, der har hjemsted eller er hjemmehørende i et EU- eller EØS-land.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 38, stk. 3, således, at nr. 1-13, 19 eller 23-27 ændres til nr. 1-12, 18 eller 22-26.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 18 (§ 38, stk. 5, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 38, stk. 5, at oplysninger om, at der er givet underretning efter lovens § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter lovens § 25, stk. 1, kan videregives mellem virksomheder og personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 14, 15 og 17, og lignende virksomheder, der har hjemsted eller er hjemmehørende i et EU- eller EØS-land eller i et tredjeland, der opfylder kravene i henhold til 4. hvidvaskdirektiv, hvis både den person, der videregiver oplysningerne, og den person, oplysningerne videregives til, har fælles ejerskab, fælles ledelse eller fælles kontrol med overholdelse af regler om forebyggelse af hvidvask og finansiering af terrorisme.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 38, stk. 5, således, at nr. 14, 15 og 17 ændres til nr. 13, 14 og 16.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 19 (§ 38, stk. 6, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 38, stk. 6, at oplysninger om, at der er givet underretning efter lovens § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter lovens § 25, stk. 1, kan videregives mellem virksomheder og personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-15, 17, 19, 21, 23-27, forudsat, at 1) oplysningerne vedrører samme kunde og samme transaktion, 2) modtageren af oplysningerne er underlagt krav, der svarer til 4. hvidvaskdirektivs krav til bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme, og 3) modtageren er underlagt forpligtelser med hensyn til tavshedspligt og beskyttelse af personoplysninger.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at

ændre § 38, stk. 6, således, at nr. 1-15, 17, 19, 21 og 23-27, ændres til nr. 1-14, 16, 18, 20 og 22-26.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 20 (§ 38, stk. 7, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 38, stk. 7, at muligheden for at videregive oplysninger om undersøgelser og underretninger efter bestemmelsens stk. 5 og 6 ikke finder anvendelse på virksomheder og personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 17, der leverer samme ydelser som ejendomsmæglere eller ejendomsmæglervirksomheder.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 38, stk. 7, således, at nr. 17 ændres til nr. 16.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 21 (§ 41 i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 41, at Finanstilsynet kan give tilladelse til valutavekslingsvirksomhed, jf. lovens § 1, stk. 1, nr. 19, hvis en række opregnede betingelser er opfyldt.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 41 således, at nr. 19 ændres til nr. 18.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 22 (§ 47, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, § 49, stk. 1, 1. pkt., § 51, § 53 og § 54, stk. 1 og 2, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 47, stk. 1, 1. pkt., at Finanstilsynet fører tilsyn med, at virksomheder og personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19 og 23-27, overholder hvidvaskloven, regler udstedt i medfør heraf samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, og forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Det følger af hvidvasklovens § 47, stk. 3, at Finanstilsynet skal samarbejde med de kompetente myndigheder i EU- eller EØS-lande om at medvirke ved tilsynsaktiviteter, kontroller på stedet eller inspektioner her i landet, når det gælder virksomheder og personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 9, der er under tilsyn i et andet EU- eller EØS-land,

eller en dansk virksomhed eller person omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-13, 23 og 24, der er underlagt dansk tilsyn, men opererer i andre EU- eller EØS-lande.

Det følger af hvidvasklovens § 49, stk. 1, 1. pkt., at virksomheder og personer som nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19 og 23-27, samt leverandører og underleverandører til disse skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed.

Det følger af hvidvasklovens § 51, at Finanstilsynet kan påbyde virksomheder og personer, som er nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19 og 23-27, at foretage de nødvendige foranstaltninger i tilfælde af overtrædelse af hvidvaskloven, regler udstedt i medfør heraf samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, og forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Det følger af hvidvasklovens § 53, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om pligt for virksomheder omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19 og 23-27, til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af virksomheden.

Det følger af hvidvasklovens § 54, stk. 1, at såfremt en virksomhed eller person omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19 og 23-27, har videregivet oplysninger om virksomheden eller personen, og disse er kommet offentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden eller personen at offentliggøre berigtigende oplysninger inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, og hvis Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan have skadevirkning for virksomhedens eller personens kunder, indskydere, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå aktierne i virksomheden eller værdipapirer udstedt af virksomheden handles, eller den finansielle stabilitet generelt.

Det følger af hvidvasklovens § 54, stk. 2, at såfremt virksomheden eller personen omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23-27, ikke berigtiger oplysningerne i overensstemmelse med Finanstilsynets påbud og inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist, kan Finanstilsynet offentliggøre påbuddet.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre henvisningerne i § 47, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, § 49, stk. 1, 1. pkt., § 51, § 53 og § 54, stk. 1, og stk. 2, således, at nr. 1-13, 19 og 23-27, ændres til nr. 1-12, 18 og 22-26.

De foreslåede ændringer medfører ikke materielle ændringer af hvidvaskloven.

Til nr. 23 (§ 47, stk. 3 og 50, stk. 1, 1. pkt., i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 47, stk. 3, at Finanstilsynet skal samarbejde med de kompetente myndigheder i EU- eller EØS-lande om at medvirke ved tilsynsaktiviteter, kontroller på stedet eller inspektioner her i landet, når det gælder virksomheder og personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 9, der er under tilsyn i et andet EU- eller EØS-land, eller en dansk virksomhed eller person omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 23 og 24, der er underlagt dansk tilsyn, men opererer i andre EU- eller EØS-lande.

Det følger af hvidvasklovens § 50, stk. 1, 1. pkt., at tilsynsmyndighederne i et EU- eller EØS-land efter forudgående aftale med Finanstilsynet kan foretage inspektion i de her i landet beliggende filialer, agenter og distributører omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 9, af udenlandske virksomheder med hjemsted i det pågældende land.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 47, stk. 3, og § 50, stk. 1, 1. pkt., således, at nr. 9 udgår.

De foreslåede ændringer medfører ikke materielle ændringer af hvidvaskloven.

Til nr. 24 (§ 48, stk. 2, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 48, stk. 2, at virksomheder og personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 23-27, skal registreres hos Finanstilsynet for at kunne udøve deres aktiviteter.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 48, stk. 2, således, at nr. 23-27 ændres til nr. 22-26.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 25 (§ 49, stk. 6, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 49, stk. 1, at virksomheder og personer, som er nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23-27, samt leverandører og underleverandører til disse skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed. Oplysninger, der er af væsentlig betydning for Finanstilsynets tilsyn, skal gives af egen drift og hurtigst muligt.

Det følger endvidere af bestemmelsens stk. 5, at Finanstilsynet kan kræve at få adgang til alle oplysninger, herunder regnskaber og regnskabsmateriale, udskrift af bøger, andre forretningspapirer og elektronisk lagrede data, som af Fi-

nanstilsynet skønnes nødvendige for Finanstilsynets afgørelse af, om en person eller virksomhed er omfattet af bestemmelserne i denne lov.

Det følger af den gældende § 49, stk. 6, at Finanstilsynet kan indhente oplysninger efter stk. 1 og 5 til brug for de myndigheder og organer, der er nævnt i § 56, stk. 3.

Det følger af lovens § 56, stk. 1, at Finanstilsynets ansatte under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 er forpligtede til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden.

Det følger af § 56, stk. 3, at stk. 1 ikke er til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til en række nærmere oplyste danske og udenlandske myndigheder og organer.

Ifølge de gældende bemærkninger til § 49, stk. 6, svarer bestemmelsen til, hvad der gælder efter de øvrige tilsynslove, herunder lov om finansiel virksomhed, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 152.

Det anføres i bemærkningerne, at bestemmelsen blandt andet er begrundet i den finansielle sektors struktur med dannelse af internationale koncerner, som medfører et større behov for samarbejde mellem de forskellige nationale tilsynsmyndigheder.

Dette giver sig også udslag i det øgede fokus, de finansielle direktiver har på udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndighederne, herunder artikel 48 i 4. hvidvaskdirektiv.

Det følger af § 347, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan indhente oplysninger efter stk. 1-4 til brug for de i § 354, stk. 6, nr. 23-34, nævnte myndigheder og organer, dvs. udenlandske myndigheder og organer.

Den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 49, stk. 6, ses således at skulle forstås i overensstemmelse med bestemmelsen i lov om finansiel virksomhed. De myndigheder og organer, som stk. 6 ses at omhandle, er således udenlandske myndigheder og organer.

Den gældende bestemmelse i stk. 6, henviser således utilsigtet til en bredere kreds af myndigheder og organer, idet den henviser til (hele) § 56, stk. 3.

Det foreslås at ændre § 49, stk. 6, i hvidvaskloven, således, at det præciseres, at Finanstilsynet kan indhente oplysninger efter stk. 1 og 5 til brug for de myndigheder og organer, der er nævnt i § 56, stk. 3, nr. 18, 19 og 21.

Den foreslåede ændring af bestemmelsen vil således medføre, at det præciseres, at Finanstilsynet kan indhente oplysninger efter stk. 1 og 5 til brug for de udenlandske myndigheder og organer, der er nævnt i § 56, stk. 3, nr. 18, 19 og 21.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at der med bestemmelsens nuværende formulering er usikkerhed om, hvorvidt indhentelse også kan ske til nationale myndigheder og organer.

Med præciseringen bringes ordlyden i overensstemmelse med bestemmelsen i § 347, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed, hvilket i henhold til de gældende bemærkninger til bestemmelsen i § 49, stk. 6, i hvidvaskloven er hensigten.

Der er ikke med ændringen tilsigtet en materiel ændring af bestemmelsen, hverken i forhold til hvilke myndigheder og organer, der kan indhentes oplysninger til, eller hvilke oplysninger der kan indhentes.

Til nr. 26 (§ 50, stk. 2, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 50, stk. 2, at Finanstilsynet kan anmode de kompetente myndigheder i et EU- eller EØS-land om at medvirke til at påse overholdelsen af loven og de regler, der er udstedt i medfør af loven, vedrørende virksomheder og personer som omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-13 og 23-27, med hjemsted i et andet EU- eller EØS-land ved tilsynsaktioner, kontroller på stedet eller inspektioner på et andet EU- eller EØS-lands område.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 50, stk. 2, således, at nr. 1-13 og 23-27, ændres til nr. 1-12 og 22-26.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 27 (§ 51 a, stk. 1, og § 51 b, stk. 1, 1. pkt., i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvaskloven § 51 a, stk. 1, at Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19 og 23-27 at afsætte den person, der er udpeget som hvidvaskansvarlig i henhold til lovens § 7, stk. 2, hvis personen ikke har tilstrækkelig godt omdømme eller personens adfærd giver grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig måde.

Det følger af hvidvaskloven § 51 b, stk. 1, 1. pkt., at Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed eller person omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19 og 23-27, at virk-

somheden eller personen midlertidigt ikke må optage nye kundeforhold, når der er konstateret en alvorlig overtrædelse af bestemmelser i denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Som konsekvens af, at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 51 a, stk. 1, og § 51 b, stk. 1, 1. pkt., således, at nr. 10, 11, 19 og 23-27 ændres til nr. 9, 10, 18 og 22-26, samt at det præciseres, at Finanstilsynet ikke kan udstede påbud om afsættelse af en hvidvaskansvarlig eller midlertidigt stop for nye kunder til virksomheders filialer, distributører og agenter her i landet.

De foreslåede ændringer medfører ikke materielle ændringer af hvidvaskloven.

Til nr. 28 (§ 51 a, stk. 1, i hvidvaskloven)

Den gældende § 51 a, stk. 1, i hvidvaskloven indeholder en bemyndigelse for Finanstilsynet til at påbyde en virksomhed omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19, 23 og 24, at afsætte den person, der er udpeget i henhold til § 7, stk. 2, inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis personen ikke har tilstrækkelig godt omdømme eller personens adfærd giver grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig måde, jf. § 7, stk. 2, 4. pkt.

Det foreslås i § 51 a, stk. 1, at Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19, 23 og 24, at afsætte den person, der er udpeget i henhold til § 7, stk. 2, inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis personen efter § 7, stk. 2, 3. og 4. pkt., ikke kan bestride stillingen.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet fremover vil kunne påbyde en virksomhed omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19, 23 og 24 at afsætte en person, der er udpeget i henhold til § 7, stk. 2, hvis vedkommende ikke længere kan anses for at have tilstrækkeligt kendskab til virksomhedens risiko for hvidvask og terrorfinansiering til at kunne træffe beslutninger, der kan påvirke virksomhedens risikoeksponering. Finanstilsynet vil fremover f.eks. kunne gribe ind over for en person udpeget i henhold til § 7, stk. 2, hvis Finanstilsynet vurderer, at personen ikke har truffet de foranstaltninger, som en person i vedkommendes stilling med rimelighed kunne forventes at træffe for eksempelvis at forebygge, afhjælpe eller standse hvidvask og terrorfinansiering i virksomheden, hvor den udviste adfærd eller passivitet skyldes manglende kendskab til virksomhedens risiko for hvidvask og terrorfinansiering.

Adgangen til at gribe ind over for en person der er udpeget i henhold til § 7, stk. 2, på grund af manglende kendskab til virksomhedens risiko for hvidvask og terrorfinansiering,

jf. § 7, stk. 2, 3. pkt., forventes som udgangspunkt anvendt i situationer, hvor personens adfærd indebærer, at der er grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på en forsvarlig måde, jf. § 7, stk. 2, 4. pkt. Der vil være tale om tilfælde, hvor en person i alvorlig grad har vist sig ikke at være egnet til sin stilling. Eksempelvis kan der være tale om, at den ansvarlige for hvidvaskforebyggelse efter § 7, stk. 2, har en adfærd, der viser, at vedkommende ikke har den tilstrækkelige kendskab til virksomhedens risiko for hvidvask og terrorfinansiering til at varetage stillingen. Dette til trods for at både Finanstilsynet og ledelsen i forbindelse med vedkommendes tiltræden vurderede, at vedkommende formelt opfyldte kravet om tilstrækkelig kendskab. Finanstilsynet vil alene kunne afsætte en person udpeget i henhold til § 7, stk. 2, i tilfælde af alvorlige svigt, hvor det ikke er muligt at rette op på den manglende egnethed inden for en rimelig tid.

Et påbud meddelt i henhold til stk. 1 kan forlanges indbragt for domstolene af den pågældende virksomhed og af den person, som påbuddet vedrører. En sådan anmodning skal indgives til Finanstilsynet senest 4 uger efter, at påbuddet er meddelt den pågældende. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene senest 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former. Dette følger af § 51 a, stk. 2, i lov hvidvaskloven.

Til nr. 29 (§ 51 c i hvidvaskloven)

Der findes ikke i gældende ret en bemyndigelse for Finanstilsynet til at gribe ind over for et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en valutavekslingsvirksomhed, som ikke opfylder egnetheds- og hæderlighedskravene i § 45, stk. 1. Finanstilsynet har imidlertid bemyndigelse til at inddrage tilladelsen til at drive virksomhed som valutavekslingsvirksomhed, hvis virksomheden ikke opfylder kravene til at få en tilladelse, jf. § 41, nr. 2, jf. § 46, nr. 3, herunder kravene om at medlemmer af bestyrelsen og direktionen skal opfylde egnetheds- og hæderlighedskravene i § 45, stk. 1.

Det foreslås i § 51 c at indsætte en bemyndigelse for Finanstilsynet til at gribe ind over for et ledelsesmedlem i en valutavekslingsvirksomhed, der ikke opfylder egnetheds- og hæderlighedskravene i § 45, stk. 1.

Med den foreslåede § 51 c vil Finanstilsynet fremover kunne påbyde en valutavekslingsvirksomhed at afsætte en direktør, som ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed. Dette fremgår af bestemmelsen i det foreslåede stk. 1, 1. pkt. Efterkommer valutavekslingsvirksomheden ikke påbuddet, følger det af det foreslåede § 80, stk. 2, at Finanstilsynet har hjemmel til at pålægge tvangsbøder til en valutavekslingsvirksomhed i de situationer, hvor virksomheden ikke efterkommer et påbud om at afsætte en direktør. Hermed opnår Finanstilsynet et bedre tvangsmiddel til at sikre et mere hurtigt og effektivt indgreb end blot

muligheden for at inddrage valutavekslingsvirksomhedens tilladelse.

Finanstilsynet har endvidere mulighed for at gribe ind direkte over for bestyrelsesmedlemmer i valutavekslingsvirksomheder, som ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, ved at påbyde vedkommende at nedlægge sit hverv. Dette vil være mindre indgribende over for virksomheden og dens fortsatte drift end at inddrage virksomhedens tilladelse. Efterlever bestyrelsesmedlemmet ikke et påbud udstedt af Finanstilsynet, kan vedkommende straffes med bøde, jf. § 79, 2. pkt., som foreslås med dette lovforslag.

Det følger af det foreslåede i *stk. 1, 1. pkt.*, at Finanstilsynet kan påbyde en valutavekslingsvirksomhed at afsætte en direktør i valutavekslingsvirksomheden inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne efter § 45, stk. 1, ikke kan bestride stillingen.

Dette kan eksempelvis være fordi vedkommende er blevet pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning, eller anden relevant lovgivning, og der som følge heraf er risiko for, at vedkommende ikke længere kan varetage sit hverv eller sin stilling på forsvarlig vis. Overtrædelse af anden relevant lovgivning kan eksempelvis være overtrædelser af strafbelagte bestemmelser i hvidvask-, skatte- og selskabslovgivningen. Finanstilsynet foretager en konkret vurdering af, om overtrædelsen skal føre til, at personen ikke anses for at leve op til hæderlighedskravet.

Det kan eksempelvis også dreje sig om de tilfælde, hvor vedkommende tages under insolvensbehandling eller gælds-sanering, eller hvor vedkommendes økonomiske situation eller selskaber, som den pågældende har eller deltager i driften af, har påført valutavekslingsvirksomheden tab eller risiko for tab. Det samme gælder situationer, hvor personen har udvist en adfærd, hvorefter det må antages, at den pågældende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på forsvarlig vis.

Efter det foreslåede *stk. 1, 2. pkt.*, kan Finanstilsynet under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af bestyrelsen i en valutavekslingsvirksomhed at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist. Finanstilsynet kan således påbyde et medlem af bestyrelsen i en valutavekslingsvirksomhed at nedlægge sit hverv, hvis Finanstilsynet vurderer, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv som følge af manglende efterlevelse af kravene om egnethed og hæderlighed i § 45, stk. 1.

Dette kan eksempelvis være fordi vedkommende er blevet pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning og der som følge heraf er risiko for, at vedkommende ikke læn-

gere kan varetage sit hverv eller sin stilling på forsvarlig vis. Overtrædelse af anden relevant lovgivning kan eksempelvis være overtrædelser af strafbelagte bestemmelser i hvidvask-, skatte- og selskabslovgivningen. Finanstilsynet foretager en konkret vurdering af, om overtrædelsen skal føre til, at personen ikke anses for at leve op til hæderlighedskravet.

Det kan eksempelvis også dreje sig om de tilfælde, hvor vedkommende tages under insolvensbehandling eller gælds-sanering, eller hvor vedkommendes økonomiske situation eller selskaber, som den pågældende har eller deltager i driften af, har påført valutavekslingsvirksomheden tab eller risiko for tab. Det samme gælder situationer, hvor personen har udvist en adfærd, hvorefter det må antages, at den pågældende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på forsvarlig vis.

Det er forventningen, at valutavekslingsvirksomheden selv griber ind over for den direktør eller det bestyrelsesmedlem, der ikke længere viser sig at være egnet og hæderlig til at bestride stillingen eller hvervet. Finanstilsynets indgrebsmuligheder skal derfor alene anvendes i de tilfælde, hvor valutavekslingsvirksomheden ikke selv har afsat pågældende direktør eller bestyrelsesmedlem.

Inden Finanstilsynet påbyder valutavekslingsvirksomheden at afsætte en direktør eller et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv, skal der i henhold til reglerne i forvaltningsloven foretages en partshøring af valutavekslingsvirksomheden og af den, som påbuddet retter sig mod. I denne fase vil bestyrelsen have mulighed for af egen drift at afsætte en direktør. Forinden Finanstilsynet træffer afgørelse i sagen om påbuddet, forelægges spørgsmålet for Finanstilsynets bestyrelse, som i medfør af § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed, træffer beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter og i sager, der har videregående betydelige følger.

Det følger af det foreslåede *stk. 2*, at Finanstilsynet kan påbyde en valutavekslingsvirksomhed at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning indtil en straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at direktøren ikke opfylder kravene i § 45, stk. 1, nr. 3. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af bestyrelsen i en valutavekslingsvirksomhed at nedlægge sit hverv. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Det tager i de fleste tilfælde lang tid, inden et strafansvar bliver pålagt. Imidlertid tilsiger hensynet til valutavekslingsvirksomheden, kunderne og de almene samfundsinteresser,

som ligger bag reglerne om egnethed og hæderlighed, at Finanstilsynet får mulighed for at gribe ind over for et ledelsesmedlem på et tidligere tidspunkt for at afværge risikoen for, at vedkommende påfører virksomheden skade. Finanstilsynets reaktion vil derfor ofte være påkrævet, så snart der er en bestyret mistanke om, at det pågældende ledelsesmedlem har begået et strafbart forhold.

Ved vurderingen af om der skal meddeles et midlertidigt påbud i medfør af stk. 2, skal Finanstilsynet afveje forseelsens grovhed og det konkrete behov for at fjerne vedkommende over for hensynet til den pågældendes retssikkerhed.

Den endelige stillingtagen til, hvorvidt en person opfylder betingelserne for at være direktør eller bestyrelsesmedlem i en valutavekslingsvirksomhed i sager, hvor ledelsesmedlemmet midlertidigt er fjernet fra valutavekslingsvirksomhedens ledelse, forudsættes at finde sted i forbindelse med afgørelsen af straffesagen. Dette er dog ikke tilfældet, hvis der i forbindelse med straffesagen er sket rettighedsfrakendelse med hensyn til den eller de stillinger, hæderligheds- og egnethedsvurderingen angår.

Afgørelsen om egnethed og hæderlighed, jf. § 45, stk. 1, vil desuden efterfølgende kunne prøves ved en civil sag ved domstolene. Dette kan ske ved, at Finanstilsynet udsteder et påbud til valutavekslingsvirksomheden, jf. det foreslåede stk. 1, 1. pkt., eller et påbud direkte til personen, jf. det foreslåede stk. 1, 2. pkt., og den som påbuddet retter sig imod forlanger, at påbuddet indbringes for domstolene, jf. det foreslåede stk. 4.

Ifølge det foreslåede *stk. 3* skal varigheden af påbud meddelt efter stk. 1, 2. pkt., på baggrund af § 45, stk. 1, nr. 2 og 4-6, fremgå af påbuddet.

Man vil ikke kunne forvente, at man straks efter afslutningen af en konkurs eller en gældssanering på ny kan anses for at opfylde kravene til egnethed og hæderlighed. Det vil bero på en konkret vurdering, hvor længe påbuddet skal gælde. Varigheden kan ansættes fra 1 til 5 år eller indtil videre. Reglen er i overensstemmelse med øvrige regler om rettighedsfortabelse.

Finanstilsynets afgørelser kan sædvanligvis påklages til Erhvervsankenævnet af valutavekslingsvirksomheden eller af det bestyrelsesmedlem, som påbuddet retter sig imod, jf. § 76. Denne klageadgang opretholdes.

Efter det foreslåede *stk. 4*, kan valutavekslingsvirksomheden og den person, som påbuddet vedrører, forlange påbud meddelt efter stk. 1 og 2 indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet inden 4 uger efter, at påbuddet er meddelt den pågældende. Anmodningen har

ikke opsættende virkning for påbuddet, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende direktør eller det pågældende bestyrelsesmedlem under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller sin stilling. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Et påbud om, at en valutavekslingsvirksomhed skal afsætte en direktør, eller påbud om, at et bestyrelsesmedlem skal nedlægge sit hverv, skal af retssikkerhedsmæssige grunde kunne prøves ved domstolene. Det foreslås samtidig, at Finanstilsynet skal være ansvarlig for at indbringe sagen for domstolene, og at dette skal ske inden for en frist på 4 uger. Det fremgår derfor af det foreslåede stk. 4, at valutavekslingsvirksomheden og den person, som afgørelsen vedrører, kan forlange, at Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene. En anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet senest 4 uger efter, at påbuddet er udstedt. Når Finanstilsynet har modtaget anmodningen, skal sagen anlægges inden 4 uger. Der stilles ingen formkrav til anmodningen.

En anmodning om indbringelse af sagen for domstolene kan som udgangspunkt ikke tillægges opsættende virkning, idet det vil stride mod hensynet til at sikre en løbende og effektiv håndhævelse af kravene om egnethed og hæderlighed. Dog har retten mulighed for ved kendelse at bestemme, at den pågældende under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller forblive i sin stilling, mens sagen verserer for retten.

Det følger af det foreslåede *stk. 5*, at Finanstilsynet af egen drift eller efter ansøgning kan tilbagekalde påbud meddelt efter stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 3. pkt. Afslår Finanstilsynet en ansøgning om tilbagekaldelse, kan ansøgeren forlange afslaget indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet inden 4 uger efter, at afslaget er meddelt den pågældende. Anmodning om domstolsprøvelse kan dog kun fremsættes, hvis påbuddet ikke er tidsbegrænset, og der er forløbet mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet, eller mindst 2 år efter, at Finanstilsynets afslag på tilbagekaldelse er stadfæstet ved dom.

Efter *1. pkt.* har Finanstilsynet hjemmel til af egen drift eller efter ansøgning at tilbagekalde et påbud til et medlem af bestyrelsen om at nedlægge sit hverv i henhold til stk. 1, 1. pkt. og stk. 2, 3. pkt. Det vil især være relevant i forhold til påbud, som ikke er tidsbegrænsede.

Efter *2. pkt.* kan en ansøger forlange et afslag fra Finanstilsynet på en ansøgning om tilbagekaldelse af et påbud meddelt efter stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 3. pkt., indbragt for domstolene. I tilfælde hvor en person, som er blevet påbudt at nedlægge sit hverv, ansøger om at få påbuddet tilbagekaldt,

men hvor Finanstilsynet afslår denne ansøgning, indføres der som udgangspunkt samme mulighed for domstolsprøvelse som efter stk. 4. Det indebærer, at ansøgeren kan forlange, at Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter, at vedkommende har indgivet begæring herom til Finanstilsynet.

Efter 3. pkt. skal en anmodning herom indgives til Finanstilsynet inden 4 uger efter, at afslaget er meddelt den pågældende. Ønsker et bestyrelsesmedlem, at Finanstilsynet skal indbringe spørgsmålet om tilbagekaldelse af et påbud om nedlæggelse af den pågældendes hverv for domstolene, skal anmodning herom indgives inden 4 uger efter, at afslaget er meddelt bestyrelsesmedlemmet.

Efter 4. pkt. kan en anmodning om domstolsprøvelse kun fremsættes, hvis påbuddet ikke er tidsbegrænset, og der er forløbet mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet, eller mindst 2 år efter, at Finanstilsynets afslag på tilbagekaldelse er stadfæstet ved dom. Det er således ikke muligt at begære et afslag på at omgøre et tidsbegrænset påbud indbragt for domstolene. Det er heller ikke muligt at begære et afslag på tilbagekaldelse af et tidsbegrænset påbud indbragt for domstolene, før der er gået mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet eller mindst 2 år, siden en domstol senest har stadfæstet et afslag på tilbagekaldelse. Begrænsningerne har kun betydning for muligheden for at kræve sagen indbragt for domstolene af Finanstilsynet. En person, som har modtaget et afslag på sin ansøgning, vil til en hver tid have mulighed for selv at anlægge sag ved domstolene.

Foruden de ovenfor nævnte sanktionsmuligheder foreslås det i *stk. 6*, at Finanstilsynet har mulighed for at inddrage en valutavekslingsvirksomheds tilladelse, hvis virksomheden ikke efterkommer et påbud om at afsætte en direktør. Endvidere vil Finanstilsynet have mulighed for at inddrage virksomhedens tilladelse, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et af Finanstilsynet udstedt påbud.

Inddragelse af virksomhedens tilladelse vil skulle ske efter § 41, nr. 2, jf. § 46, stk. 1, nr. 3, i hvidvaskloven.

Det følger af det foreslåede i *stk. 7*, at *stk. 1-6* finder tilsvarende anvendelse på den eller de for virksomheden ledelsesansvarlige, når en valutavekslingsvirksomhed drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion.

Med det foreslåede vil der blive taget højde for, at der ikke stilles krav om en specifik selskabsform for at opnå tilladelse som valutavekslingsvirksomhed. I de tilfælde hvor en valutavekslingsvirksomhed drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, får Finanstilsynet således samme muligheder for at kunne gribe ind over de ledelsesansvarlige i valutavekslingsvirksomheden.

Det følger af § 45, stk. 1, at kravene om egnethed og hæderlighed skal være opfyldt af medlemmer af ledelsen i en valutavekslingsvirksomhed, indehaveren af en valutavekslingsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, eller af den eller de ledelsesansvarlige, når virksomheden drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion.

Hvor den ledelsesansvarlige i en valutavekslingsvirksomhed, der drives som en juridisk person uden bestyrelse og direktion, ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at afsætte den ledelsesansvarlige.

Det er indehaveren af en valutavekslingsvirksomhed, som skal opfylde kravene om egnethed og hæderlighed. Da der er sammenfald imellem identiteten af valutavekslingsvirksomheden, der er en enkeltmandsvirksomhed, og dennes indehaver, kan indehaveren ikke afsættes eller pålægges at nedlægge sit hverv, når vedkommende ikke opfylder kravene i § 45, stk. 1. Det samme er tilfældet i de situationer, hvor der rejses tiltale mod en indehaver af en valutavekslingsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 45, stk. 1, nr. 3.

Opfylder indehaveren af en valutavekslingsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, ikke længere kravene til egnethed og hæderlighed i § 45, stk. 1, kan Finanstilsynet trække virksomhedens tilladelse jf. lovens § 46, nr. 3.

Til nr. 30 (§ 52 i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 52, at Finanstilsynet for virksomheder og personer som omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 8 og 23-27, kan fastsætte nærmere regler om anmeldelse, registrering og offentliggørelse, herunder om, hvilke oplysninger der skal registreres, og hvilke forhold anmeldere eller andre kan indsende og registrere elektronisk i Finanstilsynets it-system ved at benytte digital eller tilsvarende elektronisk signatur, samt om brugen af dette system.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 52 således, at nr. 23-27 ændres til nr. 22-26.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 31 (§ 57, stk. 1, 1. pkt., stk. 4, stk. 5, 1. pkt., og stk. 6, § 59, stk. 1 og 2, og § 60 i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 57, stk. 1, 1. pkt., at Er-

hvervsstyrelsen fører tilsyn med, at virksomheder og personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, og filialer, distributører og agenter her i landet af sådanne virksomheder overholder hvidvaskloven, regler udstedt i medfør heraf og forordninger udstedt af Europa-Parlamentets og Rådet indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Det følger af hvidvasklovens § 57, stk. 4, at Erhvervsstyrelsen skal samarbejde med de kompetente myndigheder i EU- eller EØS-lande om at medvirke ved tilsynsaktiviteter, kontroller på stedet eller inspektioner her i landet, når virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, der er under tilsyn i et andet EU- eller EØS-land, udøver disse aktiviteter her i landet, eller når virksomheder og personer, som er omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, der er underlagt dansk tilsyn, men opererer i andre EU- eller EØS-lande.

Det følger af hvidvasklovens § 57, stk. 5, 1. pkt., at tilsynsmyndighederne i et andet EU- eller EØS-land efter forudgående aftale med Erhvervsstyrelsen kan foretage inspektion hos de her i landet beliggende virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, med hjemsted i det pågældende land.

Det følger af hvidvasklovens § 57, stk. 6, at Erhvervsstyrelsen kan anmode de kompetente myndigheder i et EU- eller EØS-land om at medvirke til at påse overholdelsen af hvidvaskloven og de regler, der er udstedt i medfør af loven, vedrørende virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, med hjemsted i et andet EU- eller EØS-land ved tilsynsaktioner, kontroller på stedet eller inspektioner på et andet EU- eller EØS-lands område.

Det følger af hvidvasklovens § 59, stk. 1, at virksomheder og personer, som er omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, skal give Erhvervsstyrelsen de oplysninger, der er nødvendige for styrelsens virksomhed.

Det følger af hvidvasklovens § 59, stk. 2, at Erhvervsstyrelsen til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse kan få adgang til virksomheder og personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, med henblik på indhentelse af oplysninger, herunder ved kontrolbesøg.

Det følger af hvidvasklovens § 60, at Erhvervsstyrelsen kan påbyde de virksomheder og personer, som er omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, at foretage de nødvendige foranstaltninger i tilfælde af overtrædelse af bestemmelser i hvidvaskloven, de regler, der er fastsat i medfør heraf, eller Europa-Parlamentets og Rådets forordninger indeholdende

regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 57, stk. 1, 1. pkt., to steder i § 57, stk. 4, og i § 57, stk. 5, 1. pkt., § 57, stk. 6, § 59, stk. 1 og stk. 2 og § 60 således, at nr. 15-18 og 22 ændres til nr. 14-17 og 21.

De foreslåede ændringer medfører ikke materielle ændringer af hvidvaskloven.

Til nr. 32 (§ 57, stk. 2, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 57, stk. 2, at medlemmer af ledelsen og reelle ejere af virksomheder samt personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 17, ikke må være dømt for et strafbart forhold, der begrunder en nærliggende fare for misbrug af den pågældendes stilling eller kontrollerende indflydelse.

Som konsekvens af, at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 57, stk. 2, således, at nr. 17 ændres til nr. 16.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 33 (§ 58, stk. 1 og 6, og § 61 i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 58, stk. 1, at virksomheder og personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 18, skal registreres hos Erhvervsstyrelsen for at kunne udøve denne virksomhed.

Det følger af hvidvasklovens § 58, stk. 6, at Erhvervsstyrelsen kan inddrage registreringen af en virksomhed eller person, hvis et medlem af virksomhedens øverste eller daglige ledelse, eller virksomheden eller personen eller en af virksomhedens reelle ejere efterfølgende er dømt for et strafbart forhold, der begrunder en nærliggende fare for misbrug af stillingen, hvervet, registreringen eller den kontrollerende indflydelse, eller har indgivet begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering eller er under rekonstruktionsbehandling, konkursbehandling eller gældssanering, eller hvis virksomheden eller personen ikke er eller ophører med at være omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 18.

Det følger af hvidvasklovens § 61, at Erhvervsstyrelsen for virksomheder og personer, som er omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 18, kan fastsætte nærmere regler om anmeldelse, registrering og offentliggørelse, herunder om, hvilke oplysninger der skal registreres, og hvilke forhold anmeldere eller andre kan indsende og registrere elektronisk i styrelsens

it-system ved at benytte digital eller tilsvarende elektronisk signatur, og om brugen af dette system.

Som konsekvens af, at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 58, stk. 1 og stk. 6 og § 61 således, at nr. 18 ændres til nr. 17.

De foreslåede ændringer medfører ikke materielle ændringer af hvidvaskloven.

Til nr. 34 (§ 64, stk. 1, 1. pkt., i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 64, stk. 1, 1. pkt., at Advokatrådet fører tilsyn med, at advokater omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 14, overholder hvidvaskloven og de regler, der er udstedt i medfør heraf, samt Europa-Parlamentets og Rådets forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Det følger af hvidvasklovens § 64, stk. 3, at Advokatrådet skal samarbejde med de kompetente myndigheder i EU- eller EØS-lande om at medvirke ved tilsynsaktiviteter, kontroller på stedet eller inspektioner her i landet, når virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 14, der er under tilsyn i et andet EU- eller EØS-land, udøver advokatvirksomhed her i landet, eller en dansk virksomhed eller person omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 14, der er underlagt dansk tilsyn, opererer i andre EU- eller EØS-lande.

Det følger af hvidvasklovens § 64, stk. 4, 1. pkt., at tilsynsmyndighederne i et andet EU- eller EØS-land efter forudgående aftale med Advokatrådet kan foretage inspektion hos de her i landet beliggende virksomheder og personer med hjemsted i det pågældende land, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 14.

Det følger af hvidvasklovens § 64, stk. 5, at Advokatrådet kan anmode de kompetente myndigheder i et EU- eller EØS-land om at medvirke til at påse overholdelsen af hvidvaskloven og de regler, der er udstedt i medfør af loven, vedrørende virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 14, med hjemsted i et andet EU- eller EØS-land ved tilsynsaktioner, kontroller på stedet eller inspektioner på et andet EU- eller EØS-lands område.

Som konsekvens, af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre i § 64, stk. 1, 1. pkt., to steder i stk. 3, og i stk. 4, 1. pkt., og, stk. 5, således, at nr. 14 ændres til nr. 13.

De foreslåede ændringer medfører ikke materielle ændringer af hvidvaskloven.

Til nr. 35 (§ 65, stk. 1, 1. pkt., og stk. 5, § 66, stk. 1, og § 73 i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 65, stk. 1, 1. pkt., at Spillemyndigheden fører tilsyn med, at udbydere af spil omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 20, overholder hvidvaskloven, de regler, der er udstedt i medfør heraf, og forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Det følger af hvidvasklovens § 65, stk. 5, at Spillemyndigheden skal samarbejde med de kompetente tilsynsmyndigheder i et andet EU- eller EØS-land, når udbydere af spil, der er under tilsyn i et andet EU- eller EØS-land, udbyder spil her i landet, eller når udbydere af spil omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 20, udbyder spil i andre EU- eller EØS-lande.

Det følger af hvidvasklovens § 66, stk. 1, at Spillemyndigheden kan påbyde udbydere af spil omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 20, at foretage de nødvendige foranstaltninger i tilfælde af overtrædelse af bestemmelser i hvidvaskloven, regler udstedt i medfør heraf, eller Europa-Parlamentets og Rådets forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Det følger af hvidvasklovens § 73, at skatteministeren i forhold til Spillemyndigheden og udbydere af spil, jf. lovens § 1, stk. 1, nr. 20, kan fastsætte regler om digital kommunikation og om underskriftsformer samt fravigelse af underskriftskrav. Som konsekvens af, at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre i § 65, stk. 1, 1. pkt., og stk. 5, § 66, stk. 1, og § 73 således, at nr. 20 ændres til nr. 19.

De foreslåede ændringer medfører ikke materielle ændringer af hvidvaskloven.

Til nr. 36 (§ 79, 2. pkt., i hvidvaskloven)

Det følger af den gældende § 79, i hvidvaskloven, at en virksomhed eller en person, der ikke efterkommer et påbud, som er givet i medfør af § 51, § 54, stk. 1, eller §§ 60 eller 66, kan straffes med bøde.

Det foreslås i § 79, 2. pkt., at den, der ikke efterkommer et påbud givet i medfør af § 51 c, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 3. pkt., kan straffes med bøde.

Det følger af det foreslåede, at et bestyrelsesmedlem personligt kan straffes med bøde, hvis vedkommende ikke efter-

kommer påbuddet om at nedlægge sit hverv ved manglende opfyldelse af egnetheds- og hæderlighedskravene i § 45, stk. 1, jf. § 51 c, stk. 1, 2. pkt., inden for en frist fastsat af Finanstilsynet.

Et bestyrelsesmedlem vil endvidere kunne straffes personligt med bøde, hvis vedkommende ikke efterkommer påbuddet om at nedlægge sit hverv, når der er rejst tiltale med den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, jf. § 51 c, stk. 2, 3. pkt., inden for en frist fastsat af Finanstilsynet.

Til nr. 37 (§ 80, stk. 2, i hvidvaskloven)

Den gældende § 80, i hvidvaskloven indeholder en generel hjemmel for Finanstilsynet til at pålægge personen, virksomheden eller de for virksomheden ansvarlige personer tvangsbøder, såfremt man undlader i rette tid at efterkomme de pligter, der efter loven påhviler dem.

En tilsynsmyndighed kan ikke pålægge tvangsbøder, hvis tilsynsmyndigheden har konkret mistanke om, at en enkeltperson eller en juridisk person har begået en lovovertrædelse, jf. § 10 i lov nr. 442 af 9. juni 2004 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter (retssikkerhedsloven). Tvangsbøder kan dog anvendes, hvis det kan udelukkes, at de oplysninger, som søges tilvejebragt, kan have betydning for bedømmelsen af den formodede lovovertrædelse. Der henvises til retssikkerhedsloven for fortolkning af denne bestemmelse.

Tvangsbøder er et forvaltningsretligt tvangsmiddel og ikke nogen strafferetlig sanktion. Det gælder derfor, at påløbne, men endnu ikke inddrevne bøder, bortfalder ved forholdets lovliggørelse, jf. Justitsministeriets vejledning nr. 11255 af 18. juni 1996 om benådning, udsættelse, eftergivelse og henstand m.v. Den del af bøden, som ikke bliver betalt eller indkommer ved inddrivelse gennem udpantning, kan kræves afsonet efter reglerne om straf af fængsel, jf. § 17 i lov om ikrafttræden af borgerlig straffelov m.v.

Det er politiet, der træffer afgørelse om, at forvandlingsstraf skal træde i stedet for tvangsbøder, jf. § 13 i bekendtgørelse nr. 409 af 9. april 2015 om opkrævning af visse bøder, offerbidrag, konfiskationsbeløb, sagsomkostninger m.v. samt afgørelse om udståelse af forvandlingsstraf for bøde (bødebekendtgørelsen).

Hvis tvangsbøder ikke straks betales eller inddrives, skal tilsynsmyndigheden oversende sagen til politiet med henblik på afgørelse af, hvorvidt den pågældende skal udstå forvandlingsstraf for tvangsbøderne, jf. § 37 i bekendtgørelse nr. 1513 af 13. december 2013 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

De særlige regler på området er begrundet med tvangsbø-

ders særlige formål, som er at gennemtvinge opfyldelsen af en lovbestemt forpligtelse.

Politiets afgørelse om, at skyldneren skal udstå forvandlingsstraf for tvangsbøderne, forudsætter derfor også, at det ved politiets behandling af sagen kan lægges til grund, at handlepligten aktuelt ikke er opfyldt. Politiets behandling af sagen sker typisk på grundlag af oplysninger fra fordringshaver. Efter omstændighederne kan politiet eventuelt bistå med undersøgelsen heraf.

Hvis tilsynsmyndigheden, efter at sagen er oversendt til politiet, modtager oplysning om, at forpligtelsen er opfyldt, skal myndigheden hurtigst muligt orientere politiet herom.

Det foreslås at indsætte § 80, stk. 2, hvorefter Finanstilsynets generelle adgang til at pålægge tvangsbøder også omfatter den situation, hvor en valutavekslingsvirksomhed undlader at efterkomme et påbud meddelt i henhold til § 51 a, stk. 1, eller § 51 c, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, 1. pkt.

Det følger af det foreslåede stk. 2, at Finanstilsynet kan pålægge en virksomhed omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19, 23 og 24, tvangsbøder, hvis virksomheden ikke efterkommer påbuddet om at afsætte en person, der er udpeget i henhold til § 7, stk. 2, ved dennes manglende opfyldelse af kravene i § 7, stk. 2, 3. og 4. pkt.

Det følger endvidere af det foreslåede, at Finanstilsynet kan pålægge en valutavekslingsvirksomhed tvangsbøder, hvis virksomheden ikke efterkommer påbuddet om at afsætte direktøren ved dennes manglende opfyldelse af egnetheds- og hæderlighedskravene i § 45, stk. 1, jf. § 51 c, stk. 1, 1. pkt., inden for en frist fastsat af Finanstilsynet.

En valutavekslingsvirksomhed vil endvidere kunne pålægges tvangsbøder, hvis virksomheden ikke efterkommer påbuddet om at afsætte direktøren, når der er rejst tiltale med den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, jf. § 51 c, stk. 2, 1. pkt., inden for en frist fastsat af Finanstilsynet.

Til § 6

Til nr. 1 (§ 5, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

Det følger af den gældende § 5, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, at en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler ud over i de tilfælde, der er omfattet af § 4, stk. 2, er forpligtet til snarest muligt at underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse som henholdsvis finansiel rådgiver, investeringsrådgiver eller boligkreditformidler.

Finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkredit-

rådgivere skal efter § 3 i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditrådgivere have tilladelse af Finanstilsynet for at udøve den pågældende virksomhed. Efter § 3, stk. 4, skal investeringsrådgivere opfylde kriterierne i § 61 a, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, når virksomheder er ejere af en kvalificeret ejerandel, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiell virksomhed.

Finanstilsynet skal i forbindelse med sin vurdering af en ansøgning om erhvervelse eller forøgelse af kvalificerede ejerandele sikre, at hensynet til en fornuftig og forsvarlig forvaltning af virksomheden kan varetages under hensyntagen til ejerens sandsynlige indflydelse på virksomheden. Samtlige ejere af kvalificerede ejerandele skal opfylde kriterierne i § 61 a, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed. I vurderingen indgår bl.a. ejerens omdømme og økonomiske forhold samt hensynet til, at virksomheden fortsat kan overholde tilsynskravene i lovgivningen.

§ 5 stk. 1, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditrådgivere foreskriver, at en finansiell rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler ud over i de tilfælde, der er omfattet af lovens § 4, stk. 2, snarest muligt skal underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse som henholdsvis finansiell rådgiver, investeringsrådgiver eller boligkreditformidler.

Det foreslås derfor i § 5, stk. 1, 2. pkt., at en investeringsrådgiver snarest muligt skal underrette Finanstilsynet om ændringer i kvalificerede ejerandele med henblik på Finanstilsynets vurdering af, om kriterierne i § 61 a, stk. 1, er opfyldt.

Formålet med ændringen er at sikre et kontinuerligt tilsyn med ejerforholdet af investeringsrådgivere. Den gældende model, hvorefter Finanstilsynet alene skal godkende de kvalificerede ejere i forbindelse med indledende ansøgning, vurderes at være uhensigtsmæssig, idet Finanstilsynet ikke har mulighed for at blive orienteret om ændringer i ejerstrukturen, der kunne være relevant for Finanstilsynets godkendelse af virksomheden. Det foreslås derfor at udvide godkendelsen af kvalificerede ejerandele til også at omfatte de situationer, hvor der sker ændringer i de kvalificerede ejerandele. Som følge heraf skal investeringsrådgivere fremadrettet anmelde ændringer i de kvalificerede ejerandele til Finanstilsynet.

Tilsvarende regler gælder efter kapitel 7 i lov om finansiell virksomhed, hvor en finansiell virksomhed skal underrette Finanstilsynet om ændringer i kvalificerede ejerandele, herunder forøgelse eller afhændelse heraf. Det vurderes hensigtsmæssigt for Finanstilsynets tilsyn med investeringsrådgivere, at Finanstilsynet også i de løbende ændringer i kvali-

ficerede ejerandele skal godkende, om kriterierne i § 61 a, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed fortsat er opfyldt.

Til nr. 2 (§ 11, stk. 1, 3. pkt., i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

Den gældende § 11, stk. 1, 3. pkt., i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere fastsætter, hvilke regler Finanstilsynet påser overholdelsen af.

Det foreslås i § 11, stk. 1, 3. pkt., i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsen supplerer artikel 14, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen).

Den foreslåede ændring medfører, at Finanstilsynet vil blive udpeget som kompetent myndighed til at påse finansielle rådgivere, der rådgiver om finansielle instrumenter, og investeringsrådgiveres overholdelse af disclosureforordningen og regler udstedt i medfør heraf.

Disclosureforordningen gælder umiddelbart i Danmark og skal derfor ikke gennemføres i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere. Det er dog nødvendigt, at der med lovforslaget indføres regler i loven, som sikrer, at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med finansielle rådgivere, der yder rådgivning om finansielle instrumenter, og investeringsrådgiveres overholdelse af disclosureforordningen.

Formålet med disclosureforordningen er at integrere miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold (ESG-faktorer) i investeringsbeslutningstagning og i rådgivningsprocesser. Dette vil styrke investorerens muligheder for at kunne sammenligne produkters bæredygtighed og virksomheders tilgang til bæredygtighed. Dermed styrkes gennemsigtigheden på området for bæredygtig finansiering med henblik på at skabe tillid hertil, øge investeringen i bæredygtige produkter og fremme den grønne omstilling.

Disclosureforordningen finder anvendelse på finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere.

Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. et fondsmæglerselskab, der yder porteføljepleje, eller et pengeinstitut, der yder porteføljepleje, jf. artikel 2, nr. 1, litra j.

Ved finansielle rådgivere forstås bl.a. et investeringselskab, der yder investeringsrådgivning, jf. artikel 2, nr. 11, litra d. Denne definition omfatter bl.a. finansielle rådgivere, der yder rådgivning om finansielle instrumenter, og investeringsrådgivere.

Efter artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, der er udpeget i overensstemmelse med sektorspecifik lovgivning, udpeges som kompetent myndighed til at varetage de opgaver, der følger af disclosureforordningen. Endvidere skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget af de nationale myndigheder, har de tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige for, at den kan opfylde de opgaver, der er omfattet af disclosureforordningen og regler udstedt i medfør heraf.

Finanstilsynet er udpeget som kompetent myndighed i en række love på det finansielle område og har dermed hjemmel til at påse finansielle markedsdeltageres og finansielle rådgiveres overholdelse af disclosureforordningen, jf. lov nr. 2110 af 22. december 2020 og lov nr. 1940 af 15. december 2020. Ved en fejl blev der ikke foretaget en ændring af lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, hvorfor Finanstilsynet ikke på nuværende tidspunkt har hjemmel til at påse investeringsrådgiveres overholdelse af disclosureforordningen.

Med den foreslåede ændring af § 11, stk. 1, 3. pkt., får Finanstilsynet hjemmel til at påse investeringsrådgiveres overholdelse af disclosureforordningen, idet investeringsrådgivere anses for finansielle rådgivere i medfør af artikel 2, nr. 11, litra d, i disclosureforordningen.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet bl.a. vil kunne udstede påbud til investeringsrådgivere, der ikke overholder disclosureforordningen eller regler udstedt i medfør heraf.

Til nr. 3 (§ 14, stk. 3, 1. pkt., i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

Det følger af den gældende bestemmelse i § 14, stk. 3, 1. pkt., i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, at Finanstilsynet har bemyndigelse til at påbyde en virksomhed omfattet af loven at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 4, stk. 1, nr. 3.

Det følger af § 4, stk. 1, nr. 3, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen hos en finansiell rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler ikke må være pålagt

strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller stilling på betryggende måde.

Det foreslås i § 14, stk. 3, 1. pkt., at indføre en henvisning til anden relevant lovgivning, således det præciseres, at Finanstilsynets bemyndigelse inkluderer tilfælde, hvor der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af anden relevant lovgivning. Dermed bringes ordlyden af § 14, stk. 3, 1. pkt. i overensstemmelse med bestemmelsens henvisning til § 4, stk. 1, nr. 3.

Til nr. 4 (§ 16 i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

Den gældende § 16 i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere indeholder en mulighed for at påklage afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere eller regler udstedt i medfør heraf til Erhvervsankenævnet.

Det foreslås, at der i § 16 indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede ændring medfører, at også afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af disclosureforordningen eller regler udstedt i medfør heraf kan indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende, som afgørelsen retter sig mod.

Til nr. 5 (§ 21, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

Den gældende bestemmelse i § 21, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere angiver de virksomheder, der kan anses som part i forhold til Finanstilsynet, i sager, hvor Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for virksomheden i medfør af lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere eller regler udstedt i medfør heraf, jf. dog stk. 2.

Det foreslås, at der i § 21, stk. 1, indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede ændring medfører, at virksomheder, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i

medfør af disclosureforordningen og regler udstedt i medfør heraf, også vil være parter i konkrete sager.

Til § 7

Til nr. 1 (§ 1, stk. 4, i lov om forsikringsformidling)

§ 1, stk. 4, i lov om forsikringsformidling, fastslår, at § 3, stk. 7, og § 4, stk. 5, finder anvendelse på forsikringselskaber og filialer heraf. Det følger af disse bestemmelser, at et forsikringselskab, et genforsikringselskab, en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler kun må benytte forsikrings- og genforsikringsdistributionsydelser fra en forsikrings- eller genforsikringsformidler, der har tilladelse, eller fra en registreret accessorisk forsikringsformidler.

Det følger af § 13, stk. 3, at en forsikringsformidler, der udøver forsikringsdistribution gennem en accessorisk forsikringsformidler, der er undtaget fra lov om forsikringsformidling, sikrer, at den pågældende accessoriske forsikringsformidler har passende og forholdsmæssige ordninger, med henblik på, at denne overholder bestemmelsens stk. 1 og 2. Det følger af bestemmelsens stk. 1 og 2, at forsikringsformidleren skal sikre, at aflønningsstrukturer ikke strider mod formidlerens forpligtelse til at handle i kundens bedste interesse, herunder god skik-reglerne, og at formidleren ikke må indføre aflønningsordninger eller salgsmål, som tilskynder formidleren eller dennes ansatte til at anbefale et bestemt forsikringsprodukt til en kunde, når formidleren udbyder et andet produkt, der dækker kundes behov bedre.

Det følger af artikel 1, stk. 4, litra b, i forsikringsdistributionsdirektivet, at medlemsstaterne skal sikre, at forsikringselskabet eller forsikringsformidleren ved udøvelse af distributionsvirksomhed gennem en accessorisk forsikringsformidler, som er undtaget fra direktivet, sikrer, at der findes passende og forholdsmæssige ordninger med henblik på overholdelse af artikel 17 og 24 og på at tage højde for kundens krav og behov inden forslaget til aftale.

Artikel 17, stk. 3, i forsikringsdistributionsdirektivet, foreskriver at medlemsstaterne skal sikre, at forsikringsdistributører ikke aflønnes og ikke aflønner eller vurderer deres medarbejders indsats på en måde, der strider mod deres forpligtelse til at handle i kundernes bedste interesse. En forsikringsdistributør må navnlig ikke indføre aflønningsordninger, salgsmål eller andre ordninger, som kunne give en tilskyndelse til den pågældende selv eller dennes ansatte til at anbefale et bestemt forsikringsprodukt til en kunde, når forsikringsdistributøren kunne tilbyde et andet produkt, der ville dække kundens behov bedre.

Efter direktivets definition forstås ved en forsikringsdistributør en forsikringsformidler, en accessorisk forsikringsformidler eller et forsikringselskab.

På nuværende tidspunkt er artikel 1, stk. 4, litra b, ikke gennemført for forsikringselskaber, da § 13, stk. 3, alene omfatter forsikringsformidlere, hvilket foreslås ændret med lovforslagets § 7, nr. 3. Som følge heraf foreslås § 1, stk. 4, ændret, således at det eksplicit anføres, at § 13, stk. 3, i tillæg til § 3, stk. 6, og § 4, stk. 4, også finder anvendelse på forsikringselskaber.

Forslaget vil medføre, at forsikringselskaber, der udøver forsikringsdistribution gennem en accessorisk forsikringsformidler, fremadrettet skal sikre, at den accessoriske forsikringsformidler har passende og forholdsmæssige ordninger, der sikrer, at lønningsstrukturerne ikke strider mod kundernes interesser, herunder god skik-reglerne, og ikke indfører aflønningsordninger eller salgsmål, som tilskynder formidleren eller dennes ansatte til at anbefale et bestemt forsikringsprodukt til kunde, når formidleren udbyder et andet produkt, der dækker kundens behov bedre.

Til nr. 2 (§ 2, stk. 1, i lov om forsikringsformidling)

§ 2 i lov om forsikringsformidling fastlægger lovens definitioner og indeholder den centrale begrebsterminologi, der anvendes i loven. Bestemmelsen gennemfører en række af de definitioner, der findes i artikel 2 i forsikringsdistributionsdirektivet.

I artikel 2, stk. 1, nr. 12, i forsikringsdistributionsdirektivets defineres "filial" som en formidlers agentur eller filial, der er beliggende på en anden medlemsstats område end hjemlandets.

I artikel 2, stk. 1, nr. 14, i direktivet defineres "primær forretningssted" som det sted, hvorfra hovedaktiviteterne administreres.

Definitionerne i artikel 2, stk. 1, nr. 12, og nr. 14, blev ikke gennemført i lov om forsikringsformidling i forbindelse med implementeringen af direktivet, da det blev vurderet at disse definitioner er almindelig kendt i dansk ret, og da direktivets definitioner var sammenfaldende med de danske definitioner.

Det vurderes imidlertid hensigtsmæssigt at tydeliggøre retstilstanden i relation til definitionen af filialer og primær forretningssted.

Det foreslås derfor at § 2 ændres således, at direktivets definition af "filial" og "primær forretningssted" indsættes i bestemmelsen.

Den foreslåede ændring vil medføre, at "filial" i lov om forsikringsformidling defineres som en formidlers agentur eller filial, der er beliggende på en anden medlemsstats område

end hjemlandets, og ”primær forretningssted” defineres som det sted, hvorfra hovedaktiviteterne administreres.

Til nr. 3 (§ 13, stk. 3, i lov om forsikringsformidling)

§ 13, stk. 1, i lov om forsikringsformidling fastslår, at en forsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler skal sikre, at formidlerens aflønningsstrukturer ikke strider mod formidlerens forpligtelse til at handle i kundens bedste interesse, herunder god skik-reglerne. § 13, stk. 2, fastslår, at formidleren ikke må indføre aflønningsordninger eller salgsmål, som tilskynder formidleren eller dennes ansatte til at anbefale et bestemt forsikringsprodukt til kende, når formidleren udbyder et andet produkt, der dækker kundens behov bedre.

Efter § 13, stk. 3, skal en forsikringsformidler, der udøver forsikringsdistribution gennem en accessorisk forsikringsformidler, der er undtaget fra loven, sikre, at den pågældende accessoriske forsikringsformidler har passende og forholdsmæssige ordninger, med henblik på at denne overholder bestemmelsens stk. 1 og 2. Formålet med bestemmelsen er således at sikre, at distribution af forsikringer gennem en accessorisk forsikringsformidler, der er undtaget fra loven, stadig sker under hensyn til kundens interesse.

Det følger af artikel 1, stk. 4, litra b, i forsikringsdistributionsdirektivet, at medlemsstaterne skal sikre, at forsikrings-selskabet eller forsikringsformidleren ved udøvelse af distributionsvirksomhed gennem en accessorisk forsikringsformidler, som er undtaget fra direktivet, sikrer, at der findes passende og forholdsmæssige ordninger med henblik på efterlevelse af artikel 17 og 24 og på at tage højde for kundens krav og behov inden forslaget til aftale.

Artikel 17, stk. 3, i forsikringsdistributionsdirektivet foreskriver, at medlemsstaterne skal sikre, at forsikringsdistributører ikke aflønnes og ikke aflønner eller vurderer deres medarbejders indsats på en måde, der strider mod deres forpligtelse til at handle i kundernes bedste interesse. En forsikringsdistributør må navnlig ikke indføre aflønningsordninger, salgsmål eller andre ordninger, som kunne give en tilskyndelse til den pågældende selv eller dennes ansatte til at anbefale et bestemt forsikringsprodukt til en kunde, når forsikringsdistributøren kunne tilbyde et andet produkt, der ville dække kundens behov bedre.

Den gældende bestemmelse i § 13, stk. 3, implementerer ikke fuldt ud forpligtelsen efter artikel 1, stk. 4, litra b. Direktivet anfører således, at både forsikringsselskaber og forsikringsformidlere skal sørge for, at den accessoriske forsikringsformidler efterlever artikel 17. På nuværende tidspunkt omfatter § 13, stk. 3, alene forsikringsformidlere.

Det foreslås derfor, at forsikringsselskaber tilføjes som pligtsubjekt i § 13, stk. 3.

Formålet med ændringen er således at sikre en korrekt implementering af direktivets artikel 1, stk. 4, litra b.

Ændringen vil medføre, at forsikringsselskaber, der formidler forsikringer gennem en accessorisk forsikringsformidler, som er undtaget fra lov om forsikringsformidling, skal sikre, at den accessoriske formidlingsformidler efterlever reglerne om aflønningsstrukturer, aflønningsordninger og salgsmål i henhold til § 13, stk. 1 og 2, i lov om forsikringsformidling.

Til nr. 4 (§ 17, stk. 1, 4. pkt., i lov om forsikringsformidling)

Lov om forsikringsformidling § 17 indeholder regler om whistleblowerordninger i forsikringsformidlere og genforsikringsformidlere, som implementerer artikel 35 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 om forsikringsdistribution (IDD).

Reglerne udmønter desuden dele af den politiske aftale af 19. september 2018 om yderligere initiativer til styrkelse af indsatsen mod hvidvask og terrorfinansiering.

Det fremgår af § 17, stk. 1, i lov om forsikringsformidling, at en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler skal have en ordning, hvor deres ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af formidleren, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i formidleren. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Forsikringsformidleren og genforsikringsformidleren skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan formidleren har fulgt op på indberetningerne.

Det fremgår af § 17, stk. 2, i lov om forsikringsformidling, at ordningen i stk. 1 kan etableres via kollektiv overenskomst.

Det fremgår af § 17, stk. 3, i lov om forsikringsformidling, at stk. 1 alene finder anvendelse for en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler, som beskæftiger flere end fem ansatte. Ordningen nævnt i stk. 1 og 2 skal være etableret senest 3 måneder efter, at formidleren har ansat den sjette ansatte.

Finanstilsynet kan i særlige tilfælde dispensere fra kravet i stk. 1, hvis Finanstilsynet vurderer, at det vil være formåls-løst, at der oprettes en ordning. Det fremgår af § 17, stk. 4, i lov om forsikringsformidling. Dispensation kan alene gives, hvor der foreligger særlige forhold, som tilsiger, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at stille krav om etablering af

en whistleblowerordning. Et eksempel herpå kan være, hvis overskridelsen af grænsen på fem ansatte er midlertidig, eller hvis formidleren er under afvikling.

Det foreslås at indsætte et 4. pkt. i § 17, stk. 1, i lov om forsikringsformidling, hvorefter lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Det foreslåede er en konsekvens af ikrafttrædelsen af lov om beskyttelse af whistleblowere, jf. lov nr. 1436 af 29. juni 2021, der implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1937 af 23. oktober 2019 om beskyttelse af personer, der indberetter overtrædelser af EU-retten (whistleblowerdirektivet).

Den foreslåede bestemmelse præciserer, at lov om beskyttelse af whistleblowere vil finde anvendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere. § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere implementerer whistleblowerdirektivets artikel 3, stk. 1. Artiklen regulerer whistleblowerdirektivets forhold til regler om whistleblowerordninger i sektorspecifikke EU-retsakter, herunder ordningerne på det finansielle område.

Det foreslåede præciserer, at reglerne i lov om forsikringsformidling har forrang, når de giver whistlebloweren en bedre beskyttelse, end whistlebloweren vil få i medfør af lov om beskyttelse af whistleblowere. Indberetninger til whistleblowerordninger i forsikringsformidlere og genforsikringsformidlere skal derfor fortsat kunne foretages anonymt i medfør af § 17, stk. 1, 2. pkt., i lov om forsikringsformidling. Det betyder bl.a., at kravene om bekræftelse, opfølgning og feedback, jf. § 12, stk. 2, nr. 1-3, i lov om beskyttelse af whistleblowere, ikke gælder i de tilfælde, hvor indberetningen er indgivet anonymt, og hvor det som følge af udformningen af whistleblowerordningen ikke vil være muligt at sende en sådan bekræftelse, følge op eller give feedback til whistlebloweren. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis den anonyme indberetning indgives til en fysisk postkasse.

Det foreslåede ændrer ikke på det skriftlige dokumentationskrav, der gælder for opfølgninger på indberetninger, og som bidrager til at sikre en effektiv tilsynsførelse, jf. § 17, stk. 1, 3. pkt., i lov om forsikringsformidling.

Lov om beskyttelse af whistleblowere forpligter som udgangspunkt alene arbejdsgivere med 50 eller flere ansatte til at etablere en intern whistleblowerordning, jf. § 9, stk. 1, i lov om beskyttelse af whistleblowere. En undtagelse til dette udgangspunkt gælder for de arbejdsgivere, som er omfattet af anvendelsesområdet for de EU-retsakter, som er nævnt i whistleblowerdirektivets bilag del II, jf. § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Det foreslåede præciserer, at whistleblowerordninger i de finansielle virksomheder ud over at leve op til kravene i lov om finansiel virksomhed tillige skal opfylde minimumskravene i lov om beskyttelse af whistleblowere i det omfang, kravene giver de ansatte en bedre beskyttelse end lov om finansiel virksomhed. Whistleblowerordninger i finansielle virksomheder med færre end 50 ansatte skal således også opfylde minimumskravene i lov om beskyttelse af whistleblowere i det omfang, kravene giver de ansatte en bedre beskyttelse end lov om finansiel virksomhed.

Der er herved ikke taget stilling til, hvorvidt indberetninger, som i øvrigt vedrører alvorlige lovovertrædelser eller øvrige alvorlige forhold, jf. § 1, nr. 2, i lov om beskyttelse af whistleblowere, omfatter indberetninger i medfør af § 17 i lov om forsikringsformidling.

Det foreslåede indebærer ikke en ændring i den personkreds, som den interne whistleblowerordning i medfør af lov om forsikringsformidling skal stilles til rådighed for. En forsikringsformidler og en genforsikringsformidler er således fortsat kun forpligtet til at stille ordningen til rådighed for formidlerens ansatte. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.23.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Bestemmelsen i § 17, stk. 2, i lov om forsikringsformidling om at ordningen i stk. 1 kan etableres via kollektiv overenskomst, vil ikke blive berørt af det foreslåede 4. pkt.

Finanstilsynets mulighed for i særlige tilfælde at dispensere fra kravet i § 17, stk. 1, jf. stk. 4, i lov om forsikringsformidling, hvor Finanstilsynet vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning, vil bestå. Finanstilsynet kan imidlertid ikke undtage fra kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere. En forsikringsformidler eller genforsikringsformidler omfattet af lov om forsikringsformidling med 50 eller flere ansatte vil derfor skulle have en whistleblowerordning i henhold til lov om beskyttelse af whistleblowere og leve op til kravene i denne lov, uanset at Finanstilsynet måtte undtage virksomheden fra kravet i § 17, stk. 1, i lov om forsikringsformidling.

Finanstilsynets tilsyn med forsikringsformidlere og genforsikringsformidlere vil ikke blive berørt af den foreslåede bestemmelse. Finanstilsynet vil fortsat have kompetence til at føre tilsyn med disses overholdelse af bl.a. § 17 i lov om forsikringsformidling, herunder kravet om, at en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler skal have en intern whistleblowerordning, at indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt, og at formidleren skriftligt skal kunne dokumentere, hvordan formidleren har fulgt op på indberetningerne. Finanstilsynet har ikke kompetence til at føre tilsyn med reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere. I de situationer hvor et krav eksempelvis følger af både § 17 i lov om forsikringsformidling og reglerne i lov

om beskyttelse af whistleblowere, vil Finanstilsynet have kompetence til at føre tilsyn med overholdelsen af § 17 i lov om forsikringsformidling.

Til nr. 5 (§ 25 a i lov om forsikringsformidling)

Kapitel 7 i lov om forsikringsformidling indeholder regler om mulighederne for at udøve grænseoverskridende virksomhed i Danmark eller i et andet land inden for den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Af § 24 i loven fremgår regler om Finanstilsynets tilsyn med grænseoverskridende virksomhedsudøvelse i Danmark. Det følger heraf, at Finanstilsynet ved mistanke om manglende efterlevelse kontakter den kompetente myndighed i hjemlandet med henblik på at afklare, om den udenlandske forsikringsformidler overtræder reglerne. Kun i særlige tilfælde kan Finanstilsynet træffe nødvendige forholdsregler. Af § 25 i loven fremgår regler om Finanstilsynets tilsyn med filialer af udenlandske forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere. Det følger heraf, at Finanstilsynet fører tilsyn med, at filialen overholder reglerne i §§ 12-14 og regler udstedt i medfør heraf.

Forsikringsdistributionsdirektivet indeholder i artikel 12 og 13 regler om udpegning af kompetente myndigheder i medlemsstaterne og samarbejde og udveksling af oplysninger imellem disse.

Det følger af direktivets artikel 7, stk. 1, at hvis en forsikrings- eller genforsikringsformidlers eller accessorisk forsikringsformidlers primære forretningssted er beliggende i en anden medlemsstat end hjemlandet, kan den kompetente myndighed i den anden medlemsstat aftale med den kompetente myndighed i hjemlandet, at den handler, som om den var den kompetente myndighed i hjemlandet i relation til bestemmelserne i kapitel IV, V, VI og VII. I tilfælde af en sådan aftale underretter den kompetente myndighed i hjemlandet straks forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler og EIOPA herom.

Den kompetente myndighed i værtslandet har herefter ansvaret for at sikre, at de tjenesteydelser, som driftsstedet leverer på værtslandets område, er i overensstemmelse med de forpligtelser, der er fastsat i kapitel V og VI, og med foranstaltninger vedtaget i medfør heraf. Det følger af direktivets artikel 7, stk. 2, 1. pkt.

Den kompetente myndighed i værtslandet har endvidere ret til at gennemgå etableringsordninger og til at kræve de ændringer, der er nødvendige for at den kompetente myndighed kan håndhæve forpligtelserne i henhold til kapitel V og kapitel VI og foranstaltninger vedtaget i medfør heraf i forhold til de tjenesteydelser eller aktiviteter, som driftsstedet

leverer eller udfører på dette lands område. Det følger af direktivets artikel 7, stk. 2, 2. pkt.

Artikel 7 er ikke gennemført i lov om forsikringsformidling i forbindelse med implementeringen af direktivet, da den indledende vurdering var, at bestemmelsen relaterede sig til tilsynsudøvelsen, hvorfor den kunne gennemføres i Finanstilsynets relevante forretningsgange og/eller arbejdsbeskrivelser.

På baggrund af en fornyet vurdering af artikel 7 vurderes bestemmelsen at vedrøre fordelingen af de kompetente myndigheds tilsyn ved udøvelse af grænseoverskridende virksomhed, hvorfor bestemmelsen bør gennemføres i lov om forsikringsformidling med henblik på at sikre tilstrækkelig retsgrundlag til, at Finanstilsynet kan indgå sådanne aftaler med udenlandske kompetente myndigheder.

Det foreslås i § 25 a at indsætte en bestemmelse, der giver Finanstilsynet mulighed for som værtsland at indgå aftaler med kompetente myndigheder i andre lande, om at Finanstilsynet i forhold til en udenlandsk forsikringsformidler handler som kompetent myndighed i forhold til de forpligtelser, der følger af kapitel 4-7 i forsikringsdistributionsdirektivet, og som er gennemført ved bestemmelser i denne lov og regler udstedt i medfør heraf. Formålet med ændringen er at sikre en korrekt implementering af forsikringsdistributionsdirektivets artikel 7.

Forsikringsdistributionsdirektivet fastlægger i kapitel 4-7 en række krav til virksomheder, der udøver forsikringsdistribution. Kapitel 4 indeholder således en række kompetencekrav for forsikringsdistributører, herunder krav til omdømme og egnethed, samt krav om ansvarsforsikring og etablering af klagemuligheder. Disse krav er bl.a. gennemført i lov om forsikringsformidling og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf. Kapitel 5 fastslår det generelle princip om god skik, hvilket også indeholder en generel forpligtelse til at give kunderne en række oplysninger samt regler om produktgodkendelsesprocedurer. Disse regler er gennemført i lov om forsikringsformidling og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf samt i lov om finansiel virksomhed for så vidt angår produktgodkendelsesprocedurer. Kapitel 6 indeholder krav til forsikringsbaserede investeringsprodukter, håndtering af interessekonflikter, særlige oplysningskrav og udførelse af egnetheds- og hensigtsmæssighedsvurdering samt rapportering til kunder. Disse regler er gennemført i lov om forsikringsformidling. Endelig indeholder kapitel 7 regler om sanktioner, herunder offentliggørelse af sanktioner samt indberetninger til EIOPA (European Insurance and Occupational Pensions Authority).

Forslaget medfører, at Finanstilsynet som værtsland ved grænseoverskridende virksomhedsudøvelse, uanset om dette sker ved filialetablering eller som udbyder af grænseover-

skridende tjenesteydelser, kan indgå aftale med den kompetente myndighed i hjemlandet, om at Finanstilsynet varetager rollen som kompetent myndighed i forhold til den udenlandske forsikringsformidler med primær forretningssted i Danmark. Værtstilsynet relaterer sig til en række af lovens bestemmelser og regler udstedt i medfør heraf, idet direktivets artikel 7 anfører, at værtslandet ved indgåelse af denne slags aftaler får tilsynskompetence i forhold til bestemmelserne i direktivets kapitel IV, V, VI og VII.

I tilfælde af en sådan aftale skal den kompetente myndighed i hjemlandet underrette forsikringsformidleren og EIOPA herom.

Det foreslås endvidere, at Finanstilsynet i tilfælde af sådanne aftaler får ansvaret for at sikre, at de tjenesteydelser den udenlandske forsikringsformidler leverer i Danmark, er i overensstemmelse med de forpligtelser, der følger af direktivets V og VI. Bestemmelserne i disse kapitler er gennemført ved kapitel 4 i lov om forsikringsformidling og regler fastsat i medfør heraf. Forslaget medfører, at Finanstilsynet som værtsland kan foretage en vurdering af, om de tjenesteydelser, som den udenlandske forsikringsformidler leverer i Danmark, lever op til de gældende krav om at levere alle relevante oplysninger til kunder, god skik, krydssalg, produktgodkendelsesprocesser m.v. Reglerne herom findes i lov om forsikringsformidling og bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører. Endvidere kan Finanstilsynet påse, om forsikringsformidleren overholder de krav, der er til forsikringsbaserede investeringsprodukter, som findes i bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører.

Det foreslås endelig, at Finanstilsynet ved indgåelse af denne slags aftaler får ret til at gennemgå etableringsordninger og til at kræve de ændringer, der er nødvendige for at Finanstilsynet kan håndhæve forpligtelserne i forhold til de tjenesteydelser eller aktiviteter, som leveres eller udføres i Danmark.

Forslaget vil medføre, at Finanstilsynet kan udøve et reelt tilsyn med den udenlandske virksomhed, og om virksomheden lever op til de bestemmelser, der gennemfører direktivets kapitel IV, V, VI og VII, herunder om de tjenesteydelser, som virksomheden leverer i Danmark, er i overensstemmelse med de bestemmelser, der gennemfører direktivets kapitel V og VI. Forslaget medfører således et udvidet tilsyn for Finanstilsynet, som ikke i dag har adgang til at føre et direkte tilsyn med udenlandske forsikringsformidlere, der udøver virksomhed i Danmark, men alene har ret til at foretage de nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre forbrugernes interesser.

Til nr. 6 (§ 27, stk. 3, 1. pkt., og stk. 7, 1., pkt., og § 28, stk. 2, 1. pkt., i lov om forsikringsformidling)

Det følger af den gældende § 27, stk. 3, 1. pkt., i lov om

forsikringsformidling, at Finanstilsynet har bemyndigelse til at påbyde et medlem af bestyrelsen i en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler at nedlægge sit hverv, når der er rejst tiltale mod bestyrelsesmedlemmet i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 9, stk. 1, nr. 3.

Det følger endvidere af den gældende § 27, stk. 7, 1. pkt., i lov om forsikringsformidling, at Finanstilsynet har bemyndigelse til at påbyde en forsikringsformidler eller genforsikringsformidler at afsætte en direktør i virksomheden, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 9, stk. 1, nr. 3.

Endelig følger det af den gældende § 28, stk. 2, 1. pkt., i lov om forsikringsformidling, at Finanstilsynet har bemyndigelse til at påbyde en accessorisk forsikringsformidler at afsætte en ansat med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer, når der er rejst tiltale mod den ansatte i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at den ansatte ikke opfylder kravene i § 10, stk. 1, nr. 1.

Kravene i § 10, stk. 1, nr. 1, indebærer, at en ansat i en accessorisk forsikringsformidler med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sin stilling på betryggende måde.

Det følger af § 9, stk. 1, nr. 3, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv på betryggende måde.

Det foreslås i § 27, stk. 3, 1. pkt., og stk. 7, 1. pkt., og § 28, stk. 2, 1. pkt., at indføre en henvisning til anden relevant lovgivning, således det præciseres, at Finanstilsynets bemyndigelse inkluderer tilfælde, hvor der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af anden relevant lovgivning. Dermed bringes ordlyden af bestemmelserne i overensstemmelse med ordlyden af § 9, stk. 1, nr. 3 og § 10, stk. 1, nr. 1, som bestemmelsen henviser til.

Finanstilsynets bemyndigelse til at påbyde et bestyrelses-

medlem i en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler at nedlægge sit hverv, og påbyde en forsikringsformidler eller genforsikringsformidler at afsætte et direktionsmedlem, og påbyde en accessorisk forsikringsformidler at afsætte en ansat med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer, når der er rejst tiltale mod vedkommende i en straffesag om overtrædelse af denne lov, vil ikke afskæres med den foreslåede præcisering. Denne lov anses for en del af den finansielle lovgivning.

Til nr. 7 (§ 43, stk. 1, i lov om forsikringsformidling)

§ 8 i lov om forsikringsformidling foreskriver, at forsikringsformidlere senest den 1. juli hvert år skal indberette virksomhedens omsætning og antal formidlede forsikringspolicer til Finanstilsynet. Manglende efterlevelse heraf kan straffes med bøde efter lovens § 42, stk. 2.

Det følger af § 43, at hvis en formidler eller person undlader at opfylde de pligter, som efter loven påhviler dem i medfør af § 26, stk. 1 og 4, kan Finanstilsynet som tvangsmiddel pålægge personen, formidleren eller de ansvarlige personer for formidleren daglige eller ugentlige tvangsbøder. Administrative tvangsbøder er et forvaltningsretligt tvangsmiddel og således ikke en strafferetlig sanktion.

§ 43 gennemfører artikel 33, stk. 4, i forsikringsdistributionsdirektivet.

Finanstilsynet er som tilsynsvirksomhed afhængig af de oplysninger, som virksomhederne på anmodning eller pligt-mæssigt indsender til Finanstilsynet. Det er derfor afgørende for, at Finanstilsynet kan udøve et effektivt tilsyn, at virksomhederne efterlever disse pligter og således leverer de nødvendige oplysninger til Finanstilsynet. Finanstilsynet har som følge heraf hjemmel til at pålægge virksomhederne tvangsbøder, hvis de ikke efterlever en anmodning efter § 26, stk. 1, om at give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynsvirksomheden.

En tilsynsmyndighed kan ikke pålægge tvangsbøder, hvis tilsynsmyndigheden har konkret mistanke om, at en enkeltperson eller en juridisk person har begået en lovovertrædelse, jf. § 10 i lov nr. 442 af 9. juni 2004 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter (retssikkerhedsloven). Tvangsbøder kan dog anvendes, hvis det kan udelukkes, at de oplysninger, som søges tilvejebragt, kan have betydning for bedømmelsen af den formodede lovovertrædelse. Der henvises til retssikkerhedsloven for fortolkning af denne bestemmelse.

Tvangsbøder er et forvaltningsretligt tvangsmiddel og ikke nogen strafferetlig sanktion. Det gælder derfor, at påløbne, men endnu ikke inddrevne bøder, bortfalder ved forholdets lovliggørelse, jf. Justitsministeriets vejledning nr. 11255 af 18. juni 1996 om benådning, udsættelse, eftergivelse og hen-

stand m.v. Den del af bøden, som ikke bliver betalt eller indkommer ved inddrivelse gennem udpantning, kan kræves afsonet efter reglerne om straf af fængsel, jf. § 17 i lov om ikrafttræden af borgerlig straffelov m.v.

Det foreslås i § 43, stk. 1, at indsætte en henvisning til § 8, hvorefter Finanstilsynet ved virksomheders manglende efterlevelse af pligten til at indberette omsætning og formidlede forsikringspolicer kan pålægge en person, formidler eller de ansvarlige personer for formidleren daglige eller ugentlige tvangsbøder.

De oplysninger, som virksomhederne skal levere til Finanstilsynet efter § 8 er også afgørende for Finanstilsynets tilsyn med virksomheder, der udøver forsikringsdistribution. Som følge heraf bør der være samme mulighed for at reagere i tilfælde af manglende efterlevelse af denne forpligtelse. Formålet med ændringen er således at sikre Finanstilsynet et operationelt værktøj, der kan anvendes i de tilfælde, hvor virksomhederne ikke efterlever pligterne i loven til at indberette oplysninger til brug for Finanstilsynets tilsynsvirksomhed. Ændringen foretages for dels at sikre større efterlevelse og dels sikre tilstrækkelig information for Finanstilsynet til at have et fyldestgørende overblik over markedet samt mulighed for at følge udviklingen.

Den foreslåede bestemmelse påvirker ikke bødebestemmelsen i § 42, stk. 2. Det vil derfor fortsat være muligt at ifalde bødestraf ved manglende efterlevelse af lovens § 8. Det vil f.eks. være relevant i situationer, hvor en forsikringsformidler gentagne gange ikke sørger for at indberette oplysninger om omsætning og formidlede forsikringspolicer. Finanstilsynet kan, hvis det findes mere hensigtsmæssigt at anvende bødestraf, undlade at anvende tvangsbøder og anvende de almindelige straffebestemmelser.

Til § 8

Til nr. 1 (§ 26, stk. 1, 4. pkt., i lov om betalinger)

Lov om betalinger (betalingsloven) § 26 indeholder regler om whistleblowerordninger i e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter.

Reglerne udmønter dele af den politiske aftale af 10. oktober 2013 om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6) og den politiske aftale af 19. september 2018 om yderligere initiativer til styrkelse af indsatsen mod hvidvask og terrorfinansiering.

Det fremgår af § 26, stk. 1, i betalingsloven, at e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter skal have en ordning, hvor virksomhedens ansatte gennem en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potenti-

elle overtrædelser af denne lov, regler fastsat i medfør heraf eller bestemmelser indeholdt i Den Europæiske Unions forordninger for de områder af loven, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 130, begået af virksomheden, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheden. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Virksomheden skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan virksomheden har fulgt op på indberetningerne.

Det fremgår af § 26, stk. 2, i betalingsloven, at ordningen i stk. 1 kan etableres gennem en kollektiv overenskomst.

Det fremgår af § 26, stk. 3, i betalingsloven, at stk. 1 alene finder anvendelse for virksomheder, som beskæftiger flere end fem ansatte. Ordningen nævnt i stk. 1 og 2 skal være etableret senest 3 måneder efter, at virksomheden har ansat den sjette ansatte

Det følger af § 26, stk. 4, i betalingsloven, at Finanstilsynet i særlige tilfælde kan fritage for kravet i stk. 1. Dispensation kan alene gives, hvor der foreligger særlige forhold, som tilsiger, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at stille krav om etablering af en whistleblowerordning.

Det foreslås at indsætte et 4. pkt. i § 26, stk. 1, i betalingsloven, hvorefter lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt.

Det foreslåede har til formål at sikre ens krav for alle virksomheder underlagt Finanstilsynets tilsyn i overensstemmelse med bankpakke 6. Behovet for at sikre ens krav er foranlediget af ikrafttrædelsen af lov om beskyttelse af whistleblowere, jf. lov nr. 1436 af 29. juni 2021, der implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1937 af 23. oktober 2019 om beskyttelse af personer, der indberetter overtrædelser af EU-retten (whistleblowerdirektivet).

Det følger af det foreslåede 4. pkt., at lov om beskyttelse af whistleblowere vil finde anvendelse på ordningen i 1. pkt.

Det foreslåede præciserer, at reglerne i betalingsloven har forrang, når de giver whistlebloweren en bedre beskyttelse, end whistlebloweren vil få i medfør af lov om beskyttelse af whistleblowere. Indberetninger til whistleblowerordninger i e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter skal derfor fortsat kunne foretages anonymt i medfør af § 26, stk. 1, 2. pkt., i betalingsloven. Det er på trods af, at der ikke stilles krav til, at indberetninger til whistleblowerordninger skal kunne foretages anonymt i medfør af lov om beskyttelse af whistleblowere. Kravene om bl.a. bekræftelse, opfølgning og feedback, jf. § 12, stk. 2, nr. 1-3, i lov om beskyttelse af whistleblowere, gælder dermed ikke i de tilfælde, hvor

indberetningen er indgivet anonymt, og hvor det som følge af udformningen af whistleblowerordningen ikke vil være muligt at sende en sådan bekræftelse, følge op eller give feedback til whistlebloweren. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis den anonyme indberetning indgives til en fysisk postkasse.

Det foreslåede ændrer ikke på det skriftlige dokumentationskrav, der gælder for opfølgninger på indberetninger, og som bidrager til at sikre en effektiv tilsynsførelse, jf. § 26, stk. 1, 3. pkt., i betalingsloven.

Det foreslåede medfører, at whistleblowerordninger i e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter ud over at leve op til kravene i betalingsloven tillige skal opfylde minimumskravene i lov om beskyttelse af whistleblowere i det omfang, kravene giver de ansatte en bedre beskyttelse end betalingsloven.

Lov om beskyttelse af whistleblowere forpligter alene arbejdsgivere med 50 eller flere ansatte til at etablere en intern whistleblowerordning, jf. § 9, stk. 1, i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Det foreslåede medfører ikke ændringer i, hvilke virksomheder der i medfør af betalingsloven er forpligtet til at etablere interne whistleblowerordninger.

Det foreslåede indebærer, at whistleblowerordninger i e-pengeinstitutter og betalingstjenester med færre end 50 ansatte, som er oprettet i henhold til betalingsloven, også skal opfylde kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere. Dette gælder uanset, at lov om beskyttelse af whistleblowere alene forpligter arbejdsgivere med 50 eller flere ansatte til at etablere en intern whistleblowerordning.

Der er herved ikke taget stilling til, hvorvidt indberetninger, som i øvrigt vedrører alvorlige lovovertrædelser eller øvrige alvorlige forhold jf. § 1, nr. 2, i lov om beskyttelse af whistleblowere, omfatter indberetninger i medfør af § 26 i betalingsloven.

Det foreslåede indebærer ikke en ændring af personkredsen, som den interne whistleblowerordning i medfør af betalingsloven skal stilles til rådighed for. Et e-pengeinstitut og et betalingsinstitut er således fortsat kun forpligtet til at stille ordningen til rådighed for virksomhedens ansatte. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.23.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Bestemmelsen i § 26, stk. 2, i betalingsloven om at ordningen i stk. 1 kan etableres gennem en kollektiv overenskomst, vil ikke blive berørt af det foreslåede 4. pkt.

Finanstilsynets mulighed for i særlige tilfælde at fritage fra kravet i § 26, stk. 1, jf. stk. 4, i betalingsloven, vil fortsat bestå. Finanstilsynet kan imidlertid ikke undtage fra kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Finanstilsynets tilsyn med e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter vil ikke blive berørt af den foreslåede bestemmelse. Finanstilsynet vil fortsat have kompetence til at føre tilsyn med disses overholdelse af bl.a. § 26 i betalingsloven, herunder kravet om at et e-pengeinstitut og et betalingsinstitut skal have en intern whistleblowerordning, at indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt, og at virksomheden skriftligt skal kunne dokumentere, hvordan virksomheden har fulgt op på indberetningerne. Finanstilsynet har ikke kompetence til at føre tilsyn med reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere. I de situationer hvor et krav eksempelvis følger af både § 26 i betalingsloven og reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere, vil Finanstilsynet have kompetence til at føre tilsyn med overholdelsen af § 26 i betalingsloven.

Til nr. 2 (§ 134, stk. 4, 1. pkt., i lov om betalinger)

Det følger af den gældende bestemmelse i § 134, stk. 4, 1. pkt., i lov om betalinger, at Finanstilsynet har bemyndigelse til at påbyde et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut at afsætte en direktør, den ansvarlige for hvidvaskforebyggelse, jf. § 7, stk. 2, eller et medlem af den faktiske ledelse, der er ansvarlig for compliance eller hvidvaskforebyggelse, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 30, stk. 1, nr. 3.

Det følger af § 30, stk. 1, nr. 3, i lov om betalinger, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et e-pengeinstitut eller et betalingsinstitut ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller stilling på betryggende måde.

Det foreslås i § 134, stk. 4, 1. pkt., at indføre en henvisning til anden relevant lovgivning.

Den foreslåede henvisning til anden relevant lovgivning vil præcisere, at Finanstilsynets bemyndigelse efter stk. 4, 1. pkt., inkluderer tilfælde, hvor der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af anden relevant lovgivning. Dermed bringes ordlyden af § 134, stk. 4, 1. pkt., i overensstemmelse med ordlyden af § 30, stk. 1, nr. 3, som bestemmelsen henviser til.

Finanstilsynets bemyndigelse til at påbyde et e-pengeinstitut

eller betalingsinstitut at afsætte en direktør, den ansvarlig for hvidvaskforebyggelse, jf. § 7, stk. 2, i hvidvaskloven, eller et medlem af den faktiske ledelse, der er ansvarlig for compliance eller hvidvaskforebyggelse, eller et medlem af bestyrelsen i et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut, når der er rejst tiltale mod vedkommende i en straffesag om overtrædelse af denne lov, vil ikke afskæres med den foreslåede præcisering. Denne lov anses for en del af den finansielle lovgivning.

Der foreslås desuden, at »hvidvaskforebyggelse« ændres til »hvidvaskforebyggelse«. Der er tale om en redaktionel ændring af en stavfejl.

Til nr. 3 (§ 134 a, stk. 3, 1. pkt., i lov om betalinger)

Det følger af den gældende bestemmelse i § 134 a, stk. 3, 1. pkt., i lov om betalinger, at Finanstilsynet har bemyndigelse til at påbyde en udbyder af kontooplysningstjenester at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 30, stk. 1, nr. 3, jf. § 60, stk. 7.

Det følger af § 30, stk. 1, nr. 3, i lov om betalinger, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et e-pengeinstitut eller et betalingsinstitut ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller stilling på betryggende måde. § 30, stk. 1, nr. 3, finder anvendelse for så vidt angår medlemmer af bestyrelsen og direktionen i udbydere af kontooplysningstjenester, jf. § 60, stk. 7.

Det foreslås i § 134 a, stk. 3, 1. pkt., at indføre en henvisning til anden relevant lovgivning, således det præciseres, at Finanstilsynets bemyndigelse efter stk. 3, 1. pkt., inkluderer tilfælde, hvor der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af anden relevant lovgivning. Dermed bringes ordlyden af § 134 a, stk. 3, 1. pkt., i overensstemmelse med ordlyden af § 30, stk. 1, nr. 3, som bestemmelsen henviser til.

Finanstilsynets bemyndigelse til at påbyde en udbyder af kontooplysningstjenester at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod vedkommende i en straffesag om overtrædelse af denne lov, vil ikke afskæres med den foreslåede præcisering. Denne lov anses for en del af den finansielle lovgivning.

Til § 9

Til nr. 1 (§ 3, stk. 3, i lov om betalingskonti)

Det fremgår af § 3, stk. 3, i lov om betalingskonti, at betalingstjenesteudbyderen til enhver tid skal stille gebyroplysningsdokumentet og en dertil hørende ordforklaring til rådighed for forbrugerne på en let tilgængelig måde i betalingstjenesteudbyderens forretningslokale og på betalingstjenesteudbyderens eventuelle hjemmeside. Betalingstjenesteudbyderen skal endvidere på forbrugerens anmodning vederlagsfrit udlevere gebyroplysningsdokumentet med ordforklaringen på papir eller andet varigt medium.

Der foreslås i § 3, stk. 3, at ordforklaringen skal affattes i et klart, utvetydigt og ikke-teknisk sprog, og ikke må være vildledende.

Artikel 4, stk. 4, 1. afsnit, i direktiv 2014/92/EU, fastsætter en forpligtelse for udbydere af betalingstjenester til at stille et glossar (ordforklaring) til rådighed for forbrugerne.

Formålet med ændringen er at sikre en korrekt implementering af artikel 4, stk. 4, 2. afsnit, i direktiv 2014/92/EU, hvorefter medlemsstaterne sikrer, at den i henhold til første afsnit udarbejdede ordforklaring, herunder andre eventuelle definitioner, affattes i et klart, utvetydigt og ikke-teknisk sprog, og at det ikke er vildledende.

Den foreslåede ændring vil medføre, at den ordforklaring, som skal udleveres sammen med gebyroplysningsdokumentet, skal være letforståelig for en almindelig forbruger, ligesom fagtermer skal undgås. Kravet om, at ordforklaringen skal være utvetydigt affattet og ikke vildledende betyder, at ordforklaringen skal være entydigt formuleret og skal sikre en korrekt forståelse af det forklarede ord.

Til nr. 2 (§ 13, stk. 2, 3. pkt., i lov om betalingskonti)

I § 13, stk. 1, nr. 1-8, i lov om betalingskonti opregnes otte alternative betingelser for, at et pengeinstitut kan opsiges en rammeaftale, der giver adgang til en basal betalingskonto.

§ 13, stk. 1, nr. 6, giver pengeinstituttet adgang til at opsiges rammeaftalen, hvis forbrugeren har begået strafbare handlinger mod pengeinstituttet, og pengeinstituttet vil derfor forhindre forbrugeren i at misbruge sin ret til at have adgang til en basal betalingskonto.

Det fremgår af § 13, stk. 2, 1. pkt., at et pengeinstitut, der opsiges en rammeaftale, skal meddele forbrugeren begrundelsen for opsigelsen vederlagsfrit enten i papirform eller på andet varigt medium med mindst 2 måneders varsel.

Det fremgår af den gældende bestemmelse i § 13, stk. 2, 3. pkt., at en opsigelse begrundet i en af de i stk. 1, nr. 1, 3 eller 6, anførte grunde har øjeblikkelig virkning.

Det følger af den foreslåede ændring af § 13, stk. 2, 3. pkt., at henvisningen til § 13, stk. 1, nr. 6, udgår.

Formålet med ændringen er at sikre en korrekt implementering af artikel 19, stk. 4, 1. pkt., i direktiv 2014/92/EU, hvorefter en opsigelse af en aftale om en betalingskonto med basale funktioner som udgangspunkt skal ske mindst 2 måneder inden opsigelsen får virkning.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at opsigelser af en rammeaftale om en basal betalingskonto skal ske med 2 måneders varsel, hvis begrundelsen for opsigelsen er, at forbrugeren har begået strafbare handlinger mod pengeinstituttet, og pengeinstituttet vil derfor forhindre forbrugeren i at misbruge sin ret til at have adgang til en basal betalingskonto.

Til nr. 3 (§ 13, stk. 2, 4. pkt., i lov om betalingskonti)

Det fremgår af § 13, stk. 2, 4. pkt., i lov om betalingskonti, at et afslag skal indeholde nærmere oplysninger om forbrugers mulighed for at påklage afgørelsen til Pengeinstitutankenævnet og muligheden for at forelægge afgørelsen for Finanstilsynet.

Det foreslås at ændre henvisningen i § 13, stk. 2, 4. pkt. fra Pengeinstitutankenævnet til Det finansielle ankenævn, idet Det finansielle ankenævn fra den 1. februar 2019 er sammensat af Pengeinstitutankenævnet, Realkreditankenævnet og Ankenævnet for investeringsfonde.

Til § 10

Til nr. 1 (§ 44, stk. 1, 4. pkt., i lov om firmapensionskasser)

§ 44 i lov om firmapensionskasser indeholder regler om whistleblowerordninger i firmapensionskasser.

Reglerne udmønter dele af den politiske aftale af 10. oktober 2013 om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6) samt den politiske aftale af 19. september 2018 om yderligere initiativer til styrkelse af indsatsen mod hvidvask og terrorfinansiering.

Det fremgår af § 44, stk. 1, i lov om firmapensionskasser, at en firmapensionskasse skal have en ordning, hvor den ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af firmapensionskassen, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i firmapensionskassen. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Firmapensionskassen skal følge op på indberetnin-

ger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan firmapensionskassen har fulgt op på indberetningerne.

Det fremgår af § 44, stk. 2, i lov om firmapensionskasser, at ordningen i stk. 1 kan etableres via kollektiv overenskomst.

Det fremgår af § 44, stk. 3, i lov om firmapensionskasser, at stk. 1 og 2 alene finder anvendelse for en firmapensionskasse, som beskæftiger flere end fem ansatte. Ordningen nævnt i stk. 1 og 2 skal være etableret senest 3 måneder efter, at firmapensionskassen har ansat den sjette ansatte.

Det fremgår af § 44, stk. 4, i lov om firmapensionskasser, at Finanstilsynet i særlige tilfælde kan dispensere fra kravet i stk. 1, hvis Finanstilsynet vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning. Dispensation kan alene gives, hvor der foreligger særlige forhold, som tilsiger, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at stille krav om etablering af en whistleblowerordning.

Det foreslås at indsætte et 4. pkt. i § 44, stk. 1, i lov om firmapensionskasser, hvorefter lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt.

Det foreslåede har til formål at sikre ens krav for alle virksomheder underlagt Finanstilsynets tilsyn i overensstemmelse med bankpakke 6. Behovet for at sikre ens krav er foranlediget af ikrafttrædelsen af lov om beskyttelse af whistleblowere, jf. lov nr. 1436 af 29. juni 2021, der implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1937 af 23. oktober 2019 om beskyttelse af personer, der indberetter overtrædelser af EU-retten (whistleblowerdirektivet).

Det følger af det foreslåede 4. pkt., at lov om beskyttelse af whistleblowere vil finde anvendelse på ordningen i 1. pkt.

Det foreslåede indebærer, at reglerne i lov om firmapensionskasser har i forrang, når de giver whistlebloweren en bedre beskyttelse, end whistlebloweren vil få i medfør af lov om beskyttelse af whistleblowere. Indberetninger til en whistleblowerordning i firmapensionskasser skal derfor fortsat kunne foretages anonymt i medfør af § 44, stk. 1, 2. pkt., i lov om firmapensionskasser. Det indebærer bl.a., at kravene om bekræftelse, opfølgning og feedback, jf. § 12, stk. 2, nr. 1-3, i lov om beskyttelse af whistleblowere, ikke gælder i de tilfælde, hvor indberetningen er indgivet anonymt, og hvor det som følge af udformningen af whistleblowerordningen ikke vil være muligt at sende en sådan bekræftelse, følge op eller give feedback til whistlebloweren. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis den anonyme indberetning indgives til en fysisk postkasse.

Det foreslåede har ikke til hensigt at ændre på det skriftlige dokumentationskrav, der gælder for opfølgninger på indberetninger,

og som bidrager til at sikre en effektiv tilsynsførelse, jf. § 44, stk. 1, 3. pkt., i lov om firmapensionskasser.

Det foreslåede medfører, at whistleblowerordninger i firmapensionskasser ud over at leve op til kravene i lov om firmapensionskasser tillige skal opfylde minimumskravene i lov om beskyttelse af whistleblowere i det omfang, kravene giver de ansatte en bedre beskyttelse end lov om firmapensionskasser.

Lov om beskyttelse af whistleblowere forpligter alene arbejdsgivere med 50 eller flere ansatte til at etablere en intern whistleblowerordning, jf. § 9, stk. 1, i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Den foreslåede bestemmelse medfører ikke ændringer i, hvilke virksomheder der i medfør af lov om firmapensionskasser er forpligtet til at etablere interne whistleblowerordninger.

Forslaget indebærer, at whistleblowerordninger i firmapensionskasser med færre end 50 ansatte, som er oprettet i henhold til lov om firmapensionskasser, også skal opfylde kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere. Dette gælder uanset, at lov om beskyttelse af whistleblowere alene forpligter arbejdsgivere med 50 eller flere ansatte til at etablere en intern whistleblowerordning.

Der er herved ikke taget stilling til, hvorvidt indberetninger, som i øvrigt vedrører alvorlige lovovertrædelser eller øvrige alvorlige forhold jf. § 1, nr. 2, i lov om beskyttelse af whistleblowere, omfatter indberetninger i medfør af § 44 i lov om firmapensionskasser.

Forslaget indebærer ikke en ændring af personkredsen, som den interne whistleblowerordning i medfør af lov om firmapensionskasser skal stilles til rådighed for. En firmapensionskasse er således fortsat kun forpligtet til at stille ordningen til rådighed for virksomhedens ansatte. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.23.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Bestemmelsen i § 44, stk. 2, i lov om firmapensionskasser om at ordningen i stk. 1 kan etableres via kollektiv overenskomst, vil ikke blive berørt af det foreslåede 4. pkt.

Finanstilsynets mulighed for i særlige tilfælde at dispensere fra kravet i § 44, stk. 1, jf. stk. 4, i lov om firmapensionskasser, hvor Finanstilsynet vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning, vil fortsat bestå. Finanstilsynet kan imidlertid ikke undtage fra kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere. Firmapensionskasser med 50 eller flere ansatte vil derfor skulle have en whistleblowerordning i henhold til lov om beskyttelse af whistleblowere og leve

op til kravene i denne lov, uanset at Finanstilsynet måtte undtage firmapensionskassen fra kravet i § 44, stk. 1, i lov om firmapensionskasser.

Finanstilsynets tilsyn med firmapensionskasser vil ikke blive berørt af den foreslåede bestemmelse. Finanstilsynet vil fortsat have kompetence til at føre tilsyn med disses overholdelse af bl.a. § 44 i lov om firmapensionskasser, herunder kravet om, at en firmapensionskasse skal have en intern whistleblowerordning, at indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt, og at firmapensionskassen skriftligt skal kunne dokumentere, hvordan firmapensionskassen har fulgt op på indberetningerne. Finanstilsynet har ikke kompetence til at føre tilsyn med reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere. I de situationer hvor et krav eksempelvis følger af både § 44 i lov om firmapensionskasser og reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere, vil Finanstilsynet have kompetence til at føre tilsyn med overholdelsen af § 44 i lov om firmapensionskasser.

Til nr. 2 (§ 97, stk. 1, 2. pkt., i lov om firmapensionskasser)

Den gældende bestemmelse i § 97, stk. 1, 2. pkt., i lov om firmapensionskasser angiver de EU-retsakter, som Finanstilsynet påser overholdelsen af.

Det foreslås i § 97, stk. 1, 2. pkt., at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer

Det foreslåede medfører, at Finanstilsynet vil blive udpeget som kompetent myndighed til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen. Med den foreslåede ændring vil Finanstilsynet også kunne påse overholdelsen af de regler, som Kommissionen har hjemmel til at udstede i medfør af taksonomiforordningen.

Taksonomiforordningen finder bl.a. anvendelse på finansielle markedsdeltagere. Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. en arbejdsmarkedsrelateret pensionskasse og en producent af et pensionsprodukt, jf. artikel 2, nr. 2, i taksonomiforordningen, jf. artikel 2, nr. 1, litra c og d, i disclosureforordningen.

Taksonomiforordningen fastsætter yderligere krav til de oplysninger, som finansielle markedsdeltagere skal give forud for indgåelse af en aftale, og i periodiske rapporter i medfør af disclosureforordningen, når finansielle markedsdeltagere stiller finansielle produkter i medfør af artikel 8 og artikel 9 i disclosureforordningen til rådighed, eller når finansielle markedsdeltagere stiller et finansielt produkt til rådighed, som ikke er omfattet af artikel 8 eller artikel 9 i disclosureforordningen.

Efter artikel 21, stk. 1, i taksonomiforordningen skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, der er omhandlet i artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen påser at finansielle markedsdeltagere opfylder kravene i artikel 5, 6 og 7, i taksonomiforordningen. Endvidere skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget af de nationale myndigheder, har de nødvendige tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser til at kunne udføre de opgaver, der er omfattet af taksonomiforordningen.

Finanstilsynet er udpeget som kompetent myndighed til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af disclosureforordningen i medfør af lov nr. 1940 af 15. december 2020.

Den foreslåede ændring vil også medføre, at Finanstilsynet bl.a. vil kunne udstede påbud og påtaler for overtrædelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen eller regler udstedt i medfør heraf.

Til nr. 3 (§ 98, stk. 4, 1. pkt., i lov om firmapensionskasser)

Det følger af den § 98, stk. 4, 1. pkt., i lov om firmapensionskasser, at Finanstilsynet har bemyndigelse til at påbyde en firmapensionskasse at afsætte en direktør eller en ansat identificeret som nøgleperson, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiell lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 42, stk. 1, nr. 3.

Det følger af § 42, stk. 1, nr. 3, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen eller ansatte, der er nøglepersoner i en firmapensionskasse ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller stilling på betryggende måde.

Det foreslås i § 98, stk. 4, 1. pkt., at indføre en henvisning til anden relevant lovgivning, således det præciseres, at Finanstilsynets bemyndigelse efter stk. 4, 1. pkt., inkluderer tilfælde, hvor der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af anden relevant lovgivning. Dermed bringes ordlyden af § 98, stk. 4, 1. pkt., i overensstemmelse med ordlyden af § 42, stk. 1, nr. 3, som bestemmelsen henviser til.

Finanstilsynets bemyndigelse til at påbyde en firmapensionskasse at afsætte en direktør eller en ansat identificeret som nøgleperson, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag for overtrædelse af denne lov, vil ikke afskæres med den foreslåede præcisering. Denne lov anses for en del af den finansielle lovgivning.

Til nr. 4 (§ 104, stk. 1, og § 112, stk. 1, i lov om firmapensionskasser)

Den gældende bestemmelse i § 104, stk. 1, i lov om firmapensionskasser angiver de virksomheder, der kan anses som part i forhold til Finanstilsynet, i sager, hvor Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for virksomheden i medfør af lov om firmapensionskasser eller regler fastsat i medfør heraf.

Den gældende bestemmelse i § 112, stk. 1, i lov om firmapensionskasser indeholder en klageadgang til Erhvervsankenævnet for den, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til loven eller regler udstedt i medfør heraf retter sig mod.

Det foreslås i § 104, stk. 1, og § 112, stk. 1, at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer.

Det foreslåede medfører, at virksomheder, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af taksonomiforordningen eller regler udstedt i medfør heraf, også vil være at anse som parter i afgørelsessagen, og at afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af taksonomiforordningen og regler udstedt i medfør heraf kan indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende, som afgørelsen retter sig til.

Til § 11

Til nr. 1 (13, stk. 1, 4. pkt., i lov om forbrugslånsvirksomheder)

Lov om forbrugslånsvirksomheder § 13 indeholder regler om whistleblowerordninger i forbrugslånsvirksomheder, jf. dog lovens § 1, stk. 2.

Reglerne udmønter dele af den politiske aftale af 10. oktober 2013 om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6) samt den politiske aftale af 19. september 2018 om yderligere initiativer til styrkelse af indsatsen mod hvidvask og terrorfinansiering.

Det fremgår af § 13, stk. 1, at en forbrugslånsvirksomhed skal have en ordning, hvor dens ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, begået af virksomheden, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheden. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Virksomheden skal følge op på indberetninger til

ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan virksomheden har fulgt op på indberetningerne.

Det fremgår af § 13, stk. 2, i lov om forbrugslånsvirksomheder, at ordningen kan etableres via kollektiv overenskomst.

Det fremgår af § 13, stk. 3, i lov om forbrugslånsvirksomheder finder ordningen alene anvendelse for en forbrugslånsvirksomhed, som beskæftiger flere end fem ansatte. Ordningen nævnt i stk. 1 og 2 skal være etableret senest 3 måneder efter, at virksomheden har ansat den sjette ansatte

Det fremgår af § 13, stk. 4, i lov om forbrugslånsvirksomheder, at Finanstilsynet i særlige tilfælde kan dispensere fra kravet i stk. 1, hvor Finanstilsynet vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning.

Dispensation kan alene gives, hvor der foreligger særlige forhold, som tilsiger, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at stille krav om etablering af en whistleblowerordning.

Det foreslås at indsætte et 4. pkt. i § 13, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder, hvorefter lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt.

Det foreslåede har til formål at sikre ens krav for alle virksomheder underlagt Finanstilsynets tilsyn i overensstemmelse med bankpakke 6. Behovet for at sikre ens krav er foranlediget af ikrafttrædelsen af lov om beskyttelse af whistleblowere, jf. lov nr. 1436 af 29. juni 2021, der implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1937 af 23. oktober 2019 om beskyttelse af personer, der indberetter overtrædelser af EU-retten (whistleblowerdirektivet).

Det følger af det foreslåede 4. pkt., at lov om beskyttelse af whistleblowere vil finde anvendelse på ordningen i 1. pkt.

Det foreslåede indebærer, at reglerne i lov om forbrugslånsvirksomheder har forrang, når de giver whistlebloweren en bedre beskyttelse, end whistlebloweren vil få i medfør af lov om beskyttelse af whistleblowere. Indberetninger til whistleblowerordninger i forbrugslånsvirksomheder skal derfor fortsat kunne foretages anonymt i medfør af § 13, stk. 1, 2. pkt., i lov om forbrugslånsvirksomheder. Det er på trods af, at der ikke stilles krav om, at indberetninger til interne whistleblowerordninger skal kunne foretages anonymt i medfør af lov om beskyttelse af whistleblowere. Det indebærer bl.a., at kravene om bekræftelse, opfølgning og feedback, jf. § 12, stk. 2, nr. 1-3, i lov om beskyttelse af whistleblowere, ikke gælder i de tilfælde, hvor indberetningen er indgivet anonymt, og hvor det som følge af udformningen af whistleblowerordningen ikke vil være muligt at sende en sådan bekræftelse, følge op eller give feedback

til whistlebloweren. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis den anonyme indberetning indgives til en fysisk postkasse.

Det foreslåede har ikke til hensigt at ændre på det skriftlige dokumentationskrav, der gælder for opfølgninger på indberetninger, og som bidrager til at sikre en effektiv tilsynsførelse, jf. § 13, stk. 1, 3. pkt., i lov om forbrugslånsvirksomheder.

Lov om beskyttelse af whistleblowere forpligter alene arbejdsgivere med 50 eller flere ansatte til at etablere en intern whistleblowerordning, jf. § 9, stk. 1, i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Det foreslåede medfører ikke ændringer i, hvilke virksomheder der i medfør af lov om forbrugslånsvirksomheder er forpligtet til at etablere interne whistleblowerordninger. Lov om beskyttelse af whistleblowere finder alene anvendelse på indberetninger, som i øvrigt vedrører alvorlige lovovertrædelser eller øvrige alvorlige forhold, jf. § 1, stk. 2.

Det foreslåede indebærer, at whistleblowerordninger i forbrugslånsvirksomheder med færre end 50 ansatte, som er oprettet i henhold til lov om forbrugslånsvirksomheder, også skal opfylde kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere. Dette gælder uanset, at lov om beskyttelse af whistleblowere alene forpligter arbejdsgivere med 50 eller flere ansatte til at etablere en intern whistleblowerordning.

Der er herved ikke taget stilling til, hvorvidt indberetninger, som i øvrigt vedrører alvorlige lovovertrædelser eller øvrige alvorlige forhold jf. § 1, nr. 2, i lov om beskyttelse af whistleblowere, omfatter indberetninger i medfør af § 13 i lov om forbrugslånsvirksomheder.

Det foreslåede indebærer ikke en ændring af personkredsen, som den interne whistleblowerordning i medfør af lov om forbrugslånsvirksomheder skal stilles til rådighed for. En forbrugslånsvirksomhed er således fortsat kun forpligtet til at stille ordningen til rådighed for virksomhedens ansatte. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.23.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Bestemmelsen i § 13, stk. 2, i lov om forbrugslånsvirksomheder, om at ordningen i stk. 1 kan etableres via kollektiv overenskomst, vil ikke blive berørt af det foreslåede 4. pkt.

Finanstilsynets mulighed for i særlige tilfælde at dispensere fra kravet i § 13, stk. 1, jf. stk. 4, i lov om forbrugslånsvirksomheder, hvor Finanstilsynet vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning, vil fortsat bestå. Finanstilsynet kan imidlertid ikke undtage fra kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere. Forbrugslånsvirksomheder med 50 eller flere ansatte vil derfor skulle have en

whistleblowerordning i henhold til lov om beskyttelse af whistleblowere og leve op til kravene i denne lov, uanset at Finanstilsynet måtte undtage virksomheden fra kravet i § 13, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder.

Finanstilsynets tilsyn med forbrugslånsvirksomheder vil ikke blive berørt af den foreslåede bestemmelse. Finanstilsynet vil fortsat have kompetence til at føre tilsyn med disses overholdelse af bl.a. § 13 i lov om forbrugslånsvirksomheder, herunder kravet om, at en forbrugslånsvirksomhed skal have en intern whistleblowerordning, at indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt, og at virksomheden skriftligt skal kunne dokumentere, hvordan virksomheden har fulgt op på indberetningerne. Finanstilsynet har ikke kompetence til at føre tilsyn med reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere. I de situationer hvor et krav eksempelvis følger af både § 13 i lov om forbrugslånsvirksomheder og reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere, vil Finanstilsynet have kompetence til at føre tilsyn med overholdelsen af § 13 i lov om forbrugslånsvirksomheder.

Til nr. 2 (§ 17, stk. 3, 1. pkt., og § 17, stk. 7, 1. pkt., i lov om forbrugslånsvirksomheder)

Det følger af den gældende § 17, stk. 3, 1. pkt., i lov om forbrugslånsvirksomheder, at Finanstilsynet har bemyndigelse til at påbyde et medlem af bestyrelsen i en forbrugslånsvirksomhed at nedlægge sit hverv, når der er rejst tiltale mod bestyrelsesmedlemmet i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 4, stk. 1, nr. 3.

Det følger endvidere af den gældende § 17, stk. 7, 1. pkt., at Finanstilsynet har bemyndigelse til at påbyde en forbrugslånsvirksomhed at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod direktøren i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 4, stk. 1, nr. 3.

Det følger endvidere af § 4, stk. 1, nr. 3, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en forbrugslånsvirksomhed ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller stilling på betryggende måde.

Det foreslås i § 17, stk. 3, 1. pkt., og § 17, stk. 7, 1. pkt., at indføre en henvisning til relevant lovgivning, således det præciseres, at Finanstilsynets bemyndigelse inkluderer tilfælde, hvor der er rejst tiltale mod bestyrelsesmedlemmet i en straffesag om overtrædelse af anden relevant lovgivning. Dermed bringes ordlyden af bestemmelserne i

overensstemmelse med ordlyden af § 4, stk. 1, nr. 3, som bestemmelsen henviser til.

Finanstilsynets bemyndigelse til at påbyde et bestyrelsesmedlem i en forbrugslånsvirksomhed at nedlægge sit hverv, når der er rejst tiltale mod vedkommende i en straffesag om overtrædelse af denne lov, vil ikke afskæres med den foreslåede præcisering. Denne lov anses for en del af den finansielle lovgivning.

Til § 12

Til nr. 1 (§ 5 a, stk. 1, 4. pkt., i lov om ejendomskreditselskaber)

§ 5 a i lov om ejendomskreditselskaber indeholder regler om whistleblowerordninger i ejendomskreditselskaber.

Reglerne udmønter dele af den politiske aftale af 10. oktober 2013 om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6) samt den politiske aftale af 19. september 2018 om yderligere initiativer til styrkelse af indsatsen mod hvidvask og terrorfinansiering.

Det fremgår af § 5 a, stk. 1, i lov om ejendomskreditselskaber, at et ejendomskreditselskab skal have en ordning, hvor selskabets ansatte i ejendomskreditselskabet via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af ejendomskreditselskabet, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i ejendomskreditselskabet. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Ejendomskreditselskabet skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan selskabet har fulgt op på indberetningerne.

Det fremgår af § 5 a, stk. 2, at ordningen i stk. 1 kan etableres via kollektiv overenskomst.

Det fremgår af § 5 a, stk. 3, i lov om ejendomskreditselskaber, at stk. 1 alene finder anvendelse for ejendomskreditselskaber, som beskæftiger flere end fem ansatte. Ordningen nævnt i stk. 1 og 2 skal være etableret senest 3 måneder efter, at selskabet har ansat den sjette ansatte

Finanstilsynet kan i særlige tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning, dispensere fra kravet i stk. 1. Det fremgår af § 5 a, stk. 4, i lov om ejendomskreditselskaber. Dispensation kan alene gives, hvor der foreligger særlige forhold, som tilsiger, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at stille krav om etablering af en whistleblowerordning.

Det foreslås at indsætte et 4. pkt. i § 5 a, stk. 1, i lov om ejendomskreditselskaber, hvorefter lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt.

Det foreslåede har til formål at sikre ens krav for alle virksomheder underlagt Finanstilsynets tilsyn i overensstemmelse med bankpakke 6. Behovet for at sikre ens krav er foranlediget af ikrafttrædelsen af lov om beskyttelse af whistleblowere, jf. lov nr. 1436 af 29. juni 2021, der implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1937 af 23. oktober 2019 om beskyttelse af personer, der indberetter overtrædelser af EU-retten (whistleblowerdirektivet).

Det følger af det foreslåede 4. pkt., at lov om beskyttelse af whistleblowere vil finde anvendelse på ordningen omfattet af 1. pkt.

Det foreslåede indebærer, at reglerne i lov om ejendomskreditselskaber har forrang, når de giver whistlebloweren en bedre beskyttelse, end whistlebloweren vil få i medfør af lov om beskyttelse af whistleblowere. Indberetninger til whistleblowerordninger i ejendomskreditselskaber skal derfor fortsat kunne foretages anonymt i medfør af § 5 a, stk. 1, 2. pkt., i lov om ejendomskreditselskaber. Det er på trods af, at der ikke stilles krav til, at indberetninger til whistleblowerordninger skal kunne foretages anonymt i medfør af lov om beskyttelse af whistleblowere. Det indebærer bl.a., at kravene om bekræftelse, opfølgning og feedback, jf. § 12, stk. 2, nr. 1-3, i lov om beskyttelse af whistleblowere, ikke gælder i de tilfælde, hvor indberetningen er indgivet anonymt, og hvor det som følge af udformningen af whistleblowerordningen ikke vil være muligt at sende en sådan bekræftelse, følge op eller give feedback til whistlebloweren. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis den anonyme indberetning indgives til en fysisk postkasse.

Det foreslåede har ikke til hensigt at ændre på det skriftlige dokumentationskrav, der gælder for opfølgninger på indberetninger, og som bidrager til at sikre en effektiv tilsynsførelse, jf. § 5 a, stk. 1, 3. pkt., i lov om ejendomskreditselskaber.

Det foreslåede medfører, at whistleblowerordninger i ejendomskreditselskaber ud over at leve op til kravene i lov om ejendomskreditselskaber tillige skal opfylde minimumskravene i lov om beskyttelse af whistleblowere i det omfang, kravene giver de ansatte en bedre beskyttelse end lov om ejendomskreditselskaber.

Lov om beskyttelse af whistleblowere forpligter alene arbejdsgivere med 50 eller flere ansatte til at etablere en intern whistleblowerordning, jf. § 9, stk. 1, i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Det foreslåede medfører ikke ændringer i, hvilke selskaber der i medfør af lov om ejendomscreditselskaber er forpligtet til at etablere interne whistleblowerordninger.

Det foreslåede indebærer, at whistleblowerordninger i ejendomscreditselskaber med færre end 50 ansatte, som er oprettet i henhold til lov om ejendomscreditselskaber, også skal opfylde kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere. Dette gælder uanset, at lov om beskyttelse af whistleblowere alene forpligter arbejdsgivere med 50 eller flere ansatte til at etablere en intern whistleblowerordning.

Der er herved ikke taget stilling til, hvorvidt indberetninger, som i øvrigt vedrører alvorlige lovovertrædelser eller øvrige alvorlige forhold jf. § 1, nr. 2, i lov om beskyttelse af whistleblowere, omfatter indberetninger i medfør af § 5 a i lov om ejendomscreditselskaber.

Det foreslåede indebærer ikke en ændring i den personkreds, som den interne whistleblowerordning i medfør af lov om ejendomscreditselskaber skal stilles til rådighed for. Et ejendomscreditselskab er således fortsat kun forpligtet til at stille ordningen til rådighed for selskabets ansatte. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.23.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Bestemmelsen i § 5 a, stk. 2, i lov om ejendomscreditselskaber om at ordningen i stk. 1 kan etableres via kollektiv overenskomst, vil ikke blive berørt af det foreslåede 4. pkt.

Finanstilsynets mulighed for i særlige tilfælde at dispensere fra kravet i § 5 a, stk. 1, jf. stk. 4, i lov om ejendomscreditselskaber, hvor Finanstilsynet vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning, vil fortsat bestå. Finanstilsynet kan imidlertid ikke undtage fra kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere. Ejendomscreditselskaber med 50 eller flere ansatte vil derfor skulle have en whistleblowerordning i henhold til lov om beskyttelse af whistleblowere og leve op til kravene i denne lov, uanset at Finanstilsynet måtte undtage selskabet fra kravet i § 5 a, stk. 1, i lov om ejendomscreditselskaber.

Finanstilsynets tilsyn med ejendomscreditselskaber vil ikke blive berørt af den foreslåede bestemmelse. Finanstilsynet vil fortsat have kompetence til at føre tilsyn med selskabernes overholdelse af bl.a. § 5 a i lov om ejendomscreditselskaber, herunder kravet om at et ejendomscreditselskab skal have en intern whistleblowerordning, at indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt, og at ejendomscreditselskabet skriftligt skal kunne dokumentere, hvordan selskabet har fulgt op på indberetningerne. Finanstilsynet har ikke kompetence til at føre tilsyn med reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere. I de situationer hvor et krav eksempelvis følger af både § 5 a i lov om ejendomscreditselskaber og reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere,

vil Finanstilsynet have kompetence til at føre tilsyn med overholdelsen af § 5 a i lov om ejendomscreditselskaber.

Til nr. 2 (§ 14, stk. 4, 1. pkt., i lov om ejendomscreditselskaber)

Det følger af den § 14, stk. 4, 1. pkt., i lov om ejendomscreditselskaber, at Finanstilsynet har bemyndigelse til at påbyde et ejendomscreditselskab at afsætte en direktør eller den ansvarlige for kreditgivning, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansielle lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 4, stk. 2, nr. 1.

Det følger § 4, stk. 2, nr. 1, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et ejendomscreditselskab ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller stilling på betryggende måde.

Det foreslås at indføre en henvisning til anden relevant lovgivning i § 14, stk. 4, 1. pkt., således at Finanstilsynets bemyndigelse inkluderer tilfælde, hvor der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af anden relevant lovgivning. Dermed bringes ordlyden af § 14, stk. 4, 1. pkt. i overensstemmelse med ordlyden af § 4, stk. 1, nr. 3, som bestemmelsen henviser til.

Finanstilsynets bemyndigelse til at påbyde et ejendomscreditselskab at afsætte en direktør eller den ansvarlige for kreditgivning, når der er rejst tiltale mod vedkommende i en straffesag om overtrædelse af denne lov, vil ikke afskæres med den foreslåede præcisering. Denne lov anses for en del af den finansielle lovgivning.

Til § 13

Til nr. 1 (§ 101, stk. 1, 4. pkt., i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter)

§ 101 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter (fondsmæglerloven) indeholder regler om whistleblowerordninger i fondsmæglerselskaber. Bestemmelsen implementerer artikel 73, stk. 1 og 2, i MIFID II. Videre er § 101 et resultat af dele af den politiske aftale af 19. september 2018 om yderligere initiativer til styrkelse af indsatsen mod hvidvask og terrorfinansiering.

Det fremgår af § 101, stk. 1, i fondsmæglerloven, at et fondsmæglerselskab skal have en ordning, hvor dets ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af fondsmæglerselskabet, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i fondsmægler-

skabet. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Fondsmæglerselskabet skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan fondsmæglerselskabet har fulgt op på indberetningerne.

Det fremgår af § 101, stk. 2, at ordningen i stk. 1 kan etableres via en kollektiv overenskomst.

Finanstilsynet kan i særlige tilfælde dispensere fra kravet i stk. 1, hvis Finanstilsynet vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning, jf. § 101, stk. 3, i fondsmæglerloven.

Det foreslås at indsætte et 4. pkt. i § 101, stk. 1, i fondsmæglerloven, hvorefter lov om beskyttelse af whistleblowerne finder anvendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowerne.

Det foreslåede er en konsekvens af ikrafttrædelsen af lov om beskyttelse af whistleblowerne, jf. lov nr. 1436 af 29. juni 2021, der implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1937 af 23. oktober 2019 om beskyttelse af personer, der indberetter overtrædelser af EU-retten (whistleblowerdirektivet).

Det følger af det foreslåede 4. pkt., at lov om beskyttelse af whistleblowerne vil finde anvendelse på ordningen omfattet af 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowerne. § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowerne implementerer whistleblowerdirektivets artikel 3, stk. 1. Artiklen regulerer whistleblowerdirektivets forhold til regler om whistleblowerordninger i sektorspecifikke EU-retsakter, herunder ordningerne på det finansielle område.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at reglerne i fondsmæglerloven har forrang, når de giver whistlebloweren en bedre beskyttelse, end whistlebloweren vil få i medfør af lov om beskyttelse af whistleblowerne. Indberetninger til whistleblowerordninger i fondsmæglerselskaber skal derfor fortsat kunne foretages anonymt i medfør af § 101, stk. 1, 2. pkt., i fondsmæglerloven. Det indebærer bl.a., at kravene om bekræftelse, opfølgning og feedback, jf. § 12, stk. 2, nr. 1-3, i lov om beskyttelse af whistleblowerne, ikke gælder i de tilfælde, hvor indberetningen er indgivet anonymt, og hvor det som følge af udformningen af whistleblowerordningen ikke vil være muligt at sende en sådan bekræftelse, følge op eller give feedback til whistlebloweren. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis den anonyme indberetning indgives til en fysisk postkasse.

Det foreslåede har ikke til hensigt at ændre på det skriftlige dokumentationskrav, der gælder for opfølgninger på indberetninger, og som bidrager til at sikre en effektiv tilsynsførelse, jf. § 101, stk. 1, 3. pkt., i fondsmæglerloven.

Det foreslåede medfører, at whistleblowerordninger i fondsmæglerselskaber ud over at leve op til kravene i fondsmæglerloven tillige skal opfylde minimumskravene i lov om beskyttelse af whistleblowerne i det omfang, kravene giver de ansatte en bedre beskyttelse end fondsmæglerloven.

Lov om beskyttelse af whistleblowerne forpligter alene arbejdsgivere med 50 eller flere ansatte til at etablere en intern whistleblowerordning, jf. § 9, stk. 1, i lov om beskyttelse af whistleblowerne. En undtagelse til dette udgangspunkt gælder for de arbejdsgivere, der er omfattet af anvendelsesområdet for de EU-retsakter, der er nævnt i whistleblowerdirektivets bilag del II, jf. § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowerne.

Det foreslåede præciserer, at whistleblowerordninger i fondsmæglerselskaber ud over at leve op til kravene i lov om beskyttelse af whistleblowerne i det omfang, kravene giver de ansatte en bedre beskyttelse end fondsmæglerloven. Whistleblowerordninger i fondsmæglerselskaber med færre end 50 ansatte skal således tillige opfylde minimumskravene i lov om beskyttelse af whistleblowerne i det omfang, kravene giver de ansatte en bedre beskyttelse end lov om finansiell virksomhed.

Der er herved ikke taget stilling til, hvorvidt indberetninger, som i øvrigt vedrører alvorlige lovovertrædelser eller øvrige alvorlige forhold jf. § 1, nr. 2, i lov om beskyttelse af whistleblowerne, omfatter indberetninger i medfør af § 101 i fondsmæglerloven.

Det foreslåede indebærer ikke en ændring af personkredsen, som den interne whistleblowerordning skal stilles til rådighed for. Et fondsmæglerselskab er således fortsat kun forpligtet til at stille ordningen til rådighed for virksomhedens ansatte. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.23.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Bestemmelsen i § 101, stk. 2, i fondsmæglerloven om at ordningen i stk. 1 kan etableres via en kollektiv overenskomst, vil ikke blive berørt af det foreslåede 4. pkt.

Finanstilsynets mulighed for i særlige tilfælde at dispensere fra kravet i § 101, stk. 1, jf. stk. 3, i fondsmæglerloven, hvor Finanstilsynet vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning, vil bestå. Finanstilsynet kan imidlertid ikke undtage fra kravene i lov om beskyttelse af whistleblowerne. Fondsmæglerselskaber med 50 eller flere ansatte vil derfor skulle have en whistleblowerordning i henhold til lov om beskyttelse af whistleblowerne og leve op til kravene i denne lov, uanset at Finanstilsynet måtte undtage fondsmæglerselskabet fra kravet i § 101, stk. 1, i fondsmæglerloven.

Finanstilsynets tilsyn med fondsmæglerselskaberne vil ikke blive berørt af den foreslåede bestemmelse. Finanstilsynet vil fortsat have kompetence til at føre tilsyn med fondsmæglerselskabernes overholdelse af bl.a. § 101 i fondsmæglerloven, herunder kravet om, at et fondsmæglerselskab skal have en intern whistleblowerordning, at indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt, og at fondsmæglerselskabet skriftligt skal kunne dokumentere, hvordan fondsmæglerselskabet har fulgt op på indberetningerne. Finanstilsynet har ikke kompetence til at føre tilsyn med reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere. I de situationer hvor et krav eksempelvis følger af både § 101 i fondsmæglerloven og reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere, vil Finanstilsynet have kompetence til at føre tilsyn med overholdelsen af § 101 i fondsmæglerloven.

Til nr. 2 (§ 107, stk. 4, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter)

Det følger af den gældende § 107, stk. 4, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice- og aktiviteter, at fondsmæglerselskaber og fondsmæglerholdingvirksomheder skal offentliggøre det samlede vederlag for hvert enkelt medlem af bestyrelsen og direktionen i årsrapporten.

Det foreslås i § 107, stk. 4, 1. pkt., at lade kravet om, at oplysningerne om bestyrelsesmedlemmers og direktionsmedlemmers samlede vederlag skal offentliggøres i årsrapporten udgå.

Det foreslåede vil medføre, at der ikke længere stilles krav om, at offentliggørelsen af oplysninger om bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag skal ske i årsrapporten.

Med den foreslåede ændring sikres det, at offentliggørelsen af oplysninger om bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag kan ske i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, litra e, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse). Bestemmelsen i artikel 5, stk. 1, litra e, indebærer, at personoplysninger, eksempelvis oplysninger om bestyrelsens eller direktionens individuelle vederlag, som udgangspunkt skal slettes eller anonymiseres når de ikke længere er nødvendige.

Virksomheden er fortsat forpligtet til at offentliggøre oplysninger om det samlede vederlag for hvert enkelt medlem af bestyrelsen og direktionen, som vedkommende som led i dette hverv har optjent fra virksomheden i det pågældende regnskabsår, og som vedkommende i samme regnskabsår har optjent som medlem af bestyrelsen eller direktionen i en virksomhed inden for samme koncern.

Det foreslås i § 107, stk. 4, 2. pkt., at virksomheden skal angive i årsrapporten, hvor oplysningerne i henhold til stk. 1. pkt.1 kan findes.

Der stilles ikke krav til, hvor i årsrapporten virksomheden skal angive, hvor oplysningerne bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag er offentliggjort. Virksomheden kan eksempelvis offentliggøre oplysningerne om ledelsens individuelle vederlag i vederlagsrapporten med en note herom i årsrapporten.

Det foreslås i § 107, stk. 4, 3. pkt., at oplysningerne skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for den seneste årsrapports offentliggørelse.

Det følger af det foreslåede, at oplysningerne om bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for den seneste årsrapports offentliggørelse. Ti-års-fristen regnes således fra tidspunktet for offentliggørelsen af den seneste årsrapport. På den måde sikres det, at virksomhedens kunder og investorer mv. får vederlagsoplysningerne samtidig med den seneste årsrapport.

Offentliggørelse af oplysningerne om ledelsens individuelle vederlag i en periode efter årsrapportens offentliggørelse er nødvendig for, at aktionærer, potentielle investorer og interessenter bedre kan vurdere, hvordan virksomheden aflønner sin ledelse.

Til nr. 3 (§ 219, stk. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter)

Den gældende § 219, stk. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter fastsætter, hvilke regler Finanstilsynet påser overholdelsen af.

Det foreslås i § 219, stk. 2, nr. 11, at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer.

Det foreslåede medfører, at Finanstilsynet vil blive udpeget som kompetent myndighed til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen. Med den foreslåede ændring vil Finanstilsynet også kunne påse overholdelsen af de regler, som Kommissionen har hjemmel til at udstede i medfør af taksonomiforordningen.

Taksonomiforordningen finder bl.a. anvendelse på finansielle markedsdeltagere. Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. et fondsmæglerselskab, der yder porteføljepleje, jf. artikel 2, nr. 2, i taksonomiforordningen, jf. artikel 2,

nr. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen).

Taksonomiforordningen fastsætter yderligere krav til de oplysninger, som finansielle markedsdeltagere skal give forud for indgåelse af en aftale, og i periodiske rapporter i medfør af disclosureforordningen, når finansielle markedsdeltagere stiller finansielle produkter i medfør af artikel 8 og artikel 9 i disclosureforordningen til rådighed, eller når finansielle markedsdeltagere stiller et finansielt produkt til rådighed, som ikke er omfattet af artikel 8 eller artikel 9 i disclosureforordningen.

Efter artikel 21, stk. 1, i taksonomiforordningen skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, der er omhandlet i artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen påser, at finansielle markedsdeltagere opfylder kravene i artikel 5, 6 og 7, i taksonomiforordningen. Endvidere skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget af de nationale myndigheder, har de nødvendige tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, til at kunne udføre de opgaver, der er omfattet af taksonomiforordningen.

Finanstilsynet er udpeget som kompetent myndighed til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af disclosureforordningen i medfør af lov nr. 2110 af 22. december 2020.

Den foreslåede ændring vil også medføre, at Finanstilsynet bl.a. vil kunne udstede påbud og påtaler for finansielle markedsdeltageres overtrædelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen eller regler udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsen supplerer artikel 21, stk. 1, i taksonomiforordningen.

Til nr. 4 (§ 259, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter)

Den gældende § 259, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter nævner de virksomheder, der kan anses som part i forhold til Finanstilsynet i sager, hvor Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af bl.a. lov om finansiel virksomhed og andre relevante forordninger på det finansielle område.

Det foreslås at ændre § 259, stk. 1, således, at der fremgår en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslåede medfører, at virksomheder, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af taksonomiforordningen eller regler udstedt i medfør heraf, også vil være at anse som parter i afgørelsessagen.

Til nr. 5 (§ 275, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter)

Den gældende § 275, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter indeholder en klageadgang til Erhvervsankenævnet for den, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet retter sig til. Bestemmelsen nævner bl.a. afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter og en række forordninger.

Det foreslås i § 275, stk. 1, nr. 7, at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer.

Det foreslåede medfører, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af taksonomiforordningen eller regler udstedt i medfør heraf kan indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende, som afgørelsen retter sig til.

Til nr. 6 (§ 276 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter)

Den gældende § 276 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter er en generel bemyndigelsesbestemmelse, der giver erhvervsministeren bemyndigelse til at fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Kommissionen i medfør af en række direktiver og forordninger.

Det foreslås i § 276, nr. 8, at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer.

Det foreslåede medfører, at erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte regulering på de områder, hvor det som følge af delegerede retsakter, udstedt i medfør af taksonomiforordningen, måtte være nødvendigt.

Til § 14

Til nr. 1 (§ 1, stk. 2, i lov en indskyder- og investorgarantiordning)

Det følger af § 1, stk. 2, i lov en indskyder- og investorgarantiordning, at Garantiformuen skal yde indskydere og

investorer i de i § 3, stk. 1, og § 4 nævnte institutter dækning for tab i henhold til §§ 9-11 i tilfælde af rekonstruktionsbehandling eller konkurs.

Af artikel 2, stk. 1, nr. 8, og artikel 3, stk. 2, 2. pkt., i direktiv om indskudsgarantiordninger (DGSD) fremgår, at de relevante administrative myndigheder får beføjelse til at konstatere, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et forfaldent indskud af årsager, der er direkte forbundet med instituttets finansielle situation, og at instituttet ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til at betale indskuddet tilbage. En sådan konstatering skal foretages senest fem arbejdsdage efter, at det er godtgjort, at pengeinstituttet ikke har tilbagebetalt et indskud, der er forfaldet til betaling, og medfører, at Garantiformuen skal iværksætte udbetaling af dækkede indskud til pengeinstituttets indskydere.

Af den foreslåede bestemmelse i § 245 c, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed følger det, at Finanstilsynet straks giver meddelelse til Garantiformuen, hvis Finanstilsynet på baggrund af vurderingen i bestemmelsens stk. 1 konstaterer, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et indskud af årsager, der er direkte forbundet med pengeinstituttets finansielle situation, og pengeinstituttet ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til at tilbagebetale indskuddet.

Det foreslås at ændre § 1, stk. 2, således at Garantiformuen skal yde indskydere og investorer i de i § 3, stk. 1, og § 4 nævnte institutter dækning for tab i henhold til §§ 9-11 i tilfælde af rekonstruktionsbehandling, konkurs eller i tilfælde, hvor Garantiformuen har modtaget meddelelse fra Finanstilsynet i medfør af det foreslåede § 245 c, stk. 2, i lov om i finansiel virksomhed, og Finansiell Stabilitet ikke har vurderet, at betingelserne for afvikling, jf. § 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, er opfyldt.

Den foreslåede ændring medfører, at såfremt Finanstilsynet konstaterer, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et indskud og giver Garantiformuen meddelelse herom, jf. § 245 c, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, skal Garantiformuen iværksætte udbetaling af dækkede indskud. Det indebærer, at Garantiformuen indhenter data fra det pågældende institut med henblik på at gennemføre udbetaling af dækkede indskud som udgangspunkt inden for 7 dage. Efter udbetaling indtræder Garantiformuen i indskydernes krav mod instituttet. Ændringen medfører endvidere, at der ikke iværksættes udbetaling, jf. § 245 c, stk. 2, i lov om i finansiel virksomhed og § 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, samtidig.

Til nr. 2 (§ 6, stk. 1, i lov en indskyder- og investorgarantiordning)

Det følger af § 6, stk. 1, i lov en indskyder- og investorgarantiordning, at i tilfælde af, at et bidragspligtigt institut

tages under rekonstruktionsbehandling eller går konkurs, anvendes bidragene, inklusive indeståelser, fra institutterne i den afdeling, som det pågældende institut hører under, til dækning af afdelingens forpligtelse i medfør af loven.

Af artikel 2, stk. 1, nr. 8, og artikel 3, stk. 2, 2. pkt., i direktiv om indskudsgarantiordninger (DGSD) fremgår, at de relevante administrative myndigheder får beføjelse til at konstatere, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et forfaldent indskud af årsager, der er direkte forbundet med instituttets finansielle situation, og at instituttet ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til at betale indskuddet tilbage. En sådan konstatering skal foretages senest fem arbejdsdage efter, at det er godtgjort, at pengeinstituttet ikke har tilbagebetalt et indskud, der er forfaldet til betaling, og medfører, at Garantiformuen skal iværksætte udbetaling af dækkede indskud til pengeinstituttets indskydere.

Af den foreslåede bestemmelse i § 245 c, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed følger det, at Finanstilsynet straks giver meddelelse til Garantiformuen, hvis Finanstilsynet på baggrund af vurderingen i bestemmelsens stk. 1 konstaterer, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et indskud af årsager, der er direkte forbundet med pengeinstituttets finansielle situation, og pengeinstituttet ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til at tilbagebetale indskuddet.

Det foreslås at ændre § 6, stk. 1, således, at i tilfælde af et bidragspligtigt institut tages under rekonstruktionsbehandling eller går konkurs, eller i tilfælde, hvor Garantiformuen har modtaget meddelelse fra Finanstilsynet i medfør af det foreslåede § 245 c, stk. 2, i lov om i finansiel virksomhed, anvendes bidragene, inklusive indeståelser, fra institutterne i den afdeling, som det pågældende institut hører under, til dækning af afdelingens forpligtelse i medfør af loven.

Den foreslåede ændring medfører, at såfremt Finanstilsynet konstaterer, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et indskud og giver Garantiformuen meddelelse herom, jf. det foreslåede § 245 c, stk. 2, i lov om i finansiel virksomhed, skal Garantiformuen iværksætte udbetaling af dækkede indskud med anvendelse af bidrag fra den afdeling i Garantiformuen, som det pågældende institut hører under. Det indebærer, at Garantiformuen indhenter data fra det pågældende institut med henblik på at gennemføre udbetaling af dækkede indskud som udgangspunkt inden for 7 dage. Efter udbetaling indtræder Garantiformuen i indskydernes krav mod instituttet.

Til nr. 3 (§ 16, stk. 1 og 2, i lov en indskyder- og investorgarantiordning)

Det følger af § 16, stk. 1, i lov en indskyder- og investorgarantiordning, at Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen skal være i stand til at foretage udbetalinger og overføre indskud og de kontante midler til konti i andre

institutter snarest muligt og senest 7 arbejdsdage efter rekonstruktionsbehandlings eller konkursens indtræden, jf. dog stk. 2-4. Det er en betingelse, at kravet er behørigt efterprøvet.

Det følger af § 16, stk. 2, at Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen kan forlænge fristen for udbetaling eller overførsel med op til 3 måneder efter rekonstruktionsbehandlings eller konkursens indtræden, såfremt der er tale om indskud eller kontante midler, hvor det er tvivlsomt, hvilken indskyder eller investor indskuddet eller de kontante midler tilhører.

Af artikel 2, stk. 1, nr. 8, og artikel 3, stk. 2, 2. pkt., i direktiv om indskudsgarantiordninger (DGSD) fremgår, at de relevante administrative myndigheder får beføjelse til at konstatere, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et forfaldent indskud af årsager, der er direkte forbundet med instituttets finansielle situation, og at instituttet ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til at betale indskuddet tilbage. En sådan konstatering skal foretages senest fem arbejdsdage efter, at det er godtgjort, at pengeinstituttet ikke har tilbagebetalt et indskud, der er forfaldet til betaling, og medfører, at Garantiformuen skal iværksætte udbetaling af dækkede indskud til pengeinstituttets indskydere.

Af den foreslåede bestemmelse i § 245 c, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed følger det, at Finanstilsynet straks giver meddelelse til Garantiformuen, hvis Finanstilsynet på baggrund af vurderingen i bestemmelsens stk. 1 konstaterer, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et indskud af årsager, der er direkte forbundet med pengeinstituttets finansielle situation, og pengeinstituttet ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til at tilbagebetale indskuddet. Garantiformuen skal herefter iværksætte udbetaling af dækkede indskud. Det indebærer, at Garantiformuen indhenter data fra det pågældende institut med henblik på at gennemføre udbetaling af dækkede indskud som udgangspunkt inden for 7 dage. Efter udbetaling indtræder Garantiformuen i indskyders krav mod instituttet.

Det foreslås at ændre § 16, stk. 1 og 2, således bestemmelserne omfatter tilfælde, hvor Garantiformuen har modtaget meddelelse fra Finanstilsynet i medfør af § 245 c, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede ændring af stk. 1 medfører, at såfremt Finanstilsynet konstaterer, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et indskud og giver Garantiformuen meddelelse herom, skal Garantiformuen iværksætte udbetaling af dækkede indskud senest 7 arbejdsdage efter Garantiformuen har modtaget meddelelse fra Finanstilsynet i medfør af den foreslåede § 245 c, stk. 2. Af den foreslåede § 245 c, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed følger det, at vurderingen efter § 245 c, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed skal

foretages hurtigst muligt og senest fem arbejdsdage efter, at det er godtgjort over for Finanstilsynet, at et indskud, der er forfaldet til betaling, ikke er tilbagebetalt. Dette medfører, at fra vurderingen i medfør af § 245 c, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed er foretaget, og til den endelige udbetaling sker, vil der maksimalt gå 12 arbejdsdage, jf. dog § 16, stk. 2-4, i lov om indskyder- og investorgarantiordning.

Den foreslåede ændring af stk. 2 medfører, at såfremt Finanstilsynet konstaterer, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et indskud og giver Garantiformuen meddelelse herom, jf. den foreslåede § 245 c, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, kan Garantiformuen forlænge fristen for udbetaling eller overførsel med op til 3 måneder efter rekonstruktionsbehandlings i tilfælde, hvor der er tale om indskud eller kontante midler, og hvor det er tvivlsomt, hvilken indskyder eller investor indskuddet eller de kontante midler tilhører.

Til nr. 4 (§ 16, stk. 6, i lov om indskyder- og investorgarantiordning)

Det følger af § 16, stk. 6, i lov om indskyder- og investorgarantiordning, at Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om Garantiformuens forpligtelse til at give oplysning om et instituts rekonstruktionsbehandling eller konkurs samt om indskyderes og investorers anmeldelse af krav til Garantiformuen.

Af artikel 2, stk. 1, nr. 8, og artikel 3, stk. 2, 2. pkt., i direktiv om indskudsgarantiordninger (DGSD) fremgår, at de relevante administrative myndigheder får beføjelse til at konstatere, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et forfaldent indskud af årsager, der er direkte forbundet med instituttets finansielle situation, og at instituttet ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til at betale indskuddet tilbage. En sådan konstatering skal foretages senest fem arbejdsdage efter, at det er godtgjort, at pengeinstituttet ikke har tilbagebetalt et indskud, der er forfaldet til betaling, og medfører, at Garantiformuen skal iværksætte udbetaling af dækkede indskud til pengeinstituttets indskydere.

Af den foreslåede bestemmelse i § 245 c, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed følger det, at Finanstilsynet straks giver meddelelse til Garantiformuen, hvis Finanstilsynet på baggrund af vurderingen i bestemmelsens stk. 1 konstaterer, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et indskud af årsager, der er direkte forbundet med pengeinstituttets finansielle situation, og pengeinstituttet ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til at tilbagebetale indskuddet. Garantiformuen skal herefter iværksætte udbetaling af dækkede indskud. Det indebærer, at Garantiformuen indhenter data fra det pågældende institut med henblik på at gennemføre udbetaling af dækkede indskud som udgangspunkt inden for 7 dage. Efter udbetaling indtræder Garantiformuen i indskyders krav mod instituttet.

Det foreslås at ændre § 16, stk. 6, således at Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om Garantiformuens forpligtelse til at give oplysning om et instituts rekonstruktionsbehandling, konkurs eller tilfælde hvor Finanstilsynet har vurderet, at instituttet ikke er i stand til at tilbagebetale et indskud, og Garantiformuen har fået meddelelse herom, jf. det foreslåede § 245 c, stk. 2, i lov om i finansiel virksomhed, samt om indskyderes og investorers anmeldelse af krav til Garantiformuen.

Den foreslåede ændring medfører, at såfremt Finanstilsynet konstaterer, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et indskud og giver Garantiformuen meddelelse herom, jf. det foreslåede § 245 c, stk. 2, i lov om i finansiel virksomhed, har Garantiformuen forpligtelse til at give oplysninger herom samt om indskyderens og investorernes anmeldelse af krav til Garantiformuen.

Til nr. 5 (§ 17 i lov en indskyder- og investorgarantiordning)

Det følger af § 17 i lov en indskyder- og investorgarantiordning, at Garantiformuen, i det omfang den har ydet dækning, indtræder i indskyderens eller investorens krav mod det institut, der er taget under rekonstruktionsbehandling, er gået konkurs eller afvikles efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Af artikel 2, stk. 1, nr. 8, og artikel 3, stk. 2, 2. pkt., i direktiv om indskudsgarantiordninger (DGSD) fremgår, at de relevante administrative myndigheder får beføjelse til at konstatere, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et forfaldent indskud af årsager, der er direkte forbundet med instituttets finansielle situation, og at instituttet ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til at betale indskuddet tilbage. En sådan konstatering skal foretages senest fem arbejdsdage efter, at det er godtgjort, at pengeinstituttet ikke har tilbagebetalt et indskud, der er forfaldet til betaling, og medfører, at Garantiformuen skal iværksætte udbetaling af dækkede indskud til pengeinstituttets indskydere.

Af den foreslåede bestemmelse i § 245 c, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed følger det, at Finanstilsynet straks giver meddelelse til Garantiformuen, hvis Finanstilsynet på baggrund af vurderingen i bestemmelsens stk. 1 konstaterer, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et indskud af årsager, der er direkte forbundet med pengeinstituttets finansielle situation, og pengeinstituttet ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til at tilbagebetale indskuddet. Garantiformuen skal herefter iværksætte udbetaling af dækkede indskud. Det indebærer, at Garantiformuen indhenter data fra det pågældende institut med henblik på at gennemføre udbetaling af dækkede indskud som udgangspunkt inden for 7 dage.

Det foreslås at ændre § 17 således, at Garantiformuen indtræder, i det omfang den har ydet dækning, i indskyderens

eller investorens krav mod det institut, der er taget under rekonstruktionsbehandling, er gået konkurs, hvor Finanstilsynet har vurderet, at instituttet ikke er i stand til at tilbagebetale et indskud, og Garantiformuen har fået meddelelse herom, jf. det foreslåede § 245 c, stk. 2, i lov om i finansiel virksomhed eller afvikles efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Den foreslåede ændring medfører, at såfremt Finanstilsynet konstaterer, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et indskud og giver Garantiformuen meddelelse herom, jf. det foreslåede § 245 c, stk. 2, i lov om i finansiel virksomhed, indtræder Garantiformuen i det omfang, den har ydet dækning, i indskyderens eller investorens krav mod det institut, som Finanstilsynet har konstateret ikke kan tilbagebetale et indskud.

Til § 15

Til nr. 1 (§ 24 g, stk. 1, 4. pkt., i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension)

§ 24 g i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP-loven) indeholder regler om en whistleblowerordning i Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP).

Reglerne udmønter dele af den politiske aftale af 10. oktober 2013 om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6) og den politiske aftale af 19. september 2018 om yderligere initiativer til styrkelse af indsatsen mod hvidvask og terrorfinansiering.

Det fremgår af § 24 g, stk. 1, i ATP-loven, at ATP skal have en ordning, hvor dets ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af virksomheden, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheden. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. ATP skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan ATP har fulgt op på indberetningerne.

Det fremgår af § 24 g, stk. 2, at ordningen i stk. 1 kan etableres via kollektiv overenskomst.

Det foreslås at indsætte et 4. pkt. i § 24 g, stk. 1, i ATP-loven, hvorefter lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt.

Det foreslåede har til formål at sikre ens krav for alle virksomheder underlagt Finanstilsynets tilsyn i overensstemmelse med bankpakke 6. Behovet for at sikre ens krav er foranlediget af ikrafttrædelsen af lov om beskyttelse af whistle-

blowere, jf. lov nr. 1436 af 29. juni 2021, der implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1937 af 23. oktober 2019 om beskyttelse af personer, der indberetter overtrædelser af EU-retten (whistleblowerdirektivet).

Det følger af det foreslåede 4. pkt., at lov om beskyttelse af whistleblowerere vil finde anvendelse på ordningen omfattet af 1. pkt.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at reglerne i ATP-loven har forrang, når de giver whistlebloweren en bedre beskyttelse, end whistlebloweren vil få i medfør af lov om beskyttelse af whistleblowerere. Indberetninger til whistleblowerordningen i ATP skal derfor fortsat kunne foretages anonymt i medfør af § 24 g, stk. 1, 2. pkt., i ATP-loven. Det er på trods af, at der ikke stilles krav til, at indberetninger til whistleblowerordninger skal kunne foretages anonymt i medfør af lov om beskyttelse af whistleblowerere. Det indebærer bl.a., at kravene om bekræftelse, opfølgning og feedback, jf. § 12, stk. 2, nr. 1-3, i lov om beskyttelse af whistleblowerere, ikke gælder i de tilfælde, hvor indberetningen er indgivet anonymt, og hvor det som følge af udformningen af whistleblowerordningen ikke vil være muligt at sende en sådan bekræftelse, følge op eller give feedback til whistlebloweren. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis den anonyme indberetning indgives til en fysisk postkasse.

Det foreslåede har ikke til hensigt at ændre på det skriftlige dokumentationskrav, der gælder for opfølgninger på indberetninger, og som bidrager til at sikre en effektiv tilsynsførelse, jf. § 24 g, stk. 1, 3. pkt., i ATP-loven.

Det foreslåede medfører, at whistleblowerordningen i ATP ud over at leve op til kravene i ATP-loven tillige skal opfylde minimumskravene i lov om beskyttelse af whistleblowerere, i det omfang kravene giver de ansatte en bedre beskyttelse end ATP-loven.

Lov om beskyttelse af whistleblowerere forpligter alene arbejdsgivere med 50 eller flere ansatte til at etablere en intern whistleblowerordning, jf. § 9, stk. 1, i lov om beskyttelse af whistleblowerere.

Den foreslåede bestemmelse ændrer ikke på, at ATP er forpligtet til at have en intern whistleblowerordning.

Forslaget indebærer, at whistleblowerordningen i ATP, som er oprettet i henhold til ATP-loven, også skal opfylde kravene i lov om beskyttelse af whistleblowerere. Dette gælder uanset, at lov om beskyttelse af whistleblowerere alene forpligter arbejdsgivere med 50 eller flere ansatte til at etablere en intern whistleblowerordning.

Der er herved ikke taget stilling til, hvorvidt indberetninger,

som i øvrigt vedrører alvorlige lovovertrædelser eller øvrige alvorlige forhold jf. § 1, nr. 2, i lov om beskyttelse af whistleblowerere, omfatter indberetninger i medfør af § 24 g i ATP-loven

Forslaget indebærer ikke en ændring i den personkreds, som den interne whistleblowerordning i ATP skal stilles til rådighed for i medfør af ATP-loven. ATP er således fortsat kun forpligtet til at stille ordningen til rådighed for virksomhedens ansatte.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.23.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Ved ansatte forstås i henhold ATP-lovens § 24 g, stk. 1, også de statslige tjenestemænd, der er udlånt til ATP, for så vidt angår denne konkrete situation.

Bestemmelsen i § 24 g, stk. 2, i ATP-loven om, at ordningen i stk. 1 kan etableres via kollektivt overenskomst, vil ikke blive berørt af det foreslåede 4. pkt.

Finanstilsynets tilsyn med ATP vil ikke blive berørt af den foreslåede bestemmelse. Finanstilsynet vil fortsat have kompetence til at føre tilsyn med ATP's overholdelse af bl.a. § 24 g i ATP-loven, herunder kravet om at ATP skal have en intern whistleblowerordning, at indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt, og at ATP skriftligt skal kunne dokumentere, hvordan ATP har fulgt op på indberetningerne. Finanstilsynet har ikke kompetence til at føre tilsyn med reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowerere. I de situationer hvor et krav eksempelvis følger af både § 24 g i ATP-loven og reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowerere, vil Finanstilsynet have kompetence til at føre tilsyn med overholdelsen af § 24 g i ATP-loven.

Til nr. 2 (§ 27, stk. 1, i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension)

Den gældende § 27, stk. 1, i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension fastsætter, hvilke regler Finanstilsynet påser overholdelsen af.

Det foreslås i § 27, stk. 1, i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension at indsætte et 2. pkt., hvorefter Finanstilsynet derudover påser overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslåede medfører, at Finanstilsynet vil blive udpeget

som kompetent myndighed til at påse ATP's overholdelse af disclosureforordningen og overholdelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen og regler udstedt i medfør heraf.

Disclosureforordningen finder anvendelse på finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere. Derudover kan det i hvert medlemsstat besluttes, at disclosureforordningen skal anvendes på producenter af pensionsprodukter, der administrerer nationale sociale sikringsordninger omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 883/2004/EF af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 987/2009/EF af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger. En sådan producent er ATP, som i medfør af beslutningen i henhold til artikel 16, stk. 1, i disclosureforordningen anses for at være en finansiell markedsdeltager, jf. artikel 16, stk. 1, 2. pkt., jf. artikel 2, nr. 1, litra d, i disclosureforordningen.

Efter artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, der er udpeget i overensstemmelse med sektorspecifik myndighed, udpeges til at varetage de opgaver, der følger af disclosureforordningen. Videre skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget af de nationale myndigheder, har de tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige for, at den kan opfylde de opgaver, der er omfattet af disclosureforordningen.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet bl.a. vil kunne udstede påbud for ATP's overtrædelse af disclosureforordningen eller regler udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsen gennemfører artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen.

Taksonomiforordningen finder bl.a. anvendelse på finansielle markedsdeltagere. Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. en finansiell markedsdeltager som defineret i artikel 2, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen), hvilket inkluderer en producent af en pensionsprodukt, på hvem en medlemsstat har besluttet at anvende disclosureforordningen i overensstemmelse med artikel 16 i disclosureforordningen. En sådan producent er ATP, som i medfør af beslutningen anses for at være en finansiell markedsdeltager, jf. artikel 2, nr. 2, i taksonomiforordningen, jf. artikel 16, stk. 1, 2. pkt., jf. artikel 2, nr. 1, litra d, i disclosureforordningen.

Taksonomiforordningen supplerer disclosureforordningen ved at fastsætte yderligere krav til de oplysninger, som finansielle markedsdeltagere skal give forud for indgåelse af

en aftale, og i periodiske rapporter i medfør af disclosureforordningen, når finansielle markedsdeltagere stiller finansielle produkter i medfør af artikel 8 og artikel 9 i disclosureforordningen til rådighed, eller når finansielle markedsdeltagere stiller et finansielt produkt til rådighed, som ikke er omfattet af artikel 8 eller artikel 9 i disclosureforordningen.

Efter artikel 21, stk. 1, i taksonomiforordningen skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, der er omhandlet i artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen overvåger, at finansielle markedsdeltagere opfylder kravene i artikel 5, 6 og 7, i taksonomiforordningen. Videre skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, udpeget af de nationale myndigheder, har de tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, for at den kan opfylde de opgaver, der er omfattet af taksonomiforordningen.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet bl.a. vil kunne udstede påbud for ATP's overtrædelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen eller regler udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsen supplerer artikel 21, stk. 1, i taksonomiforordningen.

Til nr. 3 (§ 27, stk. 3, 1. pkt., i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension)

Den gældende § 27, stk. 3, i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension fastsætter, at Finanstilsynet vil kunne give ATP et påbud om inden for en fastsat frist at foretage de foranstaltninger, som Finanstilsynet skønner nødvendige med henblik på at sikre overholdelsen af de i § 27, stk. 1, nævnte kapitler og bestemmelser i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension bortset fra § 23 b, stk. 1, nr. 5.

Det foreslås, at ændre § 27, stk. 3, 1. pkt., således Finanstilsynet kan give Arbejdsmarkedets Tillægspension påbud om inden for en fastsat frist at foretage de foranstaltninger, som Finanstilsynet skønner nødvendige med henblik på at sikre overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslåede medfører, at Finanstilsynet vil kunne udstede påbud for ATP's overtrædelse af disclosureforordningen og taksonomiforordningen og regler udstedt i medfør heraf.

Til nr. 4 (§ 27 e i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension)

Den gældende § 27 e i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension

pension indeholder en klageadgang til Erhvervsankenævnet for den, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet i henhold til lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension eller regler udstedt i medfør heraf retter sig til.

Det foreslås, at der indsættes en henvisning i § 27 e til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer eller regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslåede medfører, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af disclosureforordningen eller taksonomiforordningen eller regler udstedt i medfør heraf kan indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende, som afgørelsen retter sig til.

Til nr. 5 (§ 27 m i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension)

ATP er ikke direkte omfattet af anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen), idet ATP ikke falder ind under definitionerne af finansielle markedsdeltagere eller finansielle rådgivere indeholdt i disclosureforordningens artikel 2, stk. 1, nr. 1, og artikel 2, stk. 1, nr. 11.

Medlemsstaterne kan beslutte at anvende disclosureforordningen på producenter af pensionsprodukter, der administrerer nationale sikringsordninger omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 883/2004/EF af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 987/2009/EF af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, jf. artikel 16, stk. 1, 1. pkt., i disclosureforordningen. I så fald vil producenter af pensionsprodukter, der administrerer nationale sociale sikringsordninger, blive underlagt disclosureforordningen på linje med andre finansielle markedsdeltagere, der er direkte omfattet af disclosureforordningen, jf. artikel 16, stk. 1, 2. pkt., jf. artikel 2, nr. 1, litra d, i disclosureforordningen.

ATP anses for at være en producent af pensionsprodukt, der administrerer en national social sikringsordning omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 883/2004/EF af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 987/2009/EF af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, og vil efter disclosureforordningen blive anset for at være en finansiell

markedsdeltager, jf. artikel 16, stk. 1, 2. pkt., jf. artikel 2, nr. 1, litra d i disclosureforordningen.

Disclosureforordningen stiller krav til finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere om at integrere miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold (ESG-faktorer) i de oplysningsforpligtelser, der gælder ved investerings- og rådgivningsprocesser.

De virksomheder, der er omfattet af disclosureforordningen, skal overholde reglerne om finansielle markedsdeltagere, når de producerer finansielle produkter, herunder yder porteføljepleje, og de skal overholde reglerne om finansielle rådgivere, når de yder investeringsrådgivning eller forsikringsrådgivning. I tilfælde af at virksomheder både udøver aktiviteter som finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere, bør de derfor betragtes som finansielle markedsdeltagere, når de handler som producenter af finansielle produkter, og som finansielle rådgivere, når de yder forsikrings- eller investeringsrådgivning.

Forordningen fastsætter bl.a. krav om, at de finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere skal give en række oplysninger på deres hjemmesider, forud for indgåelse af en aftale og i periodiske rapporter.

Det foreslås, at der efter § 27 l i kapitel IX i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, indsættes § 27 m i *kapitel IX*, hvorefter disclosureforordningen finder anvendelse på ATP fra nærværende lovforslags ikrafttrædelsestidspunkt, der forventes at være den 1. januar 2022, jf. lovforslagets § 19.

Det foreslåede medfører, at disclosureforordningen finder anvendelse på ATP. Eksempelvis vil ATP, der betragtes som en finansiell markedsdeltager, på deres hjemmeside skulle offentliggøre oplysninger om deres politik for integration af bæredygtighedsrisici i deres investeringsbeslutningsproces, jf. artikel 3 i disclosureforordningen.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer (taksonomiforordningen) finder anvendelse på bl.a. finansielle markedsdeltagere. ATP bliver ved beslutning om at anvende disclosureforordningen underlagt disclosureforordningen på linje med andre finansielle markedsdeltagere, og som følge heraf vil taksonomiforordningen ligeledes vil finde anvendelse på ATP.

Til § 16

Til nr. 1 (§ 5 f, stk. 1, 4. pkt., i lov om Lønmodtagerenes Dyrtdsfond)

§ 5 f i lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond indeholder reg-

ler om en whistleblowerordning i Lønmodtagernes Dyrtdsfond.

Reglerne udmønter dele af den politiske aftale af 10. oktober 2013 om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6) samt den politiske aftale af 19. september 2018 om yderligere initiativer til styrkelse af indsatsen mod hvidvask og terrorfinansiering.

Det fremgår af § 5 f, stk. 1, i lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond, at Lønmodtagernes Dyrtdsfond skal have en ordning, hvor fondens ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af virksomheden, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheden. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Lønmodtagernes Dyrtdsfond skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan fonden har fulgt op på indberetningerne

Det fremgår af § 5 f, stk. 2, i lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond, at ordningen i stk. 1 kan etableres via kollektiv overenskomst.

Det foreslås at indsætte et 4. pkt. i § 5 f, stk. 1, i lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond, hvorefter lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt.

Det foreslåede har til formål at sikre ens krav for alle virksomheder underlagt Finanstilsynets tilsyn i overensstemmelse med bankpakke 6. Behovet for at sikre ens krav er foranlediget af ikrafttrædelsen af lov om beskyttelse af whistleblowere, jf. lov nr. 1436 af 29. juni 2021, der implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1937 af 23. oktober 2019 om beskyttelse af personer, der indberetter overtrædelser af EU-retten (whistleblowerdirektivet).

Det følger af det foreslåede 4. pkt., at lov om beskyttelse af whistleblowere vil finde anvendelse på ordningen omfattet af 1. pkt.

Det foreslåede indebærer, at reglerne i lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond har forrang, når de giver whistlebloweren en bedre beskyttelse, end whistlebloweren vil få i medfør af lov om beskyttelse af whistleblowere. Indberetninger til whistleblowerordningen i Lønmodtagernes Dyrtdsfond skal derfor fortsat kunne foretages anonymt i medfør af § 5 f, stk. 1, 2. pkt., i lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond. Det er på trods af, at der ikke stilles krav til, at indberetninger til whistleblowerordninger skal kunne foretages anonymt i medfør af lov om beskyttelse af whistleblowere. Det inde-

bærer bl.a., at kravene om bekræftelse, opfølgning og feedback, jf. § 12, stk. 2, nr. 1-3, i lov om beskyttelse af whistleblowere, ikke gælder i de tilfælde, hvor indberetningen er indgivet anonymt, og hvor det som følge af udformningen af whistleblowerordningen ikke vil være muligt at sende en sådan bekræftelse, følge op eller give feedback til whistlebloweren. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis den anonyme indberetning indgives til en fysisk postkasse.

Det foreslåede har ikke til hensigt at ændre på det skriftlige dokumentationskrav, der gælder for opfølgninger på indberetninger, og som bidrager til at sikre en effektiv tilsynsførelse, jf. § 5 f, stk. 1, 3. pkt., i lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond.

Det foreslåede medfører, at whistleblowerordningen i Lønmodtagernes Dyrtdsfond ud over at leve op til kravene i lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond tillige skal opfylde minimumskravene i lov om beskyttelse af whistleblowere, i det omfang kravene giver de ansatte en bedre beskyttelse end lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond.

Lov om beskyttelse af whistleblowere forpligter alene arbejdsgivere med 50 eller flere ansatte til at etablere en intern whistleblowerordning, jf. § 9, stk. 1, i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Det foreslåede ændrer ikke på, at Lønmodtagernes Dyrtdsfond er forpligtet til at have en intern whistleblowerordning.

Det foreslåede indebærer, at whistleblowerordningen i Lønmodtagernes Dyrtdsfond, som er oprettet i henhold til lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond, også skal opfylde kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere. Dette gælder uanset, at lov om beskyttelse af whistleblowere alene forpligter arbejdsgivere med 50 eller flere ansatte til at etablere en intern whistleblowerordning.

Der er herved ikke taget stilling til, hvorvidt indberetninger, som i øvrigt vedrører alvorlige lovovertrædelser eller øvrige alvorlige forhold jf. § 1, nr. 2, i lov om beskyttelse af whistleblowere, omfatter indberetninger i medfør af § 5 f i lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond.

Forslaget indebærer ikke en ændring af personkredsen, som den interne whistleblowerordning i Lønmodtagernes Dyrtdsfond skal stilles til rådighed for i medfør af lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond. Lønmodtagernes Dyrtdsfond er således fortsat kun forpligtet til at stille ordningen til rådighed for fondens ansatte. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.23.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Bestemmelsen i § 5 f, stk. 2, i lov om Lønmodtagernes Dyr-

tidsfond om, at ordningen i stk. 1 kan etableres via kollektiv overenskomst, vil ikke blive berørt af det foreslåede 4. pkt.

Finanstilsynets tilsyn med Lønmodtagernes Dyrtidsfond vil ikke blive berørt af den foreslåede bestemmelse. Finanstilsynet vil fortsat have kompetence til at føre tilsyn med Lønmodtagernes Dyrtidsfonds overholdelse af bl.a. § 5 f i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, herunder kravet om at Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal have en intern whistleblowerordning, at indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt, og at Lønmodtagernes Dyrtidsfond skriftligt skal kunne dokumentere, hvordan fonden har fulgt op på indberetningerne. Finanstilsynet har ikke kompetence til at føre tilsyn med reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere. I de situationer hvor et eksempelvis følger af både § 5 f i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond og reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere, vil Finanstilsynet have kompetence til at føre tilsyn med overholdelsen af § 5 f i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond.

Til § 17

Til nr. 1 (§ 4, stk. 1, 4. pkt., i lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring)

§ 4 i lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring indeholder regler om en whistleblowerordning i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Reglerne udmønter dele af den politiske aftale af 10. oktober 2013 om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6) samt den politiske aftale af 19. september 2018 om yderligere initiativer til styrkelse af indsatsen mod hvidvask og terrorfinansiering.

Det fremgår af § 4, stk. 1, i lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal have en ordning, hvor ansatte, der beskæftiger sig med finansiering og udbetaling på erhvervs sygdomsområdet som anført i § 3, via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i forbindelse med varetagelsen af opgaverne, jf. § 3, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har fulgt op på indberetningerne

Det fremgår af § 4, stk. 2, at ordningen i stk. 1 kan etableres via kollektiv overenskomst

Ifølge § 4, stk. 3, i lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, finder stk. 1 alene anvendelse, såfremt flere end fem ansatte i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring er beskæftiget med opgaver som anført i § 3. Ordningen nævnt i stk. 1 og 2 skal være etableret senest 3 måneder efter, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har ansat den sjette ansatte.

Oplysninger om personer, som har foretaget en indberetning efter ordningen i stk. 1, omfattes af forbuddet i § 354 g i lov om finansiell virksomhed mod videregivelse af oplysninger om en person, der har indberettet overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til Finanstilsynet. Det følger af § 4, stk. 4, i lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Finanstilsynet påser overholdelsen af stk. 1-3. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning, dispensere fra kravet i stk. 1. Det fremgår af § 4, stk. 5, i lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Dispensation kan alene gives, hvor der foreligger særlige forhold, som tilsiger, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at stille krav om etablering af en whistleblowerordning. Eksempel herpå kan være, hvis overskridelsen af grænsen på 5 ansatte er midlertidig.

Det fremgår af § 4, stk. 6, i lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring at bestemmelserne i bestemmelserne i §§ 71-76 f i lov om arbejdsskadesikring tilsvarende anvendelse finder anvendelse i forbindelse med Finanstilsynets tilsyn, jf. stk. 5.

Det fremgår af § 4, stk. 7, i lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, at overtrædelse af stk. 1 straffes med bøde.

Det foreslås at indsætte et 4. pkt. i § 4, stk. 1, i lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, hvorefter lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt.

Det foreslåede har til formål at sikre ens krav for alle virksomheder underlagt Finanstilsynets tilsyn i overensstemmelse med bankpakke 6. Behovet for at sikre ens krav er foranlediget af ikrafttrædelsen af lov om beskyttelse af whistleblowere, jf. lov nr. 1436 af 29. juni 2021, der implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1937 af 23. oktober 2019 om beskyttelse af personer, der indberetter overtrædelser af EU-retten (whistleblowerdirektivet).

Det følger af det foreslåede 4. pkt., at lov om beskyttelse af whistleblowere vil finde anvendelse på ordningen omfattet af 1. pkt.

Det foreslåede indebærer, at reglerne i lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har forrang, når de giver whistlebloweren en bedre beskyttelse, end whistlebloweren vil få i medfør af lov om beskyttelse af whistleblowere. Indberetninger til whistleblowerordningen i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal derfor fortsat kunne foretages anonymt i medfør af § 4, stk. 1, 2. pkt., i lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Det indebærer bl.a., at kravene om bekræftelse, opfølgning og feedback, jf. § 12, stk. 2, nr. 1-3, i lov om beskyttelse af whistleblowere, ikke gælder i de tilfælde, hvor indberetningen er indgivet anonymt, og hvor det som følge af udformningen af whistleblowerordningen ikke vil være muligt at sende en sådan bekræftelse, følge op eller give feedback til whistlebloweren. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis den anonyme indberetning indgives til en fysisk postkasse.

Det foreslåede har ikke til hensigt at ændre på det skriftlige dokumentationskrav, der gælder for opfølgninger på indberetninger, og som bidrager til at sikre en effektiv tilsynsførelse, jf. § 4, stk. 1, 3. pkt., i lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Det foreslåede medfører, at whistleblowerordningen i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ud over at leve op til kravene i lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring tillige skal opfylde minimumskravene i lov om beskyttelse af whistleblowere, i det omfang kravene giver de ansatte en bedre beskyttelse end lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Lov om beskyttelse af whistleblowere forpligter alene arbejdsgivere med 50 eller flere ansatte til at etablere en intern whistleblowerordning, jf. § 9, stk. 1, i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Det foreslåede medfører ikke ændringer i, om Arbejdsmarkedets Erhvervssikring er forpligtet til at have en intern whistleblowerordning.

Det foreslåede indebærer, at whistleblowerordningen i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, som er oprettet i henhold til lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, også skal opfylde kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere. Dette gælder uanset, at lov om beskyttelse af whistleblowere alene forpligter arbejdsgivere med 50 eller flere ansatte til at etablere en intern whistleblowerordning.

Der er herved ikke taget stilling til, hvorvidt indberetninger, som i øvrigt vedrører alvorlige lovovertrædelser eller øvrige alvorlige forhold jf. § 1, nr. 2, i lov om beskyttelse af whistleblowere, omfatter indberetninger i medfør af § 4 i lov

om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Det foreslåede indebærer ikke en ændring af personkredsen, som den interne whistleblowerordning skal stilles til rådighed for i medfør af lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring er således fortsat kun forpligtet til at stille ordningen til rådighed for virksomhedens ansatte, der beskæftiger sig med finansiering og udbetaling på erhvervs-sygdomsområdet som anført i § 3, jf. § 4, stk. 1, 1. pkt., i lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Det foreslåede berører ikke adgangen til at etablere en whistleblowerordning via kollektiv overenskomst i medfør af § 4, stk. 2, i lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Finanstilsynets mulighed for i særlige tilfælde at dispensere fra kravet i § 4, stk. 1, jf. stk. 5, i lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, hvor Finanstilsynet vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning, vil fortsat bestå. Finanstilsynet kan imidlertid ikke undtage fra kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Finanstilsynets tilsyn med Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil ikke blive berørt af den foreslåede bestemmelse. Finanstilsynet vil fortsat have kompetence til at føre tilsyn med Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings overholdelse af bl.a. § 4 i lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, herunder kravet om at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal have en intern whistleblowerordning, at indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt, og at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skriftligt skal kunne dokumentere, hvordan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har fulgt op på indberetningerne. Finanstilsynet har ikke kompetence til at føre tilsyn med reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere. I de situationer hvor et krav eksempelvis følger af både § 4 i lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere, vil Finanstilsynet have kompetence til at føre tilsyn med overholdelsen af § 4 i lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Til § 18

Til nr. 1 (§ 13, stk. 5, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Der gælder i dag særlige konkursretlige regler i §§ 13-14 a i lov om afvikling og restrukturering af visse finansielle virksomheder, som fastsætter konkurrærkefølgen for visse typer af virksomheder.

Det følger af CRR artikel 28, stk. 1, litra j, at et egentlig kernekapital skal være efterstillet alle øvrige fordringer i tilfælde af instituttets insolvens eller likvidation. Øvrige fordringer kan f.eks. være hybrid kernekapital og supplerende kapitalinstrumenter.

Det følger af CRR artikel 52, stk. 1, litra d, at hybrid kernekapital skal være efterstillet supplerende kapitalinstrumenter i tilfælde af instituttets insolvens.

Det følger af CRR artikel 63, stk. 1, litra d, at supplerende kapitalinstrumenter skal være efterstillet alle ikke efterstillede fordringer inklusive ikke foranstillet seniorgæld.

I medfør af CRR kan institutter medregne kapitalgrundlagsinstrumenter, der ikke opfylder kravene i CRR for en given kapitaltype, i medfør af en overgangsordning i CRR. Overgangsordningen udløber ved udgangen af 2021.

Med udløb af denne overgangs ordning vil f.eks. egentlige kapitalinstrumenter stadigvæk kunne tælles med i kapitalgrundlaget, som hybrid eller supplerende kapital.

Det foreslås i § 13, stk. 5, 1. pkt., at ved konkurs i en virksomhed betales egentlige kernekapitalinstrumenter efter hybride kernekapitalinstrumenter og hybride kernekapitalinstrumenter efter supplerende kapitalinstrumenter.

Med den foreslåede § 13, stk. 5, 1. pkt., vil kapitalgrundlagsinstrumenter i form af egentlige kernekapitalinstrumenter være efterstillet hybride kernekapitalinstrumenter i konkursordenen. Hybride kernekapitalinstrumenter vil være efterstillet supplerende kapitalinstrumenter i konkursordenen. Det vil gælde uanset, om instrumentet ifølge aftalevilkårene er sidestillet med en anden type instrument.

De virksomheder, der er omfattet af bestemmelsen, er pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter nævnte investerings-service og -aktiviteter, jf. § 2, nr. 23 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Egentlig kernekapital forstås, jf. § 5, stk. 6, nr. 10, i lov om finansiell virksomhed, i overensstemmelse med artikel 50 i CRR og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 3 og 4, i lov om finansiell virksomhed.

Hybrid kernekapital forstås, jf. § 5, stk. 6, nr. 13, i lov om finansiell virksomhed, i overensstemmelse med artikel 61 i CRR og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 2-4, i lov om finansiell virksomhed.

Supplerende kapital forstås, jf. § 5, stk. 6, nr. 12, i lov om finansiell virksomhed, i overensstemmelse med artikel 71 i CRR og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 2-4, i lov om finansiell virksomhed.

De nævnte instrumenter skal således opfylde kravene i CRR for det pågældende instrument for at være omfattet af den foreslåede bestemmelse.

Det foreslåede medfører, at kapitalgrundlagsinstrumenter i en konkurssituation altid rangerer ud fra den type kapital, de er medregnet som i kapitalgrundlaget, uanset hvad der i øvrigt fremgår af instrumenternes aftalegrundlag.

Det foreslåede medfører dermed, at i en konkurssituation vil egentlig kernekapital være efterstillet hybrid kernekapital, og hybrid kernekapital vil være efterstillet supplerende kapital. Det er instrumentets opfyldelse af kravene til henholdsvis egentlig kernekapital, hybrid kernekapital og supplerende kapital, som bestemmer konkurrerækkefølgen i overensstemmelse med CRR. Dermed kan instituttet ikke selv bestemme konkurrerækkefølgen, ved instituttets valg af indregning.

Forslaget skal sikre, at kapitalgrundlagsinstrumenter opfylder de krav der gælder for instrumenterne i medfør af CRR artikel 28, stk. 1, litra j, artikel 62, stk. 1, litra d, og artikel 63, stk. 1, litra d, om efterstilling af instrumenterne i konkursordenen. Dermed vil virksomheder, hvis kapitalgrundlagsinstrumenter ikke hidtil opfylder kravene for efterstilling, ikke risikere, at der er andre kapitalinstrumenter, som ikke kan regnes med i kapitalgrundlaget grundet infektionsrisiko.

Institutterne skal med artikel 437 i CRR offentliggøre sine kapitalinstrumenter og typen heraf. Det vil typisk være en del af det offentliggjorte regnskab.

Det foreslås i § 13, stk. 5, 2. pkt., at et kapitalinstrument, der kun delvist anses for at være en kapitalgrundlagspost, betales i sin helhed som kapitalgrundlag i medfør af 1. pkt.

Den foreslåede § 13, stk. 5, 2. pkt., medfører, at hvis et kapitalinstrument delvist anses for at være en kapitalgrundlagspost, behandles hele instrumentet som tilhørende den pågældende kapitalgrundlagspost.

Til § 19

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2022, jf. dog *stk. 2*.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 1, nr. 4, § 2, nr. 3, § 3, nr. 4, § 4,

nr. 7, § 5, nr. 14, § 7, nr. 4, § 8, nr. 1, § 10, nr. 1, § 11, nr. 1, § 12, nr. 1, § 13, nr. 1, § 15, nr. 1, § 16, nr. 1 og § 17, nr. 1 træder i kraft den 17. december 2021.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at datacentraler, der ved lovens ikrafttræden udfører både væsentlig it-drift og it-udvikling for den fælles betalingsinfrastruktur, jf. § 343 q, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, kan fortsætte med denne virksomhed uden tilladelse som it-operatør af et detailbetalingsystem i henhold til § 180 a, i lov om kapitalmarkeder, som foreslået ved dette lovforslags § 4, nr. 18, indtil den 1. januar 2023.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at, hvis en datacentral ønsker at ansøge om tilladelse som it-operatør af et detailbetalings-system, skal ansøgning herom modtages af Finanstilsynet senest den 1. juli 2022.

Med forslaget fastsættes der en overgangsordning for virksomheder, der i dag er datacentraler, som udfører både væsentlig it-drift og it-udvikling for den fælles betalingsinfrastruktur, jf. § 343 q, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Disse virksomheder kan herefter fortsætte deres virksomhed uden tilladelse som it-operatører af detailbetalings-systemer indtil den 1. januar 2023. Ønsker en datacentral tilladelse som it-operatør af et detailbetalings-system, skal Finanstilsynet have modtaget ansøgningen herom senest den 1. juli 2022. Herefter har Finanstilsynet 6 måneder til at give tilladelse, forudsat at betingelserne i kapitel 32 a, som foreslås indført ved dette lovforslags § 4, nr. 18, er opfyldt.

Det foreslås i *stk. 4*, at forlængelsen af udskydelsesperioden i det foreslåede § 48 a, stk. 1, nr. 5, i lov om investeringsforeninger m.v., som affattet ved denne lovs § 3, nr. 2, alene finder anvendelse for variabel løn optjent fra optjeningsårets efter lovens ikrafttræden, jf. stk. 1.

Denne overgangsbestemmelse medfører, at en variabel løn, der allerede ved lovens ikrafttræden, dvs. den 1. januar 2022, er under optjening eller udskydelse, skal opfylde de gældende udskydelsesregler i § 48 a, stk. 1, nr. 5, i lov om investeringsforeninger m.v. Det vil sige, at mellem mindst 40 til 60 pct. af en variabel til en ansat, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på en eller flere afdelingers risikoprofil, skal udbetales over en periode på minimum 3 år, mens udbetalingen af en variabel løn til et medlem af direktionen eller bestyrelsen skal udbetales over en periode på minimum 4 år efter de gældende regler.

En variabel løn, der optjenes fra optjeningsperioden efter lovens ikrafttrædelsesperiode, skal udbetales over en periode på minimum 4-5 år, afhængig af om modtageren af den variable løn er en ansat, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på en eller flere afdelingers risikoprofil eller er et medlem af ledelsen.

Det foreslås i *stk. 5*, at forlængelsen af udskydelsesperioden i det foreslåede § 20, stk. 2, nr. 5, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., som affattet ved dette lovforslags § 2, nr. 1, alene finder anvendelse for variabel løn optjent fra optjeningsåret efter lovens ikrafttræden, jf. stk. 1.

Denne overgangsbestemmelse medfører, at en variabel løn, der allerede ved lovens ikrafttræden, dvs. den 1. januar 2022, er under optjening eller udskydelse, skal opfylde de gældende udskydelsesregler i § 20, stk. 2, nr. 5, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Det vil sige, at mellem mindst 40 til 60 pct. af en variabel til en ansat, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, skal udbetales over en periode på minimum 3 år, mens udbetalingen af en variabel løn til et medlem af direktionen eller bestyrelsen skal udbetales over en periode på minimum 4 år efter de gældende regler.

En variabel løn, der optjenes fra optjeningsperioden efter lovens ikrafttrædelsesperiode, skal udbetales over en periode på minimum 4-5 år, afhængig af om modtageren af den variable løn er en ansat, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil eller er et medlem af ledelsen.

Det foreslås i *stk. 6*, at regler fastsat i medfør af § 26, stk. 4, i lov om kapitalmarkeder forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af nye forskrifter udstedt i medfør af § 26, stk. 5, i lov om kapitalmarkeder som ændret ved denne lovs § 4, nr. 5.

Med forslaget til stk. 6 sikres det, at bekendtgørelser udstedt i medfør af den nævnte bestemmelse forbliver i kraft, selvom bemyndigelsesbestemmelsen i § 26, stk. 4, i lov om kapitalmarkeder rykker sig. Det betyder, at bekendtgørelse nr. 1173 af 31. oktober 2017 om udstederes oplysningsforpligtelser fortsat vil være gældende.

Det foreslås i *stk. 7*, at regler fastsat i medfør af § 308, stk. 8-10, i lov om finansielle virksomheder, jf. lovbekendtgørelse nr. 1447 af 11. september 2020, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 308, stk. 8 og 9, i lov om finansiel virksomhed, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 14.

Med forslaget til stk. 7 sikres det, at bekendtgørelser udstedt i medfør af den nævnte bestemmelse forbliver i kraft, selvom bemyndigelsesbestemmelserne i § 308, stk. 8-10, i lov om finansiel virksomhed rykker sig. Det betyder, at bekendtgørelse nr. 298 af 27. marts 2014 om opgørelse af indikatorer og faktorer til udpegning af systemisk vigtige finansielle institutter m.v. fortsat vil være gældende.

Til § 20

Lovforslagets § 20 angiver lovforslagets territoriale gyldighedsområde.

Det foreslås i *stk. 1*, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, jf. dog *stk. 2* og *3*.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovens §§ 1-14 og 18 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Det følger af lovene på det finansielle område, dvs. lovforslagets §§ 1-14 og § 18, at lovene ikke gælder for Grønland, men at lovene ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som henholdsvis de grønlandske forhold tilsiger.

Love på det finansielle område indeholder som udgangspunkt anordningshjemmel for Grønland. De love, der med lovforslagets §§ 1-14 og 18 foreslås ændringer i, indeholder sådanne anordningshjemler. På den baggrund foreslås det, at de ændringer, der foreslås i lovforslagets §§ 1-14 og 18 skal kunne sættes i kraft for Grønland ved kongelig anordning.

Det foreslås i *stk. 3*, at lovens §§ 1-6, 8, 9, 11-14 og 18 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Love på det finansielle område indeholder som udgangspunkt anordningshjemmel for Færøerne. Lov om forsikringsformidling og lov om firmapensionskasser indeholder imidlertid ikke anordningshjemmel for Færøerne, da forsikringsområdet på Færøerne er hjemtaget og dermed reguleres af færøske love. Ændringerne i disse to love i lovforslagets §§ 7 og 10 skal derfor ikke kunne sættes i kraft, da hovedlovene til lov om forsikringsformidling og lov om firmapensionskasser ikke indeholder anordningshjemmel.

Lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond og lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring indeholder ikke anordningshjemmel for Grønland eller Færøerne, hvorfor ændringerne til disse love i lovforslagets §§ 15-17 ikke skal kunne sættes i kraft for Grønland og Færøerne.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Lovforslag sammenholdt med gældende ret

<i>Gældende formulering</i>		<i>Lovforslaget</i>
		§ 1
		I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1447 af 11. september 2020, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, § 1 i lov nr. 2110 af 22. december 2020, § 297 i lov nr. 1155 af 8. juni 2021, § 4 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021 og senest ved § 2 i lov nr. 1166 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:
<i>Lov om finansiel virksomhed</i>		
§ 5. I denne lov forstås ved:		
1-65) ---		
66)	<p><i>STS-certificeringsbureau:</i></p> <p>En juridisk person omfattet af artikel 28 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering, der kontrollerer og erklærer, om en securitisering opfylder kriterierne i STS-forordningens artikel 19-22 eller 23-26</p>	1. I § 5, stk. 1, nr. 66, ændres »19-22 eller 23-26« til: »19-22, 23-26 eller 26 b-e«.
67-75) ---		
<i>Stk. 2-9. ---</i>		
§ 7. ---		

<p><i>Stk. 2.</i> Pengeinstitutter, staten, Danmarks Nationalbank, udenlandske kreditinstitutter, der opfylder betingelserne i § 1, stk. 3, og §§ 30 eller 31, udstedere af elektroniske penge samt sparevirksomheder har eneret til fra offentligheden at modtage indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales. Realkreditinstitutter, Danmarks Skibskredit A/S og KommuneKredit kan dog modtage andre midler, der skal tilbagebetales. Virksomheder, der ikke modtager indlån fra offentligheden, kan modtage andre midler, der skal tilbagebetales, såfremt denne virksomhed eller udlånsvirksomhed ikke er en væsentlig del af virksomhedens drift.</p>	<p>2. § 7, <i>stk. 2</i>, ophæves, og i stedet indsættes:</p> <p>»<i>Stk. 2.</i> Følgende har eneret til fra offentligheden at modtage indlån og andre midler, der skal tilbagebetales:</p> <p>1) Pengeinstitutter. –2) Udenlandske kreditinstitutter, der opfylder betingelserne i § 1, stk. 3, §§ 30 eller 31. –3) Sparevirksomheder. –4) Staten. –5) Danmarks Nationalbank. –</p> <p><i>Stk. 3.</i> Følgende kan fra offentligheden modtage andre midler, der skal tilbagebetales, bortset fra indlån:</p> <p>1) Realkreditinstitutter. –2) Et skibsfinansieringsinstitut.</p> <p>3) KommuneKredit.</p> <p>4) Projektejere, såfremt de modtagne midler er modtaget som led i et crowdfundingudbud omfattet af reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1503 af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet.</p> <p>5) Virksomheder, såfremt modtagelse af andre midler, der skal tilbagebetales, eller udlånsvirksomhed ikke er en væsentlig del af virksomhedens drift.«</p> <p>Stk. 3-7 bliver herefter stk. 4-8.</p>
<p><i>Stk. 3 og 4.</i> ---</p>	
<p><i>Stk. 5.</i> Pengeinstitutter skal benytte henholdsvis betegnelsen »bank«, »sparekasse« eller »andelskasse« i deres navn, 211 jf. dog stk. 6. Selskabslovens § 2, stk. 2-4, og §§ 3 og 347 finder tilsvarende anvendelse på sparekasser og andelskasser.</p>	<p>3. I § 7, <i>stk. 5</i>, der bliver stk. 6, ændres »stk. 6« til: »stk. 7«.</p>
<p><i>Stk. 6-7.</i> ---</p>	
<p>§ 75 a. En finansiel virksomhed skal have en ordning, hvor dens ansatte via en særlig, uafhængig</p>	<p>4. I § 75 a, <i>stk. 1</i>, indsættes som 4. pkt.: »Lov om beskyttelse af whistleblowere finder an-</p>

og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af virksomheden, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheden. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Virksomheden skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan virksomheden har fulgt op på indberetningerne.	vendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere.«
<i>Stk. 2-4. ---</i>	
§ 77 d. ---	
<i>Stk. 2 og 3. ---</i>	
<i>Stk. 4.</i> Pengeinstitutter, realkreditinstitutter, investeringsforvaltningsselskaber og finansielle holdingvirksomheder skal i årsrapporten offentliggøre det samlede vederlag for hvert enkelt medlem af bestyrelsen og direktionen, som vedkommende som led i dette hverv har optjent fra virksomheden i det pågældende regnskabsår, og som vedkommende i samme regnskabsår har optjent som medlem af bestyrelsen eller direktionen i en virksomhed inden for samme koncern.	5. I § 77 d, stk. 4, udgår »i årsrapporten«, og som 2. og 3. pkt. indsættes: »Virksomheden skal i årsrapporten angive, hvor oplysningerne i henhold til 1. pkt. kan findes. Oplysningerne skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for den seneste årsrapports offentliggørelse.«
§ 125 h. ---	
<i>Stk. 2 og 3. ---</i>	
<i>Stk. 4.</i> Erhvervsministeren vurderer en gang årligt den systemiske buffersats fastsat i medfør af stk. 1 eller 2. Erhvervsministeren offentliggør en meddelelse om genfastsættelse af en systemisk buffersats på Erhvervsministeriets hjemmeside.	6. § 125 h, stk. 4, 1. pkt., affattes således: »Erhvervsministeren vurderer minimum hvert andet år, om en systemisk buffersats fastsat i medfør af stk. 1 eller 2 fortsat er berettiget og genfastsætter i givet fald buffersatsen.«
<i>Stk. 5. ---</i>	
§ 211. ---	
<i>Stk. 2.</i> § 7, stk. 6, §§ 207 og 208 finder tilsvarende anvendelse.	7. I § 211, stk. 2, ændres »§ 7, stk. 6,« til: »§ 7, stk. 7,«.

§ 234 a. ---	
	<p>8. I § 234 a indsættes som <i>stk. 2</i>:</p> <p>»<i>Stk. 2.</i> Gyldigt stiftede panterettigheder registreret i skadesforsikringselskabets regnskaber skal til enhver tid modsvares af aktiver svarende til værdien af de gyldigt stiftede panterettigheder. Disse aktiver må ikke allerede være bestemt til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, jf. §§ 126 e og 126 f, eller det af selskabet opgjorte krav til minimumsbasiskapital, solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet, jf. § 126 og §§ 126 c og 126 d.«</p>
	<p>9. Efter § 245 b indsættes:</p> <p>»§ 245 c. Finanstilsynet skal vurdere, om et pengeinstitut er i stand til at tilbagebetale et indskud, hvis Finanstilsynet får godtgjort, at pengeinstituttet ikke har udbetalt et indskud, der er direkte forbundet med pengeinstitutkets finansielle situation, og som er forfaldet til betaling. –</p> <p><i>Stk. 2.</i> Vurderingen skal foretages hurtigst muligt og senest fem arbejdsdage efter, at det er godtgjort over for Finanstilsynet, at et indskud omfattet af stk. 1, ikke er tilbagebetalt.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Finanstilsynet giver straks meddelelse til Garantiformuen, hvis Finanstilsynet konstaterer, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et indskud af årsager, der er direkte forbundet med pengeinstitutkets finansielle situation, og pengeinstituttet ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til at tilbagebetale indskuddet.«</p>
§ 308. ---	
<p><i>Stk. 2.</i> Et pengeinstitut og et realkreditinstitut, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter, udpeges som et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), hvis det i</p>	<p>10. § 308, <i>stk. 2</i>, affattes således:</p> <p>»<i>Stk. 2.</i> Pengeinstitutter og realkreditinstitutter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26.</p>

2 på hinanden følgende år, jf. dog stk. 4, overskrider en eller flere af følgende indikatorer:	juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, udpeges som et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), hvis den beregnede systemiskhed for instituttet, jf. stk. 6, overskrider 100 basispoint i to på hinanden følgende år, jf. dog stk. 4.«
1) Instituttets balance udgør mere end 6,5 pct. af Danmarks bruttonationalprodukt.	
2) Instituttets udlån i Danmark udgør mere end 5 pct. af det samlede udlån i Danmark. Det samlede udlån i Danmark består af udlån fra både danske penge- og realkreditinstitutter og væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter.	
3) Instituttets indlån i Danmark udgør mere end 3 pct. af det samlede indlån i Danmark. Det samlede indlån i Danmark består af indlån i både danske pengeinstitutter og væsentlige filialer i Danmark af udenlandske pengeinstitutter.	
<i>Stk. 3.</i> Erhvervsministeren kan udpege et institut som nævnt i stk. 1 som et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), som væsentligt overskrider en eller flere af indikatorerne i stk. 2, nr. 1-3, uagtet indikatorerne i henhold til stk. 2 ikke har været overskredet i 2 på hinanden følgende år. –	11. I § 308, <i>stk. 3</i> , ændres »en eller flere af indikatorerne i stk. 2, nr. 1-3, uagtet indikatorerne i henhold til stk. 2 ikke har været overskredet« til: »100 basispoint ved beregning af instituttets systemiskhed, jf. stk. 6, uagtet den beregnede systemiskhed for instituttet ikke har overskredet 100 basispoint«.
<i>Stk. 4.</i> Et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) skal ligge under indikatorerne, jf. stk. 2, i 3 på hinanden følgende år for at ophøre med at være et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), jf. dog stk. 5.	12. I § 308, <i>stk. 4</i> , ændres »ligge under indikatorerne, jf. stk. 2,« til: »have en beregnet systemiskhed, jf. stk. 6, under 100 basispoint«.
<i>Stk. 5.</i> Uanset stk. 4 kan erhvervsministeren efter anmodning fra instituttet beslutte, at et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) ikke længere er systemisk, hvis det systemisk vigtige finansielle	13. I § 308, <i>stk. 5</i> , ændres »indikatorerne i stk. 2, nr. 1-3« til: »100 basispoint ved beregning af systemiskheden for instituttet, jf. stk. 6«.

institut (SIFI) ligger væsentligt under indikatorerne i stk. 2, nr. 1-3.	
<p><i>Stk. 6.</i> Finanstilsynet skal beregne systemiskheden af et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) ved et gennemsnit af instituttets balance i procent af de danske penge- og realkreditinstitutters og væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutters samlede balance, instituttets udlån i Danmark i procent af det samlede udlån i Danmark, jf. stk. 2, nr. 2, 2. pkt., og instituttets indlån i Danmark i procent af det samlede indlån i Danmark, jf. stk. 2, nr. 3, 2. pkt. Systemiskheden skal beregnes parallelt med udpegningen af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI), jf. stk. 1, og skal opgøres på baggrund af det seneste årsregnskab.</p>	<p>14. § 308, stk. 6-8, ophæves, og i stedet indsættes:↯</p> <p>»<i>Stk. 6.</i> Finanstilsynet skal beregne institutternes systemiskhed opgjort i basispoint, som den vægtede sum ganget med 10.000 af de andele, der opgøres som det enkelte instituts andel af den samlede værdi for alle danske penge- og realkreditinstitutter og væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter for hver af følgende indikatorer:</p> <ul style="list-style-type: none"> –1) Samlede aktiver vægtet med 6/24. 2) Værdien af nationale betalingstransaktioner vægtet med 2/24. 3) Indlån i Danmark vægtet med 2/24. –4) Udlån i Danmark vægtet med 2/24. –5) Nominel værdi af derivater, som ikke er noteret på et reguleret marked (OTC-derivater) vægtet med 2/24. 6) Passiver på tværs af jurisdiktioner vægtet med 2/24. 7) Aktiver på tværs af jurisdiktioner vægtet med 2/24. –8) Udestående gældsudstedelser vægtet med 2/24. –9) Passiver inden for det finansielle system (hele verden) vægtet med 1/24. –10) Aktiver inden for det finansielle system (hele verden) vægtet med 1/24. 11) Passiver inden for det finansielle system (Danmark) vægtet med 1/24.

		<p>12) Aktiver inden for det finansielle system (Danmark) vægtet med 1/24.</p> <p><i>Stk. 7.</i> På baggrund af beregningen af systemiskhed placeres institutterne i en af fem følgende kategorier af systemiskhed:</p> <p>1) Kategori 1: Institut med en systemiskhed på 100 basispoint og op til 300 basispoint.</p> <p>2) Kategori 2: Institut med en systemiskhed på 300 basispoint og op til 1.000 basispoint.</p> <p>3) Kategori 3: Institut med en systemiskhed på 1.000 basispoint og op til 2.000 basispoint.</p> <p>4) Kategori 4: Institut med en systemiskhed på 2.000 basispoint og op til 4.000 basispoint.</p> <p>5) Kategori 5: Institut med en systemiskhed på 4.000 basispoint og derover.«</p> <p>Stk. 9 og 10 bliver herefter stk. 8 og 9.</p>
	<p><i>Stk. 7.</i> På baggrund af beregningen skal systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) placeres i en af fem kategorier af systemiskhed:</p>	
1)	Kategori 1: Systemisk vigtigt finansielt institut med en systemiskhed under 5.	
2)	Kategori 2: Systemisk vigtigt finansielt institut med en systemiskhed på 5 og op til 15.	
3)	Kategori 3: Systemisk vigtigt finansielt institut med en systemiskhed på 15 og op til 25.	

4)	Kategori 4: Systemisk vigtigt finansielt institut med en systemiskhed på 25 og op til 35.	
5)	Kategori 5: Systemisk vigtigt finansielt institut med en systemiskhed på 35 og derafter.	
Stk. 8. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for opgørelsen af indikatorerne og om, hvorvidt opgørelsen skal foretages på individuelt, delkonsolideret eller konsolideret grundlag i henhold til stk. 2.		
§ 334. Virksomheder, der udøver virksomhed, som består i erhvervsmæssigt eller som et væsentligt led i deres drift at modtage indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales fra offentligheden, og som anbringer de således modtagne midler på anden måde end ved indsættelse i et pengeinstitut, skal have tilladelse som sparevirksomhed, hvis virksomheden ikke er		
1) ---		
2)	omfattet af § 8, stk. 1, eller	15. I § 334, stk. 1, nr. 2, udgår »eller«.
3)	oprettet i henhold til særlig lov, eller hvis oprettelse ikke er godkendt i henhold til særlig lov.	16. I § 334, stk. 1, nr. 3, ændres »lov.« til: »lov, eller«.
		17. I § 334, stk. 1, indsættes som nr. 4: →»4) projektejere, hvis de modtagne midler er omfattet af et crowdfundingudbud omfattet af reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1503 af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet.«
Stk. 2. ---		
§ 343 q. ---		
Stk. 2. Reglerne for fælles datacentraler i denne lov gælder også for datacentraler, der udfører båd-		18. I § 343 q, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

de væsentlig it-drift og it-udvikling for den fælles betalingsinfrastruktur.		»1. pkt. gælder ikke for datacentraler, der har tilladelse som it-operatør af et detailbetalings-system, jf. § 180 a, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder.«
<i>Stk. 3. ---</i>		
§ 343 s. ---		
<i>Stk. 2. ---</i>		
<i>Stk. 3. Det Systemiske Risikoråd er et rådgivende råd, som har til opgave at</i>		
1-4) ---		
5)	blive hørt om advarsler og henstillinger fra Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici (ESRB).	19. I § 343 s, stk. 3, nr. 5, ændres » (ESRB).« til: »(ESRB),«.
		20. I § 343 s, stk. 3, indsættes som nr. 6:» »6) udtale sig til erhvervsministeren om, hvorvidt anvendelsen af finansielle instrumenters og finansielle kontraktors erstatningsbenchmarks i henhold til Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) 2016/1011 af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater kan medføre systemiske finansielle risici, der kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet, jf. § 212, stk. 4, i lov om kapitalmarkeder.«
<i>Stk. 4-6. ---</i>		
<i>Stk. 7. Finanstilsynet, relevante ministerier og Danmarks Nationalbank er forpligtet til at udlevere relevante oplysninger, herunder oplysninger om specifikke institutter m.v., og udlevere relevante dokumenter m.v. på anmodning fra rådet, hvis rådet vurderer, at oplysningerne er nødvendige, for at rådet kan udføre sine opgaver. Fortrolige statistiske oplysninger, som Danmarks Natio-</i>		21. I § 343 s, stk. 7, udgår »statistiske«.

<p>nalbank har indhentet i henhold til § 14 a, stk. 1 og 2, i lov om Danmarks Nationalbank, herunder oplysninger på individniveau, hvor det er muligt direkte eller indirekte at identificere enkeltindivider eller virksomheder, kan af Danmarks Nationalbank på anmodning fra rådet videregives til rådet, hvis rådet vurderer, at oplysningerne er nødvendige, for at rådet kan udføre sine opgaver.</p>	
<p>Stk. 8 og 9. ---</p>	
<p>§ 344. Finanstilsynet påser overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter, forordninger og regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og gensikringsvirksomhed (Solvens II), forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution, Kommissionens delegerede forordning 2017/565/EU af 25. april 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU for så vidt angår de organisatoriske krav til og vilkårene for drift af investeringsselskaber samt definitioner af begreber med henblik på nævnte direktiv, Rådets forordning 2017/1509/EU af 30. august 2017 om</p>	<p>22. I § 344, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer«.</p>

restriktive foranstaltninger over for Den Demokratiske Folkerepublik Korea, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt), Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf, og denne lov og af de regler, der er udstedt i medfør af loven, undtagen § 75 b og § 77, stk. 1 og 2. Dog påser Erhvervsstyrelsen overholdelsen af § 15, stk. 1, 2 og 4, og §§ 83, 87, 91 og 112. Finanstilsynet kontrollerer, at reglerne for finansiell information i årsrapporter og delårsrapporter i §§ 183-193 og i regler udstedt i medfør af § 196 er overholdt for finansielle virksomheder, som har udstedt omsættelige værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, jf. § 213, stk. 1-5 og 8, i lov om kapitalmarkeder. Finanstilsynet er endvidere ansvarligt for tilsynet efter § 32, stk. 3, nr. 1, jf. § 32, stk. 6, i revisorloven, for så vidt angår virksomheder underlagt tilsyn af Finanstilsynet.

Stk. 2. Finanstilsynet skal tilrettelægge den sædvanlige tilsynsvirksomhed med henblik på at fremme den finansielle stabilitet og tilliden til de finansielle virksomheder og markeder samt for forsikringsbranchen at varetage beskyttelsen af forsikringstagernes interesser. Finanstilsynet skal i sin tilsynsvirksomhed lægge vægt på holdbarheden af den enkelte finansielle virksomheds forretningsmodel. Tilrettelæggelsen af tilsynsvirksomheden skal ske ud fra et væsentlighedshensyn, hvor den tilsynsmæssige indsats står i forhold til de potentielle risici eller skadevirkninger. Finanstilsynet gennemgår hvert år solvensbehovet

23. I § 344, stk. 2, 4. pkt., ændres »hos de penge- og realkreditinstitutter, der har en arbejdende kapital på mere end 250 mio. kr.« til: »hos realkreditinstitutter og de pengeinstitutter, der er i gruppe 1-3 eller 6 i Finanstilsynets størrelsesgruppering.«

<p>hos de penge- og realkreditinstitutter, der har en arbejdende kapital på mere end 250 mio. kr. Væsentlighedshensynet medfører, at Finanstilsynet fører et intensiveret tilsyn med de systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) og de globalt systemisk vigtige finansielle institutter (G-SIFI). Finanstilsynets direktion har ansvaret for tilsynsvirksomhedens tilrettelæggelse.</p>	
<p><i>Stk. 3-12. ---</i></p>	
<p>§ 353. Finanstilsynet afgiver i samarbejde med Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen årligt til erhvervsministeren en rapport over status for udstedelse af regler om god skik samt regler om prisoplysning og om erfaringerne med reglernes anvendelse, jf. § 43, stk. 2 og 3.</p>	<p>24. § 353 ophæves.</p>
	<p>25. Efter § 353 indsættes:</p> <p>—»§ 353 a. Er en sag om god skik m.v. omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence efter § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, er følgende dokumenter undtaget aktindsigt efter lov om offentlighed i forvaltningen (offentlighedsloven), indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning:</p> <p>—1) Finanstilsynets udkast til afgørelse af en sag eller udkast til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning.</p> <p>—2) Udtalelser afgivet af parten til Finanstilsynets udkast til afgørelse af en sag eller udkast til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning.</p> <p>—3) Supplerende korrespondance mellem Finanstilsynet og parten vedrørende udkastet til afgørelse af en sag eller udkastet til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning.«</p>
<p>§ 355. Som part i forhold til Finanstilsynet anses den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed, forsikringsholdingvirk-</p>	<p>26. I § 355, stk. 1, ændres »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november om bæredygtighedsrelaterede</p>

<p>somheden, den blandede holdingvirksomhed, den udenlandske finansielle virksomhed eller den udenlandske finansielle holdingvirksomhed, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov, forskrifter fastsat i medfør af denne lov, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringselskaber og forordninger og regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf jf. dog stk. 2 og 3.</p>	<p>oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer«.</p>	
<p><i>Stk. 2.</i> I nedennævnte tilfælde anses en anden end virksomheden tillige som part i Finanstilsynets afgørelse, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende:</p>		
1-10) ---		
11)	<p>Den, som overtræder lovens forbud mod i en virksomheds navn eller betegnelse af virksomheden at benytte ord, der er omfattet af finansielle virksomheders eneret til navn, jf. § 7, stk. 4, § 8, stk. 5, og § 11, stk. 9.</p>	<p>27. I § 355, <i>stk. 2, nr. 11</i>, ændres »§ 7, stk. 4,« til: »§ 7, stk. 5,«.</p>
12)	<p>Den, der overtræder lovens forbud mod at drive virksomhed omfattet af § 7, stk. 1, 2 og 3, § 8, stk. 1 og 3, § 10, stk. 1 og 6, og § 11, stk. 1, uden tilladelse.</p>	<p>28. I § 355, <i>stk. 2, nr. 12</i>, ændres »§ 7, stk. 1, 2 og 3,« til: »§ 7, stk. 1-4,«.</p>
13-15) ---		

<i>Stk. 3-7. ---</i>		
§ 361. ---		
<i>Stk. 2. Følgende fysiske og juridiske personer omfattes af lov om kapitalmarkeder betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:</i>		
1-14) ---		
		29. I § 361, stk. 2, indsættes som nr. 15: »En it-operatør af et detailbetalingssystem betaler 725.000 kr.«
<i>Stk. 3-11. ---</i>		
§ 363 a. ---		
<i>Stk. 2 og 3. ---</i>		
<i>Stk. 4. Overstiger filialens balance, filialens udlån i Danmark eller filialens indlån i Danmark en eller flere af indikatorerne i § 308, stk. 2, betaler filialer af udenlandske kreditinstitutter 80 pct. af, hvad virksomheder af tilsvarende art og størrelse med dansk tilladelse skal betale efter §§ 363 og 364. Dette gælder også for udenlandske koncerner med flere filialer af kreditinstitutter her i landet, hvor der er etableret et tilsynskollegium, og hvor summen af filialernes balancer, udlån i Danmark eller indlån i Danmark overstiger en eller flere af indikatorerne i § 308, stk. 2. Tilsvarende gælder det for kreditinstitutfilialer i udenlandske koncerner med en eller flere filialer og med et eller flere penge- eller realkreditinstitutter her i landet, hvor der er etableret et tilsynskollegium, og hvor summen af filialernes og penge- og realkreditinstitutternes balancer, udlån i Danmark eller indlån i Danmark overstiger en eller flere af indikatorerne i § 308, stk. 2.</i>		<p>30. I § 363 a, stk. 4, 1. pkt., ændres »Overstiger filialens balance, filialens udlån i Danmark eller filialens indlån i Danmark en eller flere af indikatorerne i« til: »Overstiger filialens beregnede systemiskhed 100 basispoint, jf.«</p> <p>31. I § 363 a, stk. 4, 2. pkt., ændres »summen af filialernes balancer, udlån i Danmark eller indlån i Danmark overstiger en eller flere af indikatorerne i« til: »den beregnede systemiskhed opgjort samlet for filialerne overstiger 100 basispoint, jf.«</p> <p>32. I § 363 a, stk. 4, 3. pkt., ændres »summen af filialernes og penge- og realkreditinstitutternes balancer, udlån i Danmark eller indlån i Danmark overstiger en eller flere af indikatorerne i« til: »den beregnede systemiskhed opgjort samlet for filialerne og penge- og realkreditinstitutterne overstiger 100 basispoint, jf.«</p>

<p>§ 372. Afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til denne lov og regler udstedt i medfør af denne lov og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter, eller regler udstedt i medfør af forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringselskaber, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter, forordninger og regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og gensikringsvirksomhed (Solvens II), Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf samt i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet og regler udstedt i medfør heraf, kan af den, som afgørelsen retter sig til, indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.</p>	<p>33. I § 372, <i>stk. 1</i>, ændres » samt i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet og regler udstedt i medfør heraf« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet og regler udstedt i medfør heraf samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og regler udstedt i medfør heraf«.</p>
<p><i>Stk. 2-5. ---</i></p>	
<p>§ 372 a. Erhvervsministeren kan fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringselskaber, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning</p>	<p>34. I § 372 <i>a</i>, <i>stk. 1</i>, indsættes efter »bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer,«.</p>

og afvikling af kreditinstitutter og investerings-selskaber, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EU af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervs-livet, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning nr. 1060/2009/EF, nr. 1094/2010/EU og nr. 1095/2010/EU for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering. ▯

Stk. 2. ---

§ 373. Overtrædelse af § 7, stk. 1 og 2-5, § 8, stk. 1 og 3-6, § 10, stk. 1, 2, 6 og 7, § 11, stk. 1, 9 og 10, § 16 a, stk. 2, § 16 b, stk. 2, § 24, stk. 1, 3. pkt., § 25, 2. pkt., § 28, § 31, stk. 7, 8 og 10, § 33, stk. 1, § 33 a, stk. 1, § 36, § 38, stk. 1, 2 og 7 og stk. 8, 1. pkt., § 39, stk. 1, 3 og 4, §§ 40 og 45, § 46, stk. 1 og 2, § 49, stk. 1 og 2, § 50, stk. 2, § 52, § 53, stk. 1 og 2, § 61, stk. 1, §§ 61 b og 61 c, § 63, stk. 1, 2 og 4, § 64, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 64 a, § 64 c, stk. 4, jf. § 64, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 64 d, stk. 3, jf. § 64, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 65, stk. 1, § 66, § 67, stk. 1, § 74, stk. 1 og 3, § 75, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2-4, §§ 76, 78 og § 101, § 102, stk. 2, 3, 5 og 6, §§ 103-106, § 106 a, stk. 1-4, § 106 b, § 106 c, § 106 d, stk. 1-5, § 107 a og § 117, § 118, stk. 5, § 119, § 120, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, § 124, stk. 1, 2 og 5, § 125 b, stk. 1-4 og 6, §

35. I § 373, *stk. 1*, ændres »artikel 6, 7, 9 og 18-26,« til: »artikel 6, 7, 9, 18-26 og 26 b-e,«.

36. I § 373, *stk. 1*, indsættes efter »artikel 6, 7, 9 og 18-26,«: »artikel 26 b-e,«.

<p>125 c, stk. 1, § 125 d, § 125 e, stk. 1, jf. § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 125 e, stk. 1, jf. § 125 c, stk. 1, § 126, stk. 1 og 4, § 126 a, stk. 1-3, 5, 7 og 9, § 126 c, stk. 1-3, § 126 d, stk. 1, § 126 e, stk. 1, § 126 f, 1. pkt., § 126 g, stk. 1, § 146, stk. 1, § 147, stk. 1, § 149, stk. 1 og 3, §§ 150 og 151, § 152, stk. 1, § 153, stk. 1, §§ 154 og 170-175 a, § 175 g, stk. 1, 5 og 6, § 182, stk. 1 og 2, §§ 194, 195, 200, 200 a og 201, § 202, stk. 1 og 3, § 203, stk. 1, § 204, stk. 1, § 226, stk. 1 og 2, § 227, § 248, stk. 1, § 248 a, stk. 1 og 4, § 248 b, stk. 1, § 313 b, § 334, § 343 v, stk. 1, § 343 ø, stk. 1, § 347, stk. 2, og § 417 c, stk. 1, 2 og 4, samt artikel 11, artikel 26, stk. 2, artikel 31, stk. 1, litra h, artikel 73, stk. 1, artikel 92, stk. 1, artikel 93, stk. 1-5, artikel 97, stk. 1, artikel 394, stk. 1, artikel 395 og 398 og artikel 500, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter, og artikel 6, 7, 9 og 18-26, artikel 27, stk. 1 og 4, og artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering samt artikel 3, stk. 1, 3, 4 og 6, artikel 5, artikel 6, stk. 1-6, artikel 10, artikel 11, artikel 12, stk. 1, artikel 13, stk. 2, artikel 15, stk. 2 og 3, artikel 16, stk. 1, artikel 18, stk. 1 og 4, artikel 20, stk. 1 og 2, og artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.</p>	
<p><i>Stk. 2-8. ---</i></p>	
<p><i>Stk. 9.</i> Forældelsesfristen er dog 10 år for overtrædelse af § 7, stk. 1-3, § 8, stk. 1 og 3, § 10, stk. 1 og 2, § 11, stk. 1, § 31, stk. 10, § 33 a, stk. 1, § 70, stk. 1-5, § 71, stk. 1 og 3, §§ 75 og 76, § 78, stk. 1-4, § 102, stk. 2 og 5, § 103, stk. 1, 2 og 4, § 106, stk. 2, § 106 a, stk. 1 og 4, § 106 b, § 106 c, stk. 1 og 3, § 106 d, stk. 1, § 108, stk. 1, 2 og 4 og stk. 5, 1. pkt., § 124, stk. 1 og 2, § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 125 c, stk. 1, § 125 d, §</p>	<p>37. I § 373, <i>stk. 9</i>, ændres »§ 7, stk. 1-3,« til: »§ 7, stk. 1-4,«.</p>

<p>125 e, stk. 1, jf. § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 125 e, stk. 1, jf. § 125 c, stk. 1, § 126, stk. 1 og 4, § 126 a, stk. 1-3, 5 og 9, § 126 b, stk. 1, 2. pkt., og stk. 4, 2. pkt., § 126 c, stk. 1 og 5, § 126 d, stk. 1, § 126 e, stk. 1 og 4, § 126 f, 1. pkt., § 150, § 152, stk. 1, § 152 m, stk. 1, § 153, stk. 1, § 167, stk. 1, 3 og 5, § 170, stk. 1, 2 og 5, §§ 171 og 172, § 174, stk. 1 og 2, § 175, § 182, stk. 1 og 2, § 183, stk. 5, §§ 186 og 187, § 188, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., § 193, 1. pkt., § 199, stk. 2 og 6, § 200, § 248, stk. 1, § 248 a, stk. 1 og 4, § 248 b, stk. 1, § 313 b, § 334, stk. 1, § 343 v, stk. 1, § 347, stk. 2, § 347 b, stk. 3 og 6, og § 417 c, stk. 1, 2 og 4, samt artikel 11, stk. 1, 2, 3 og 5, artikel 26, stk. 2, artikel 28, stk. 1-4, artikel 31, stk. 1, litra h, artikel 51, jf. artikel 52, artikel 54, stk. 5, litra a og c, artikel 73, stk. 1, artikel 77, artikel 92, stk. 1, artikel 93, stk. 1-5, artikel 97, stk. 1, artikel 113, stk. 7, 1. afsnit, artikel 393, artikel 394, stk. 1, artikel 395, stk. 1, 1. og 2. afsnit, og stk. 3 og 6, artikel 398, 1. og 2. afsnit, artikel 412, stk. 1 og 2, artikel 415, stk. 1 og 2, artikel 471, stk. 1, og artikel 500, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 575/2013/EU om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter eller regler udstedt i medfør af § 373, stk. 4, eller artikel 6, stk. 1, artikel 10, stk. 1, artikel 14, stk. 1, og artikel 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) samt artikel 12, stk. 1, og artikel 23 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet.</p>	
Stk. 10-13. ---	
<p>§ 386. § 7, stk. 4 og 5, finder ikke anvendelse på Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk.</p>	<p>38. § 386 ophæves.</p>
<p>Bilag 10. Beregninger i relation til beføjelsen til at forbyde visse udlodninger.</p>	

1), 1. pkt.	Det maksimale udlodningsbeløb, Y, der henvises til i § 269 a, stk. 1, 2. pkt., beregnes ved anvendelse af følgende formel: at multiplicere den sum, der beregnes i overensstemmelse med nr. 2 i nærværende bilag, med den faktor, der fastsættes i overensstemmelse med nr. 3 i nærværende bilag.	39. I <i>bilag 10, nr. 1</i> , udgår »at multiplicere den sum, der beregnes i overensstemmelse med nr. 2 i nærværende bilag, med den faktor, der fastsættes i overensstemmelse med nr. 3 i nærværende bilag.«
2) ---		
		§ 2
		I lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1047 af 14. oktober 2019, som ændret bl.a. ved § 9 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, § 2 i lov nr. 641 af 19. maj 2020 og § 5 i lov nr. 1940 af 15. december 2020 og senest ved § 5 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:
<i>Lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.</i>		
§ 20. ---		
<i>Stk. 2.</i> Ved en forvalters aflønning af medlemmer af ledelsen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på forvalterens risikoprofil eller på risikoprofilen for de forvaltede alternative investeringsfonde, skal forvalteren sikre sig, at følgende er opfyldt.		
1-4) ---		
5)	Forvalterens udbetaling af mindst 40 pct. af en variabel løndel og ved større beløb mindst 60 pct. skal ske over en periode på mindst 3 år, dog for et medlem af ledelsen mindst 4 år, med påbegyndelse 1 år efter beregningstidspunktet med en ligelig fordeling over årene eller med en voksende andel i slutningen af	1. I § 20, <i>stk. 2, nr. 5</i> , ændres »3 år« til: »4 år«, »mindst 4 år« ændres til: »mindst 5 år«, og »3 og 4 år« ændres til: »4 og 5 år«.

	perioden. Hvis en alternativ investeringsfonds livscyklus er kortere end henholdsvis 3 og 4 år, tilpasses perioden i 1. pkt. til fondens livscyklus og indløsningspolitik.		
6 og 7) ---			
§ 22. ---			
Stk. 2. ---			
Stk. 3. Forvalteren skal i årsrapporten offentliggøre det samlede vederlag for hvert enkelt medlem af ledelsen, som vedkommende som led i dette hverv har optjent fra forvalteren i det pågældende regnskabsår, og som vedkommende i samme regnskabsår har optjent som medlem af ledelsen i en virksomhed inden for samme koncern.		2. I § 22, stk. 3, udgår »i årsrapporten«, og som 2. og 3. pkt. indsættes:	
		»Forvalteren skal i årsrapporten angive, hvor oplysningerne i henhold til 1. pkt. kan findes. Oplysningerne skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for den seneste årsrapports offentliggørelse.«	
Stk. 4. ---			
§ 27 a. En forvalter af alternative investeringsfonde skal have en ordning, hvor forvalterens ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af denne lov, regler udstedt i medfør heraf og bestemmelser indeholdt i Den Europæiske Unions forordninger for de områder af loven, som Finanstilsynet fører tilsyn med, begået af forvalteren af alternative investeringsfonde, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i forvalteren. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Forvalteren skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan forvalteren har fulgt op på indberetningerne.		3. I § 27 a, stk. 1, indsættes som 4. pkt.:	
		»Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt.«	
Stk. 2-4. ---			
§ 137. ---			

Stk. 2. ---	
Stk. 3. Det skal fremgå af afdelingens navn, hvis bestyrelsen kan etablere andelsklasser i afdelingen.	4. § 137, stk. 3, ophæves. – Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 3 og 4.
Stk. 4 og 5. ---	
<p>§ 155. Finanstilsynet påser overholdelsen af regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde, og af denne lov og de regler, der er udstedt i medfør af loven, undtagen § 27 b. Finanstilsynet kontrollerer, at reglerne for finansiel information i årsrapporter og delårsrapporter udstedt i medfør af § 131 er overholdt for forvaltere af alternative investeringsfonde, som har udstedt værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, jf. § 213, stk. 1-5 og 8, i lov om kapitalmarkeder. Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af regler udstedt i medfør af § 31, stk. 8, i revisorloven. Erhvervsstyrelsen påser dog overholdelsen af § 136. Finanstilsynet påser desuden overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1131/EU af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler fastsat i medfør heraf og regler fastsat i medfør heraf. Finanstilsynet påser overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU)</p>	<p>5. I § 155, stk. 1, 6. pkt., ændres »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer«.</p>

nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf.	
Stk. 2-6. ---	
§ 168. ---	
Stk. 2. ---	
Stk. 3. Finanstilsynet kan påbyde en forvalter af alternative investeringsfonde at afsætte et medlem af direktionen, når der er rejst tiltale mod medlemmet af direktionen i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiell lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 13, stk. 3, nr. 1. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af det øverste ledelsesorgan i en forvalter af alternative investeringsfonde at nedlægge sit hverv. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.	7. I § 168, stk. 3, 1. pkt., og § 168 a, stk. 3, 1. pkt., ændres »denne lov eller anden finansiell lovgivning,« til: »den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning,«.
Stk. 4-7. ---	
§ 168 a. ---	
Stk. 2. ---	
Stk. 3. Finanstilsynet kan påbyde en depositar, der er meddelt tilladelse efter § 46, stk. 3, at afsætte et medlem af direktionen, når der er rejst tiltale mod medlemmet af direktionen i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiell lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 13, stk. 3, nr. 1. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et med-	7. I § 168, stk. 3, 1. pkt., og § 168 a, stk. 3, 1. pkt., ændres »denne lov eller anden finansiell lovgivning,« til: »den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning,«.

<p>lem af det øverste ledelsesorgan hos en depositar, der er meddelt tilladelse efter § 46, stk. 3, at nedlægge sit hverv. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.</p>	
<p><i>Stk. 4-7. ---</i></p>	
<p>§ 189. Afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til loven eller regler udstedt i medfør af loven, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1131/EU af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller regler udstedt i medfør heraf kan af den, som afgørelsen retter sig mod, indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende. –</p>	<p>6. I § 189 ændres »eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer«.</p>
<p>§ 190. Overtrædelse af § 4, stk. 2, 1. pkt., § 5, stk. 1-3, stk. 4, 1. pkt., § 6, stk. 1, § 8, stk. 1 og 4, § 9, stk. 1-3, § 10, stk. 1, § 11, stk. 1, § 13, stk. 5, § 15, stk. 1, § 16, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., stk. 4, 1. og 3. pkt., og stk. 5 og 7, § 18, stk. 1 og 2, § 19, § 23, stk. 1-5, § 24, stk. 1-6, § 25, stk. 1-3, § 26, § 27, stk. 1 og 2, §§ 29 og 30, § 31, stk. 3 og 4, § 32, stk. 1, § 33, § 34, stk. 1, § 36, stk. 1 og 2, §§ 38-41, § 42, stk. 2, §§ 43 og 45, § 46, stk. 6, jf. § 13, stk. 3, §§ 50-53, § 54, stk. 1, 4 og 5, § 59, § 61, stk. 1-5, § 62, stk. 1 og 2, §§ 64 og 65, § 67, stk. 1-5, § 68, stk. 1-3, §§ 72-74, § 75, stk. 1, § 77, § 79, stk. 1, § 81, § 86, stk. 1, § 87 a, stk. 3</p>	<p>8. I § 190, <i>stk. 1</i>, ændres »§ 137, stk. 5,« til: »§ 137, stk. 4,«.</p>

og 6, § 88, stk. 1, § 88 a, stk. 1-3 og 5, stk. 7, 1. pkt., og stk. 8 og 9, § 93, stk. 1, § 95, § 96, stk. 1, §§ 98 og 99, § 101, stk. 1, § 106, stk. 1, § 108, stk. 1, § 109, nr. 2, 2. pkt., § 111, § 118, stk. 1 og 4, § 121, stk. 1-3, § 123, stk. 1, § 127, § 128, stk. 1 og 10, § 129, stk. 1, § 134, stk. 6, 1. og 2. pkt., § 135, stk. 1-3, § 136, stk. 4, § 137, stk. 5, § 138, § 139, stk. 2, 1. pkt., § 141, stk. 1-5, § 146, stk. 1, 3. pkt., § 149, stk. 1, 2. pkt., og §§ 154 a-154 c samt artikel 2, stk. 6, 3.-5. pkt., artikel 4, stk. 3 og 5, artikel 51, stk. 1, 1. pkt., artikel 52, artikel 53, stk. 1, stk. 2, 1. og 3.-6. pkt., og stk. 3-5, artikel 54, artikel 90, stk. 2, 3. pkt., og stk. 3, artikel 91, artikel 98, stk. 6 og 7, artikel 100, stk. 2, 2. pkt., og stk. 4 og 5, artikel 103, artikel 104, stk. 4-7, artikel 106, stk. 4, artikel 107, stk. 4, og artikel 109, stk. 1, i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 231/2013 af 19. december 2012 om udbygning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU for så vidt angår undtagelser, generelle vilkår for drift, depositarer, gearing, gennemsigtighed og tilsyn og artikel 4, artikel 5, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2 og 3, artikel 6, stk. 1, artikel 7, artikel 8, stk. 1, 2. pkt., artikel 9, stk. 1, 3 og 4, artikel 10, artikel 11, stk. 1, artikel 12, stk. 1 og 2, artikel 13, stk. 1 og 2, og artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde og artikel 4, artikel 5, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2 og 3, artikel 6, stk. 1, artikel 7, artikel 8, stk. 1, 2. pkt., artikel 9, stk. 1, 3 og 4, artikel 10, stk. 1, artikel 11, artikel 12, stk. 1, artikel 13, stk. 1-3, artikel 14, stk. 1 og 2, og artikel 16 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske sociale iværksætterfonde straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Stk. 2-10. ---

§ 3

I lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbe-
kendtgørelse nr. 1718 af 27. november 2020,
som ændret ved § 4 i lov nr. 1940 af 15. de-

		cember 2020 og § 6 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:
<i>Lov om investeringsforeninger m.v.</i>		
§ 10. Finanstilsynet tillader en SIKAV at udøve virksomhed, hvis		
1 og 2) ---		
3)	medlemmerne af SIKAV's bestyrelse opfylder kravene i § 39 og Finanstilsynet har godkendt SIKAV's valg af investeringsforvaltningsselskab eller administrations-selskab, jf. § 23,	1. I § 10, stk. 1, nr. 3, ændres »§ 39« til: »§ 57«.
4-10) ---		
<i>Stk. 2 og 3. ---</i>		
§ 48 a. Ved en investeringsforenings aflønning af medlemmer af bestyrelsen og direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på en eller flere afdelingers risikoprofil, skal bestyrelsen sikre sig, at følgende er opfyldt:		
1-4) ---		
5)	Investeringsforeningens udbetaling af mindst 40 pct. af en variabel løndel, ved større beløb mindst 60 pct., skal ske over en periode på mindst 3 år med påbegyndelse 1 år efter beregningstidspunktet, dog for et medlem af bestyrelsen og direktionen mindst 4 år, med en ligelig fordeling over årene eller med en voksende andel i slutningen af perioden.	2. I § 48 a, stk. 1, nr. 5, ændres »3 år« til: »4 år«, og »4 år« ændres til: »5 år«.
6) ---		
<i>Stk. 2-7. ---</i>		
§ 48 c. ---		

<i>Stk. 2 og 3. ---</i>		
<i>Stk. 4.</i> Investeringsforeningen skal i årsrapporten offentliggøre det samlede vederlag for hvert enkelt medlem af bestyrelsen og direktionen, som vedkommende som led i dette hverv har optjent fra investeringsforeningen i det pågældende regnskabsår.		3. I § 48 c, stk. 4, udgår: »i årsrapporten«, og som 2. og 3. pkt. indsættes: »Investeringsforeningen skal i årsrapporten angive, hvor oplysningerne i henhold til 1. pkt. kan findes. Oplysningerne skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for den seneste årsrapports offentliggørelse.«
§ 63 a. En investeringsforening og en SIKAV skal have en ordning, hvor deres ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af investeringsforeningen eller SIKAV'en, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i investeringsforeningen eller SIKAV'en. Indberetninger skal kunne foretages anonymt. En investeringsforening og en SIKAV skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan virksomheden har fulgt op på indberetningerne.		4. I § 63 a, stk. 1, indsættes som 4. pkt.: »Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere.«
<i>Stk. 2-4. ---</i>		
§ 161. Finanstilsynet påser overholdelsen af følgende:		
1-8) ---		
		5. I § 161, stk. 1, indsættes som nr. 9:— »9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer.«
<i>Stk. 2-5. ---</i>		
§ 179. Som part i forholdet til Finanstilsynet anses alene den investeringsforening, SIKAV, værdipapirfonds investeringsforvaltningsselskab eller		6. I § 179, stk. 1, ændres »eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsre-

<p>administrationsselskab eller det udenlandske investeringsinstitut, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2017/1131 af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller regler udstedt i medfør heraf jf. dog stk. 2 og 3.</p>	<p>laterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller regler udstedt i medfør heraf« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer eller regler udstedt i medfør heraf,«.</p>
<p>St. 2-4. ---</p>	
<p>§ 189. Afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til loven eller regler udstedt i medfør af loven, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2017/1131 af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller regler udstedt i medfør heraf kan af den, som afgørelsen retter sig mod, indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.</p>	<p>7. I § 189 ændres »eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer«.</p>
	<p>§ 4</p>
	<p>I lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 1767 af 27. november 2020, som ændret bl.a. ved § 4 i lov nr. 2110 af 22. december 2020, § 300 i lov nr. 1155 af 8. juni 2021 og senest ved § 8 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:</p>

<i>Lov om kapitalmarkeder</i>	
<p><i>Fodnoten.</i> Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998, EF-Tidende 1998, nr. L 166, side 45, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/34/EF af 28. maj 2001, EF-Tidende 2001, nr. L 184, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47/EF af 14. juni 2002, EF-Tidende 2002, nr. L 168, side 43, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/25/EF af 21. april 2004, EU-Tidende 2004, nr. L 142, side 12, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004, EU-Tidende 2004, nr. L 390, side 38, dele af Kommissionens direktiv 2007/14/EF af 8. marts 2007 om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i direktiv 2004/109/EF, EU-Tidende, nr. L 69, side 27, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/44/EF af 6. maj 2009, EU-Tidende 2009, nr. L 146, side 37, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/73/EU af 24. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 327, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/50/EU af 22. oktober 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 294, side 13, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/1148/EU af 6. juli 2016, EU-Tidende 2016, nr. L 194, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1. I loven er der medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning nr. 1031/2010/EU af 12. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 302, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 236/2012/EU af 14. marts 2012, EU-Tidende 2012, nr. L 86, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 648/2012/EU af 4. juli 2012, EU-Tidende 2012, nr. L 201, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 600/2014 af 15. maj 2014, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 84, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 909/2014 af 23. juli 2014, EU-Tidende, nr. L 257, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 596/2014/EU af 16. april 2014, EU-Tidende 2014, nr. L 173,</p>	<p>1. I <i>fodnoten</i> til lovens titel indsættes efter »EU-tidende 2019, nr. L 334, side 155«: »og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/338 af 16. februar 2021, EU-tidende 2021, nr. L 68, s. 14«.</p>

<p>side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/2365/EU af 25. november 2015, nr. L 337, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2016/1011/EU af 8. juni 2016, EU-Tidende 2016, nr. L 171, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1129/EU af 14. juni 2017, EU-Tidende 2017, nr. 168, side 12. Ifølge artikel 288 i EUF-Traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.</p>	
<p>§ 1. ---</p>	
<p>Stk. 2-9. ---</p>	
	<p>2. I § 1 indsættes efter stk. 9 som nyt stykke:</p> <p>»Stk. 10. Reglerne i kapitel 32 a gælder for it-operatører af detailbetalingssystemer.«</p> <p>Stk. 10 og 11 bliver herefter stk. 11 og 12.</p>
<p>Stk. 10 og 11. ---</p>	
<p>§ 3. I denne lov forstås ved:</p>	
<p>1-28) ---</p>	
	<p>3. I § 3 indsættes efter nr. 28 som nye numre:</p> <p>»29) Detailbetalingssystem: Et betalingssystem, hvormed der i væsentligt omfang udføres clearing af betalinger i danske kroner mellem fysiske personer, virksomheder og offentlige myndigheder og mellem disse personer indbyrdes, bortset fra betalinger mellem finansielle virksomheder, operatører af markedspladser, værdipapircentraler (CSD'er) og centrale modparter (CCP'er) og mellem disse personer indbyrdes.</p>

		<p>30) It-operatør af et detailbetalingssystem: En fysisk eller juridisk person, der er meddelt tilladelse efter § 180 a, til at udføre it-drift af et detailbetalingssystem.«</p> <p>Nr. 29-35 bliver herefter nr. 31-37.</p>
29-35) ---		
		<p>4. I § 3 indsættes efter nr. 35, der bliver nr. 37, som nyt nummer:</p> <p>»38) Landbrugsråvarederivater: Derivatkontrakter vedrørende produkter anført i artikel 1 og bilag I, del I til XX og XXIV/1, til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 og produkter anført i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1379/2013 om den fælles markedsordning for fiskevarer og akvakulturprodukter, om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1184/2006 og (EF) nr. 1224/2009 og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 104/2000.«</p> <p>Nr. 36 og 37 bliver herefter nr. 39 og 40.</p>
36 og 37) ---		
§ 26. ---		
Stk. 2. ---		
		<p>5. I § 26 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:—</p> <p>»Stk. 3. Årsrapporter skal udarbejdes i et fælles elektronisk rapporterings-format i overensstemmelse med Kommissionens delegerede forordning (EU) 2018/815 af 17. december</p>

	<p>2018 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder til præcisering af et fælles elektronisk rapporteringsformat.«</p> <p>Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.</p>
<i>Stk. 3 og 4. ---</i>	
<p>§ 57. For en operatør af et reguleret marked, en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD) og et registreret betalingssystem skal revisors revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten og for virksomheder med intern revision tillige den interne revisionschef's revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten indsendes til Finanstilsynet senest samtidig med indrapportering af årsrapporten til Erhvervsstyrelsen. Fører revisoren ikke en revisionsprotokol vedrørende årsrapporten, skal virksomheden indsende anden tilsvarende dokumentation.</p>	<p>6. I § 57, <i>stk. 1</i>, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:</p> <p>»For betalingssystemer, der er registreret af Danmarks Nationalbank, jf. § 180, skal revisionsprotokollaterne indsendes til Danmarks Nationalbank.«</p>
<i>Stk. 2. ---</i>	
<p>§ 58. En operatør af et reguleret marked, en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet, og en værdipapircentral (CSD) skal have en ordning, hvorefter virksomhedens ansatte gennem en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af denne lov eller regler fastsat i medfør heraf eller Den Europæiske Unions forordninger for de områder af loven, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3, og § 213, stk. 1-3 og 5, begået af virksomheden, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheden. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Virksomheden skal følge op på indbe-</p>	<p>7. I § 58, <i>stk. 1</i>, indsættes som 4. <i>pkt.</i>:</p> <p>»Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere.«</p>

retninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan virksomheden har fulgt op på indberetningerne.	
<i>Stk. 2-5. ---</i>	
<i>Overskriften. Markedspladsers offentliggørelse af oplysninger om kvaliteten af udførelsen af transaktioner</i>	8. Overskriften før § 127 a ophæves.
§ 127 a. En markedsplads skal mindst en gang om året vederlagsfrit stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter.	9. § 127 a ophæves.
<i>Stk. 2.</i> Oplysningerne nævnt i stk. 1 skal gives for alle kategorier af finansielle instrumenter og skal indeholde oplysninger om pris, omkostninger, hurtighed og sandsynlighed for udførelsen.	
§ 128. Finanstilsynet kan fastsætte regler om grænser for, hvor stor en nettoposition en person må besidde i et råvarederivat, der handles gennem handelskontrakter på en markedsplads, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn, og gennem økonomisk tilsvarende OTC-kontrakter, jf. dog stk. 2.	10. I § 128, stk. 1, ændres »et råvarederivat, der handles gennem handelskontrakter på en markedsplads« til: »landbrugsråvarederivater og kritiske eller væsentlige råvarederivater, der handles på markedspladser«, og som 2. pkt. indsættes: »Råvarederivater anses for at være kritiske eller væsentlige, hvor summen af alle slutpositionsindehaveres nettopositioner udgør størrelsen af deres åbne positioner og udgør mindst 300.000 partier i gennemsnit over en periode på et år, jf. dog stk. 2.«
<i>Stk. 2 og 3. ---</i>	
§ 129. ---	
<i>Stk. 2.</i> De positioner, der besiddes af eller på vegne af en ikkefinansiel enhed, og som objektivt kan måles til at reducere risici, der er direkte knyttet til den ikkefinansielle enheds forretningsmæssige aktivitet, skal ikke medregnes i opgørelsen af en persons nettoposition som nævnt i stk. 1.	11. § 129, stk. 2, affattes således: »Stk. 2. Følgende positioner skal ikke medregnes i opgørelsen af en persons nettoposition som nævnt i stk. 1: 1) Positioner, der besiddes af eller på vegne af en ikkefinansiel enhed, og som reducerer de

		<p>risici, der er direkte knyttet til den ikkefinansielle enheds forretningsmæssige aktivitet.</p> <p>2) Positioner, der besiddes af eller på vegne af en finansiel enhed, der indgår i en overvejende kommerciel koncern, såfremt den finansielle enhed handler på vegne af en ikkefinansiell enhed i koncernen, og positionerne reducerer de risici, der er knyttet til den pågældende ikkefinansielle enheds forretningsmæssige aktivitet.</p> <p>3) Positioner, der besiddes af finansielle og ikkefinansielle modparter, og som hidrører fra transaktioner, der er indgået for at opfylde en forpligtelse til at tilføre en markedsplads likviditet.</p> <p>4) Værdipapirer som nævnt i § 4, nr. 1, litra c, der vedrører en råvare eller et underliggende aktiv som nævnt i § 4, nr. 10.«</p>
<p>§ 130. En operatør af en markedsplads, hvorpå der handles med råvarederivater, skal foretage positionsforvaltningskontrol. Operatøren kan i den forbindelse</p>		
1) ---		
2)	<p>kræve oplysninger og relevant dokumentation fra en fysisk eller juridisk person om størrelsen af og formålet med en indgået position eller eksponering og oplysninger om direkte eller indirekte ejere, eventuelle tilknyttede aftalte ordninger og eventuelle aktiver eller passiver i det underliggende marked,</p>	<p>12. I § 130, stk. 1, nr. 2, indsættes efter »det underliggende marked,«: »herunder positioner i råvarederivater, der er baseret på samme underliggende råvare og har samme karakteristika på andre markedspladser og gennem økonomisk tilsvarende OTC-kontrakter via medlemmer og deltagere,«.</p>
3-5)		
Stk. 2 og 3. ---		
§ 132. ---		

	<p>13. I § 132 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke: »Stk. 2. Kravet i stk. 1 om positionsrapportering finder ikke anvendelse på øvrige værdipapirer, som er nævnt i § 4, nr. 1 litra c, der vedrører en råvare eller et underliggende aktiv som nævnt i § 4, nr. 10.«</p> <p>Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.</p>
Stk. 2-4. ---	
Overskriften. Systematiske internalisatorers og prisstilleres offentliggørelse af oplysninger om kvaliteten af udførelsen af transaktioner	14. Overskriften for § 140 a ophæves.
§ 140 a. En systematisk internalisator, jf. § 141, skal mindst en gang om året vederlagsfrit stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter.	15. § 140 a ophæves.
Stk. 2. Et fondsmæglerselskab, der er prisstiller, skal mindst én gang om året vederlagsfrit stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter. 1. pkt. gælder dog ikke i forhold til de finansielle instrumenter, der er omfattet af handelsforpligtelsen i artikel 23 og 28 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.	
Stk. 3. Oplysningerne nævnt i stk. 1 og 2 skal gives for alle kategorier af finansielle instrumenter og skal indeholde oplysninger om pris, omkostninger, hurtighed og sandsynlighed for udførelsen.	
§ 177. ---	
Stk. 2. ---	
	16. I § 177 indsættes som stk. 3:

	<p>»Stk. 3. Udøver et udenlandsk betalingssystem virksomhed i Danmark, kan Finanstilsynet, når betingelserne i stk. 2 er opfyldt, kræve, at det udenlandske betalingssystem skal etablere en virksomhed med hjemsted i Danmark og udøve sin virksomhed under dansk ret, jf. § 178, stk. 1, nr. 1, hvorefter det kan registreres efter stk. 1, 1. pkt.«</p>
§ 178. ---	
Stk. 2. ---	
	<p>17. I § 178 indsættes som <i>stk. 3</i>:</p> <p>»Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte krav til et registreret betalingssystems kapitalgrundlag og stille krav om, at det udfærdiger en genopretningsplan, der er tilstrækkelig til at sikre kontinuiteten i dets kritiske operationer.«</p>
	<p>18. Efter kapitel 32 indsættes:</p> <p style="text-align: center;">»Kapitel 32 a</p> <p style="text-align: center;"><i>It-drift af et detailbetalingssystem</i></p> <p>§ 180 a. It-drift af et detailbetalingssystem, der opfylder betingelserne i § 177, stk. 2, må ikke påbegyndes, før Finanstilsynet har meddelt it-operatøren tilladelse hertil.</p> <p>Stk. 2. Tilladelse efter stk. 1 meddeles, når</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) it-operatøren har etableret en virksomhed med hjemsted i Danmark, 2) medlemmer af ansøgerens bestyrelse og direktion eller indehaveren af en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, opfylder kravene i §§ 180 e og f, og

- 3) ansøgeren opfylder kravene i §§ 180 c-i.

Stk. 3. En ansøgning om tilladelse efter stk. 1 skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets vurdering af, om ansøgeren på tidspunktet for tilladelsen opfylder kravene i §§ 180 c-i, herunder en driftsplan for it-driften af detailbetalingssystemet, en organisationsplan, forretningsgange for it-driften af detailbetalingssystemet, politikker for it-sikkerhed og -risikostyring og beredskabs- og forretningskontinuitetsplaner. Påtænker en virksomhed at outsource væsentlige processer, tjenesteydelser eller aktiviteter, skal ansøgningen også indeholde en outsourcingpolitik.

Stk. 4. Tilladelse eller afslag på tilladelse skal meddeles ansøgeren senest 6 måneder efter modtagelse af en fuldstændig ansøgning. Finanstilsynet skal uanset 1. pkt. træffe afgørelse senest 12 måneder efter ansøgningens modtagelse. Har Finanstilsynet ikke senest 6 måneder efter modtagelse af en fuldstændig ansøgning om tilladelse truffet afgørelse, kan ansøgeren indbringe sagen for domstolene.

Stk. 5. Drives en it-operatør af et detailbetalingssystem som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion, finder stk. 2, nr. 1, og stk. 3 tilsvarende anvendelse for den eller de ledelsesansvarlige.

§ 180 b. Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse efter § 180 a, når

- 1) it-operatøren udtrykkeligt giver afkald på at gøre brug af tilladelsen,
- 2) it-driften af detailbetalingssystemet ikke er påbegyndt senest 12 måneder efter, at tilladelsen er meddelt,

- 3) it-driften af detailbetalingssystemet ikke udøves i en periode på over 6 måneder,
- 4) it-operatøren har opnået tilladelsen ved brug af urigtige erklæringer eller på anden uretmæssig vis,
- 5) it-operatøren ikke længere opfylder de betingelser, hvorpå tilladelsen blev meddelt,
- 6) der er rejst tiltale mod indehaveren af en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 180 e, stk. 1, nr. 3, eller
- 7) it-operatøren groft eller gentagne gange tilsidesætter sine pligter efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf eller påbud i henhold til kapitel 37.

Stk. 2. Inddragelse af tilladelse i henhold til stk. 1, nr. 5, på baggrund af manglende opfyldelse af kravene i § 180 e, stk. 1, nr. 2-5, eller § 180 f og inddragelse af tilladelse i henhold til stk. 1, nr. 6, kan af indehaveren af en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet senest 4 uger efter, at inddragelse af tilladelse er meddelt den pågældende. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

§ 180 c. Bestyrelsen i en it-operatør af et detailbetalingssystem skal sikre en effektiv og forsvarlig ledelse af it-operatøren. Bestyrelsen skal herunder vurdere, om direktionen varetar

ger sine opgaver i forbindelse med it-driften af detailbetalingssystemet på en betryggende måde og i overensstemmelse med it-operatørens forpligtelser i medfør af § 180 g.

Stk. 2. Drives en it-operatør af et detailbetalingssystem som en juridisk person uden en bestyrelse, finder stk. 1 tilsvarende anvendelse for det øverste ledelsesorgan.

Stk. 3. Drives en it-operatør af et detailbetalingssystem som enkeltmandsvirksomhed, skal indehaveren sikre en effektiv og forsvarlig ledelse af it-operatøren.

§ 180 d. Bestyrelsen i en it-operatør af et detailbetalingssystem skal sikre, at dens medlemmer har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå it-operatørens aktiviteter og de hermed forbundne risici, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. Drives en it-operatør af et detailbetalingssystem som en juridisk person uden en bestyrelse, finder stk. 1 tilsvarende anvendelse for det øverste ledelsesorgan.

Stk. 3. Stk. 1. gælder ikke for it-operatører af detailbetalingssystemer, der er enkeltmandsvirksomheder.

§ 180 e. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en it-operatør af et detailbetalingssystem eller indehaveren af en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed,

- 1) skal have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen,
- 2) skal have tilstrækkeligt godt omdømme og kunne udvise hæderlighed, integritet og

tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelsen af hvervet eller stillingen,

- 3) må ikke være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde,
- 4) må ikke have indgivet begæring om eller være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering, og
- 5) må ikke have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en it-operatør af et detailbetalingssystem skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold som nævnt i stk. 1 i forbindelse med indtræden i virksomhedens ledelse og om forhold som nævnt i stk. 1, nr. 2-5, hvis forholdene efterfølgende ændres. En it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold som nævnt i stk. 1 i forbindelse med ansøgning om tilladelse, jf. § 180 a, og om forhold som nævnt i stk. 1, nr. 2-5, hvis forholdene efterfølgende ændres.

Stk. 3. Drives en it-operatør af et detailbetalingssystem som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, finder stk. 1 og 2 tilsvarende anvendelse for den eller de ledelsesansvarlige.

§ 180 f. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en it-operatør af et detailbetalingssystem eller indehaveren af en it-operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmands-

	<p>virksomhed, skal afsætte tilstrækkelig tid til at varetage hvervet eller stillingen i den pågældende it-operatør.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Drives en it-operatør af et detailbetalingssystem som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, finder stk. 1 tilsvarende anvendelse for den eller de ledelsesansvarlige.</p> <p>§ 180 g. En it-operatør af et detailbetalingssystem er ansvarlig for, at it-driften af det pågældende detailbetalingssystem udføres på en betryggende måde.</p> <p><i>Stk. 2.</i> En it-operatør af et detailbetalingssystem skal</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) kunne styre de risici, som it-driften af detailbetalingssystemet indebærer, herunder kunne påvise alle væsentlige risici, og indføre effektive foranstaltninger til at modvirke disse risici, og 2) have betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området. <p><i>Stk. 3.</i> Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger, som en it-operatør af et detailbetalingssystem skal træffe for at have betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området, jf. stk. 2, nr. 2.</p> <p>§ 180 h. Finanstilsynet fastsætter bestemmelser om intern it-revision og om systemrevisionens gennemførelse for en it-operatør af et detailbetalingssystem.</p> <p>§ 180 i. §§ 56-58 a og § 62 finder tilsvarende anvendelse for en it-operatør af et detailbetalingssystem.«</p>

<p>§ 212. Finanstilsynet fører tilsyn med operatører af en markedsplads, godkendte offentliggørelsesordninger (APA) og godkendte indberetningsmekanismer (ARM), der er meddelt tilladelse i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og har en undtagelse i overensstemmelse med forordningens artikel 2, stk. 3, centrale modparter (CCP'er), værdipapircentraler (CSD'er), kontoførende institutter, registrerede betalingssystemer samt administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks, jf. dog stk. 3.</p>	<p>19. I § 212, stk. 1, indsættes efter »registrerede betalingssystemer«: »og it-operatører af detailbetalingssystemer«.</p>
<p><i>Stk. 2 og 3. ---</i></p>	
	<p>20. I § 212 indsættes som <i>stk. 4</i>:</p> <p>»<i>Stk. 4.</i> Erhvervsministeren vurderer i henhold til artikel 23 b, stk. 5, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1011 af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater, om et erstatningsbenchmark ikke længere afspejler eller afviger væsentligt fra det underliggende marked eller den økonomiske realitet, som det ophørende benchmark er beregnet til at måle, og om anvendelsen af erstatningsbenchmarket kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet.«</p>
<p>§ 214. ---</p>	
<p><i>Stk. 2.</i> Finanstilsynet kan kræve, at revisorer for fondsmæglerselskaber, operatører af en markedsplads og , godkendte offentliggørelsesordninger (APA) og godkendte indberetningsmekanismer (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet, samt revisorer, der reviderer eller udfører andre revisionsopgaver for udstedere, udbydere af omsættelige værdipapirer eller personer, der anmoder om optagelse til handel på en markedsplads, fremlægger oplysninger, der skøn-</p>	<p>21. I § 214, stk. 2, 1. pkt., ændres »og godkendte indberetningsmekanismer (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,« til: », godkendte indberetningsmekanismer (ARM), der er undtaget fra Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet, og it-operatører af et detailbetalingssystem«.</p>

<p>nes at være nødvendige for Finanstilsynets afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3, og § 213, stk. 1-3 og 5. Finanstilsynet kan endvidere kræve dokumenter udleveret fra revisor til brug for Finanstilsynets afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af reglerne i kapitel 5 og 7 og § 213.</p>	
<p><i>Stk. 3-6. ---</i></p>	
<p>§ 221. Finanstilsynet kan påbyde en it-operatør af et reguleret marked at afsætte en direktør i virksomheden inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis direktøren efter § 68, stk. 1, nr. 2-5, eller § 69 ikke kan varetage stillingen.</p>	<p>22. I § 221, stk. 1, stk. 4, 1. pkt., og stk. 9, indsættes efter »en it-operatør af et reguleret marked«: »eller en it-operatør af et detailbetalingsystem«.</p> <p>23. I § 221, stk. 1 og 2, ændres »eller § 69« til: »§ 69 eller § 180 e, stk. 1, nr. 2-5, eller § 180 f«.</p>
<p><i>Stk. 2.</i> Finanstilsynet kan påbyde et medlem af bestyrelsen i en it-operatør af et reguleret marked eller i en udbyder af dataindberetningstjenester at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis bestyrelsesmedlemmet efter § 68, stk. 1, nr. 2-5, eller § 69 ikke kan varetage hvervet.</p>	<p>23. I § 221, stk. 1 og 2, ændres »eller § 69« til: »§ 69 eller § 180 e, stk. 1, nr. 2-5, eller § 180 f«.</p> <p>24. I § 221, stk. 2, og stk. 4, 3. pkt., indsættes efter »en it-operatør af et reguleret marked«: »eller i en it-operatør af et detailbetalingssystem«.</p>
<p><i>Stk. 3. ---</i></p>	
<p><i>Stk. 4.</i> Finanstilsynet kan påbyde en it-operatør af et reguleret marked at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod direktøren i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 68, stk. 1, nr. 3. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af bestyrelsen i en it-operatør af et reguleret marked at nedlægge sit hverv. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.</p>	<p>22. I § 221, stk. 1, stk. 4, 1. pkt., og stk. 9, indsættes efter »en it-operatør af et reguleret marked«: »eller en it-operatør af et detailbetalingsystem«.</p> <p>24. I § 221, stk. 2, og stk. 4, 3. pkt., indsættes efter »en it-operatør af et reguleret marked«: »eller i en it-operatør af et detailbetalingssystem«.</p> <p>25. I § 221, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »§ 68, stk. 1, nr. 3«: »eller § 180 e, stk. 1, nr. 3,«.</p>

	26. I § 221, stk. 4, 1. pkt., ændres »denne lov eller anden finansiell lovgivning,« til: »den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning,«.
<i>Stk. 5.</i> Varigheden af påbud meddelt efter stk. 2 på baggrund af § 68, stk. 1, nr. 2, 4 eller 5, eller § 69 eller efter stk. 3 på baggrund af § 70, stk. 1, skal fremgå af påbuddet.	27. I § 221, stk. 5, ændres »eller § 69« til: »§ 69, § 180 e, stk. 1, nr. 2, 4 eller 5, eller § 180 f,«.
<i>Stk. 6.</i> Påbud meddelt efter stk. 1-4 kan af operatøren af et reguleret marked og den person, som påbuddet vedrører, forlanges indbragt for domstolene af Finanstilsynet. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden 4 uger efter at påbuddet er meddelt den pågældende. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.	28. I § 221, stk. 6, 1. pkt., indsættes efter »operatøren af et reguleret marked«: », it-operatøren af et detailbetalingssystem«.
<i>Stk. 7.</i> ---	
<i>Stk. 8.</i> Har operatøren af et reguleret marked ikke afsat direktøren inden for den fastsatte frist, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 60, stk. 1, nr. 5. Finanstilsynet kan endvidere inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 60, stk. 1, nr. 5, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et påbud meddelt i medfør af stk. 2-4.	29. I § 221, stk. 8, 1. pkt., indsættes efter »operatøren af et reguleret marked«: »eller it-operatøren af et detailbetalingssystem«, og efter »§ 60, stk. 1, nr. 5«: » og § 180 b, stk. 1, nr. 5,«. 30. I § 221, stk. 8, 2. pkt., indsættes efter »§ 60, stk. 1, nr. 5,«: » og § 180 b, stk. 1, nr. 5,«
<i>Stk. 9.</i> Drives en it-operatør af et reguleret marked eller en udbyder af dataindberetningstjenester som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, finder stk. 1-8 tilsvarende anvendelse på den eller de ledelsesansvarlige.	22. I § 221, stk. 1, stk. 4, 1. pkt., og stk. 9, indsættes efter »en it-operatør af et reguleret marked«: »eller en it-operatør af et detailbetalingssystem«.
§ 224. ---	
<i>Stk. 2 og 3.</i> ---	

<p><i>Stk. 4.</i> Fortrolige oplysninger kan videregives under en civil retssag, når en operatør af en markedsplads, »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), et registreret betalingssystem eller andre omfattet af denne lov er erklæret konkurs eller trådt i likvidation og oplysningerne ikke vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde de pågældende personer eller andre omfattet af denne lov.</p>	<p>31. I § 224, <i>stk. 4</i>, indsættes efter »et registreret betalingssystem«: », en it-operatør af et detailbetalingssystem«.</p>
<p><i>Stk. 5.</i> ---</p>	
<p>§ 225. § 224, <i>stk. 1</i>, er ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til:</p>	
<p>1-7) ---</p>	
<p>8) Folketingets stående udvalg vedrørende generelle økonomiske forhold i en operatør af en markedsplads, en udbyder af dataindberetningstjenester, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD) og et registreret betalingssystem, for så vidt angår krisehåndtering af virksomhederne, når der træffes beslutning om, hvorvidt staten skal yde garanti eller stille midler til rådighed. Tilsvarende gælder i forbindelse med den parlamentariske kontrol i sager omfattet af 1. pkt.</p>	<p>32. I § 225, <i>stk. 1, nr. 8, 1. pkt.</i>, og <i>nr. 12, § 226, nr. 6 og 11</i>, og § 227, <i>nr. 5</i>, ændres »og et registreret betalingssystem« til: », et registreret betalingssystem og en it-operatør af et detailbetalingssystem«.</p>
<p>9) ---</p>	
<p>10) Interessenter, herunder myndigheder, involveret i forsøg på at redde en nødlidende operatør af en markedsplads, en udbyder af dataindberetningstjenester, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD) eller et registreret betalingssystem, når Finanstilsynet har modtaget et</p>	<p>33. I § 225, <i>stk. 1, nr. 10</i>, ændres »eller et registreret betalingssystem« til: », et registreret betalingssystem eller en it-operatør af et detailbetalingssystem«.</p>

	mandat fra erhvervsministeren, på betingelse af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor.	
11) ---		
12)	Personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for en operatør af en markedsplads, en udbyder af dataindberetningstjenester, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD) og et registreret betalingssystem eller for andre omfattet af denne lov, på betingelse af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelse af deres opgaver, jf. dog § 228, stk. 2.	32. I § 225, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., og nr. 12, § 226, nr. 6 og 11, og § 227, nr. 5, ændres »og et registreret betalingssystem« til: », et registreret betalingssystem og en it-operatør af et detailbetalingssystem«.
13-17) ---		
Stk. 2. ---		
§ 226. § 224, stk. 1, er endvidere ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til:		
1-5) ---		
6)	Myndigheder, der fører tilsyn med personer i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for en operatør af en markedsplads, en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD) og et registreret betalingssystem, på betingelse af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver.	32. I § 225, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., og nr. 12, § 226, nr. 6 og 11, og § 227, nr. 5, ændres »og et registreret betalingssystem« til: », et registreret betalingssystem og en it-operatør af et detailbetalingssystem«.

7-10) ---		
11)	Ministre med ansvar for den finansielle lovgivning i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, i forbindelse med krisehåndtering af en operatør af en markedsplads, en udbyder af dataindberetningstjenester, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD) og et registreret betalingssystem, hvis virksomhed har væsentlig betydning for den finansielle stabilitet i det pågældende land.	32. I § 225, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., og nr. 12, § 226, nr. 6 og 11, og § 227, nr. 5, ændres »og et registreret betalingssystem« til: », et registreret betalingssystem og en it-operatør af et detailbetalingssystem«.
12-16) ---		
	§ 227. § 224, stk. 1, er ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til:	
1-4) ---		
5)	Myndigheder, der fører tilsyn med personer i lande uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for en operatør af en markedsplads, en udbyder af dataindberetningstjenester, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD) og et registreret betalingssystem eller for andre omfattet af denne lov, jf. dog § 228.	32. I § 225, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., og nr. 12, § 226, nr. 6 og 11, og § 227, nr. 5, ændres »og et registreret betalingssystem« til: », et registreret betalingssystem og en it-operatør af et detailbetalingssystem«.
6-8) ---		
	§ 242. Videregiver en operatør af en markedsplads, en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet, en central modpart (CCP), en vær-	34. I § 242 indsættes efter »en værdipapircentral (CSD)«: », en it-operatør af et detailbetalingssystem«.

<p>dipapircentral (CSD) eller administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks oplysninger om virksomheden, og er oplysningerne kommet offentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at offentliggøre berigtigende oplysninger inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende og Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan have skadevirkning for virksomhedens kunder, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå finansielle instrumenter udstedt af virksomheden handles, markedets ordentlige funktion eller den finansielle stabilitet generelt.</p>	
<p>§ 246. Følgende fysiske og juridiske personer skal betale afgift til Finanstilsynet:</p>	
<p>1-9) ---</p>	
	<p>35. I § 246, stk. 1, indsættes som nr. 10: – »10) It-operatører af et detailbetalingssystem.«</p>
<p>Stk. 2. ---</p>	
<p>§ 247. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde overtrædelse af § 9, stk. 1, § 23, stk. 1, § 24, § 25, 1. pkt., § 26, stk. 1 og 3, § 27, stk. 1 og 3, § 29, stk. 1 og 3, §§ 30-33, § 34, stk. 1 og 2, § 35, stk. 1 og 2, § 38, stk. 1, § 39, stk. 1, §§ 40, 45 og 47, § 50, stk. 2, § 51, stk. 1, § 53, § 54, § 56, stk. 1 og 3, § 58, stk. 1 og 4, § 58 a, § 59, stk. 1, § 61, stk. 3, § 63, § 64, stk. 1 og 3, § 65, stk. 1-6, § 66, stk. 1 og 2, § 67, § 68, stk. 2 og 3, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, §§ 71, 73, 75 og 76, § 77, stk. 2, § 78, stk. 1-3, §§ 79-82, § 86, stk. 1, § 88, § 89, stk. 1 og 2, §§ 90-93, 95 og 98-101, § 102, stk. 1, § 103, stk. 1, §§ 104, 106 og 107, § 108, stk. 1-3, § 109, § 110, stk. 1, § 111, stk. 1, § 114, § 115, stk. 1-4, § 116, § 117, stk. 2-4, §§ 118-120, § 121, stk. 1, §§ 122-125 og 127 a, § 129, stk. 1, § 130, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, § 131, § 132, stk. 1 og 4, §§ 133-135, § 136,</p>	<p>36. I § 247, stk. 1, udgår »127 a,« og », § 140 a«.</p> <p>37. I § 247, stk. 1, indsættes efter »§§ 140, 140 a«: », § 180 a, stk. 1, § 180 e, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, «, og »§ 26, stk. 1 og 3« ændres til: »§ 26, stk. 1, 3 og 4«, og »§ 132, stk. 1 og 4« ændres til: »§ 132, stk. 1 og 5«.</p>

stk. 1, 4 og 5, § 137, stk. 1, § 139, stk. 1, 3-5 og 7, §§ 140, 140 a og 241.	
<i>Stk. 2. ---</i>	
<p>§ 254. En operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, et kontoførende institut, en administrator eller stiller af benchmarks, en udsteder, en udbyder, en person, der anmoder om optagelse af værdipapirer til handel på et reguleret marked, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær, der undlader at efterkomme et påbud fra Finanstilsynet givet i medfør af § 220 eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. 1. pkt. gælder tilsvarende for påbud til et registreret betalingssystem udstedt af Danmarks Nationalbank, jf. § 180.</p>	<p>38. I § 254, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »et registreret betalingssystem«: », en it-operatør af et detailbetalingssystem«.</p>
<p><i>Stk. 2.</i> Med bøde straffes et bestyrelsesmedlem i en operatør af et reguleret marked, der ikke efterkommer et påbud, der er givet efter § 221, stk. 2 og 3 og stk. 4, 3. pkt.</p>	<p>39. I § 254, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »en operatør af et reguleret marked«: »eller i en it-operatør af et detailbetalingssystem«.</p>
<p><i>Stk. 3.</i> Giver en person, der er knyttet til en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en udbyder af dataindberetningstjenester, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, et kontoførende institut, en administrator eller stiller af benchmarks, en udsteder, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær, urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen, Danmarks Nationalbank eller anden offentlig myndighed, straffes den pågældende med bøde eller fængsel indtil</p>	<p>40. I § 254, stk. 3, og § 256, stk. 1, indsættes efter »et registreret betalingssystem,«: »en it-operatør af et detailbetalingssystem,«.</p>

4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.	
<p>§ 256. Undlader en direktør, et bestyrelsesmedlem eller en revisor hos en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, et kontoførende institut, en administrator eller stiller af benchmarks, en udsteder, en udbyder, en person, der anmoder om optagelse af værdipapirer til handel på et reguleret marked, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær at efterkomme de pligter, der efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, forordninger nævnt i § 211, stk. 2, eller regler udstedt i medfør heraf påhviler dem eller pålægges dem af Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen eller, når der er tale om et registreret betalingssystem, Danmarks Nationalbank, kan Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen henholdsvis Danmarks Nationalbank som tvangsmiddel pålægge de pågældende daglige eller ugentlige bøder.</p>	<p>40. I § 254, stk. 3, og § 256, stk. 1, indsættes efter »et registreret betalingssystem,«: »en it-operatør af et detailbetalingssystem,«.</p>
Stk. 2. ---	
<p>Stk. 3. Undlader en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af dataindberetningstjenester at efterkomme et påbud meddelt i medfør af § 221, stk. 1 og stk. 4, 1. pkt., kan operatøren af det regulerede marked pålægges daglige eller ugentlige tvangsbøder.</p>	<p>41. I § 256, stk. 3, indsættes efter »en operatør af et reguleret marked«: »eller en it-operatør af et detailbetalingssystem«.</p>
	§ 5
	<p>I hvidvaskloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1062 af 19. maj 2021, som ændret ved § 302 i lov nr. 1155 af 8. juni 2021 og § 7 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:</p>

<i>Hvidvaskloven</i>		
§ 1. Denne lov finder anvendelse på følgende virksomheder og personer:		1. I § 1, stk. 1, indsættes efter »følgende virksomheder og personer«: », herunder filialer, distributører og agenter af disse her i landet«.
1-8) ---		
9)	Udenlandske virksomheders filialer, distributører og agenter her i landet, der udøver virksomhed efter nr. 1-7, 10 og 11.	2. § 1, stk. 1, nr. 9, ophæves. Nr. 10-27 bliver herefter nr. 9-26.
10-16) ---		
17)	Virksomheder og personer, der i øvrigt erhvervsmæssigt leverer samme ydelser som de i nr. 14-16 nævnte persongrupper, herunder revisorer, som ikke er godkendt i henhold til revisorloven, skatterådgivere, eksterne bogholdere og enhver anden person, der forpligter sig til at yde hjælp, bistand eller rådgivning om skatteanliggender som sin vigtigste erhvervsmæssige virksomhed.	3. I § 1, stk. 1, nr. 17, og § 2, nr. 12, ændres »nr. 14-16« til: »nr. 13-15«.
18-27) ---		
<i>Stk. 2-5. ---</i>		
<i>Stk. 6.</i> Finanstilsynet kan for virksomheder og personer omfattet af stk. 1, nr. 8 og 19, fastsætte regler om, at loven helt eller delvis ikke finder anvendelse på virksomheder og personer, der alene udøver finansiel aktivitet i begrænset omfang.		4. I § 1, stk. 6, ændres »19« til: »18«.
<i>Stk. 7. ---</i>		
§ 2. I denne lov forstås ved:		
1-3) ---		
4)	Korrespondentforbindelse:	

	a) ---	
	b) En forbindelse mellem en virksomhed omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-13 eller 19, (korrespondenten) til en anden virksomhed omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-13 eller 19, (respondenten), hvor der leveres lignende ydelser, herunder forbindelser indgået med henblik på værdipapirtransaktioner eller overførsler af midler.	5. To steder i § 2, nr. 4, <i>litra b</i> , ændres »nr. 1-13 eller 19« til: »nr. 1-12 eller 18«.
5-10) ---		
11)	Tomt bankselskab: En virksomhed, der driver virksomhed svarende til virksomheder omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-11 og 19, der ikke er fysisk til stede i det land, hvor den har hjemsted, ikke ledes eller administreres i det pågældende land, og som ikke indgår i en reguleret finansiel koncern.	6. I § 2, nr. 11, ændres »nr. 1-11 og 19« til: »nr. 1-10 eller 18«.
12)	Udbyder af tjenesteydelser til virksomheder: 67 Enhver, som ikke er omfattet af § 1, stk. 1, nr. 14-16, når denne erhvervsmæssigt udøver følgende virksomhed:	3. I § 1, stk. 1, nr. 17, og § 2, nr. 12, ændres »nr. 14-16« til: »nr. 13-15«.
	a-e) ---	
13-20) ---		
§ 7. ---		
	Stk. 2. Den daglige ledelse i virksomheder omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19 og 23-27, skal udpege en ansat, der har fuldmagt til at træffe beslutninger på vegne af virksomheden i henhold til § 8, stk. 2, § 17, stk. 2, nr. 5, § 18, stk. 3, og § 19, stk. 1, nr. 3. Personen kan være medlem af virksomhedens daglige ledelse. Personen skal have tilstrækkeligt kendskab til virksomhedens risi-	7. I § 7, stk. 2, 1. pkt., ændres »10, 11, 19 og 23-27« til: »9, 10, 18 og 22-26, dog ikke disses filialer, distributører og agenter her i landet«.

<p>ko for hvidvask og terrorfinansiering til at kunne træffe beslutninger, der kan påvirke virksomhedens risikoeksponering. Personen skal endvidere have et tilstrækkelig godt omdømme og må ikke have udvist en adfærd, der giver grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig måde.</p>	
<p><i>Stk. 3.</i> Erhvervsministeren og skatteministeren kan inden for deres respektive ressortområder fastsætte regler om undtagelser fra kravene i stk. 1. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om undtagelser fra kravene i stk. 1 i forhold til advokater, jf. § 1, stk. 1, nr. 14. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om undtagelser for kravene i stk. 2.</p>	<p>8. I § 7, <i>stk. 3, 2. pkt.</i>, ændres »nr. 14« til: »nr. 13«.</p>
<p>§ 8. ---</p>	
<p><i>Stk. 2.</i> ---</p>	
<p><i>Stk. 3.</i> Den daglige ledelse i virksomheder, som er omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-7, og som i henhold til anden lovgivning er forpligtet til at have en compliancefunktion, skal udpege en complianceansvarlig på ledelsesniveau, som skal kontrollere og vurdere, om forretningsgangene i henhold til stk. 1 og de foranstaltninger, der træffes for at afhjælpe eventuelle mangler, er effektive, og kontrollere, at virksomheden underretter Hvidvasksekretariatet, jf. § 26, stk. 1.</p>	<p>9. I § 8, stk. 3 og 4, indsættes efter »1-7, «: »dog ikke disses filialer, distributører og agenter her i landet,«.</p>
<p><i>Stk. 4.</i> Bestyrelser i virksomheder, som er omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-7, og som har en intern revision eller intern audit, og bestyrelser i andre virksomheder, der er omfattet af § 1, stk. 1, og som i henhold til anden lovgivning er underlagt krav om en intern revision eller intern audit, skal sikre, at den interne revision eller interne audit vurderer, hvorvidt virksomhedens politikker, forretningsgange og kontroller, jf. kravene i denne lov og regler udstedt i medfør heraf, er tilrettelagt og fungerer på betryggende vis.</p>	<p>9. I § 8, stk. 3 og 4, indsættes efter »1-7, «: »dog ikke disses filialer, distributører og agenter her i landet,«.</p>
<p><i>Stk. 5.</i> Virksomheder skal, hvor det vurderes relevant, udpege et medlem af direktionen, der er an-</p>	<p>10. I § 8, <i>stk. 5</i>, indsættes efter »virksomheder«: », dog ikke disses filialer, distributører og agenter her i landet,«.</p>

svarlig for virksomhedens gennemførelse af kravene i denne lov og regler udstedt i medfør heraf.	
<i>Stk. 6. ---</i>	
§ 14. ---	
<i>Stk. 2-5. ---</i>	
<i>Stk. 6. Stk. 5 finder ikke anvendelse for advokater, når de fastslår en klients retsstilling eller forsvarer eller repræsenterer denne under eller i forbindelse med en retssag, herunder rådgiver om at indlede eller undgå et sagsanlæg. De personer og virksomheder, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 14-17, er, når de bistår en advokat i de situationer som nævnt i 1. pkt., undtaget fra kravet i stk. 5 i samme omfang som den advokat, de bistår.</i>	11. I § 14, stk. 6, 2. pkt., og § 27, stk. 3, ændres »nr. 14-17« til: »nr. 13-16«.
§ 27. ---	
<i>Stk. 2. Revisorer som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 15, er undtaget fra pligten i § 26 til at foretage underretning på baggrund af oplysninger, som disse modtager fra eller indhenter om en klient, når de repræsenterer en klient i Landsskatteretten. Undtagelsen i 1. pkt. gælder, uanset om oplysningerne modtages før, under eller efter sagen.</i>	12. I § 27, stk. 2, 1. pkt., ændres »nr. 15« til: »nr. 14«.
<i>Stk. 3. Virksomheder og personer som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 14-17, er, når de bistår en advokat før, under og efter en retssag eller bistår med at fastslå en klients retsstilling, undtaget fra pligten til at underrette i samme omfang som den advokat, de bistår, jf. stk. 1.</i>	11. I § 14, stk. 6, 2. pkt., og § 27, stk. 3, ændres »nr. 14-17« til: »nr. 13-16«.
<i>Stk. 4. ---</i>	
§ 35. Virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 5, 8 og 11, for så vidt angår alternative investeringsfonde, og nr. 13-20 og 22-24, skal have en ordning, hvor deres ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af denne lov og regler udstedt i medfør heraf. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages ano-	13. I § 35, stk. 1, 1. pkt., § 35 a, stk. 1, og § 36, stk. 1, 1. pkt., ændres »og 11« til: »og 10«. 14. I § 35, stk. 1, indsættes som 4. pkt.: »Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere.«

<p>nymt. Virksomheder og personer skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan virksomhederne eller personer har fulgt op på indberetningerne.</p>	<p>15. I § 35, stk. 1, 1. pkt., og § 36, stk. 1, 1. pkt., ændres »nr. 13-20 og 22-24« til: »nr. 12-19 og 21-26«.</p>
<p>Stk. 2-4. ---</p>	
<p>§ 35 a. Indgår en virksomhed eller personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 5, 8 og 11, for så vidt angår alternative investeringsfonde, og nr. 13-20, og en ansat eller tidligere ansat en aftale om en tavsheds klausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte eller tidligere ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af denne lov og regler udstedt i medfør heraf til offentlige myndigheder.</p>	<p>13. I § 35, stk. 1, 1. pkt., § 35 a, stk. 1, og § 36, stk. 1, 1. pkt., ændres »og 11« til: »og 10«.</p> <p>16. I § 35 a, stk. 1, ændres »nr. 13-20« til: »nr. 12-19«.</p>
<p>Stk. 2. ---</p>	
<p>§ 36. Virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 5, 8 og 11, for så vidt angår alternative investeringsfonde, og nr. 13-20 og 22-24, må ikke udsætte den ansatte eller den tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet virksomhedens eller personens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af denne lov og regler udstedt i medfør heraf til en tilsynsmyndighed eller til en ordning i virksomheden. Det samme gælder ved fastsættelse, tildeling og udbetaling af variabel løn til ansatte eller tidligere ansatte.</p>	<p>13. I § 35, stk. 1, 1. pkt., § 35 a, stk. 1, og § 36, stk. 1, 1. pkt., ændres »og 11« til: »og 10«.</p> <p>15. I § 35, stk. 1, 1. pkt., og § 36, stk. 1, 1. pkt., ændres »nr. 13-20 og 22-24« til: »nr. 12-19 og 21-26«.</p>
<p>Stk. 2-4. ---</p>	
<p>§ 38. ---</p>	
<p>Stk. 2. ---</p>	
<p>Stk. 3. Oplysninger om, at der er givet underretning efter § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter § 25, stk. 1, kan videregives mellem virksomheder i koncerner omfattet af §</p>	<p>17. I § 38, stk. 3, ændres »nr. 1-13, 19 eller 23-27« til: »nr. 1-12, 18 eller 22-26«.</p>

1, stk. 1, nr. 1-13, 19, eller 23-27, og andre virksomheder i koncernen, der har hjemsted eller er hjemmehørende i et EU- eller EØS-land.	
<i>Stk. 4. ---</i>	
<i>Stk. 5.</i> Oplysninger om, at der er givet underretning efter § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter § 25, stk. 1, kan videregives mellem virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 14, 15 og 17, og lignende virksomheder, der har hjemsted eller er hjemmehørende i et EU- eller EØS-land eller i et tredjeland, der opfylder kravene i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, hvis både den person, der videregiver oplysningerne, og den person, oplysningerne videregives til, har fælles ejerskab, fælles ledelse eller fælles kontrol med overholdelse af regler om forebyggelse af hvidvask og finansiering af terrorisme.	18. I § 38, <i>stk. 5</i> , ændres »nr. 14, 15 og 17« til: »nr. 13, 14 og 16«.
<i>Stk. 6.</i> Oplysninger om, at der er givet underretning efter § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter § 25, stk. 1, kan videregives mellem virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-15, 17, 19, 21, og 23-27, forudsat at	19. I § 38, <i>stk. 6</i> , ændres »nr. 1-15, 17, 19, 21 og 23-27« til: »nr. 1-14, 16, 18, 20 og 22-26«.
1-3) ---	
<i>Stk. 7.</i> Stk. 5 og 6 finder ikke anvendelse på virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 17, der leverer samme ydelser som ejendomsmæglere eller ejendomsmæglervirksomheder.	20. I § 38, <i>stk. 7</i> , ændres »nr. 17« til: »nr. 16«.
<i>Stk. 8. ---</i>	
§ 41. Finanstilsynet kan give tilladelse til valutavekslingsvirksomhed, jf. § 1, stk. 1, nr. 19, hvis	21. I § 41 ændres »nr. 19« til: »nr. 18«.
1-5) ---	

<p>§ 47. Finanstilsynet påser, at virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, og 23-27, og filialer, distributører og agenter her i landet af sådanne udenlandske virksomheder og personer, overholder loven, regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, og forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer. Dette gælder dog ikke overholdelse af § 36.</p>	<p>22. I § 47, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, § 49, stk. 1, 1. pkt., § 51, § 53 og § 54, stk. 1 og 2, ændres »nr. 1-13, 19 og 23-27« til: »nr. 1-12, 18 og 22-26«.</p>
<p>Stk. 2. ---</p>	
<p>Stk. 3. Finanstilsynet skal samarbejde med de kompetente myndigheder i EU- eller EØS-lande om at medvirke ved tilsynsaktiviteter, kontroller på stedet eller inspektioner her i landet, når det gælder virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 9, der er under tilsyn i et andet EU- eller EØS-land, eller en dansk virksomhed eller person omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-13, og 23-27, der er underlagt dansk tilsyn, men opererer i andre EU- eller EØS-lande.</p>	<p>22. I § 47, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, § 49, stk. 1, 1. pkt., § 51, § 53 og § 54, stk. 1 og 2, ændres »nr. 1-13, 19 og 23-27« til: »nr. 1-12, 18 og 22-26«.</p> <p>23. I § 47, stk. 3, og § 50, stk. 1, 1. pkt., udgår: »nr. 9,«.</p>
<p>Stk. 4. ---</p>	
<p>§ 48. ---</p>	
<p>Stk. 2. Virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 23-27, skal ligeledes registreres hos Finanstilsynet for at kunne udøve deres aktiviteter.</p>	<p>24. I § 48, stk. 2, ændres »nr. 23-27« til: »nr. 22-26«.</p>
<p>Stk. 3-7. ---</p>	
<p>§ 49. Virksomheder og personer som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, og 23-27, samt leverandører og underleverandører til disse skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed. Oplysninger, der er af væsentlig betydning for Finanstilsynets tilsyn, skal gives af egen drift og hurtigst muligt.</p>	<p>22. I § 47, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, § 49, stk. 1, 1. pkt., § 51, § 53 og § 54, stk. 1 og 2, ændres »nr. 1-13, 19 og 23-27« til: »nr. 1-12, 18 og 22-26«.</p>
<p>Stk. 2-5. ---</p>	

<p><i>Stk. 6.</i> Finanstilsynet kan indhente oplysninger efter stk. 1 og 5 til brug for de myndigheder og organer, der er nævnt i § 56, stk. 3.</p>	<p>25. I § 49, stk. 6, indsættes efter »de«: »udenlandske«.</p>
<p><i>Stk. 7.</i> ---</p>	
<p>§ 50. Tilsynsmyndighederne i et EU- eller EØS-land kan efter forudgående aftale med Finanstilsynet foretage inspektion i de her i landet beliggende filialer, agenter og distributører omfattet af § 1, stk. 1, nr. 9, af udenlandske virksomheder med hjemsted i det pågældende land. Finanstilsynet kan deltage i inspektionen som nævnt i 1. pkt. Modsat en virksomhed eller person som nævnt i 1. pkt. sig en kompetent udenlandsk myndighedsinspektion, kan undersøgelsen kun foretages med Finanstilsynets medvirken.</p>	<p>23. I § 47, stk. 3, og § 50, stk. 1, 1. pkt., udgår: »nr. 9,«.</p>
<p><i>Stk. 2.</i> Finanstilsynet kan anmode de kompetente myndigheder i et EU- eller EØS-land om at medvirke til at påse overholdelsen af loven og de regler, der er udstedt i medfør af loven, vedrørende virksomheder og personer som omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-13, og 23-27, med hjemsted i et andet EU- eller EØS-land ved tilsynsaktioner, kontroller på stedet eller inspektioner på et andet EU- eller EØS-lands område.</p>	<p>26. I § 50, stk. 2, ændres »nr. 1-13, og 23-27« til: »nr. 1-12 og 22-26«.</p>
<p>§ 51. Finanstilsynet kan inden for en af Finanstilsynet fastsat frist påbyde de virksomheder og personer, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, og 23-27, at foretage de nødvendige foranstaltninger i tilfælde af overtrædelse af bestemmelser i denne lov, regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, eller forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.</p>	<p>22. I § 47, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, § 49, stk. 1, 1. pkt., § 51, § 53 og § 54, stk. 1 og 2, ændres »nr. 1-13, 19 og 23-27« til: »nr. 1-12, 18 og 22-26«.</p>
<p>§ 51 a. Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19, og 23-27, at afsætte den person, der er udpeget i henhold til § 7, stk. 2, inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis personen ikke har tilstrækkelig godt omdømme eller personens adfærd giver</p>	<p>27. I § 51 a, stk. 1, og § 51 b, stk. 1, 1. pkt., ændres »10, 11, 19 og 23-27« til: »9, 10, 18 og 22-26, dog ikke disses filialer, distributører og agenter her i landet«.</p> <p>28. I § 51 a, stk. 1, ændres »ikke har tilstrækkelig godt omdømme eller personens adfærd</p>

grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig måde, jf. § 7, stk. 2, 4. pkt.	giver grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig måde, jf. § 7, stk. 2, 4. pkt.« til: »efter § 7, stk. 2, 3. og 4. pkt., ikke kan bestride stillingen.«
Stk. 2. ---	
§ 51 b. Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed eller person omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19, og 23-27, at virksomheden eller personen midlertidigt ikke må optage nye kundeforhold, når der er konstateret en alvorlig overtrædelse af bestemmelser i denne lov eller regler udstedt i medfør heraf. Er overtrædelsen foregået helt eller delvis i en virksomheds udenlandske filial, kan påbuddet udstrækkes til at omfatte filialen.	27. I § 51 a, stk. 1, og § 51 b, stk. 1, 1. pkt., ændres »10, 11, 19 og 23-27« til: »9, 10, 18 og 22-26, dog ikke disses filialer, distributører og agenter her i landet«.
Stk. 2. ---	
	<p>29. Efter § 51 b indsættes:</p> <p>»§ 51 c. Finanstilsynet kan påbyde en valutavekslingsvirksomhed at afsætte en direktør inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne efter § 45, stk. 1, ikke kan bestride stillingen. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt., påbyde et medlem af bestyrelsen i en valutavekslingsvirksomhed at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist.</p> <p>Stk. 2. Finanstilsynet kan påbyde en valutavekslingsvirksomhed at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at direktøren ikke opfylder kravene i § 45, stk. 1, nr. 3. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af bestyrelsen i en valutavekslingsvirksomhed at nedlægge sit hverv. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.</p>

Stk. 3. Varigheden af påbud meddelt efter stk. 1, 2. pkt., på baggrund af § 45, stk. 1, nr. 2 og 4-6, skal fremgå af påbuddet.

Stk. 4. Påbud meddelt efter stk. 1 og 2 kan af valutavekslingsvirksomheden og den person, som påbuddet vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet inden 4 uger efter, at påbuddet er meddelt den pågældende. Anmodningen har ikke opsættende virkning for påbuddet, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende direktør eller det pågældende bestyrelsesmedlem under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller sin stilling. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 5. Finanstilsynet kan af egen drift eller efter ansøgning tilbagekalde påbud meddelt efter stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 3. pkt. Afslår Finanstilsynet en ansøgning om tilbagekaldelse, kan ansøgeren forlange afslaget indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet inden 4 uger efter, at afslaget er meddelt den pågældende. Anmodning om domstolsprøvelse kan dog kun fremsættes, hvis påbuddet ikke er tidsbegrænset, og der er forløbet mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet, eller mindst 2 år efter, at Finanstilsynets afslag på tilbagekaldelse er stadfæstet ved dom.

Stk. 6. Har valutavekslingsvirksomheden ikke afsat direktøren inden for den fastsatte frist, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 46, stk. 1, nr. 3. Finanstilsynet kan endvidere inddrage valutavekslingsvirksomhedens tilladelse, jf. § 46, stk. 1, nr. 3, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et påbud meddelt i medfør af stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 3. pkt.

	<p><i>Stk. 7.</i> Stk. 1-6 finder tilsvarende anvendelse på den eller de for virksomheden ledelsesansvarlige, når en valutavekslingsvirksomhed drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion.«</p>
<p>§ 52. Finanstilsynet kan for virksomheder og personer som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 8 og 23-27, fastsætte nærmere regler om anmeldelse, registrering og offentliggørelse, herunder om, hvilke oplysninger der skal registreres, og hvilke forhold anmeldere eller andre kan indsende og registrere elektronisk i Finanstilsynets it-system ved at benytte digital eller tilsvarende elektronisk signatur, samt om brugen af dette system.</p>	<p>30. I § 52 ændres »og 23-27« til: »og 22-26«.</p>
<p>§ 53. Erhvervsministeren kan for virksomheder som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, og 23-27, fastsætte regler om disse virksomheders pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af virksomheden og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før virksomheden.</p>	<p>22. I § 47, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, § 49, stk. 1, 1. pkt., § 51, § 53 og § 54, stk. 1 og 2, ændres »nr. 1-13, 19 og 23-27« til: »nr. 1-12, 18 og 22-26«.</p>
<p>§ 54. Har en virksomhed eller person omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, og 23-27, videregivet oplysninger om virksomheden eller personen, og er disse kommet offentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden eller personen at offentliggøre berigtigende oplysninger inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, og hvis Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan have skadevirkning for virksomhedens eller personens kunder, indskydere, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå aktierne i virksomheden eller værdipapirer udstedt af virksomheden handles, eller den finansielle stabilitet generelt.</p>	<p>22. I § 47, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, § 49, stk. 1, 1. pkt., § 51, § 53 og § 54, stk. 1 og 2, ændres »nr. 1-13, 19 og 23-27« til: »nr. 1-12, 18 og 22-26«.</p>
<p><i>Stk. 2.</i> Berigtiger virksomheden eller personen omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, og 23-27, ikke oplysningerne i overensstemmelse med Finanstilsynets påbud og inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist, kan Finanstilsynet offentliggøre påbuddet, der er meddelt efter stk. 1.</p>	<p>22. I § 47, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, § 49, stk. 1, 1. pkt., § 51, § 53 og § 54, stk. 1 og 2, ændres »nr. 1-13, 19 og 23-27« til: »nr. 1-12, 18 og 22-26«.</p>

<p>§ 57. Erhvervsstyrelsen påser, at virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, og filialer, distributører og agenter her i landet af sådanne udenlandske virksomheder og personer overholder denne lov, regler udstedt i medfør heraf og forordninger udstedt af Europa-Parlamentet og Rådet indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer. Dette gælder dog ikke overholdelse af § 36.</p>	<p>31. I § 57, stk. 1, 1. pkt., to steder i stk. 4, og i stk. 5, 1. pkt., og stk. 6, § 59, stk. 1 og 2, og § 60 ændres »nr. 15-18 og 22« til: »nr. 14-17 og 21«.</p>
<p>Stk. 2. Medlemmer af ledelsen og reelle ejere af virksomheder samt personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 17, må ikke være dømt for et strafbart forhold, der begrundes af en nærliggende fare for misbrug af den pågældendes stilling eller kontrollerende indflydelse.</p>	<p>32. I § 57, stk. 2, ændres »nr. 17« til: »nr. 16«.</p>
<p>Stk. 3. ---</p>	
<p>Stk. 4. Erhvervsstyrelsen skal samarbejde med de kompetente myndigheder i EU- eller EØS-lande om at medvirke ved tilsynsaktiviteter, kontroller på stedet eller inspektioner her i landet, når virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, der er under tilsyn i et andet EU- eller EØS-land, udøver disse aktiviteter her i landet, eller når virksomheder og personer, som er omfattet af § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, der er underlagt dansk tilsyn, men opererer i andre EU- eller EØS-lande.</p>	<p>31. I § 57, stk. 1, 1. pkt., to steder i stk. 4, og i stk. 5, 1. pkt., og stk. 6, § 59, stk. 1 og 2, og § 60 ændres »nr. 15-18 og 22« til: »nr. 14-17 og 21«.</p>
<p>Stk. 5. Tilsynsmyndighederne i et andet EU- eller EØS-land kan efter forudgående aftale med Erhvervsstyrelsen foretage inspektion hos de her i landet beliggende virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, med hjemsted i det pågældende land. Erhvervsstyrelsen kan deltage i inspektionen som nævnt i 1. pkt. Modsætter en virksomhed eller person som nævnt i 1. pkt. sig en kompetent udenlandsk myndigheds inspektion, kan undersøgelsen kun foretages med Erhvervsstyrelsens medvirken.</p>	<p>31. I § 57, stk. 1, 1. pkt., to steder i stk. 4, og i stk. 5, 1. pkt., og stk. 6, § 59, stk. 1 og 2, og § 60 ændres »nr. 15-18 og 22« til: »nr. 14-17 og 21«.</p>

<p><i>Stk. 6.</i> Erhvervsstyrelsen kan anmode de kompetente myndigheder i et EU- eller EØS-land om at medvirke til at påse overholdelsen af loven og de regler, der er udstedt i medfør af loven, vedrørende virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, med hjemsted i et andet EU- eller EØS-land ved tilsynsaktioner, kontroller på stedet eller inspektioner på et andet EU- eller EØS-lands område.</p>	<p>31. I § 57, stk. 1, 1. pkt., to steder i stk. 4, og i stk. 5, 1. pkt., og stk. 6, § 59, stk. 1 og 2, og § 60 ændres »nr. 15-18 og 22« til: »nr. 14-17 og 21«.</p>
<p>§ 58. Virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 18, skal registreres hos Erhvervsstyrelsen for at kunne udøve denne virksomhed.</p>	<p>33. I § 58, stk. 1 og 6, og § 61 ændres »nr. 18« til: »nr. 17«.</p>
<p><i>Stk. 2-5. ---</i></p>	
<p><i>Stk. 6.</i> Erhvervsstyrelsen kan inddrage registreringen af en virksomhed eller person efter stk. 1, hvis et medlem af virksomhedens øverste eller daglige ledelse eller personen efterfølgende omfattes af stk. 2, hvis virksomheden efterfølgende omfattes af stk. 3, nr. 1 og 2, hvis en reel ejer efterfølgende omfattes af stk. 3, nr. 3, eller hvis virksomheden eller personen ikke er eller ophører med at være omfattet af § 1, stk. 1, nr. 18.</p>	<p>33. I § 58, stk. 1 og 6, og § 61 ændres »nr. 18« til: »nr. 17«.</p>
<p><i>Stk. 7 og 8.</i></p>	
<p>§ 59. Virksomheder og personer som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, skal give Erhvervsstyrelsen de oplysninger, der er nødvendige for styrelsens virksomhed.</p>	<p>31. I § 57, stk. 1, 1. pkt., to steder i stk. 4, og i stk. 5, 1. pkt., og stk. 6, § 59, stk. 1 og 2, og § 60 ændres »nr. 15-18 og 22« til: »nr. 14-17 og 21«.</p>
<p><i>Stk. 2.</i> Erhvervsstyrelsen kan, hvis formålet tilsiger det, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, med henblik på indhentelse af oplysninger, herunder ved kontrolbesøg.</p>	<p>31. I § 57, stk. 1, 1. pkt., to steder i stk. 4, og i stk. 5, 1. pkt., og stk. 6, § 59, stk. 1 og 2, og § 60 ændres »nr. 15-18 og 22« til: »nr. 14-17 og 21«.</p>
<p>§ 60. Erhvervsstyrelsen kan inden for en af Erhvervsstyrelsen fastsat frist påbyde de virksomheder og personer, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, at foretage de nødvendige foranstaltninger i tilfælde af overtrædelse af bestemmelser i denne lov, de regler, der er fastsat i medfør heraf,</p>	<p>31. I § 57, stk. 1, 1. pkt., to steder i stk. 4, og i stk. 5, 1. pkt., og stk. 6, § 59, stk. 1 og 2, og § 60 ændres »nr. 15-18 og 22« til: »nr. 14-17 og 21«.</p>

eller Europa-Parlamentets og Rådets forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.	
§ 61. Erhvervsstyrelsen kan for virksomheder og personer som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 18, fastsætte nærmere regler om anmeldelse, registrering og offentliggørelse, herunder om, hvilke oplysninger der skal registreres, og hvilke forhold anmeldere eller andre kan indsende og registrere elektronisk i styrelsens it-system ved at benytte digital eller tilsvarende elektronisk signatur, og om brugen af dette system.	33. I § 58, <i>stk. 1</i> og <i>6</i> , og § 61 ændres »nr. 18« til: »nr. 17«.
§ 64. Advokatrådet påser, at advokater omfattet af § 1, stk. 1, nr. 14, og advokater, der er etableret i en anden EU-medlemsstat, i et EØS-land eller i Schweiz, og som udøver advokatvirksomhed her i landet, overholder loven og de regler, der er udstedt i medfør heraf, samt Europa-Parlamentets og Rådets forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer. Dette gælder dog ikke overholdelse af § 36.	34. I § 64, <i>stk. 1, 1. pkt.</i> , to steder i <i>stk. 3</i> , og i <i>stk. 4, 1. pkt.</i> , og <i>stk. 5</i> , ændres »nr. 14« til: »nr. 13«.
<i>Stk. 2.</i> ---	
<i>Stk. 3.</i> Advokatrådet skal samarbejde med de kompetente myndigheder i EU- eller EØS-lande om at medvirke ved tilsynsaktiviteter, kontroller på stedet eller inspektioner her i landet, når virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 14, der er under tilsyn i et andet EU- eller EØS-land, udøver advokatvirksomhed her i landet, eller en dansk virksomhed eller person omfattet af § 1, stk. 1, nr. 14, der er underlagt dansk tilsyn, men opererer i andre EU- eller EØS-lande.	34. I § 64, <i>stk. 1, 1. pkt.</i> , to steder i <i>stk. 3</i> , og i <i>stk. 4, 1. pkt.</i> , og <i>stk. 5</i> , ændres »nr. 14« til: »nr. 13«.
<i>Stk. 4.</i> Tilsynsmyndighederne i et andet EU- eller EØS-land kan efter forudgående aftale med Advokatrådet foretage inspektion hos de her i landet beliggende virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 14, med hjemsted i det pågældende land. Advokatrådet kan deltage i inspektionen som nævnt	34. I § 64, <i>stk. 1, 1. pkt.</i> , to steder i <i>stk. 3</i> , og i <i>stk. 4, 1. pkt.</i> , og <i>stk. 5</i> , ændres »nr. 14« til: »nr. 13«.

i 1. pkt. Modsætter en virksomhed eller person som nævnt i 1. pkt. sig en kompetent udenlandsk myndigheds inspektion, kan undersøgelsen kun foretages med Advokatrådets medvirken.	
Stk. 5. Advokatrådet kan anmode de kompetente myndigheder i et EU- eller EØS-land om at medvirke til at påse overholdelsen af loven og de regler, der er udstedt i medfør af loven, vedrørende virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 14, med hjemsted i et andet EU- eller EØS-land ved tilsynsaktioner, kontroller på stedet eller inspektioner på et andet EU- eller EØS-lands område.	34. I § 64, stk. 1, 1. pkt., to steder i stk. 3, og i stk. 4, 1. pkt., og stk. 5, ændres »nr. 14« til: »nr. 13«.
§ 65. Spillemyndigheden påser, at udbydere af spil omfattet af § 1, stk. 1, nr. 20, og filialer, distributører og agenter her i landet af sådanne udenlandske virksomheder og personer overholder loven, de regler, der er udstedt i medfør heraf, og forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer. Dette gælder dog ikke overholdelse af § 36.	35. I § 65, stk. 1, 1. pkt., og stk. 5, § 66 og § 73 ændres »nr. 20« til: »nr. 19«.
Stk. 2-4. ---	
Stk. 5. Spillemyndigheden skal samarbejde med de kompetente tilsynsmyndigheder i et andet EU- eller EØS-land, når udbydere af spil, der er under tilsyn i et andet EU- eller EØS-land, udbyder spil her i landet, eller når udbydere af spil omfattet af § 1, stk. 1, nr. 20, udbyder spil i andre EU- eller EØS-lande.	35. I § 65, stk. 1, 1. pkt., og stk. 5, § 66 og § 73 ændres »nr. 20« til: »nr. 19«.
Stk. 6. ---	
§ 66. Spillemyndigheden kan inden for en af spillemyndigheden fastsat frist påbyde udbydere af spil omfattet af § 1, stk. 1, nr. 20, at foretage de nødvendige foranstaltninger i tilfælde af overtrædelse af bestemmelser i denne lov, regler udstedt i medfør heraf, eller Europa-Parlamentets og Rådets forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.	35. I § 65, stk. 1, 1. pkt., og stk. 5, § 66 og § 73 ændres »nr. 20« til: »nr. 19«.

§ 73. Skatteministeren kan i forhold til spillemyndigheden og udbydere af spil, jf. § 1, stk. 1, nr. 20, fastsætte regler om digital kommunikation som nævnt i § 70 og om underskriftsformer samt fravigelse af underskriftskrav som nævnt i § 72.		35. I § 65, stk. 1, 1. pkt., og stk. 5, § 66 og § 73 ændres »nr. 20« til: »nr. 19«.
§ 79. Med bøde straffes en virksomhed eller en person, der ikke efterkommer et påbud, som er givet i medfør af §§ 51-51 b, § 54, stk. 1, eller §§ 60 eller 66.		36. I § 79 indsættes som 2. pkt.: »Med bøde straffes endvidere den, som ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 51 c, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 3. pkt.«
§ 80. ---		
		37. I § 80 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke: »Stk. 2. Undlader en valutavekslingsvirksomhed at efterkomme et påbud meddelt i medfør af § 51 a, stk. 1, eller § 51 c, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, 1. pkt., kan virksomheden pålægges daglige eller ugentlige tvangsbøder.« Stk. 2-6 bliver herefter til stk. 3-7.
Stk. 2-6. ---		
		§ 6
		I lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, jf. lovbekendtgørelse nr. 379 af 2. april 2020, som ændret ved § 8 i lov nr. 1940 af 15. december 2020 og § 298 i lov nr. 1155 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:
<i>Lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere</i>		

<p>§ 5. En finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler er ud over i de tilfælde, der er omfattet af § 4, stk. 2, forpligtet til snarest muligt at underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse som henholdsvis finansiel rådgiver, investeringsrådgiver eller boligkreditformidler.</p>	<p>1. I § 5, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:</p> <p>»En investeringsrådgiver skal endvidere snarest muligt underrette Finanstilsynet om ændringer i kvalificerede ejerandele, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed med henblik på Finanstilsynets vurdering af, om kriterierne i § 61 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, er opfyldt.«</p>
<p>Stk. 2 og 3. ---</p>	
<p>§ 11. Finanstilsynet påser overholdelsen af denne lov og de regler, der er udstedt i medfør heraf, undtagen § 10 b. Finanstilsynet påser overholdelsen af forordninger udstedt i medfør af artikel 29, stk. 2, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17 EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010. Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).</p>	<p>2. I § 11, stk. 1, 3. pkt., indsættes efter »forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er)«: »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf.«</p>
<p>Stk. 2-7. ---</p>	
<p>§ 14. ---</p>	
<p>Stk. 2. ---</p>	
<p>Stk. 3. Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod direktøren i en straffesag om overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 4, stk. 1, nr. 3. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af bestyrelsen i en virksomhed at nedlægge sit hverv. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.</p>	<p>3. I § 14, stk. 3, 1. pkt., ændres » eller den finansielle lovgivning,« til: », den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning,«.</p>

<i>Stk. 4-8. ---</i>		
§ 16. Afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til denne lov eller regler udstedt i medfør heraf kan af den, som afgørelsen retter sig mod, indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.		4. I § 16 indsættes efter »eller regler udstedt i medfør heraf«: »eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf«.
§ 21. Som part i forhold til Finanstilsynet anses alene de af § 3 omfattede virksomheder, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov, jf. dog stk. 2.		5. I § 21, stk. 1, indsættes efter »eller regler udstedt i medfør af denne lov«: »eller Europa-Parlamentet og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf«.
<i>Stk. 2 og 3. ---</i>		
		§ 7
		I lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 378 af 2. april 2020, som ændret ved § 6 i lov nr. 641 af 19. maj 2020 og § 6 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, foretages følgende ændringer:
<i>Lov om forsikringsformidling</i>		
§ 1. ---		
<i>Stk. 2-3.</i>		
<i>Stk. 4.</i> § 3, stk. 7, og § 4, stk. 5, finder anvendelse på følgende:		1. I § 1, stk. 4, udgår »og«, og efter »§ 4, stk. 5,« indsættes: » og § 13, stk. 3,«.
1) Danske forsikringsselskaber		
2) Filialer i Danmark af et forsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union		

	eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område	
3)	Filialer i Danmark af forsikringselskaber, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område	
	<i>Stk. 5 og 6. ---</i>	
	§ 2. I denne lov forstås ved:	
	1-13) ---	
		2. I § 2 indsættes efter nr. 13 som nye numre: »14) Filial: En formidlers agentur eller filial, der er beliggende på en anden medlemsstats område end hjemlandets. 15) Primær forretningssted: Det sted, hvorfra hovedaktiviteterne administreres.«
	§ 13. ---	
	<i>Stk. 2. ---</i>	
	<i>Stk. 3.</i> En forsikringsformidler, der udøver forsikringsdistribution gennem en accessorisk forsikringsformidler, der er undtaget fra denne lov, jf. § 1, stk. 2, sikrer, at den pågældende accessoriske forsikringsformidler har passende og forholdsmæssige ordninger, med henblik på at denne overholder stk. 1 og 2.	3. I § 13, stk. 3, indsættes efter »En forsikringsformidler«: »eller et forsikringselskab«.
	<i>Stk. 4. ---</i>	
	§ 17. En forsikringsformidler og en genforsikringsformidler skal have en ordning, hvor deres ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af formidleren, herunder af ansatte eller	4. I § 17, stk. 1, indsættes som 4. pkt.: »Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere.«

<p>medlemmer af bestyrelsen i formidleren. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Forsikringsformidleren og genforsikringsformidleren skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan formidleren har fulgt op på indberetningerne.</p>	
<p>Stk. 2-4. ---</p>	
	<p>5. Efter § 25 indsættes før overskriften før § 26:</p> <p>§ 25 a. For udenlandske forsikrings- eller genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, hvis primære forretningssted er beliggende i Danmark, kan Finanstilsynet indgå aftaler med den kompetente myndighed i det pågældende hjemland om, at Finanstilsynet handler som kompetent myndighed i forhold til de forpligtelser, der følger af kapitel 4-7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution, og som er gennemført ved bestemmelser i denne lov og regler udstedt i medfør heraf. Den kompetente myndighed i det pågældende hjemland orienterer straks forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler og EIO-PA herom. Finanstilsynet har ansvaret for at sikre, at de tjenesteydelser, der leveres i Danmark, er i overensstemmelse med kapitel 4 i denne lov og regler udstedt i medfør heraf. Finanstilsynet har desuden ret til at gennemgå etableringsordninger og til at kræve de ændringer, der er nødvendige for, at Finanstilsynet kan håndhæve forpligtelserne i forhold til de tjenesteydelser eller aktiviteter, som leveres eller udføres i Danmark.«</p>
<p>§ 27. ---</p>	
<p>Stk. 2. ---</p>	
<p>Stk. 3. Finanstilsynet kan påbyde et medlem af bestyrelsen i en forsikringsformidler eller en gen-</p>	<p>6. I § 27, stk. 3, 1. pkt., og stk. 7, 1. pkt., og § 28, stk. 2., 1. pkt., ændres »denne lov eller an-</p>

<p>forsikringsformidler at nedlægge sit hverv, når der er rejst tiltale mod bestyrelsesmedlemmet i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at bestyrelsesmedlemmet ikke opfylder kravene i § 9, stk. 1, nr. 3. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.</p>	<p>den finansiel lovgivning,« til: »den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning,«.</p>
<p><i>Stk. 4-6. ---</i></p>	
<p><i>Stk. 7.</i> Finanstilsynet kan påbyde en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod direktøren i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden relevant lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at direktøren ikke opfylder kravene i § 9, stk. 1, nr. 3. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.</p>	<p>6. I § 27, stk. 3, 1. pkt., og stk. 7, 1. pkt., og § 28, stk. 2., 1. pkt., ændres »denne lov eller anden finansiel lovgivning,« til: »den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning,«.</p>
<p><i>Stk. 8-10. ---</i></p>	
<p>§ 28. ---</p>	
<p><i>Stk. 2.</i> Finanstilsynet kan påbyde en accessorisk forsikringsformidler at afsætte en ansat med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer, når der er rejst tiltale mod den ansatte i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at den ansatte ikke opfylder kravet i § 10, stk. 1, nr. 1. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.</p>	<p>6. I § 27, stk. 3, 1. pkt., og stk. 7, 1. pkt., og § 28, stk. 2., 1. pkt., ændres »denne lov eller anden finansiel lovgivning,« til: »den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning,«.</p>
<p><i>Stk. 3. ---</i></p>	
<p>§ 43. Undlader en formidler eller en person at opfylde de pligter, som efter loven påhviler dem i medfør af § 26, stk. 1 og 4, kan Finanstilsynet som tvangsmiddel pålægge personen, formidleren eller de ansvarlige personer for formidleren daglige eller ugentlige tvangsbøder.</p>	<p>7. I § 43, stk. 1, indsættes efter »i medfør af«: »§ 8 og«.</p>

<i>Stk. 2 og 3. ---</i>		
		§ 8
		I lov om betalinger, jf. lovbekendtgørelse nr. 1719 af 27. november 2020, som ændret ved § 1 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, § 299 i lov nr. 1155 af 8. juni 2021 og § 11 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:
<i>Lov om betalinger</i>		
§ 26. E-pengeinstitutter og betalingsinstitutter skal have en ordning, jf. dog stk. 3, hvor virksomhedens ansatte gennem en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af denne lov, regler fastsat i medfør heraf eller bestemmelser indeholdt i Den Europæiske Unions forordninger for de områder af loven, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 130, begået af virksomheden, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheden. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Virksomheden skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan virksomheden har fulgt op på indberetningerne.		1. I § 26, <i>stk. 1</i> , indsættes som <i>4. pkt.</i> : »Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt.«
<i>Stk. 2-4. ---</i>		
§ 134. ---		
<i>Stk. 2 og 3. ---</i>		
<i>Stk. 4.</i> Finanstilsynet kan påbyde et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut at afsætte en direktør, den ansvarlige for hvidvaskforebyggelse, jf. hvidvasklovens § 7, stk. 2, eller et medlem af den faktiske ledelse, der er ansvarlig for compliance eller hvidvaskforebyggelse, når der er rejst tiltale mod vedkommende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finan-		2. I § 134, <i>stk. 4, 1. pkt.</i> , ændres »denne lov eller anden finansielle lovgivning,« til: »den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning,« og »hvidvaskforebyggelse« ændres til: »hvidvaskforebyggelse«.

<p>siel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at direktøren ikke opfylder kravene i § 30, stk. 1, nr. 3, eller at den ansvarlige for hvidvaskforebyggelse, jf. hvidvasklovens § 7, stk. 2, eller medlemmet af den faktiske ledelse, der er ansvarlig for compliance eller hvidvaskforebyggelse, ikke opfylder kravene i § 30, stk. 1, nr. 3, jf. stk. 3. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af bestyrelsen i et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut at nedlægge sit hverv. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.</p>	
<p><i>Stk. 5-8. ---</i></p>	
<p>§ 134 a. ---</p>	
<p><i>Stk. 2. ---</i></p>	
<p><i>Stk. 3.</i> Finanstilsynet kan påbyde en udbyder af kontooplysningstjenester at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod direktøren i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 30, stk. 1, nr. 3, jf. § 60, stk. 7. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af bestyrelsen i en udbyder af kontooplysningstjenester at nedlægge sit hverv. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.</p>	<p>3. I § 134 a, stk. 3, 1. pkt., ændres »denne lov eller anden finansiel lovgivning,« til: »den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning,«.</p>
<p><i>Stk. 4-8. ---</i></p>	
<p></p>	<p>§ 9</p>
<p></p>	<p>I lov om betalingskonti, jf. lovbekendtgørelse nr. 1805 af 12. december 2018, som ændret ved § 13 i lov nr. 1563 af 27. december 2019 og § 10 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:</p>

<i>Lov om betalingskonti</i>		
§ 3. ---		
<i>Stk. 2. ---</i>		
<i>Stk. 3.</i> Betalingstjenesteudbyderen skal til enhver tid stille gebyroplysningsdokumentet og en dertil hørende ordforklaring til rådighed for forbrugerne på en let tilgængelig måde i betalingstjenesteudbyderens forretningslokale og på betalings-tjenesteudbyderens eventuelle hjemmeside. Beta-lingstjenesteudbyderen skal endvidere på forbrugerens anmodning vederlagsfrit udlevere gebyro- plysningsdokumentet med ordforklaringen på pa- pir eller andet varigt medium.		<p>1. I § 3, <i>stk. 3</i>, indsættes som <i>3. pkt.</i>:</p> <p>»Ordforklaringen skal affattes i et klart, utve- tydigt og ikke-teknisk sprog og må ikke være vildledende.«</p>
<i>Stk. 4. ---</i>		
§ 13. ---		
<i>Stk. 2.</i> Et pengeinstitut, der opsiges en rammeaf- tale, jf. <i>stk. 1</i> , skal meddele forbrugeren begrun- delsen for opsigelsen vederlagsfrit enten i papir- form eller på andet varigt medium med mindst 2 måneders varsel. Begrundelsen kan udelades af hensyn til national sikkerhed eller offentlig or- den, eller hvis det er hensigtsmæssigt for at sikre fortrolighed om underretninger i henhold til lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme. En opsi- gelse begrundet i en af de i <i>stk. 1</i> , nr. 1, 3 eller 6, anførte grunde har øjeblikkelig virkning. Et afslag skal indeholde nærmere oplysninger om forbrugers mulighed for at påklage afgørelsen til Pengeinstitutankenævnet og muligheden for at forelægge afgørelsen for Finanstilsynet.		<p>2. I § 13, <i>stk. 2</i>, <i>3. pkt.</i>, ændres »stk. 1, nr. 1, 3 eller 6« til: »stk. 1 eller 3«.</p> <p>3. I § 13, <i>stk. 2</i>, <i>4. pkt.</i>, ændres »Pengeinstitu- tankenævnet« til: »Det finansielle ankenævn«.</p>
		§ 10
		I lov om firmapensionskasser, jf. lovbekendtgørelse nr. 355 af 2. april 2020, som ændret ved § 7 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, foretages følgende ændringer:

<i>Lov om firmapensionskasser</i>		
<p>§ 44. En firmapensionskasse skal have en ordning, hvor den ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af firmapensionskassen, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i firmapensionskassen. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Firmapensionskassen skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan firmapensionskassen har fulgt op på indberetningerne.</p>		<p>1. I § 44, stk. 1, indsættes som 4. pkt.:</p> <p>»Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse ordningen i 1. pkt.«</p>
<i>Stk. 2-4. ---</i>		
<p>§ 97. Finanstilsynet påser overholdelsen af denne lov og af de bestemmelser, der er udstedt i medfør af loven, undtagen § 36, stk. 7, og § 45, jf. dog § 111. Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf. Erhvervsstyrelsen påser overholdelsen af § 21.</p>		<p>2. I § 97, stk. 1, 2. pkt., ændres »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer«.</p>
<i>Stk. 2. ---</i>		
§ 98. ---		
<i>Stk. 2 og 3. ---</i>		
<p><i>Stk. 4.</i> Finanstilsynet kan påbyde en firmapensionskasse at afsætte en direktør eller en ansat identificeret som nøgleperson efter § 36, stk. 2, når der er rejst tiltale mod direktøren eller nøglepersonen i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiell lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis en domfældelse</p>		<p>3. I § 98, stk. 4, 1. pkt., ændres »denne lov eller anden finansiell lovgivning,« til »den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning,«.</p>

<p>vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 42, stk. 1, nr. 3. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af bestyrelsen i en firmapensionskasse at nedlægge sit hverv. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.</p>	
<p><i>Stk. 5-8. ---</i></p>	
<p>§ 104. Som part i forholdet til Finanstilsynet anses alene den firmapensionskasse, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov eller i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf eller forskrifter fastsat i medfør af denne lov, jf. dog stk. 2 og 3.</p>	<p>4. I § 104, stk. 1, og § 112, stk. 1, indsættes efter »simpel, transparent og standardiseret securitisering«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer«.</p>
<p><i>Stk. 2-4. ---</i></p>	
<p>§ 112. Afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til loven eller i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf eller forskrifter udstedt i medfør af loven kan indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.</p>	<p>4. I § 104, stk. 1, og § 112, stk. 1, indsættes efter »simpel, transparent og standardiseret securitisering«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer«.</p>
<p><i>Stk. 2. ---</i></p>	
	<p>§ 11</p>

		I lov om forbrugslånsvirksomheder, jf. lov nr. 450 af 24. april 2019, som ændret ved § 11 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, § 1 i lov nr. 801 af 9. juni 2020 og § 9 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, foretages følgende ændringer:
<i>Lov om forbrugslånsvirksomheder</i>		
§ 13. En forbrugslånsvirksomhed skal have en ordning, hvor dens ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, begået af virksomheden, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheden. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Virksomheden skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan virksomheden har fulgt op på indberetningerne.		1. I § 13, stk. 1, indsættes som 4. pkt.: »Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt.«
<i>Stk. 2-4. ---</i>		
§ 17. ---		
<i>Stk. 2. ---</i>		
<i>Stk. 3.</i> Finanstilsynet kan påbyde et medlem af bestyrelsen i en forbrugslånsvirksomhed at nedlægge sit hverv, når der er rejst tiltale mod bestyrelsesmedlemmet i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at bestyrelsesmedlemmet ikke opfylder kravene i § 4, stk. 1, nr. 3. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.		2. I § 17, stk. 3, 1. pkt., og § 17, stk. 7, 1. pkt., ændres »denne lov eller anden finansiel lovgivning,« til: »den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning,«.
<i>Stk. 4-6. ---</i>		
<i>Stk. 7.</i> Finanstilsynet kan påbyde en forbrugslånsvirksomhed at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod direktøren i en straffesag om overtræ-		2. I § 17, stk. 3, 1. pkt., og § 17, stk. 7, 1. pkt., ændres »denne lov eller anden finansiel

delse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at direktøren ikke opfylder kravene i § 4, stk. 1, nr. 3. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.	lovgivning,« til: »den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning,«.
<i>Stk. 8-10. ---</i>	
	§ 12
	I lov om ejendomskreditselskaber, jf. lovbe- kendtgørelse nr. 1063 af 19. maj 2021, som ændret ved § 301 i lov nr. 1155 af 8. juni 2021 og § 9 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:
<i>Lov om ejendomskreditselskaber</i>	
§ 5 a. Et ejendomskreditselskab skal have en ordning, hvor selskabets ansatte i ejendomskreditselskabet via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af ejendomskreditselskabet, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i ejendomskreditselskabet. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Ejendomskreditselskabet skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan selskabet har fulgt op på indberetningerne.	1. I § 5 a, stk. 1, indsættes som 4. pkt.: »Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt.«
<i>Stk. 2-4. ---</i>	
§ 14. ---	
<i>Stk. 2 og 3. ---</i>	
<i>Stk. 4.</i> Finanstilsynet kan påbyde et ejendomskreditselskab at afsætte en direktør, den ansvarlige for handel med pantebreve eller den ansvarlige for kreditgivning, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke	2. I § 14, stk. 4, 1. pkt., ændres »denne lov eller anden finansiel lovgivning« til: »den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning«.

opfylder kravene i § 4, stk. 2, nr. 1. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af bestyrelsen i et selskab omfattet af loven at nedlægge sit hverv. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.	
<i>Stk. 5 og 6. ---</i>	
	§ 13
	I lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter, jf. lov nr. 1155 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:
<i>Lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter</i>	
§ 101. Et fondsmæglerselskab skal have en ordning, hvor dets ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af fondsmæglerselskabet, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i fondsmæglerselskabet. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Fondsmæglerselskabet skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan fondsmæglerselskabet har fulgt op på indberetningerne.	1. I § 101, stk. 1, indsættes som 4. pkt.:
	»Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere.«
<i>Stk. 2 og 3. ---</i>	
§ 107. ---	
<i>Stk. 2 og 3. ---</i>	
<i>Stk. 4.</i> Fondsmæglerselskaber og fondsmæglerholdingvirksomheder skal i årsrapporten offentliggøre det samlede vederlag for hvert enkelt medlem af bestyrelsen og direktionen, som vedkommende som led i dette hverv har optjent fra virksomheden i det pågældende regnskabsår, og som vedkommende i samme regnskabsår har	2. I § 107, stk. 4, udgår »i årsrapporten«, og som 2. og 3. pkt. indsættes:
	»Virksomheden skal i årsrapporten angive, hvor oplysningerne i henhold til 1. pkt. kan findes. Oplysningerne skal være offentligt til-

optjent som medlem af bestyrelsen eller direktio- nen i en virksomhed inden for samme koncern.	gængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for den seneste årsrapports offentliggørelse.«
§ 219. ---	
<i>Stk. 2.</i> Finanstilsynet påser endvidere overholdel- sen af § 32, stk. 3, nr. 1, jf. § 32, stk. 6, i revisor- loven og følgende EU-retsakter og regler udstedt i medfør heraf:	
1-10) ---	
	<p>3. I § 219, stk. 2, indsættes som nr. 11:—</p> <p>»11) Europa-Parlamentets og Rådets forord- ning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fast- læggelse af en ramme til fremme af bæredygti- ge investeringer.«</p>
<i>Stk. 3. ---</i>	
<p>§ 259. Som part i forhold til Finanstilsynet an- ses fondsmæglerselskabet, fondsmæglerholding- virksomheden, den tilknyttede agent etableret her i landet, den blandede finansielle holdingvirk- somhed, den blandede holdingvirksomhed, in- vesteringselskabet eller investeringsholdingvirk- somheden, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov, forskrifter fastsat i medfør af denne lov, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsyns- mæssige krav til investeringsselskaber, forordnin- ger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. novem- ber 2019 om tilsyn med investeringsselskaber og forordninger og regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæs- sige krav til investeringsselskaber og Europa-Par- lamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydel- ser og regler udstedt i medfør heraf, jf. dog stk. 2 og 3.</p>	<p>4. I § 259, stk. 1, ændres »og Europa-Parla- mentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsre- laterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjeneste- ydelser og Europa-Parlamentets og Rådets for- ordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bære- dygtige investeringer«.</p>

<i>Stk. 2-5. ---</i>		
<p>§ 275. Afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen kan af den, som afgørelsen retter sig til, indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende i henhold til følgende:</p>		
1-6) ---		
		<p>5. I § 275, <i>stk. 1</i>, indsættes som <i>nr. 7</i>:</p> <p>»7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer.«</p>
<i>Stk. 2. ---</i>		
<p>§ 276. Erhvervsministeren kan fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af følgende:</p>		
1-7) ---		
		<p>6. I § 276 indsættes som <i>nr. 8</i>:</p> <p>»8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer.«</p>
§ 14		
		I lov om en indskyder- og investorgarantiordning, jf. lovbekendtgørelse nr. 356 af 2. april 2020, foretages følgende ændringer:
<i>Lov om en indskyder- og investorgarantiordning</i>		

§ 1. ---		
<i>Stk. 2.</i> Garantiformuen skal yde indskydere og investorer i de i § 3, stk. 1, og § 4 nævnte institutter dækning for tab i henhold til §§ 9-11 i tilfælde af rekonstruktionsbehandling eller konkurs.		1. I § 1, <i>stk. 2</i> , ændres: »i tilfælde af rekonstruktionsbehandling eller konkurs« til: »i tilfælde af rekonstruktionsbehandling, konkurs eller i tilfælde, hvor Garantiformuen har modtaget meddelelse fra Finanstilsynet i medfør af § 245 c, stk. 2, i lov om i finansiell virksomhed, og Finansiell Stabilitet ikke har vurderet, at betingelserne for afvikling, jf. § 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, er opfyldt«.
<i>Stk. 3-8. ---</i>		
§ 6. I tilfælde af, at et bidragspligtigt institut tages under rekonstruktionsbehandling eller går konkurs, anvendes bidragene, inklusive indeståelser, fra institutterne i den afdeling, som det pågældende institut hører under, til dækning af afdelingens forpligtelse i medfør af loven.		2. I § 6, <i>stk. 1</i> , ændres: »I tilfælde af, at et bidragspligtigt institut tages under rekonstruktionsbehandling eller går konkurs« til: »I tilfælde af, at et bidragspligtigt institut tages under rekonstruktionsbehandling, går konkurs eller i tilfælde, hvor Garantiformuen har modtaget meddelelse fra Finanstilsynet i medfør af § 245 c, stk. 2, i lov om i finansiell virksomhed«.
<i>Stk. 2-6. ---</i>		
§ 16. Finansiell Stabilitet skal på vegne af Garantiformuen være i stand til at foretage udbetalinger og overføre indskud og de kontante midler til konti i andre institutter snarest muligt og senest 7 arbejdsdage efter rekonstruktionsbehandlingens eller konkursens indtræden, jf. dog stk. 2-4. Det er en betingelse, at kravet er behørigt efterprøvet.		3. I § 16, <i>stk. 1</i> og 2, ændres: »rekonstruktionsbehandlingens eller konkursens indtræden« til: »rekonstruktionsbehandlingens indtræden, konkursens indtræden eller tidspunktet, hvor Garantiformuen har modtaget meddelelse fra Finanstilsynet i medfør af § 245 c, stk. 2, i lov om i finansiell virksomhed«.
<i>Stk. 2.</i> Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen forlænge fristen for udbetaling eller overførsel med op til 3 måneder efter rekonstruktionsbehandlingens eller konkursens indtræden, såfremt der er tale om indskud eller kontante midler, hvor det er tvivlsomt, hvilken indskyder eller investor indskuddet eller de kontante midler tilhører.		3. I § 16, <i>stk. 1</i> og 2, ændres: »rekonstruktionsbehandlingens eller konkursens indtræden« til: »rekonstruktionsbehandlingens indtræden, konkursens indtræden eller tidspunktet, hvor Garantiformuen har modtaget meddelelse fra Finanstilsynet i medfør af § 245 c, stk. 2, i lov om i finansiell virksomhed«.

Stk. 3-5. ---	
Stk. 6. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om Garantiformuens forpligtelse til at give oplysning om et instituts rekonstruktionsbehandling eller konkurs samt om indskyderes og investorers anmeldelse af krav til Garantiformuen.	<p>4. I § 16, stk. 6, ændres:</p> <p>»rekonstruktionsbehandling eller konkurs samt om indskyderes og investorers anmeldelse af krav til Garantiformuen« til:</p> <p>»rekonstruktionsbehandling, et instituts konkurs eller tilfælde, hvor Finanstilsynet har vurderet, at instituttet ikke er i stand til at tilbagebetale et indskud, og Garantiformuen har fået meddelelse herom, jf. § 245 c, stk. 2, i lov om i finansiell virksomhed, samt om indskyderes og investorers anmeldelse af krav til Garantiformuen«.</p>
§ 17. Garantiformuen indtræder, i det omfang den har ydet dækning, i indskyderens eller investorens krav mod det institut, der er taget under rekonstruktionsbehandling, er gået konkurs eller afvikles efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.	<p>5. I § 17 ændres: »der er taget under rekonstruktionsbehandling « til: »hvor Finanstilsynet har vurderet, at instituttet ikke er i stand til at tilbagebetale et indskud, og Garantiformuen har fået meddelelse herom, jf. § 245 c, stk. 2, i lov om i finansiell virksomhed, eller hvor instituttet er taget under rekonstruktionsbehandling«.</p>
	§ 15
	I lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. lovbekendtgørelse nr. 1110 af 10. oktober 2014, som senest ændret ved lov nr. 1159 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:
<i>Lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension</i>	
§ 24 g. Arbejdsmarkedets Tillægspension skal have en ordning, hvor dets ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af virksomheden, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheden. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Arbejdsmarkedets Tillægspension skal følge op på indbe-	<p>1. I § 24 g, stk. 1, indsættes som 4. pkt.:</p> <p>»Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt.«</p>

<p>retninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan Arbejdsmarkedets Tillægspension har fulgt op på indberetningerne.</p>	
<p><i>Stk. 2. ---</i></p>	
<p>§ 27. Finanstilsynet påser overholdelsen af § 23, stk. 7-10, § 23 b, stk. 1, §§ 23 c og 24 a, § 24 b, stk. 3-9, §§ 24 c, 24 d, 24 g og 24 i samt kapitlerne 6, 7 a og 8 bortset fra § 26 b, stk. 8.</p>	<p>2. I § 27, <i>stk. 1</i>, indsættes som <i>2. pkt.</i>:</p> <p>»Derudover påser Finanstilsynet overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og regler udstedt i medfør heraf.«</p>
<p><i>Stk. 2. ---</i></p>	
<p><i>Stk. 3.</i> Finanstilsynet kan give Arbejdsmarkedets Tillægspension påbud om inden for en fastsat frist at foretage de foranstaltninger, som Finanstilsynet skønner nødvendige med henblik på at sikre overholdelsen af de i stk. 1 nævnte kapitler og bestemmelser i denne lov bortset fra § 23 b, stk. 1, nr. 5. Hvis Finanstilsynet finder, at kravet i § 23 b, stk. 1, nr. 5, ikke er overholdt, indberetter Finanstilsynet efter høring af Arbejdsmarkedets Tillægspension dette til beskæftigelsesministeren.</p>	<p>3. I § 27, <i>stk. 3, 1. pkt.</i>, ændres »kapitler og bestemmelser i denne lov« til: »regler«.</p>
<p><i>Stk. 4-9. ---</i></p>	
<p>§ 27 e. Afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til denne lov eller regler udstedt i medfør af loven kan af den, som afgørelsen retter sig til, indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.</p>	<p>4. I § 27 <i>e</i> ændres »eller regler udstedt i medfør af loven« til: », regler udstedt i medfør af loven, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser, Europa-Parlamentet og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer eller regler udstedt i medfør heraf«.</p>

		<p>5. Efter § 27 l indsættes i <i>kapitel IX</i>:</p> <p>»§ 27 m. Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser finder anvendelse på Arbejdsmarkedets Tillægspension.«</p>	
		§ 16	
		I lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, jf. lovbe- kendtgørelse nr. 1109 af 9. september 2014, som ændret bl.a. ved § 10 i lov nr. 552 af 7. maj 2019 og senest ved lov nr. 641 af 19. maj 2020, foretages følgende ændring:	
		<i>Lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond</i>	
		<p>§ 5f. Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal have en ordning, hvor fondens ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af virksomheden, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheden. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan fonden har fulgt op på indberetningerne.</p>	<p>1. I § 5 f, stk. 1, indsættes som 4. pkt.:</p> <p>»Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt.«</p>
		<i>Stk. 2. ---</i>	
		§ 17	
		I lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, jf. lovbe- kendtgørelse nr. 980 af 9. september 2019, som ændret ved § 2 i lov nr. 550 af 7. maj 2019, § 15 i lov nr. 1563 af 27. december 2019 og § 2 i lov nr. 2200 af 29. december 2020, foretages følgende ændring:	

<i>Lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring</i>		
<p>§ 4. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal have en ordning, hvor ansatte, der beskæftiger sig med finansiering og udbetaling på erhvervssygdomsområdet som anført i § 3, via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i forbindelse med varetagelsen af opgaverne, jf. § 3, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har fulgt op på indberetningerne.</p>		<p>1. I § 4, stk. 1, indsættes som 4. pkt.:»Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt.«</p>
<i>Stk. 2-7. ---</i>		
		§ 18
		<p>I lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovbekendtgørelse nr. 24 af 4. januar 2019, som ændret ved § 2 i lov nr. 2110 af 22. december 2020, § 305 i lov nr. 1155 af 8. juni 2021, § 13 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021 og § 1 i lov nr. 1164 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:</p>
<i>Lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder</i>		
§ 13. ---		
<i>Stk. 2-4. ---</i>		
		<p>1. I § 13 indsættes som stk. 5:</p> <p>»Stk. 5. Ved konkurs i en virksomhed betales egentlige kernekapitalinstrumenter efter hybride kernekapitalinstrumenter og hybride kernekapitalinstrumenter efter supplerende kapita-</p>

	linstrumenter. Et kapitalinstrument, som kun delvis anses for at være en kapitalgrundlagspost, betales i sin helhed som kapitalgrundlag i medfør af 1. pkt.«

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2014/49/EU**af 16. april 2014****om indskudsgarantiordninger****(omarbejdning)****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/19/EF³⁾ er blevet ændret i betydeligt omfang⁴⁾. Da der nu skal foretages yderligere ændringer i dette direktiv, bør det af klarhedshensyn omarbejdes.

(2) For at lette adgangen til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut er det nødvendigt at fjerne visse forskelle i medlemsstaternes lovgivning for så vidt angår de regler om indskudsgarantiordninger, som disse kreditinstitutter er underlagt.

(3) Dette direktiv udgør en af hovedhjørnestenene i gennemførelsen af det indre marked, både med hensyn til fri etableringsret og fri udveksling af finansielle tjenesteydelser i området for kreditinstitutter, samtidig med at stabiliteten i banksystemet og beskyttelsen af indskyderne styrkes. I betragtning af omkostningerne for hele økonomien ved, at et kreditinstitut ikke kan indfri sine forpligtelser, og den negative indvirkning heraf på den finansielle stabilitet og indskydernes tillid er det ønskeligt ikke kun at fastsætte, at indskyderne skal godtgøres, men også at give medlemsstaterne tilstrækkelig fleksibilitet til at gøre det muligt for indskudsgarantiordninger at træffe foranstaltninger til at mindske sandsynligheden for fremtidige krav over for indskudsgarantiordninger. Disse foranstaltninger bør altid overholde statsstøtteregeleterne.

(4) For at tage hensyn til den voksende integration på det indre marked bør det være muligt at fusionere indskudsgarantiordninger i forskellige medlemsstater eller at oprette særskilte grænseoverskridende ordninger på frivilligt grundlag. Medlemsstaterne bør sikre tilstrækkelig stabilitet og en afbalanceret sammensætning af nye og nuværende indskudsgarantiordninger. Negative virkninger for den finansielle stabilitet, for eksempel når kun kreditinstitutter med højrisikoprofil overføres til en grænseoverskridende indskudsgarantiordning, bør undgås.

(5) I henhold til direktiv 94/19/EF fremsætter Kommissionen eventuelt forslag til ændring af nævnte direktiv. Dette direktiv omfatter harmonisering af indskudsgarantiordningers finansieringsmekanismer, indførelse af risikobaserede bidrag og harmonisering af omfanget af dækkede produkter og indskydere.

(6) Direktiv 94/19/EF er baseret på princippet om minimumsharmonisering. Derfor findes der i øjeblikket en lang række indskudsgarantiordninger i Unionen med meget forskellige karakteristika. Som følge af de fælles krav i dette direktiv bør der fastlægges et ensartet beskyttelsesniveau for indskydere i hele Unionen, og det sikres, at indskudsgarantiordninger har samme stabilitetsniveau. Samtidig er disse fælles krav af største betydning for at fjerne markedsforvriddinger. Dette direktiv bidrager derfor til gennemførelsen af det indre marked.

(7) Som følge af dette direktiv vil indskydere nyde godt af væsentligt forbedret adgang til indskudsgarantiordninger takket være et udvidet og præciseret omfang af dækning, kortere tilbagebetalingsperioder, forbedret information og solide finansieringskrav. Dette vil forbedre forbrugernes tillid til den finansielle stabilitet på hele det indre marked.

(8) Medlemsstaterne bør sikre, at deres indskudsgarantiordninger anvender praksisser for god selskabsledelse, og at de udarbejder en årlig rapport over deres aktiviteter.

(9) I tilfælde af lukning af et insolvent kreditinstitut bør indskydere i filialer, som er beliggende i en anden medlemsstat end den, hvor kreditinstituttet har sit hjemsted, beskyttes af samme indskudsgarantiordning som kreditinstituttets øvrige indskydere.

(10) Dette direktiv bør ikke være til hinder for, at medlemsstaterne i dets anvendelsesområde medtager kreditinstitutter, som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013⁵⁾, der falder uden for anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU⁶⁾, jf. nævnte direktivs artikel 2, stk. 5. Med henblik på anvendelsen af nærværende direktiv bør medlemsstaterne kunne beslutte, at centralorganet og alle kreditinstitutter, som er tilsluttet dette centralorgan, behandles som et enkelt kreditinstitut.

(11) Ifølge dette direktiv skal alle kreditinstitutter i princippet tilsluttes en indskudsgarantiordning. En medlemsstat, der åbner adgang for filialer af et kreditinstitut med hjemsted i et tredjeland, bør bestemme, hvorledes dette direktiv skal finde anvendelse på de pågældende filialer, og bør tage hensyn til behovet for at beskytte indskyderne og bevare det finansielle systems integritet. Indskydere i sådanne filialer bør have fuldt kendskab til de garantiordninger, der gælder for dem.

(12) Det bør anerkendes, at der findes institutsikringsordninger, som beskytter selve kreditinstituttet og som navnlig sikrer dets likviditet og solvens. Når sådan en ordning er adskilt fra en indskudsgarantiordning, bør der tages hensyn til dets rolle som supplerende garanti i forbindelse med fastsættelsen af dets medlemmers bidrag til indskudsgarantiordningen. Det harmoniserede dækningsniveau, som dette direktiv fastsætter, bør ikke have indvirkning på ordninger, som beskytter selve kreditinstituttet, medmindre de foretager tilbagebetaling til indskyderne.

(13) Alle kreditinstitutter bør være omfattet af en indskudsgarantiordning, som er anerkendt i henhold til dette direktiv, hvorved der sikres en høj grad af forbrugerbeskyttelse og lige konkurrencevilkår mellem

kreditinstitutter, og regelarbitrage hindres. En indskudsgarantiordning bør til enhver tid være i stand til at give denne beskyttelse.

(14) En indskudsgarantiordnings hovedopgave er at beskytte indskyderne mod følgerne af et kreditinstituts insolvens. Indskudsgarantiordninger bør kunne give denne beskyttelse på forskellige måder. Indskudsgarantiordninger bør først og fremmest anvendes til at tilbagebetale indskydere i henhold til dette direktiv (»tilbagebetalingsfunktionen«).

(15) Indskudsgarantiordninger bør også bidrage til finansieringen af afviklingen af kreditinstitutter i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU⁷⁾.

(16) Når det er tilladt i henhold til national ret, bør det desuden være muligt for en indskudsgarantiordning at gå ud over den rene tilbagebetalingsfunktion og anvende de disponible finansielle midler til at hindre et kreditinstituts sammenbrud for at undgå omkostningerne til tilbagebetaling af indskyderne og andre negative følger. Disse foranstaltninger bør dog træffes inden for en klart defineret ramme og bør i alle tilfælde overholde statsstøttereglerne. Indskudsgarantiordningerne bør blandt andet have fastlagt hensigtsmæssige systemer og procedurer for udvælgelse og gennemførelse af sådanne foranstaltninger og overvågning af de tilknyttede risici. Gennemførelsen af sådanne foranstaltninger bør være genstand for indførelsen af betingelser for kreditinstituttet, som mindst omfatter strengere risikoovervågning og større kontrolrettigheder for indskudsgarantiordningerne. Omkostningerne i forbindelse med de foranstaltninger, der træffes for at hindre et kreditinstituts sammenbrud, bør ikke overstige omkostningerne ved at opfylde den pågældende indskudsgarantiordnings lov- eller aftalemæssige mandater med hensyn til at beskytte de dækkede indskud i kreditinstituttet eller selve instituttet.

(17) Indskudsgarantiordninger bør også kunne have form af en institutsikringsordning. De kompetente myndigheder bør kunne anerkende institutsikringsordninger som indskudsgarantiordninger, hvis de opfylder alle kriterierne i dette direktiv.

(18) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på aftale- eller institutsikringsordninger, der ikke er officielt anerkendt som indskudsgarantiordninger, undtagen for så vidt angår de begrænsede krav vedrørende reklame og oplysning af indskyderne i tilfælde af et kreditinstituts udelukkelse eller udtræden. Disse aftale- og institutionssikringsordninger er under alle omstændigheder omfattet af statsstøttereglerne.

(19) Under den seneste finanskriser fik ukoordinerede stigninger i dækningen i Unionen i nogle tilfælde indskydere til at overføre deres penge til kreditinstitutter i lande med højere indskudsgarantier. Sådanne ukoordinerede stigninger har drænet kreditinstitutterne for likviditet i krisetider. Under stabile forhold er det muligt, at forskellig dækning fører til, at indskyderne vælger den mest omfattende indskudsbeskyttelse frem for det indskudsprodukt, der passer bedst til dem. Det er muligt, at sådan forskellig dækning fører til konkurrenceforvridning på det indre marked. Det er derfor nødvendigt at sikre et harmoniseret niveau for indskudsbeskyttelse for alle anerkendte indskudsgarantiordninger, uanset hvor i Unionen indskuddene er foretaget. Det bør dog i et begrænset tidsrum være muligt at dække visse indskud med tilknytning til indskyderens personlige situation på et højere niveau.

(20) Der bør gælde samme dækningsniveau for alle indskydere, uanset om medlemsstatens valuta er euro. De medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, bør have mulighed for at afrunde de beløb,

der fremkommer ved en valutaomregning, uden at dette er til skade for den ensartede beskyttelse af indskydere.

(21) På den ene side bør det dækningsniveau, der foreskrives i dette direktiv, ikke bevirke, at for stor en del af indskuddene er ubeskyttede, af hensyn til både forbrugerbeskyttelsen og finanssystemets stabilitet. På den anden side bør der tages hensyn til omkostningerne ved finansiering af indskudsgarantiordningerne. Det er derfor rimeligt at fastsætte det harmoniserede dækningsniveau til 100 000 EUR.

(22) Dette direktiv fastholder princippet om en harmoniseret grænse per indskyder og ikke per indskud. På denne baggrund bør der også tages hensyn til indskud foretaget af indskydere, der ikke er anført som kontoindehaver eller som ikke er eneste indehaver af en konto. Grænsen bør anvendes på hver enkelt identificerbar indskyder. Princippet om, at grænsen bør anvendes på hver enkelt identificerbar indskyder, bør dog ikke gælde for institutter for kollektiv investering, som er undergivet særlige beskyttelsesregler, der ikke gælder for sådanne indskud.

(23) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/14/EF⁸⁾ indførte et fast dækningsniveau på 100 000 EUR, som for nogle medlemsstater har ført til den særlige situation, at de skulle nedsætte deres dækningsniveau, med risiko for at undergrave indskydernes tillid. Selv om harmonisering er afgørende for at sikre lige konkurrencevilkår og finansiell stabilitet på det indre marked, bør der tages hensyn til risikoen for at undergrave indskydernes tillid. Derfor bør medlemsstater være i stand til at anvende et højere dækningsniveau, hvis de fastsatte et højere dækningsniveau end det harmoniserede niveau inden anvendelsen af direktiv 2009/14/EF. Et sådant højere dækningsniveau bør begrænses i tid og anvendelsesområde, og de pågældende medlemsstater bør tilpasse målniveauet og bidragene betalt til deres indskudsgarantiordninger forholdsmæssigt. Eftersom det ikke er muligt at tilpasse målniveauet, hvis dækningsniveauet er ubegrænset, er det hensigtsmæssigt at begrænse muligheden til de medlemsstater, der den 1. januar 2008 anvendte et dækningsniveau inden for et interval på mellem 100 000 og 300 000 EUR. For at begrænse virkningen af forskellige dækningsniveauer, og under hensyntagen til at Kommissionen senest den 31. december 2018 vil gennemgå gennemførelsen af dette direktiv, er det hensigtsmæssigt at tillade denne mulighed indtil denne dato.

(24) Det bør kun være tilladt for indskudsgarantiordninger at modregne en indskyders forpligtelser i denne indskyders tilbagebetalingskrav, hvis disse forpligtelser er forfaldne på eller inden datoen, hvor indskuddet blev indisponibelt. En sådan modregning bør ikke hindre indskudsgarantiordningers kapacitet til at tilbagebetale indskud inden for den frist, som er fastsat i dette direktiv. Medlemsstaterne bør ikke forhindres i at træffe hensigtsmæssige foranstaltninger med hensyn til indskudsgarantiordningernes rettigheder i forbindelse med et kreditinstituts likvidations- eller omstruktureringsprocedure.

(25) Det bør være muligt at undtage indskud fra tilbagebetaling, hvis de indskudte midler i overensstemmelse med national ret ikke står til rådighed for indskyderen, fordi indskyderen og kreditinstituttet i en aftale har fastsat, at indskuddet kun tjener til at indfri et lån, der er optaget til at købe en privat fast ejendom. Sådanne indskud bør modregnes i det udestående lånebeløb.

(26) Medlemsstaterne bør sikre, at beskyttelsen af indskud hidrørende fra visse transaktioner eller til visse sociale eller andre formål er højere end 100 000 EUR i en given periode. Medlemsstaterne bør træffe beslutning om et midlertidigt maksimumsdækningsniveau for sådanne indskud og i denne forbindelse tage hensyn til betydningen af beskyttelse for indskydere og levevilkårene i medlemsstaterne. Under alle sådanne omstændigheder bør statsstøttereglerne overholdes.

(27) Det er nødvendigt at harmonisere metoderne for finansiering af indskudsgarantiordninger. På den ene side bør udgifterne til finansiering af indskudsgarantiordninger i princippet afholdes af kreditinstitutterne selv, og på den anden side bør indskudsgarantiordningers finansieringskapacitet stå i forhold til deres forpligtelser. For at sikre, at indskydere i alle medlemsstaterne nyder godt af samme høje beskyttelsesniveau, bør finansieringen af indskudsgarantiordninger harmoniseres på et højt niveau med et ensartet forudgående finansielt målniveau for alle indskudsgarantiordninger.

(28) I visse tilfælde driver kreditinstitutter imidlertid virksomhed på et meget koncentreret marked, hvor de fleste kreditinstitutter har en sådan størrelse og er så indbyrdes forbundne, at det er usandsynligt, at de bliver likvideret ved normal insolvensbehandling, uden at den finansielle stabilitet bringes i fare, og det er derfor mere sandsynligt, at de vil blive omfattet af velordnede afviklingsbehandlinger. I sådanne tilfælde kan ordningerne have et lavere målniveau.

(29) Elektroniske penge og midler, der modtages som vederlag for elektroniske penge, bør i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF⁹⁾ ikke behandles som et indskud og bør derfor ikke falde inden for dette direktivs anvendelsesområde.

(30) For at begrænse indskudsbeskyttelsen til det omfang, der er nødvendigt for at sikre retssikkerhed og gennemsigtighed for indskyderne, og for at undgå at overføre investeringsrisici til indskudsgarantiordninger bør finansielle instrumenter udelukkes fra anvendelsesområdet, undtagen eksisterende opsparingsprodukter, som er dokumenteret med et indskudsbevis udstedt til en navngiven person.

(31) Visse indskydere bør ikke være berettiget til indskudsbeskyttelse, navnlig offentlige myndigheder eller andre finansielle institutioner. Deres begrænsede antal sammenlignet med alle andre indskydere minimerer indvirkningen på den finansielle stabilitet i tilfælde af et kreditinstituts sammenbrud. Endvidere har myndighederne meget lettere adgang til kredit end borgerne. Medlemsstaterne bør dog kunne beslutte, at indskud fra lokale myndigheder med et årligt budget på op til 500 000 EUR er dækket. Ikkefinansielle virksomheder bør i princippet være dækket uanset deres størrelse.

(32) Indskydere, hvis aktiviteter omfatter hvidvaskning af penge som omhandlet i artikel 1, stk. 2 eller 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF¹⁰⁾, bør udelukkes fra betalinger fra indskudsgarantiordninger.

(33) Kreditinstitutters omkostninger ved deltagelse i en indskudsgarantiordning står ikke mål med de omkostninger, som ville blive resultatet af en massiv hævning af indskud ikke alene i et kriseramte institut, men også i sunde institutter, fordi indskyderne vil miste tilliden til banksystemets soliditet.

(34) Det er nødvendigt, at indskudsgarantiordningers disponible finansielle midler svarer til et vist målniveau, og at der kan indsamles ekstraordinære bidrag. Indskudsgarantiordninger bør under alle omstændigheder have tilstrækkelige alternative finansieringsmuligheder, således at de kan skaffe kortfristet finansiering til at opfylde de krav, der er fremsat mod dem. Det bør være muligt, at indskudsgarantiordningers disponible finansielle midler omfatter kontanter, indskud, betalingsforpligtelser og aktiver med lav risiko, som kan realiseres inden for et kort tidsrum. Størrelsen af bidrag til indskudsgarantiordningen bør tage behørigt hensyn til konjunkturcyklussen, stabiliteten i indlånssektoren og indskudsgarantiordningens eksisterende forpligtelser.

(35) Indskudsgarantiordninger bør investere i aktiver med lav risiko.

(36) Bidrag til indskudsgarantiordninger bør bygge på størrelsen af de dækkede indskud og omfanget af den risiko, som det pågældende medlem er udsat for. Dette vil muliggøre en afspejling af de enkelte kreditinstitutters risikoprofil, herunder deres forskellige forretningsmodeller. Det bør også føre til en rimelig beregning af bidragene og tilskynde til at drive virksomhed med en mindre risikobetonet forretningsmodel. For at tilpasse bidragene til markedsforholdene og risikoprofilerne bør indskudsgarantiordninger kunne anvende deres egne risikobaserede metoder. For at tage hensyn til sektorer med særlig lav risiko, som er reguleret i national ret, bør det være tilladt for medlemsstaterne at fastsætte tilsvarende nedsættelser af bidragene, samtidig med at målniveauet for hver indskudsgarantiordning overholdes. Beregningsmetoderne bør i alle tilfælde godkendes af de kompetente myndigheder. Den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) (»EBA«) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010¹¹⁾ bør udstede retningslinjer for at angive metoderne til beregning af bidrag.

(37) Indskudsbeskyttelse er et vigtigt element i gennemførelsen af det indre marked og et nødvendigt supplement til tilsynet med kreditinstitutter som følge af den solidaritet, som den skaber mellem alle institutter på et givet finansielt marked, dersom et af institutterne ikke kan indfri sine forpligtelser. Medlemsstaterne bør derfor kunne tillade indskudsgarantiordninger at låne penge til hinanden på frivilligt grundlag.

(38) Den nuværende tilbagebetalingsperiode strider mod behovet for at bevare indskydernes tillid og opfylder ikke indskydernes behov. Tilbagebetalingsperioden bør derfor nedsættes til syv arbejdsdage.

(39) I mange tilfælde findes de nødvendige procedurer for en kort tilbagebetalingsfrist imidlertid ikke endnu. Medlemsstaterne bør derfor gives mulighed for i en overgangsperiode at nedsætte tilbagebetalingsperioden gradvis til syv arbejdsdage. Den maksimumstilbagebetalingsfrist, der er fastsat i dette direktiv, bør ikke hindre indskudsgarantiordninger i at foretage tidligere tilbagebetaling til indskydere. For at sikre, at indskydere i løbet af overgangsperioden ikke kommer i finansielle vanskeligheder, i tilfælde af at deres kreditinstitut ikke kan indfri sine forpligtelser, bør de dog efter anmodning kunne få adgang til et passende beløb af deres dækkede indskud til at dække deres leveomkostninger. En sådan adgang bør udelukkende gives på grundlag af oplysninger fra kreditinstituttet. I betragtning af de forskellige leveomkostninger i medlemsstaterne bør dette beløb fastsættes af medlemsstaterne.

(40) I forbindelse med den periode, der er nødvendig til tilbagebetaling af indskud, bør der tages hensyn til de tilfælde, hvor der i ordningerne er vanskeligheder ved at fastsætte tilbagebetalingsbeløbet og indskyderens rettigheder, navnlig hvis indskuddene hidrører fra boligtransaktioner eller visse begivenheder i livet, hvis en indskyder ikke er ubetinget berettiget til de beløb, der står på en konto, hvis indskuddet er genstand for en retstvist eller konkurrerende krav til det beløb, der står på kontoen, eller hvis indskuddet er omfattet af økonomiske sanktioner pålagt af nationale regeringer eller internationale organer.

(41) For at sikre tilbagebetaling bør indskudsgarantiordninger have ret til at indtræde i tilbagebetalte indskydernes rettigheder over for et kreditinstitut, der ikke kan opfylde sine forpligtelser. Medlemsstaterne bør kunne begrænse det tidsrum, hvor indskydere, hvis indskud ikke er tilbagebetalt eller ikke anerkendt inden for fristen for tilbagebetaling, kan kræve tilbagebetaling af deres indskud, for at gøre det muligt for indskudsgarantiordninger at udøve de rettigheder, som de er indtrådt i, senest på den dato, hvor disse rettigheder skal registreres i forbindelse med insolvensbehandlinger.

(42) En indskudsgarantiordning i en medlemsstat, hvor et kreditinstitut har etableret filialer, bør underrette og tilbagebetale indskydere på vegne af indskudsgarantiordningen i den medlemsstat, hvor kreditinstituttet er godkendt. Det er nødvendigt med beskyttelsesforanstaltninger for at sikre, at en indskudsgarantiordning, der tilbagebetaler indskyderne, fra hjemlandets indskudsgarantiordning modtager de nødvendige finansielle midler og instrukser forud for en sådan tilbagebetaling. Den indskudsgarantiordning, der kan blive berørt, bør indgå aftaler på forhånd for at lette disse opgaver.

(43) Oplysning er et væsentligt element i indskyderbeskyttelse. Derfor bør indskydere underrettes om deres dækning og den ansvarlige indskudsgarantiordning på deres kontoudtog. Potentielle indskydere bør modtage de samme oplysninger ved et standardiseret oplysningsskema, som de bør anmodes om at anerkende modtagelsen af. Indholdet af sådanne oplysninger bør være det samme for alle indskydere. Ureguleret anvendelse i reklameøjemed af henvisninger til en indskudsgarantiordnings dækningsniveau og rækkevidde kan påvirke banksystemets stabilitet eller indskydernes tillid. Derfor bør henvisninger til indskudsgarantiordninger i reklamer begrænses til korte faktuelle udsagn.

(44) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF¹²⁾ finder anvendelse på behandling af personoplysninger i henhold til nærværende direktiv. Indskudsgarantiordninger og de relevante myndigheder bør behandle oplysninger vedrørende individuelle indskud med største omhu og bør opretholde en høj standard for databeskyttelse i overensstemmelse med nævnte direktiv.

(45) Dette direktiv bør ikke føre til, at medlemsstaterne eller deres relevante myndigheder gøres ansvarlige over for indskydere, hvis de har sikret, at en eller flere ordninger, der garanterer indskud eller selve kreditinstitutterne med henblik på at sikre compensation eller beskyttelse af indskyderne i overensstemmelse med dette direktiv, er blevet indført og officielt anerkendt.

(46) Forordning (EU) nr. 1093/2010 har tildelt EBA en række opgaver i forbindelse med direktiv 94/19/EF.

(47) EBA bør respektere, at medlemsstaterne fører tilsyn med indskudsgarantiordningerne, og bidrage til at nå målet om at gøre det lettere for kreditinstitutter at optage og udøve virksomhed, samtidig med at indskyderne sikres effektiv beskyttelse, og skatteydernes risiko minimeres. Medlemsstaterne bør holde Kommissionen og EBA orienteret om identiteten af deres udpegede myndighed med henblik på kravet i dette direktiv om samarbejde mellem EBA og de udpegede myndigheder.

(48) Det er nødvendigt at indføre retningslinjer inden for finansielle tjenesteydelser for at sikre ensartede vilkår og passende beskyttelse af indskydere i hele Unionen. Sådanne retningslinjer bør udstedes for at angive metoden til beregning af risikobaserede bidrag.

(49) For at sikre, at indskudsgarantiordninger fungerer effektivt, og at der foretages en rimelig afvejning af den stilling, som de indtager i de forskellige medlemsstater, bør EBA kunne bilægge tvister mellem dem med bindende virkning.

(50) I betragtning af forskellene i den administrative praksis vedrørende indskudsgarantiordninger i medlemsstaterne bør medlemsstaterne frit kunne beslutte, hvilken myndighed der fastslår, at indskud er indisponibelt.

(51) Kompetente myndigheder, udpegede myndigheder, afviklingsmyndigheder, relevante administrative myndigheder og indskudsgarantiordninger bør samarbejde med hinanden og udøve deres beføjelser i overensstemmelse med dette direktiv. De bør samarbejde fra et tidligt tidspunkt om udarbejdelse og gennemførelse af afviklingsforanstaltninger med henblik på at fastsætte det beløb, som indskudsgarantiordningen hæfter for, når de finansielle midler anvendes til at finansiere afvikling af kreditinstitutter.

(52) Beføjelsen til at vedtage retsakter bør delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde for at tilpasse dækningsniveauet for den samme indskyders samlede indskud som fastsat i dette direktiv til inflationen i Unionen på grundlag af ændringerne i forbrugerprisindekset. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

(53) I overensstemmelse med den fælles politiske erklæring fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter¹³⁾ forpligter medlemsstaterne sig til i begrundede tilfælde, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. Med hensyn til dette direktiv finder lovgiveren, at fremsendelsen af sådanne dokumenter er begrundet.

(54) Målet for dette direktiv, nemlig harmonisering af bestemmelserne om indskudsgarantiordningers funktionsmåde kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(55) Forpligtelsen til at gennemføre nærværende direktiv i national ret bør kun omfatte de bestemmelser, hvori der er foretaget indholdsmæssige ændringer i forhold til de tidligere direktiver. Forpligtelsen til at gennemføre de bestemmelser, hvori der ikke er foretaget ændringer, følger af de tidligere direktiver.

(56) Nærværende direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag II angivne frister for gennemførelse i national ret af direktiverne —

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. Dette direktiv fastsætter bestemmelser og procedurer vedrørende oprettelse af indskudsgarantiordninger og deres funktionsmåde.
2. Dette direktiv finder anvendelse på:
 - a) lovbestemte indskudsgarantiordninger
 - b) aftalemæssige indskudsgarantiordninger, som er officielt anerkendt som indskudsgarantiordninger i henhold til artikel 4, stk. 2
 - c) institutsikringsordninger og som er officielt anerkendt som indskudsgarantiordninger i henhold til artikel 4, stk. 2
 - d) kreditinstitutter, som er tilsluttet de i litra a), b) eller c) i dette stykke omhandlede ordninger.

3. Med forbehold af artikel 16, stk. 5 og 7, finder dette direktiv ikke anvendelse på følgende ordninger:
- a) aftalemæssige ordninger, som ikke er officielt anerkendt som indskudsgarantiordninger, herunder ordninger, som giver supplerende beskyttelse i forhold til dækningsniveauet fastlagt i artikel 6, stk. 1
 - b) institutsikringsordninger, som ikke er officielt anerkendt som indskudsgarantiordninger.

Medlemsstaterne sikrer, at de i litra a) og b) i første afsnit omhandlede ordninger har tilstrækkelige finansielle midler eller relevante finansieringsordninger til at opfylde deres forpligtelser.

Artikel 2

Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved:

- 1) »indskudsgarantiordninger«: ordninger som omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra a), b) eller c)
- 2) »institutsikringsordninger«: institutsikringsordninger som omhandlet i artikel 113, stk. 7, i forordning (EU) nr. 575/2013
- 3) »indskud«: et indestående beløb, der hidrører fra indlån eller fra mellemtransaktioner foretaget som led i almindelige bankforretninger, og som skal tilbagebetales af et kreditinstitut på bestemte vilkår fastsat ved lov og ved aftale, herunder et tidsindskud og et opsparingsindskud, med undtagelse af indestående beløb, hvis:
 - a) dets eksistens kun kan dokumenteres med et finansielt instrument som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 17), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF¹⁴), medmindre det er et opsparingsprodukt, som er dokumenteret med et indskudsbevis udfærdiget til en navngiven person, og som findes i en medlemsstat den 2. juli 2014
 - b) dets hovedstol ikke kan tilbagebetales til pari
 - c) dets hovedstol kun kan tilbagebetales til pari i henhold til en særlig garanti fra eller aftale med kreditinstituttet eller en tredjepart
- 4) »berettigede indskud«: indskud, som ikke er udelukket fra beskyttelse i henhold til artikel 5
- 5) »dækkede indskud«: den del af berettigede indskud, som ikke overstiger det dækningsniveau, der er fastlagt i artikel 6.
- 6) »indskyder«: indehaveren eller, i tilfælde af en fælleskonto, alle indehaverne af et indskud
- 7) »fælleskonto«: en konto, der er åbnet i to eller flere personers navn, eller som to eller flere personer kan disponere over ved en eller flere af disse personers underskrift
- 8) »indisponibelt indskud«: et indskud, som er forfaldet til udbetaling, men ikke er blevet udbetalt af et kreditinstitut på de ved lov eller ved aftale fastsatte vilkår, hvis enten:
 - a) de relevante administrative myndigheder har konstateret, at det berørte kreditinstitut efter deres opfattelse ikke for øjeblikket er i stand til at tilbagebetale indskuddet af årsager, der er direkte forbundet med dets finansielle situation, og instituttet ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til det, eller

- b) en retslig myndighed af årsager, som er direkte forbundet med kreditinstituttets finansielle situation, har afsagt en kendelse, som indebærer, at indskydernes ret til at fremsætte krav over for instituttet suspenderes
- 9) »kreditinstitut«: et kreditinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 10) »filial«: en afdeling i en medlemsstat, som retligt udgør en ikkeselvstændig del af et kreditinstitut, og som helt eller delvist foretager forretninger, der er forbundet med virksomhed som kreditinstitut
- 11) »målniveau«: den mængde disponible finansielle midler, som indskudsgarantiordningen skal tilvejebringe i henhold til artikel 10, stk. 2, udtrykt som procentdel af medlemmernes dækkede indskud
- 12) »disponible finansielle midler«: kontanter, indskud og aktiver med lav risiko, som kan realiseres inden for et tidsrum, der ikke overskrider perioden i artikel 8, stk. 1, og betalingsforpligtelser op til den i artikel 10, stk. 3, fastsatte grænse
- 13) »betalingsforpligtelser«: et kreditinstituts betalingsforpligtelser over for en indskudsgarantiordning, som der i fuldt omfang er stillet sikkerhed for, under forudsætning af, at sikkerhedsstillelsen:
- består af aktiver med lav risiko
 - ikke er behæftet med tredjepartsrettigheder og står til rådighed for indskudsgarantiordningen
- 14) »aktiver med lav risiko«: poster, der er omfattet af de i tabel 1 i artikel 336 i forordning (EU) nr. 575/2013 angivne kategorier 1 eller 2, eller aktiver, der af den kompetente eller udpegede myndighed betragtes som tilsvarende sikre og likvide
- 15) »hjemland«: et hjemland som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 43), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 16) »værtsland«: værtsland som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 44), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 17) »kompetent myndighed«: en national, kompetent myndighed som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 40), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 18) »udpeget myndighed«: et organ, som forvalter en indskudsgarantiordning i henhold til dette direktiv, eller, såfremt driften af indskudsgarantiordningen forvaltes af en privat enhed, en offentlig myndighed, der af den pågældende medlemsstat er udpeget til at føre tilsyn med denne ordning i medfør af dette direktiv.
2. Når der i dette direktiv henvises til forordning (EU) nr. 1093/2010, anses et organ, som forvalter en indskudsgarantiordning, eller, når driften af indskudsgarantiordningen forestås af en privat enhed, den offentlige myndighed, som fører tilsyn med denne ordning, med henblik på denne forordning for at være en kompetent myndighed som defineret i artikel 4, stk. 2, i nævnte forordning.
3. Aktier i britiske eller irske »building societies«, bortset fra aktier af egenkapitallignende art, som er omfattet af artikel 5, stk. 1, litra b), betragtes som indskud.

Artikel 3

Relevante administrative myndigheder

- Med henblik på artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra a), fastlægger medlemsstaterne den relevante administrative myndighed i deres medlemsstat.

2. Kompetente myndigheder, udpegede myndigheder, afviklingsmyndigheder og relevante administrative myndigheder samarbejder med hinanden og udøver deres beføjelser i overensstemmelse med dette direktiv.

Den relevante administrative myndighed foretager konstateringen som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra a), hurtigst muligt og under alle omstændigheder senest fem arbejdsdage efter, at det for første gang er blevet godtgjort over for dem, at et kreditinstitut ikke har tilbagebetalt et indskud, der er forfaldet til udbetaling.

Artikel 4

Officiel anerkendelse, medlemskab og tilsyn

1. Hver medlemsstat sikrer, at der på dens område indføres en eller flere indskudsgarantiordninger, som bliver officielt anerkendt.

Det udelukker ikke fusion af indskudsgarantiordninger i forskellige medlemsstater eller etablering af grænseoverskridende indskudsgarantiordninger. Godkendelse af sådanne grænseoverskridende eller fusi-onerede indskudsgarantiordninger skal indhentes fra de medlemsstater, hvori de pågældende indskudsgarantiordninger er etablerede.

2. En aftalemæssig ordning som omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra b), i dette direktiv kan officielt anerkendes som en indskudsgarantiordning, hvis den overholder dette direktiv.

En institutsikringsordning kan officielt anerkendes som en indskudsgarantiordning, hvis den opfylder betingelserne fastsat i artikel 113, stk. 7, i forordning (EU) nr. 575/2013 og overholder dette direktiv.

3. Et kreditinstitut, som har fået meddelt tilladelse i en medlemsstat i henhold til artikel 8 i direktiv 2013/36/EU, må ikke tage imod indskud, medmindre det er medlem af en ordning, der er officielt anerkendt i dets hjemland i henhold til stk. 1 i denne artikel.

4. Hvis et kreditinstitut undlader at opfylde de forpligtelser, der påhviler det som medlem af en indskudsgarantiordning, underrettes de kompetente myndigheder straks, og disse træffer i samarbejde med indskudsgarantiordningen straks alle passende foranstaltninger, herunder, hvis nødvendigt, pålæggelse af sanktioner, for at sikre, at kreditinstituttet opfylder sine forpligtelser.

5. Hvis de foranstaltninger, der iværksættes i henhold til stk. 4, ikke fører til, at kreditinstituttet opfylder sine forpligtelser, kan indskudsgarantiordningen, med forbehold af national ret og de kompetente myndigheders udtrykkelige samtykke, med mindst en måneds varsel meddele, at det agter at ekskludere kreditinstituttet fra indskudsgarantiordningen. Indskud, der foretages inden denne frists udløb, vil fortsat være fuldt dækket af indskudsgarantiordningen. Hvis kreditinstituttet ved fristens udløb ikke har opfyldt sine forpligtelser, ekskluderer indskudsgarantiordningen kreditinstituttet.

6. Indskud, der indestår på den dato, hvor et kreditinstitut ekskluderes fra indskudsgarantiordningen, dækkes fortsat af denne indskudsgarantiordning.

7. De udpegede myndigheder fører løbende tilsyn med de indskudsgarantiordninger, der er omhandlet i artikel 1, for at sikre, at de er i overensstemmelse med dette direktiv.

Grænseoverskridende indskudsgarantiordninger er underlagt tilsyn ved repræsentanter for de udpegede myndigheder i de medlemsstater, hvor de tilsluttede kreditinstitutter har fået meddelt tilladelse.

8. Medlemsstaterne sikrer, at en indskudsgarantiordning til enhver tid og på indskudsgarantiordningens anmodning modtager alle de oplysninger fra deres medlemmer, som er nødvendige for at forberede en tilbagebetaling til indskydere, herunder mærkninger som omhandlet i artikel 5, stk. 4.

9. Indskudsgarantiordningerne sikrer, at data vedrørende indskyderes konti behandles fortroligt og beskyttes. Behandlingen af sådanne data foretages i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF.

10. Medlemsstaterne sikrer, at indskudsgarantiordninger gennemfører stresstest af deres systemer, og at indskudsgarantiordningerne underrettes hurtigst muligt, hvis de kompetente myndigheder bliver opmærksomme på problemer i et kreditinstitut, der vil kunne medføre en indgriben fra en indskudsgarantiordning.

Sådanne test skal finde sted mindst hvert tredje år og hyppigere, hvis dette er hensigtsmæssigt. Den første test finder sted senest den 3. juli 2017.

På grundlag af resultaterne af stresstestene gennemfører EBA mindst hvert femte år regelmæssigt peer review-undersøgelser i henhold til artikel 30 i forordning (EU) nr. 1093/2010 med henblik på at undersøge indskudsgarantiordningers modstandsdygtighed. Indskudsgarantiordninger er undergivet kravene om tavshedspligt, jf. artikel 70 i nævnte forordning, ved udveksling af oplysninger med EBA.

11. Indskudsgarantiordninger anvender til at foretage stresstest af deres systemer udelukkende de oplysninger, som er nødvendige for at foretage de pågældende test, og opbevarer ikke oplysningerne længere, end det er nødvendigt af hensyn til dette formål.

12. Medlemsstaterne sikrer, at deres indskudsgarantiordninger har fastlagt god og gennemsigtig praksis inden for selskabsledelse. Indskudsgarantiordninger udarbejder en årlig aktivitetsrapport.

Artikel 5

Berettigede indskud

1. Følgende kan ikke tilbagebetales via en indskudsgarantiordning:

1. Følgende kan ikke tilbagebetales via en indskudsgarantiordning:

a) indskud foretaget af andre kreditinstitutter på egne vegne og for egen regning, jf. dog artikel 7, stk. 3, i dette direktiv

b) »kapitalgrundlag« som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 118), i forordning (EU) nr. 575/2013

c) indskud, der stammer fra transaktioner, i forbindelse med hvilke der er blevet afsagt straffedom for hvidvaskning af penge som defineret i artikel 1, stk. 2, i direktiv 2005/60/EF

d) indskud fra finansieringsinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 26), i forordning (EU) nr. 575/2013

e) indskud fra investeringsselskaber som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i direktiv 2004/39/EF

f) indskud, hvis indehaver aldrig er blevet identificeret som omhandlet i artikel 9, stk. 1, i direktiv 2005/60/EF, når de er blevet indisponible

g) indskud fra forsikringsselskaber som omhandlet i artikel 13, stk. 1-6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF¹⁵⁾

h) indskud fra institutter for kollektiv investering

- i) indskud fra pensionsfonde og pensionskasser
 - j) indskud fra offentlige myndigheder
 - k) gældsinstrumenter udstedt af et kreditinstitut og forpligtelser, der skyldes egne veksler og solaveksler.
2. Uanset denne artikels stk. 1 kan medlemsstaterne sikre, at følgende indskud er omfattet op til det i artikel 6, stk. 1, fastlagte dækningsniveau:
- a) indskud der indehaves af personlige pensionsordninger og arbejdsmarkedsrelaterede pensionsordninger hos små og mellemstore virksomheder
 - b) indskud, der indehaves af lokale myndigheder med et årligt budget på op til 500 000 EUR
3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at indskud, der i henhold til national ret alene kan frigives til at tilbagebetale et lån i privat fast ejendom, uanset om det er ydet af kreditinstituttet eller et andet institut, som indehaver indskuddet, er udelukket fra tilbagebetaling fra en indskudsgarantiordning.
4. Medlemsstaterne skal sikre, at kreditinstitutterne forsyner de berettigede indskud med et mærke, således at sådanne indskud kan identificeres omgående.

Artikel 6

Dækningsniveau

1. Medlemsstaterne sikrer, at dækningsniveauet for en given indskyders samlede indskud er 100 000 EUR, såfremt indskud bliver indisponible.
2. I tillæg til stk. 1 sikrer medlemsstaterne, at følgende indskud er beskyttet ud over 100 000 EUR i mindst tre og højst 12 måneder efter, at beløbet er krediteret eller fra det øjeblik, hvor de pågældende indskud kan overføres lovligt:
 - a) indskud, som følge af transaktioner vedrørende fast ejendom og relateret til private boliger
 - b) indskud, som tjener sociale formål, der er fastsat i national ret, og som er knyttet til særlige begivenheder i livet, såsom en indskyders ægteskab, skilsmisse, pensionering, afskedigelse, nedskæringsbetinget afskedigelse, invaliditet eller dødsfald
 - c) indskud, som tjener formål, der er fastsat i national ret, og som er baseret på udbetaling af forsikringsydelser eller erstatning for skader forvoldt ved kriminalitet eller for fejlagtig domfældelse.
3. Stk. 1 og 2 hindrer ikke medlemsstaterne i at bevare eller indføre ordninger, som beskytter aldersopsparingsprodukter og pensioner, forudsat at sådanne ordninger ikke udelukkende dækker indskud, men tilbyder samlet dækning for alle produkter og situationer, som er relevante i den forbindelse.
4. Medlemsstaterne sikrer, at tilbagebetalinger foretages i følgende valutaer:
 - a) valutaen i den medlemsstat, hvor indskudsgarantiordningen befinder sig
 - b) valutaen i den medlemsstat, hvor kontoindehaveren har bopæl
 - c) euro
 - d) kontoens valuta
 - e) valutaen i den medlemsstat, hvor kontoen befinder sig.

Indskyderne oplyses om tilbagebetalingens valuta.

Hvis konti blev ført i en anden valuta end den, som tilbagebetalingen foretages i, er den anvendte kurs kursen på den dato, hvor den relevante administrative myndighed foretager en konstatering som

omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra a), eller en retslig myndighed afsiger en kendelse som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra b).

5. Medlemsstater, der omregner beløbene i stk. 1 i denne artikel til national valuta, skal ved omregningen i første omgang lægge den kurs til grund, som gælder den 3. juli 2015.

Medlemsstaterne kan afrunde de beløb, der fremkommer ved omregningen, forudsat at en sådan afrunding ikke overstiger 5 000 EUR.

Med forbehold af andet afsnit tilpasser medlemsstaterne de dækningsniveauer, der er omregnet til anden valuta, til det beløb, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, hvert femte år. Medlemsstaterne foretager efter høring af Kommissionen en tidligere tilpasning af dækningsniveauerne som følge af uforudsete hændelser, som f.eks. valutaudsving.

6. Kommissionen tager med regelmæssige mellemrum og mindst hvert femte år det i stk. 1 anførte beløb op til fornyet gennemgang. Kommissionen forelægger i givet fald et direktivforslag for Europa-Parlamentet og Rådet for at tilpasse det i stk. 1 anførte beløb på baggrund af bl.a. udviklingen i banksektoren og den økonomiske og monetære situation i Unionen. Den første gennemgang finder ikke sted før den 3. juli 2020, medmindre uforudsete hændelser nødvendiggør en gennemgang på et tidligere tidspunkt.

7. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 18 med henblik på at tilpasse det i stk. 6 omhandlede beløb mindst hvert femte år til inflationen i Unionen på grundlag af ændringerne i det harmoniserede forbrugerprisindeks, der offentliggøres af Kommissionen, siden den foregående tilpasning.

Artikel 7

Fastsættelse af de beløb, der kan tilbagebetales

1. Den i artikel 6, stk. 1, fastsatte grænse finder anvendelse på de samlede indskud i et og samme kreditinstitut, uanset indskuddenes antal, valuta eller lokalisering inden for Unionen.

2. For fælleskonti indgår den andel, der tilkommer hver enkelt indskyder, i beregningen af den i artikel 6, stk. 1, fastsatte grænse.

Findes der ikke særlige bestemmelser herom, fordeles det på kontoen indestående beløb ligeligt mellem indskyderne.

Medlemsstaterne kan bestemme, at indskud på en konto, som to eller flere personer har adgang til som deltagere i et interessentskab, en sammenslutning eller en gruppering af tilsvarende art, som ikke har status som juridisk person, kan lægges sammen og behandles, som om de var foretaget af en enkelt indskyder, med henblik på beregningen af grænsen i artikel 6, stk. 1.

3. Er indskyderen ikke ubetinget berettiget til de beløb, der står på kontoen, er det den person, der er ubetinget berettiget hertil, som skal dækkes af garantiordningen, forudsat at den pågældende person er blevet identificeret eller kan identificeres inden den dato, hvor den relevante administrative myndighed foretager en konstatering som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra a), eller en retslig myndighed afsiger en kendelse som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra b). Hvor flere personer er ubetinget berettiget til de indestående beløb, indgår deres respektive andel i henhold til de ordninger, der gælder for forvaltningen af beløbene, i beregningen af den i artikel 6, stk. 1, fastsatte grænse.

4. Referencedatoen for beregningen af det beløb, der kan tilbagebetales, er den dato, hvor en relevant administrativ myndighed foretager en konstatering som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra a), eller en retslig myndighed afsiger en kendelse som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra b). Indskyderens forpligtelser over for kreditinstituttet tages ikke i betragtning ved beregning af det beløb, der kan tilbagebetales.

5. Medlemsstaterne kan beslutte, at indskyderens forpligtelser over for kreditinstituttet indgår i beregningen af det beløb, der kan tilbagebetales, hvis de er forfaldne på eller inden den dato, hvor en relevant administrativ myndighed foretager en konstatering som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra a), eller en retslig myndighed afsiger en kendelse som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra b) i det omfang modregning er mulig i henhold til de lov- og aftalebestemmelser, der gælder for aftalen mellem kreditinstituttet og indskyderen.

Indskyderne underrettes forud for aftalens indgåelse af kreditinstituttet, hvis deres forpligtelser over for kreditinstituttet indgår i beregningen af det beløb, der kan tilbagebetales.

6. Medlemsstaterne sikrer, at indskudsgarantiordningerne til enhver tid kan anmode kreditinstitutter om at underrette dem om enhver indskyders samlede berettigede indskud.

7. Påløbne renter af indskud, som endnu ikke er krediteret på den dato, hvor en relevant administrativ myndighed foretager en konstatering som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra a), eller en retslig myndighed afsiger en kendelse som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra b), godtgøres af indskudsgarantiordningen. Den i artikel 6, stk. 1, omhandlede grænse kan dog ikke overskrides.

8. Medlemsstaterne kan bestemme, at visse kategorier af indskud, som imødekommer et socialt hensyn defineret i national ret, og som er garanteret af tredjemand i overensstemmelse med reglerne om statsstøtte, ikke tages i betragtning ved sammenlægning af de indskud, som en og samme indskyder har i et og samme kreditinstitut, jf. stk. 1. I sådanne tilfælde begrænses tredjemands garanti til dækningsniveauet fastlagt i artikel 6, stk. 1.

9. Når kreditinstitutter i henhold til national ret kan drive virksomhed under forskellige varemærker, som defineret i artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/95/EF¹⁶⁾, sikrer medlemsstaten, at indskyderne oplyses klart om, at kreditinstituttet driver virksomhed under forskellige varemærker, og at dækningsniveauet fastlagt i artikel 6, stk. 1, 2 og 3, i dette direktiv finder anvendelse på de samlede indskud, som indskyderen har i det pågældende kreditinstitut. Disse oplysninger skal medtages i de i artikel 16 og bilag I i dette direktiv omhandlede oplysninger til indskyder.

Artikel 8

Tilbagebetaling

1. Indskudsgarantiordningerne sikrer, at de beløb, der kan tilbagebetales, stilles til rådighed senest syv arbejdsdage efter den dato, hvor en relevant administrativ myndighed foretager en konstatering som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra a), eller en retslig myndighed afsiger en kendelse som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra b).

2. Medlemsstaterne kan dog for en overgangsperiode indtil den 31. december 2023 fastlægge følgende tilbagebetalingsperioder på op til:

- a) 20 arbejdsdage indtil den 31. december 2018
- b) 15 arbejdsdage fra den 1. januar 2019 indtil den 31. december 2020
- c) 10 arbejdsdage fra den 1. januar 2021 indtil den 31. december 2023.

3. Medlemsstaterne kan beslutte, at de i artikel 7, stk. 3, omhandlede indskud er omfattet af en længere tilbagebetalingsperiode, som ikke overstiger 3 måneder fra den dato, hvor en relevant administrativ myndighed foretager en konstatering som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra a), eller en retslig myndighed afsiger en kendelse som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8), litra b).

4. Hvis indskudsgarantiordninger under overgangsperioden indtil den 31. december 2023 ikke kan stille det beløb, der kan tilbagebetales, til rådighed inden syv arbejdsdage, sikrer de, at indskyderne har adgang til et passende beløb af deres dækkede indskud til at dække leveomkostninger inden fem arbejdsdage efter anmodningen.

Indskudsgarantiordninger skal kun stille det i første afsnit omhandlede passende beløb til rådighed på grundlag af data, som indskudsgarantiordningen eller kreditinstituttet videregiver.

Det i første afsnit omhandlede passende beløb fratrækkes det beløb, der kan tilbagebetales, jf. artikel 7.

5. Tilbagebetaling som omhandlet i stk. 1 og 4, kan udsættes hvis:

- a) det er uklart, om den pågældende person er berettiget til at modtage tilbagebetaling, eller indskuddet er genstand for en retstvist
- b) indskuddet er omfattet af restriktive foranstaltninger fra nationale regeringers eller internationale organers side
- c) der uanset stk. 9 i denne artikel ikke har været foretaget nogen transaktioner i relation til indskuddet i de seneste 24 måneder (kontoen er inaktiv)
- d) det beløb, der skal tilbagebetales, skønnes at indgå i en midlertidigt høj balance som defineret i artikel 6, stk. 2, eller
- e) det beløb, der skal tilbagebetales, skal udbetales af indskudsgarantiordningen i værtslandet, jf. artikel 14, stk. 2.

6. Det beløb, der kan tilbagebetales, stilles til rådighed, uden at det er nødvendigt at anmode en indskudsgarantiordning herom. Til det formål sender kreditinstituttet de fornødne oplysninger om indskud og indskydere, så snart indskudsgarantiordningerne anmoder herom.

7. Eventuel korrespondance mellem indskudsgarantiordningen og indskyderen skal være affattet:

- a) på det af EU-institutionernes officielle sprog, som benyttes af det kreditinstitut, som det dækkede indskud er placeret i, til kommunikation med indskyderen, eller
- b) på det eller de officielle sprog i den medlemsstat, hvor det dækkede indskud befinder sig.

Hvis et kreditinstitut driver virksomhed direkte i en anden medlemsstat uden at have oprettet filialer, formidles oplysningerne på det sprog, som indskyderen valgte, da kontoen blev oprettet.

8. Uanset tidsfristen i denne artikels stk. 1 kan udbetalinger forbundet med en indskyder under indskudsgarantiordningen suspenderes, indtil der foreligger en domstolsafgørelse, hvis indskyderen eller den person, der er berettiget til eller har interesse i beløb, der står på en konto, er blevet sigtet for en lovovertrædelse som følge af eller i forbindelse med hvidvaskning af penge som defineret i artikel 1, stk. 2, i direktiv 2005/60/EF.

9. Der foretages ingen tilbagebetaling, hvis der ikke har været foretaget nogen transaktioner i relation til indskuddet i de seneste 24 måneder, og hvis indskuddets værdi er lavere end de administrative omkostninger, som indskudsgarantiordningen ville påtage sig i forbindelse med en sådan tilbagebetaling.

Artikel 9

Krav mod indskudsgarantiordninger

1. Medlemsstaterne sørger for, at indskyderens ret til godtgørelse indebærer en klagemulighed mod indskudsgarantiordningen.
2. En indskudsgarantiordning, der foretager udbetalinger i henhold til en garantiordning på nationalt plan, med forbehold af de rettigheder, det måtte have i henhold til national ret, har ret til at indtræde i indskyderens rettigheder i likvidations- eller omstruktureringssager for et beløb, der svarer til deres udbetalinger til indskyderne. Hvis en indskudsgarantiordning foretager udbetalinger i forbindelse med afviklingsprocedurer, herunder anvendelsen af afviklingsværktøjer eller udøvelsen af afviklingsbeføjelser i overensstemmelse med artikel 11, kan indskudsgarantiordningen gøre et krav gældende mod det pågældende kreditinstitut for et beløb, der svarer til dets udbetalinger. Dette krav har samme prioritet som dækkede indskud i henhold til nationalret om almindelig insolvensbehandling som defineret i direktiv 2014/59/EU.
3. Medlemsstaterne kan begrænse den tidsperiode, inden for hvilken indskydere, hvis indskud ikke blev tilbagebetalt eller anerkendt af indskudsgarantiordningerne inden for de frister, der er omhandlet i artikel 8, stk. 1 og 3, kan kræve tilbagebetaling af deres indskud.

Artikel 10

Finansiering af indskudsgarantiordninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at indskudsgarantiordningerne råder over passende systemer til fastsættelse af deres eventuelle forpligtelser. Indskudsgarantiordningernes disponible finansielle midler står i forhold til disse forpligtelser.

Indskudsgarantiordningerne tilvejebringer de disponible finansielle midler i form af bidrag fra deres medlemmer mindst én gang om året. Det forhindrer ikke supplerende finansiering fra andre kilder.

2. Medlemsstaterne sikrer, at en indskudsgarantiordnings disponible finansielle midler senest den 3. juli 2024 mindst svarer til et målniveau på 0,8 % af medlemmernes dækkede indskud.

Hvis finansieringskapaciteten ikke når op på målniveauet, genoptages bidragsindbetalingen, i det mindste indtil målniveauet er nået igen.

Hvis de disponible finansielle midler, efter at målniveauet er nået første gang, er blevet reduceret til mindre end to tredjedele af målniveauet, fastsættes det almindelige bidrag på et niveau, der gør det muligt at nå målniveauet inden seks år.

Det almindelige bidrag skal tage behørigt hensyn til konjunkturudviklingen og til den virkning, som procykliske bidrag kan have, når der fastsættes årlige bidrag i forbindelse med denne artikel.

Medlemsstaterne kan forlænge den i første afsnit omhandlede periode med højst fire år, hvis indskudsgarantiordningen har foretaget kumulerede udbetalinger ud over 0,8 % af de dækkede indskud.

3. De disponible finansielle midler, der skal tages hensyn til for at nå målniveauet, kan omfatte betalingsforpligtelser. Den samlede del af betalingsforpligtelser må ikke overstige 30 % af de samlede disponible finansielle midler, der er tilvejebragt i overensstemmelse med denne artikel.

For at sikre en ensartet anvendelse af dette direktiv skal EBA udstede retningslinjer om betalingsforpligtelser.

4. Uanset stk. 1 i denne artikel kan en medlemsstat med henblik på at opfylde sine forpligtelser i henhold dertil tilvejebringe de disponible finansielle midler gennem de obligatoriske bidrag betalt af

kreditinstitutter til eksisterende ordninger med obligatoriske bidrag indført af en medlemsstat på dennes område med henblik på at dække de omkostninger, der er forbundet med systemiske risici, sammenbrud og afvikling af institutter.

Indskudsgarantiordningerne er berettiget til et beløb svarende til beløbet af sådanne bidrag op til målniveauet fastlagt i stk. 2 i denne artikel, som medlemsstaten på anmodning straks stiller til rådighed for de pågældende indskudsgarantiordninger udelukkende med henblik på målene fastsat i artikel 11.

Indskudsgarantiordningerne er kun berettiget til dette beløb, hvis den kompetente myndighed finder, at de ikke er i stand til at tilvejebringe ekstraordinære bidrag fra deres medlemmer. Indskudsgarantiordningerne skal tilbagebetale dette beløb gennem bidrag fra deres medlemmer i overensstemmelse med artikel 10, stk. 1 og 2.

5. Bidrag til afviklingsfinansieringsordninger i henhold til afsnit VII i direktiv 2014/59/EU, herunder de disponible finansielle midler, der skal tages hensyn til for at nå afviklingsfinansieringsordningernes målniveau, jf. artikel 102, stk. 1, i direktiv 2014/59/EU, tæller ikke med i målniveauet.

6. Som en undtagelse fra stk. 2 kan medlemsstaterne, såfremt det er begrundet og efter godkendelse fra Kommissionen, tillade et minimumsmålniveau, der er lavere end det målniveau, der er fastsat i stk. 2, såfremt følgende betingelser er opfyldt:

- a) reduktionen er baseret på den antagelse, at det er usandsynligt, at en betydelig del af de disponible finansielle midler vil blive brugt til foranstaltninger til at beskytte dækkede indskydere, ud over dem, der er omhandlet i artikel 11, stk. 2 og 6, og
- b) den banksektor, som indskudsgarantiordningens tilsluttede kreditinstitutter driver virksomhed i, er stærkt koncentreret med en lang række aktiver, der indehaves af et lille antal kreditinstitutter eller bankkoncerner, det er underkastet tilsyn på konsolideret niveau, og som på grund af deres størrelse sandsynligvis vil blive underkastet afviklingsprocedurer i tilfælde af sammenbrud.

Det reducerede målniveau må ikke være lavere end 0,5 % af de dækkede indskud.

7. Indskudsgarantiordningernes disponible finansielle midler investeres med lav risiko og tilstrækkelig diversificering for øje.

8. Hvis en indskudsgarantiordnings disponible finansielle midler ikke er tilstrækkelige til at sikre indskydere tilbagebetaling, når indskud bliver indisponible, betaler medlemmerne ekstraordinære bidrag svarende til højst 0,5 % af deres dækkede indskud pr. kalenderår. Indskudsgarantiordninger kan under ekstraordinære omstændigheder og med samtykke fra den kompetente myndighed kræve højere bidrag.

Den kompetente myndighed kan helt eller delvist udsætte et kreditinstituts betaling af ekstraordinære ex post-bidrag til afviklingsfinansieringsordningen, hvis bidragene vil kunne bringe kreditinstituttets likviditet eller solvens i fare.

En sådan udsættelse må ikke gives for en periode, der længere end seks måneder, men kan forlænges på anmodning af kreditinstituttet.

De i medfør af nærværende stykke udsatte bidrag betales, når de ikke længere er til fare for kreditinstituttets likviditet og solvens.

9. Medlemsstaterne sikrer, at indskudsgarantiordningerne råder over tilstrækkelige alternative finansieringsforanstaltninger, således at de kan opnå kortfristet finansiering til at opfylde krav mod de pågældende indskudsgarantiordninger.

10. Medlemsstaterne underretter senest den 31. marts hvert år EBA om de samlede dækkede indskud i deres medlemsstat og om indskudsgarantiordningernes disponible finansielle midler pr. 31. december i det foregående år.

Artikel 11

Anvendelse af midlerne

1. De finansielle midler, der er omhandlet i artikel 10, anvendes hovedsagelig til at tilbagebetale indskydere i henhold til dette direktiv.
2. En indskudsgarantiordnings finansielle midler anvendes til at finansiere afvikling af kreditinstitutter i overensstemmelse med artikel 109 i direktiv 2014/59/EU. Afviklingsmyndigheden fastsætter efter høring af indskudsgarantiordningen det beløb, der påhviler indskudsgarantiordningen.
3. Medlemsstaterne kan give en indskudsgarantiordning tilladelse til at anvende de disponible finansielle midler til alternative foranstaltninger med henblik på at forebygge et kreditinstituts sammenbrud, forudsat af følgende betingelser er opfyldt:
 - a) afviklingsmyndigheden har ikke truffet nogen afviklingsforanstaltninger i henhold til artikel 32 i direktiv 2014/59/EU
 - b) indskudsgarantiordningen har fastlagt hensigtsmæssige systemer og procedurer for udvælgelse og gennemførelse af alternative foranstaltninger og overvågning af de tilknyttede risici
 - c) omkostningerne i forbindelse med foranstaltningerne overstiger ikke omkostningerne forbundet med at opfylde indskudsgarantiordningens lov- eller aftalemæssige mandat
 - d) indskudsgarantiordningens brug af alternative foranstaltninger er kædet sammen med krav til det kreditinstitut, som støttes, der som minimum omfatter strengere risikoovervågning og mere vidtgående kontrolrettigheder for indskudsgarantiordningen
 - e) indskudsgarantiordningens brug af alternative foranstaltninger er kædet sammen med, at kreditinstituttets forpligtelser støttes med henblik på at sikre adgang til dækkede indskud
 - f) den kompetente myndigheds vurdering har bekræftet, at de tilsluttede kreditinstitutter er i stand til at betale de ekstraordinære bidrag, der er omhandlet i stk. 5 i denne artikel.

Indskudsgarantiordningen hører afviklingsmyndigheden og den kompetente myndighed om de foranstaltninger og betingelser, der pålægges kreditinstituttet.

4. Der må ikke anvendes alternative foranstaltninger som omhandlet i stk. 3 i denne artikel, når den kompetente myndighed efter høring af afviklingsmyndigheden finder, at betingelserne for afviklingsforanstaltninger i henhold til artikel 27, stk. 1, i direktiv 2014/59/EU er opfyldt.
5. Hvis de disponible finansielle midler anvendes i overensstemmelse med stk. 3 i denne artikel, indbetaler de tilsluttede kreditinstitutter straks de midler til indskudsgarantiordningen, der er blevet anvendt til alternative foranstaltninger, om nødvendigt i form af ekstraordinære bidrag, hvis:
 - a) der opstår et behov for at tilbagebetale indskyderne, og indskudsgarantiordningens disponible finansielle midler beløber sig til mindre end to tredjedele af målniveauet
 - b) de disponible finansielle midler falder til under 25 % af målniveauet.
6. Medlemsstaterne kan beslutte, at de disponible finansielle midler også kan anvendes til at finansiere foranstaltninger med henblik på at bevare indskydernes adgang til dækkede indskud, herunder overførsel af aktiver og passiver og overførsel af indskudsbeholdning i forbindelse med national insolvensbehandling, forudsat at de omkostninger, som afholdes af indskudsgarantiordningen, ikke overstiger nettoværdien af retten til godtgørelse for de dækkede indskydere i det pågældende kreditinstitut.

Artikel 12

Låntagning mellem indskudsgarantiordninger

1. Medlemsstaterne kan tillade, at indskudsgarantiordninger yder lån til andre indskudsgarantiordninger i Unionen på et frivilligt grundlag, såfremt følgende betingelser er opfyldt:
 - a) den låntagende indskudsgarantiordning kan ikke opfylde sine forpligtelser i henhold til artikel 9, stk. 1, på grund af manglende disponible finansielle midler, jf. artikel 10
 - b) den låntagende indskudsgarantiordning har gjort brug af ekstraordinære bidrag som omhandlet i artikel 10, stk. 8
 - c) den låntagende indskudsgarantiordning forpligter sig retligt til at sikre, at de lånte midler anvendes til at imødekomme krav i henhold til artikel 9, stk. 1
 - d) den låntagende indskudsgarantiordning er ikke på nuværende tidspunkt underlagt en forpligtelse til at tilbagebetale et lån til andre indskudsgarantiordninger i henhold til denne artikel
 - e) den låntagende indskudsgarantiordning angiver, hvilket beløb der anmodes om
 - f) det samlede lånte beløb udgør højst 0,5 % af den låntagende indskudsgarantiordnings dækkede indskud
 - g) den låntagende indskudsgarantiordning underretter omgående EBA og angiver årsagerne til, at betingelserne i dette stykke er opfyldt, og det beløb, der anmodes om.
2. Lånet skal opfylde følgende betingelser:
 - a) den låntagende indskudsgarantiordning skal tilbagebetale lånet inden for fem år. Den kan tilbagebetale lånet i årlige rater. Renterne skal først forfalde til betaling på tilbagebetalingstidspunktet
 - b) den fastsatte rente skal som minimum svare til Den Europæiske Centralbanks rente på den marginale udlånsfacilitet i kreditperioden
 - c) den långivende indskudsgarantiordning skal meddele EBA den oprindelige rentesats og lånets løbetid.
3. Medlemsstaterne sikrer, at de bidrag, der opkræves af den låntagende indskudsgarantiordning, er tilstrækkelige til at tilbagebetale det lånte beløb og til at genetablere målniveauet hurtigst muligt.

Artikel 13

Beregning af bidrag til indskudsgarantiordninger

1. De i artikel 10 omhandlede bidrag til indskudsgarantiordninger bygger på størrelsen af dækkede indskud og omfanget af den risiko, som det pågældende medlem er udsat for.

Medlemsstaterne kan fastsætte bestemmelser om lavere bidrag for lavrisikosektorer, der er reguleret af national ret.

Medlemsstaterne kan beslutte, at medlemmer af en institutsikringsordning betaler lavere bidrag til indskudsgarantiordningen.

Medlemsstaterne kan tillade centralorganet og alle kreditinstitutter, som er varigt tilsluttet det i artikel 10, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede centralorgan, som helhed at blive omfattet af den risikovægt, der er fastlagt for centralorganet og de tilsluttede institutter på et konsolideret niveau.

Medlemsstaterne kan beslutte, at kreditinstitutter betaler et mindstebidrag uanset størrelsen af deres dækkede indskud.

2. Indskudsgarantiordninger kan bruge deres egne risikobaserede metoder til at fastsætte og beregne de risikobaserede bidrag fra deres medlemmer. Beregningen af bidragene skal stå i forhold til medlemmernes risiko og skal tage behørigt hensyn til de forskellige forretningsmodellens risikoprofiler. Disse metoder kan også tage hensyn til balancens aktiver og risikoindikatorer som kapitalgrundlag, aktivernes kvalitet og likviditeten.

Hver metode skal godkendes af den kompetente myndighed i samarbejde med den udpegede myndighed. EBA oplyses om de godkendte metoder.

3. For at sikre en ensartet anvendelse af dette direktiv udsteder EBA senest den 3. juli 2015 retningslinjer, jf. artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for at præcisere metoderne til beregning af bidragene til indskudsgarantiordningerne i overensstemmelse med stk. 1 og 2 i denne artikel.

Den skal navnlig omfatte en beregningsformel, specifikke indikatorer, risikoklasser for medlemmer, tærskler for risikovægte for specifikke risikoklasser og andre nødvendige elementer.

Senest den 3. juli 2017 og mindst hvert femte år derefter gennemfører EBA en revision af de retningslinjer om risikobaserede eller alternative metoder baseret på egen risiko, der anvendes af indskudsgarantiordningerne.

Artikel 14

Samarbejde inden for Unionen

1. Indskudsgarantiordninger skal omfatte indskydere i filialer i deres medlemsstater, der er oprettet af kreditinstitutter i andre medlemsstater.

2. Indskydere i filialer, som kreditinstitutter har oprettet i en anden medlemsstat, betales tilbage af en indskudsgarantiordning i værtslandet på vegne af indskudsgarantiordningen i hjemlandet. Værtslandets indskudsgarantiordning foretager tilbagebetalinger i overensstemmelse med instrukserne fra hjemlandets indskudsgarantiordning. Der påhviler ikke værtslandets indskudsgarantiordning noget ansvar for handlinger i overensstemmelse med instrukserne fra hjemlandets indskudsgarantiordning. Hjemlandets ordning stiller de nødvendige midler til rådighed forud for udbetalingen og kompenserer værtslandets indskudsgarantiordning for alle pådragne omkostninger.

Værtslandets indskudsgarantiordning underretter også de berørte indskydere på vegne af hjemlandets ordning og er berettiget til at modtage korrespondance fra de pågældende indskydere på vegne af hjemlandets indskudsgarantiordning.

3. Hvis et kreditinstitut ophører med at være medlem af en indskudsgarantiordning og tilslutter sig en anden indskudsgarantiordning, overføres de bidrag, der er betalt inden for tolv måneder forud for medlemskabets ophør, med undtagelse af ekstraordinære bidrag i henhold til artikel 10, stk. 8, til den anden indskudsgarantiordning. Dette gælder ikke, hvis kreditinstituttet er udelukket fra en indskudsgarantiordning i henhold til artikel 4, stk. 5.

Hvis nogle af et kreditinstituts aktiviteter overføres til en anden medlemsstat og således underkastes en anden indskudsgarantiordning, skal de bidrag, der er betalt af det pågældende kreditinstitut inden for tolv måneder forud for overførslen, med undtagelse af ekstraordinære bidrag i henhold til artikel 10, stk. 8, overføres til den anden indskudsgarantiordning i forhold til værdien af de overførte dækkede indskud.

4. Medlemsstaterne sikrer, at indskudsgarantiordninger i hjemlandet udveksler oplysningerne i artikel 4, stk. 7, eller artikel 4, stk. 8 og 10, med ordningerne i værtslandet. Begrænsningerne i nævnte artikel finder anvendelse.

Hvis et kreditinstitut i overensstemmelse med dette direktiv ønsker at skifte fra en indskudsgarantiordning til en anden, skal det meddele dette med mindst seks måneders varsel. I denne periode har kreditinstituttet i overensstemmelse med artikel 10 stadig pligt til at bidrage til sin oprindelige indskudsgarantiordning for så vidt angår såvel forudgående (*ex ante*) som efterfølgende (*ex post*) finansiering.

5. For at lette et effektivt samarbejde mellem indskudsgarantiordninger med hensyn til denne artikel og til artikel 12 indgår indskudsgarantiordningerne eller, hvor det er hensigtsmæssigt, de udpegede myndigheder skriftlige samarbejdsaftaler. Sådanne aftaler tager hensyn til kravene fastsat i artikel 4, stk. 9.

Den udpegede myndighed underretter EBA om sådanne aftalers eksistens og indhold, og EBA kan afgive udtalelser i overensstemmelse med artikel 34 i forordning (EU) nr. 1093/2010. Hvis de udpegede myndigheder eller indskudsgarantiordninger ikke kan indgå en aftale, eller hvis der er tvist om fortolkningen af en aftale, kan en af parterne forelægge sagen for EBA i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, og EBA skal handle i overensstemmelse med denne artikel.

En mangel på sådanne aftaler har ikke indvirkning på krav fra indskydere i henhold til artikel 9, stk. 1, eller fra kreditinstitutter i henhold til nærværende artikels stk. 3.

6. Medlemsstaterne sikrer, at der forefindes hensigtsmæssige procedurer, som kan sætte indskudsgarantiordninger i stand til at udveksle oplysninger og kommunikere effektivt med andre indskudsgarantiordninger, deres tilsluttede kreditinstitutter og de relevante kompetente og udpegede myndigheder inden for deres egen jurisdiktion samt i relevant omfang med andre organer på tværs af landegrænser.

7. EBA og de kompetente og udpegede myndigheder samarbejder med hinanden og udøver deres beføjelser i overensstemmelse med bestemmelserne i dette direktiv og med forordning (EU) nr. 1093/2010.

Medlemsstaterne orienterer Kommissionen og EBA om deres udpegede myndigheds identitet senest den 3. juli 2015.

8. EBA samarbejder med Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici (ESRB) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010¹⁷⁾ om at foretage systemisk risikoanalyse vedrørende indskudsgarantiordninger.

Artikel 15

Filialer af kreditinstitutter etableret i tredjelande

1. Medlemsstaterne kontrollerer, at filialer etableret på deres område af et kreditinstitut, som har sit hjemsted uden for Unionen, har en beskyttelse, der svarer til den, der er foreskrevet i dette direktiv.

Hvis beskyttelsen ikke er den samme, kan medlemsstaterne med forbehold af artikel 47, stk. 1, i direktiv 2013/36/EU fastsætte, at filialer etableret af et kreditinstitut, der har sit hjemsted uden for Unionen, skal tilslutte sig indskudsgarantiordninger på deres områder.

Når medlemsstaterne udfører den i dette stykkes første afsnit fastsatte kontrol, skal de som minimum kontrollere, at indskyderne har det samme dækningsniveau og omfang af beskyttelse som fastsat i dette direktiv.

2. Alle filialer etableret af et kreditinstitut, som har sit hjemsted uden for Unionen, og som ikke er medlem af en indskudsgarantiordning, der gælder i en medlemsstat, skal give alle relevante oplysninger vedrørende de garantiordninger, der gælder for indskud fra nuværende og potentielle indskydere i denne filial.
3. De i stk. 2 nævnte oplysninger skal foreligge på det sprog, som indskyderen og kreditinstituttet blev enige om, da kontoen blev oprettet, eller på det eller de officielle sprog i den medlemsstat, hvor filialen er etableret, på den måde, som den nationale lovgivning foreskriver, og skal være klart og forståeligt.

Artikel 16

Oplysninger til indskyder

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstitutter stiller oplysninger, der er nødvendige for identificeringen af den indskudsgarantiordning, som instituttet og dets filialer er medlemmer af i Unionen, til rådighed for nuværende og potentielle indskydere. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstitutter orienterer nuværende og potentielle indskydere om de relevante udelukkelse fra indskudsgarantiordningens beskyttelse.
2. Inden indskydere indgår en aftale om indlån, skal de have de oplysninger stillet til rådighed, der er nævnt i stk. 1. De skal tilkendegive, at de har modtaget disse oplysninger. Standardteksten i bilag I anvendes til dette formål.
3. Indskyderne skal på deres kontoudtog modtage en bekræftelse af, at indskuddene er berettigede indskud, herunder en henvisning til oplysningsskemaet i bilag I. Webstedet for den relevante indskudsgarantiordning angives i oplysningsskemaet. Indskyderen skal have forelagt oplysningsskemaet i bilag I mindst en gang årligt.

Indskudsgarantiordningens websted skal indeholde de nødvendige oplysninger for indskydere, navnlig oplysninger om bestemmelserne vedrørende proceduren og vilkårene for indskudsgarantier som fastsat i dette direktiv.

4. De i stk. 1 omhandlede oplysninger skal affattes på den måde, som den nationale lovgivning foreskriver på det sprog, som indskyderen og kreditinstituttet blev enige om, da kontoen blev oprettet, eller på det eller de officielle sprog i den medlemsstat, hvor filialen er etableret.
5. Medlemsstaterne begrænser anvendelsen af de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, 2 og 3, i reklameøjemed til en konkret henvisning til den indskudsgarantiordning, der garanterer det produkt, som reklamen henviser til, og til alle supplerende oplysninger, som den nationale lovgivning foreskriver.

Sådanne oplysninger kan udvides til en faktisk beskrivelse af indskudsgarantiordningens funktion, men må ikke indeholde en henvisning til ubegrænset dækning af indskud.

6. I tilfælde af en fusion, datterselskabers omdannelse til filialer eller lignende operationer, underrettes indskyderne mindst en måned inden operationen får retsvirkning, medmindre den kompetente myndighed tillader en kortere frist af hensyn til forretningshemmeligheder eller den finansielle stabilitet.

Efter meddelelsen om fusionen eller omdannelsen eller lignende operation indrømmes indskyderne en frist på tre måneder til at hæve deres indskud, herunder alle erhvervede renter og fordele, for så vidt som de overstiger dækningsniveauet i artikel 6 på tidspunktet for operationen, eller overføre dem til et andet kreditinstitut uden straf.

7. Medlemsstaterne sikrer, at et kreditinstitut, hvis det udtræder af eller ekskluderes fra en indskudsgarantiordning, oplyser sine indskydere herom inden for en måned efter en sådan udtrædelse eller eksklusion.

8. Hvis en indskyder bruger netbank, kan de oplysninger, som kræves i henhold til dette direktiv, meddeles elektronisk. Hvis indskyderen anmoder om det, skal det meddeles i papirform.

Artikel 17

Fortegnelse over godkendte kreditinstitutter

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, når de underretter EBA om tilladelser i overensstemmelse med artikel 20, stk. 1, i direktiv 2013/36/EU, angiver, af hvilken indskudsgarantiordning hver enkelt kreditinstitut er medlem.

2. I forbindelse med offentliggørelse og ajourføring af fortegnelsen over godkendte kreditinstitutter i overensstemmelse med artikel 20, stk. 2, i direktiv 2013/36/EU, angiver EBA, af hvilken indskudsgarantiordning hver enkelt kreditinstitut er medlem.

Artikel 18

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 6, stk. 7, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode.

3. Den i artikel 6, stk. 7, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 6, stk. 7, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 19

Overgangsbestemmelser

1. Såfremt visse indskud eller kategorier af indskud eller andre instrumenter ophører med at være helt eller delvist dækket af indskudsgarantiordninger efter gennemførelsen af dette direktiv eller direktiv 2009/14/EF i national ret, kan medlemsstaterne tillade indskud og andre instrumenter, som har en oprin-

delig udløbsdato, at være dækket indtil deres oprindelige udløbsdato, hvis de blev indbetalt eller udstedt før den 2. juli 2014.

2. Medlemsstaterne sikrer, at indskyderne underrettes om indskuddene eller kategorierne af indskud eller andre instrumenter, der ikke længere vil være dækket af en indskudsgarantiordning fra den 3. juli 2015.

3. Indtil målniveauet er nået første gang, kan medlemsstaterne anvende tærsklerne i artikel 11, stk. 5, med hensyn til disponible finansielle midler.

4. Uanset artikel 6, stk. 1, kan medlemsstater, der den 1. januar 2008 havde et dækningsniveau på mellem 100 000 EUR og 300 000 EUR, genanvende det højere dækningsniveau indtil den 31. december 2018. I dette tilfælde skal målniveauet og bidrag fra kreditinstitutterne tilpasses i overensstemmelse hermed.

5. Senest den 3. juli 2019 forelægger Kommissionen en rapport og, hvis det er relevant, et lovgivningsforslag for Europa-Parlamentet og Rådet, hvori der opstilles retningslinjer for, hvordan indskudsgarantiordninger, der opererer inden for Unionen, kan samarbejde ved hjælp af en europæisk ordning med henblik på at forebygge risici, der opstår i forbindelse med grænseoverskridende aktiviteter, samt beskytte indskuddene mod sådanne risici.

6. Senest den 3. juli 2019 forelægger Kommissionen med bistand fra EBA en statusrapport for Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen af dette direktiv. Denne rapport bør navnlig omfatte:

- a) målniveauet på grundlag af de dækkede indskud med en vurdering af relevansen af den fastlagte procentsats under hensyntagen til tidligere sammenbrud af kreditinstitutter i Unionen
- b) indvirkningen af de alternative foranstaltninger, der er anvendt i overensstemmelse med artikel 11, stk. 3, på beskyttelsen af indskyderne og deres overensstemmelse med en velordnet afvikling af likvidationssager i banksektoren
- c) indvirkningen på mangfoldigheden af bankmodeller
- d) tilstrækkeligheden af det nuværende dækningsniveau for indskydere, og
- e) hvorvidt de punkter, der er anført i dette afsnit, er opfyldt på en sådan måde, at indskydernes beskyttelse bevares.

Senest den 3. juli 2019 underretter EBA Kommissionen om beregningsmodeller og deres betydning for medlemmernes forretningsrisiko. I forbindelse med underretningen skal EBA tage behørigt hensyn til de forskellige forretningsmodellers risikoprofiler.

Artikel 20

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme artikel 1-4, artikel 5, stk. 1, litra d)-k), og stk. 2, 3 og 4 artikel 6, stk. 2-7, artikel 7, stk. 4-9, artikel 8, stk. 1, 2, 3, 5, 6, 7 og 9, artikel 9, stk. 2 og 3, artikel 10-16, 18 og 19 og bilag I senest den 3. juli 2015. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse bestemmelser.

Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme artikel 8, stk. 4, senest den 31. maj 2016.

Hvis de relevante myndigheder efter grundig undersøgelse fastslår, at en indskudsgarantiordning endnu ikke er i stand til at opfylde bestemmelserne i artikel 13 senest den 3. juli 2015, træder de relevante love og administrative bestemmelser i kraft senest den 31. maj 2016.

Disse love og administrative bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De skal ligeledes indeholde oplysning om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til de direktiver, der ophæves ved nærværende direktiv, gælder som henvisninger til nærværende direktiv. De nærmere regler for henvisningen og for affattelsen af nævnte oplysning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale love og administrative bestemmelser, som de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 21

Ophævelse

Direktiv 94/19/EF som ændret ved de direktiver, der er anført i bilag II, ophæves med virkning fra den 4. juli 2019, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag II angivne frister for gennemførelse i national ret og datoer for anvendelse af direktiverne.

Henvisninger til de ophævede direktiver gælder som henvisninger til dette direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag III.

Artikel 22

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Artikel 5, stk. 1, litra a), b) og c), artikel 6, stk. 1, artikel 7, stk. 1, 2 og 3, artikel 8, stk. 8, artikel 9, stk. 1, og artikel 17 finder anvendelse fra den 4. juli 2015.

Artikel 23

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 16. april 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

D. KOURKOULAS

Formand

BILAG I

OPLYSNINGSSKEMA TIL INDSKYDERE

Grundlæggende oplysninger om beskyttelse af indskud	
Indskud i [indsæt navn på kreditinstitut] er beskyttet af:	[indsæt navn på den relevante indskudsgarantiordning] ¹⁾
Grænse for beskyttelsen:	100 000 EUR pr. indskyder pr. kreditinstitut ²⁾ [erstat med passende beløb, hvis valutaen ikke er EUR] [hvis relevant:] Følgende varemærker er en del af dit kreditinstitut [indsæt alle varemærker, der driver virksomhed under den samme tilladelse]
Hvis du har flere indskud i det samme kreditinstitut:	Alle dine indskud i det samme kreditinstitut er »samlet«, og summen er omfattet af grænsen på 100 000 EUR [erstat med passende beløb, hvis valutaen ikke er euro] ²⁾
Hvis du har en fælleskonto med en eller flere andre personer:	Grænsen på 100 000 EUR [erstat med passende beløb, hvis valutaen ikke er euro] gælder separat for hver indskyder ³⁾
Tilbagebetalingsperiode hvis kreditinstituttet ikke kan indfri sine forpligtelser:	7 arbejdsdage ⁴⁾ [indsæt eventuelt anden frist]
Tilbagebetalingsvaluta:	Euro [indsæt eventuelt anden valuta]
Kontakt:	[indsæt kontaktoplysninger for den relevante indskudsgarantiordning (adresse, tlf. nr., e-mail mv.)]
Yderligere oplysninger:	[indsæt den relevante indskudsgarantiordnings websted]
Indskyderens kvittering for modtagelsen:	
Yderligere oplysninger (alle eller nogle af nedenstående)	

- 1) [Kun hvis relevant:] Dit indskud er dækket af en aftalemæssig ordning, der er officielt anerkendt som en indskudsgarantiordning. Hvis dit kreditinstitut skulle blive insolvent, vil dine indskud blive tilbagebetalt op til 100 000 EUR [erstat med passende beløb, hvis valutaen ikke er euro].
[Kun hvis relevant:] Dit kreditinstitut er en del af en dækket af en institutsikringsordning, der er officielt anerkendt som en indskudsgarantiordning. Det betyder, at alle institutter, som er medlem af denne ordning, yder hinanden gensidig bistand for at undgå insolvens. Hvis insolvens skulle opstå, vil dine indskud blive tilbagebetalt op til 100 000 EUR [erstat med passende beløb, hvis valutaen ikke er euro].
[Kun hvis relevant:] Dit indskud er dækket af en lovbestemt indskudsgarantiordning og en aftalemæssig indskudsgarantiordning. Hvis dit kreditinstitut skulle blive insolvent, vil dine indskud i alle tilfælde blive tilbagebetalt op til 100 000 EUR [erstat med passende beløb, hvis valutaen ikke er euro].
[Kun hvis relevant:] Dit indskud er dækket af en lovbestemt indskudsgarantiordning. Derudover er dit kreditinstitut en del af en institutsikringsordning, hvor alle medlemmer yder hinanden gensidig bistand for at undgå insolvens. Hvis insolvens skulle opstå, vil dine indskud blive tilbagebetalt op til 100 000 EUR [erstat med passende beløb, hvis valutaen ikke er euro] af indskudsgarantiordningen.
- 2) Hvis et indskud er indisponibelt, fordi et kreditinstitut er ude af stand til at opfylde sine finansielle forpligtelser, tilbagebetales indskydere af en indskudsgarantiordning. Tilbagebetalingen dækker højst 100 000 EUR [erstat med passende beløb, hvis valutaen ikke er euro] pr. kreditinstitut. Det betyder, at alle indskud i det samme kreditinstitut lægges sammen for at fastsætte dækningsniveauet. Hvis en indskyder f.eks. har en opsparingskonto med 90 000 EUR og en anfordringskonto med 20 000 EUR, får vedkommende kun tilbagebetalt 100 000 EUR.
[Kun hvis relevant:] Denne metode anvendes også, hvis et kreditinstitut driver virksomhed under forskellige varemærker. [Indsæt navnet på det kontoførende kreditinstitut] driver også virksomhed under [indsæt alle de andre varemærker for det samme kreditinstitut]. Det betyder, at alle indskud med et eller flere af disse varemærker tilsammen dækkes med højst 100 000 EUR.
- 2) Hvis et indskud er indisponibelt, fordi et kreditinstitut er ude af stand til at opfylde sine finansielle forpligtelser, tilbagebetales indskydere af en indskudsgarantiordning. Tilbagebetalingen dækker højst 100 000 EUR [erstat med passende beløb, hvis valutaen ikke er euro] pr. kreditinstitut. Det betyder, at alle indskud i det samme kreditinstitut lægges sammen for at fastsætte dækningsniveauet. Hvis en indskyder f.eks. har en opsparingskonto med 90 000 EUR og en anfordringskonto med 20 000 EUR, får vedkommende kun tilbagebetalt 100 000 EUR.
[Kun hvis relevant:] Denne metode anvendes også, hvis et kreditinstitut driver virksomhed under forskellige varemærker. [Indsæt navnet på det kontoførende kreditinstitut] driver også virksomhed under [indsæt alle de andre varemærker for det samme kreditinstitut]. Det betyder, at alle indskud med et eller flere af disse varemærker tilsammen dækkes med højst 100 000 EUR.

- 3) I tilfælde af fælleskonti finder grænsen på 100 000 EUR anvendelse på hver indskyder.
[Kun hvis relevant:] Indskud på en konto, som to eller flere personer har adgang til som deltagere i et interessentskab, en sammenslutning eller en gruppering af tilsvarende art, som ikke har status som juridisk person, lægges dog sammen og behandles, som om de var foretaget af en enkelt indskyder, med henblik på beregningen af grænsen på 100 000 EUR [erstat med passende beløb, hvis valutaen ikke er euro].
I nogle tilfælde [indsæt tilfælde, som er defineret i national ret] er indskud over 100 000 EUR beskyttet [erstat med passende beløb, hvis valutaen ikke er euro]. Flere oplysninger kan findes på [indsæt webstedet for den relevante indskudsgarantiordning].
- 4) **Tilbagebetaling**
Den ansvarlige indskudsgarantiordning er [indsæt navn og adresse, telefonnummer, e-mail og websted]. Indskuddene (højest 100 000 EUR [erstat med passende beløb, hvis valutaen ikke er euro]) tilbagebetales via ordningen senest inden for [indsæt tilbagebetalingsperiode som påkrævet i national ret] og efter den [31. december 2023] inden for [7 arbejdsdage].
[Tilføj oplysninger om nødudbetaling/midlertidig udbetaling, hvis beløb til tilbagebetaling ikke er disponible inden for 7 arbejdsdage.]
Hvis tilbagebetalingen ikke har fundet sted inden for disse frister, bør du rette henvendelse til indskudsgarantiordningen, idet den periode, inden for hvilken der kan fremsættes krav om tilbagebetaling, kan udløbe efter en vis frist. Yderligere oplysninger kan findes på [indsæt webstedet for den ansvarlige indskudsgarantiordning].
Andre vigtige oplysninger
Normalt er alle detailindskydere og virksomheder dækket af indskudsgarantiordninger. Undtagelser i forbindelse med visse indskud anføres på webstedet for den ansvarlige indskudsgarantiordning. Dit kreditinstitut oplyser også efter anmodning indskyderen om, hvorvidt visse produkter er dækket eller ej. Hvis indskuddene er dækket, bekræfter kreditinstituttet det også på kontoudtoget.

BILAG II

DEL A

Ophævede direktiver med successive ændringer (jf. artikel 21)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/19/EF

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/14/EF

DEL B

Gennemførelsesfrister (jf. artikel 21)

Direktiv	Gennemførelsesfrist
94/19/EF	1.7.1995
2009/14/EF	30.6.2009
2009/14/EF (artikel 1, nr. 3), i), andet afsnit, artikel 7, stk. 1a og 3, og artikel 10, stk. 1, i direktiv 94/19/EF som ændret ved direktiv 2009/14/EF)	31.12.2010

BILAG III

SAMMENLIGNINGSTABEL

Direktiv 94/19/EF	Direktiv 2009/14/EF	Dette direktiv
—	—	Artikel 1
		Artikel 2, stk. 1, nr. 1)
Artikel 1, nr. 1)		Artikel 2, stk. 1, nr. 3)
		Artikel 2, stk. 1, nr. 4)
Artikel 1, nr. 2)		Artikel 2, stk. 1, nr. 7)
Artikel 1, nr. 3)	Artikel 1, nr. 1)	Artikel 2, stk. 1, nr. 8)
Artikel 1, nr. 4)		Artikel 2, stk. 1, nr. 9)
Artikel 1, nr. 5)		Artikel 2, stk. 1, nr. 10)
		Artikel 2, stk. 1, nr. 11)-18)
		Artikel 2, stk. 2
Artikel 1, nr. 1)		Artikel 2, stk. 3

		Artikel 3
Artikel 3, stk. 1		Artikel 4, stk. 1
		Artikel 4, stk. 2
Artikel 3, stk. 2		Artikel 4, stk. 3
Artikel 3, stk. 3		Artikel 4, stk. 4
Artikel 5		Artikel 4, stk. 5 og 6
		Artikel 4, stk. 9
		Artikel 4, stk. 10 og 11
Artikel 2		Artikel 5, stk. 1, litra a), b) og c)
Artikel 7, stk. 2, bilag I, punkt 1		Artikel 5, stk. 1, litra d)
		Artikel 5, stk. 1, litra e)
Artikel 7, stk. 2, bilag I, punkt 10		Artikel 5, stk. 1, litra f)
Artikel 7, stk. 2, bilag I, punkt 2		Artikel 5, stk. 1, litra g)
Artikel 7, stk. 2, bilag I, punkt 5		Artikel 5, stk. 1, litra h)
Artikel 7, stk. 2, bilag I, punkt 6		Artikel 5, stk. 1, litra i)
Artikel 7, stk. 2, bilag I, punkt 3 og 4		Artikel 5, stk. 1, litra j)
Artikel 7, stk. 2, bilag I, punkt 12		Artikel 5, stk. 1, litra k)
Artikel 7, stk. 1	Artikel 1, nr. 3), litra a)	Artikel 6, stk. 1
		Artikel 6, stk. 2 og 3
		Artikel 6, stk. 4
	Artikel 1, nr. 3), litra a)	Artikel 6, stk. 5
Artikel 7, stk. 5		Artikel 6, stk. 6
	Artikel 1, nr. 3), litra d)	Artikel 6, stk. 7
Artikel 8		Artikel 7, stk. 1, 2 og 3
		Artikel 7, stk. 4-9
Artikel 10, stk. 1	Artikel 1, nr. 6), litra a)	Artikel 8, stk. 1
		Artikel 8, stk. 2-6
Artikel 10, stk. 4		Artikel 8, stk. 7
Artikel 10, stk. 5		Artikel 8, stk. 8
		Artikel 8, stk. 9
Artikel 7, stk. 6		Artikel 9, stk. 1
Artikel 11		Artikel 9, stk. 2
		Artikel 9, stk. 3
		Artikel 10-13
Artikel 4, stk. 1		Artikel 14, stk. 1
		Artikel 14, stk. 2-8
Artikel 6		Artikel 15
Artikel 9, stk. 1	Artikel 1, nr. 5)	Artikel 16, stk. 1, 2 og 3
Artikel 9, stk. 2		Artikel 16, stk. 4
		Artikel 16, stk. 5
Artikel 13		Artikel 17
	Artikel 1, nr. 4)	Artikel 18

- 1) EUT C 99 af 31.3.2011, s. 1.
- 2) Europa-Parlamentets holdning af 16.2.2012 (EUT C 249 E af 30.8.2013, s. 81) og Rådets førstebehandlingsholdning af 3.3.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT). Europa-Parlamentets holdning af 16.4.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT).
- 3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/19/EF af 30. maj 1994 om indskudsgarantiordninger (EFT L 135 af 31.5.1994, s. 5).
- 4) Jf. bilag III.
- 5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).
- 6) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).
- 7) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om fastlæggelse af en ramme for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (se side 190 i denne EUT).
- 8) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/14/EF af 11. marts 2009 om ændring af direktiv 94/19/EF om indskudsgarantiordninger for så vidt angår dækningsniveau og udbetalingsfrist (EUT L 68 af 13.3.2009, s. 3).
- 9) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF (EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7).
- 10) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme (EUT L 309 af 25.11.2005, s. 15).
- 11) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).
- 12) Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).
- 13) Fælles politisk erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter (EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14).
- 14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter, om ændring af Rådets direktiv 85/611/EØF, og 93/6/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 93/22/EØF (EUT L 145 af 30.4.2004, s. 1).
- 15) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1).
- 16) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/95/EF af 22. oktober 2008 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EUT L 299 af 8.11.2008, s. 25).
- 17) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 1).

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2016/97**af 20. januar 2016****om forsikringsdistribution (omarbejdning)****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53, stk. 1, og artikel 62,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Der skal foretages en række ændringer af Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2002/92/EF³⁾. Af klarhedshensyn bør direktivet omarbejdes.

(2) Da denne omarbejdningens hovedformål og genstand er at harmonisere nationale bestemmelser vedrørende forsikrings- og genforsikringsdistribution, og da disse aktiviteter udøves i hele Unionen, bør dette nye direktiv baseres på artikel 53, stk. 1, og artikel 62 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Omarbejdningen bør ske i form af et direktiv, således at gennemførelsesbestemmelserne på de områder, det dækker, om nødvendigt kan tilpasses de særlige karakteristika ved hver medlemsstats marked og retssystem. Dette direktiv bør også tage sigte på at koordinere nationale bestemmelser om adgang til at udøve forsikrings- og genforsikringsdistribution.

(3) Dette direktiv tilstræber imidlertid en minimumsharmonisering og bør derfor ikke være til hinder for, at medlemsstaterne opretholder eller indfører strengere bestemmelser for at beskytte kunderne, forudsat at sådanne bestemmelser er i overensstemmelse med EU-retten, herunder dette direktiv.

(4) Forsikrings- og genforsikringsformidlere spiller en central rolle i forbindelse med distributionen af forsikrings- og genforsikringsprodukter i Unionen.

(5) Forskellige former for personer og institutioner, f.eks. agenter, mæglere og kombinerede udbydere af bank- og forsikringsydelse (»bancassurance«), forsikringsselskaber, rejsebureauer og biludlejningsfirmaer, kan distribuere tilbud om forsikringsprodukter. Lige behandling af udbyderne og forbrugerbeskyttelse forudsætter, at alle disse personer og institutioner er omfattet af dette direktiv.

(6) Forbrugerne bør være omfattet af det samme beskyttelsesniveau på trods af forskellene mellem distributionskanaler. Med henblik på at garantere, at det samme beskyttelsesniveau finder anvendelse,

og at forbrugeren kan være omfattet af sammenlignelige standarder, særlig hvad angår videregivelse af oplysninger, er det væsentligt, at der er lige vilkår mellem distributører.

(7) Anvendelsen af direktiv 2002/92/EF har vist, at det er nødvendigt at uddybe en række bestemmelser for at lette forsikringsdistribution, og at det af hensyn til forbrugerbeskyttelsen er nødvendigt at udvide nævnte direktivs anvendelsesområde til at omfatte alle former for salg af forsikringsprodukter. Forsikringsselskaber, som sælger forsikringsprodukter direkte, bør medtages under nærværende direktivs anvendelsesområde på samme grundlag som forsikringsagenter og -mæglere.

(8) For at sikre det samme beskyttelsesniveau, uanset hvordan kunderne køber et forsikringsprodukt, enten direkte fra et forsikringsselskab eller indirekte fra en formidler, skal dette direktiv ikke alene finde anvendelse på forsikringsselskaber eller -formidlere, men også på andre markedsdeltagere, der sælger forsikringsprodukter som en accessorisk aktivitet, såsom rejsebureauer og biludlejningsfirmaer, medmindre de opfylder betingelserne for fritagelse.

(9) Der er stadig betydelige forskelle mellem medlemsstaternes bestemmelser, hvilket skaber hindringer for mulighederne for adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsdistribution på det indre marked. Det er nødvendigt at styrke det indre marked yderligere og fremme et reelt indre marked for livs- og skadesforsikringsprodukter og -tjenesteydelser.

(10) Den seneste tids uro på de finansielle markeder har tydeligt vist vigtigheden af at sikre effektiv forbrugerbeskyttelse i alle finansielle sektorer. Kundernes tillid bør derfor styrkes, og reglerne vedrørende distribution af forsikringsprodukter bør gøres mere ensartede for at sikre tilstrækkelig kundebeskyttelse i hele Unionen. Forbrugerbeskyttelsesniveauet bør øges i forbindelse med direktiv 2002/92/EF med henblik på at mindske behovet for forskellige nationale foranstaltninger. Det er vigtigt at tage hensyn til forsikringsaftalers specifikke karakter sammenlignet med investeringsprodukter, der reguleres efter Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU⁴). Distribution af forsikringsaftaler, herunder forsikringsbaserede investeringsprodukter, bør derfor reguleres i henhold til nærværende direktiv og ensrettes med direktiv 2014/65/EU. Minimumsstandarderne bør hæves hvad angår bestemmelserne vedrørende distribution, og der bør skabes lige vilkår for alle forsikringsbaserede investeringsprodukter.

(11) Dette direktiv bør finde anvendelse på enhver person, hvis virksomhed består i at levere forsikrings- eller genforsikringsdistributionsydelser til tredjemand.

(12) Dette direktiv bør finde anvendelse på personer, hvis virksomhed består i at levere oplysninger om en eller flere forsikringsaftaler ud fra kriterier, som kunden har valgt, uanset om det sker via et websted eller med andre medier, eller at foretage en rangordning af forsikringsprodukter eller rabat på en forsikringsaftales pris, når kunden ved afslutningen af denne proces kan indgå en forsikringsaftale direkte eller indirekte. Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på websteder, der administreres af offentlige myndigheder eller forbrugerorganisationer, og som ikke har til formål at indgå aftaler, men udelukkende sammenligner forsikringsprodukter, der findes på markedet.

(13) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på indledende virksomhed, som blot består i levering af data og oplysninger om potentielle forsikringstagere til forsikrings- eller genforsikringsformidlere eller -selskaber eller af oplysninger om forsikringsprodukter eller en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller et forsikrings- eller genforsikringsselskab til potentielle forsikringstagere.

(14) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på personer inden for andre erhverv, f.eks. skatteeksperter, revisorer eller advokater, som lejlighedsvis rådgiver om forsikringsdækning i forbindelse med udøvelsen af denne anden erhvervsvirksomhed, eller personer, der blot leverer generelle oplysninger om forsikringsprodukter, når formålet ikke er at bistå kunden med at indgå eller opfylde en forsikrings- eller genforsikringsaftale. Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på erhvervsmæssig administration af skades anmeldelser på vegne af et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller skadesafregning eller taksation.

(15) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på personer, der udøver forsikringsdistribution som accessorisk virksomhed, hvis præmiebeløbet ikke overstiger et bestemt beløb, og de dækkede risici er begrænsede. Sådan en forsikring kan udgøre et supplement til en vare eller en tjenesteydelse, herunder i forhold til risikoen for, at en tjenesteydelse, der forventes at blive brugt på et vist tidspunkt, ikke bliver brugt, f.eks. en togrejse, en tilmelding til et træningscenter eller et årskort til teatret, og andre risici forbundet med rejser såsom afbestilling af rejser eller bortkomst af bagage. For imidlertid at sikre, at der altid er et tilstrækkeligt forbrugerbeskyttelsesniveau forbundet med forsikringsdistributionsvirksomhed, bør et forsikringsselskab eller en forsikringsformidler, der udøver distributionsvirksomhed gennem en accessorisk forsikringsformidler, som er undtaget fra kravene i dette direktiv, sikre opfyldelse af visse grundlæggende krav, f.eks. oplysning om sin identitet og om klagemuligheder, og at kundens krav og behov tilgodeses.

(16) Dette direktiv bør sikre, at den samme grad af forbrugerbeskyttelse finder anvendelse, og at alle forbrugere kan drage fordel af sammenlignelige standarder. Dette direktiv bør fremme lige vilkår og konkurrence på lige fod mellem formidlere, uanset om de er tilknyttet et forsikringsselskab eller ej. Det er en fordel for forbrugerne, hvis forsikringsprodukterne distribueres gennem forskellige kanaler og gennem formidlere med forskellige former for samarbejde med forsikringsselskaber, forudsat at det kræves, at de anvender tilsvarende regler om forbrugerbeskyttelse. Medlemsstaterne bør tage højde for sådanne hensyn i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv.

(17) Dette direktiv bør tage højde for forskellene på formerne for distributionskanaler. Det bør for eksempel tage højde for kendetegnene for forsikringsformidlere, der har en kontraktlig forpligtelse til udelukkende at benytte et eller flere forsikringsselskaber (bundne forsikringsformidlere), der eksisterer på visse medlemsstaters markeder, og bør skabe passende og forholdsmæssigt afpassede vilkår for de forskellige former for distribution. Navnlig bør medlemsstaterne kunne fastsætte, at den forsikrings- eller genforsikringsdistributør, der er ansvarlig for den virksomhed, som en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler udøver, skal sikre, at en sådan formidler opfylder betingelserne for registrering, og skal registrere den pågældende formidler.

(18) Forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, som er fysiske personer, bør registreres hos den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor de har deres bopæl. Med hensyn til de personer, der dagligt pendler mellem den medlemsstat, hvor de har privat bopæl, og den medlemsstat, hvorfra de udøver deres distributionsvirksomhed, det vil sige deres erhvervsmæssige bopæl, bør registreringsmedlemsstaten være den, hvor de har deres erhvervsmæssige bopæl. Disse forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, som er juridiske personer, bør registreres hos den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor de har deres vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis de i henhold til national ret ikke har et vedtægtsmæssigt hjemsted, deres hovedkontor. Medlemsstaterne bør kunne give andre organer mulighed for at samarbejde med de kompetente myndigheder om registrering og regulering af forsikringsformidlere. Forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere bør registreres, forudsat at de opfylder strenge faglige krav til

deres kompetence, gode omdømme, erhvervsansvarsforsikring og finansielle kapacitet. Formidlere, som allerede er registreret i medlemsstater, bør ikke skulle registreres igen i henhold til dette direktiv.

(19) Forsikringsformidlers manglende mulighed for at udøve deres virksomhed frit i hele Unionen hæmmer det velfungerende indre marked for forsikring. Dette direktiv er et vigtigt skridt imod et øget forbrugerbeskyttelsesniveau og markedsintegration.

(20) Forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere bør kunne benytte bestemmelserne i TEUF om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser. Registrering i deres hjemland bør derfor give forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere ret til at udøve deres virksomhed i andre medlemsstater i henhold til principperne om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser, forudsat at procedurer for behørig underretning mellem de kompetente myndigheder er blevet fulgt.

(21) Med henblik på at sikre en høj kvalitet af tjenesteydelser og effektiv forbrugerbeskyttelse bør hjem- og værtslande samarbejde tæt om at håndhæve forpligtelserne i medfør af dette direktiv. Hvis forsikrings- eller genforsikringsformidlere eller accessoriske forsikringsformidlere driver virksomhed i forskellige medlemsstater i overensstemmelse med retten til fri udveksling af tjenesteydelser, bør den kompetente myndighed i hjemlandet være ansvarlig for at sikre opfyldelsen af forpligtelserne i dette direktiv med hensyn til den samlede virksomhed på det indre marked. Hvis den kompetente myndighed i et værtsland bliver opmærksom på brud på forpligtelserne på dets område, bør den underrette den kompetente myndighed i hjemlandet, der efterfølgende bør være forpligtet til at træffe passende foranstaltninger. Dette er navnlig tilfældet, for så vidt angår overtrædelse af reglerne om krav til godt omdømme, faglig viden og kompetencer eller om god forretningsskik. Endvidere bør den kompetente myndighed i værtslandet have beføjelse til at gribe ind, hvis hjemlandet undlader at træffe passende foranstaltninger, eller hvis de trufne foranstaltninger er utilstrækkelige.

(22) I tilfælde af oprettelse af en filial eller af en permanent tilstedeværelse i en anden medlemsstat, er det hensigtsmæssigt at fordele ansvaret for håndhævelsen mellem hjem- og værtslandene. Mens ansvaret for opfyldelse af forpligtelser, der berører virksomheden som helhed — som f.eks. reglerne om faglige kvalifikationskrav — fortsat bør ligge hos hjemlandets kompetente myndighed under samme ordning som i tilfælde af levering af tjenesteydelser, bør den kompetente myndighed i værtslandet påtage sig ansvaret for håndhævelsen af regler om oplysningskrav og god forretningsskik hvad angår tjenesteydelser, der leveres på dens område. Hvis den kompetente myndighed i et værtsland imidlertid bliver opmærksom på brud på forpligtelserne på dens område, for hvilke dette direktiv ikke pålægger værtslandet ansvaret, bør den underrette den kompetente myndighed i hjemlandet, der efterfølgende bør være forpligtet til at træffe passende foranstaltninger. Dette er navnlig tilfældet, for så vidt angår overtrædelse af reglerne om krav til godt omdømme, faglig viden og kompetencer. Endvidere bør den kompetente myndighed i værtslandet have beføjelse til at gribe ind, hvis hjemlandet undlader at træffe passende foranstaltninger, eller hvis de trufne foranstaltninger er utilstrækkelige.

(23) Medlemsstaternes kompetente myndigheder bør have alle nødvendige midler til rådighed til at sikre, at forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere udøver deres virksomhed på betryggende vis i hele Unionen, hvad enten det sker i henhold til reglerne om etableringsfrihed eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser. For at sikre et effektivt tilsyn bør alle de kompetente myndigheders tiltag være proportionale med arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der er

forbundet med en bestemt distributørs virksomhed, uanset hvilken betydning den pågældende distributør har for den overordnede finansielle stabilitet på markedet.

(24) Medlemsstaterne bør oprette et fælles informationssted, der giver adgang til deres registre for forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere. Dette fælles informationssted bør også have et hyperlink til hver enkelt relevant kompetent myndighed i hver medlemsstat. For at forbedre gennemsigtigheden og lette grænseoverskridende handel bør Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA), der er nedsat ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010⁵⁾, oprette, offentliggøre og løbende ajourføre en fælles elektronisk database med oplysninger om forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, som har meddelt, at de har til hensigt at udnytte deres ret til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser. Medlemsstaterne bør straks give EIOPA relevante oplysninger for at sætte myndigheden i stand til at gøre dette. Databasen bør have hyperlinks til relevante kompetente myndigheder i medlemsstaterne. Kompetente myndigheder i medlemsstaterne bør have hyperlinks til databasen på deres websted.

(25) En formidlers permanente tilstedeværelse på en anden medlemsstats område, som svarer til en filial, bør behandles på samme måde som en filial, medmindre formidleren lovligt etablerer tilstedeværelsen i en anden retlig form. Dette kan være tilfældet afhængig af de yderligere omstændigheder, selv hvis tilstedeværelsen ikke formelt har form af en filial, men udelukkende består af et kontor, der administreres af formidlerens eget personale eller af en person, der er uafhængig, men har permanent beføjelse til at handle på vegne af formidleren, på samme måde som et selskab ville handle.

(26) Hjem- og værtslandenes relative rettigheder og forpligtelser i forhold til at føre tilsyn med forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, som de har registreret, eller som udøver forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed på deres område i forbindelse med udnyttelse af deres ret til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser, bør fastlægges entydigt.

(27) Med henblik på at håndtere situationer, hvor en forsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler er etableret i en medlemsstat med det ene formål at undgå overholdelse af reglerne i en anden medlemsstat, hvor den pågældende i fuldt eller primært omfang udøver sin virksomhed, kan værtslandets mulighed for at træffe beskyttelsesforanstaltninger være en passende løsning, hvis virksomheden alvorligt er til fare for, at værtslandets forsikrings- og genforsikringsmarkeders fungerer efter hensigten, og bør ikke hindres af dette direktiv. Disse foranstaltninger bør dog ikke udgøre en hindring for den fri udveksling af tjenesteydelser og etableringsfriheden eller en barriere for adgangen til grænseoverskridende virksomhed.

(28) Det er vigtigt at sikre en høj grad af professionalisme og kompetencer blandt forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere og ansatte i forsikrings- og genforsikringsselskaber, som er involveret i arbejdet forud for, under og efter salg af forsikrings- og genforsikringspolicer. Derfor skal formidlere og accessoriske forsikringsformidlere og ansatte i forsikrings- og genforsikringsselskaber have faglig viden, som svarer til virksomhedens kompleksitet. Det bør være et krav, at accessoriske forsikringsformidlere kender betingelserne og vilkårene for de policer, de distribuerer, og i givet fald reglerne for håndtering af skadesanmeldelser og klager.

(29) Løbende uddannelse og efteruddannelse bør sikres. Denne uddannelse og efteruddannelse kan omfatte forskellige former for forenklede læringsmuligheder, herunder kurser, e-læring og mentorordnin-

ger. Form, indhold og krævede certifikater eller anden passende dokumentation, f.eks. anførelse i et register eller vellykket aflæggelse af eksamen, bør reguleres af medlemsstaterne.

(30) Integritetskravene bidrager til en velfungerende og pålidelig forsikringssektor og til målet om tilstrækkelig beskyttelse af forsikringstagere. Disse krav omfatter at være i besiddelse af en ren straffeattest eller andet nationalt tilsvarende dokument i forbindelse med visse overtrædelser såsom overtrædelser af lovgivningen om finansielle tjenesteydelser, vedrørende uærlighed, svig eller økonomisk kriminalitet og andre overtrædelser af selskabsretten, konkursretten eller insolvensretten.

(31) Det er ligeledes vigtigt, at de relevante personer i ledelsesstrukturen hos en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, som er beskæftiget med distribution af forsikrings- eller genforsikringsprodukter, samt de relevante ansatte hos en forsikrings- eller genforsikringsdistributør, som er direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsdistribution, har et passende niveau af viden og kompetence i forhold til distributionsvirksomheden. Hensigtsmæssigheden af viden- og kompetenceniveauet bør sikres gennem anvendelse af krav til specifik viden og faglige kvalifikationer hos disse personer.

(32) Medlemsstaterne bør dog ikke behøve at betragte de ledere eller ansatte, der ikke direkte er beskæftiget med distributionen af forsikrings- eller genforsikringsprodukter, som relevante personer. Hvad angår forsikrings- og genforsikringsformidlere og -selskaber bør alle ansatte, der er direkte beskæftiget med distributionsvirksomhed, forventes at være i besiddelse af et hensigtsmæssigt viden- og kompetenceniveau, med visse undtagelser som f.eks. for dem, der udelukkende beskæftiger sig med administrative opgaver. Med hensyn til accessoriske forsikringsformidlere bør i det mindste de personer, der er ansvarlige for distributionen af accessoriske forsikringer, regnes blandt de relevante ansatte, der forventes at være i besiddelse af et hensigtsmæssigt viden- og kompetenceniveau. Hvis forsikrings- og genforsikringsdistributøren er en juridisk person, bør de personer i ledelsesstrukturen, der gennemfører politikker og procedurer med relation til virksomhed med distribution af forsikrings- eller genforsikringsprodukter, også opfylde passende krav om viden og kompetence. Med henblik herpå bør den person, der er ansvarlig for forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomheden hos forsikrings- og genforsikringsformidleren og den accessoriske forsikringsformidler, altid opfylde kravene om viden og kompetence.

(33) Medlemsstaterne bør sikre, at forsikringsformidlere og forsikringselskaber, der rådgiver om eller sælger forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailkunder, har et passende viden- og kompetenceniveau i forhold til de tilbudte produkter. En sådan viden og kompetence er navnlig vigtigt i lyset af den øgede kompleksitet og fortsatte innovation i udformningen af forsikringsbaserede investeringsprodukter. Køb af forsikringsbaserede investeringsprodukter er forbundet med risiko, og investorerne bør kunne stole på de oplysninger og kvaliteten af de vurderinger, der forelægges. Endvidere bør de ansatte have tilstrækkelig tid og tilstrækkelige ressourcer til at kunne give detailkunderne alle relevante oplysninger om de produkter, de tilbyder.

(34) En samordning af medlemsstaternes bestemmelser om faglige kvalifikationskrav til og registrering af personer, der indleder og udøver forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed, kan både bidrage til virkeliggørelsen af det indre marked for finansielle tjenesteydelser og til forbedringen af forbrugerbeskyttelsen på dette felt.

(35) For at fremme grænseoverskridende handel bør der indføres principper for gensidig anerkendelse af formidlers viden og færdigheder.

(36) På trods af de eksisterende systemer med et fælles pas for forsikringselskaber og formidlere er forsikringsmarkedet i Unionen fortsat meget opsplittet. For at fremme grænseoverskridende forretninger og forbedre gennemsigtigheden for kunderne bør medlemsstaterne sikre offentliggørelse af de bestemmelser om samfundsmæssige interesser, som finder anvendelse på deres område, og et fælles elektronisk register bør gøres offentligt tilgængeligt sammen med oplysninger om alle medlemsstaternes bestemmelser om samfundsmæssige interesser, som finder anvendelse på forsikrings- og genforsikringsdistribution.

(37) Samarbejde og informationsudveksling mellem de kompetente myndigheder er afgørende for at beskytte kunderne og sikre et sundt forsikrings- og genforsikringsformidlererhverv på det indre marked. Navnlig bør informationsudveksling fremmes, både i registreringsprocessen og løbende med henvisning til oplysninger vedrørende godt omdømme og faglige kompetencer og viden hos personer, der er ansvarlige for at udøve en forsikrings- eller genforsikringsdistributørs virksomhed.

(38) Der er behov for hensigtsmæssige og effektive udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer i medlemsstaterne med henblik på bilæggelse af tvister mellem forsikringsdistributører og deres kunder, i givet fald ved brug af eksisterende procedurer. Disse procedurer bør være tilgængelige med henblik på at bilægge tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser i henhold til dette direktiv. Sådanne udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer bør sigte mod at nå frem til en hurtigere og mindre omkostningsbelastende bilæggelse af tvister mellem forsikringsdistributører og kunder.

(39) Det stigende antal forskellige aktiviteter, som mange forsikringsformidlere og -selskaber udøver samtidig, har øget risikoen for interessekonflikter mellem disse forskellige aktiviteter og deres kunders interesser. Det er derfor nødvendigt at fastsætte bestemmelser, der sikrer, at sådanne interessekonflikter ikke skader kundens interesser.

(40) Kunderne bør på forhånd gives entydige oplysninger om den status, som de personer, der sælger forsikringsprodukterne, har, og om formen for den aflønning, som de modtager. Disse oplysninger bør gives til kunderne forud for indgåelse af aftale. De har til formål at orientere om forholdet mellem forsikringsselskabet og formidleren, hvis det er relevant, samt om formen for formidlernes aflønning.

(41) For at give kunderne oplysninger om de leverede forsikringsdistributionsydelser, uanset om kunderne køber dem gennem en formidler eller direkte fra et forsikringsselskab, og for at undgå konkurrenceforvridning ved at tilskynde forsikringsselskaber til at sælge direkte til kunderne frem for via formidlere for at undgå oplysningskravene, bør forsikringsselskaber også være forpligtet til at oplyse kunderne om karakteren af den aflønning, deres ansatte modtager for salg af forsikringsprodukter.

(42) Forsikringsformidlere og forsikringsselskaber er underlagt ensartede krav, når de distribuerer forsikringsbaserede investeringsprodukter som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014⁶⁾. Ud over de krævede oplysninger, der skal afgives i form af dokumentet med centrale oplysninger, bør distributører af forsikringsbaserede investeringsprodukter give yderligere oplysninger om eventuelle distributionsomkostninger, der ikke allerede er medtaget i de omkostninger, som er anført i dokumentet med centrale oplysninger, for at sætte kunden i stand til at forstå den akkumulerede indvirkning, som disse samlede omkostninger har på investeringsafkastet. Dette direktiv bør derfor fastsætte regler for levering af oplysninger om omkostninger for den distributionsydelse, der er knyttet til de pågældende forsikringsbaserede investeringsprodukter.

(43) Dette direktiv tager sigte på at forbedre forbrugerbeskyttelsen, og derfor finder nogle af bestemmelserne kun anvendelse på »virksomhed til forbruger-forhold«, navnlig dem, der regulerer god forretningsskik hos forsikringsformidlere eller andre, som sælger forsikringsprodukter.

(44) For at undgå tilfælde af fejlsalg bør salg af forsikringsprodukter altid ledsages af en test af krav og behov på basis af oplysninger fra kunden. Ethvert forsikringsprodukt, der tilbydes kunden, bør altid være i overensstemmelse med kundens krav og behov og præsenteres på en forståelig måde, så kunden kan træffe en informeret beslutning.

(45) Hvis der ydes rådgivning forud for salget af et forsikringsprodukt, bør der ud over forpligtelsen til at angive kundernes krav og behov ydes en individuel anbefaling til kunden, der forklarer, hvorfor et bestemt produkt bedst opfylder kundens forsikringskrav og -behov.

(46) Medlemsstaterne bør kræve, at forsikringsdistributørers aflønningspolitikker ikke forhindrer deres ansatte eller repræsentanter i at handle i kundernes bedste interesse eller forhindrer dem i at give hensigtsmæssige anbefalinger eller præsentere oplysningerne på en måde, som er reel, klar og ikke-vildledende. Aflønning baseret på salgsmål bør ikke give en tilskyndelse til at anbefale et bestemt produkt til kunden.

(47) Det er afgørende for kunderne at vide, om den formidler, de har med at gøre, yder rådgivning på basis af en objektiv og personlig analyse. Med henblik på at vurdere, om antallet af aftaler og udbydere, der vurderes af formidleren, er tilstrækkeligt stort til at sikre en objektiv og individuel analyse, bør der tages passende hensyn til bl.a. kundens behov, antallet af udbydere på markedet, disse udbyderes markedsandel, antallet af relevante forsikringsprodukter, der er tilgængelige fra hver enkelt udbyder, og disse produkters karakteristika. Direktivet bør ikke hindre medlemsstaterne i at pålægge krav om, at en forsikringsformidler, der ønsker at yde rådgivning på basis af en objektiv og personlig analyse af en forsikringsaftale, yder en sådan rådgivning om alle de forsikringsaftaler, som den pågældende forsikringsformidler distribuerer.

(48) Forud for aftalens indgåelse bør kunden, uanset om der ydes rådgivning, gives de relevante oplysninger om forsikringsproduktet, således at kunden kan træffe en informeret beslutning. Et dokument med oplysninger om et forsikringsprodukt bør indeholde standardiserede oplysninger om skadesforsikringsprodukter. Det bør udarbejdes af det relevante forsikringsselskab eller, i de berørte medlemsstater, af den forsikringsformidler, der udarbejder forsikringsproduktet. Forsikringsformidleren bør forklare kunden de vigtigste karakteristika ved de forsikringsprodukter, som denne sælger, og dens personale bør derfor have passende tid og ressourcer hertil.

(49) I tilfælde af gruppeforsikring bør »kunden« forstås som den repræsentant for en gruppe medlemmer, der indgår en forsikringsaftale på vegne af gruppen af medlemmer, hvis det enkelte medlem ikke kan træffe en individuel beslutning om at tilslutte sig, såsom en obligatorisk arbejdsmarkedspensionsordning. Gruppens repræsentant bør straks efter medlemmets indmelding i gruppeforsikringen om nødvendigt stille dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet og distributørens afgivelse af virksomhedsoplysninger til rådighed.

(50) Der bør indføres ensartede bestemmelser med henblik på at give kunden valget af det medium, der anvendes til at give oplysninger, idet der bør kunne anvendes elektroniske meddelelser, hvis det er

passende under hensyntagen til transaktionens omstændigheder. Kunden bør dog have mulighed for at modtage oplysningerne på papir. Af hensyn til kundens adgang til oplysninger bør alle oplysninger, som formidles forud for indgåelse af aftale, stilles gratis til rådighed.

(51) Der er mindre behov for at kræve, at disse oplysninger gives, hvis kunden ønsker genforsikring eller forsikring af kommercielle og industrielle risici eller, udelukkende med henblik på distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter, hvis kunden er en professionel kunde som defineret i direktiv 2014/65/EU.

(52) Dette direktiv bør præcisere minimumsforpligtelserne for forsikringsdistributører til at give kunderne oplysninger. En medlemsstat bør kunne opretholde eller vedtage strengere bestemmelser vedrørende forelæggelse af oplysninger, der uanset bestemmelserne i formidlernes og selskabernes hjemland kan pålægges forsikringsdistributører, som udøver deres forsikringsdistributionsvirksomhed på den pågældende medlemsstats område, såfremt disse strengere bestemmelser er i overensstemmelse med EU-retten, herunder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF⁷⁾. Medlemsstater, som påtænker at anvende eller anvender retsfor skrifter for forsikringsdistributører og salg af forsikringsprodukter i tillæg til dem, der er omhandlet i nærværende direktiv, bør sikre, at den administrative byrde i forbindelse med disse retsfor skrifter står i et rimeligt forhold til forbrugerbeskyttelsen og forbliver begrænset.

(53) Krydssalg er en almindelig strategi, der anvendes af forsikringsdistributører i hele Unionen. Krydssalg kan indebære fordele for kunderne, men tager i nogle tilfælde ikke i tilstrækkelig grad højde for kundernes interesser. Dette direktiv bør ikke forhindre distribution af policer for flere forsikringsrisici.

(54) Bestemmelserne i dette direktiv vedrørende krydssalg bør ikke berøre anvendelsen af EU-retsakter, der fastsætter regler for krydssalg i forbindelse med visse kategorier af varer eller tjenesteydelser.

(55) Med henblik på at sikre, at forsikringsprodukter opfylder behovene for målgruppen, bør forsikringsvirksomheder og, i de medlemsstater, hvor forsikringsformidlere udarbejder forsikringsprodukter med henblik på salg til kunder, forsikringsformidlere opretholde, anvende og revidere en procedure for godkendelse af hvert enkelt forsikringsprodukt. Hvis en forsikringsdistributør rådgiver om eller foreslår forsikringsprodukter, som vedkommende ikke udarbejder, bør den pågældende distributør under alle omstændigheder være i stand til at forstå karakteristikaene ved disse produkter og deres identificerede målgruppe. Dette direktiv bør ikke begrænse udvalget og fleksibiliteten af de strategier, som virksomheder anvender til at udvikle nye produkter.

(56) Forsikringsbaserede investeringsprodukter stilles ofte til rådighed for kunder som et eventuelt alternativ eller en eventuel erstatning for investeringsprodukter, som er omfattet af direktiv 2014/65/EU. For at yde ensartet investorbekyttelse og undgå risikoen for regelarbitrage er det vigtigt, at forsikringsbaserede investeringsprodukter ud over de standardbestemmelser om god forretningsskik, der er defineret for alle forsikringsprodukter, er omfattet af specifikke standarder, der har til formål at håndtere det investeringselement, der er indbygget i disse produkter. Sådanne specifikke standarder bør omfatte formidling af passende oplysninger, krav om egnet rådgivning og begrænsning af aflønning.

(57) Med henblik på at sikre, at eventuelle honorarer, provisioner eller naturalieydelser i forbindelse med distribution af et forsikringsbaseret investeringsprodukt, der betales til eller af enhver part, undtagen kunden eller en person på vegne af kunden, ikke har en skadelig indvirkning på kvaliteten af den pågældende

tjenesteydelse til kunden, bør forsikringsdistributøren indføre passende og forholdsmæssige ordninger for at undgå sådanne skadelige indvirkninger. Med henblik herpå bør forsikringsdistributøren udarbejde, vedtage og regelmæssigt revidere politikker og procedurer vedrørende interessekonflikter med henblik på at undgå enhver skadelig indvirkning på kvaliteten af den pågældende tjenesteydelse til kunden og sikre, at kunden oplyses behørigt om honorarer, provisioner eller naturalieydelse.

(58) For at sikre, at forsikringsselskaber og personer, som udøver forsikringsdistribution, overholder bestemmelserne i dette direktiv, og for at sikre, at de behandles ens i hele Unionen, bør det pålægges medlemsstaterne at indføre administrative sanktioner og andre foranstaltninger, som er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning. I Kommissionens meddelelse af 8. december 2010 om udvidelse af sanktionsordningerne i sektoren for finansielle serviceydelser foretages der en gennemgang af de eksisterende beføjelser og anvendelsen heraf i praksis med det formål at forbedre konvergens i sanktionerne og de andre foranstaltninger. Derfor bør de administrative sanktioner og andre foranstaltninger, som medlemsstaterne har fastlagt, opfylde en række væsentlige krav vedrørende adressaterne, de kriterier, der skal tages hensyn til ved anvendelsen af en sanktion eller anden foranstaltning og offentliggørelsen af sanktioner og foranstaltninger.

(59) Skønt medlemsstaterne ikke er forhindrede i at fastsætte bestemmelser om administrative og strafferetlige sanktioner for de samme overtrædelser, bør der ikke stilles krav om, at de fastsætter bestemmelser om administrative sanktioner for overtrædelser af dette direktiv, som er omfattet af national strafferet. I overensstemmelse med national ret er medlemsstaterne ikke forpligtet til at pålægge både administrative og strafferetlige sanktioner for den samme overtrædelse, men de bør have mulighed for at gøre det, hvis deres nationale ret tillader det. Opretholdelse af strafferetlige sanktioner i stedet for administrative sanktioner for overtrædelser af dette direktiv bør dog ikke begrænse eller på anden måde påvirke de kompetente myndigheders mulighed for rettidigt at samarbejde med, få adgang til og udveksle oplysninger med de kompetente myndigheder i andre medlemsstater i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv, heller ikke efter at de pågældende overtrædelser måtte være henvist til de kompetente retslige myndigheder med henblik på strafferetlig forfølgning.

(60) Navnlig bør de kompetente myndigheder have beføjelse til at pålægge bøder, der er tilstrækkeligt store til at opveje de reelle eller potentielle fortjenester, og være afskrækkende selv for større institutter og deres ledere.

(61) Med henblik på at yde ensartet investorbeskyttelse og undgå risikoen for regularbitrage er det vigtigt, at administrative sanktioner og andre foranstaltninger fastsat af medlemsstaterne i tilfælde af overtrædelser i forbindelse med distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter er i overensstemmelse med sanktionerne og foranstaltningerne i forordning (EU) nr. 1286/2014.

(62) For at sikre konsekvent anvendelse af sanktionerne i hele Unionen, bør medlemsstaterne sikre, at de kompetente myndigheder ved valget af arten af administrative sanktioner eller andre foranstaltninger og fastsættelsen af størrelsen af de administrative bøder tager højde for alle relevante omstændigheder.

(63) For at sikre, at de kompetente myndigheders afgørelser om overtrædelser har en afskrækkende virkning på offentligheden som helhed, og for at oplyse markedsdeltagere om adfærd, som betragtes som skadelig for kunderne, bør disse afgørelser offentliggøres, forudsat at tidsfristen for indgivelse af en klage er overskredet, og der ikke er blevet indgivet nogen klage, medmindre sådan offentliggørelse udgør en trussel mod finansielle markeds stabilitet eller en igangværende undersøgelse. Hvis national ret

fastsætter, at sanktionen eller den anden foranstaltning, som er genstand for prøvelse, skal offentliggøres, bør sådanne oplysninger såvel som prøvelsens udfald også offentliggøres uden unødigt forsinkelse. Under alle omstændigheder bør den kompetente myndighed have mulighed for at beslutte ikke at offentliggøre en sanktion eller anden foranstaltning eller at offentliggøre den anonymt, såfremt offentliggørelse af sanktionen eller den anden foranstaltning ville forvolde de involverede parter uforholdsmæssig stor skade.

(64) For at kunne afdække potentielle overtrædelser bør de kompetente myndigheder have de nødvendige undersøgelsesbeføjelser og bør fastlægge effektive mekanismer, der giver mulighed for at indberette potentielle eller faktiske overtrædelser.

(65) Dette direktiv bør henvise til både administrative sanktioner og andre foranstaltninger, uanset om de i henhold til national ret betragtes som sanktioner eller som andre foranstaltninger.

(66) Dette direktiv bør ikke berøre bestemmelser i medlemsstaternes lovgivning vedrørende strafferetlige sanktioner.

(67) For at opfylde dette direktivs målsætninger bør Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF tillægges beføjelse til at vedtage retsakter vedrørende produkttilsyn og styringskrav for alle produkter og, i forbindelse med distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter, håndtering af interessekonflikter, betingelser for betaling eller modtagelse af tilskyndelser og egnetheds- og hensigtsmæssighedsvurdering. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

(68) Tekniske standarder for finansielle tjenesteydelser bør sikre konsekvent harmonisering og passende beskyttelse af forbrugere i hele Unionen. EIOPA råder over ekspertviden, og derfor bør den udelukkende få til opgave at udarbejde udkast til regulerings- og gennemførelsesmæssige tekniske standarder, som ikke nødvendiggør politikbeslutninger, og som skal forelægges for Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen.

(69) I overensstemmelse med den fælles forståelse vedrørende delegerede retsakter mellem Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen bør Kommissionen, med forbehold af dens yderligere revision, tage hensyn til indsigelsesfristen samt procedurer i Europa-Parlamentet og Rådet for så vidt angår datoen for fremsendelse af den delegerede retsakt. Endvidere bør i overensstemmelse med den fælles forståelse vedrørende delegerede retsakter, med forbehold af dens yderligere revision, og i nødvendigt omfang forordning (EU) nr. 1094/2010, reel gennemsigtighed og passende kontakt med Europa-Parlamentet og Rådet forud for vedtagelsen af den delegerede retsakt sikres.

(70) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF⁸⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001⁹⁾ bør finde anvendelse på behandlingen af personoplysninger i EIOPA i forbindelse med nærværende direktiv, under tilsyn af Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse.

(71) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder som anført i traktaterne.

(72) Dette direktiv bør ikke være for byrdefuldt for små og mellemstore forsikrings- og genforsikringsdistributører. Et redskab til at nå dette mål er korrekt anvendelse af proportionalitetsprincippet. Dette princip bør både anvendes på kravene, der stilles til forsikrings- og genforsikringsdistributører, og på udøvelsen af tilsynsbeføjelser.

(73) Dette direktiv bør tages op til revision fem år efter datoen for dets ikrafttrædelse for at tage hensyn til markedsudviklingen samt udviklingen inden for andre områder af EU-retten eller medlemsstaternes erfaringer med gennemførelse af EU-retten, navnlig med hensyn til produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF¹⁰.

(74) Direktiv 2002/92/EF bør ophæves 24 måneder efter dette direktivs ikrafttræden. Dog bør kapitel IIIA i direktiv 2002/92/EF udgå med virkning fra datoen for dette direktivs ikrafttræden.

(75) Forpligtelsen til at gennemføre dette direktiv i national ret bør kun omfatte de bestemmelser, hvori der er foretaget indholdsmæssige ændringer i forhold til direktiv 2002/92/EF. Forpligtelsen til at gennemføre de bestemmelser, hvori der ikke er foretaget ændringer, følger af nævnte direktiv.

(76) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til fristerne for gennemførelse i national ret af direktiv 2002/92/EF.

(77) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i forordning (EF) nr. 45/2001 og afgav en udtalelse den 23. november 2012¹¹.

(78) Målene for dette direktiv kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af dets omfang bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går direktivet ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(79) I den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter har medlemsstaterne forpligtet sig til i begrundede tilfælde at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv fastsætter regler for adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsdistribution i Unionen.

2. Dette direktiv finder anvendelse på enhver fysisk eller juridisk person, som er etableret eller ønsker at etablere sig i en medlemsstat for at indlede og udøve distribution af forsikrings- og genforsikringsprodukter.
3. Dette direktiv finder ikke anvendelse på accessoriske forsikringsformidlere, som udøver forsikringsdistributionsvirksomhed, når alle følgende betingelser er opfyldt:
 - a) forsikringen udgør et supplement til den vare eller tjenesteydelse, som leveres af en given leverandør, såfremt forsikringen dækker:
 - i) risikoen for driftsfejl ved, tab af eller beskadigelse af varen eller manglende brug af den tjenesteydelse, der leveres af den pågældende leverandør, eller
 - ii) tab eller beskadigelse af bagage og andre risici i tilknytning til en rejse bestilt hos den pågældende leverandør
 - b) præmiebeløbet for forsikringsproduktet overstiger ikke 600 EUR beregnet pro rata på årsbasis
 - c) uanset litra b), når forsikringen udgør et supplement til en tjenesteydelse som omhandlet i litra a), og varigheden af denne tjenesteydelse er tre måneder eller derunder, overstiger præmiebeløbet pr. person ikke 200 EUR.
4. Medlemsstaterne sikrer, at forsikringsselskabet eller forsikringsformidleren ved udøvelse af distributionsvirksomhed gennem en accessorisk forsikringsformidler, som er undtaget fra anvendelsen af dette direktiv i medfør af stk. 3, sikrer, at:
 - a) der stilles oplysninger til rådighed for kunden, forud for indgåelsen af aftalen, om formidlerens navn og adresse og om procedurerne omhandlet i artikel 14, efter hvilke kunder og andre berørte parter kan indgive klager
 - b) der findes passende og forholdsmæssige ordninger med henblik på overholdelse af artikel 17 og 24 og på at tage højde for kundens krav og behov inden forslaget til aftale
 - c) dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet, som er omhandlet i artikel 20, stk. 5, forelægges kunden forud for indgåelsen af aftalen.
5. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder overvåger markederne, herunder markedet for accessoriske forsikringsprodukter, der markedsføres, distribueres eller sælges i eller fra deres medlemsstat. EIOPA kan lette og koordinere denne overvågning.
6. Dette direktiv finder ikke anvendelse på forsikrings- og genforsikringsdistributionsvirksomhed i forbindelse med risici og forpligtelser uden for Unionen.

Dette direktiv berører ikke en medlemsstats ret om forsikrings- og genforsikringsdistributionsvirksomhed, der udøves af forsikrings- og genforsikringsselskaber eller -formidlere, som er etableret i et tredjeland, og som leverer ydelser på denne medlemsstats område ifølge princippet om fri udveksling af tjenesteydelser, forudsat at der sikres ligebehandling af alle personer, som udøver eller har tilladelse til at udøve forsikrings- og genforsikringsdistributionsvirksomhed på dette marked.

Dette direktiv vedrører ikke forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed, der udøves i tredjelande.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen om eventuelle generelle vanskeligheder, som deres forsikrings- eller genforsikringsdistributører møder i forbindelse med etablering eller udøvelse af forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed i tredjelande.

Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved:

1) »forsikringsdistribution«: virksomhed, der består i at rådgive om, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af forsikringsaftaler, at indgå sådanne aftaler eller at medvirke ved administrationen og opfyldelsen af sådanne aftaler, navnlig i tilfælde af en skadesanmeldelse, herunder levering af oplysninger om en eller flere forsikringsaftaler i overensstemmelse med kundernes valgte kriterier via et websted eller andre medier og udarbejdelse af en prioriteret liste over forsikringsprodukter, der omfatter pris- og produktsammenligninger, eller rabat på prisen for en forsikringsaftale, hvis kunden er i stand til direkte eller indirekte at indgå en forsikringsaftale ved at bruge et websted eller andre medier

2) »genforsikringsdistribution«: virksomhed, herunder når sådan virksomhed udøves af genforsikringselskaber uden genforsikringsformidlers medvirken, der består i at rådgive om, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af genforsikringsaftaler, at indgå sådanne aftaler eller at medvirke ved administrationen og opfyldelsen af sådanne aftaler, navnlig i tilfælde af en skadesanmeldelse

3) »forsikringsformidler«: en fysisk eller juridisk person, som ikke er et forsikrings- eller genforsikringselskab eller deres ansatte, og som ikke er en accessorisk forsikringsformidler, der mod aflønning indleder eller udøver forsikringsdistributionsvirksomhed

4) »accessorisk forsikringsformidler«: en fysisk eller juridisk person, som ikke er et kreditinstitut eller et investeringsselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1) og 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013¹²⁾, der mod aflønning indleder eller udøver forsikringsdistributionsvirksomhed som en accessorisk aktivitet, forudsat at alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) den pågældende fysiske eller juridiske person udøver ikke forsikringsdistribution som hovederhverv
- b) den fysiske eller juridiske person distribuerer kun visse forsikringsprodukter, der udgør et supplement til en vare eller tjenesteydelse
- c) de pågældende forsikringsprodukter omfatter ikke livs- eller ansvarsforsikring, medmindre denne er et supplement til den vare eller tjenesteydelse, som formidleren tilbyder som sit hovederhverv

5) »genforsikringsformidler«: en fysisk eller juridisk person, som ikke er et genforsikringsselskab eller dets ansatte, der mod aflønning indleder eller udøver genforsikringsdistributionsvirksomhed

6) »forsikringsselskab«: et selskab som defineret i artikel 13, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF¹³⁾

7) »genforsikringsselskab«: et genforsikringsselskab som defineret i artikel 13, nr. 4), i direktiv 2009/138/EF

8) »forsikringsdistributør«: en forsikringsformidler, en accessorisk forsikringsformidler eller et forsikringsselskab

9) »aflønning«: provision, honorar, gebyr eller anden betaling, herunder enhver form for økonomiske fordele eller enhver anden finansiel eller ikke-finansiel fordel eller tilskyndelse, som tilbydes eller gives med henblik på forsikringsdistributionsvirksomhed

10) »hjemland«:

- a) hvis formidleren er en fysisk person: den medlemsstat, hvor formidleren har sin bopæl

b) hvis formidleren er en juridisk person: den medlemsstat, hvor den juridiske person har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis den i henhold til denne medlemsstats ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor dens hovedkontor er beliggende

11) »værtsland«: den medlemsstat, hvor forsikrings- eller genforsikringsformidleren har en permanent tilstedeværelse eller et fast driftssted eller leverer tjenesteydelser, og som ikke er formidlerens hjemland

12) »filial«: en formidlers agentur eller filial, der er beliggende på en anden medlemsstats område end hjemlandets

13) »snævre forbindelser«: snævre forbindelser som defineret i artikel 13, nr. 17), i direktiv 2009/138/EF

14) »primært forretningssted«: det sted, hvorfra hovedaktiviteterne administreres

15) »rådgivning«: en personlig anbefaling til en kunde, enten efter anmodning fra kunden eller på forsikringsdistributørens foranledning vedrørende en eller flere forsikringsaftaler

16) »store risici«: store risici som defineret i artikel 13, nr. 27), i direktiv 2009/138/EF

17) »forsikringsbaseret investeringsprodukt«: et forsikringsprodukt, der har en værdi ved udløb eller en tilbagekøbsværdi, og hvor denne værdi ved udløb eller tilbagekøbsværdi direkte eller indirekte er helt eller delvis eksponeret mod markedsudsving, og omfatter ikke:

a) skadesforsikringsprodukter som opført på listen i bilag I til direktiv 2009/138/EF (skadesforsikringsklasser)

b) livsforsikringskontrakter, hvor de i kontrakten fastsatte ydelser alene udbetales ved dødsfald eller på grund af uarbejdsdygtighed som følge af ulykke, sygdom eller invaliditet

c) pensionsprodukter, som i henhold til national ret anses for at have til hovedformål at sikre investorer en pensionsindkomst, og som berettiger investor til visse ydelser

d) officielt anerkendte arbejdsmarkedspensionsordninger, der falder ind under anvendelsesområdet for direktiv 2003/41/EF eller direktiv 2009/138/EF

e) individuelle pensionsprodukter, hvortil national ret kræver et økonomisk bidrag fra arbejdsgiveren, og hvor arbejdsgiveren eller arbejdstageren ikke har noget valg for så vidt angår pensionsprodukt eller -udbyder

18) »varigt medium«: ethvert instrument, der:

a) sætter kunden i stand til at lagre oplysninger, der er rettet personligt til den pågældende kunde på en måde, der giver mulighed for fremtidig henvisning i et tidsrum, der er tilstrækkelig langt til informationsformålet, og

b) giver mulighed for uændret reproduktion af de lagrede oplysninger.

2. Med henblik på stk. 1, nr. 1) og 2), anses følgende ikke for at udgøre forsikringsdistribution eller genforsikringsdistribution:

a) lejlighedsvis levering af oplysninger i forbindelse med anden erhvervsvirksomhed, forudsat at:

i) leverandøren ikke træffer yderligere foranstaltninger til at bistå med at indgå eller opfylde en forsikringsaftale

- ii) formålet med erhvervsvirksomheden ikke er at bistå kunden med at indgå eller opfylde en genforsikringsaftale
- b) erhvervsmæssig administration af et forsikrings- eller genforsikringsselskabs skadesanmeldelser og skadesafregning og taksation
- c) levering blot af data og oplysninger om potentielle forsikringstagere til forsikrings- eller genforsikringsformidlere eller forsikrings- eller genforsikringsselskaber, forudsat at leverandøren ikke træffer yderligere foranstaltninger til at bistå med indgåelsen af en forsikrings- eller genforsikringsaftale
- d) levering blot af oplysninger om forsikrings- eller genforsikringsprodukter, en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller et forsikrings- eller genforsikringsselskab til potentielle forsikringstagere, forudsat at leverandøren ikke træffer yderligere foranstaltninger til at bistå med indgåelsen af en forsikrings- eller genforsikringsaftale.

KAPITEL II

REGISTRERINGSKRAV

Artikel 3

Registrering

1. Forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere skal i deres hjemland registreres hos en kompetent myndighed.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber og deres ansatte skal ikke registreres efter dette direktiv.

Med forbehold af første afsnit kan medlemsstaterne fastsætte, at forsikrings- og genforsikringsselskaber og -formidlere og andre organer kan samarbejde med de kompetente myndigheder med henblik på registrering af forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere og i forbindelse med anvendelsen af kravene fastsat i artikel 10.

Navnlig kan forsikrings- og genforsikringsformidlere og formidlere af accessoriske forsikringer blive registreret hos et forsikrings- eller genforsikringsselskab, en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller hos en sammenslutning af forsikrings- eller genforsikringsselskaber eller forsikrings- eller genforsikringsformidlere under en kompetent myndigheds kontrol.

En forsikrings- eller genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler kan handle på et forsikrings- eller genforsikringsselskabs eller en anden formidlers ansvar. I så fald kan medlemsstaterne fastsætte, at forsikrings- eller genforsikringsselskabet eller den anden formidler er ansvarlig for at sikre, at forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler opfylder betingelserne for registrering, herunder betingelserne i stk. 6, første afsnit, litra c).

Medlemsstaterne kan også fastsætte, at det forsikrings- eller genforsikringsselskab eller den anden formidler, der påtager sig ansvaret for forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler, registrerer denne formidler eller accessoriske formidler.

Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at anvende kravet i første afsnit på alle de fysiske personer, som arbejder hos en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler, og som udøver forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed.

Medlemsstaterne sikrer, at registrene anfører navnene på de fysiske personer i ledelsen af den forsikrings- eller genforsikringsdistributør, der er ansvarlig for forsikrings- eller genforsikringsdistributionen.

Det skal endvidere fremgå af registrene, i hvilke medlemsstater de enkelte formidlere udøver virksomhed i henhold til bestemmelserne om etableringsfrihed eller fri udveksling af tjenesteydelser.

2. Medlemsstaterne kan oprette mere end ét register for forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, forudsat at de fastlægger kriterier for, hvordan formidlerne skal registreres.

Medlemsstaterne opretter et onlineregistreringssystem. Dette system skal være lettilgængeligt og give mulighed for at udfylde registreringsformularen direkte online.

3. I tilfælde, hvor der er mere end et register i en medlemsstat, opretter denne medlemsstat et fælles informationssted, der giver nem og hurtig offentlig adgang til oplysninger fra det nationale register, som samles elektronisk og ajourføres. Dette informationssted skal desuden levere oplysningerne om hjemlandets kompetente myndigheder.

4. EIOPA opretter, offentliggør på sit websted og ajourfører et fælles elektronisk register med oplysninger om forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, som har meddelt, at de har til hensigt at udøve grænseoverskridende virksomhed i overensstemmelse med kapitel III. Medlemsstaterne giver straks EIOPA relevante oplysninger for at sætte den i stand til at gøre dette. Registret skal have links til og være tilgængeligt fra medlemsstaternes kompetente myndigheders websteder.

EIOPA har adgang til de data, der opbevares i registeret som omhandlet i første afsnit. EIOPA og de kompetente myndigheder har ret til at ændre sådanne data. Datasubjekter, hvis personlige oplysninger opbevares i registeret og udveksles, har ret til adgang til sådanne opbevarede data og ret til passende underretning.

EIOPA opretter et websted med hyperlinks til hvert enkelt fælles informationssted eller i givet fald et register, som medlemsstaterne opretter i overensstemmelse med stk. 3.

Hjemlande sikrer, at registrering af forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere sker under overholdelse af de relevante krav fastsat i artikel 10.

Den kompetente myndighed kontrollerer regelmæssigt, om betingelserne for registreringen fortsat er opfyldt.

Hjemlande sikrer, at forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, der ophører med at opfylde kravene i artikel 10, fjernes fra registret. I givet fald underretter hjemlandet værtslandet om en sådan fjernelse fra registret.

5. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgninger fra formidlere om optagelse i registret behandles inden for tre måneder efter indgivelsen af en komplet ansøgning, og at ansøgeren straks får meddelelse om afgørelsen.

6. Medlemsstaterne sikrer, at alle følgende oplysninger afkræves som en betingelse for registrering af forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere:

- a) identiteten af de aktionærer eller selskabsdeltagere, både fysiske og juridiske personer, som besidder andele hos formidleren på over 10 %, samt størrelsen heraf
- b) identiteten af de personer, som har snævre forbindelser med formidleren
- c) oplysning om, at disse andele eller snævre forbindelser ikke forhindrer den kompetente myndighed i at foretage effektiv overvågning.

Medlemsstaterne sikrer, at formidlere straks underretter de kompetente myndigheder om enhver ændring i de oplysninger, der forelægges efter dette stykke.

7. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder afviser at foretage registrering, hvis de love eller administrative bestemmelser i et tredjeland, der gælder for en eller flere fysiske eller juridiske personer, som formidleren har snævre forbindelser med, eller de problemer, som er forbundet med håndhævelse af disse love eller administrative bestemmelser, forhindrer dem i at foretage effektiv overvågning.

KAPITEL III

FRI UDVEKSLING AF TJENESTEYDELSER OG ETABLERINGSFRIHED

Artikel 4

Udnyttelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser

1. En forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, der agter at udøve aktiviteter for første gang på en anden medlemsstats område i henhold til bestemmelserne om fri udveksling af tjenesteydelser eller etableringsfrihed, giver sit hjemlands kompetente myndighed følgende oplysninger:

- a) formidlerens navn, adresse og, hvis det er relevant, registreringsnummer
- b) i hvilken eller hvilke medlemsstater formidleren agter at udøve virksomhed
- c) formidlerkategorien og, hvis det er relevant, navnet på eventuelt repræsenterede forsikrings- eller genforsikringsselskaber
- d) i givet fald den relevante forsikringsklasse.

2. Den kompetente myndighed i hjemlandet meddeler senest en måned efter modtagelsen af de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, disse oplysninger til den kompetente myndighed i værtslandet, som straks bekræfter modtagelsen. Den kompetente myndighed i hjemlandet underretter skriftligt forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler om, at den kompetente myndighed i værtslandet har modtaget oplysningerne, og at formidleren kan påbegynde sin virksomhed i værtslandet. Hvis det er relevant, meddeler den kompetente myndighed i hjemlandet samtidig formidleren, at oplysninger om de retlige bestemmelser, som er omhandlet i artikel 11, stk. 1, og finder anvendelse i værtslandet, er tilgængelige via de midler, der er omhandlet i artikel 11, stk. 3 og 4, og også at formidleren skal opfylde disse betingelser for at påbegynde sin virksomhed i værtslandet.

3. Hvis der sker ændringer i de oplysninger, der er afgivet i overensstemmelse med stk. 1, underretter forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler mindst en måned, inden de foretages, den kompetente myndighed i hjemlandet herom. Den kompetente myndighed i hjemlandet underretter også den kompetente myndighed i værtslandet om denne ændring så hurtigt som muligt og senest en måned efter den dato, hvor den kompetente myndighed i hjemlandet modtog oplysningerne.

Artikel 5

Tilsidesættelse af forpligtelser under udnyttelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser

1. Hvis den kompetente myndighed i værtslandet har en begrundet formodning om, at en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, der handler på dens område under udnyttelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser, tilsidesætter forpligtelser i medfør af dette direktiv, underretter den den kompetente myndighed i hjemlandet om denne formodning.

Efter at have vurderet de efter første afsnit modtagne oplysninger træffer den kompetente myndighed i hjemlandet, hvor det er relevant, og i givet fald hurtigst muligt, passende foranstaltninger for at afhjælpe situationen. Den underretter værtslandets kompetente myndighed om sådanne trufne foranstaltninger.

Hvis forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler på trods af de foranstaltninger, der træffes i hjemlandet, eller fordi disse foranstaltninger viser sig at være utilstrækkelige eller mangelfulde, fortsætter med at optræde på en måde, der klart skader værtslandets forbrugeres interesser i vidt omfang eller forsikrings- og genforsikringsmarkedernes korrekte funktion, kan værtslandets kompetente myndighed efter at have underrettet hjemlandets kompetente myndighed træffe passende foranstaltninger for at forebygge yderligere uregelmæssigheder, herunder, i det omfang det er strengt nødvendigt, ved at hindre den pågældende formidler i fortsat at udøve ny virksomhed på dets område.

Desuden kan den kompetente myndighed i hjemlandet eller værtslandet henvise sagen til EIOPA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010. I så fald kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel.

2. Stk. 1 berører ikke værtslandets beføjelse til at træffe passende foranstaltninger til at forebygge eller straffe uregelmæssigheder begået på dets område, i en situation hvor det er nødvendigt med omgående handling for at beskytte forbrugernes rettigheder. Denne beføjelse omfatter muligheden for at hindre forsikrings- og genforsikringsformidlere og de accessoriske forsikringsformidlere i at udøve ny virksomhed på dets område.

3. Foranstaltninger, der vedtages af de kompetente myndigheder i værtslandet i medfør af denne artikel, meddeles til den berørte forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler i et velbegrunder dokument og meddeles straks til den kompetente myndighed i hjemlandet, til EIOPA samt til Kommissionen.

Artikel 6

Udnyttelse af retten til etableringsfrihed

1. Medlemsstaterne sikrer, at en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, som agter at udnytte deres ret til etableringsfrihed til at oprette en filial eller en permanent tilstedeværelse på en anden medlemsstats område, meddeler dette til sit hjemlands kompetente myndighed samt afgiver følgende oplysninger til denne kompetente myndighed:

- a) formidlerens navn, adresse og, hvis det er relevant, registreringsnummer
- b) i hvilken medlemsstat formidleren har til hensigt at oprette en filial eller en permanent tilstedeværelse
- c) formidlerkategorien og, hvis det er relevant, navnet på eventuelt repræsenterede forsikrings- eller genforsikringsselskaber
- d) den relevante forsikringsklasse, hvis det er relevant
- e) en adresse i værtslandet, hvorfra dokumenter kan rekvireres
- f) navnet på eventuelle personer, som er ansvarlige for administrationen af filialen eller den permanente tilstedeværelse.

En formidlers permanente tilstedeværelse på en anden medlemsstats område, som svarer til en filial, behandles på samme måde som en filial, medmindre formidleren lovligt etablerer sådan permanent tilstedeværelse i en anden retlig form.

2. Medmindre den kompetente myndighed i hjemlandet har grund til at betvivle tilstrækkeligheden af den organisatoriske struktur eller økonomiske situation hos forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler i betragtning af den tilsigtede distributionsvirksomhed, videresender den senest en måned efter modtagelsen de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, til den kompetente myndighed i værtslandet, som straks bekræfter modtagelsen heraf. Den kompetente myndighed i hjemlandet underretter skriftligt forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler om, at den kompetente myndighed i værtslandet har modtaget oplysningerne.

Senest én måned efter modtagelsen af de oplysninger, der er omhandlet i nærværende stykkes første afsnit, meddeler den kompetente myndighed i værtslandet de retlige bestemmelser, der er omhandlet i artikel 11, stk. 1, ved hjælp af de midler, der er omhandlet i artikel 11, stk. 3 og 4, som finder anvendelse på dens område, til den kompetente myndighed i hjemlandet. Hjemlandets kompetente myndighed meddeler formidleren disse oplysninger og oplyser formidleren, at denne kan påbegynde sin virksomhed i værtslandet, forudsat at den overholder disse retlige bestemmelser.

Hvis der ikke modtages nogen meddelelse inden for den i andet afsnit fastsatte frist, kan forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler oprette filialen og påbegynde sin virksomhed.

3. Nægter den kompetente myndighed i hjemlandet at videresende oplysningerne omhandlet i stk. 1 til den kompetente myndighed i værtslandet, skal den begrunde dette afslag over for forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler senest en måned efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1.

Et afslag som omhandlet i første afsnit eller ethvert svigt hos den kompetente myndighed i hjemlandet i videresendelsen af oplysningerne omhandlet i stk. 1 skal være underlagt adgang til domstolsprøvelse i hjemlandet.

4. Hvis der sker ændringer i de oplysninger, der er afgivet i overensstemmelse med stk. 1, underretter forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler mindst en måned, inden de foretages, den kompetente myndighed i hjemlandet herom. Den kompetente myndighed i hjemlandet underretter også den kompetente myndighed i værtslandet om denne ændring så hurtigt som muligt og senest en måned efter den dato, hvor den kompetente myndighed i hjemlandet modtog oplysningerne.

Artikel 7

Kompetencefordeling mellem hjem- og værtsland

1. Hvis en forsikrings- eller genforsikringsformidlers eller accessorisk forsikringsformidlers primære forretningssted er beliggende i en anden medlemsstat end hjemlandet, kan den kompetente myndighed i den anden medlemsstat aftale med den kompetente myndighed i hjemlandet, at den handler, som om den var den kompetente myndighed i hjemlandet i forhold til bestemmelserne i kapitel IV, V, VI og VII. I tilfælde af en sådan aftale underretter den kompetente myndighed i hjemlandet straks forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler og EIOPA herom.

2. Den kompetente myndighed i værtslandet har ansvaret for at sikre, at de tjenesteydelser, som driftsstedet leverer på værtslandets område, er i overensstemmelse med de forpligtelser, der er fastsat i kapitel V og VI, og med foranstaltninger vedtaget i medfør heraf.

Den kompetente myndighed i værtslandet har ret til at gennemgå etableringsordninger og til at kræve de ændringer, der er nødvendige for at den kompetente myndighed kan håndhæve forpligtelserne i henhold

til kapitel V og kapitel VI og foranstaltninger vedtaget i medfør heraf i forhold til de tjenesteydelser eller aktiviteter, som driftsstedet leverer eller udfører på dette lands område.

Artikel 8

Tilsidesættelse af forpligtelser under udnyttelse af etableringsfrihed

1. Hvis de kompetente myndigheder i et værtsland konstaterer, at en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler ikke overholder de lov- eller reguleringsbestemmelser, som værtslandet har vedtaget i medfør af bestemmelserne i kapitel V og VI, kan den pågældende myndighed træffe passende foranstaltninger.

2. Hvis et værtslands kompetente myndighed har en begrundet formodning om, at en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, der udøver virksomhed på dets område gennem et driftssted, har tilsidesat forpligtelser fastsat i dette direktiv, og hvis den pågældende kompetente myndighed ikke er ansvarlig i overensstemmelse med artikel 7, stk. 2, forelægger værtslandet disse grunde for den kompetente myndighed i hjemlandet. Efter at have vurderet de modtagne oplysninger træffer den kompetente myndighed i hjemlandet, hvor det er relevant og i givet fald, hurtigst muligt passende foranstaltninger for at afhjælpe situationen. Den underretter værtslandets kompetente myndighed om sådanne trufne foranstaltninger.

3. Hvis forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler på trods af de foranstaltninger, der træffes i hjemlandet, eller fordi disse foranstaltninger viser sig at være utilstrækkelige eller mangler, fortsætter med at optræde på en måde, der klart skader værtslandets forbrugeres interesser i stort omfang eller forsikrings- og genforsikringsmarkedernes ordentlige funktion, kan værtslandets kompetente myndighed efter at have underrettet hjemlandets kompetente myndighed træffe passende foranstaltninger for at forebygge yderligere uregelmæssigheder, herunder, i det omfang det er strengt nødvendigt, ved at hindre den pågældende formidler i fortsat at udøve ny virksomhed på dets område.

Endvidere kan den kompetente myndighed i hjemlandet eller i værtslandet forelægge sagen for EIOPA og anmode denne om hjælp, jf. artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010. I så fald kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel.

4. Stk. 2 og 3 berører ikke værtslandets beføjelse til at træffe passende og ikke-diskriminerende foranstaltninger til at forebygge eller sanktionere uregelmæssigheder begået på dets område, i situationer hvor omgående handling er strengt nødvendig for at beskytte forbrugernes rettigheder i værtslandet, og hvor lignende foranstaltninger i hjemlandet er utilstrækkelige eller mangler. I sådanne situationer har værtslandet mulighed for at hindre den pågældende forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler i at udøve ny virksomhed på dets område.

5. Foranstaltninger, der vedtages af de kompetente myndigheder i værtslandet efter denne artikel, meddeles til den berørte forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler i et velbegrundet dokument og meddeles straks til den kompetente myndighed i hjemlandet, til EIOPA samt til Kommissionen.

Artikel 9

Beføjelser tilknyttet nationale bestemmelser, der vedtages med henblik på almene hensyn

1. Dette direktiv berører ikke værtslandenes beføjelse til at træffe passende og ikke-diskriminerende foranstaltninger med henblik på at sanktionere uregelmæssigheder begået på deres områder, som strider mod deres retlige bestemmelser som omhandlet i artikel 11, stk. 1, for så vidt dette er strengt nødvendigt. I sådanne situationer har værtslandet mulighed for at hindre den pågældende forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler i at udøve ny virksomhed på dets område.

2. Endvidere berører dette direktiv ikke værtslandets kompetente myndigheds beføjelse til at træffe passende foranstaltninger til at hindre en forsikringsdistributør, der er etableret i en anden medlemsstat, i at drive virksomhed på dets område under udnyttelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser eller i givet fald etableringsfriheden, hvis den relevante virksomhed er helt eller primært rettet mod værtslandets område med det ene formål at undgå de retlige bestemmelser, der ville finde anvendelse, hvis den pågældende forsikringsdistributør havde sin bopæl eller sit vedtægtsmæssige hjemsted i det pågældende værtsland, og herudover, hvis dens virksomhed alvorligt er til fare for, at værtslandets forsikrings- og genforsikringsmarkeder fungerer efter hensigten hvad angår forbrugerbeskyttelsen. I sådanne tilfælde kan den kompetente myndighed i værtslandet, efter at den har underrettet den kompetente myndighed i hjemlandet, med hensyn til den pågældende forsikringsdistributør træffe alle nødvendige passende foranstaltninger for at beskytte forbrugernes rettigheder i værtslandet. De berørte kompetente myndigheder kan forelægge sagen for EIOPA og anmode denne om hjælp, jf. artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010, og i så fald kan EIOPA i tilfælde af uenighed mellem de kompetente myndigheder i værts- og hjemlandet handle inden for rammerne af de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel.

KAPITEL IV

ORGANISATORISKE KRAV

Artikel 10

Faglige og organisatoriske kvalifikationskrav

1. Hjemlande sikrer, at forsikrings- og genforsikringsdistributører og ansatte i forsikrings- og forsikringsselskaber, som udøver forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed, besidder passende viden og færdigheder, således at de kan varetage deres opgaver og opfylde deres forpligtelser tilfredsstillende.

2. Hjemlande sikrer, at forsikrings- og genforsikringsformidlere og ansatte i forsikrings- og genforsikringsselskaber samt ansatte hos forsikrings- og genforsikringsformidlere overholder krav om faglig uddannelse og efteruddannelse for at bevare et passende præstationsniveau, der svarer til den rolle, de spiller, og det relevante marked.

Med henblik herpå indfører og offentliggør hjemlande mekanismer til effektivt at kontrollere og vurdere viden og færdigheder hos forsikrings- og genforsikringsformidlere og ansatte i forsikrings- og genforsikringsselskaber samt ansatte hos forsikrings- og genforsikringsformidlere på grundlag af mindst 15 timers faglig uddannelse eller efteruddannelse pr. år under hensyntagen til arten af de solgte produkter, typen af distributør, den rolle, de spiller, og den virksomhed, som forsikrings- eller genforsikringsdistributøren udøver.

Hjemlande kan kræve, at en vellykket opfyldelse af kravene til uddannelse og efteruddannelse dokumenteres ved erhvervelsen af et certifikat.

Medlemsstaterne tilpasser kravene til viden og færdigheder efter forsikrings- eller genforsikringsdistributørernes specifikke virksomhed og de produkter, der distribueres, navnlig i tilfælde af accessoriske

forsikringsformidlere. Medlemsstaterne kan kræve, at forsikrings- eller genforsikringsselskabet eller -formidleren i forbindelse med de i artikel 3, stk. 1, tredje afsnit, omhandlede tilfælde og for ansatte i forsikrings- eller genforsikringsselskaber, som udøver forsikrings- eller genforsikringsdistribution, skal kontrollere, at de pågældende formidlers viden og færdigheder er i overensstemmelse med kravene i stk. 1, og om nødvendigt skal tilbyde sådanne formidlere muligheder for uddannelse eller efteruddannelse, der modsvarer kravene i forbindelse med de produkter, som formidlerne sælger.

Medlemsstaterne er ikke forpligtede til at anvende kravet i stk. 1 og i nærværende stykkes første afsnit på alle de fysiske personer i et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller hos en forsikrings- eller genforsikringsformidler, der udøver forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed, men medlemsstaterne sikrer, at de relevante personer i ledelsesstrukturen i sådanne selskaber, der er ansvarlige for distribution af forsikrings- og genforsikringsprodukter, samt alle andre personer, som er direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsdistribution, godtgør, at de besidder den viden og de færdigheder, der er nødvendig for udførelsen af deres opgaver.

Forsikrings- og genforsikringsformidlere skal godtgøre, at de opfylder de relevante krav til faglig viden og kompetencer, som er fastsat i bilag I.

3. Fysiske personer, som arbejder i et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller hos en forsikrings- eller genforsikringsformidler, der udøver forsikrings- eller genforsikringsdistribution, skal have et godt omdømme. De skal som et minimum have en ren straffeattest eller en anden tilsvarende national attest for så vidt angår alvorlige strafbare handlinger i forbindelse med formueforbrydelser eller anden kriminalitet vedrørende finansielle aktiviteter, og de må ikke tidligere have været erklæret konkurs, medmindre de er blevet rehabiliteret i overensstemmelse med national ret.

Medlemsstaterne kan i henhold til artikel 3, stk. 1, tredje afsnit, tillade, at forsikrings- eller genforsikringsdistributøren undersøger sine ansattes og, hvor det er relevant, sine forsikrings- eller genforsikringsformidlers omdømme.

Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at anvende kravet i første afsnit på alle de fysiske personer, der arbejder i et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller hos en forsikrings- eller genforsikringsformidler, forudsat at disse fysiske personer ikke er direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsdistribution. Medlemsstaterne sikrer dog, at personerne i ledelsesstrukturen med ansvar for og alle ansatte direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsdistribution opfylder kravet.

Hvad angår accessoriske forsikringsformidlere sikrer medlemsstaterne, at personer med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer opfylder kravene i første afsnit.

4. Forsikrings- og genforsikringsformidlere skal have en erhvervsansvarsforsikring eller en anden tilsvarende garanti, der dækker hele Unionens område, mod erstatningsansvar for pligtforsømmelse på mindst 1 250 000 EUR pr. skadesanmeldelse og på sammenlagt 1 850 000 EUR for alle skadesanmeldelser i løbet af et år, medmindre en sådan forsikring eller tilsvarende garanti i forvejen ydes af et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller et andet selskab, på hvis vegne forsikrings- eller genforsikringsformidleren handler eller er bemyndiget til at handle, eller medmindre et sådant selskab har påtaget sig det fulde ansvar for formidlers handlinger.

5. Medlemsstaterne kræver, at accessoriske forsikringsformidlere tegner erhvervsansvarsforsikringer eller tilsvarende garantier på et niveau, der er fastsat af medlemsstaterne, under hensyntagen til arten af de solgte produkter og den udførte virksomhed.

6. Medlemsstaterne træffer alle nødvendige foranstaltninger for at beskytte kunderne mod manglende evne hos forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler til at overføre præmiebeløbet til forsikringsselskabet eller til at overføre erstatningsbeløbet eller en bonus til den forsikrede.

Sådanne foranstaltninger skal antage en eller flere af følgende former:

- a) bestemmelser fastsat ved lov eller aftale, hvorefter penge betalt af kunden til formidleren betragtes som værende betalt til selskabet, hvorimod penge betalt af selskabet til formidleren ikke betragtes som værende betalt til kunden, før kunden faktisk modtager dem
- b) et krav til formidleren om, at denne skal have en finansiell kapacitet, der til enhver tid skal være på 4 % af de samlede modtagne årlige præmiebeløb, dog mindst 18 750 EUR
- c) et krav om, at kundens betroede midler overføres via strengt adskilte kundekonti, og at disse konti ikke benyttes til at fyldestgøre andre kreditorer i tilfælde af konkurs
- d) et krav om, at der oprettes en garantifond.

7. EIOPA reviderer regelmæssigt de i stk. 4 og 6 omhandlede beløb for at tage hensyn til udviklingen i det europæiske forbrugerprisindeks, der offentliggøres af Eurostat. Den første revision finder sted senest den 31. december 2017, og de følgende revisioner finder sted hvert femte år herefter.

EIOPA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, således at det grundbeløb i euro, der er omhandlet i stk. 4 og 6, tilpasses med den procentvise ændring af det i nærværende stykkes første afsnit omhandlede indeks for perioden mellem den 1. januar 2013 og den 31. december 2017 eller fra datoen for den seneste revision til den nye revision og rundes op til nærmeste multiplum af 10 EUR.

EIOPA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2018, og de følgende udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder hvert femte år derefter.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i nærværende stykkes andet og tredje afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

8. For at sikre overholdelse kravene i stk. 1, 2 og 3 godkender og gennemfører forsikrings- og genforsikringsselskaber deres interne politikker og passende interne procedurer og reviderer dem regelmæssigt.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber udpeger en funktion, der skal sikre korrekt gennemførelse af de godkendte politikker og procedurer.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber opretter, vedligeholder og ajourfører kartoteker med al relevant dokumentation vedrørende anvendelsen af stk. 1, 2 og 3. Forsikrings- og genforsikringsselskaber stiller efter anmodning navnet på den person, der er ansvarlig for denne funktion, til rådighed for hjemlandets kompetente myndighed.

Artikel 11

Offentliggørelse af bestemmelser om almene hensyn

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder på passende måde offentliggør de relevante nationale lovbestemmelser om almene hensyn, herunder oplysninger om, hvorvidt medlemsstaten har valgt at anvende de strengere bestemmelser fastsat i artikel 29, stk. 3, som finder anvendelse på udøvelse af forsikrings- og genforsikringsdistribution på deres område.

2. Medlemsstater, som påtænker at anvende eller anvender bestemmelser, som regulerer forsikringsdistribution, i tillæg til dem, der er omhandlet i dette direktiv, sikrer, at den administrative byrde i forbindelse med disse bestemmelser står i et rimeligt forhold til forbrugerbeskyttelsen. Medlemsstaterne fører regelmæssigt tilsyn med disse bestemmelser for at sikre, at de fortsat overholder dette stykke.
3. EIOPA skal på sit websted indsætte links til de kompetente myndigheders websteder, hvor der offentliggøres oplysninger om bestemmelserne om almene hensyn. Sådanne oplysninger ajourføres regelmæssigt af de nationale kompetente myndigheder, og EIOPA offentliggør oplysningerne på sit websted sammen med alle de nationale bestemmelser om almene hensyn fordelt på forskellige relevante retsområder.
4. Medlemsstaterne opretter et fælles informationssted, som er ansvarligt for at formidle oplysninger om bestemmelser vedrørende almene hensyn i de respektive medlemsstater. Informationsstedet bør være en passende kompetent myndighed.
5. EIOPA gennemgår i en rapport de bestemmelser om almene hensyn, som medlemsstaterne offentliggør i henhold til denne artikel, med henblik på at sikre, at dette direktiv og det indre marked fungerer efter hensigten, og underretter Kommissionen herom, senest den 23. februar 2019.

Artikel 12

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger de kompetente myndigheder, som har til opgave at sikre gennemførelsen af dette direktiv. De underretter Kommissionen herom med angivelse af en eventuel kompetencefordeling.
2. De i nærværende artikels stk. 1 omhandlede myndigheder skal være enten offentlige myndigheder eller organer, der er anerkendt i national ret eller anerkendt af en offentlig myndighed, som udtrykkeligt har beføjelse hertil efter national ret. De må ikke være forsikrings- eller genforsikringsselskaber eller sammenslutninger, hvis medlemmer direkte eller indirekte omfatter forsikrings- eller genforsikringsselskaber eller forsikrings- eller genforsikringsformidlere, uden at det berører muligheden for samarbejde mellem kompetente myndigheder og andre organer, hvis dette udtrykkeligt er omhandlet i artikel 3, stk. 1.
3. De kompetente myndigheder skal have alle de beføjelser, der er nødvendige for at varetage deres opgaver efter dette direktiv. Hvis der er to eller flere kompetente myndigheder på en medlemsstats område, sikrer medlemsstaten et tæt samarbejde mellem disse myndigheder, således at de er i stand til at varetage deres respektive opgaver effektivt.

Artikel 13

Samarbejde og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder

1. De kompetente myndigheder i forskellige medlemsstater samarbejder indbyrdes og udveksler relevante oplysninger om forsikrings- og genforsikringsdistributører for at sikre, at dette direktiv anvendes korrekt.
2. Navnlig i registreringsprocessen og løbende udveksler de kompetente myndigheder relevante oplysninger vedrørende godt omdømme, faglig viden og faglige kompetencer hos forsikrings- og genforsikringsdistributører.

3. De kompetente myndigheder udveksler også oplysninger om forsikrings- og genforsikringsdistributører, der er blevet pålagt en sanktion eller anden foranstaltning, jf. kapitel VII, som vil kunne føre til sletning af registret over disse distributører.
4. Enhver, der modtager eller videregiver oplysninger i henhold til dette direktiv, har tavshedspligt som fastsat i artikel 64 i direktiv 2009/138/EF.

Artikel 14

Klage

Medlemsstaterne sikrer, at der indføres procedurer, hvorved kunder og andre berørte parter, navnlig forbrugerorganisationer, kan indbringe klager over forsikrings- og genforsikringsdistributører. I alle tilfælde skal klagerne modtage svar.

Artikel 15

Udenretslig bilæggelse af tvister

1. Medlemsstaterne sikrer, at der i overensstemmelse med den relevante EU-lovgivning og national ret oprettes tilstrækkelige og effektive, uvildige og uafhængige udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer i forbindelse med tvister mellem kunder og forsikringsdistributører vedrørende rettigheder og forpligtelser efter dette direktiv, hvor det er hensigtsmæssigt ved brug af eksisterende organer. Medlemsstaterne sikrer, at sådanne procedurer finder anvendelse på, og at det relevante organs kompetence reelt omfatter, forsikringsdistributører, som procedurerne indledes mod.
2. Medlemsstaterne sikrer, at de i stk. 1 omhandlede enheder samarbejder med henblik på bilæggelse af grænseoverskridende tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser i medfør af dette direktiv.

Artikel 16

Begrænsning af brugen af formidlere

Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber og -formidlere, når de benytter tjenesteydelser fra forsikrings- eller genforsikringsformidlere eller accessoriske forsikringsformidlere, kun benytter forsikrings- og genforsikringsdistributionsydelser fra registrerede forsikrings- og genforsikringsformidlere eller accessoriske forsikringsformidlere, herunder dem, der er omhandlet i artikel 1, stk. 3.

KAPITEL V

OPLYSNINGSKRAV OG REGLER OM GOD FORRETNINGSSKIK

Artikel 17

Generelt princip

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikringsdistributører, når de udøver forsikringsdistribution, altid handler ærligt, redeligt og professionelt i deres kunders bedste interesse.
2. Uden at det berører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF¹⁴) sikrer medlemsstaterne, at alle oplysninger med tilknytning til genstanden for dette direktiv, herunder markedsføringsmateriale, som

forsikringsdistributøren sender til kunder eller potentielle kunder, skal være reelle, klare og ikke-vildledende. Markedsføringsmateriale skal altid tydeligt fremstå som sådant.

3. Medlemsstaterne sikrer, at forsikringsdistributører ikke aflønnes og ikke aflønner eller vurderer deres medarbejders indsats på en måde, der strider mod deres forpligtelse til at handle i kundernes bedste interesse. En forsikringsdistributør må navnlig ikke indføre aflønningsordninger, salgsmål eller andre ordninger, som kunne give en tilskyndelse til den pågældende selv eller dennes ansatte til at anbefale et bestemt forsikringsprodukt til en kunde, når forsikringsdistributøren kunne tilbyde et andet produkt, der ville dække kundens behov bedre.

Artikel 18

Forsikringsformidlerens eller forsikringsselskabets generelle oplysningspligt

Medlemsstaterne sikrer, at:

- a) en forsikringsformidler i god tid inden indgåelse af en forsikringsaftale giver kunden oplysning om følgende:
 - i) sit navn og sin adresse, og at den pågældende er en forsikringsformidler
 - ii) om den pågældende yder rådgivning om de solgte forsikringsprodukter
 - iii) de i artikel 14 omhandlede procedurer, hvorefter kunder og andre berørte parter kan indbringe klager over forsikringsformidlere, samt de i artikel 15 omhandlede udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer
 - iv) det register, som den pågældende er optaget i, med angivelse af, hvordan det kan kontrolleres, at den pågældende er registreret, og
 - v) om formidleren repræsenterer kunden eller handler for eller på vegne af forsikringsselskabet
- b) et forsikringsselskab i god tid inden indgåelse af en forsikringsaftale giver kunden oplysning om følgende:
 - i) sit navn og sin adresse, og at det er et forsikringsselskab
 - ii) om forsikringsselskabet yder rådgivning om de solgte forsikringsprodukter
 - iii) de i artikel 14 omhandlede procedurer, hvorefter kunder og andre berørte parter kan indbringe klager over forsikringsselskaber, samt de i artikel 15 omhandlede udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer.

Artikel 19

Interessekonflikter og gennemsigtighed

1. Medlemsstaterne sikrer, at en forsikringsformidler i god tid inden indgåelse af en forsikringsaftale mindst giver kunden oplysning om følgende:

- a) om forsikringsformidleren har en direkte eller indirekte andel på 10 % eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen i et bestemt forsikringsselskab

- b) om et bestemt forsikringselskab eller moderselskabet til et bestemt forsikringselskab har en direkte eller indirekte andel på 10 % eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen i forsikringsformidlerselskabet
- c) i forbindelse med den aftale, der foreslås eller rådgives om, om:
- i) forsikringsformidleren yder rådgivning på basis af en objektiv og personlig analyse
 - ii) forsikringsformidleren har en kontraktlig forpligtelse til udelukkende at benytte et eller flere forsikringselskaber; i så fald skal formidleren meddele navnene på disse forsikringselskaber, eller
 - iii) forsikringsformidleren ikke har en kontraktlig forpligtelse til udelukkende at benytte et eller flere forsikringselskaber til forsikringsdistributionsvirksomhed og ikke yder rådgivning på basis af en objektiv og personlig analyse; i så fald skal forsikringsformidleren meddele navnene på de forsikringselskaber, som forsikringsformidleren kan benytte og faktisk benytter
- d) hvilken form for aflønning der modtages i forbindelse med forsikringsaftalen
- e) om forsikringsformidleren i forhold til forsikringsaftalen arbejder:
- i) på basis af et honorar, som er den aflønning, kunden betaler direkte
 - ii) på basis af en form for provision, som er den aflønning, der indgår i forsikringspræmien
 - iii) på basis af enhver anden form for aflønning, herunder en form for økonomisk fordel, som tilbydes eller gives i forbindelse med forsikringsaftalen, eller
 - iv) på basis af en kombination af enhver form for aflønning som omhandlet i nr. i), ii) og iii).
2. Hvis kunden skal betale honoraret direkte, oplyser forsikringsformidleren kunden om honorarets størrelse eller, hvis dette ikke er muligt, metoden til beregning af honoraret.
3. Hvis kunden foretager betalinger ud over de løbende præmier og planlagte betalinger i henhold til forsikringsaftalen efter dens indgåelse, skal forsikringsformidleren også give oplysninger i overensstemmelse med denne artikel om hver enkelt af sådanne betalinger.
4. Medlemsstaterne sikrer, at ethvert forsikringselskab i god tid inden indgåelsen af en forsikringsaftale giver sin kunde oplysning om, hvilken form for aflønning dets ansatte modtager i forbindelse med forsikringsaftalen.
5. Hvis kunden foretager betalinger ud over de løbende præmier og planlagte betalinger i henhold til forsikringsaftalen efter dens indgåelse, skal forsikringselskabet også give oplysninger i overensstemmelse med denne artikel om sådanne betalinger.

Artikel 20

Rådgivning og standarder for salg, hvor der ikke ydes rådgivning

1. Inden en forsikringsaftale indgås, fastlægger forsikringsdistributøren eller forsikringselskabet på basis af oplysninger fra kunden kundens krav og behov og giver kunden objektive oplysninger om forsikringsproduktet på en forståelig måde, så kunden kan træffe en informeret beslutning.

Enhver aftale, der foreslås, skal være i overensstemmelse med kundens forsikringskrav og -behov.

Når der ydes rådgivning, inden en konkret forsikringsaftale indgås, yder forsikringsdistributøren en individuel anbefaling, der forklarer, hvorfor et bestemt produkt bedst opfylder kundens forsikringskrav og -behov.

2. De oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, afpasses efter kompleksiteten af det forsikringsprodukt, der foreslås, og typen af kunde.

3. Når en forsikringsformidler meddeler kunden, at den pågældende yder rådgivning på basis af en objektiv og personlig analyse, er forsikringsformidleren forpligtet til at yde denne rådgivning på grundlag af en analyse af et så stort antal af de på markedet disponible forsikringsaftaler, at den pågældende er i stand til ud fra faglige kriterier at rådgive kunden personligt om, hvilken forsikringsaftale der ville være egnet til at opfylde kundens behov.

4. Uden at det berører artikel 183 og 184 i direktiv 2009/138/EF, giver forsikringsdistributøren inden aftalens indgåelse, uanset om der ydes rådgivning, og uanset om forsikringsproduktet er del af en pakke i medfør af nærværende direktivs artikel 24, kunden de relevante oplysninger om forsikringsproduktet i en form, som er forståelig, under hensyntagen til forsikringsproduktets kompleksitet og typen af kunde, således at kunden kan træffe en informeret beslutning.

5. I forbindelse med distribution af skadesforsikringsprodukter som opført i bilag I til direktiv 2009/138/EF, gives de i denne artikels stk. 4 omhandlede oplysninger i form af et standardiseret dokument med oplysninger om forsikringsproduktet på papir eller et andet varigt medium.

6. Det i stk. 5 omhandlede dokument med oplysninger om forsikringsproduktet udarbejdes af producenten af skadesforsikringsproduktet.

7. Dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet skal:

- a) være et kort og selvstændigt dokument
- b) udformes og opstilles således, at det er klart og letlæseligt, med brug af en læservenlig skriftstørrelse
- c) være lige så forståeligt, hvis det oprindeligt er affattet i farver, men udskrives eller fotokopieres i sort-hvid
- d) affattes på de officielle sprog eller på et af de officielle sprog, der anvendes i den del af medlemsstaten, hvor forsikringsproduktet tilbydes, eller på et andet sprog, hvis forbrugeren og distributøren enes herom
- e) være nøjagtigt og ikke vildledende
- f) indeholde titlen »dokument med oplysninger om forsikringsproduktet« øverst på første side
- g) indeholde en meddelelse om, at fuldstændige prækontraktlige og kontraktlige oplysninger om produktet findes i andre dokumenter.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet skal gives sammen med oplysninger, der er påkrævet i medfør af andre relevante EU-retsakter eller national ret under forudsætning af, at alle kravene i første afsnit er opfyldt.

8. Dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet skal indeholde følgende oplysninger:

- a) oplysninger om formen for forsikring
- b) en sammenfatning af forsikringsdækningen, herunder de vigtigste forsikrede risici, den forsikrede sum og, hvor det er relevant, det geografiske anvendelsesområde og en sammenfatning af de ikke-medtagne risici
- c) betingelser for indbetaling af præmier, herunder over hvor lang tid indbetalingerne skal ske
- d) de vigtigste undtagelser, hvor der ikke kan indgives skadesanmeldelser

- e) forpligtelser ved aftalens begyndelse
- f) forpligtelser i løbet af aftalens varighed
- g) forpligtelser i tilfælde af, at der indgives en skadesanmeldelse
- h) aftalens varighed herunder datoerne for aftalens begyndelse og udløb
- i) betingelserne for opsigelse af aftalen.

9. Efter høring af de nationale myndigheder og efter gennemførelse af forbrugerundersøgelser udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende et standardiseret præsentationsformat for dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet, der præciserer detaljerne for præsentationen af de i stk. 8 omhandlede oplysninger.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 23. februar 2017.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i nærværende stykkes første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

Artikel 21

Oplysningspligt for accessoriske forsikringsformidlere

Medlemsstaterne sikrer, at accessoriske forsikringsformidlere overholder artikel 18, litra a), nr. i), iii) og iv), og artikel 19, stk. 1, litra d).

Artikel 22

Undtagelser fra oplysningspligten og fleksibilitetsbestemmelse

1. Forsikringsdistributører, der udøver distributionsvirksomhed i forbindelse med forsikring af store risici, er ikke forpligtet til at give de i artikel 18, 19 og 20 omhandlede oplysninger.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at oplysningerne i nærværende direktivs artikel 29 og 30 ikke skal leveres til en professionel kunde som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 10), i direktiv 2014/65/EU.

2. Medlemsstaterne kan opretholde eller indføre bestemmelser om strengere krav til de i dette kapitel omhandlede oplysninger, forudsat at disse bestemmelser er forenelige med EU-retten. Medlemsstaterne underretter EIOPA og Kommissionen om sådanne bestemmelser.

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at deres kompetente myndigheder på passende måde offentliggør oplysninger om, hvorvidt medlemsstaten har valgt at anvende strengere bestemmelser efter dette stykke.

Medlemsstaterne kan navnlig gøre ydelse af rådgivning som omhandlet i artikel 20, stk. 1, tredje afsnit, obligatorisk ved salg af ethvert forsikringsprodukt eller for visse former for forsikringsprodukter. I så fald skal forsikringsdistributører, herunder dem, der udnytter retten til fri udveksling af tjenesteydelser eller etableringsfriheden, overholde sådanne strengere nationale bestemmelser, når de indgår forsikringsaftaler med kunder, der har deres sædvanlige opholdssted eller driftssted i den pågældende medlemsstat.

3. Medlemsstaterne kan begrænse eller forbyde accept eller modtagelse af honorarer, provisioner eller andre penge- eller naturalieydelse, der betales eller leveres til forsikringsdistributører af tredjemand eller en person, der handler på tredjemands vegne, i forbindelse med distribution af forsikringsprodukter.

4. For på enhver hensigtsmæssig måde at skabe en høj grad af gennemsigtighed sikrer EIOPA, at de oplysninger, den modtager om medlemsstaternes bestemmelser, også gøres tilgængelige for kunder og for forsikrings- og genforsikringsdistributører.

5. Medlemsstaterne sikrer, at en ansat, hvis forsikringsdistributøren er ansvarlig for ydelsen af obligatoriske arbejdsmarkedspensionsordninger, og den ansatte bliver medlem af en sådan ordning uden at have truffet en individuel beslutning om at tilslutte sig den, får de oplysninger, der er omhandlet i dette kapitel, straks efter tilmeldingen til den pågældende ordning.

Artikel 23

Oplysningskrav

1. Enhver form for oplysninger i henhold til artikel 18, 19, 20 og 29 skal gives til kunderne:
 - a) på papir
 - b) på en tydelig og nøjagtig måde, der er forståelig for kunden
 - c) på et officielt sprog i den medlemsstat, hvor risikoen befinder sig, eller i den medlemsstat, hvor forpligtelsen indgås, eller ethvert andet sprog, som aftales mellem parterne, og
 - d) gratis.
2. Uanset nærværende artikels stk. 1, litra a), kan de i artikel 18, 19, 20 og 29 omhandlede oplysninger gives til kunden på et af følgende medier:
 - a) et andet varigt medium end papir, forudsat at betingelserne i nærværende artikels stk. 4 er opfyldt, eller
 - b) et websted, forudsat at betingelserne i nærværende artikels stk. 5 er opfyldt.
3. Hvis de i artikel 18, 19, 20 og 29 omhandlede oplysninger gives ved brug af et andet varigt medium end papir eller ved hjælp af et websted, gives kunden dog efter anmodning en papirudgave gratis.
4. De i artikel 18, 19, 20 og 29 omhandlede oplysninger kan gives ved brug af et andet varigt medium end papir, forudsat af følgende betingelser er opfyldt:
 - a) brugen af det varige medium er passende i forbindelse med de forretninger, der gennemføres mellem forsikringsdistributøren og kunden, og
 - b) kunden har fået valget mellem oplysninger på papir og på et varigt medium og har valgt sidstnævnte medium.
5. De i artikel 18, 19, 20 og 29 omhandlede oplysninger kan gives ved hjælp af et websted, forudsat at oplysningerne sendes til kunden personligt, eller forudsat at følgende betingelser er opfyldt:
 - a) formidling af de nævnte oplysninger ved hjælp af et websted er passende i forbindelse med de forretninger, der gennemføres mellem forsikringsdistributøren og kunden
 - b) kunden er indforstået med formidling af de nævnte oplysninger ved hjælp af et websted
 - c) kunden er underrettet elektronisk om webstedets adresse og om, hvor på webstedet der er adgang til de nævnte oplysninger
 - d) det sikres, at der er adgang til de nævnte oplysninger på webstedet, så længe kunden med rimelighed kan forventes at have behov herfor.
6. I forbindelse med stk. 4 og 5 anses levering af oplysninger ved brug af et andet varigt medium end papir eller ved hjælp af et websted for passende i forbindelse med de forretninger, der gennemføres mellem forsikringsdistributøren og kunden, forudsat at der er belæg for, at kunden regelmæssigt har adgang til internettet. Opgiver kunden en e-mailadresse med henblik på disse forretninger, anses det for at være et sådant belæg.

7. I tilfælde af telefonsalg skal oplysninger, som forsikringsformidleren giver til kunden forud for indgåelsen af aftalen, herunder dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet, være givet i overensstemmelse med EU-reglerne for fjernsalg af finansielle tjenesteydelser. Endvidere skal forsikringsformidleren give de forudgående oplysninger til kunden i overensstemmelse med stk. 1 eller 2 umiddelbart efter indgåelsen af forsikringsaftalen, selv hvis kunden har besluttet at modtage oplysningerne på et andet varigt medium end papir i overensstemmelse med stk. 4.

Artikel 24

Krydssalg

1. Når et forsikringsprodukt tilbydes sammen med et accessorisk produkt eller en accessorisk tjenesteydelse, der ikke er en forsikring, som del af en pakke eller den samme aftale, skal forsikringsdistributøren meddele kunden, om de forskellige komponenter kan købes separat, og i givet fald fremlægge en tilstrækkelig beskrivelse af de forskellige komponenter i aftalen eller pakken og separat dokumentation for omkostninger og gebyrer i forbindelse med hver enkelt komponent.
2. Under de i stk. 1 omhandlede omstændigheder, og hvis den risiko eller den forsikringsdækning som følge af en sådan aftale eller pakke, som tilbydes en kunde, adskiller sig fra de risici, der er forbundet med de separate komponenter, skal forsikringsdistributøren forelægge en tilstrækkelig beskrivelse af de forskellige komponenter i aftalen eller pakken og af måden, hvorpå deres sammenhæng ændrer risikoen eller forsikringsdækningen.
3. Hvis et forsikringsprodukt er accessorisk i forhold til en vare eller en tjenesteydelse, som ikke er en forsikring, som del af en pakke eller den samme aftale, skal forsikringsdistributøren tilbyde kunden, at varen eller tjenesteydelsen kan købes separat. Dette stykke finder ikke anvendelse, hvis et forsikringsprodukt er accessorisk i forhold til en investeringsservice eller -aktivitet som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2), i direktiv 2014/65/EU, en kreditaftale som defineret i artikel 4, nr. 3), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU¹⁵⁾ eller en betalingskonto som defineret i artikel 2, nr. 3), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU¹⁶⁾.
4. EIOPA kan udarbejde retningslinjer for vurdering af og tilsyn med krydssalg, idet myndigheden angiver, i hvilke situationer krydssalg ikke er forenelig med forpligtelserne fastsat i artikel 17.
5. Denne artikel forhindrer ikke distribution af forsikringsprodukter, der yder dækning for forskellige former for risici (policer for flere forsikringsrisici).
6. I de tilfælde, der er omhandlet i stk. 1 og 3, sikrer medlemsstaterne, at en forsikringsdistributør præciserer kundens krav og behov i forbindelse med de forsikringsprodukter, der udgør en del af den samlede pakke eller den samme aftale.
7. Medlemsstaterne kan opretholde eller vedtage yderligere strengere foranstaltninger eller gribe ind fra sag til sag for at forbyde salg af forsikring sammen med en accessorisk tjenesteydelse eller et accessorisk produkt, der ikke er en forsikring, som del af en pakke eller den samme aftale, hvis de kan dokumentere, at denne praksis er til skade for forbrugerne.

Artikel 25

Produkttilsyn og styringskrav

1. Forsikringsselskaber og formidlere, som udarbejder forsikringsprodukter til salg til kunder, opretholder, anvender og reviderer en godkendelsesproces for hvert enkelt forsikringsprodukt eller for væsentlige tilpasninger af et eksisterende forsikringsprodukt, inden det markedsføres eller distribueres til kunderne.

Produktgodkendelsesprocessen skal være forholdsmæssigt afpasset og hensigtsmæssig i forhold til forsikringsproduktets art.

Produktgodkendelsesprocessen angiver en afgrænset målgruppe for hvert produkt, sikrer, at alle relevante risici for denne angivne målgruppe vurderes, og at den tilsigtede distributionsstrategi er i overensstemmelse med den tilsigtede målgruppe, og træffer hensigtsmæssige foranstaltninger for at sikre, at forsikringsproduktet distribueres til den afgrænsede målgruppe.

Forsikringsselskabet skal forstå og regelmæssigt revidere de forsikringsprodukter, det udbyder eller markedsfører, under hensyntagen til eventuelle begivenheder, som materielt kunne påvirke de potentielle risici på den tilsigtede målgruppe, for i det mindste at vurdere, om produktet stadig opfylder behovene på den angivne målgruppe, og om den tilsigtede distributionsstrategi stadig er hensigtsmæssig.

Forsikringsselskaber og -formidlere, som udarbejder forsikringsprodukter, stiller alle relevante oplysninger om forsikringsproduktet og om produktgodkendelsesprocessen, herunder forsikringsproduktets tilsigtede målgruppe, til rådighed for distributører.

Hvis en forsikringsdistributør rådgiver om eller foreslår forsikringsprodukter, som den pågældende ikke udarbejder, skal forsikringsdistributøren have etableret egnede ordninger til at kunne indhente de i femte afsnit omhandlede oplysninger og forstå karakteristikaene ved og den afgrænsede målgruppe for hvert forsikringsprodukt.

2. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 38 med henblik på yderligere at præcisere principperne i denne artikel under forholdsmæssigt afpasset hensyn til den udførte virksomhed, de solgte forsikringsprodukters art og distributørens art.

3. De politikker, procedurer og ordninger, som er omhandlet i denne artikel, berører ikke alle andre krav i medfør af dette direktiv, herunder krav vedrørende offentliggørelse, egnethed eller hensigtsmæssighed, identificering og styring af interessekonflikter og tilskyndelser.

4. Denne artikel finder ikke anvendelse på forsikringsprodukter, der består af forsikring af store risici.

KAPITEL VI

SUPPLERENDE KRAV I FORHOLD TIL FORSIKRINGSBASEREDE INVESTERINGSPRODUKTER

Artikel 26

Anvendelsesområde for supplerende krav

Dette kapitel fastsætter krav, der supplerer dem, der finder anvendelse for forsikringsdistribution i overensstemmelse med artikel 17, 18, 19 og 20, når forsikringsdistributionen udøves i forbindelse med salg af forsikringsbaserede investeringsprodukter af enhver af følgende:

- a) en forsikringsformidler
- b) et forsikringsselskab.

Artikel 27

Forebyggelse af interessekonflikter

Uden at det berører artikel 17, opretholder og anvender en forsikringsformidler eller et forsikringsselskab, der udøver distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter, effektive organisatoriske og administrative ordninger med henblik på at træffe alle rimelige forholdsregler til forebyggelse af, at interessekonflikter som fastsat i artikel 28 skader kundernes interesser. Disse ordninger skal være forholdsmæssigt afpasset den udførte virksomhed, de solgte forsikringsprodukter og typen af distributør.

Artikel 28

Interessekonflikter

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikringsformidlere og forsikringsselskaber træffer alle relevante forholdsregler for at kunne påvise interessekonflikter mellem dem, herunder deres ledere og ansatte eller enhver anden person, der direkte eller indirekte er forbundet med dem ved et kontrolforhold, og deres kunder, eller mellem kunderne indbyrdes, som opstår ved udøvelsen af forsikringsdistributionsvirksomhed.
2. Hvis de organisatoriske eller administrative ordninger, der i overensstemmelse med artikel 27 er indført af forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet for at styre interessekonflikter, ikke er tilstrækkelige til med rimelig sikkerhed at kunne sikre forebyggelse af risikoen for, at kunders interesser skades, skal forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet klart oplyse kunden om interessekonflikternes generelle karakter eller årsager i god tid inden indgåelsen af en forsikringsaftale.
3. Uanset artikel 23, stk. 1, skal oplysningerne omhandlet i stk. 2:
 - a) gives på et varigt medium, og
 - b) være tilstrækkeligt detaljerede i betragtning af arten af kunden, så kunden kan træffe en informeret beslutning med hensyn til den forsikringsdistributionsvirksomhed, i forbindelse med hvilken interessekonflikten opstår.
4. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 38 med henblik på at:
 - a) fastlægge de forholdsregler, forsikringsformidlere og forsikringsselskaber med rimelighed kan forventes at træffe for at påvise, forhindre, styre og oplyse om interessekonflikter, når de udøver forsikringsdistributionsvirksomhed
 - b) opstille passende kriterier for at bestemme de former for interessekonflikter, som kan skade forsikringsformidlerens eller forsikringsselskabets kunders eller potentielle kunders interesser.

Artikel 29

Oplysninger til kunder

1. Uden at det berører artikel 18 og artikel 19, stk. 1 og 2, skal der gives relevante oplysninger i god tid inden indgåelsen af en aftale til kunder eller potentielle kunder med hensyn til distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter og med hensyn til alle omkostninger og tilknyttede gebyrer. Disse oplysninger skal som minimum omfatte følgende:
 - a) hvis der ydes rådgivning, om forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet vil give kunden en periodisk vurdering af de anbefalede forsikringsbaserede investeringsprodukters egnethed, som omhandlet i artikel 30

- b) hvad angår oplysninger om forsikringsbaserede investeringsprodukter og foreslåede investeringsstrategier, relevant vejledning og relevante advarsler om de risici, der er forbundet de forsikringsbaserede investeringsprodukter eller i forbindelse med særlige foreslåede investeringsstrategier
- c) hvad angår oplysninger om alle omkostninger og tilknyttede gebyrer, oplysninger i forbindelse med distributionen af det forsikringsbaserede investeringsprodukt, herunder udgifterne til rådgivning, hvor det er relevant, udgifter til det forskningsbaserede investeringsprodukt, som anbefales eller afsættes til kunden, og oplysninger om, hvordan kunden kan betale for det, herunder eventuelle tredjemandsbetalinger.

Oplysningerne om alle omkostninger og gebyrer, herunder omkostninger og gebyrer i forbindelse med distribution af det forsikringsbaserede investeringsprodukt, som ikke skyldes tilstedeværelsen af underliggende markedsrisici, skal foreligge i sammenfattet form, så kunden får et overblik over de samlede omkostninger og den kumulerede effekt på afkastet af investeringen og, hvis kunden måtte anmode herom, skal en specificeret opgørelse af omkostningerne og gebyrerne leveres. Sådanne oplysninger leveres i givet fald regelmæssigt og mindst én gang om året for kunden under investeringens livscyklus.

De i dette stykke omhandlede oplysninger gives i en form, som er forståelig, på en sådan måde, at kunder eller potentielle kunder i rimeligt omfang kan forstå det tilbudte forsikringsbaserede investeringsprodukts art og risici og dermed træffe informerede investeringsbeslutninger. Medlemsstaterne kan tillade, at disse oplysninger gives i et standardiseret format.

2. Uden at det berører artikel 19, stk. 1, litra d) og e), artikel 19, stk. 3, og artikel 22, stk. 3, sikrer medlemsstaterne, at forsikringsformidlere eller forsikringsselskaber kun kan anses for at have opfyldt deres forpligtelser i henhold til artikel 17, stk. 1, eller artikel 27 eller 28, hvis de betaler eller modtager honorarer eller provisioner, eller hvis de leverer eller modtager naturalieydelser i forbindelse med distribution af et forsikringsbaseret investeringsprodukt eller en accessorisk tjenesteydelse til eller fra andre parter end kunden eller en person, som handler på vegne af kunden, bortset fra de tilfælde, hvor betalingen eller ydelsen:

- a) ikke har en skadelig indvirkning på kvaliteten af den pågældende tjenesteydelse til kunden, og
- b) ikke hindrer forsikringsformidlerens eller forsikringsselskabets opfyldelse af pligten til at handle ærligt, redeligt og professionelt i overensstemmelse med kundens bedste interesse.

3. Medlemsstaterne kan pålægge distributører strengere krav med hensyn til de af dette direktiv omfattede områder. Navnlig kan medlemsstaterne desuden forbyde eller yderligere begrænse tilbuddet om eller accepten af honorarer, provisioner eller naturalieydelser fra tredjepart i forbindelse med forsikringsrådgivning.

Strengere krav kan omfatte krav om, at sådanne honorarer, provisioner eller naturalieydelser skal returneres til kunden eller modregnes honorarer betalt af kunden.

Medlemsstaterne kan gøre ydelse af den rådgivning, der er omhandlet i artikel 30, obligatorisk med henblik på salg af ethvert forsikringsbaseret investeringsprodukt eller for visse former heraf.

Medlemsstaterne kan kræve, at en forsikringsformidler, når den pågældende meddeler kunden, at rådgivningen ydes uafhængigt, skal vurdere et tilstrækkeligt stort antal forsikringsprodukter på markedet, som er tilstrækkeligt forskelligartede med hensyn til deres form og produktudbydere til at sikre, at kundens mål opfyldes og ikke begrænses til forsikringsprodukter, der udstedes eller udbydes af enheder, som har tætte forbindelser med forsikringsformidleren.

Alle forsikringsformidlere og forsikringsselskaber skal overholde en medlemsstats strengere krav som omhandlet i dette stykke, herunder dem, der udnytter retten til fri udveksling af tjenesteydelser eller

etableringsfriheden, når de indgår forsikringsaftaler med kunder, der har deres sædvanlige opholdssted eller driftssted i den pågældende medlemsstat.

4. Uden at det berører nærværende artikels stk. 3, tillægges Kommissionen beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 38, som uddyber:
 - a) kriterierne for vurdering af, hvorvidt tilskyndelser, der betales eller modtages af en forsikringsformidler eller et forsikringsselskab, har en skadelig indvirkning på kvaliteten af den pågældende tjenesteydelse til kunden
 - b) kriterierne for vurdering af, hvorvidt forsikringsformidlere og forsikringsselskaber, der betaler eller modtager tilskyndelser, opfylder deres pligt til at handle ærligt, redeligt og professionelt i kundens bedste interesse.
5. De i stk. 4 omhandlede delegerede retsakter skal tage hensyn til:
 - a) de til kunden eller den potentielle kunde tilbudte eller leverede tjenesteydelsers art, idet der tages hensyn til transaktionernes form, genstand, omfang og hyppighed
 - b) arten af de produkter, der tilbydes eller påtænkes, herunder de forskellige typer af forsikringsbaserede investeringsprodukter.

Artikel 30

Egnetheds- og hensigtsmæssighedsvurdering og rapportering til kunder

1. Uden at det berører artikel 20, stk. 1, skal forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet, når de yder rådgivning om et forsikringsbaseret investeringsprodukt, også indhente de nødvendige oplysninger om kundens eller den potentielle kundes kendskab til og erfaring på det investeringsområde, som er relevant for den specifikke form for produkt eller tjenesteydelse, den pågældende persons finansielle situation, herunder den pågældende persons evne til at bære tab, og den pågældende persons investeringsmål, herunder den pågældende persons risikovillighed, så forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet kan anbefale kunden eller den potentielle kunde de forsikringsbaserede investeringsprodukter, der egner sig for den pågældende person og navnlig harmonerer med den pågældende persons risikovillighed og evne til at bære tab.

Medlemsstaterne sikrer, at den samlede pakke er egnet, hvis en forsikringsformidler eller et forsikringsselskab yder investeringsrådgivning og anbefaler en pakke af tjenesteydelser eller produkter sammensat i henhold til artikel 24.

2. Uden at det berører artikel 20, stk. 1, sikrer medlemsstaterne, at forsikringsformidlere eller forsikringsselskaber, som udøver anden forsikringsdistributionsvirksomhed end de i nærværende artikels stk. 1 omhandlede, i forbindelse med salg, hvor der ikke ydes rådgivning, udbeder sig oplysninger fra kunden eller den potentielle kunde om dennes kendskab til og erfaring på det investeringsområde, som er relevant for den specifikke form for produkt eller tjenesteydelse, der udbydes eller efterspørges, så forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet kan vurdere, om den påtænkte forsikringsydelse eller det påtænkte forsikringsprodukt er passende for kunden. Vurderingen af en pakke af tjenesteydelser eller produkter i henhold til artikel 24 omfatter den samlede pakkes hensigtsmæssighed.

Finder forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet på grundlag af de oplysninger modtaget i medfør af første afsnit, at produktet ikke er hensigtsmæssigt for kunden eller den potentielle kunde, advarer forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet kunden eller den potentielle kunde herom. Denne advarsel kan gives i et standardiseret format.

Vælger kunderne eller de potentielle kunder ikke at give de oplysninger, der er omhandlet i første afsnit, eller giver de utilstrækkelige oplysninger om deres kendskab og erfaringer, skal forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet advare dem om, at forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet ikke er i stand til at afgøre, om produktet er hensigtsmæssigt for vedkommende. Denne advarsel kan gives i et standardiseret format.

3. Uden at det berører artikel 20, stk. 1, kan medlemsstaterne, hvis der ikke ydes rådgivning om forsikringsbaserede investeringsprodukter, fravige forpligtelserne i stk. 2 i denne artikel, således at forsikringsformidlere eller forsikringsselskaber kan udøve forsikringsdistributionsvirksomhed på deres område uden at skulle indhente de oplysninger eller træffe den afgørelse, der er omhandlet i stk. 2 i denne artikel, såfremt alle følgende betingelser er opfyldt:

a) virksomheden vedrører et af følgende forsikringsbaserede investeringsprodukter:

i) aftaler, som kun medfører investeringseksposering over for finansielle instrumenter, der anses for at være ikke-komplekse i henhold til direktiv 2014/65/EU og ikke indebærer en struktur, som gør det vanskeligt for kunden at forstå de involverede risici, eller

ii) andre ikke-komplekse forsikringsbaserede investeringer med henblik på anvendelsen af dette stykke.

b) forsikringsdistributionsvirksomheden udøves på kundens eller den potentielle kundes foranledning

c) kunden eller den potentielle kunde er klart blevet oplyst om, at forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet ikke ved ydelsen af denne forsikringsdistributionsvirksomhed er forpligtet til at vurdere, hvorvidt det forsikringsbaserede investeringsprodukt eller den forsikringsdistributionsvirksomhed, der leveres eller tilbydes, er hensigtsmæssigt, og at kunden eller den potentielle kunde ikke nyder godt af den tilsvarende beskyttelse i henhold til de relevante regler om god forretningskik. En sådan advarsel kan gives i et standardiseret format

d) forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet opfylder forpligtelserne i artikel 27 og 28.

Alle forsikringsformidlere eller forsikringsselskaber, herunder dem, der udnytter retten til fri udveksling af tjenesteydelser eller etableringsfriheden, skal, når de indgår forsikringsaftaler med kunder, der har deres sædvanlige opholdssted eller driftssted i en medlemsstat, som ikke gør brug af den i dette stykke omhandlede undtagelse, overholde de gældende bestemmelser i den pågældende medlemsstat.

4. Forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet registrerer kunden i sit kundekartotek med det eller de dokumenter, som er aftalt mellem forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet og kunden, hvori er anført parternes rettigheder og forpligtelser samt de øvrige betingelser, som gælder for forsikringsformidlerens eller forsikringsselskabets tjenesteydelser til kunden. Parternes kontraktlige rettigheder og forpligtelser kan medtages ved henvisning til andre dokumenter eller lovtekster.

5. Forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet forelægger kunden fyldestgørende rapporter om den leverede tjenesteydelse på et varigt medium. Rapporterne skal omfatte periodiske meddelelser til kunderne, hvori der tages hensyn til de involverede forsikringsbaserede investeringsprodukters form og kompleksitet og karakteren af den tjenesteydelse, der er leveret til kunden, og skal desuden, hvor det er relevant, omfatte omkostninger i forbindelse med de transaktioner og tjenesteydelser, der er gennemført for kundens regning.

Ved ydelse af rådgivning om et forsikringsbaseret investeringsprodukt giver forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet inden indgåelsen af aftalen kunden en egnethedserklæring på et varigt medium, hvori den ydede rådgivning specificeres, og det specificeres, hvordan denne rådgivning opfylder kundens præferencer, mål og andre karakteristika. Betingelserne i artikel 23, stk. 1-4, finder anvendelse.

Hvis aftalen indgås ved hjælp af fjernkommunikation, som forhindrer den forudgående afgivelse af egnethedserklæringen, kan forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet afgive egnethedserklæringen på et varigt medium umiddelbart efter, at kunden er bundet af en aftale, såfremt begge følgende betingelser er opfyldt:

- a) kunden har indvilliget i at modtage egnethedserklæringen uden unødigt forsinkelse efter indgåelsen af aftalen, og
- b) forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet har givet kunden mulighed for at udskyde indgåelsen af aftalen for at modtage egnethedserklæringen forud for indgåelsen af aftalen.

Hvis en forsikringsformidler eller et forsikringsselskab har underrettet kunden om, at formidleren eller selskabet vil gennemføre en periodisk vurdering af egnetheden, skal den periodiske rapport indeholde en ajourført erklæring om, hvordan det forsikringsbaserede investeringsprodukt opfylder kundens præferencer og mål og andre af kundens karakteristika.

6. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 38 for at fastsætte nærmere bestemmelser om, hvordan forsikringsformidlere og forsikringsselskaber skal overholde principperne i denne artikel, når de udøver forsikringsdistributionsvirksomhed med deres kunder, herunder for så vidt angår de oplysninger, der skal indhentes i forbindelse med vurderingen af de forsikringsbaserede investeringsprodukters egnethed eller hensigtsmæssighed for deres kunder, kriterierne for vurdering af ikke-komplekse forsikringsbaserede investeringsprodukter i forbindelse med nærværende artikels stk. 3, litra a), nr. ii), og indholdet af og formatet for lister og aftaler vedrørende leveringen af tjenesteydelser til kunder og aflæggelsen af periodiske rapporter om de leverede tjenesteydelser til kunder. De delegerede retsakter skal tage hensyn til:

- a) den eller de til kunden eller den potentielle kunde tilbudte eller leverede tjenesteydelsers art, idet der tages hensyn til transaktionernes form, genstand, omfang og hyppighed
- b) arten af de produkter, der tilbydes eller påtænkes, herunder de forskellige former for forsikringsbaserede investeringsprodukter
- c) om kunden eller den potentielle kunde er detailinvestor eller professionel investor.

7. EIOPA udarbejder senest den 23. august 2017 og ajourfører derefter periodisk retningslinjer for vurdering af forsikringsbaserede investeringsprodukter, der indebærer en struktur, som gør det vanskeligt for kunden at forstå de involverede risici omhandlet i stk. 3, litra a), nr. i).

8. EIOPA kan udarbejde retningslinjer, og derefter periodisk ajourføre dem, for vurdering af forsikringsbaserede investeringsprodukter, der klassificeres som ikke-komplekse i forbindelse med stk. 3, litra a), nr. ii), under hensyntagen til de delegerede retsakter, der vedtages i henhold til stk. 6.

KAPITEL VII

SANKTIONER OG ANDRE FORANSTALTNINGER

Artikel 31

Administrative sanktioner og andre foranstaltninger

1. Uden at det berører de kompetente myndigheders tilsynsbeføjelser og medlemsstaternes ret til at fastsætte og pålægge strafferetlige sanktioner, sikrer medlemsstaterne, at deres kompetente myndigheder kan pålægge administrative sanktioner og andre foranstaltninger for alle overtrædelser af de nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, og træffer alle fornødne foranstaltninger til sikring af, at de gennemføres. Medlemsstaterne sikrer, at deres administrative sanktioner og andre foranstaltninger er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelserne og har afskrækkende virkning.

2. Medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte regler for administrative sanktioner efter dette direktiv for overtrædelser, der er underlagt strafferetlige sanktioner i henhold til deres nationale ret. I så fald meddeler medlemsstaterne Kommissionen de relevante strafferetlige bestemmelser.

3. De kompetente myndigheder udøver deres tilsynsbeføjelser, herunder undersøgelsesbeføjelser og beføjelser til at pålægge sanktioner i medfør af dette kapitel i overensstemmelse med deres nationale retslige rammer på alle følgende måder:

- a) direkte
- b) i samarbejde med andre myndigheder
- c) ved henvendelse til de kompetente retslige myndigheder.

4. Medlemsstaterne sikrer, hvor forpligtelser er gældende for forsikrings- eller genforsikringsdistributører, at der i tilfælde af misligholdelse af sådanne forpligtelser kan anvendes administrative sanktioner og andre foranstaltninger over for medlemmerne af deres ledelses- eller tilsynsorganer samt enhver anden fysisk eller juridisk person, som i henhold til national ret er ansvarlig for en sådan overtrædelse.

5. Medlemsstaterne sikrer, at administrative sanktioner og andre foranstaltninger, der træffes i henhold til denne artikel, er omfattet af klageadgang.

6. De kompetente myndigheder tillægges alle de undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige for, at de kan varetage deres funktioner. De kompetente myndigheder iværksætter et tæt samarbejde ved udøvelsen af deres beføjelser til at pålægge administrative sanktioner og andre foranstaltninger for at sikre, at disse sanktioner og foranstaltninger får de ønskede virkninger, ligesom de koordinerer deres indsats i forbindelse med sager på tværs af grænserne, samtidig med at de sikrer, at betingelserne for korrekt databehandling overholdes i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF og forordning (EF) nr. 45/2001.

Hvis medlemsstaterne i henhold til stk. 2 i denne artikel har valgt at fastsætte strafferetlige sanktioner for overtrædelse af bestemmelserne i artikel 33, sikrer de, at der er truffet passende foranstaltninger, således at de kompetente myndigheder har alle de nødvendige beføjelser til at:

- a) holde kontakt med de retslige myndigheder inden for deres område med henblik på at modtage konkrete oplysninger om strafferetlige efterforskninger af eller påbegyndte retssager om mulige overtrædelser efter dette direktiv, og
- b) forsyne andre kompetente myndigheder og EIOPA med tilsvarende oplysninger, således at de opfylder deres forpligtelse til at samarbejde med hinanden og med EIOPA om anvendelsen af dette direktiv.

Artikel 32

Offentliggørelse af sanktioner og andre foranstaltninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder uden unødigt forsinkelse offentliggør administrative sanktioner eller andre foranstaltninger, der er pålagt som følge af overtrædelse af nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, og for hvilke tidsfristen for indgivelse af en klage er overskredet, herunder også oplysninger om overtrædelsens form og art og identiteten af de ansvarlige personer. Hvis den kompetente myndighed anser offentliggørelsen af de juridiske personers identitet eller de fysiske personers identitet eller personoplysninger for at være ude af proportioner efter en individuel vurdering af proportionaliteten af offentliggørelsen af sådanne oplysninger, eller hvis offentliggørelsen udgør en trussel mod de finansielle markeders stabilitet eller en igangværende efterforskning, kan den kompetente myndighed dog beslutte at udsætte offentliggørelsen af sanktionerne, ikke at offentliggøre dem eller at offentliggøre dem i anonym form.

2. Hvis national ret fastsætter, at en afgørelse om at pålægge en sanktion eller anden foranstaltning, som er genstand for prøvelse ved de relevante retslige eller andre myndigheder, skal offentliggøres, offentliggør de kompetente myndigheder uden unødigt forsinkelse disse oplysninger og eventuelle senere oplysninger om prøvelsens udfald på deres officielle websted. Endvidere offentliggøres også enhver afgørelse om annullering af en tidligere afgørelse om at pålægge en sanktion eller anden foranstaltning, som er blevet offentliggjort.

3. De kompetente myndigheder oplyser EIOPA om alle de administrative sanktioner og andre foranstaltninger, der pålægges, men ikke offentliggøres i henhold til stk. 1, herunder eventuelle anker i denne forbindelse og resultater af disse.

Artikel 33

Overtrædelser og sanktioner samt andre foranstaltninger

1. Denne artikel finder som minimum anvendelse på følgende:

- a) personer, der undlader at registrere deres distributionsvirksomhed i overensstemmelse med artikel 3
- b) et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller en forsikrings- eller genforsikringsformidler, der benytter forsikrings- eller genforsikringsdistributionsydelser fra personer som omhandlet i litra a)
- c) en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, der har opnået registrering ved at afgive urigtige erklæringer eller på anden ulovlig vis i strid med artikel 3
- d) en forsikringsdistributør, som ikke opfylder bestemmelserne i artikel 10
- e) et forsikringsselskab eller en forsikringsformidler, som ikke opfylder kravene til god forretningsskik i kapitel V og VI i forbindelse med distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter
- f) en forsikringsdistributør, som ikke opfylder kravene til god forretningsskik i kapitel V i forbindelse med andre forsikringsprodukter end dem, der er omhandlet i litra e).

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har beføjelse til i tilfælde af overtrædelser som omhandlet i stk. 1, litra e), i overensstemmelse med national ret at pålægge som minimum følgende administrative sanktioner og andre foranstaltninger:

- a) en offentlig meddelelse, hvori den ansvarlige fysiske eller juridiske person og overtrædelsens art anføres
- b) en afgørelse, hvorefter det pålægges den ansvarlige fysiske eller juridiske person at bringe den udviste handlemåde til ophør og at afholde sig fra at gentage en sådan handlemåde
- c) for forsikringsformidlere, inddragelse af registreringen som omhandlet i artikel 3
- d) et midlertidigt forbud mod varetagelse af ledelseshverv hos forsikringsformidlere eller i forsikringsselskaber, som pålægges et hvilket som helst medlem af forsikringsformidlerens eller forsikringsselskabets ledelsesorgan, der anses for at være ansvarlig

e) for juridiske personer, følgende maksimale administrative bøder:

i) mindst 5 000 000 EUR eller op til 5 % af den samlede årsomsætning i henhold til det seneste tilgængelige regnskab, som ledelsesorganet har godkendt, eller i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, den tilsvarende værdi i national valuta på datoen for dette direktivs ikrafttræden. Hvis den juridiske person er en modervirksomhed eller en dattervirksomhed af en modervirksomhed, der skal udarbejde et konsolideret regnskab i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU¹⁷⁾, er den relevante omsætning den samlede årlige omsætning i overensstemmelse med de seneste foreliggende konsoliderede regnskaber, der er godkendt af ledelsesorganet for den øverste modervirksomhed, eller

ii) op til det dobbelte af den fortjeneste, der er opnået, eller af det tab, der er undgået som følge af overtrædelsen, såfremt fortjenesten eller tabet kan beregnes

f) for fysiske personer, følgende maksimale administrative bøder:

i) mindst 700 000 EUR, eller i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, den tilsvarende værdi i national valuta på datoen for dette direktivs ikrafttræden, eller

ii) op til det dobbelte af den fortjeneste, der er opnået, eller af det tab, der er undgået som følge af overtrædelsen, såfremt fortjenesten eller tabet kan beregnes.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har beføjelse til i tilfælde af overtrædelser som omhandlet i stk. 1, litra a)-d) og f), i henhold til national ret at pålægge som minimum følgende administrative sanktioner og andre foranstaltninger:

- a) en afgørelse, hvorefter det pålægges den ansvarlige fysiske eller juridiske person at bringe den udviste handlemåde til ophør og at afholde sig fra at gentage en sådan handlemåde
- b) for en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, inddragelse af registreringen som omhandlet i artikel 3.

4. Medlemsstaterne kan bemyndige de kompetente myndigheder til at fastsætte yderligere sanktioner eller andre foranstaltninger og administrative bøder, der er højere end dem, der er fastsat i denne artikel.

Artikel 34

Effektiv anvendelse af sanktioner og andre foranstaltninger

Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder ved valget af arten af administrative sanktioner eller andre foranstaltninger og fastsættelsen af størrelsen af de administrative bøder tager højde for alle relevante omstændigheder, herunder i givet fald:

- a) overtrædelsens grovhed og varighed
- b) den ansvarlige fysiske eller juridiske persons grad af ansvar
- c) den ansvarlige fysiske eller juridiske persons finansielle styrke med udgangspunkt i den ansvarlige fysiske persons årsindkomst eller den ansvarlige juridiske persons samlede omsætning
- d) den ansvarlige fysiske eller juridiske persons fortjeneste eller undgåede tab, såfremt disse beløb kan beregnes
- e) tabene for kunder og tredjeparter, som kan tilskrives overtrædelsen, såfremt de kan beregnes
- f) den ansvarlige fysiske eller juridiske persons vilje til at samarbejde med den kompetente myndighed
- g) foranstaltninger, som den ansvarlige fysiske eller juridiske person har truffet for at forhindre en gentagelse af overtrædelsen, og
- h) eventuelle overtrædelser, som den ansvarlige fysiske eller juridiske person tidligere har begået.

Artikel 35

Indberetning af overtrædelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder indfører effektive ordninger, som muliggør og tilskynder til indberetning til dem af mulige eller faktiske overtrædelser af nationale bestemmelser til gennemførelse af dette direktiv.

2. Mekanismerne omhandlet i stk. 1 skal mindst omfatte:

- a) særlige procedurer for modtagelse af indberetninger om overtrædelser og opfølgningen heraf

- b) passende beskyttelse, i det mindste mod gengældelse, forskelsbehandling og andre former for uretfærdig behandling, af ansatte hos forsikrings- eller genforsikringsdistributører og om muligt af andre personer, som indberetter overtrædelser begået inden for disse enheder, og
- c) beskyttelse af identiteten af både den person, som indberetter overtrædelserne, og den fysiske person, som formodes at være ansvarlig for overtrædelserne, på alle stadier af proceduren, medmindre offentliggørelse heraf er påkrævet i henhold til national ret i forbindelse med videre efterforskning eller efterfølgende administrative eller retlige procedurer.

Artikel 36

Fremsendelse af oplysninger om sanktioner og andre foranstaltninger til EIOPA

1. De kompetente myndigheder oplyser EIOPA om alle de administrative sanktioner og andre foranstaltninger, der pålægges, men ikke offentliggøres i henhold til artikel 32, stk. 1.
2. De kompetente myndigheder giver årligt EIOPA sammenfattede oplysninger vedrørende alle administrative sanktioner og andre foranstaltninger, der er iværksat i henhold til artikel 31.

EIOPA offentliggør disse oplysninger i en årsrapport.

3. Har den kompetente myndighed offentliggjort oplysninger om en administrativ sanktion eller anden foranstaltning, underretter den samtidig EIOPA herom.

KAPITEL VIII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 37

Databeskyttelse

1. Medlemsstaterne anvender direktiv 95/46/EF på behandlingen af personoplysninger i medlemsstaterne i medfør af dette direktiv.
2. Forordning (EF) nr. 45/2001 finder anvendelse på EIOPA's behandling af personoplysninger i medfør af dette direktiv.

Artikel 38

Delegerede retsakter

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 39 vedrørende artikel 25, 28, 29 og 30.

Artikel 39

Udøvelse af beføjelser til at vedtage delegerede retsakter

1. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. De delegerede beføjelser i artikel 25, 28, 29 og 30 tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 22. februar 2016.

3. De delegerede beføjelser i artikel 25, 28, 29 og 30 kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 25, 28, 29 og 30 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har oplyst Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 40

Overgangsperiode

Medlemsstaterne sikrer, at formidlere, som allerede er registreret i henhold til direktiv 2002/92/EF, senest den 23. februar 2019 overholder de relevante bestemmelser i national ret til gennemførelse af nærværende direktivs artikel 10, stk. 1.

Artikel 41

Revision og evaluering

1. Senest den 23. februar 2021 fremsender Kommissionen en rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af artikel 1. Denne rapport skal indeholde en vurdering på grundlag af oplysninger fra medlemsstaterne og EIOPA, jf. artikel 1, stk. 5, af, hvorvidt dette direktivs anvendelsesområde, herunder undtagelsen i artikel 1, stk. 3, fortsat er hensigtsmæssigt med hensyn til forbrugerbeskyttelsesniveauet, proportionaliteten af behandling blandt forskellige forsikringsdistributører og den administrative byrde, der pålægges de kompetente myndigheder og forsikringsdistributionskanaler.
2. Kommissionen tager senest den 23. februar 2021 dette direktiv op til revision. Revisionen skal omfatte en generel undersøgelse af, hvordan bestemmelserne i medfør af dette direktiv finder anvendelse i praksis, idet der tages hensyn til udviklingen på markederne for detailinvesteringsprodukter samt erfaringer indhøstet i forbindelse med den praktiske anvendelse af dette direktiv og forordning (EU) nr. 1286/2014 samt direktiv 2014/65/EU. Revisionen skal omfatte en evaluering af, hvorvidt de specifikke regler om god forretningsskik for distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter som fastsat i nærværende direktivs kapitel VI giver passende og forholdsmæssige resultater, under hensyntagen til behovet for at sikre et tilstrækkeligt forbrugerbeskyttelsesniveau, der er i overensstemmelse med de investorbeskyttelsesstandarder, der finder anvendelse i medfør af direktiv 2014/65/EU, og forsikringsbaserede investeringsprodukters specifikke karakteristika og deres distributionskanalers særlige art. I forbindelse med revisionen skal det også overvejes, om bestemmelserne i dette direktiv eventuelt skal udvides til at omfatte produkter, som falder ind under direktiv 2003/41/EF. Revisionen skal også omfatte en særlig analyse af konsekvenserne af nærværende direktivs artikel 19 under hensyntagen til konkurrencen på markedet for forsikringsdistribution i forbindelse med andre aftaler end aftaler i de klasser, der er omhandlet i bilag II til direktiv 2009/138/EF, og konsekvenserne af de forpligtelser, der er omhandlet i nærværende direktivs artikel 19 for forsikringsformidlere, som er små og mellemstore virksomheder.

3. Kommissionen hører Det Fælles Udvalg af Europæiske Tilsynsmyndigheder og forelægger derefter en første rapport for Europa-Parlamentet og Rådet.
4. EIOPA udarbejder senest den 23. februar 2020 og derefter mindst hvert andet år en yderligere rapport om anvendelsen af dette direktiv. EIOPA hører Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed, før rapporten offentliggøres.
5. I en tredje rapport, som skal udarbejdes senest den 23. februar 2018, foretager EIOPA en evaluering af forsikringsformidlernes markedsstruktur.
6. Den rapport, som EIOPA skal udarbejde senest den 23. februar 2020, jf. stk. 4, skal undersøge, om de i artikel 12, stk. 1, omhandlede kompetente myndigheder har de nødvendige beføjelser og tilstrækkelige ressourcer til at varetage deres opgaver.
7. Rapporten omhandlet i stk. 4 skal mindst undersøge følgende:
 - a) alle ændringer i forsikringsformidlernes markedsstruktur
 - b) alle ændringer i mønstret for grænseoverskridende aktiviteter
 - c) forbedringen af rådgivningens og salgsmetodernes kvalitet og dette direktivs konsekvenser for forsikringsformidlere, som er små og mellemstore virksomheder.
8. Rapporten omhandlet i stk. 4 skal også omfatte EIOPA's evaluering af konsekvenserne af dette direktiv.

Artikel 42

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 23. februar 2018. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Disse love og foranstaltninger skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De skal ligeledes indeholde oplysning om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til det direktiv, der ophæves ved nærværende direktiv, gælder som henvisninger til nærværende direktiv. De nærmere regler for henvisningen og for affattelsen af nævnte oplysning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale love og administrative bestemmelser, som de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 43

Ændring af direktiv 2002/92/EF

Kapitel IIIA i direktiv 2002/92/EF udgår med virkning fra den 23. februar 2016.

Artikel 44

Ophævelse

Direktiv 2002/92/EF, som ændret ved de direktiver, der er nævnt i bilag II, del A, ophæves med virkning fra den 23. februar 2018, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til fristerne for gennemførelse i national ret af direktiverne i bilag II, del B.

Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag III.

Artikel 45

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Artikel 46

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 20. januar
2016.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

A. G. KOENDERS

Formand

BILAG I

MINIMUMSKRAV TIL FAGLIG VIDEN OG KOMPETENCER

(som omhandlet i artikel 10, stk. 2)

- I Skadesforsikringsrisici under forsikringsklasse 1-18 i del A af bilag I til direktiv 2009/138/EF
- a) minimumskrav til viden om vilkår og betingelser for tilbudte policer, herunder accessoriske risici, hvis disse er omfattet af sådanne policer
 - b) minimumskrav til viden om gældende love vedrørende distribution af forsikringsprodukter såsom forbrugerbeskyttelsesretten, relevant skatteret og relevant social- og arbejdsmarkedsret
 - c) minimumskrav til viden om håndtering af skadesanmeldelser
 - d) minimumskrav til viden om håndtering af klager
 - e) minimumskrav til viden om vurdering af kundernes behov
 - f) minimumskrav til viden om forsikringsmarkedet

g) minimumskrav til viden om standarder for forretningsmoral, og

h) minimumskrav til finansielle kompetencer.

II Forsikringsbaserede investeringsprodukter

a) minimumskrav til viden om forsikringsbaserede investeringsprodukter, herunder vilkår og betingelser og nettopræmier og, hvor det er relevant, garanteret og ikke-garanteret udbytte

b) minimumskrav til viden om fordele og ulemper ved forskellige investeringsmuligheder for forsikringstagere

c) minimumskrav til viden om finansielle risici, som bæres af forsikringstagere

d) minimumskrav til viden om forsikringer, der dækker livsrisici og andre opsparingsprodukter

e) minimumskrav til viden om organisation og udbytte, der er garanteret af pensionssystemet

f) minimumskrav til viden om gældende lovgivning vedrørende distribution af forsikringsprodukter såsom forbrugerbeskyttelsesretten og relevant skatteret

g) minimumskrav til viden om forsikringsmarkedet og markedet for opsparingsprodukter

h) minimumskrav til viden om håndtering af klager

i) minimumskrav til viden om vurdering af kundernes behov

j) håndtering af interessekonflikter

k) minimumskrav til viden om standarder for forretningsmoral, og

l) minimumskrav til finansielle kompetencer.

III Livsrisici i bilag II til direktiv 2009/138/EF

a) minimumskrav til viden om policer, herunder vilkår, betingelser, garanteret udbytte og, hvor det er relevant, accessoriske risici

b) minimumskrav til viden om organisation og udbytte, der er garanteret af pensionssystemet i den relevante medlemsstat

c) viden om gældende forsikringsaftaleret, forbrugerbeskyttelsesret, databeskyttelsesret, retten om bekæmpelse af hvidvaskning af penge, og i givet fald relevant skatteret og relevant social- og arbejdsmarkedsret

d) minimumskrav til viden om forsikringsmarkedet og markederne for andre relevante finansielle tjenesteydelser

e) minimumskrav til viden om håndtering af klager

f) minimumskrav til viden om vurdering af forbrugernes behov

g) håndtering af interessekonflikter

- h) minimumskrav til viden om standarder for forretningsmoral, og
- i) minimumskrav til finansielle kompetencer.

BILAG II

DEL A

Ophævet direktiv med oversigt over efterfølgende ændringer

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF (EFT L 9 af 15.1.2003, s. 3)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 (EUT L 26 af 2.2.2016, s. 19)

DEL B

Frister for gennemførelse i national ret (jf. artikel 44)

Direktiv	Frist for gennemførelse af ændringsdirektiver
2014/65/EU	3.7.2016
(EU) 2016/97	22.2.2016 (for så vidt angår ændring af direktiv 2002/92/EF, jf. nærværende direktivs artikel 43)
	23.2.2018 (for så vidt angår gennemførelse af nærværende direktiv, jf. artikel 42)

BILAG III

Sammenligningstabel

Direktiv 2002/92/EF	Nærværende direktiv
Artikel 1, stk. 1	Artikel 1, stk. 1 og 2
Artikel 1, stk. 2	Artikel 1, stk. 3 og 4
Artikel 1, stk. 3	Artikel 1, stk. 6
Artikel 2, nr. 1)	Artikel 2, stk. 1, nr. 6)
Artikel 2, nr. 2)	Artikel 2, stk. 1, nr. 7)
Artikel 2, nr. 3)	Artikel 2, stk. 1, nr. 1), og artikel 2, stk. 2
Artikel 2, nr. 4)	Artikel 2, stk. 1, nr. 2), og artikel 2, stk. 2
Artikel 2, nr. 5)	Artikel 2, stk. 1, nr. 3)
Artikel 2, nr. 6)	Artikel 2, stk. 1, nr. 5)
Artikel 2, nr. 7)	—
Artikel 2, nr. 8)	Artikel 2, stk. 1, nr. 16)
Artikel 2, nr. 9)	Artikel 2, stk. 1, nr. 10)
Artikel 2, nr. 10)	Artikel 2, stk. 1, nr. 11)
Artikel 2, nr. 11)	—
Artikel 2, nr. 12)	Artikel 2, stk. 1, nr. 18)
Artikel 2, nr. 13)	Artikel 2, stk. 1, nr. 17)

Artikel 3, stk. 1	Artikel 3, stk. 1
Artikel 3, stk. 2	Artikel 3, stk. 2 og 3
Artikel 3, stk. 3	Artikel 3, stk. 4
Artikel 3, stk. 4	—
Artikel 3, stk. 5	—
Artikel 3, stk. 6	Artikel 16
Artikel 4, stk. 1	Artikel 10, stk. 1 og 2
Artikel 4, stk. 2	Artikel 10, stk. 3
Artikel 4, stk. 3	Artikel 10, stk. 4
Artikel 4, stk. 4	Artikel 10, stk. 6
Artikel 4, stk. 5	—
Artikel 4, stk. 6	—
Artikel 4, stk. 7	Artikel 10, stk. 7
Artikel 5	Artikel 40
Artikel 6, stk. 1	Artikel 4 og 6
Artikel 6, stk. 2	—
Artikel 6, stk. 3	Artikel 11, stk. 1
Artikel 7	Artikel 12
Artikel 8	Artikel 5, 7, 31-36
Artikel 9	Artikel 13
Artikel 10	Artikel 14
Artikel 11	Artikel 15
Artikel 12, stk. 1, litra a)	Artikel 18, litra a), nr. i), og litra b), nr. i)
Artikel 12, stk. 1, litra b)	Artikel 18, litra a), nr. iv)
Artikel 12, stk. 1, litra c)	Artikel 19, stk. 1, litra a)
Artikel 12, stk. 1, litra d)	Artikel 19, stk. 1, litra b)
Artikel 12, stk. 1, litra e)	Artikel 18, litra a), nr. iii), og litra b), nr. iii), samt artikel 19, stk. 1, litra c)
Artikel 12, stk. 2	Artikel 20, stk. 3
Artikel 12, stk. 3	Artikel 20, stk. 1
Artikel 12, stk. 4	Artikel 22, stk. 1
Artikel 12, stk. 5	Artikel 22, stk. 2 og 4
Artikel 13	Artikel 23
Artikel 14	—
Artikel 15	—
Artikel 16	—
Artikel 17	—

- 1) EUT C 44 af 15.2.2013, s. 95.
- 2) Europa-Parlamentets holdning af 24.11.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.12.2015.
- 3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling (EFT L 9 af 15.1.2003, s. 3).
- 4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).
- 5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 48).
- 6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) (EUT L 352 af 9.12.2014, s. 1).
- 7) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked («Direktivet om elektronisk handel») (EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1).
- 8) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).
- 9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).
- 10) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF af 3. juni 2003 om arbejdsmarkedsrelaterede pensionskassers aktiviteter og tilsynet hermed (EUT L 235 af 23.9.2003, s. 10).
- 11) EUT C 100 af 6.4.2013, s. 12.
- 12) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).
- 13) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1).
- 14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (direktivet om urimelig handelspraksis) (EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22).
- 15) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/? U af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 60 af 28.2.2014, s. 34).
- 16) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 214).
- 17) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2014/17/EU**af 4. februar 2014****om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg²⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I marts 2003 iværksatte Kommissionen en proces med det formål at fastslå, hvilke hindringer der findes for det indre marked for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse, og evaluere virkningen heraf. Den 18. december 2007 vedtog den en hvidbog om integration af EU's realkreditmarkeder. I hvidbogen meddelte Kommissionen, at den havde til hensigt at foretage en konsekvensanalyse af de forskellige politikvalgmuligheder med hensyn til indhentning af oplysninger forud for aftaleindgåelse, kreditdatabaser, kreditværdighed, de årlige omkostninger i procent og rådgivning om kreditaftaler. Kommissionen nedsatte en ekspertgruppe vedrørende kredithistorie, der skal bistå Kommissionen med at forberede foranstaltninger, som skal forbedre adgangen til og sammenligneligheden og fuldstændigheden af kreditoplysninger. Der blev også indledt undersøgelser af den rolle, som kreditformidlere og ikkekreditinstitutter, der tilbyder kreditaftaler, spiller, og de transaktioner, som de påtager sig i forbindelse med fast ejendom til beboelse.

(2) I overensstemmelse med traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) omfatter det indre marked et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer og tjenesteydelser samt etableringsfrihed. Det er af vital betydning, at der udvikles et mere gennemskueligt og effektivt kreditmarked på dette område for at fremme udviklingen af tværnational virksomhed og skabe et indre marked for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Der findes væsentlige forskelle i lovgivningen i de forskellige medlemsstater med hensyn til forretningspraksis vedrørende kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og reguleringen af og tilsynet med de kreditformidlere og ikkekreditinstitutter, der tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Sådanne forskelle skaber hindringer, som begrænser omfanget af den tværnationale aktivitet både hvad angår udbud og efterspørgsel, hvilket begrænser konkurrencen og valgmulighederne på markedet, og dermed øges omkostningerne for kreditudbydere, og de hindres endog i at udøve virksomhed.

(3) Finanskrisen har vist, at uansvarlig optræden hos markedsdeltagerne kan undergrave det finansielle system og føre til manglende tillid hos alle parter, især hos forbrugerne, og have alvorlige sociale

og økonomiske konsekvenser. Mange forbrugere har mistet tilliden til finanssektoren, og låntagere har oplevet, at deres lån bliver for dyre, hvilket fører til stadig flere misligholdelser og tvangsauktioner. Som følge heraf har G20 anmodet Rådet for Finansiell Stabilitet om at opstille principper for forsvarlige garantistandarder i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Selv om nogle af den finansielle krises største problemer opstod uden for Unionen, besidder forbrugere i Unionen store mængder gældspapirer, hvoraf mange er knyttet til kreditter i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Det er derfor hensigtsmæssigt at sikre, at Unionens reguleringsmæssige rammer på dette område er solide, overensstemmende med internationale principper og tillader hensigtsmæssig anvendelse af det til rådighed stående udvalg af redskaber, som kan omfatte forholdstal som lån-værdi (forholdet mellem lånets størrelse og ejendomsværdien), lån-indkomst (forholdet mellem lånstørrelse og indkomst), gæld-indkomst (forholdet mellem gæld og indkomst) eller tilsvarende forholdstal, minimumsniveauer, under hvilke ingen kredit anses for acceptabel, eller andre foranstaltninger, der kan kompensere for situationer, hvor de underliggende risici er højere for forbrugerne, eller som er nødvendige for at forhindre for stor gældsætning i husholdningerne. Set i lyset af de problemer, der er kommet frem under finanskrisen, og for at sikre et effektivt og konkurrencedygtigt indre marked, der bidrager til finansiell stabilitet, har Kommissionen i sin meddelelse af 4. marts 2009 med titlen »Fremdrift i den europæiske genopretning« foreslået foranstaltninger for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse, herunder også solide rammer for kreditformidling med henblik på at skabe ansvarlige og pålidelige markeder for fremtiden og genetablere forbrugertilliden. Kommissionen bekræftede på ny sit tilsagn om et effektivt og konkurrencedygtigt indre marked i sin meddelelse af 13. april 2011 med titlen »Akten for det indre marked — Tolv løftestænger til at skabe vækst og øget tillid«.

(4) Der er blevet indkredset en række problemer på markederne for lån med pant i fast ejendom i Unionen i forbindelse med uansvarlig långivning og låntagning og potentielt uansvarlig adfærd hos markedsdeltagerne, herunder kreditformidlere og ikkekreditinstitutter. Nogle af problemerne vedrørte kreditter i en udenlandsk valuta, som forbrugerne havde optaget i den pågældende valuta for at få den fordelagtige debitorrente, men uden tilstrækkelig oplysning om eller forståelse af valutakursrisikoen. Disse problemer skyldes markeds- og lovgivningsmæssige mangler såvel som andre faktorer, f.eks. det generelle økonomiske klima og det ringe kendskab til det finansielle område. Blandt andre problemer kan nævnes ineffektive, inkonsekvente eller ikkeeksisterende ordninger for kreditformidlere og ikkekreditinstitutter, der tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Disse problemer har potentielt betydelige makroøkonomiske afsmittende virkninger, kan være til skade for forbrugeren, kan udgøre økonomiske eller juridiske hindringer for tværnational virksomhed og kan skabe ulige betingelser for de forskellige aktører.

(5) For at få etableret et velfungerende indre marked med en høj grad af forbrugerbeskyttelse på området kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom og for at sikre, at forbrugere, der ønsker sådanne aftaler, kan indgå disse i tillid til, at de kreditinstitutter, som de indgår aftale med, handler på en professionel og ansvarlig måde, er det nødvendigt at indføre hensigtsmæssigt harmoniserede EU-retlige rammer på en række områder under hensyntagen til forskelle mellem kreditaftaler, der navnlig skyldes forskelle på de nationale og regionale markeder for fast ejendom.

(6) Dette direktiv bør derfor udvikle et mere gennemsigtigt, effektivt og konkurrencedygtigt indre marked gennem sammenhængende, fleksible og rimelige kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom og samtidig fremme bæredygtig långivning og låntagning og finansiell integration og dermed skabe et høj niveau af forbrugerbeskyttelse.

(7) For at skabe et ægte indre marked med en høj og ensartet grad af forbrugerbeskyttelse fastsætter dette direktiv bestemmelser, der harmoniseres i størst muligt omfang med hensyn til oplysninger forud for aftaleindgåelsen ved hjælp af det europæiske standardiserede informationsblad (ESIS) og beregningen af de årlige omkostninger i procent. Medlemsstaterne bør dog under hensyntagen til de særlige karakteristika

ved kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom og forskellene i markedsudviklingen og markedsvilkårene i medlemsstaterne, navnlig med hensyn til markedsstrukturen og markedsdeltagerne, kategorierne af tilgængelige produkter og de procedurer, der er forbundet med kreditydelsesprocessen, kunne bevare eller indføre strengere bestemmelser end dem, der er fastsat i dette direktiv, på de områder, der ikke er klart angivet som områder, hvor der skal være størst mulig harmonisering. En sådan målrettet tilgang er nødvendig for at undgå negativt at påvirke beskyttelsesniveauet for forbrugerne i forbindelse med kreditaftaler inden for dette direktivs anvendelsesområde. Medlemsstaterne bør f.eks. kunne opretholde eller indføre strengere bestemmelser med hensyn til den viden og de kompetencer, som personalet skal have, og vejledningen i udfyldelse af ESIS.

(8) Dette direktiv bør forbedre betingelserne for etableringen af et velfungerende indre marked gennem tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning og fastsættelse af kvalitetsstandarder for visse tjenesteydelser, særlig med hensyn til distribution og formidling af kredit gennem kreditgivere og kreditformidlere og fremme af god praksis. Etableringen af kvalitetsstandarder for kreditydelsestjenester involverer nødvendigvis indførelsen af visse bestemmelser om optagelse, tilsyn og tilsynskrav.

(9) Det står medlemsstaterne frit for at beholde eller indføre national ret på de områder, der ikke er omfattet af dette direktiv. Medlemsstaterne kan navnlig beholde eller indføre nationale bestemmelser på områder som aftalelov i forbindelse med kreditaftalernes gyldighed, ejendomslovgivning, tinglysning, oplysninger i forbindelse med aftaleindgåelse og, i det omfang, de ikke er reguleret af dette direktiv, anliggender efter aftaleindgåelse. Medlemsstaterne kan fastsætte, at det sagkyndige eller vurderende selskab eller notarer kan udvælges af parterne ved gensidig aftale. På grund af forskellene mellem processerne for køb eller salg af fast ejendom til beboelse i medlemsstaterne kan kreditgivere og kreditformidlere forsøge at få forudbetalinger fra forbrugerne med den begrundelse, at sådanne betalinger vil kunne bidrage til at sikre indgåelsen af en kreditaftale eller købet eller salget af en fast ejendom, og der er mulighed for, at en sådan praksis kan misbruges, navnlig når forbrugerne ikke er bekendte med kravene og den sædvanlige praksis i den pågældende medlemsstat. Det er derfor hensigtsmæssigt at give medlemsstaterne tilladelse til at indføre begrænsninger med hensyn til sådanne betalinger.

(10) Dette direktiv bør finde anvendelse, uanset om kreditgiveren eller kreditformidleren er en juridisk eller en fysisk person. Dette direktiv bør dog ikke berøre medlemsstaternes ret til i overensstemmelse med EU-retten at fastsætte, at kun juridiske personer eller visse former for juridiske personer må fungere som kreditgiver eller kreditformidler efter dette direktiv.

(11) Da forbrugere og virksomheder ikke er i samme situation, har de ikke behov for det samme beskyttelsesniveau. Mens det er vigtigt at sikre forbrugernes rettigheder gennem bestemmelser, der ikke kan fraviges ved aftale, er det rimeligt at give virksomheder og organisationer mulighed for at indgå andre aftaler.

(12) Definitionen af forbruger bør dække fysiske personer, der ikke handler som led i erhvervmæssig virksomhed. I tilfælde af aftaler med dobbelt formål, hvor aftalen indgås delvis som led i og delvis ikke som led i den pågældende persons erhvervmæssige virksomhed, og det erhvervmæssige formål er så begrænset, at det ikke er fremherskende i forbindelse med aftalen, bør den pågældende person imidlertid ligeledes betragtes som en forbruger.

(13) I dette direktiv fastsættes der bestemmelser om kreditaftaler, som udelukkende eller overvejende vedrører fast ejendom til beboelse, men det forhindrer ikke medlemsstaterne i at forlænge de foranstaltninger, der træffes i overensstemmelse med dette direktiv til beskyttelse af forbrugerne i forbindelse med kreditaftaler vedrørende andre former for fast ejendom, eller i at fastsætte andre bestemmelser om sådanne kreditaftaler.

(14) Definitionerne fastsat i dette direktiv bør bestemme rækkevidden af harmoniseringen. Medlemsstaternes forpligtelser til at gennemføre dette direktiv bør derfor begrænses til dets anvendelsesområde som bestemt ved dets definitioner. Medlemsstaternes forpligtelser til at gennemføre bestemmelserne i dette direktiv begrænses f.eks. til kreditaftaler, der indgås med forbrugere, dvs. med fysiske personer, der i forbindelse med transaktioner, som er omfattet af dette direktiv, ikke handler som led i erhvervsmæssig virksomhed. Ligeledes er medlemsstaterne forpligtet til at gennemføre de bestemmelser i dette direktiv, der regulerer den aktivitet, som udføres af de personer, der optræder som kreditformidlere som defineret i direktivet. Dette direktiv bør dog ikke berøre medlemsstaternes anvendelse af direktivets bestemmelser på områder, der ikke er omfattet af dets anvendelsesområde, i overensstemmelse med EU-retten. Desuden bør definitionerne fastsat i dette direktiv ikke berøre medlemsstaternes mulighed for i henhold til national lovgivning at vedtage underdefinitioner til særlige formål, forudsat at de stadig er i overensstemmelse med definitionerne i dette direktiv. F.eks. bør medlemsstaterne i henhold til national ret kunne fastsætte underkategorier af kreditformidlere, som ikke er identificeret i dette direktiv, hvis sådanne underkategorier f.eks. er nødvendige på nationalt plan for at differentiere de krav til kompetencer og viden, som skal opfyldes af de forskellige kreditformidlere.

(15) Formålet med dette direktiv er at sikre, at forbrugere, der indgår kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom, er genstand for et højt beskyttelsesniveau. Det bør derfor finde anvendelse på kreditter sikret ved fast ejendom uanset formålet med kreditten, refinansieringsaftaler eller andre kreditaftaler, der kan medvirke til, at en ejer eller medejer fortsat kan bevare rettigheder til den faste ejendom eller grunden, og på kreditter, som anvendes til køb af en fast ejendom i nogle medlemsstater, herunder afdragsfrie kreditter eller, medmindre medlemsstaterne har etableret en passende alternativ ramme, de kreditter, som har til formål at skaffe midlertidig finansiering mellem salget af én fast ejendom og købet af en anden, og på sikrede kreditter til reovering af fast ejendom til beboelse.

(16) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på visse kreditaftaler, hvor kreditgiver bidrager med en samlet sum, periodisk betaling eller andre former for kreditudbetaling til gengæld for en sum, der stammer fra salg af en fast ejendom, og hvis primære formål er at lette forbruget, f.eks. friværdibelåningsprodukter eller andre tilsvarende specialiserede produkter. Sådanne kreditaftaler har særlige karakteristika, der ligger uden for dette direktivs anvendelsesområde. En vurdering af forbrugers kreditværdighed er f.eks. irrelevant, da betalingerne sker fra kreditgiver til forbrugeren og ikke omvendt. En sådan transaktion vil bl.a. kræve væsentligt anderledes informationer forud for aftaleindgåelsen. Endvidere indebærer andre produkter inden for friværdibelåning (f.eks. »home reversions«), som kan sammenlignes med nedsparingslån eller livslange lån med pant i fast ejendom, ikke, at der ydes kredit, og forbliver således uden for dette direktivs anvendelsesområde.

(17) Dette direktiv bør ikke omfatte andre udtrykkeligt anførte former for nichekreditaftaler, som er forskellige fra standardlån med pant i fast ejendom med hensyn til deres art og forbundne risici og derfor kræver en skræddersyet tilgang, navnlig kreditaftaler, der er resultatet af et forlig indgået for retten eller et andet ved lov beføjet organ, og visse former for kreditaftaler, hvor kreditten ydes af en arbejdsgiver til dennes arbejdstagere i særlige tilfælde, som allerede fastlagt i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler⁴). Det er hensigtsmæssigt at tillade medlemsstaterne at udelukke visse kreditaftaler såsom dem, der bevilges til en begrænset del af offentligheden på fordelagtige vilkår eller udbydes af en låne- og spareforening, såfremt der er etableret passende alternative ordninger til sikring af, at de politiske målsætninger med henblik på finansiel stabilitet og det indre marked kan opfyldes, uden at dette forhindrer finansiel integration og adgang til kredit. Kreditaftaler, hvor den faste ejendom ikke skal anvendes som hus, lejlighed eller et andet bopælssted af forbrugeren eller et af forbrugers familiemedlemmer, men skal anvendes som hus, lejlighed eller et andet bopælssted på grundlag af en lejeaftale, har risici og karakteristika, der er forskellige fra standardkreditaftaler, og

kan derfor nødvendiggøre en mere tilpasset ramme. Medlemsstaterne bør derfor kunne udelukke sådanne kreditaftaler fra direktivet, når der findes en passende national ramme til dem.

(18) Kreditaftaler uden sikkerhedsstillelse med henblik på istandsættelse af fast ejendom til beboelse for et samlet kreditbeløb, der overstiger 75 000 EUR, bør være omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2008/48/EF for at sikre en lige grad af beskyttelse af disse forbrugere og for at undgå et lovgivningsmæssigt tomrum mellem nævnte direktiv og nærværende direktiv. Direktiv 2008/48/EF bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.

(19) Af hensyn til retssikkerheden bør de EU-retlige rammer på området kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse være i overensstemmelse med og supplere andre EU-retsakter, særlig på områderne forbrugerbeskyttelse og forsigtighedstilsyn. Visse væsentlige definitioner, herunder definitionen på »forbruger« og »varigt medium«, samt nøglebegreber, der anvendes i standardoplysningerne for at betegne de finansielle karakteristika i forbindelse med kreditten, herunder »samlet beløb, der skal betales af forbrugeren« og »debitorrenten«, bør være i overensstemmelse med definitionerne fastsat i direktiv 2008/48/EF, således at den samme terminologi henviser til samme form for forhold, uanset om kreditten er en forbrugerkredit eller en kredit til fast ejendom til beboelse. Medlemsstaterne bør derfor ved gennemførelsen af dette direktiv sikre, at der er overensstemmelse med hensyn til anvendelse og fortolkning for så vidt angår disse væsentlige definitioner og nøglebegreber.

(20) For at sikre en ensartet ramme for forbrugere på kreditområdet og mindske den administrative byrde for kreditgivere og kreditformidlere bør selve rammen i dette direktiv følge strukturen i direktiv 2008/48/EF, hvor det er muligt, navnlig med hensyn til, at oplysninger i reklame for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse gives til forbrugeren ved hjælp af et repræsentativt eksempel, at detaljerede oplysninger forud for aftaleindgåelsen gives til den pågældende ved hjælp af et standardiseret informationsblad, at forbrugeren modtager fyldestgørende forklaringer inden kreditaftalens indgåelse, at der etableres et fælles grundlag for beregning af ÅOP eksklusive notaromkostninger, og at kreditgiverne vurderer forbrugeren kreditværdighed, inden der ydes kredit. På samme måde bør der gives ikkediskriminerende adgang for kreditgivere til relevante kreditdatabaser for at sikre lige vilkår i forbindelse med bestemmelserne som fastsat ved direktiv 2008/48/EF. På samme måde som direktiv 2008/48/EF bør dette direktiv sikre en passende godkendelsesproces og passende tilsyn med alle kreditgivere, der tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom, og bør fastsætte krav med hensyn til etableringen af og adgangen til udenretslige tvistbilæggelsesordninger.

(21) Dette direktiv bør supplere Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugere⁵⁾, der dels fastlægger, at forbrugeren i forbindelse med fjernydelser skal informeres om, hvorvidt der findes en fortrydelsesret, dels indeholder bestemmelser om fortrydelsesret. Mens direktiv 2002/65/EF giver mulighed for, at udbyder meddeler oplysninger fra tidspunktet før aftaleindgåelsen efter aftalens indgåelse, vil dette imidlertid ikke være hensigtsmæssigt for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse i betragtning af forbrugeren betydelige finansielle forpligtelser. Dette direktiv bør ikke berøre den nationale lovgivnings almindelige aftaleret såsom bestemmelserne om aftalers gyldighed, indgåelse og virkning, eftersom almindelige aftaleretlige aspekter ikke reguleres i dette direktiv.

(22) Samtidig er det vigtigt at tage de særlige karakteristika, der gør sig gældende for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse, i betragtning, hvilket giver grundlag for en differentieret tilgang. I betragtning af arten af kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og de eventuelle konsekvenser for forbrugeren bør reklamemateriale og individuelle oplysninger forud for aftaleindgåelsen indeholde tilstrækkelige, specifikke risiciadvarsler, f.eks. om den potentielle indvirkning af valutakurs-svingninger på det beløb, som forbrugeren skal tilbagebetale, og, hvis medlemsstaterne anser det for pas-

sende, arten af og konsekvenserne ved sikkerhedsstillelse. Parallelt med det, som allerede fandtes som en frivillig tilgang i sektoren for boliglån, bør også de generelle oplysninger forud for aftaleindgåelsen gøres tilgængelige til enhver tid sammen med de individuelle oplysninger forud for aftaleindgåelsen. Desuden er det berettiget med en differentieret tilgang for at kunne tage erfaringerne fra finanskrisen i betragtning og sikre, at kreditoptagelse sker på et forsvarligt grundlag. I den forbindelse bør bestemmelserne om kreditværdighedsvurderingen strammes i forhold til forbrugercredit, kreditformidlere skal give mere præcise oplysninger om deres status og forhold til kreditgivere for at afsløre eventuelle interessekonflikter, og alle de parter, der er involveret i etableringen af kreditaftalen i forbindelse med fast ejendom, bør meddeles adgang og underkastes tilsyn på passende vis.

(23) Det er nødvendigt at regulere visse yderligere områder for at afspejle de særlige karakteristika ved kreditter i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Det er i betragtning af transaktionens betydning nødvendigt at sikre, at forbrugerne har en tilstrækkelig frist på mindst syv dage til at overveje konsekvenserne heraf. Medlemsstaterne bør have fleksibilitet til at give en sådan tilstrækkelig frist enten som en betænkningstid inden kreditaftalens indgåelse, en fortrydelsesret efter kreditaftalens indgåelse eller en kombination af disse. Det er hensigtsmæssigt, at medlemsstaterne bør have fleksibilitet til at gøre betænkningstiden bindende for forbrugeren i en periode, der ikke overstiger ti dage, men at forbrugere, der i andre tilfælde ønsker at indgå kreditaftalen under betænkningstiden, har mulighed for det, og at medlemsstaterne af hensyn til retssikkerheden i forbindelse med ejendomstransaktioner bør kunne fastsætte, at betænkningstiden eller fortrydelsesretten bortfalder, hvis forbrugeren foretager en handling, der i henhold til national lovgivning medfører oprettelse eller overførsel af en ejendomsret, som er knyttet til eller anvender midler, der er tilvejebragt ved kreditaftalen, eller, hvis det er relevant, overfører midlerne til tredjemand.

(24) I betragtning af de særlige karakteristika ved kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse er det almindelig praksis, at kreditgivere tilbyder forbrugerne en række produkter eller tjenesteydelser, som kan købes sammen med kreditaftalen. Derfor er det i betragtning af sådanne aftalers betydning for forbrugerne hensigtsmæssigt at fastlægge specifikke regler for kombinationssalg. Kombination af en kreditaftale med en eller flere finansielle tjenesteydelser eller produkter i pakker er en måde, hvorpå kreditgivere kan variere deres tilbud og konkurrere med hinanden, forudsat at komponenterne i pakken også kan købes særskilt. Kombination af kreditaftaler med en eller flere finansielle tjenesteydelser eller produkter i pakker kan være til forbrugernes fordel, men det kan have en negativ indvirkning på forbrugernes mobilitet og deres mulighed for at træffe informerede valg, medmindre komponenterne i pakken kan købes særskilt. Det er vigtigt at forebygge praksis såsom kombination af visse produkter, der kan tilskynde forbrugere til at indgå kreditaftaler, der ikke er i deres bedste interesse, uden dog at begrænse muligheden for at sammensætte produkter, hvilket kan være til forbrugernes fordel. Medlemsstaterne bør imidlertid fortsat overvåge detailmarkederne for finansielle tjenesteydelser nøje for at sikre, at pakkesalg ikke forvrider forbrugernes valgmuligheder og konkurrencen på markedet.

(25) Som hovedregel bør kombinationssalg ikke være tilladt, medmindre den finansielle tjenesteydelse eller det finansielle produkt, der tilbydes som led i kreditaftalen, ikke kunne tilbydes særskilt, fordi det udgør en fuldt integreret del af kreditten, f.eks. i tilfælde af en sikret kassekredit. I andre tilfælde kan det dog være berettiget, at kreditgiver tilbyder eller sælger en kreditaftale i en pakke med en betalingskonto, opsparingskonto, et investerings- eller pensionsprodukt, f.eks. hvis kapitalen på kontoen bruges til at tilbagebetale kreditten eller er en forudsætning for at samle ressourcer for at opnå kreditten, eller i situationer, hvor f.eks. et investeringsprodukt eller privat pensionsprodukt fungerer som en supplerende sikkerhedsstillelse for at sikre kreditten. Selv om det er berettiget, at kreditgiver kan pålægge forbrugeren at tegne en relevant forsikring for at garantere tilbagebetaling af kreditten eller sikre værdien af sikkerhedsstillelsen, bør forbrugeren have mulighed for at vælge sin egen forsikringsgiver, forudsat at dennes

forsikring har et garantiniveau svarende til niveauet i den forsikring, som kreditgiver har foreslået. Derudover kan medlemsstaterne helt eller delvist standardisere den dækning, der tilbydes i forsikringsaftaler, for at gøre det lettere at sammenligne forskellige tilbud for forbrugere, som ønsker at foretage sådanne sammenligninger.

(26) Det er vigtigt at sikre, at den faste ejendom til beboelse er blevet behørigt vurderet både inden indgåelsen af kreditaftalen og, navnlig hvis vurderingen påvirker forbrugerens tilbageværende forpligtelser, i tilfælde af misligholdelse. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at der findes troværdige vurderingsstandarder. For at de kan betragtes som troværdige, bør vurderingsstandarder tage hensyn til internationalt anerkendte vurderingsstandarder, navnlig de standarder, der er fastsat af Det Internationale Råd for Vurderingsstandarder, Den Europæiske Gruppe for Foreninger af Vurderingssagkyndige eller Royal Institution of Chartered Surveyors (det kongelige institut for statsautoriserede landmålere). Disse internationalt anerkendte vurderingsstandarder indeholder principper på højt niveau, som pålægger blandt andre kreditgivere at vedtage og følge passende processer til intern risikostyring og styring af sikkerhedsstillelse, hvilket omfatter sunde vurderingsprocesser, at vedtage vurderingsstandarder og -metoder, der medfører retvisende og velunderbyggede ejendomsvurderinger for at sikre, at alle vurderingsrapporter udarbejdes med tilstrækkelig professionel kyndighed og omhu, samt at vurderingsmænd opfylder visse kvalifikationskrav, og at opretholde passende dokumentation for vurdering af sikkerhedsstillelse, som er omfattende og troværdig. I denne henseende er det ønskværdigt at sikre passende overvågning af markederne for fast ejendom til beboelse, og at mekanismerne i sådanne bestemmelser er i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber⁶⁾. Bestemmelserne i nærværende direktiv vedrørende standarder for ejendomsvurdering kan overholdes f.eks. gennem lovgivning eller selvregulering.

(27) I betragtning af de betydelige konsekvenser for kreditgivere, forbrugere og potentielt for den finansielle stabilitet ved tvangsauktioner er det hensigtsmæssigt, at kreditgivere på et tidligt tidspunkt opfordres til at imødegå nyopståede kreditrisici proaktivt, og at der findes nødvendige foranstaltninger for at sikre, at kreditgivere udviser rimelig tilbageholdenhed og gør rimelige forsøg på at løse situationen ved hjælp af andre midler, inden der indledes en procedure for tvangsauktion. Hvis det er muligt, bør der findes løsninger, der tager hensyn til de praktiske forhold og forbrugerens rimelige behov i forhold til leveomkostninger. Hvis der efter proceduren for tvangsauktion stadig består udestående gæld, bør medlemsstaterne sikre et eksistensminimum og træffe foranstaltninger til at lette tilbagebetaling og samtidig undgå overdreven gældssætning over længere tid. I hvert fald bør medlemsstaterne, når den pris, der opnås for den faste ejendom, påvirker det beløb, som forbrugeren skylder, opfordre kreditgivere til at træffe rimelige foranstaltninger for at opnå den bedst mulige pris for den tvangsauktionerede faste ejendom afhængigt af markedsbetingelserne. Medlemsstaterne bør ikke forhindre parterne i en kreditaftale i at indgå en udtrykkelig aftale om, at overdragelse af sikkerhedsstillelsen til kreditgiveren er tilstrækkelig til at tilbagebetale kreditten.

(28) Kreditformidlere er ofte involveret i flere aktiviteter end bare kreditformidling, især formidling af forsikringer eller investeringstjenesteydelser. Dette direktiv bør derfor også sikre en grad af sammenhæng med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling⁷⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter⁸⁾. Navnlig kreditinstitutter, der i henhold til direktiv 2013/36/EU har adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut, og andre finansielle institutter, der er underlagt en tilsvarende tilladelsesordning i henhold til national lovgivning, bør ikke afkræves en særskilt godkendelse med henblik på at operere som kreditformidlere for at forenkle etableringsprocessen som kreditformidler og gøre det lettere at arbejde tværnationalt. Det fulde og ubetingede ansvar, der pålægges kreditgivere og kreditformidlere

for de aktiviteter, der udføres af bundne kreditformidlere eller udpegede repræsentanter, bør kun udvides til at omfatte aktiviteter inden for dette direktivs anvendelsesområde, medmindre medlemsstaterne vælger at udvide ansvaret til andre områder.

(29) For at forbedre forbrugernes evne til selv at træffe kvalificerede beslutninger vedrørende lån og ansvarlig forvaltning af deres gæld bør medlemsstaterne fremme foranstaltninger med henblik på at støtte formidlingen af viden til forbrugerne vedrørende ansvarlig låntagning og gældsforvaltning, især i forbindelse med aftaler om lån med pant i fast ejendom. Det er særlig vigtigt at give vejledning til forbrugere, der optager et lån med pant i fast ejendom for første gang. I den forbindelse bør Kommissionen identificere eksempler på bedste praksis for at lette den videre udvikling af foranstaltninger med henblik på at øge forbrugernes kendskab til finansielle forhold.

(30) På grund af den betydelige risiko, der er forbundet med at låne i en udenlandsk valuta, er det nødvendigt at foreskrive foranstaltninger til sikring af, at forbrugerne er klar over den risiko, som de påtager sig, og at forbrugerne har mulighed for at begrænse deres eksponering for valutakursrisiko i kredittens løbetid. Risikoen kan begrænses enten ved at give forbrugeren ret til at konvertere kreditten til en anden valuta eller gennem andre ordninger, f.eks. lofter eller, hvis dette er tilstrækkeligt til at begrænse valutakursrisikoen, advarsler.

(31) Den gældende retlige ramme bør give forbrugerne tillid til, at kreditgiverne, kreditformidlerne og de udpegede repræsentanter tager hensyn til forbrugernes interesser på grundlag af de oplysninger, som kreditgiver, kreditformidler og den udpegede repræsentant råder over på det pågældende tidspunkt, og på grundlag af rimelige antagelser om risiciene i forbindelse med forbrugernes situation i den foreslåede kreditaftales løbetid. Det kan også indebære, at kreditgivere bl.a. ikke bør markedsføre kreditten på en sådan måde, at markedsføringen i væsentlig grad indskrænker eller kan forventes at indskrænke forbrugernes evne til nøje at overveje at optage kreditten, eller at kreditgiver ikke bør anvende ydelse af kreditten som den vigtigste markedsføringsmetode i forbindelse med markedsføring af varer, tjenesteydelser eller fast ejendom over for forbrugere. Et centralt aspekt med hensyn til at sikre en sådan forbrugertillid er kravet om at sikre en høj grad af rimelighed, redelighed og professionel holdning inden for branchen, en passende håndtering af interessekonflikter, herunder dem, der opstår på grund af aflønning, og at kræve, at der ydes rådgivning i forbrugernes interesse.

(32) Det er hensigtsmæssigt at sikre, at kreditgiveres, kreditformidlers og udpegede repræsentanters relevante personale har et tilstrækkeligt viden- og kompetenceniveau, for at opnå en høj grad af professionalisme. Dette direktiv bør derfor kræve, at selskaber kan godtgøre, at de har den relevante viden og kompetence, på grundlag af de minimumskrav til viden og kompetencer, der er fastsat i dette direktiv. Det bør stå medlemsstaterne frit for at indføre eller opretholde sådanne krav, der gælder for fysiske personer. Medlemsstaterne bør kunne tillade, at kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter sonderer mellem niveauerne for minimumskrav til viden i henhold til involveringen i udførelsen af bestemte tjenester eller processer. I denne forbindelse omfatter personale eksternt personale, som arbejder for og hos kreditgiver, kreditformidler eller den udpegede repræsentant, samt deres ansatte. I dette direktiv bør personale, der direkte er inddraget i aktiviteter i henhold til direktivet, omfatte både personale med kundekontakt og administrativt personale, herunder ledelsen, som spiller en vigtig rolle i kreditaftaleprocessen. Personer, der varetager støttefunktioner, som ikke er knyttet til kreditaftaleprocessen (f.eks. personale, der varetager personaleadministration og informations- og kommunikationsteknologi), bør ikke betragtes som personale i dette direktiv.

(33) Hvis en kreditgiver eller kreditformidler yder sine tjenester på en anden medlemsstats område som led i den fri udveksling af tjenesteydelser, bør hjemlandet være ansvarligt for at fastsætte de minimumskrav til viden og kompetencer, som gælder for personalet. De værtslande, der finder det nødvendigt, bør

dog på visse bestemte områder kunne fastsætte deres egne kompetencekrav, der gælder for kreditgivere og kreditformidlere, som yder tjenester på den pågældende medlemsstats område som led i den fri udveksling af tjenesteydelser.

(34) På grund af betydningen af at sikre, at viden- og kompetencekravene finder anvendelse og opfyldes i praksis, bør medlemsstaterne kræve, at de kompetente myndigheder fører tilsyn med kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter, og give de kompetente myndigheder beføjelse til at indhente den dokumentation, som de har behov for for på en sikker måde at kunne vurdere opfyldelsen af kravene.

(35) Den måde, hvorpå kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter aflønner deres personale, bør være et af de centrale aspekter med hensyn til at sikre forbrugertilliden i finanssektoren. Dette direktiv fastsætter regler for aflønning af personale med henblik på at begrænse salg på tvivlsomt grundlag og for at sikre, at den måde, hvorpå personalet aflønnes, ikke er til hinder for opfyldelsen af forpligtelsen til at tage hensyn til forbrugerens interesser. Kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter bør navnlig ikke udforme deres aflønningspolitikker på en måde, der tilskynder deres personale til at indgå et bestemt antal eller en bestemt form for kreditaftaler eller til at yde særlige accessoriske tjenester til forbrugerne, uden at der udtrykkeligt er taget hensyn til forbrugernes interesser og behov. I denne forbindelse kan medlemsstaterne finde det nødvendigt at beslutte, at en særlig praksis, f.eks. bundne kreditformidlers opkrævning af gebyrer, strider mod forbrugerens interesser. Medlemsstaterne bør også kunne fastsætte, at den aflønning, som personalet modtager, ikke afhænger af renten i den kreditaftale eller den form for kreditaftale, der er indgået med forbrugeren.

(36) Dette direktiv fastsætter harmoniserede regler for den viden og de kompetencer, som kreditgiveres, kreditformidlers og udpegede repræsentanters personale bør være i besiddelse af, når de skal udforme, tilbyde, bevilge og formidle en kreditaftale. Dette direktiv indfører ikke særlige ordninger, der er direkte forbundet med anerkendelse af de erhvervmæssige kvalifikationer, som en person har opnået i en medlemsstat med henblik på at opfylde kravene til viden og kompetencer i en anden medlemsstat. Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervmæssige kvalifikationer⁹⁾ bør derfor fortsat finde anvendelse for så vidt angår de betingelser for anerkendelse og de udligningsforanstaltninger, som et værtsland kan kræve, hvis en persons uddannelsesbevis ikke er udstedt på dets område.

(37) Kreditgivere og kreditformidlere anvender ofte reklame, hvor der hyppigt er anført særlige vilkår for at tiltrække forbrugerne til et bestemt produkt. Forbrugerne bør derfor beskyttes mod illoyal og vildledende reklamepraksis og skal kunne sammenligne reklamer. Det er nødvendigt at fastsætte særlige bestemmelser om reklamer for kreditaftaler og med en liste over de elementer, der skal inkluderes i reklamer og markedsføringsmateriale til forbrugerne, når sådan reklame angiver rentesatser eller talstørrelser vedrørende kreditomkostninger, således at forbrugerne kan sammenligne forskellige tilbud. Det bør fortsat stå medlemsstaterne frit for at kunne fastsætte eller opretholde oplysningskrav i deres nationale lovgivning med hensyn til reklame, der ikke angiver en rentesats eller indeholder talstørrelser vedrørende kreditomkostningerne. Sådanne krav bør tage hensyn til de særlige karakteristika ved kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Under alle omstændigheder bør det i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked¹⁰⁾ sikres, at reklame for kreditaftaler ikke giver et vildledende indtryk af produktet.

(38) Reklame har tendens til at fokusere på især et eller flere produkter, men forbrugerne bør være i stand til at træffe deres beslutninger på grundlag af viden om alle de tilbudte kreditprodukter. I denne henseende spiller generelle oplysninger en vigtig rolle, da de medvirker til at forklare forbrugeren om det brede udvalg af produkter og tjenesteydelser og de særlige kendetegn i den forbindelse. Forbrugerne bør derfor

til enhver tid kunne få adgang til generelle oplysninger om eksisterende kreditprodukter. Selv om dette krav ikke gælder for ikkebundne kreditformidlere, ændrer dette ikke ved, at ikkebundne kreditformidlere er forpligtet til at give forbrugerne individuelle oplysninger forud for aftaleindgåelsen.

(39) For at sikre lige betingelser, og for at forbrugernes beslutning kan bygge på detaljerede oplysninger om de tilbudte kreditprodukter frem for på den distributionskanal, gennem hvilken der er adgang til sådanne kreditprodukter, bør forbrugerne modtage oplysninger om kreditten, uanset om de handler direkte med en kreditgiver eller med en kreditformidler.

(40) Forbrugerne bør desuden modtage individuelle oplysninger i god tid inden indgåelsen af kreditaftalen for at kunne sammenligne dem og overveje kreditprodukternes særlige karakteristika. Kommissionen gav i henhold til sin henstilling 2001/193/EF af 1. marts 2001 om oplysninger forud for indgåelse af kontrakt, der skal gives til forbrugerne af långivere, der tilbyder boliglån¹¹⁾, tilsagn om at ville overvåge efterlevelsen af den frivillige adfærdskodeks for information om boliglån forud for kontraktindgåelse, som indeholder ESIS, der giver individuelle oplysninger til forbrugeren om den kreditaftale, der tilbydes. Den dokumentation, som Kommissionen har indsamlet, viser, at der er behov for at revidere indholdet og præsentationen af ESIS for at sikre, at det er klart og forståeligt og indeholder alle de oplysninger, der anses for relevante for forbrugerne. Indholdet og præsentationen af ESIS bør omfatte de nødvendige forbedringer, der er blevet peget på i forbrugerundersøgelser i alle medlemsstaterne. ESIS' struktur, især oplysningernes rækkefølge, bør revideres, affattelsen bør være mere brugervenlig, afsnit som »nominel rente« og »årlige omkostninger i procent« bør slås sammen, og nye afsnit, f.eks. »fleksible elementer«, bør tilføjes. Forbrugeren bør modtage en illustrativ amortiseringstabel som del af ESIS, hvis kreditten er en kredit med udskudt rente, hvor tilbagebetalingen af hovedstolen udskydes i en indledende periode, eller hvor debitorrenten er fastsat for kreditaftalens løbetid. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, at en sådan illustrativ amortiseringstabel i ESIS ikke er obligatorisk for andre kreditaftaler.

(41) Forbrugerforskning har understreget betydningen af at anvende et enkelt og forståeligt sprog i forbindelse med oplysninger til forbrugerne. Som følge heraf er de begreber, der anvendes i ESIS, ikke nødvendigvis de samme som de juridiske begreber, der er defineret i dette direktiv, men har den samme betydning.

(42) Oplysningskravene i ESIS om kreditaftaler bør ikke berøre Unionens eller nationale oplysningskrav om andre produkter eller tjenesteydelser, der eventuelt tilbydes sammen med kreditaftalen som betingelse for at indgå kreditaftalen i forbindelse med fast ejendom eller tilbydes for at indgå denne aftale til en lavere debitorrente, såsom brand- eller livsforsikring eller investeringsprodukter. Det bør stå medlemsstaterne frit for at kunne beholde eller indføre national ret, hvis der ikke findes harmoniserede bestemmelser, f.eks. oplysningskrav om niveauet for ågerrenter i fasen forud for aftaleindgåelse eller oplysninger, der kan være nyttige i forbindelse med formidling af finansiel viden eller med udenretslige bilæggelser af tvister. Eventuelle supplerende oplysninger bør dog gives i et særskilt dokument, der kan knyttes som bilag til ESIS. Medlemsstaterne bør på deres nationale sprog kunne anvende en anderledes terminologi i ESIS uden at ændre dets indhold og den rækkefølge, hvori oplysningerne gives, hvis det er nødvendigt for at anvende et sprog, som forbrugerne muligvis lettere kan forstå.

(43) For at sikre, at ESIS giver forbrugeren alle de relevante oplysninger, der er nødvendige for at træffe en informeret beslutning, bør kreditgiveren ved udfyldelsen af ESIS følge vejledningen i dette direktiv. Medlemsstaterne bør kunne uddybe eller yderligere præcisere vejledningen i udfyldelse af ESIS på grundlag af vejledningen i dette direktiv. Medlemsstaterne bør f.eks. have mulighed for yderligere at præcisere de oplysninger, der skal gives for at beskrive »typen af debitorrente«, for at tage hensyn til de særlige karakteristika ved de nationale produkter og det nationale marked. Sådanne yderligere specifikationer bør imidlertid hverken være i modstrid med vejledningen i dette direktiv eller medføre

ændringer i teksten til ESIS-modellen, der bør gengives i sin helhed af kreditgiveren. Medlemsstaterne bør også kunne angive yderligere advarsler om kreditaftaler, der er tilpasset deres nationale marked og praksis, hvis sådanne advarsler ikke allerede specifikt findes i ESIS. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, at kreditgiver er bundet af de oplysninger, der gives i ESIS, forudsat at kreditgiver beslutter at yde kreditten.

(44) Forbrugeren bør modtage oplysninger ved hjælp af ESIS uden unødigt forsinkelse, efter at forbrugeren har givet de nødvendige oplysninger om sine behov, sin finansielle situation og sine præferencer, og i god tid, inden forbrugeren bindes af en kreditaftale eller et kredittilbud, så han har mulighed for at sammenligne og overveje kreditprodukternes karakteristika og om nødvendigt indhente råd fra tredjemand. ESIS bør navnlig vedlægges et bindende tilbud til forbrugeren, medmindre forbrugeren allerede har modtaget et ESIS, og tilbuddets karakteristika stemmer overens med de oplysninger, der tidligere er givet. Medlemsstaterne bør dog kunne fastsætte, at ESIS er obligatorisk både inden afgivelsen af et bindende tilbud og sammen med det bindende tilbud, hvis der ikke tidligere er givet et ESIS, der indeholder de samme oplysninger. Selv om ESIS bør persontilpasses og afspejle de præferencer, som forbrugeren har givet udtryk for, bør levering af sådanne individuelle oplysninger ikke indebære en forpligtelse til at yde rådgivning. Kreditaftaler bør kun indgås, hvis forbrugeren har haft tilstrækkelig tid til at sammenligne tilbuddene, vurdere, hvad de indebærer, om nødvendigt indhente råd fra tredjemand og træffe en informeret beslutning om, hvorvidt han vil acceptere et tilbud.

(45) Hvis forbrugeren har en sikret kreditaftale i forbindelse med køb af fast ejendom eller grund, og sikkerhedsstillelsens varighed er længere end kreditaftalens varighed, og hvis forbrugeren kan beslutte at få udbetalt den tilbagebetalte kapital, forudsat at han underskriver en ny kreditaftale, bør forbrugeren inden underskrivelsen af den nye kreditaftale modtage et nyt ESIS med de nye årlige omkostninger i procent, der er baseret på den nye kreditaftales specifikke karakteristika.

(46) Kreditgiveren eller, hvor det er relevant, en kreditformidler eller udpeget repræsentant bør i det mindste når der ikke er fortrydelsesret, på tidspunktet for afgivelse af et tilbud, der er bindende for kreditgiver, give forbrugeren en kopi af udkastet til kreditaftalen. I andre tilfælde bør forbrugeren i det mindste modtage en kopi af udkastet til kreditaftalen på det tidspunkt, hvor der afgives et bindende tilbud.

(47) For at sikre størst mulig transparens og forhindre misbrug som følge af interessekonflikter, når forbrugerne anvender kreditformidlers tjenesteydelser, bør kreditformidlere være underlagt visse oplysningsforpligtelser, inden de leverer deres tjenesteydelser. Sådanne oplysninger bør bl.a. omfatte deres identitet og forbindelse til kreditgivere, f.eks. om de overvejer at anvende produkter fra mange forskellige kreditgivere eller kun fra et mere begrænset antal kreditgivere. Hvis kreditgiver eller tredjemænd skal betale provision eller andre incitamentter til kreditformidleren i forbindelse med en kreditaftale, bør dette oplyses til forbrugerne inden udøvelsen af kreditformidlingsaktiviteterne, og i denne fase bør forbrugerne oplyses enten om sådanne betalingers størrelse, hvis dette vides, eller om det forhold, at beløbet vil blive oplyst i ESIS i en senere fase forud for aftaleindgåelsen, og om, at forbrugerne i denne fase har ret til at modtage oplysninger om sådanne betalingers størrelse. Forbrugerne bør også underrettes om eventuelle gebyrer, som de skal betale til kreditformidlere for deres tjenesteydelser. Uden at dette berører konkurrenceretten, bør medlemsstaterne frit kunne indføre eller beholde bestemmelser, der forbyder, at forbrugerne betaler gebyrer til nogle eller alle kategorier af kreditformidlere.

(48) En forbruger har muligvis behov for yderligere bistand for at kunne afgøre, hvilken kreditaftale blandt de foreslåede produkter der er mest hensigtsmæssig i forhold til den pågældendes behov og finansielle situation. Kreditgivere og, hvor det er relevant, kreditformidlere bør yde denne bistand i forbindelse med de kreditprodukter, som de tilbyder forbrugeren, ved at redegøre for de relevante oplysninger, herunder navnlig de vigtigste karakteristika ved de foreslåede produkter, for forbrugeren med udgangspunkt

i den pågældendes personlige forhold, så forbrugeren kan forstå de virkninger, som produkterne kan få for hans økonomiske situation. Kreditgivere og i givet fald kreditformidlere bør tilpasse den måde, som sådanne redegørelser gives på, til de omstændigheder, hvorunder kreditten tilbydes, og forbrugers behov for bistand under hensyntagen til forbrugers viden om og erfaring med kredit og arten af de enkelte kreditprodukter. Sådanne redegørelser bør ikke i sig selv udgøre en personlig anbefaling.

(49) For at fremme et velfungerende indre marked med et højt forbrugerbeskyttelsesniveau i hele Unionen er det nødvendigt på ensartet vis at sikre, at oplysningerne om de årlige omkostninger i procent er sammenlignelige i hele Unionen.

(50) De samlede omkostninger ved forbrugerkreditten bør omfatte alle de omkostninger, som forbrugeren skal betale i forbindelse med kreditaftalen, og som kreditgiver har kendskab til. Omkostningerne bør derfor omfatte renter, provisioner, afgifter, gebyrer til kreditformidlere, omkostningerne ved ejendoms-vurdering med henblik på et lån med pant i fast ejendom og andre gebyrer, bortset fra notarialgebyrer, der er nødvendige for at kunne opnå kreditten, f.eks. livsforsikring, eller for at kunne få den på de oplyste betingelser, f.eks. brandforsikring. Bestemmelserne i dette direktiv vedrørende accessoriske produkter og tjenesteydelser (f.eks. bestemmelserne vedrørende omkostningerne i forbindelse med oprettelse og forvaltning af en bankkonto) bør ikke berøre direktiv 2005/29/EF og Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler¹²⁾. De samlede omkostninger ved forbrugerkreditten bør ikke omfatte de omkostninger, som forbrugeren betaler ved køb af fast ejendom eller grund, såsom tilknyttede afgifter og notaromkostninger eller tinglysningsomkostninger. Kreditgivers faktiske kendskab til omkostningerne bør vurderes objektivt under hensyntagen til kravene til erhvervsmæssig diligenspligt. I denne forbindelse bør kreditgiver antages at have kendskab til omkostningerne i forbindelse med accessoriske tjenesteydelser, som han selv tilbyder forbrugeren, eller som han tilbyder forbrugeren på vegne af tredjemand, medmindre prisen afhænger af forbrugers specifikke karakteristika eller situation.

(51) Hvis der anvendes skønsmæssige oplysninger, bør forbrugeren underrettes herom, og om at oplysningerne forventes at være repræsentative for den påtænkte type aftale eller praksis. Formålet med de supplerende antagelser med henblik på beregning af de årlige omkostninger i procent er at sikre, at de årlige omkostninger i procent beregnes på en ensartet måde og er sammenlignelige. Supplerende antagelser er nødvendige i forbindelse med specifikke typer kreditaftaler, f.eks. hvis kredittens beløb, varighed eller omkostninger er usikre eller varierer, afhængigt af hvordan aftalen gennemføres. Hvis bestemmelserne ikke i sig selv er tilstrækkelige til at beregne de årlige omkostninger i procent, bør kreditgiveren anvende de supplerende antagelser, der er fastsat i bilag I. Da beregningen af de årlige omkostninger i procent imidlertid afhænger af den enkelte kreditaftales vilkår, bør kun de antagelser, der er nødvendige og relevante for en given kredit, anvendes.

(52) For at sikre en høj grad af sammenlignelighed mellem tilbud fra forskellige kreditgivere med hensyn til de årlige omkostninger i procent bør tidsintervallet mellem de tidspunkter, der anvendes ved beregningen, ikke udtrykkes i dage, hvis de kan udtrykkes som et helt antal år, måneder eller uger. Det er i den forbindelse underforstået, at disse intervaller, hvis der anvendes bestemte tidsintervaller i formlen til beregning af de årlige omkostninger i procent, også bør anvendes ved fastlæggelse af rentesatser og andre omkostninger, der anvendes i formlen. Som følge heraf bør kreditgiver anvende den metode til måling af tidsintervaller, der er beskrevet i bilag I, for at få de korrekte tal med henblik på betaling af omkostninger. Dette gælder imidlertid kun med henblik på beregning af de årlige omkostninger i procent og har ingen indvirkning på de beløb, som kreditgiver faktisk opkræver i henhold til kreditaftalen. Hvis disse tal er forskellige, kan det være nødvendigt at forklare forbrugeren dem for at undgå at vildlede forbrugeren. Dette indebærer også, at de årlige omkostninger i procent i mangel af ikke-rentebærende omkostninger og under forudsætning af en identisk beregningsmetode vil være lig med kredittens effektive debitorrente.

(53) Da de årlige omkostninger i procent i markedsføringsfasen kun kan angives ved et eksempel, bør eksemplet være repræsentativt. Det bør derfor f.eks. afspejle den gennemsnitlige løbetid og det samlede kreditbeløb, der bevilges i forbindelse med den påtænkte type kreditaftale. Når det repræsentative eksempel opstilles, bør der tages hensyn til, hvor udbredte visse typer kreditaftaler er på et specifikt marked. Det kan være hensigtsmæssigt for hver kreditgiver at basere det repræsentative eksempel på et kreditbeløb, der er repræsentativt for den pågældende kreditgivers produktudvalg og forventede kundegrundlag, da disse kan variere betydeligt kreditgivere imellem. For så vidt angår de årlige omkostninger i procent, der anføres i ESIS, bør der så vidt muligt tages hensyn til de præferencer og oplysninger, som forbrugeren angiver, og kreditgiver eller kreditformidler bør præcisere, om oplysningerne er illustrative eller afspejler de angivne præferencer og oplysninger. De repræsentative eksempler bør under alle omstændigheder ikke være i modstrid med kravene i direktiv 2005/29/EF. Det er vigtigt, at det i ESIS gøres klart for forbrugeren, hvis det er relevant, at de årlige omkostninger i procent bygger på antagelser og kan ændre sig, således at forbrugerne kan tage hensyn til dette, når de sammenligner produkter. Det er vigtigt, at de årlige omkostninger i procent tager hensyn til alle de udnyttede kreditmuligheder i kreditaftalen, hvad enten de er udbetalt direkte til forbrugeren eller til en tredjemand på forbrugers vegne.

(54) For at sikre overensstemmelse i beregningen af de årlige omkostninger i procent for forskellige typer kredit bør de antagelser, der anvendes til beregning af samme typer kreditaftaler, generelt være ensartede. I denne forbindelse bør antagelserne i Kommissionens direktiv 2011/90/EU af 14. november 2011 om ændring af del II i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF for så vidt angår supplerende antagelser til brug ved beregningen af de årlige omkostninger i procent¹³⁾, som ændrer antagelserne til brug ved beregningen af de årlige omkostninger i procent, medtages. Selv om alle antagelserne ikke nødvendigvis finder anvendelse på de kreditaftaler, der findes i dag, er der stor produktinnovation i denne sektor, så det er nødvendigt at have fastlagt antagelserne. Med henblik på beregningen af de årlige omkostninger i procent bør fastlæggelsen af den mulighed for at udnytte kreditmuligheden, der oftest benyttes, baseres på berettigede forventninger til den mulighed for at udnytte kreditmuligheden, der oftest benyttes af forbrugerne i forbindelse med den type produkt, der tilbydes af den pågældende kreditgiver. For så vidt angår eksisterende produkter bør forventningen baseres på de seneste 12 måneder.

(55) Det er af afgørende betydning, at forbrugers evne og tilbøjelighed til at tilbagebetale kreditten vurderes og kontrolleres, inden der indgås en kreditaftale. Denne vurdering af kreditværdigheden bør tage hensyn til alle nødvendige og relevante faktorer, som kan påvirke forbrugers evne til at tilbagebetale kreditten i dens løbetid. Forbrugers evne til at betale renter og afdrag på og helt at tilbagebetale kreditten bør navnlig omfatte en vurdering af de fremtidige betalinger eller betalingsforøgelser, der er nødvendige på grund af negativ amortisering eller udskudte betalinger på hovedstolen eller af renter, og bør vurderes på baggrund af andre faste udgifter, gæld og andre finansielle forpligtelser samt indtægt, opsparing og aktiver. Der bør tages rimeligt hensyn til fremtidige begivenheder i den foreslåede kreditaftales løbetid, såsom en mindskelse af indtægten, hvis kreditperioden varer indtil efter pensioneringen, eller, hvis det er relevant, en forøgelse af debitorrenten eller en negativ ændring af valutakursen. Selv om værdien af den faste ejendom er et vigtigt element ved fastlæggelsen af det kreditbeløb, der kan bevilges til en forbruger i henhold til en sikret kreditaftale, bør vurderingen af kreditværdigheden fokusere på forbrugers evne til at opfylde sine forpligtelser i henhold til kreditaftalen. Som følge heraf bør den mulighed, at værdien af den faste ejendom overstiger kreditbeløbet eller kan stige i fremtiden, generelt ikke være en tilstrækkelig betingelse for at yde den pågældende kredit. Hvis formålet med en kreditaftale er at opføre fast ejendom eller renovere en eksisterende fast ejendom, bør kreditgiver dog kunne tage hensyn til denne mulighed. Medlemsstaterne bør kunne give yderligere vejledning om disse eller yderligere kriterier og om metoder til at vurdere en forbrugers kreditværdighed, f.eks. ved at fastsætte grænser for belåningsprocenten eller for forholdet mellem lån og indkomst, og bør opfordres til at gennemføre Rådet for Finansiell Stabilitets principper for god praksis vedrørende optagelse af lån med pant i fast ejendom.

(56) Det kan være nødvendigt at fastsætte særlige bestemmelser om de forskellige elementer, der kan tages i betragtning i vurderingen af kreditværdigheden i forbindelse med visse former for kreditaftaler. I forbindelse med kreditaftaler der vedrører en fast ejendom, hvori det udtrykkeligt angives, at den faste ejendom ikke må anvendes som hus, lejlighed eller et andet bopælssted af forbrugeren eller et af forbrugerens familiemedlemmer (aftaler om køb med henblik på udlejning), bør medlemsstaterne f.eks. kunne beslutte at præcisere, at der ved vurderingen af forbrugeren evne til at tilbagebetale kreditten tages hensyn til fremtidige lejeindtægter. I de medlemsstater, hvor de nationale bestemmelser ikke indeholder en sådan præcisering, kan kreditgivere beslutte at medtage en forsigtig vurdering af de fremtidige lejeindtægter. Vurderingen af kreditværdighed bør ikke indebære overførsel af ansvar til kreditgiveren for forbrugeren eventuelle senere manglende opfyldelse af sine forpligtelser i henhold til kreditaftalen.

(57) Kreditgivers beslutning om at yde kreditten eller ej bør være i overensstemmelse med resultatet af kreditværdighedsvurderingen. Kreditgivers mulighed for at overføre en del af kreditrisikoen til tredjemand bør f.eks. ikke føre til, at han ignorerer kreditværdighedsvurderingens konklusioner og tilbyder en kreditaftale til en forbruger, som sandsynligvis ikke vil være i stand til at tilbagebetale kreditten. Medlemsstaterne bør kunne gennemføre dette princip ved at kræve, at de kompetente myndigheder træffer relevante foranstaltninger som led i tilsynsaktiviteterne og overvåger overholdelsen af kreditgivers procedurer for vurdering af kreditværdighed. En positiv kreditværdighedsvurdering bør dog ikke udgøre en forpligtelse for kreditgiveren til at yde kredit.

(58) I overensstemmelse med anbefalingerne fra Rådet for Finansiell Stabilitet bør kreditværdighedsvurderingen bygge på oplysninger om forbrugeren finansielle og økonomiske situation, herunder indtægt og udgifter. Disse oplysninger kan indhentes fra forskellige kilder, herunder forbrugeren, og kreditgiveren bør på passende vis kontrollere oplysningerne, inden kreditten ydes. Forbrugeren bør i denne forbindelse give oplysningerne for at lette kreditværdighedsvurderingen, eftersom undladelse af at gøre dette sandsynligvis vil medføre afslag på den kredit, som forbrugeren ønsker, medmindre oplysningerne kan indhentes fra en anden kilde. Med forbehold af den private aftaleret bør medlemsstaterne sikre, at kreditgivere ikke kan bringe en kreditaftale til ophør, fordi de efter underskrivelsen af den blev klar over, at kreditværdighedsvurderingen blev foretaget på et ukorrekt grundlag som følge af ufuldstændige oplysninger på vurderingstidspunktet. Dette bør imidlertid ikke berøre medlemsstaternes mulighed for at give kreditgivere tilladelse til at bringe en kreditaftale til ophør, hvis det kan påvises, at forbrugeren bevidst gav unøjagtige eller forkerte oplysninger på tidspunktet for kreditværdighedsvurderingen eller forsætligt ikke gav oplysninger, som ville have ført til en negativ kreditværdighedsvurdering, eller hvis der findes andre gyldige grunde, der er forenelige med EU-retten. Selv om det ikke vil være hensigtsmæssigt at pålægge forbrugeren sanktioner for ikke at være i stand til at give visse oplysninger eller vurderinger eller for at beslutte at afbryde en ansøgningsproces med henblik på at få en kredit, bør medlemsstaterne kunne fastsætte sanktioner, hvis en forbruger bevidst giver ufuldstændige eller ukorrekte oplysninger for at opnå en positiv kreditværdighedsvurdering, navnlig hvis fuldstændige og korrekte oplysninger ville have ført til en negativ kreditværdighedsvurdering, og forbrugeren efterfølgende ikke kan opfylde aftalevilkårene.

(59) Anvendelse af en kreditdatabase er et nyttigt element i forbindelse med vurdering af kreditværdighed. Nogle medlemsstater kræver, at kreditgivere vurderer forbrugeren kreditværdighed på grundlag af en søgning i den relevante database. Kreditgivere bør kunne søge i kreditdatabase i kredittens løbetid for udelukkende at kunne påvise og vurdere sandsynligheden for misligholdelse. En sådan anvendelse af kreditdatabase bør være omfattet af passende sikkerhedsforanstaltninger for at sikre, at den anvendes til tidlig påvisning og styring af kreditrisikoen i forbrugeren interesse og ikke med henblik på oplysninger til forretningsmæssige forhandlinger. I henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger¹⁴⁾ bør forbrugere underrettes af kreditgivere om søgning i

kreditdatabasen, inden den foretages, og bør have ret til at få adgang til oplysninger om dem i en sådan kreditdatabase for i givet fald at foretage berigtigelse af, slette eller blokere personoplysninger om dem, såfremt disse er unøjagtige eller er blevet behandlet ulovligt.

(60) For at hindre konkurrenceforvridning blandt kreditgivere bør det sikres, at alle kreditgivere, herunder kreditinstitutter eller ikkekreditinstitutter, som tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse, har adgang til alle offentlige og private kreditdatabaser om forbrugere på ikkediskriminerende vilkår. Sådanne vilkår bør derfor ikke omfatte et krav til kreditgivere om etablering som kreditinstitut. Adgangsbetingelser, f.eks. gebyr for at få adgang til databasen eller krav om, at oplysninger til databasen skal tilvejebringes på grundlag af gensidighed, bør fortsat finde anvendelse. Det bør stå medlemsstaterne frit for at fastsætte, om kreditformidlere inden for deres område kan få adgang til sådanne databaser.

(61) Hvis et afslag på en kreditanmodning bygger på oplysninger fundet ved en søgning i en database eller på mangel på data heri, bør kreditgiver underrette forbrugeren herom, give oplysninger om navnet på den pågældende database og enhver anden oplysning, som kræves i direktiv 95/46/EF, således at forbrugeren kan udøve sin ret til adgang og, når det er berettiget, foretage berigtigelse af, slette eller blokere de deri behandlede personoplysninger om sig selv. Hvis et afslag på en kreditanmodning skyldes en negativ vurdering af kreditværdigheden, bør kreditgiver uden unødigt forsinkelse underrette forbrugeren om afslaget. Medlemsstaterne bør frit kunne beslutte, om de vil kræve, at kreditgivere skal give yderligere forklaringer på årsagerne til afslaget. Kreditgiver bør imidlertid ikke være forpligtet til at give sådanne oplysninger, hvis det er forbudt i henhold til anden EU-ret, f.eks. bestemmelser om hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme. Sådanne oplysninger bør ikke gives, hvis det strider mod den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed, f.eks. forebyggelse, efterforskning, afsløring eller retsforfølgelse af straffelovsovertrædelser.

(62) Dette direktiv vedrører anvendelse af personoplysninger i forbindelse med vurdering af en forbrugers kreditværdighed. For at sikre beskyttelse af personoplysninger bør direktiv 95/46/EF finde anvendelse på databehandling, der foretages i forbindelse med sådanne vurderinger.

(63) Ydelse af rådgivning i form af en individuel anbefaling er en særskilt aktivitet, der kan, men ikke skal, kombineres med andre aspekter af ydelse eller formidling af kredit. For at forbrugerne kan forstå arten af de tjenester, som ydes, bør de derfor underrettes om, hvorvidt der ydes eller kan ydes rådgivningstjenester, og hvornår der ikke ydes rådgivningstjenester, og hvad disse omfatter. På grund af den betydning, som forbrugerne tillægger anvendelsen af betegnelserne »rådgivning« og »rådgiver«, bør medlemsstaterne kunne forbyde anvendelse af disse eller lignende betegnelser, når der ydes rådgivningstjenester til forbrugerne. Det bør sikres, at medlemsstaterne træffer sikkerhedsforanstaltninger, når rådgivning beskrives som uafhængig, til sikring af, at de pågældende produkter og aflønningsordninger svarer til forbrugernes forventninger til en sådan rådgivning.

(64) Leverandører af rådgivningstjenester bør overholde visse standarder for at sikre, at forbrugeren præsenteres for produkter, der passer til hans behov og forhold. Rådgivningstjenester bør baseres på en rimelig og tilstrækkeligt vidtgående analyse af de tilbudte produkter, hvis rådgivningstjenesterne ydes af kreditgivere og bundne kreditformidlere, eller af de produkter, der findes på markedet, hvis rådgivningstjenesterne ydes af kreditformidlere, der ikke er bundet. De, der yder rådgivningstjenester, bør kunne specialisere sig i visse nicheprodukter, såsom mellemfinansiering, forudsat at de overvejer en række produkter inden for denne bestemte niche, og at det gøres klart for forbrugeren, at de er specialiseret i disse nicheprodukter. Under alle omstændigheder bør kreditgivere og kreditformidlere oplyse forbrugeren om, hvorvidt de kun rådgiver om deres egne produkter eller om et bredt udvalg af produkter på markedet, for at sikre, at forbrugeren forstår grundlaget for en anbefaling.

(65) Rådgivningstjenester bør bygge på en passende forståelse af forbrugers finansielle situation, præferencer og målsætninger på grundlag af de fornødne ajourførte oplysninger og rimelige antagelser om risici i forbindelse med forbrugers forhold i kreditaftalens løbetid. Medlemsstaterne bør kunne præcisere, hvordan et givet produkts egnethed skal vurderes i forbindelse med ydelse af rådgivningstjenester.

(66) En forbrugers evne til at tilbagebetale en kredit, inden kreditaftalen udløber, kan spille en vigtig rolle for at fremme konkurrencen på det indre marked og EU-borgernes frie bevægelighed samt for at bidrage til at tilvejebringe den fleksibilitet i kreditaftalers løbetid, der er nødvendig for at fremme finansiell stabilitet i overensstemmelse med anbefalingerne fra Rådet for Finansiell Stabilitet. Der findes imidlertid væsentlige forskelle mellem de nationale principper og betingelser, i henhold til hvilke forbrugerne har evne til at tilbagebetale deres kredit, og de betingelser, på hvilke en sådan indfrielse før tiden kan finde sted. På trods af forskelligartetheden i mekanismerne bag realkreditfinansiering og det eksisterende produktudvalg er det væsentligt på EU-plan at have visse standarder for førtidig indfrielse af kredit for at sikre, at forbrugerne har mulighed for at frigøre sig for deres forpligtelser inden den aftalte dato i kreditaftalen og mulighed for at sammenligne tilbud med henblik på at finde de bedste produkter i forhold til deres behov. Medlemsstaterne bør derfor enten gennem lovgivning eller på anden måde, såsom aftalebetingelser, sikre, at forbrugerne har ret til førtidig indfrielse. Medlemsstaterne bør imidlertid kunne definere betingelserne for udøvelse af en sådan ret. Disse betingelser kan omfatte tidsbegrænsninger på udøvelsen af rettigheden, forskellig behandling, afhængigt af hvilken type debitorrente der er tale om, eller restriktioner med hensyn til de forhold, under hvilke denne rettighed kan udøves. Hvis førtidig indfrielse sker i en periode, for hvilken der er aftalt fast forrentning, kan udøvelsen af denne ret gøres betinget af, at der foreligger en legitim interesse hos forbrugeren som fastsat af medlemsstaten. En sådan legitim interesse kan f.eks. opstå i tilfælde af skilsmisse eller arbejdsløshed. De betingelser, som medlemsstaterne fastsætter, bør kunne omfatte, at kreditgiver har ret til en rimelig og objektivt begrundet kompensation for eventuelle omkostninger, som er direkte forbundet med førtidig indfrielse af kreditten. I tilfælde, hvor medlemsstaterne fastsætter, at kreditgiver har ret til kompensation, bør en sådan kompensation være en rimelig og objektivt begrundet kompensation for eventuelle omkostninger, som er direkte forbundet med førtidig indfrielse af kreditten, i overensstemmelse med de nationale regler om kompensation. Kompensationen bør ikke overstige kreditgivers økonomiske tab.

(67) Det er vigtigt at sikre, at der er tilstrækkelig gennemsigtighed til at gøre det klart for forbrugerne, hvilken form for forpligtelser der indgås med henblik på at opretholde den finansielle stabilitet, og hvor der i kreditaftalens løbetid er fleksibilitet. Forbrugerne bør modtage oplysninger om debitorrenten i aftaleforholdets løbetid og forud for aftaleindgåelsen. Medlemsstaterne bør kunne opretholde eller indføre begrænsninger med hensyn til eller forbud mod kreditgivers ensidige ændringer af debitorrenten. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, at forbrugeren har ret til at modtage en ajourført amortiseringstabel, hvis debitorrenten ændres.

(68) Selv om kreditformidlere spiller en central rolle med hensyn til distribution af kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse i Unionen, er der fortsat væsentlige forskelle mellem de nationale bestemmelser om udøvelse af virksomhed som kreditformidler og om tilsyn med kreditformidlere, som skaber hindringer for etablering og udøvelse af virksomhed som kreditformidler på det indre marked. Kreditformidlernes manglende mulighed for frit at udøve virksomhed i Unionen hindrer det indre marked for kreditaftaler vedrørende fast ejendom til beboelse i at fungere ordentligt. Under hensyntagen til de forskellige aktører, der er involveret i kreditformidling, er det væsentligt med visse standarder på EU-plan for at sikre en høj grad af professionalisme og service.

(69) Før kreditformidlere kan udøve deres aktiviteter, bør de være underlagt en adgangsproces ved den kompetente myndighed i deres hjemland, og underlægges løbende tilsyn for at sikre, at de opfylder strenge faglige krav i det mindste til kompetence, godt omdømme og erhvervsansvarsforsikring. Sådanne

krav bør som minimum finde anvendelse på kreditinstitutplan. Medlemsstaterne kan imidlertid præcisere, om sådanne krav om adgang gælder for kreditformidlerens enkelte arbejdstagere. Hjemlandet kan fastsætte yderligere krav, f.eks. at kreditformidlerens aktionærer har et godt omdømme, eller at en bunden kreditformidler kun kan være bundet til én kreditgiver, hvis disse krav er forholdsmæssige og forenelige med den øvrige EU-ret. Der bør optages relevante oplysninger om kreditformidlere, der er givet adgang, i et offentligt register. Bundne kreditformidlere, som udelukkende samarbejder med én kreditgiver under dennes fulde og ubetingede ansvar, bør have mulighed for at gives adgang af den kompetente myndighed under ledelse af den kreditgiver, på hvis vegne de handler. Medlemsstaterne bør have ret til at bevare eller indføre begrænsninger med hensyn til visse kreditformidlers retlige form, således at de udelukkende må handle som juridiske personer eller som fysiske personer. Medlemsstaterne bør frit kunne beslutte, om alle kreditformidlere optages i ét register, eller om der kræves forskellige registre, afhængigt af om kreditformidleren er bundet eller fungerer som uafhængig kreditformidler. Desuden bør medlemsstaterne frit kunne bevare eller indføre begrænsninger med hensyn til muligheden for, at kreditformidlere, der er bundet til en eller flere kreditgivere, kan opkræve gebyrer af forbrugerne.

(70) I nogle medlemsstater kan kreditformidlere beslutte at anvende udpegede repræsentanter til at udøve aktiviteter på deres vegne. Medlemsstaterne bør have mulighed for at anvende den specifikke ordning for udpegede repræsentanter i dette direktiv. Medlemsstaterne bør dog frit kunne beslutte ikke at indføre en sådan ordning eller at tillade, at andre enheder spiller en rolle, der er sammenlignelig med udpegede repræsentanters rolle, forudsat at disse enheder er omfattet af den samme ordning som kreditformidlerne. Reglerne for udpegede repræsentanter i dette direktiv forpligter ikke medlemsstaterne til at tillade, at udpegede repræsentanter udøver virksomhed på deres område, medmindre sådanne udpegede repræsentanter anses for kreditformidlere i henhold til dette direktiv.

(71) For at sikre, at de kompetente myndigheder fører effektivt tilsyn med kreditformidlere, bør en kreditformidler, der er en juridisk person, gives adgang i den medlemsstat, hvor den har sit vedtægtsmæssige hjemsted. En kreditformidler, der ikke er en juridisk person, bør gives adgang i den medlemsstat, hvor dens hovedkontor ligger. Desuden bør medlemsstaterne kræve, at en kreditformidlers hovedkontor altid ligger i den medlemsstat, som er kreditformidlerens hjemland, og hvor den faktisk udøver virksomhed.

(72) Kravene for at give adgang bør give kreditformidlere ret til at udøve virksomhed i andre medlemsstater i overensstemmelse med principperne om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser, forudsat at der har fundet behørig underretning sted mellem de kompetente myndigheder. Selv i tilfælde, hvor medlemsstaterne beslutter at give alle ansatte hos kreditformidleren adgang, bør meddelelsen om hensigten om at levere tjenesteydelser tage udgangspunkt i kreditformidleren frem for den enkelte arbejdstager. Selv om dette direktiv udstikker de rammer, inden for hvilke alle kreditformidlere, der er givet adgang, herunder de kreditformidlere, der er bundet til kun én kreditgiver, kan udøve virksomhed i hele Unionen, udstikker dette direktiv ikke sådanne rammer for udpegede repræsentanter. I sådanne tilfælde skal de udpegede repræsentanter, der ønsker at udøve virksomhed i en anden medlemsstat, opfylde kravene for at give kreditformidlere adgang i dette direktiv.

(73) I nogle medlemsstater kan kreditformidlere udøve deres aktiviteter i forbindelse med kreditaftaler, der tilbydes af ikkekreditinstitutter og kreditinstitutter. Kreditformidlere, der er givet adgang, bør i princippet kunne udøve virksomhed i hele Unionen. Adgang, der er givet af de kompetente myndigheder i hjemlandet, bør dog ikke tillade, at kreditformidlere yder deres tjenester i forbindelse med kreditaftaler, der tilbydes af ikkekreditinstitutter til en forbruger i en medlemsstat, hvor sådanne ikkekreditinstitutter ikke må udøve virksomhed.

(74) Medlemsstaterne bør have mulighed for at fastsætte, at personer, der som led i deres erhvervsmæssige virksomhed kun lejlighedsvis udøver kreditformidlingsaktiviteter, f.eks. advokater eller notarer, ikke

er omfattet af adgangsproceduren i dette direktiv, forudsat at en sådan erhvervmæssig virksomhed er omfattet af lovbestemmelser, der ikke udelukker, at der lejlighedsvis udøves kreditformidlingsaktiviteter. En sådan undtagelse fra adgangsproceduren i dette direktiv bør dog føre til, at sådanne personer ikke kan drage fordel af pasordningen i dette direktiv. Personer, der som led i deres erhvervmæssige virksomhed blot lejlighedsvis præsenterer en forbruger for en kreditgiver eller en kreditformidler eller henviser forbrugeren til en sådan, f.eks. ved at meddele forbrugeren, at der findes en bestemt kreditgiver eller kreditformidler eller en type produkt hos den pågældende kreditgiver eller kreditformidler, men ikke reklamerer yderligere for eller deltager i forelæggelsen af afgivelsen af tilbud om det forberedende arbejde i forbindelse med eller indgåelsen af kreditaftalen, bør ikke anses for kreditformidlere i henhold til dette direktiv. Låntagere, der blot overfører en kreditaftale til en forbruger ved subrogation uden at udøve andre kreditformidlingsaktiviteter, bør heller ikke anses for kreditformidlere i henhold til dette direktiv.

(75) For at sikre lige betingelser for kreditgivere og fremme finansiell stabilitet og i forventning om yderligere harmonisering bør medlemsstaterne sikre, at der findes hensigtsmæssige foranstaltninger til at give adgang for og føre tilsyn med ikkekreditinstitutter, som tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet bør dette direktiv ikke fastlægge detaljerede betingelser for at give adgang for og føre tilsyn med kreditgivere, som tilbyder kreditaftaler, og som ikke er kreditinstitutter, jf. definitionen i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber¹⁵). Antallet af sådanne institutter, som er aktive i Unionen i øjeblikket, er begrænset, især siden finanskrisen, og det samme gælder deres markedsandel og antallet af medlemsstater, hvor de er aktive. Af samme grund bør der ikke fastsættes bestemmelser om indførelse af en pasordning for sådanne institutter.

(76) Medlemsstaterne bør fastsætte regler om sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der vedtages i medfør af dette direktiv, og sikre, at de gennemføres. Valget af sanktioner er fortsat op til medlemsstaterne, men de fastsatte sanktioner bør være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

(77) Forbrugerne bør have adgang til udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer i forbindelse med tvister, der måtte opstå på grundlag af de rettigheder og forpligtelser, som er fastlagt i dette direktiv, mellem kreditgivere og forbrugere såvel som mellem kreditformidlere og forbrugere. Medlemsstaterne bør sørge for, at deltagelse i sådanne alternative tvistbilæggelsesprocedurer ikke er frivillig for kreditgivere og kreditformidlere. For at sikre, at alternative tvistbilæggelsesprocedurer fungerer tilfredsstillende i tilfælde af tværnational aktivitet, bør medlemsstaterne kræve og tilskynde til, at organer med ansvar for udenretslig klage- og tvistbilæggelse samarbejder. I denne forbindelse bør medlemsstaternes udenretslige klage- og tvistbilæggelsesorganer tilskyndes til at deltage i Fin-Net, der er et finansielt tvistbilæggelsesnetværk af nationale udenretslige ordninger, som er ansvarlige for at bilægge tvister mellem forbrugere og udbydere af finansielle tjenester.

(78) For at sikre konsekvent harmonisering og for at tage højde for udviklingen på markederne for kreditaftaler eller udviklingen inden for kreditprodukter eller i de økonomiske forhold og for yderligere at præcisere visse krav i dette direktiv bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår ændring af standardformuleringen eller instruktionerne vedrørende udfyldning af ESIS og ændring af bemærkningerne eller ajourføring af antagelserne, der anvendes i forbindelse med beregningen af de årlige omkostninger i procent. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

(79) For at lette kreditformidlers mulighed for at levere deres tjenesteydelser på tværs af grænserne og af hensyn til samarbejde, informationsudveksling og tvistbilæggelse mellem de kompetente myndigheder bør de kompetente myndigheder med ansvar for at give kreditformidlere adgang være de myndigheder, der handler under den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA)), jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed)¹⁶), eller andre nationale myndigheder, forudsat at de samarbejder med de myndigheder, der handler under EBA med henblik på at varetage deres opgaver i henhold til dette direktiv.

(80) Medlemsstaterne bør udpege de kompetente myndigheder, som har til opgave at sikre håndhævelsen af dette direktiv, og sørge for, at de har de nødvendige undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser samt tilstrækkelige ressourcer til at kunne varetage deres opgaver. De kompetente myndigheder kan for så vidt angår visse aspekter af dette direktiv indbringe en sag for en domstol, der er kompetent til at træffe en retsafgørelse, herunder i givet fald ved appel. Dette kan gøre det muligt for medlemsstaterne at overlade håndhævelsen af disse bestemmelser til ovennævnte organer og domstolene, navnlig hvis bestemmelserne i dette direktiv er gennemført i civilretten. Medlemsstaterne bør kunne udpege forskellige kompetente myndigheder til at håndhæve direktivets vidtrækkende forpligtelser. I forbindelse med nogle bestemmelser kan medlemsstaterne f.eks. udpege de kompetente myndigheder, der er ansvarlige for håndhævelse af forbrugerbeskyttelse, hvorimod de i forbindelse med andre bestemmelser kan beslutte at udpege tilsynsførende. Muligheden for at udpege forskellige kompetente myndigheder bør ikke berøre forpligtelsen til løbende tilsyn og samarbejde mellem de kompetente myndigheder som fastsat i dette direktiv.

(81) Det er nødvendigt at undersøge, om dette direktiv fungerer efter hensigten, og om det lykkes at etablere et indre marked med en høj grad af forbrugerbeskyttelse på området for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Revisionen bør bl.a. omfatte en vurdering af overholdelsen og virkningen af dette direktiv, en vurdering af, om direktivets anvendelsesområde fortsat er hensigtsmæssigt, en analyse af ikkekreditinstitutters levering af kreditaftaler, en vurdering af behovet for yderligere foranstaltninger, herunder en pasordning for ikkekreditinstitutter og en undersøgelse af nødvendigheden af at indføre yderligere rettigheder og forpligtelser i fasen efter indgåelse af en kreditaftale.

(82) En indsats fra medlemsstaternes side alene vil sandsynligvis medføre forskellige sæt regler, hvilket kan underminere eller skabe nye hindringer for det indre markeds funktion. Målet for dette direktiv, nemlig oprettelsen af et effektivt og konkurrencedygtigt indre marked for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse med en høj grad af forbrugerbeskyttelse kan ikke i tilstrækkelig grad kan nås af medlemsstaterne og kan derfor mere effektivt nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(83) Medlemsstaterne kan beslutte at gennemføre visse aspekter, der er omfattet af dette direktiv, i den nationale lovgivning ved forsigtighedsbestemmelser, f.eks. vurderingen af forbrugerens kreditværdighed, hvorimod andre gennemføres i lovgivningen om svig samt i civil- og strafferetten, f.eks. forpligtelserne for den ansvarlige låntager.

(84) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter¹⁷) har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor der er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.

(85) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse afgav den 25. juli 2011 udtalelse¹⁸⁾ på grundlag af artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger¹⁹⁾ —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL 1

FORMÅL, ANVENDELSESOMRÅDE, DEFINITIONER OG KOMPETENTE MYNDIGHEDER

Artikel 1

Formål

Dette direktiv fastlægger en fælles ramme for visse aspekter af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om aftaler om forbrugerkredit sikret ved pant eller på anden vis i forbindelse med fast ejendom til beboelse, herunder en forpligtelse til at foretage en vurdering af kreditværdigheden inden ydelsen af kreditten som grundlag for udviklingen af effektive standarder for kreditgivning i forbindelse med fast ejendom til beboelse i medlemsstaterne, og for visse forsigtigheds- og tilsynskrav, herunder vedrørende etablering som og tilsyn med kreditformidlere, udpegede repræsentanter og ikkekreditinstitutter.

Artikel 2

Harmoniseringsniveau

1. Dette direktiv er ikke til hinder for, at medlemsstaterne opretholder eller indfører strengere bestemmelser for at beskytte forbrugerne, forudsat at sådanne bestemmelser er i overensstemmelse med deres forpligtelser i henhold til EU-retten.
2. Uanset stk. 1 opretholder eller indfører medlemsstaterne ikke i national ret bestemmelser, der fraviger dem, der er fastsat i artikel 14, stk. 2, og bilag II, del A, med hensyn til standardoplysninger forud for aftaleindgåelsen via et europæisk standardiseret informationsblad (»ESIS«), og artikel 17, stk. 1-5, 7 og 8, samt bilag I med hensyn til en fælles og konsekvent EU-standard for beregning af de årlige omkostninger i procent.

Artikel 3

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på:
 - a) kreditaftaler, som er sikret enten ved pant eller ved en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse, der almindeligvis anvendes i en medlemsstat i forbindelse med fast ejendom til beboelse, eller som er sikret i form af en rettighed, der er knyttet til fast ejendom til beboelse, og
 - b) kreditaftaler, som har til formål at erhverve eller bevare ejendomsretten til grundarealer eller til eksisterende eller projekterede bygninger.
2. Dette direktiv gælder ikke for:
 - a) kreditaftaler med friværdibelåning, hvor kreditgiver:

- i) udbetaler et engangsbeløb, periodiske betalinger eller andre former for kreditudbetaling til gengæld for et beløb, der stammer fra fremtidigt salg af en fast ejendom til beboelse eller en rettighed i forbindelse med fast ejendom til beboelse, og
- ii) ikke kræver tilbagebetaling af kreditten, før en eller flere anførte livsbegivenheder indtræffer for forbrugeren som defineret af medlemsstaterne, medmindre forbrugeren overtræder sine kontraktmæssige forpligtelser, hvilket giver kreditgiver ret til at ophæve kreditaftalen
- b) kreditaftaler, hvor kreditten ydes af en arbejdsgiver til hans ansatte som led i en bibeskæftigelse, og hvor en sådan kreditaftale er rentefri eller med årlige omkostninger i procent, der er lavere end dem på markedet, og som ikke tilbydes offentligheden i almindelighed
- c) kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger end dem, der er direkte forbundet med sikringen af kreditten
- d) kreditaftaler i form af kassekredit, ifølge hvilke kreditten skal betales tilbage inden en måned
- e) kreditaftaler, som er resultatet af et forlig indgået for retten eller et andet ved lov beføjet organ
- f) kreditaftaler, der vedrører omkostningsfri udskudt betaling af en eksisterende gæld, og som ikke falder ind under anvendelsesområdet for stk. 1, litra a).
3. Medlemsstaterne kan træffe afgørelse om ikke at anvende:
- a) artikel 11, artikel 14 og bilag II i forbindelse med de forbrugerkreditaftaler, der er sikret ved pant eller ved en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse, der almindeligvis anvendes i en medlemsstat i forbindelse med fast ejendom til beboelse, eller som er sikret i form af en rettighed, der er knyttet til fast ejendom til beboelse, og hvis formål ikke er at erhverve eller bevare rettigheden til fast ejendom til beboelse, forudsat at medlemsstaterne i forbindelse med sådanne kreditaftaler anvender artikel 4 og 5 i og bilag II og III til direktiv 2008/48/EF.
- b) dette direktiv på kreditaftaler i forbindelse med en fast ejendom, hvis kreditaftalen fastsætter, at den faste ejendom ikke på noget tidspunkt kan anvendes som hus, lejlighed eller et andet bopælssted af forbrugeren eller et af forbrugerens familiemedlemmer, men skal anvendes som hus, lejlighed eller et andet bopælssted på grundlag af en lejeaftale
- c) dette direktiv på kreditaftaler, som vedrører kreditter til en begrænset offentlighed i henhold til en lovbestemmelse med et almennyttigt sigte og rentefrit eller til en lavere debitorrente end den gældende markedsrente eller på andre vilkår, som er mere fordelagtige for forbrugeren end de gældende markedsvilkår, og til en debitorrente, der ikke er højere end den gældende markedsrente
- d) dette direktiv på foreløbige lån
- e) dette direktiv på kreditaftaler, hvor kreditgiver er en organisation, der hører ind under anvendelsesområdet for artikel 2, stk. 5, i direktiv 2008/48/EF.
4. De medlemsstater, som benytter sig af den mulighed, der er omhandlet i stk. 3, litra b), sikrer, at der anvendes en hensigtsmæssig ramme på nationalt plan for denne type kredit.
5. De medlemsstater, som benytter sig af den mulighed, der er omhandlet i stk. 3, litra c) eller e), sikrer, at der anvendes hensigtsmæssige alternative ordninger, som sikrer, at forbrugerne rettidigt får oplysninger om hovedtræk, risici og omkostninger ved sådanne kreditaftaler i fasen forud for aftaleindgåelse, og at markedsføringen af sådanne kreditaftaler er rimelig, entydig og ikke vildledende.

Artikel 4

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »forbruger«: enhver forbruger som defineret i artikel 3, litra a), i direktiv 2008/48/EF

- 2) »kreditgiver«: en fysisk eller juridisk person, der yder eller giver tilsagn om at yde kredit, der falder ind under anvendelsesområdet for artikel 3, som led i udøvelsen af sin erhvervsmæssige virksomhed
- 3) »kreditaftale«: en aftale, i henhold til hvilken en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en forbruger kredit, der falder ind under anvendelsesområdet for artikel 3 i form af udskudt betaling, lån eller anden tilsvarende form for finansiel facilitet
- 4) »accessorisk tjenesteydelse«: en tjenesteydelse, som tilbydes forbrugeren i forbindelse med kreditaftalen
- 5) »kreditformidler«: en fysisk eller juridisk person, der ikke optræder som kreditgiver eller notar og ikke enten direkte eller indirekte blot præsenterer en forbruger for en kreditgiver eller kreditformidler, og som mod et vederlag, der kan antage form af penge eller en anden aftalt form for finansiel modydelse, som led i udøvelsen af sin erhvervsmæssige virksomhed:
- 6) »gruppe«: en gruppe af kreditgivere, som skal konsolideres med henblik på udarbejdelse af konsoliderede regnskaber som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer²⁰⁾
- 7) »bunden kreditformidler«: enhver kreditformidler, der handler på vegne af følgende og på deres fulde og ubetingede ansvar:
- 8) »udpeget repræsentant«: en fysisk eller juridisk person, som udfører de i nr. 5) omhandlede aktiviteter, og som handler på vegne af kun én kreditformidler og på dennes fulde og ubetingede ansvar
- 9) »kreditinstitut«: et kreditinstitut, som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 10) »ikkekreditinstitut«: en kreditgiver, som ikke er et kreditinstitut
- 11) »personale«:
 - a) enhver fysisk person, der arbejder for kreditgiver eller kreditformidler, og som er direkte involveret i de af dette direktiv omfattede aktiviteter eller har kontakt til forbrugerne i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aktiviteter
 - b) enhver fysisk person, der arbejder for en udpeget repræsentant og har kontakt til forbrugerne i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aktiviteter
 - c) enhver fysisk person, der direkte leder eller fører tilsyn med de fysiske personer, der er omhandlet i litra a) og b)
- 12) »samlet kreditbeløb«: det samlede kreditbeløb som defineret i artikel 3, litra l), i direktiv 2008/48/EF
- 13) »samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkreditten«: alle omkostninger i forbindelse med kreditten, som forbrugeren skal betale, som defineret i artikel 3, litra g), i direktiv 2008/48/EF, herunder omkostninger i forbindelse med ejendomsvurdering, hvis en sådan vurdering er nødvendig for at opnå kreditten, men ikke tinglysningsomkostninger i forbindelse med overdragelse af ejendomsretten til fast ejendom. De omfatter ikke de omkostninger, som forbrugeren skal betale i forbindelse med misligholdelse af de forpligtelser, der er fastsat i kreditaftalen
- 14) »samlet beløb, der skal betales af forbrugeren«: hele det beløb, som forbrugeren skal betale, som defineret i artikel 3, litra h), i direktiv 2008/48/EF
- 15) »årlige omkostninger i procent«: de samlede omkostninger for forbrugeren i forbindelse med kreditten udtrykt i procent pr. år af det samlede kreditbeløb, herunder i givet fald de omkostninger, der er nævnt i artikel 17, stk. 2, som på årsbasis svarer til nutidsværdien af alle fremtidige eller eksisterende

forpligtelser (udnyttede kreditmuligheder, tilbagebetalinger og omkostninger), der er aftalt mellem kreditgiver og forbruger

16) »debitorrente«: den rente, som debitor skal betale, som defineret i artikel 3, litra j), i direktiv 2008/48/EF

17) »vurdering af kreditværdigheden«: en evaluering af udsigten til, at gældsforpligtelsen som følge af kreditaftalen kan opfyldes

18) »varigt medium«: det varige medium som defineret i artikel 3, litra m), i direktiv 2008/48/EF

19) »hjemland«:

a) hvis kreditgiver eller kreditformidler er en fysisk person, den medlemsstat, hvor hans hovedkontor er beliggende

b) hvis kreditgiver eller kreditformidler er en juridisk person, den medlemsstat, hvor den pågældende har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis den pågældende i henhold til sin nationale ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor den pågældendes hovedkontor er beliggende

20) »værtsland«: en anden medlemsstat end hjemlandet, hvor kreditgiver eller kreditformidler har en filial, eller hvorfra der leveres tjenesteydelser

21) »rådgivningstjenester«: personlige anbefalinger til en forbruger, som vedrører en eller flere transaktioner i forbindelse med kreditaftaler, og som er en aktivitet, der er uafhængig af ydelsen af kreditten og de kreditformidlingsaktiviteter, der er anført i nr. 5)

22) »kompetent myndighed«: en myndighed, der i overensstemmelse med artikel 5 udpeges som kompetent af en medlemsstat

23) »foreløbigt lån«: en kreditaftale, som enten er uden fast løbetid, eller hvor kreditten skal tilbagebetales inden 12 måneder, og som anvendes af forbrugeren som en midlertidig finansieringsløsning i forbindelse med overgangen til en anden finansiel ordning for den faste ejendom

24) »eventual- eller garantiforpligtelse«: en kreditaftale, der fungerer som en garanti for en anden særskilt, men accessorisk transaktion, og hvor den kapital, der er stillet sikkerhed for i form af fast ejendom, kun udnyttes, hvis en begivenhed eller begivenheder, der er anført i aftalen, indtræffer

25) »værdibaseret kreditaftale«: en kreditaftale, hvor den kapital, der skal tilbagebetales, er baseret på en kontraktligt fastsat procentdel af værdien af den faste ejendom på tidspunktet for tilbagebetalingen eller tilbagebetalingerne af kapitalen

26) »kombinationssalg«: tilbud om eller salg af en kreditaftale i en pakke med andre særskilte finansielle produkter eller tjenesteydelser, hvor kreditaftalen ikke stilles individuelt til rådighed for forbrugeren

27) »pakkesalg«: tilbud om eller salg af en kreditaftale i en pakke med andre særskilte finansielle produkter eller tjenesteydelser, hvor kreditaftalen også stilles individuelt til rådighed for forbrugeren, men ikke nødvendigvis på samme betingelser eller vilkår, som når den indgår i pakken med accessoriske tjenesteydelser

28) »lån i udenlandsk valuta«: en kreditaftale, hvor kreditten er:

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger de nationale kompetente myndigheder, som har til opgave at sikre gennemførelsen og håndhævelsen af dette direktiv, og sørger for, at de har de nødvendige undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser samt tilstrækkelige ressourcer til at kunne varetage deres opgaver effektivt.

De myndigheder, der er omhandlet i første afsnit, er enten offentlige myndigheder eller organer, der er anerkendt i den nationale ret eller af offentlige myndigheder, som udtrykkeligt har beføjelse hertil efter national ret. De må ikke være kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder og alle personer, der arbejder eller har arbejdet for de kompetente myndigheder, samt revisorer og eksperter, der handler på de kompetente myndigheders vegne, har tavshedspligt. De fortrolige oplysninger, de modtager i forbindelse med deres hverv, må ikke videregives til andre personer eller myndigheder, undtagen i summarisk eller sammenfattet form, medmindre der er tale om tilfælde, der er omfattet af strafferetten eller dette direktiv. Dette er imidlertid ikke til hinder for, at de kompetente myndigheder i overensstemmelse med den nationale ret samt EU-retten udveksler eller videregiver fortrolige oplysninger.

3. Medlemsstaterne sørger for, at de myndigheder, der er udpeget som kompetente med hensyn til at sikre gennemførelsen og håndhævelsen af artikel 9, 29, 32, 33, 34 og 35 i dette direktiv, er en af eller begge følgende:

- a) kompetente myndigheder som defineret i artikel 4, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1093/2010
- b) andre myndigheder end de kompetente myndigheder, der er omhandlet i litra a), forudsat at den nationale lovgivning eller administrative bestemmelser kræver, at disse myndigheder samarbejder med de kompetente myndigheder, der er omhandlet i litra a), når det er nødvendigt med henblik på at varetage deres opgaver efter dette direktiv, herunder med det formål at samarbejde med Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) (EBA), som krævet efter dette direktiv.

4. Medlemsstaterne underretter Kommissionen og EBA om udpegelsen af kompetente myndigheder og eventuelle ændringer heraf og anfører enhver fordeling af de respektive opgaver mellem forskellige kompetente myndigheder. Den første underretning foretages snarest muligt og senest den 21. marts 2016.

5. De kompetente myndigheder udøver deres beføjelser i henhold til national ret enten:

- a) direkte under deres egen myndighed eller under de retlige myndigheders tilsyn eller
- b) ved at indbringe sagen for en domstol, der er kompetent til at træffe den nødvendige afgørelse, herunder i givet fald ved appel, hvis anmodningen om at træffe den nødvendige afgørelse ikke giver resultat, undtagen i forbindelse med artikel 9, 29, 32, 33, 34 og 35.

6. Hvis der er to eller flere kompetente myndigheder på en medlemsstats område, sørger medlemsstaten for, at deres respektive opgaver er klart definerede, og at der er et tæt samarbejde mellem disse myndigheder, således at de er i stand til at varetage deres respektive opgaver effektivt.

7. Kommissionen offentliggør mindst en gang om året i Den Europæiske Unions Tidende en liste over de kompetente myndigheder og ajourfører løbende listen på sin hjemmeside.

KAPITEL 2

FORMIDLING AF FINANSIEL VIDEN

Artikel 6

Formidling af finansiel viden til forbrugerne

1. Medlemsstaterne fremmer foranstaltninger, der støtter formidlingen af viden til forbrugerne vedrørende ansvarlig låntagning og gældsforvaltning, særlig i forbindelse med aftaler om lån med pant i fast ejendom. Det er nødvendigt at give klare og generelle oplysninger om kreditydelsesprocessen for at vejlede forbrugerne, navnlig dem, der optager et lån med pant i fast ejendom for første gang. Det er også nødvendigt at give oplysninger om den vejledning, som forbrugerorganisationer og nationale myndigheder kan give forbrugere.
2. Kommissionen offentliggør en vurdering af den formidling af finansiel viden, som forbrugerne har adgang til i medlemsstaterne, og identificerer eksempler på bedste praksis, som kan udvikles yderligere med henblik på at øge forbrugernes kendskab til finansielle forhold.

KAPITEL 3

BETINGELSER FOR KREDITGIVERE, KREDITFORMIDLERE OG UDPEGEDE REPRÆSENTANTER

Artikel 7

Forpligtelser med hensyn til god skik ved ydelsen af forbrugerkredit

1. Medlemsstaterne kræver, at kreditgiver, kreditformidler eller den udpegede repræsentant over for forbrugerne handler redeligt, rimeligt, gennemsigtigt og professionelt, når denne udformer kreditprodukter, eller bevilger, formidler eller yder rådgivningstjenester om kredit og i givet fald accessoriske tjenesteydelser, eller når der indgås en kreditaftale, under hensyntagen til forbrugerens rettigheder og interesser. For så vidt angår bevilling, formidling eller ydelse af rådgivningstjenester vedrørende kredit baseres aktiviteterne på oplysninger om forbrugerens forhold og eventuelle specifikke krav, som forbrugeren har fremsat, og på rimelige antagelser med hensyn til risici for forbrugerens situation i kreditaftalens løbetid. For så vidt angår ydelse af rådgivningstjenester baseres aktiviteten desuden på de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 22, stk. 3, litra a).
2. Medlemsstaterne sikrer, at den måde, hvorpå kreditgiverne aflønner deres personale og kreditformidlere, og den måde, hvorpå kreditformidlerne aflønner deres personale og udpegede repræsentanter, ikke er til hinder for opfyldelse af forpligtelsen i stk. 1.
3. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgivere, når de udformer og anvender aflønningspolitikker for personale, der varetager vurderingen af kreditværdighed, overholder følgende principper på en måde og i et omfang, der svarer til deres størrelse og interne organisation samt arten, omfanget og kompleksiteten af deres aktiviteter:
 - a) aflønningspolitikken er i overensstemmelse med og fremmer en forsvarlig og effektiv risikostyring og tilskynder ikke til risikotagning, som overskrider kreditgivers risikotoleranceniveau
 - b) aflønningspolitikken er i overensstemmelse med kreditgivers forretningsstrategi, målsætninger, værdier og langsigtede interesser og omfatter foranstaltninger til undgåelse af interessekonflikter, navnlig ved at sikre, at aflønning ikke er betinget af antallet eller andelen af imødekomne ansøgninger.
4. Medlemsstaterne sikrer, at aflønningsstrukturen for det involverede personale, når kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter yder rådgivningstjenester, ikke påvirker personalets evne til at handle i forbrugerens bedste interesse og navnlig ikke er betinget af salgsmål. For at nå dette mål kan medlemsstaterne desuden forbyde kreditgiver at betale provision til kreditformidler.

5. Medlemsstaterne kan forbyde eller indføre begrænsninger med hensyn til betalinger fra en forbruger til en kreditgiver eller kreditformidler inden indgåelsen af kreditaftalen.

Artikel 8

Forpligtelse til at give forbrugerne oplysninger omkostningsfrit

Medlemsstaterne sikrer, at der, når oplysninger gives til forbrugerne i overensstemmelse med kravene i dette direktiv, meddeles sådanne oplysninger uden omkostninger for forbrugeren.

Artikel 9

Krav til personalets viden og kompetencer

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter kræver, at deres personale besidder og ajourfører et hensigtsmæssigt videns- og kompetenceniveau med hensyn til at udforme, tilbyde og bevilge kreditaftaler, udøvelse af kreditformidlingsaktiviteter som anført i artikel 4, nr. 5), eller ydelse af rådgivningstjenester. Hvis indgåelsen af en kreditaftale omfatter en accessorisk tjenesteydelse, skal der også kræves et passende viden- og kompetenceniveau i forbindelse med den accessoriske tjenesteydelse.

2. Med undtagelse af de i stk. 3 omhandlede tilfælde fastsætter hjemlandene minimumskrav til den viden og de kompetencer, som kreditgivers, kreditformidlers og udpegede repræsentanters personale skal have i overensstemmelse med principperne i bilag III.

3. Hvis en kreditgiver eller kreditformidler yder sine tjenester på én eller flere andre medlemsstatsers område:

- i) gennem en filial, er værtslandet ansvarligt for at fastsætte minimumskravene til den viden og de kompetencer, som filialens personale skal have
- ii) som led i den fri udveksling af tjenesteydelser, er hjemlandet ansvarligt for at fastsætte minimumskravene til den viden og de kompetencer, som personalet skal have i overensstemmelse med bilag III. Værtslandene kan dog fastsætte minimumskrav til viden og kompetencer i forbindelse med de krav, der er omhandlet i bilag III, stk. 1, litra b), c), e) og f).

4. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder fører tilsyn med overholdelsen af kravene i stk. 1, og at de kompetente myndigheder har beføjelse til at kræve, at kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter fremlægger den dokumentation, som den kompetente myndighed finder nødvendig for at muliggøre dette tilsyn.

5. Med henblik på et effektivt tilsyn med de kreditgivere og kreditformidlere, der som led i den fri udveksling af tjenesteydelser yder deres tjenester på en anden medlemsstats område, arbejder de kompetente myndigheder i værts- og hjemlandene tæt sammen for at sikre et effektivt tilsyn med og en effektiv håndhævelse af værtslandets minimumskrav til viden og kompetencer. Med henblik herpå kan de uddelegere opgaver og ansvarsområder til hinanden.

KAPITEL 4

INFORMATION OG PRAKSIS FORUD FOR INDGÅELSE AF KREDITAFTALEN

Artikel 10

Generelle bestemmelser om reklame og markedsføring

Medlemsstaterne kræver, at reklame- og markedsføringsmeddelelser om kreditaftaler er rimelige, entydige og ikke vildledende, jf. dog direktiv 2005/29/EF. Det forbydes især at anvende en ordlyd, der kan skabe forkerte forventninger hos forbrugeren til en kredits tilgængelighed eller omkostninger.

Artikel 11

Standardoplysninger, der skal indgå i reklame

1. Medlemsstaterne sikrer, at enhver reklame for kreditaftaler, der angiver en rentesats eller talstørrelser vedrørende omkostningerne i forbindelse med forbrugerkreditten, indeholder standardoplysninger i overensstemmelse med denne artikel.

Medlemsstaterne kan imidlertid fastsætte, at første afsnit ikke finder anvendelse, hvis den nationale ret kræver angivelse af de årlige omkostninger i procent ved reklame for kreditaftaler, der ikke angiver en rentesats eller nogen talstørrelser vedrørende omkostningerne i forbindelse med forbrugerkreditten, jf. første afsnit.

2. Standardoplysningerne skal klart, præcist og på en fremtrædende plads angive:

- a) kreditgivers eller i påkommende tilfælde kreditformidlers eller en udpeget repræsentants identitet
- b) at kreditaftalen, hvor det er relevant, vil være sikret ved pant eller ved en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse, der almindeligvis anvendes i en medlemsstat i forbindelse med fast ejendom til beboelse, eller i form af en rettighed, der er knyttet til fast ejendom til beboelse
- c) debitorrenten, og hvorvidt den er fast eller variabel eller en kombination af begge dele, tillige med oplysninger om de gebyrer, der indgår i omkostningerne i forbindelse med forbrugerkreditten
- d) det samlede kreditbeløb
- e) de årlige omkostninger i procent, som i en reklame bør have en mindst lige så fremtrædende placering som enhver rente
- f) kreditaftalens løbetid, hvor det er relevant
- g) afdragenes størrelse, hvor det er relevant
- h) det samlede beløb, der skal betales af forbrugeren, hvis det er relevant
- i) antallet af afdrag, hvis det er relevant.
- j) hvor det er relevant, en advarsel om, at eventuelle udsving i valutakursen kan påvirke det beløb, der skal betales af forbrugeren.

3. Oplysningerne angivet i stk. 2, bortset fra de i litra a), b) eller j) anførte, skal angives ved hjælp af et repræsentativt eksempel og under hele forløbet følge det pågældende repræsentative eksempel. Medlemsstaterne vedtager kriterier for fastsættelse af et repræsentativt eksempel.

4. Såfremt indgåelsen af en aftale om en accessorisk tjenesteydelse, navnlig en forsikring, er obligatorisk for at opnå kreditten eller for at opnå kreditten på de oplyste vilkår og betingelser, og en sådan aftales omkostninger ikke kan beregnes på forhånd, skal forpligtelsen til at indgå denne aftale være angivet klart, præcist og på en fremtrædende plads sammen med de årlige omkostninger i procent.

5. Oplysningerne omhandlet i stk. 2 og 4 skal være let læselige eller kunne høres tydeligt afhængigt af det medie, der anvendes til reklame.

6. Medlemsstaterne kan kræve, at der er en præcis og forholdsmæssigt afpasset advarsel om de specifikke risici, der er forbundet med kreditaftaler. De meddeler straks Kommissionen sådanne krav.

7. Denne artikel berører ikke direktiv 2005/29/EF.

*Artikel 12***Kombinations- og pakkesalg**

1. Medlemsstaterne tillader pakkesalg, men forbyder kombinationssalg.
2. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne beslutte, at kreditgivere kan anmode forbrugeren, et familiemedlem eller en nær pårørende til forbrugeren om at:
 - a) oprette eller opretholde en betalings- eller opsparingskonto, hvis det eneste formål med en sådan konto er at akkumulere kapital til at tilbagebetale lånet eller afdrage på lånet, samle ressourcer for at opnå lånet eller give kreditgiver yderligere sikkerhedsstillelse i tilfælde af misligholdelse
 - b) købe eller beholde et investeringsprodukt eller privat pensionsprodukt, hvis et sådant produkt, som primært giver investor pensionsindtægter, også tjener til at give kreditgiver yderligere sikkerhedsstillelse i tilfælde af misligholdelse eller at akkumulere kapital til at tilbagebetale lånet eller afdrage på lånet, samle ressourcer for at opnå lånet
 - c) indgå en separat kreditaftale i kombination med en kreditaftale med delt friværdi for at opnå lånet.
3. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne tillade kombinationssalg, når kreditgiver kan godtgøre over for den kompetente myndighed, at de bundne produkter eller produktkategorier, der tilbydes på indbyrdes tilsvarende vilkår og betingelser, og som ikke stilles individuelt til rådighed, indebærer en klar fordel for forbrugerne under hensyntagen til tilgængeligheden af og priserne på de relevante produkter, der tilbydes på markedet. Nærværende stykke gælder udelukkende produkter, der bringes i omsætning efter den 20. marts 2014.
4. Medlemsstaterne kan give kreditgivere tilladelse til at pålægge forbrugeren at tegne en relevant forsikring i forbindelse med kreditaftalen. I sådanne tilfælde sikrer medlemsstaterne, at kreditgiver accepterer forsikringspolice fra en anden udbyder end kreditgivers foretrukne udbyder, hvis forsikringspolice indeholder samme garanti som den, kreditgiver har foreslået.

*Artikel 13***Generelle oplysninger**

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiverne eller i påkommende tilfælde de bundne kreditformidlere eller deres udpegede repræsentanter til enhver tid stiller klare og forståelige generelle oplysninger om kreditaftalerne til rådighed på papir, ved hjælp af et andet varigt medium eller i elektronisk form. Medlemsstaterne kan desuden fastsætte, at de ikkebundne kreditformidlere gør de generelle oplysninger tilgængelige.

Sådanne generelle oplysninger skal som minimum omfatte følgende:

- a) navn og fysisk adresse på oplysningernes afsender
- b) de formål, hvortil kreditten kan anvendes
- c) former for sikkerhedsstillelse, herunder, hvor det er relevant, muligheden for, at sikkerheden kan være beliggende i en anden medlemsstat
- d) kreditaftalernes eventuelle løbetid
- e) de forskellige debitorrenter, der findes, og hvorvidt de er faste eller variable eller begge dele, med en kort beskrivelse af karakteristika ved fast og variabel rente, herunder de dermed forbundne konsekvenser for forbrugeren
- f) angivelse af den udenlandske valuta eller de udenlandske valutaer, hvis der kan anvendes lån i udenlandsk valuta, herunder en forklaring på konsekvenserne for forbrugeren, hvis kreditten er angivet i udenlandsk valuta

- g) et repræsentativt eksempel på det samlede kreditbeløb, de samlede omkostninger for forbrugeren i forbindelse med kreditten, det samlede beløb, der skal betales af forbrugeren, og de årlige omkostninger i procent
 - h) angivelse af eventuelle yderligere omkostninger for forbrugeren i forbindelse med kreditten, der ikke indgår i det samlede kreditbeløb, og som skal betales i forbindelse med en kreditaftale
 - i) en række forskellige muligheder for tilbagebetaling af kreditten til kreditgiver, herunder de periodiske afdrags antal, hyppighed og størrelse
 - j) hvor det er relevant, en klar og tydelig angivelse af, at overholdelse af kreditaftalens vilkår og betingelser ikke garanterer tilbagebetaling af det samlede kreditbeløb i henhold til kreditaftalen
 - k) en beskrivelse af de vilkår, der direkte vedrører førtidig indfrielse
 - l) hvorvidt det er nødvendigt med en vurdering af ejendommen og i givet fald, hvem der har ansvaret for at sikre, at vurderingen foretages, og hvorvidt det medfører eventuelle omkostninger for forbrugeren
 - m) angivelse af de accessoriske tjenesteydelser, som forbrugeren skal erhverve for at opnå kreditten eller få den på de oplyste vilkår og betingelser, og i givet fald en præcisering af, at de accessoriske tjenesteydelser kan købes hos en tjenesteudbyder, der ikke er kreditgiveren, og
 - n) en generel advarsel om de eventuelle konsekvenser af manglende overholdelse af forpligtelserne i forbindelse med kreditaftalen
2. Medlemsstaterne kan forpligte kreditgiverne til at medtage andre former for advarsler, som er relevante i en medlemsstat. De meddeler straks Kommissionen sådanne krav.

Artikel 14

Oplysninger forud for aftaleindgåelsen

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver og i givet fald kreditformidler eller en udpeget repræsentant giver forbrugeren de individuelle oplysninger, som er nødvendige for at kunne sammenligne de kreditter, der findes på markedet, vurdere, hvad de indebærer, og træffe en informeret beslutning om, hvorvidt han skal indgå en kreditaftale:
 - a) uden unødigt forsinkelse, efter at forbrugeren i overensstemmelse med artikel 20 har afgivet de nødvendige oplysninger om sine behov, sin finansielle situation og sine præferencer og
 - b) i god tid inden forbrugeren bindes af en kreditaftale eller et kredittilbud.
2. De i stk. 1 omhandlede individuelle oplysninger gives via ESIS, jf. bilag II, på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium.
3. Medlemsstaterne sikrer, at et tilbud, der er bindende for kreditgiver, afgives til forbrugeren på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium og ledsages af et ESIS, hvis:
 - a) forbrugeren ikke tidligere har fået forelagt en ESIS-formular eller
 - b) tilbuddets karakteristika ikke stemmer overens med oplysningerne i den ESIS-formular, der tidligere er blevet forelagt.
4. Medlemsstaterne kan dog fastsætte, at forelæggelsen af ESIS er obligatorisk inden afgivelsen af et tilbud, der er bindende for kreditgiver. I så fald kræver de, at ESIS kun skal forelægges igen, hvis betingelsen i stk. 3, litra b), er opfyldt.
5. Medlemsstater, som inden den 20. marts 2014 har indført et informationsblad, der opfylder oplysningskrav, som svarer til dem, der er fastsat i bilag II, kan fortsat anvende bladet til formålene i nærværende artikel indtil den 21. marts 2019.

6. Medlemsstaterne fastsætter en frist på mindst syv dage, inden for hvilken forbrugeren har tilstrækkelig tid til at sammenligne tilbuddene, vurdere, hvad de indebærer, og træffe en informeret beslutning.

Medlemsstaterne præciserer, at den i første afsnit omhandlede frist enten skal betragtes som en betænkningstid forud for indgåelsen af kreditaftalen eller som en periode med fortrydelsesret efter indgåelsen af kreditaftalen eller som en kombination af begge.

Hvis en medlemsstat angiver en betænkningstid forud for indgåelsen af kreditaftalen:

- a) er tilbuddet bindende for kreditgiver under betænkningstidens varighed, og
- b) forbrugeren skal kunne acceptere tilbuddet på et hvilket som helst tidspunkt under betænkningstiden.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at forbrugere ikke kan acceptere tilbuddet i en periode, der ikke overstiger de første ti dage af betænkningstiden.

Hvis debitorrenten eller de øvrige omkostninger fastsættes på grundlag af salget af underliggende obligationer eller andre langsigtede finansieringsinstrumenter, kan medlemsstaterne fastsætte, at debitorrenten eller de andre omkostninger kan variere fra det i tilbuddet angivne i overensstemmelse med værdien af de underliggende obligationer eller andre langsigtede finansieringsinstrumenter.

Hvis forbrugeren har en fortrydelsesret i overensstemmelse med nærværende stykkes andet afsnit, finder artikel 6 i direktiv 2002/65/EF ikke anvendelse.

7. Kreditgiver og i givet fald kreditformidler eller en udpeget repræsentant, som har forelagt ESIS for forbrugeren, anses for at have opfyldt kravene vedrørende oplysninger til forbrugeren inden indgåelse af en fjernsalgsaftale, jf. artikel 3, stk. 1, i direktiv 2002/65/EF, og anses kun for at opfylde kravene i artikel 5, stk. 1, i samme direktiv, såfremt de mindst har forelagt ESIS inden indgåelse af den pågældende aftale.

8. Medlemsstaterne ændrer ikke ESIS-modellen, bortset fra hvad der er fastsat i bilag II. Eventuelle supplerende oplysninger, som kreditgiver eller i givet fald kreditformidler eller en udpeget repræsentant kan meddele forbrugeren eller i henhold til national ret skal meddele forbrugeren gives i et særskilt dokument, der kan knyttes som bilag til ESIS.

9. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 40 med henblik på at ændre standardformuleringen i bilag II, del A, eller instruktionerne i bilag II, del B, for at opfylde behovet for oplysninger eller advarsler om nye produkter, der ikke blev markedsført inden den 20. marts 2014. Sådanne delegerede retsakter ændrer dog ikke ESIS' struktur eller format.

10. Hvis der anvendes taletelefoni som omhandlet i artikel 3, stk. 3, i direktiv 2002/65/EF, skal beskrivelsen af den finansielle tjenesteydelses vigtigste karakteristika, jf. artikel 3, stk. 3, litra b), andet led, i samme direktiv, som minimum indeholde de elementer, der er nævnt i del A, afsnit 3)-6), i bilag II til nærværende direktiv.

11. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver eller i givet fald kreditformidler eller en udpeget repræsentant, i det mindste når der ikke findes en fortrydelsesret, fremlægger en kopi af udkastet til kreditaftalen for forbrugeren på tidspunktet for afgivelsen af et tilbud, der er bindende for kreditgiver. Hvis der findes en fortrydelsesret, sikrer medlemsstaterne, at kreditgiver eller i givet fald kreditformidler eller en udpeget repræsentant, tilbyder at fremlægge en kopi af udkastet til kreditaftalen for forbrugeren på tidspunktet for afgivelsen af et tilbud, der er bindende for kreditgiver.

Oplysningskrav vedrørende kreditformidlere og udpegede repræsentanter

1. Medlemsstaterne sikrer, at en kreditformidler eller udpeget repræsentant i god tid inden udøvelsen af enhver af de kreditformidlingsaktiviteter, der er opført i artikel 4, nr. 5), som minimum giver forbrugeren følgende oplysninger på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium:
 - a) navn og fysisk adresse på kreditformidler
 - b) det register, som kreditformidler er optaget i, registreringsnummeret, hvor det er relevant, og med angivelse af, hvordan en sådan registrering kan kontrolleres
 - c) hvorvidt kreditformidler udelukkende er bundet til eller samarbejder med en kreditgiver eller flere kreditgivere. Hvis kreditformidler udelukkende er bundet til eller samarbejder med en eller flere kreditgivere, skal denne meddele navnene på den eller de kreditgivere, på hvis vegne der handles. Kreditformidlere kan meddele, at de er uafhængige, når de opfylder betingelserne fastsat i overensstemmelse med artikel 22, stk. 4
 - d) hvorvidt kreditformidler yder rådgivningstjenester
 - e) det eventuelle gebyr, forbrugeren skal betale til kreditformidler for dennes tjenesteydelser, eller, hvis dette ikke er muligt, metoden til beregning af gebyret
 - f) de procedurer, hvorefter forbrugere eller andre berørte parter internt kan indbringe klager over kreditformidlere, samt i påkommende tilfælde de udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer, der kan anvendes
 - g) eksistensen, hvis det er relevant, og, hvis det er kendt, størrelsen af de provisioner eller andre incitamenter, som kreditgiver eller tredjemand skal betale til kreditformidler for dennes tjenesteydelser i forbindelse med kreditaftalen. Hvis beløbet ikke kendes på meddelelsetidspunktet, skal kreditformidler underrette forbrugeren om, at det reelle beløb vil blive meddelt på et senere tidspunkt i ESIS.
2. Kreditformidlere, der ikke er bundet, men som modtager provision fra en eller flere kreditgivere, fremlægger på forbrugers anmodning oplysninger om, hvor meget den provision varierer, som de forskellige kreditgivere, der tilbyder kreditaftaler til forbrugeren, skal betale. Forbrugeren underrettes om sin ret til at anmode om sådanne oplysninger.
3. Hvis kreditformidler opkræver et gebyr fra forbrugeren og herudover modtager provision fra kreditgiver eller tredjemand, skal kreditformidler meddele forbrugeren, om provisionen enten helt eller delvis modregnes i gebyret.
4. Medlemsstaterne sikrer, at det gebyr, som forbrugeren eventuelt skal betale til kreditformidler for dennes tjenesteydelser, meddeles af kreditformidler til kreditgiver med henblik på beregning af de årlige omkostninger i procent.
5. Ud over de oplysninger, der kræves i henhold til denne artikel, kræver medlemsstaterne, at kreditformidlerne sørger for, at deres udpegede repræsentant meddeler, i hvilken egenskab han optræder, og hvilken kreditformidler han repræsenterer, når han kontakter, eller før han handler med en forbruger.

Artikel 16

Fyldestgørende forklaringer

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgivere og i påkommende tilfælde kreditformidlere eller udpegede repræsentanter giver forbrugeren fyldestgørende forklaringer om den eller de foreslåede kreditaftaler såvel som om enhver accessorisk tjenesteydelse, således at forbrugeren er i stand til at vurdere, om de foreslåede kreditaftaler og accessoriske tjenesteydelser passer til hans behov og finansielle situation.

Disse forklaringer skal i givet fald navnlig omfatte:

a) oplysningerne forud for aftaleindgåelsen i overensstemmelse med:

i) artikel 14 for så vidt angår kreditgivere

ii) artikel 14 og 15 for så vidt angår kreditformidlere eller udpegede repræsentanter

b) de væsentlige karakteristika ved de foreslåede produkter

c) de specifikke konsekvenser, som de foreslåede produkter kan have for forbrugeren, herunder konsekvenserne af misligholdelse i forbindelse med forbrugers betaling og

d) hvis accessoriske tjenesteydelser indgår i en pakke med kreditaftalen, hvorvidt hver komponent kan afvikles separat og konsekvenserne herved for forbrugeren.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, hvilken form og hvilket omfang de i stk. 1 omhandlede forklaringer skal have, samt hvem der skal yde den, ud fra de omstændigheder, hvorunder kreditaftalen tilbydes, hvem den tilbydes og arten af den kredit, der tilbydes.

KAPITEL 5

ÅRLIGE OMKOSTNINGER I PROCENT

Artikel 17

Beregning af de årlige omkostninger i procent

1. De årlige omkostninger i procent beregnes ud fra den matematiske formel i bilag I.

2. Omkostningerne ved at åbne og forvalte en bestemt konto, ved at anvende et betalingsmiddel i forbindelse med både transaktioner og udnyttelse af kreditmuligheden for denne konto og andre omkostninger i forbindelse med betalingsstransaktioner skal indgå i de samlede omkostninger i forbindelse med forbruger kreditten, hvis det er obligatorisk at åbne og opretholde en konto for at kunne opnå kreditten eller for at kunne få den på de oplyste betingelser.

3. Beregningen af de årlige omkostninger i procent baseres på den antagelse, at kreditaftalen forbliver gyldig i det aftalte tidsrum, og at kreditgiver og forbrugeren opfylder deres forpligtelser på de vilkår og datoer, der er angivet i kreditaftalen.

4. I forbindelse med kreditaftaler, der indeholder vilkår, som tillader variationer i debitorrenten, og i påkommende tilfælde i de omkostninger, der indgår i de årlige omkostninger i procent, men som ikke kan opgøres på beregningstidspunktet, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at debitorrenten og andre omkostninger er konstante i forhold til niveauet på tidspunktet for indgåelsen af aftalen.

5. For kreditaftaler, hvori der er aftalt en fast debitorrente for en indledende periode på mindst fem år, ved hvis udløb der forhandles om debitorrenten for at aftale en ny fast rente for en yderligere relevant periode, omfatter beregningen af den yderligere illustrative årlige omkostningsprocent, der anføres i ESIS, kun den indledende periode med fast rente, og den baseres på den antagelse, at restgælden tilbagebetales ved udløbet af perioden med den faste debitorrente.

6. Hvis kreditaftaler tillader variationer i debitorrenten, sikrer medlemsstaterne, at forbrugeren underrettes om de mulige konsekvenser af variationerne på de beløb, der skal betales, og på de årlige omkostninger i procent, som minimum ved hjælp af ESIS. Det sker ved at give forbrugeren en yderligere årlig omkostningsprocent, der illustrerer de mulige risici forbundet med en væsentlig stigning i

debitorrenten. Hvis der ikke er et loft over debitorrenten, ledsages disse oplysninger af en advarsel, der fremhæver, at de samlede kreditomkostninger for forbrugeren, der fremgår af de årlige omkostninger i procent, kan ændre sig. Denne bestemmelse gælder ikke kreditaftaler, hvor debitorrenten er fastsat for en indledende periode på mindst fem år, ved hvis udløb der forhandles om debitorrenten for at aftale en ny fast rente for en yderligere relevant periode, for hvilken der er fastsat en yderligere illustrativ årlig omkostningsprocent i ESIS.

7. De supplerende antagelser i bilag I anvendes, hvor det er relevant, til beregningen af de årlige omkostninger i procent.

8. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 40 med henblik på at ændre de bemærkninger eller ajourføre de antagelser, der anvendes i forbindelse med beregningen af de årlige omkostninger i procent som fastlagt i bilag I, navnlig hvis bemærkningerne og antagelserne i denne artikel og i bilag I ikke er tilstrækkelige til at beregne de årlige omkostninger i procent på en ensartet måde eller ikke længere er tilpasset til den økonomiske situation på markedet.

KAPITEL 6

VURDERING AF KREDITVÆRDIGHEDEN

Artikel 18

Forpligtelse til at vurdere forbrugers kreditværdighed

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver inden indgåelsen af kreditaftalen foretager en grundig vurdering af forbrugers kreditværdighed. Ved denne vurdering tages der behørigt hensyn til de faktorer, der er relevante for at anslå udsigten til, at forbrugeren opfylder sine forpligtelser i henhold til kreditaftalen.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de procedurer og oplysninger, som vurderingen baseres på, er fastlagt, og at de dokumenteres og opretholdes.

3. Vurderingen af kreditværdigheden skal ikke baseres udelukkende på det faktum, at værdien af den faste ejendom til beboelse overstiger kreditbeløbet, eller den antagelse, at den faste ejendom til beboelse vil stige i værdi, medmindre formålet med kreditaftalen er at opføre eller renovere fast ejendom til beboelse.

4. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver, når denne indgår en kreditaftale med en forbruger, ikke efterfølgende ophæver eller ændrer kreditaftalen til skade for forbrugeren, hvis vurderingen af kreditværdigheden ikke er gennemført korrekt. Nærværende stykke finder ikke anvendelse, når det kan påvises, at forbrugeren bevidst har tilbageholdt eller forfalsket oplysningerne som omhandlet i artikel 20.

5. Medlemsstaterne sikrer, at:

- a) kreditgiver kun yder forbrugeren kredit, hvis resultatet af vurderingen af kreditværdigheden viser, at forpligtelserne som følge af kreditaftalen sandsynligvis kan opfyldes på den måde, der kræves i henhold til denne aftale
- b) kreditgiver i overensstemmelse med artikel 10 i direktiv 95/46/EF på forhånd underretter forbrugeren om, at der vil blive foretaget søgning i en database
- c) kreditgiver, hvis kreditanmodningen afslås, omgående underretter forbrugeren om afslaget og i givet fald om, at afgørelsen er truffet på grundlag af en automatisk behandling af oplysninger. Hvis afslaget er baseret på resultatet af databasesøgninger, underretter kreditgiver forbrugeren om resultatet af sådanne søgninger og giver nærmere oplysninger om den pågældende database.

6. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugerens kreditværdighed tages op til ny vurdering på grundlag af ajourførte oplysninger, inden der bevilges en betydelig stigning i det samlede kreditbeløb efter indgåelsen af kreditaftalen, medmindre sådan yderligere kredit var forudset og medtaget i den oprindelige vurdering af kreditværdigheden.
7. Denne artikel berører ikke direktiv 95/46/EF.

Artikel 19

Ejendomsvurdering

1. Medlemsstaterne sikrer, at der på deres område udvikles pålidelige standarder for vurdering af fast ejendom til beboelse med henblik på lån med pant i fast ejendom. Medlemsstaterne kræver, at disse standarder anvendes, når kreditgiver foretager en ejendomsvurdering, eller at kreditgiver træffer passende foranstaltninger til at sikre, at disse standarder anvendes, når en vurdering foretages af tredjemand. Hvis de nationale myndigheder er ansvarlige for reguleringen af uafhængige vurderingsmænd, der foretager ejendomsvurderinger, sikrer de, at disse overholder gældende nationale regler.
2. Medlemsstaterne sikrer, at de interne og eksterne vurderingsmænd, der foretager ejendomsvurderinger, er fagligt kompetente og tilstrækkeligt uafhængige af kreditgarantiprocesen til at kunne yde en uvildig og objektiv vurdering, der dokumenteres ved hjælp af et varigt medium, og som kreditgiver opbevarer en kopi af.

Artikel 20

Frelæggelse og kontrol af forbrugerens oplysninger

1. Vurderingen af kreditværdigheden omhandlet i artikel 18 foretages på grundlag af de oplysninger om forbrugerens indtægter og udgifter og andre finansielle og økonomiske forhold, der er nødvendige, tilstrækkelige og forholdsmæssigt afpassede. Kreditgiver indhenter oplysningerne fra relevante interne eller eksterne kilder, herunder fra forbrugeren, og oplysninger, som kreditformidler eller den udpegede repræsentant har fået under kreditanmodningsprocessen. Oplysningerne kontrolleres på passende vis, herunder om nødvendigt gennem henvisning til uafhængig og kontrollerbar dokumentation.
2. Medlemsstaterne sikrer, at kreditformidlere eller udpegede repræsentanter på korrekt vis forelægger de nødvendige oplysninger fra forbrugeren for den relevante kreditgiver, således at der kan foretages en vurdering af kreditværdigheden.
3. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiverne forud for aftalens indgåelse klart og entydigt præciserer de nødvendige oplysninger og den uafhængige og kontrollerbare dokumentation, som forbrugeren skal fremlægge, samt tidsrammen, inden for hvilken forbrugeren skal fremlægge oplysningerne. En sådan anmodning om oplysninger skal være rimelig og begrænses til, hvad der er nødvendigt for at kunne foretage en korrekt vurdering af kreditværdigheden. Medlemsstaterne tillader kreditgivere at anmode om en præcisering af de oplysninger, de har modtaget som svar på denne anmodning, hvis det er nødvendigt for at muliggøre en vurdering af kreditværdigheden.

Medlemsstaterne tillader ikke en kreditgiver at opsig kreditaftalen med den begrundelse, at de af forbrugeren fremlagte oplysninger inden indgåelsen af kreditaftalen var ufuldstændige.

Andet afsnit forhindrer ikke medlemsstaterne i at tillade, at kreditgiver opsiger kreditaftalen, hvis det påvises, at forbrugeren bevidst har tilbageholdt eller forfalsket oplysninger.

4. Medlemsstaterne indfører foranstaltninger for at sikre, at forbrugerne er gjort bekendt med behovet for at give korrekte oplysninger som svar på anmodningen i stk. 3, første afsnit, og at sådanne oplysninger så vidt muligt er fuldstændige, så der kan foretages en korrekt vurdering af kreditværdigheden. Kreditgiver, kreditformidler eller den udpegede repræsentant advarer forbrugeren om, at kreditten ikke kan bevilges, hvis kreditgiver ikke kan foretage en vurdering af kreditværdigheden, fordi forbrugeren vælger ikke at fremlægge de oplysninger eller den kontrol, der er nødvendige for en vurdering af kreditværdigheden. Denne advarsel kan gives i et standardiseret format.
5. Denne artikel berører ikke direktiv 95/46/EF, særlig artikel 6.

KAPITEL 7

ADGANG TIL DATABASER

Artikel 21

Adgang til databaser

1. Hver medlemsstat sikrer adgang for alle kreditgivere fra alle medlemsstater til de databaser, som anvendes i den pågældende medlemsstat i forbindelse med vurderingen af forbrugernes kreditværdighed og med det ene formål at føre tilsyn med forbrugernes overholdelse af kreditforpligtelserne i kreditaftalens løbetid. Vilkårene for adgang skal være ikkediskriminerende.
2. Stk. 1 finder anvendelse på både databaser, der drives af private kreditbureauer eller kreditoplysningsbureauer, og på offentlige registre.
3. Denne artikel berører ikke direktiv 95/46/EF.

KAPITEL 8

RÅDGIVNINGSTJENESTER

Artikel 22

Standarder for rådgivningstjenester

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver, kreditformidler eller en udpeget repræsentant i forbindelse med en given transaktion udtrykkeligt underretter forbrugeren om, hvorvidt der ydes eller kan ydes rådgivningstjenester til forbrugeren.
2. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver, kreditformidler eller en udpeget repræsentant inden ydelsen af rådgivningstjenester eller i givet fald inden indgåelsen af en aftale om ydelse af rådgivningstjenester giver forbrugeren følgende oplysninger på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium:
 - a) hvorvidt anbefalingen udelukkende fremsættes på grundlag af en vurdering af deres eget produktudvalg i overensstemmelse med stk. 3, litra b), eller på grundlag af en lang række produkter på markedet i overensstemmelse med stk. 3, litra c), så forbrugeren kan forstå grundlaget for anbefalingen
 - b) det gebyr, forbrugeren eventuelt skal betale for rådgivningstjenesterne eller, hvis beløbet ikke kan fastlægges på meddelelsestidspunktet, den anvendte metode til beregningen heraf.Oplysningerne i første afsnit, litra a) og b), kan gives til forbrugeren i form af yderligere oplysninger forud for aftaleindgåelsen.

3. Hvis der ydes rådgivningstjenester til forbrugerne, sikrer medlemsstaterne, ud over de krav, der er fastsat i artikel 7 og 9, at:

- a) kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter indhenter de nødvendige oplysninger om forbrugerens personlige og finansielle situation, hans præferencer og målsætninger for således at kunne anbefale egnede kreditaftaler. Sådanne overvejelser baseres på oplysninger, der er aktuelle på det pågældende tidspunkt, og tager højde for rimelige antagelser med hensyn til risici for forbrugerens situation i den foreslåede kreditaftales løbetid
- b) kreditgivere, bundne kreditformidlere og udpegede repræsentanter for bundne kreditformidlere, tager et tilstrækkeligt stort antal kreditaftaler i deres produktudvalg i betragtning og anbefaler den eller de bedst egnede kreditaftaler blandt deres produktudvalg i forhold til forbrugernes behov, finansielle situation og personlige forhold
- c) ikkebundne kreditformidlere eller udpegede repræsentanter for ikkebundne kreditformidlere tager et tilstrækkeligt stort antal kreditaftaler på markedet i betragtning og anbefaler den eller de egnede kreditaftaler på markedet i forhold til forbrugernes behov, finansielle situation og personlige forhold
- d) kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter handler i forbrugerens bedste interesse ved at:

i) holde sig underrettet om forbrugerens behov og forhold

ii) anbefale egnede kreditaftaler i overensstemmelse med litra a), b) og c), og

- e) kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter forsyner forbrugeren med en kopi af den fremsatte anbefaling på papir eller ved hjælp af et varigt medium.

4. Medlemsstaterne kan forbyde anvendelsen af betegnelsen »rådgivning« og »rådgiver« eller lignende betegnelser, når der ydes rådgivningstjenester til forbrugerne af kreditgivere, bundne kreditformidlere eller udpegede repræsentanter for bundne kreditformidlere.

Medlemsstater, der ikke forbyder anvendelsen af betegnelsen »rådgivning« og »rådgiver«, indfører følgende betingelser for anvendelse af betegnelsen »uafhængig rådgivning« eller »uafhængig rådgiver« for så vidt angår kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter, der yder rådgivningstjenester:

- a) kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter skal tage et tilstrækkeligt stort antal kreditaftaler på markedet i betragtning, og
- b) kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter aflønnes ikke for de rådgivningstjenester, der ydes af en eller flere kreditgivere.

Andet afsnit, litra b), finder kun anvendelse, hvis antallet af de kreditgivere, der vurderes, ikke repræsenterer et flertal på markedet.

Medlemsstaterne kan indføre strengere krav for kreditgiveres, kreditformidlers eller udpegede repræsentanters anvendelse af betegnelserne »uafhængig rådgivning« eller »uafhængig rådgiver«, herunder et forbud mod modtagelse af vederlag fra en kreditgiver.

5. Medlemsstaterne kan indføre en forpligtelse for kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter til at advare forbrugeren, hvis en kreditaftale under hensyntagen til forbrugerens finansielle situation kan indebære en særlig risiko for forbrugeren.

6. Medlemsstaterne sikrer, at det kun er kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter, der yder rådgivningstjenester.

Medlemsstaterne kan træffe afgørelse om ikke at anvende første afsnit på personer:

- a) som udøver kreditformidlingsaktiviteter anført i artikel 4, nr. 5), eller yder rådgivningstjenester, hvis disse aktiviteter udøves, eller tjenester ydes lejlighedsvis som led i deres erhvervsmæssige virksomhed, og disse aktiviteter er reguleret ved lov eller administrative bestemmelser eller en fagetisk kodeks for det pågældende erhverv, som ikke udelukker udøvelsen af disse aktiviteter eller ydelsen af disse tjenester
- b) der som kuratorer yder rådgivningstjenester i forbindelse med forvaltning af eksisterende gæld, hvis disse aktiviteter er reguleret ved lov eller af offentlige eller frivillige tjenester for gældsrådgivning, der ikke opererer på et kommercielt grundlag, eller
- c) der i en anden egenskab end kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter yder rådgivningstjenester, hvis de kompetente myndigheder har godkendt og fører tilsyn med disse personer i overensstemmelse med kravene til kreditformidlere i henhold til dette direktiv.

De personer, der er omfattet af fritagelsen i andet afsnit, gør ikke brug af retten omhandlet i artikel 32, stk. 1, til at yde tjenester på hele Unionens geografiske område.

7. Nærværende artikel berører ikke artikel 16 og medlemsstaternes beføjelse til at sikre, at der stilles tjenester til rådighed for forbrugere for at bistå dem med at forstå deres finansielle behov og hvilken type produkter, der sandsynligvis kan imødekomme disse behov.

KAPITEL 9

LÅN I UDENLANDSK VALUTA OG LÅN MED VARIABEL RENTE

Artikel 23

Lån i udenlandsk valuta

1. Medlemsstaterne sikrer, at der ved kreditaftaler i forbindelse med lån i udenlandsk valuta er etableret en passende ramme på tidspunktet for indgåelse af kreditaftalen for som minimum at sikre, at:
 - a) forbrugeren på nærmere angivne betingelser har ret til at konvertere kreditaftalen til en anden valuta, eller
 - b) der er etableret andre ordninger for at begrænse forbrugers eksponering for valutakursrisiko i forbindelse med kreditaftalen.
2. Den i stk. 1, litra a), omhandlede anden valuta skal enten være:
 - a) den valuta, hvori forbrugeren primært modtager sine indtægter eller besidder de aktiver, kreditten skal tilbagebetales med, som anført på tidspunktet for den seneste vurdering af kreditværdigheden i forbindelse med kreditaftalen, eller
 - b) valutaen i den medlemsstat, hvor forbrugeren enten var bosiddende på tidspunktet for indgåelsen af kreditaftalen eller er bosiddende på nuværende tidspunkt.

Medlemsstaterne kan præcisere, hvorvidt forbrugeren har adgang til begge eller kun én af valgmulighederne omhandlet i første afsnits litra a) og b) eller kan give kreditgivere mulighed for at præcisere, hvorvidt forbrugeren har adgang til begge eller kun én af valgmulighederne omhandlet i første afsnits litra a) og b).

3. Hvis en forbruger har ret til at konvertere kreditaftalen til en anden valuta i overensstemmelse med stk. 1, litra a), sikrer medlemsstaterne, at den valutakurs, der anvendes til konverteringen, er den markedskurs, der er gældende på dagen for ansøgningen om konvertering, medmindre andet er angivet i kreditaftalen.

4. Medlemsstaterne sikrer, at en forbruger, der har lån i udenlandsk valuta, advares regelmæssigt af kreditgiver på papir eller ved hjælp af et varigt medium, som minimum når værdien af det samlede beløb, forbrugeren skal betale, og som er udestående, eller af de periodiske afdrag varierer med mere end 20 % i forhold til, hvad det ville have været, hvis valutakursen mellem kreditaftalens valuta og medlemsstatens valuta på tidspunktet for indgåelsen af kreditaftalen blev anvendt. Advarslen skal oplyse forbrugeren om en stigning i det samlede beløb, der skal betales af forbrugeren, og i givet fald oplyse om retten til at konvertere til en anden valuta og betingelserne herfor samt redegøre for enhver anden ordning, der kan begrænse forbrugers eksponering for valutakursrisikoen.

5. Medlemsstaterne kan regulere lån i udenlandsk valuta yderligere, forudsat at sådanne bestemmelser ikke indføres med tilbagevirkende kraft.

6. De ordninger, der gælder i henhold til denne artikel, meddeles forbrugeren i ESIS og i kreditaftalen. Hvis kreditaftalen ikke indeholder en bestemmelse om, at forbrugers eksponering for valutakursrisici skal begrænses til valutakurssvingninger på mindre end 20 %, skal ESIS indeholde et illustrativt eksempel på indvirkningen af valutakurssvingninger på 20 %.

Artikel 24

Kreditter med variabel rente

Hvis kreditaftalen er en kredit med variabel rente, sikrer medlemsstaterne, at:

- a) indeks eller referencerenter, der anvendes til at beregne debitorrenten, er tydelige, tilgængelige, objektive og verificerbare for kreditaftalens parter og de kompetente myndigheder og
- b) kreditgiverne eller de ansvarlige for udarbejdelsen af indekser opbevarer arkiver over de indekser, der anvendes til beregning af debitorrenter.

KAPITEL 10

FORSVARLIG GENNEMFØRELSE AF KREDITAFTALER OG HERMED FORBUNDNE RETTIGHEDER

Artikel 25

Førtidig indfrielse

1. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugeren har ret til helt eller delvis at frigøre sig fra sine forpligtelser i medfør af en kreditaftale, før aftalen udløber. I sådanne tilfælde har forbrugeren ret til en reduktion af forbrugers samlede kreditomkostninger, der består af renter og omkostninger i den resterende del af aftalens løbetid.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at udøvelsen af den i stk. 1 nævnte ret underlægges visse betingelser. Disse betingelser kan omfatte tidsbegrænsninger på udøvelsen af rettigheden, en forskellig behandling, afhængigt af hvilken type debitorrente der er tale om, eller hvornår forbrugeren udøver sin rettighed, eller restriktioner med hensyn til de forhold, under hvilke denne rettighed kan udøves.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at kreditgiver har ret til en rimelig og objektiv kompensation, når det er berettiget, for mulige omkostninger, som er direkte forbundet med den førtidige indfrielse, men pålægger ikke forbrugeren en sanktion. I den henseende overstiger kompensationen ikke kreditgivers økonomiske tab. Medlemsstaterne kan efter disse betingelser fastsætte, at kompensationen ikke må overstige et vist niveau eller kun tillades i et vist tidsrum.

4. Hvis en forbruger ønsker at frigøre sig fra sine forpligtelser i medfør af en kreditaftale, før aftalen udløber, skal kreditgiver uden forsinkelse efter modtagelse af anmodningen på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium give forbrugeren de oplysninger, der er nødvendige for at overveje denne mulighed. Disse oplysninger skal mindst indeholde en angivelse af, hvor store konsekvenser det vil have for forbrugeren at frigøre sig fra sine forpligtelser, før kreditaftalen udløber, og en klar redegørelse for, hvilke antagelser der er anvendt. De eventuelle antagelser, der er anvendt, skal være rimelige og berettigede.
5. Medlemsstaterne kan fastsætte, at udøvelsen af retten i stk. 1 er betinget af, at der foreligger en legitim interesse hos forbrugeren, hvis den førtidige indfrielse sker i en periode, for hvilken der er aftalt fast forrentning.

Artikel 26

Fleksible og pålidelige markeder

1. Medlemsstaterne indfører hensigtsmæssige ordninger for at sikre, at krav mod sikkerhedsstillelsen kan gøres gældende af kreditgiver eller på vegne af kreditgiver. Medlemsstaterne sikrer også, at kreditgiver opbevarer relevant dokumentation om de typer af fast ejendom, der accepteres som sikkerhedsstillelse, samt de dermed forbundne bestemmelser om optagelse af lån med pant i fast ejendom.
2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre en passende statistisk overvågning af boligejendomsmarkedet, bl.a. med henblik på markedsovervågning, ved at tilskynde til udvikling og anvendelse af specifikke prisindekser, der kan være offentlige eller private eller begge dele.

Artikel 27

Oplysninger om ændringer i debitorrenten

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium underretter forbrugeren om enhver ændring i debitorrenten, inden ændringen får virkning. Oplysningerne skal mindst indeholde en angivelse af betalingerne størrelse, efter at den nye debitorrente har fået virkning, og, såfremt betalingerne antal eller hyppighed ændres, nærmere oplysninger herom.
2. Medlemsstaterne kan dog tillade, at parterne i kreditaftalen bliver enige om, at de i stk. 1 omhandlede oplysninger gives til forbrugeren med jævne mellemrum, såfremt ændringen i debitorrenten hænger sammen med en ændring i en referencesats, at den nye referencesats offentliggøres på en hensigtsmæssig måde, og at oplysninger om den nye referencesats også er tilgængelige i kreditgivers lokaler og meddeles personligt til forbrugeren sammen med størrelsen på de nye periodiske afdrag.
3. Kreditgivere kan fortsætte med regelmæssigt at oplyse forbrugeren i tilfælde, hvor ændringen i debitorrenten ikke hænger direkte sammen med en ændring i referencesatsen, hvis det var muligt i henhold til national lovgivning før den 20. marts 2014.
4. Hvis ændringer i debitorrenten afgøres ved auktioner på kapitalmarkederne, og det derfor er umuligt for kreditgiver at underrette forbrugeren om ændringer, før de får virkning, skal kreditgiver i god tid før auktionen skriftligt underrette forbrugeren på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium om den forestående procedure og angive, hvordan det kan påvirke debitorrenten.

Artikel 28

Restancer og tvangsauktion

1. Medlemsstaterne træffer foranstaltninger, der skal tilskynde kreditgiver til at udvise rimelig tilbageholdenhed, inden der indledes en tvangsauktion.
2. Medlemsstaterne kan kræve, at de omkostninger, som kreditgiver har tilladelse til at fastsætte og pålægge forbrugeren ved misligholdelse, ikke må være større end højst nødvendigt for at kompensere kreditgiver for de udgifter, denne har afholdt som følge af misligholdelsen.
3. Medlemsstaterne kan tillade kreditgiver at pålægge forbrugeren yderligere omkostninger i tilfælde af misligholdelse. I så fald fastsætter medlemsstaterne et loft for disse omkostninger.
4. Medlemsstaterne forhindrer ikke parterne i en kreditaftale i at indgå udtrykkelig aftale om, at returnering eller overdragelse af sikkerhedsstillelsen til kreditgiver eller provenuet ved salg af sikkerhedsstillelsen er tilstrækkelig til at tilbagebetale kreditten.
5. Hvis den pris, der opnås for den faste ejendom, påvirker det beløb, som forbrugeren skylder, indfører medlemsstaterne procedurer eller foranstaltninger, der gør det muligt at opnå den bedst mulige pris for den tvangsauktionerede faste ejendom.

Hvis der efter tvangsauktionen stadig er udestående gæld, sikrer medlemsstaterne, at der er truffet foranstaltninger til at lette tilbagebetaling med henblik på at beskytte forbrugeren.

KAPITEL 11

KRAV VEDRØRENDE ETABLERING SOM OG TILSYN MED KREDITFORMIDLERE OG UDPEGEDE REPRÆSENTANTER

Artikel 29

Adgang for kreditformidlere

1. For at kunne udøve alle eller dele af de kreditformidlingsaktiviteter, der er fastsat i artikel 4, nr. 5), eller yde rådgivningstjenester skal kreditformidlere meddeles behørig adgang hertil af en kompetent myndighed i deres hjemland. Hvis en medlemsstat giver udpegede repræsentanter tilladelse i henhold til artikel 31, behøver sådanne udpegede repræsentanter ikke at få adgang som kreditformidler i henhold til nærværende artikel.
2. Medlemsstaterne sikrer, at adgangen for kreditformidlere gøres betinget af, at de ud over kravene i artikel 9 mindst opfylder følgende faglige krav:
 - a) Kreditformidlere skal have en erhvervsansvarsforsikring, som dækker de geografiske områder, hvor de tilbyder deres tjenesteydelser, eller en anden tilsvarende garanti mod erstatningskrav som følge af faglig forsømmelighed. Hjemlandet kan dog fastsætte, at den kreditgiver, for hvilken kreditformidler er bemyndiget til at handle, stiller en sådan forsikring eller tilsvarende garanti til rådighed for bundne kreditformidlere.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage og, om nødvendigt, ændre reguleringsmæssige tekniske standarder for at fastsætte minimumsbeløbet for erhvervsansvarsforsikringen eller den i nærværende litras første afsnit nævnte tilsvarende garanti. Disse reguleringsmæssige tekniske standarder vedtages i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

EBA udarbejder et udkast til de reguleringsmæssige tekniske standarder for at fastsætte minimumsbeløbet for erhvervsansvarsforsikringen eller den i nærværende litras første afsnit nævnte tilsvarende garanti og forelægger dette for Kommissionen den 21. september 2014. EBA gennemgår og udarbejder, om nødvendigt, et udkast til ændring af de reguleringsmæssige tekniske standarder hvad angår minimumsbeløbet for erhvervsansvarsforsikringen eller den i nærværende litras første afsnit nævnte tilsvarende garanti og forelægger dette for Kommissionen første gang inden den 21. marts 2018 og derefter hvert andet år.

- b) En fysisk person, der er etableret som kreditformidler, bestyrelsesmedlemmerne hos en kreditformidler, der er etableret som juridisk person, og fysiske personer, som udfører lignende opgaver hos en kreditformidler, der er en juridisk person, men som ikke har en bestyrelse, skal have et godt omdømme. De skal som et minimum have en ren straffeattest eller en anden tilsvarende national attest for så vidt angår alvorlige strafbare handlinger i forbindelse med formueforbrydelser eller anden kriminalitet vedrørende finansielle aktiviteter, og de må ikke tidligere have været erklæret konkurs, medmindre de er blevet rehabiliteret efter national lovgivning.
 - c) En fysisk person, der er etableret som kreditformidler, bestyrelsesmedlemmerne hos en kreditformidler, der er etableret som juridisk person, og fysiske personer, som udfører lignende opgaver hos en kreditformidler, der er en juridisk person, men som ikke har en bestyrelse, skal råde over et hensigtsmæssigt viden- og kompetenceniveau i forbindelse med kreditaftaler. Hjemlandet fastsætter det hensigtsmæssige viden- og kompetenceniveau i overensstemmelse med principperne i bilag III.
3. Medlemsstaterne sikrer, at de kriterier, der er fastsat, for at personale hos kreditformidlere eller kreditgivere kan opfylde deres faglige krav, offentliggøres.
 4. Medlemsstaterne sikrer, at alle kreditformidlere, der har fået adgang, uanset om de er etableret som fysiske eller juridiske personer, optages i et register hos en kompetent myndighed i deres hjemland. Medlemsstaterne sikrer, at registret over kreditformidlere ajourføres og er offentligt tilgængeligt online.

Registret over kreditformidlere skal som minimum indeholde følgende oplysninger:

- a) navnene på de personer i ledelsen, som er ansvarlige for formidlingsforretningerne. Medlemsstaterne kan kræve, at fysiske personer, som har en kundevendt funktion i en virksomhed inden for kreditformidling, registreres
- b) de medlemsstater, hvor kreditformidler driver forretning i henhold til bestemmelserne om etableringsfrihed eller om fri udveksling af tjenesteydelser, og som kreditformidler har underrettet den kompetente myndighed i hjemlandet om i overensstemmelse med artikel 32, stk. 3
- c) hvorvidt kreditformidler er bundet eller ej.

De medlemsstater, der beslutter at benytte sig af den mulighed, der er omhandlet i artikel 30, sikrer, at registret angiver den kreditgiver, på hvis vegne den bundne kreditformidler handler.

De medlemsstater, der beslutter at benytte sig af den mulighed, der er omhandlet i artikel 31, sikrer, at registret angiver den kreditformidler eller i tilfælde af en bunden kreditformidlers udpegede repræsentant den kreditgiver, på hvis vegne de udpegede repræsentanter handler.

5. Medlemsstaterne sikrer, at:
 - a) en kreditformidler, som er en juridisk person, har sit hovedkontor i samme medlemsstat som sit vedtægtsmæssige hjemsted, hvis denne har et vedtægtsmæssigt hjemsted i henhold til national ret
 - b) en kreditformidler, som ikke er en juridisk person, eller en kreditformidler, som er en juridisk person, men som i henhold til national lovgivning ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, har sit hovedkontor i den medlemsstat, hvor det faktisk udøver sin hovedvirksomhed.

6. Hver medlemsstat opretter ét kontaktsted, der giver nem og hurtig offentlig adgang til oplysninger fra det nationale register, som samles elektronisk og ajourføres løbende. Disse kontaktsteder skal desuden levere oplysningerne om hver medlemsstats kompetente myndigheder.

EBA offentliggør på sit websted henvisninger eller hyperlinks til dette kontaktsted.

7. Hjemlandene sikrer, at alle de kreditformidlere og udpegede repræsentanter, der har fået adgang, til stadighed opfylder kravene i stk. 2. Dette stykke berører ikke artikel 30 og 31.

8. Medlemsstaterne kan beslutte ikke at anvende denne artikel over for de personer, som udøver kreditformidlingsaktiviteterne i artikel 4, nr. 5), hvis aktiviteterne udøves lejlighedsvis som led i deres erhvervs-mæssige virksomhed, og disse aktiviteter er reguleret ved lov eller administrative bestemmelser eller en fagetisk kodeks for det pågældende erhverv, som ikke udelukker, at disse aktiviteter kan udøves.

9. Nærværende artikel finder ikke anvendelse på kreditinstitutter, som har tilladelse i overensstemmelse med direktiv 2013/36/EU eller på andre finansielle institutioner, der i henhold til national lovgivning er omfattet af en tilsvarende tilladelses- og tilsynsordning.

Artikel 30

Kreditformidlere, der kun er bundet til én kreditgiver

1. Med forbehold af artikel 31, stk. 1, kan medlemsstaterne tillade, at bundne kreditformidlere, der er omhandlet i artikel 4, nr. 7), litra a), får adgang af de kompetente myndigheder gennem den kreditgiver, på hvis vegne den bundne kreditformidler udelukkende handler.

I sådanne tilfælde bevarer kreditgiver det fulde og ubetingede ansvar for enhver handling eller undladelse fra den bundne kreditformidlers side, når denne handler på kreditgivers vegne på områder, der er omfattet af dette direktiv. Medlemsstaterne kræver, at kreditgiver sikrer, at disse bundne kreditformidlere mindst opfylder de faglige krav i artikel 29, stk. 2.

2. Med forbehold af artikel 34 skal kreditgivere overvåge aktiviteterne hos de bundne kreditformidlere, der er omhandlet i artikel 4, nr. 7), litra a), for at sikre, at de fortsat overholder bestemmelserne i dette direktiv. Kreditgiver er navnlig ansvarlig for at kontrollere, at den bundne kreditformidler og dennes personale opfylder kravene til viden og kompetencer.

Artikel 31

Udpegede repræsentanter

1. Medlemsstaterne kan beslutte at tillade, at en kreditformidler udpeger udpegede repræsentanter.

Er den udpegede repræsentant udpeget af en bunden kreditformidler som omhandlet i artikel 4, nr. 7), litra a), bevarer kreditgiver det fulde og ubetingede ansvar for enhver handling eller undladelse fra den udpegede repræsentants side, når denne handler på den pågældende kreditformidlers vegne, på områder, der er omfattet af dette direktiv. I andre tilfælde bevarer kreditgiver det fulde og ubetingede ansvar for enhver handling eller undladelse fra den udpegede repræsentants side, når denne handler på kreditformidlers vegne på områder, der er omfattet af dette direktiv.

2. Kreditformidlere sikrer, at deres udpegede repræsentanter mindst opfylder de faglige krav i artikel 29, stk. 2. Hjemlandet kan dog fastsætte, at den kreditformidler, for hvilken den udpegede repræsentant er bemyndiget til at handle, kan stille en erhvervsansvarsforsikring eller tilsvarende garanti til rådighed.

3. Med forbehold af artikel 34 overvåger kreditformidlere deres udpegede repræsentanternes aktiviteter for at sikre, at de fuldt ud overholder bestemmelserne i dette direktiv. Kreditformidlerne er navnlig ansvarlige for at kontrollere, at de udpegede repræsentanter og deres personale opfylder kravene til viden og kompetencer.

4. Medlemsstater, der tillader, at en kreditformidler udpeger udpegede repræsentanter, opretter et offentligt register, der som minimum indeholder de i artikel 29, stk. 4, nævnte oplysninger. Udpegede repræsentanter registreres i det offentlige register i den medlemsstat, hvor de er etableret. Registret ajourføres regelmæssigt. Det gøres offentligt tilgængeligt.

Artikel 32

Etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser for kreditformidlere

1. Den kompetente myndighed i hjemlandets beslutning om at give en kreditformidler adgang, jf. artikel 29, stk. 1, gælder for hele Unionens geografiske område, uden at der kræves yderligere adgang fra de kompetente myndigheder i værtslandet eller værtslandene for at kunne udføre de aktiviteter og yde de tjenester, der er dækket af adgangen, forudsat at de aktiviteter, som en kreditformidler agter at udføre i værtslandene, er omfattet af adgangen. Kreditformidlere må imidlertid ikke yde deres tjenester i forbindelse med kreditaftaler, der tilbydes af ikkekreditinstitutter til forbrugere i en medlemsstat, hvor sådanne ikkekreditinstitutter ikke må udøve virksomhed.

2. Udpegede repræsentanter, der udpeges i de medlemsstater, som benytter sig af muligheden i artikel 31, må ikke udøve en del af eller alle de kreditformidlingsaktiviteter, der er anført i artikel 4, nr. 5), eller yde rådgivningstjenester i de medlemsstater, hvor sådanne udpegede repræsentanter ikke må udøve virksomhed.

3. En kreditformidler, der har fået adgang, og som agter at udøve virksomhed for første gang i én eller flere medlemsstater som led i den fri udveksling af tjenesteydelser eller i forbindelse med etablering af en filial, underretter hjemlandets kompetente myndigheder herom.

Senest en måned efter denne underretning meddeler disse kompetente myndigheder de kompetente myndigheder i de pågældende værtslande, at kreditformidler agter at udøve virksomhed, og underretter samtidig den pågældende kreditformidler om denne meddelelse. De underretter også de kompetente myndigheder i det eller de pågældende værtslande om de kreditgivere, hvortil kreditformidler er bundet, og om, hvorvidt kreditgiverne tager det fulde og ubetingede ansvar for kreditformidlers aktiviteter. Værtslandet anvender oplysningerne fra hjemlandet til at optage de nødvendige oplysninger i sit register.

Kreditformidler kan påbegynde sin virksomhed en måned efter den dato, hvor han af hjemlandets kompetente myndigheder blev underrettet om den i andet afsnit nævnte meddelelse.

4. Inden en filial af en kreditformidler påbegynder sin virksomhed eller inden to måneder efter modtagelsen af den meddelelse, der er omhandlet i stk. 3, andet afsnit, forbereder de kompetente myndigheder i værtslandet tilsynet med kreditformidler i overensstemmelse med artikel 34 og underretter om nødvendigt kreditformidler om de betingelser, hvorunder disse aktiviteter skal udføres i værtslandet på de områder, der ikke er harmoniseret i EU-retten.

Artikel 33

Inddragelse af adgangen for kreditformidlere

1. Den kompetente myndighed i hjemlandet kan inddrage den adgang, der er givet en kreditformidler i overensstemmelse med artikel 29, hvis en sådan kreditformidler:
 - a) udtrykkeligt giver afkald på adgangen eller ikke har udøvet de kreditformidlingsaktiviteter, der er omhandlet i artikel 4, nr. 5), eller ydet rådgivningstjenester i de foregående seks måneder, medmindre der i den pågældende medlemsstat findes bestemmelser om, at adgangen bortfalder i sådanne tilfælde
 - b) har fået adgang ved hjælp af urigtige eller vildledende erklæringer eller på anden uretmæssig vis
 - c) ikke længere opfylder de krav, i henhold til hvilke adgangen blev givet
 - d) er omfattet af forhold, hvor national ret i spørgsmål, som ikke er omfattet af dette direktiv, medfører, at godkendelsen inddrages
 - e) har gjort sig skyldig i alvorlig eller systematisk overtrædelse af de bestemmelser om kreditformidlers driftsbetingelser, som vedtages i medfør af dette direktiv.
2. Hvis adgangen for en kreditformidler inddrages af den kompetente myndighed i hjemlandet, underretter sidstnævnte på enhver hensigtsmæssig måde de kompetente myndigheder i værtslandet eller værtslandene om en sådan inddragelse så hurtigt som muligt og senest inden 14 dage.
3. Medlemsstaterne sikrer, at de kreditformidlere, som har fået deres adgang inddraget, fjernes fra registret uden unødigt forsinkelse.

Artikel 34

Tilsyn med kreditformidlere og udpegede repræsentanter

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i hjemlandet fører tilsyn med kreditformidlernes igangværende aktiviteter.

Hjemlandene fastsætter, at der føres tilsyn med bundne kreditformidlere direkte eller som en del af tilsynet med den kreditgiver, på hvis vegne de handler, hvis kreditgiver er et kreditinstitut, som har tilladelse i overensstemmelse med direktiv 2013/36/EU, eller en anden finansiel institution, der i henhold til national lovgivning er omfattet af en tilsvarende tilladelses- og tilsynsordning. Hvis den bundne kreditformidler yder tjenester i en anden medlemsstat end hjemlandet, føres der dog direkte tilsyn med den bundne kreditformidler.

Hjemlande, der tillader, at kreditformidlere udpeger repræsentanter i overensstemmelse med artikel 31, sikrer, at der føres tilsyn med sådanne udpegede repræsentanter enten direkte eller som en del af tilsynet med den kreditformidler, på hvis vegne repræsentanten handler.

2. De kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor en kreditformidler har en filial, er ansvarlige for at sikre, at de tjenester, der ydes af kreditformidler på det pågældende område, er i overensstemmelse med de forpligtelser, der er fastsat i artikel 7, stk. 1, og artikel 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 20, 22 og 39 samt i foranstaltninger vedtaget i medfør heraf.

Hvis de kompetente myndigheder i et værtsland konstaterer, at en kreditformidler, som har en filial på dets område, overtræder de foranstaltninger, der er vedtaget i den pågældende medlemsstat i medfør af artikel 7, stk. 1, og artikel 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 20, 22 og 39, kræver disse myndigheder, at den pågældende kreditformidler bringer det ulovlige forhold til ophør.

Hvis den pågældende kreditformidler ikke tager de nødvendige skridt, iværksætter de kompetente myndigheder i værtslandet alle nødvendige tiltag med henblik på at sikre, at kreditformidler bringer det ulovlige forhold til ophør. Arten af disse tiltag meddeles de kompetente myndigheder i hjemlandet.

Hvis kreditformidler til trods for de tiltag, der er iværksat af værtslandet, fortsat overtræder de i første afsnit omhandlede foranstaltninger, som finder anvendelse i værtslandet, kan værtslandet, efter at have givet de kompetente myndigheder i hjemlandet underretning herom, iværksætte de tiltag, der er nødvendige for at forebygge eller sanktionere nye ulovligheder og om nødvendigt forhindre, at kreditformidler udfører nye forretninger på dets område. Kommissionen skal uden unødigt forsinkelse have meddelelse om sådanne tiltag.

Hvis den kompetente myndighed i hjemlandet er uenig i de tiltag, der iværksættes af værtslandet, kan den indbringe sagen for EBA og anmode denne om bistand, jf. artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010. I så fald kan EBA handle i overensstemmelse med de beføjelser, der er tillagt den i henhold til nævnte artikel.

3. De kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor filialen er beliggende, har ret til at gennemgå de ordninger, filialen har etableret, og til at kræve de ændringer, der er strengt nødvendige for at opfylde sine forpligtelser i henhold til stk. 2 og for at gøre det muligt for de kompetente myndigheder i hjemlandet at håndhæve forpligtelserne i henhold til artikel 7, stk. 2, 3 og 4, samt de foranstaltninger, der er vedtaget i medfør heraf for så vidt angår de tjenester, som filialen yder.

4. Hvis den kompetente myndighed i værtslandet har klare og påviselige grunde til at tro, at en kreditformidler, der handler på dets område som led i den fri udveksling af tjenesteydelser, har tilsidesat forpligtelserne i de foranstaltninger, der vedtages i medfør af dette direktiv, eller at en kreditformidler, der har en filial på dets område, har tilsidesat forpligtelserne i de foranstaltninger, der vedtages i medfør af dette direktiv, ud over dem, der er anført i stk. 2, forelægger den disse grunde for den kompetente myndighed i hjemlandet, som iværksætter de nødvendige tiltag.

I de tilfælde, hvor den kompetente myndighed i hjemlandet ikke iværksætter nogen tiltag inden en måned efter at have fået forelagt disse grunde, eller hvor en kreditformidler på trods af de tiltag, som den kompetente myndighed i hjemlandet har iværksat, fortsætter med at handle på en måde, der klart er til skade for forbrugerinteresserne i værtslandet, eller som hindrer markederne i at fungere korrekt, gælder følgende:

- a) Den kompetente myndighed i værtslandet iværksætter, efter at have underrettet den kompetente myndighed i hjemlandet herom, alle nødvendige tiltag for at beskytte forbrugerne og sikre, at markederne fungerer korrekt, herunder ved at forhindre, at den overtrædende kreditformidler udfører nye forretninger på dens område. Kommissionen og EBA skal uden unødigt forsinkelse have meddelelse om sådanne tiltag.
- b) Den kompetente myndighed i værtslandet kan indbringe sagen for EBA og anmode denne om bistand, jf. artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010. I så fald kan EBA handle i overensstemmelse med de beføjelser, der er tillagt den i henhold til nævnte artikel.

5. Medlemsstaterne fastsætter, at når en kreditformidler, der er meddelt adgang i en anden medlemsstat, har oprettet en filial på dens område, kan de kompetente myndigheder i hjemlandet under udøvelsen af deres hverv og efter at have underrettet de kompetente myndigheder i værtslandet herom udføre inspektion på stedet hos den pågældende filial.

6. Den fordeling af opgaver mellem medlemsstaterne, som er fastlagt i denne artikel, berører i overensstemmelse med deres forpligtelser i henhold til EU-retten ikke medlemsstaternes kompetence på de områder, der ikke er omfattet af dette direktiv.

KAPITEL 12

GODKENDELSE AF OG TILSYN MED IKKEKREDITINSTITUTTER

*Artikel 35***Godkendelse af og tilsyn med ikkekreditinstitutter**

Medlemsstaterne sikrer, at ikkekreditinstitutter gennemgår en passende godkendelsesproces, herunder optagelse af ikkekreditinstituttet i et register samt en kompetent myndigheds tilsynsordninger.

KAPITEL 13**SAMARBEJDE MELLEML KOMPETENTE MYNDIGHEDER I FORSKELLIGE MEDLEMSSTATER***Artikel 36***Pligt til at samarbejde**

1. De kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater samarbejder med hinanden på grundlag af deres beføjelser enten i henhold til dette direktiv eller til national ret, når det er nødvendigt for, at de kan varetage de opgaver, der er fastsat i dette direktiv.

De kompetente myndigheder bistår de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater. De udveksler især oplysninger og samarbejder om undersøgelser eller tilsyn.

Med henblik på at lette og fremskynde samarbejdet og navnlig udvekslingen af oplysninger udpeger medlemsstaterne én kompetent myndighed som kontaktpunkt i henhold til dette direktiv. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater navnene på de myndigheder, der er udpeget til at kunne modtage anmodninger om udveksling af oplysninger eller samarbejde i henhold til dette stykke.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige administrative og organisatoriske foranstaltninger til at lette ydelsen af bistand som omhandlet i stk. 1.

3. De kompetente myndigheder i medlemsstaterne, som er blevet udpeget som kontaktpunkter i overensstemmelse med stk. 1 i dette direktiv, giver uden unødigt forsinkelse hinanden de oplysninger, som er nødvendige for, at de kompetente myndigheder, der er udpeget i henhold til artikel 5, kan varetage deres opgaver i overensstemmelse med de foranstaltninger, der vedtages i medfør af dette direktiv.

De kompetente myndigheder, der udveksler oplysninger med andre kompetente myndigheder efter dette direktiv, kan på tidspunktet for meddelelsen af sådanne oplysninger angive, at disse ikke må videregives uden deres udtrykkelige tilladelse, og oplysningerne må i så fald kun udveksles med henblik på anvendelse til de formål, som disse myndigheder har givet deres tilladelse til.

Den kompetente myndighed, der er udpeget som kontaktpunkt, kan videregive de oplysninger, den har modtaget, til de andre kompetente myndigheder, men må ikke videregive oplysningerne til andre organer eller fysiske eller juridiske personer uden udtrykkelig tilladelse fra de kompetente myndigheder, som meddelte oplysningerne, og de må alene anvendes til de formål, som disse myndigheder har givet deres tilladelse til, undtagen i behørigt begrundede tilfælde, i hvilke tilfælde det straks underretter det kontaktpunkt, som leverede oplysningerne.

4. En kompetent myndighed må kun nægte at efterkomme en anmodning om samarbejde i forbindelse med undersøgelser eller tilsyn eller at udveksle oplysninger i henhold til stk. 3, hvis:

- a) undersøgelsen, kontrollen på stedet, tilsynet eller udvekslingen af oplysninger kan bringe den pågældende medlemsstats suverænitet, sikkerhed eller grundlæggende retsprincipper i fare

- b) der allerede er indledt retsforfølgning med hensyn til de samme forhold og mod de samme personer ved myndighederne i den pågældende medlemsstat
- c) der allerede er afsagt endelig dom mod de samme personer og med hensyn til de samme forhold i den pågældende medlemsstat.

I tilfælde af nægtelse skal den kompetente myndighed give den kompetente myndighed, der fremsætter anmodningen, meddelelse herom og fremlægge så detaljerede oplysninger som muligt.

Artikel 37

Bilægelse af tvister mellem kompetente myndigheder

Såfremt en anmodning om samarbejde, navnlig udveksling af oplysninger, er blevet afvist eller ikke er blevet behandlet inden for en rimelig frist, kan de kompetente myndigheder indbringe sagen for EBA og anmode denne om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010. I så fald kan EBA handle i overensstemmelse med de beføjelser, der er tillagt den i henhold til nævnte artikel, og enhver bindende afgørelse truffet af EBA i medfør af nævnte artikel er bindende for de pågældende kompetente myndigheder, uanset om disse kompetente myndigheder er medlemmer af EBA eller ej.

KAPITEL 14

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 38

Sanktioner

1. Medlemsstaterne fastsætter regler for sanktioner for overtrædelser af de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning.
2. Medlemsstaterne fastsætter, at den kompetente myndighed kan offentliggøre, hvilke administrative sanktioner der vil blive pålagt for overtrædelse af foranstaltninger vedtaget i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv, medmindre en sådan meddelelse er til alvorlig fare for finansmarkederne eller vil forvolde de involverede parter uforholdsmæssig stor skade.

Artikel 39

Tvistbilægelsesordninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at der findes egnede og effektive procedurer for udenretslig klage- og tvistbilægelse vedrørende forbrugertvister med kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter i forbindelse med kreditaftaler, og anvender i påkommende tilfælde de eksisterende organer. Medlemsstaterne sikrer, at sådanne procedurer finder anvendelse på kreditgivere og kreditformidlere og omfatter de udpegede repræsentanters aktiviteter.
2. Medlemsstaterne kræver, at organer, der er ansvarlige for udenretslig klage- og tvistbilægelse, samarbejder for at løse grænseoverskridende tvister vedrørende kreditaftaler.

Artikel 40

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastsatte betingelser.
2. Beføjelserne til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 14, stk. 9, og artikel 17, stk. 8, tillægges Kommissionen for en ubestemt periode fra den 20. marts 2014.
3. Den i artikel 14, stk. 9, og artikel 17, stk. 8, omhandlede delegation af beføjelser kan når som helst tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 14, stk. 9, og artikel 17, stk. 8, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en periode på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har meddelt Kommissionen, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 41

Direktivets ufravigelige karakter

Medlemsstaterne sikrer, at:

- a) forbrugerne ikke kan give afkald på de rettigheder, der tilkommer dem i medfør af national ret, der gennemfører dette direktiv eller svarer til dette direktivs bestemmelser
- b) de foranstaltninger, som de vedtager til gennemførelse af dette direktiv, ikke kan omgå på en måde, som kan medføre, at forbrugerne mister den beskyttelse, som dette direktiv giver, som følge af den måde, aftalerne udformes på, navnlig ved at lade de kreditaftaler, der falder ind under dette direktivs anvendelsesområde, indgå i kreditaftaler, hvis art eller formål kunne gøre det muligt at undgå anvendelsen af disse foranstaltninger.

Artikel 42

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 21. marts 2016 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse bestemmelser.

2. Medlemsstaterne anvender de i stk. 1 omhandlede foranstaltninger fra den 21. marts 2016.

Disse foranstaltninger skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

3. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen de vigtigste nationale bestemmelser, som de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv.

*Artikel 43***Overgangsbestemmelser**

1. Dette direktiv finder ikke anvendelse på de kreditaftaler, der eksisterer inden den 21. marts 2016.
2. Kreditformidlere, som allerede udøvede de kreditformidlingsaktiviteter, der er omhandlet i artikel 4, nr. 5), inden den 21. marts 2016, og som endnu ikke er meddelt adgang i overensstemmelse med betingelserne i den nationale lovgivning i det hjemland, der gennemfører dette direktiv, kan fortsætte disse aktiviteter i overensstemmelse med den nationale lovgivning indtil den 21. marts 2017. En kreditformidler, der udnytter denne undtagelse, kan kun udføre aktiviteterne i sit eget hjemland, medmindre de nødvendige lovmæssige krav i værtslandene også opfyldes.
3. Kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter, der udøvede aktiviteter, der er reguleret af dette direktiv inden den 20. marts 2014, skal overholde den nationale lovgivning til gennemførelse af artikel 9 senest den 21. marts 2017.

*Artikel 44***Revisionsklausul**

Kommissionen foretager en gennemgang af dette direktiv senest den 21. marts 2019. Ved gennemgangen tages effektiviteten og hensigtsmæssigheden af bestemmelserne for forbrugeren og det indre marked op til overvejelse.

Gennemgangen omfatter følgende:

- a) en vurdering af brugen og forbrugerens forståelse af og tilfredshed med ESIS-formularen
- b) en analyse af andre oplysninger forud for aftaleindgåelse
- c) en analyse af tværnationale forretninger udført af kreditformidlere og kreditgivere
- d) en analyse af udviklingen på markedet for ikkekreditinstitutter, som tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse
- e) en vurdering af behovet for yderligere foranstaltninger, herunder en pasordning for ikkekreditinstitutter, som tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom
- f) en undersøgelse af behovet for at indføre supplerende rettigheder og forpligtelser i fasen efter kreditaftalernes indgåelse
- g) en vurdering af, hvorvidt direktivets anvendelsesområde fortsat er hensigtsmæssigt under hensyn til dets indvirkning på andre, substituerbare kreditformer
- h) en vurdering af, hvorvidt yderligere foranstaltninger er nødvendige for at sikre sporbarheden af kreditaftaler med sikkerhed i fast ejendom til beboelse
- i) en vurdering af, hvorvidt der er data til rådighed om prisudviklingen for fast ejendom til beboelse, og i hvilket omfang disse data er sammenlignelige
- j) en vurdering af, hvorvidt det fortsat er hensigtsmæssigt at anvende direktiv 2008/48/EF på kreditter uden sikkerhedsstillelse med henblik på istandsættelse af fast ejendom til beboelse for et samlet kreditbeløb, der overstiger det maksimale beløb, der er angivet i nævnte direktivs artikel 2, stk. 2, litra c)
- k) en vurdering af, hvorvidt ordningerne for offentliggørelse af sanktioner i henhold til artikel 38, stk. 2, sikrer tilstrækkelig gennemsigthed
- l) en vurdering af, hvorvidt de advarsler, der er omhandlet i artikel 11, stk. 6, og artikel 13, stk. 2, er proportionale, og af mulighederne for yderligere harmonisering af risikoadvarsler.

*Artikel 45***Yderligere initiativer vedrørende ansvarlig långivning og låntagning**

Senest den 21. marts 2019 forelægger Kommissionen en omfattende rapport indeholdende en evaluering af de overordnede udfordringer i forbindelse med privat overdrevet gældsætning med direkte forbindelse til kreditaktivitet. Den undersøger også behovet for tilsyn med kreditregistre og muligheden for at udvikle mere fleksible og pålidelige markeder. Rapporten ledsages om fornødent af lovgivningsforslag.

*Artikel 46***Ændring af direktiv 2008/48/EF**

I artikel 2 i direktiv 2008/48/EF indsættes følgende stykke:

»2a. Uanset stk. 2, litra c), finder dette direktiv også anvendelse på kreditaftaler uden sikkerhedsstillelse med henblik på istandsættelse af fast ejendom til beboelse for et samlet kreditbeløb, der overstiger 75 000 EUR.«

*Artikel 47***Ændring af direktiv 2013/36/EU**

I direktiv 2013/36/EU indsættes følgende artikel:

»Artikel 54a

Artikel 53 og 54 berører ikke de undersøgelsesbeføjelser, der er tillagt Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i TEUF.«

*Artikel 48***Ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010**

I forordning (EU) nr. 1093/2010 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 13, stk. 1, andet afsnit, affattes således:

»Hvis Kommissionen vedtager en reguleringsmæssig teknisk standard, som er identisk med det af myndigheden forelagte udkast til reguleringsmæssig teknisk standard, er fristen for indsigelse fra Europa-Parlamentets og Rådets side på en måned fra datoen for Kommissionens underretning. På Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ forlænges denne periode med en indledende periode på en måned og kan forlænges med en yderligere periode på en måned.«

2) Artikel 17, stk. 2, andet afsnit, affattes således:

»Den kompetente myndighed giver hurtigst muligt myndigheden alle de oplysninger, myndigheden anser for nødvendige med henblik på undersøgelsen, herunder om hvordan de i artikel 1, stk. 2, omhandlede retsakter anvendes i overensstemmelse med EU-retten, uden at dette berører de i artikel 35 fastsatte beføjelser.«

*Artikel 49***Ikrafttræden**

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Artikel 50

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 4. februar
2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

E. VENIZELOS

Formand

BILAG I

BEREGNING AF DE ÅRLIGE OMKOSTNINGER I PROCENT

I. Grundligning, der angiver ækvivalensen mellem udnyttede kreditmuligheder på den ene side og tilbagebetalinger og omkostninger på den anden side.

Grundligningen, som bestemmer de årlige omkostninger i procent (ÅOP), sætter på årsbasis lighedstegn mellem den samlede nutidsværdi af udnyttede kreditmuligheder og den samlede nutidsværdi af tilbagebetalinger og betalinger af omkostninger:

$$\sum_{k=1}^m C_k (1 + X)^{-tk} = \sum_{l=1}^{m'} D_l (1 + X)^{-sl}$$

hvor:

- X er ÅOP
- m er nummeret for sidste udnyttelse af kreditmuligheden
- k er nummeret på en udnyttelse af kreditmuligheden, hvor $1 \leq k \leq m$
- C_k er størrelsen af den udnyttede kreditmulighed k
- tk er tidsintervallet, udtrykt i år eller brøkdele af et år, mellem tidspunktet for første udnyttelse af kreditmuligheden og tidspunkterne for hver efterfølgende udnyttelse af kreditmuligheden, hvor $t_1 = 0$
- m' er nummeret på sidste tilbagebetaling eller betaling af omkostninger
- l er nummeret på en tilbagebetaling eller betaling af omkostninger
- D_l er størrelsen af en tilbagebetaling eller betaling af omkostninger

- s_l er tidsintervallet, udtrykt i år eller brøkdele af et år, mellem tidspunktet for første udnyttelse af kreditmuligheden og tidspunkterne for hver tilbagebetaling eller betaling af omkostninger.

Yderligere bemærkninger:

- De beløb, der betales af parterne på forskellige tidspunkter, er ikke nødvendigvis lige store og betales ikke nødvendigvis med lige store tidsintervaller.
- Begyndelsestidspunktet er tidspunktet for første udnyttelse af kreditmuligheden.
- Tidsintervallet mellem de ved beregningen anvendte tidspunkter udtrykkes i år eller brøkdele af et år. Et år antages at have 365 dage (skudår 366 dage), 52 uger eller 12 lige lange måneder. Hver måned antages at have $30,41666$ dage ($= 365/12$), uanset om der er tale om et skudår.

Hvis tidsintervallet mellem de tidspunkter, der anvendes ved beregningen, ikke kan udtrykkes som et helt antal uger, måneder eller år, udtrykkes tidsintervallet som et helt antal af de pågældende perioder kombineret med et antal dage. Hvis der anvendes dage:

i) medregnes hver dag, herunder weekender og ferier

ii) medregnes lige lange perioder og derefter dage tilbage til datoen for den første udnyttelse af kreditmuligheden

iii) findes længden af perioden i dage ved at se bort fra den første dag og medtage den sidste dag og udtrykkes i år ved at dividere denne periode med antallet af dage (365 eller 366 dage) i hele året ved at regne tilbage fra den sidste dag til den samme dag det foregående år.

- Beregningens resultat angives med mindst én decimals nøjagtighed. Hvis næste decimal er 5 eller derover, forhøjes den foregående decimal med én.
- Ligningen kan skrives om, så der blot bruges en enkelt sum og begrebet bevægelser (A_k), som vil være positive eller negative, dvs. henholdsvis betalt eller modtaget i perioderne 1 til n , udtrykt i år, dvs.:

$$S = \sum_{k=1}^n A_k (1 + X)^{-t_k},$$

hvor S er den aktuelle bevægelsessaldo. Hvis målet er at bibeholde ækvivalensen mellem bevægelserne, vil værdien være nul.

II. Supplerende antagelser til brug ved beregningen af de årlige omkostninger i procent

- Hvis en kreditaftale stiller forbrugeren frit med hensyn til at udnytte kreditmuligheden, anses det samlede kreditbeløb for udnyttet i sin helhed med det samme.
- Hvis en kreditaftale giver forskellige muligheder for at udnytte kreditmuligheden med forskellige omkostninger eller debitorrenter, anses det samlede kreditbeløb for udnyttet ved den højeste omkostning og debitorrente anvendt på den mulighed for at udnytte kreditmuligheden, der oftest benyttes under den pågældende type kreditaftale.
- Hvis en kreditaftale generelt stiller forbrugeren frit med hensyn til at udnytte kreditmuligheden, men også blandt de forskellige muligheder for udnyttelse af kreditmuligheden fastsætter en begrænsning med hensyn til kreditbeløb og tidsrum, anses kreditbeløbet for at være udnyttet på den tidligste af de i kreditaftalen fastsatte datoer og i overensstemmelse med disse begrænsninger for udnyttelse af kreditmuligheden.

- d) Hvis der i en begrænset periode eller for et begrænset beløb tilbydes forskellige debitorrenter og omkostninger, anses den højeste debitorrente og de højeste omkostninger for at være debitorrenten og omkostningerne i hele kreditaftalens løbetid.
- e) I forbindelse med kreditaftaler, for hvilke der er aftalt en fast debitorrente i den første periode, ved hvis udløb der fastsættes en ny debitorrente, som derefter med jævne mellemrum tilpasses i forhold til en aftalt indikator eller intern referencesats, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at fra og med udløbet af perioden med den faste debitorrente er debitorrenten den samme som debitorrenten på tidspunktet for beregningen af de årlige omkostninger i procent baseret på værdien af den aftalte indikator eller interne referencesats på det pågældende tidspunkt, uden dog at være mindre end den faste debitorrente.
- f) Hvis der endnu ikke er aftalt et loft for kreditten, anses loftet for at være på 170 000 EUR. I tilfælde af andre kreditaftaler end eventual- eller garantiforpligtelser, hvor formålet ikke er at erhverve eller bevare en rettighed til fast ejendom eller grund, kassekreditter, købekort med henstand med betalingen eller kreditkort, anses loftet for at være på 1 500 EUR.
- g) I tilfælde af andre kreditaftaler end kassekreditter, foreløbige lån, værdibaserede kreditaftaler, eventual- eller garantiforpligtelser og tidsubegrænsede kreditaftaler som omhandlet i antagelserne i litra i), j), k), l) og m):

i) antages det, hvis datoen eller beløbet for en tilbagebetaling af kapital, der skal foretages af forbrugeren, ikke kan fastslås, at tilbagebetalingen finder sted på den tidligste dato, der er angivet i kreditaftalen, og vedrører det laveste beløb, som den giver mulighed for

ii) antages det, hvis tidsintervallet mellem tidspunktet for første udnyttelse af kreditmuligheden og datoen for den første betaling, der skal foretages af forbrugeren, ikke kan fastslås, at dette er det korteste tidsinterval.

- h) Hvis datoen eller beløbet for en betaling, der skal foretages af forbrugeren, ikke kan fastslås på grundlag af kreditaftalen eller antagelserne i litra g), i), j), k), l) og m), antages det, at betalingen finder sted i overensstemmelse med de datoer og betingelser, der kræves af kreditgiver, og hvis disse er ukendte:

i) betales der renter sammen med tilbagebetalingerne af kapitalen

ii) betales der ikke rentebærende omkostninger udtrykt som et enkelt beløb på tidspunktet for indgåelse af kreditaftalen

iii) betales der ikke rentebærende omkostninger udtrykt som flere betalinger med regelmæssige mellemrum, begyndende med datoen for den første tilbagebetaling af kapital, og hvis beløbet for sådanne betalinger ikke er kendt, antages de at være lige store beløb

iv) indfrier den endelige betaling tilgodehavendet i form af kapital, renter og andre eventuelle omkostninger.

- i) I tilfælde af en kassekredit anses det samlede kreditbeløb for udnyttet i sin helhed og for kreditaftalens fulde løbetid. Hvis kassekreditens løbetid ikke kendes, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at kredittens løbetid er tre måneder.
- j) I tilfælde af et foreløbigt lån anses det samlede kreditbeløb for udnyttet i sin helhed og for kreditaftalens fulde løbetid. Hvis kreditaftalens løbetid ikke kendes, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at kredittens løbetid er 12 måneder.
- k) I tilfælde af en anden tidsubegrænset kreditaftale end en kassekredit og et foreløbigt lån antages det, at:

- i) kreditten i forbindelse med kreditaftaler, hvis formål er at erhverve eller bevare rettigheder til fast ejendom, ydes for en periode på 20 år regnet fra datoen for den første udnyttelse af kreditmuligheden, og at den endelige betaling foretaget af forbrugeren indfrier tilgodehavendet i form af kapital, renter og andre eventuelle omkostninger; i tilfælde af kreditaftaler, hvis formål ikke er at erhverve eller bevare rettigheder til fast ejendom, eller hvor kreditmuligheden udnyttes ved hjælp af købekort med henstand med betalingen eller kreditkort, er denne periode et år
- ii) kapitalen tilbagebetales af forbrugeren i lige store månedlige betalinger, første gang en måned efter datoen for den første udnyttelse af kreditmuligheden. I tilfælde, hvor kapitalen imidlertid skal tilbagebetales i sin helhed i form af en enkelt betaling i hver betalingsperiode, antages forbrugernes efterfølgende udnyttelser af kreditmuligheden og tilbagebetalinger af hele kapitalen at foregå i en periode på et år. Renter og andre omkostninger pålægges i overensstemmelse med disse udnyttelser af kreditmuligheden og tilbagebetalinger af kapitalen og som fastsat i kreditaftalen. I dette litra forstås ved en tidsubegrænset kreditaftale en kreditaftale uden fast løbetid, som omfatter kreditter, som skal tilbagebetales i deres helhed inden for eller efter en periode, men som efter tilbagebetaling står til rådighed til fornyet udnyttelse.
- l) I tilfælde af eventuel- eller garantiforpligtelser anses det samlede kreditbeløb for udnyttet i sin helhed som et enkelt beløb på det tidspunkt, der ligger først, af:
- a) datoen for den seneste udnyttelse af kreditmuligheden, som er tilladt i henhold til den kreditaftale, der er den potentielle kilde til eventuel- eller garantiforpligtelsen eller
- b) udløbet af den første periode forud for forlængelsen af aftalen i tilfælde af en aftale, der forlænges.
- m) I tilfælde af værdibaserede kreditaftaler:
- i) anses forbrugernes betalinger for at finde sted på den eller de seneste datoer, som er tilladt i henhold til kreditaftalen
- ii) anses de procentvise stigninger i værdien af den faste ejendom, som sikrer den værdibase-rede kreditaftale, og raten for inflationsindekset, som er omhandlet i aftalen, for at være en procentsats svarende til den højeste af centralbankens nuværende mål for inflationsraten eller inflationsniveauet i den medlemsstat, hvor den faste ejendom er beliggende på tidspunktet for indgåelsen af kreditaftalen, eller 0 %, hvis disse procentsatser er negative.

BILAG II

EUROPÆISK STANDARDISERET INFORMATIONSARK (ESIS)

DEL A

Teksten i denne model gengives som sådan i ESIS-formularen. Teksten i skarp parentes erstattes af de relevante oplysninger. Del B indeholder en vejledning for kreditgiver eller i givet fald kreditformidler i, hvordan man udfylder ESIS-formularen.

Når betegnelsen »hvis relevant« er angivet, skal kreditgiver give de ønskede oplysninger, hvis de er relevante for kreditaftalen. Hvis oplysningerne ikke er relevante, sletter kreditgiver de pågældende oplysninger eller hele afsnittet (f.eks. i de tilfælde, hvor afsnittet ikke er relevant). Hvis hele afsnittet slettes, tilpasses nummereringen af ESIS-afsnittene tilsvarende.

Nedennævnte oplysninger gives i ét dokument. Den anvendte skrifttype skal være klart læsbar. Der anvendes fede typer, skygger eller større skrifttype, hvis nogle oplysninger skal fremhæves. Alle relevante risikoadvarsler skal fremhæves.

ESIS-model

(Indledende tekst)

Dette dokument blev udarbejdet for [navn på forbrugeren] den [dags dato].

Dette dokument blev udarbejdet ud fra de oplysninger, som De hidtil har givet, og ud fra de i øjeblikket gældende betingelser på finansmarkedet.

Nedennævnte oplysninger er gyldige indtil den [gyldighedsdato] (hvis relevant) med undtagelse af renten og andre omkostninger. Efter denne dato kan de ændre sig afhængigt af markedsbetingelserne.

(Hvis relevant) Dette dokumentet forpligter ikke [kreditgivers navn] til at yde Dem lån.

1. Långiver

[Navn]

[Telefonnummer]

[Fysisk adresse]

(Valgfrit)[E-mail-adresse]

(Valgfrit)[Faxnummer]

(Valgfrit)[Websted]

(Valgfrit) [kontaktperson/kontaktpunkt]

(Hvis relevant, oplysninger om, hvorvidt der ydes rådgivningstjenester:) [(Efter at have vurderet Deres behov anbefaler vi Dem at optage dette lån/Vi anbefaler Dem ikke noget bestemt lån. Baseret på Deres svar på en række spørgsmål giver vi Dem imidlertid information om dette lån, så De kan træffe Deres eget valg.]

2. (Hvis relevant) Kreditformidler:

[Navn]

[Telefonnummer]

[Fysisk adresse]

(Valgfrit) [e-mail adresse]

(Valgfrit)[Faxnummer]

(Valgfrit)[Websted]

(Valgfrit) [kontaktperson/kontaktpunkt]

(Hvis relevant, oplysninger om, hvorvidt der ydes rådgivningstjenester:) [(Efter at have vurderet Deres behov anbefaler vi Dem at optage dette lån/Vi anbefaler Dem ikke noget bestemt lån. Baseret på Deres svar på en række spørgsmål giver vi Dem imidlertid information om dette lån, så De kan træffe Deres eget valg.)]

[Vederlag]

3. Hovedtrækkene ved lånet

Lånebeløb og -valuta: [værdi][valuta]

(Hvis relevant) Dette lån er ikke i [låntagers nationale valuta].

(Hvis relevant) Værdien af Deres lån i [låntagers nationale valuta] kan ændre sig.

(Hvis relevant) Såfremt værdien af [låntagers nationale valuta] f.eks. falder med 20 % i forhold til [lånets valuta], vil værdien af Deres lån blive forøget til [indsæt beløb i låntagers nationale valuta]. Der kan imidlertid blive tale om mere, hvis værdien af [låntagers nationale valuta] falder med mere end 20 %.

(Hvis relevant) Den maksimale værdi af Deres lån er [indsæt beløb i låntagers nationale valuta]. (Hvis relevant) De modtager en advarsel, hvis kreditbeløbet når op på [indsæt beløb i låntagers nationale valuta]. (Hvis relevant) De får mulighed for at [indsæt ret til at genforhandle lånet i udenlandsk valuta eller ret til at konvertere lånet til [relevant valuta] og betingelser]

Lånets løbetid: [løbetid]

[Låntype]

[Gældende rentetype]

Samlet beløb, der skal tilbagebetales:

Det betyder, at De skal tilbagebetale [beløb] for hver lånt [valutaenhed].

(Hvis relevant) Denne del af dette er et afdragsfrit lån. De vil stadig skyldes [indsæt det afdragsfrie lånebeløb] ved lånets udløb.

(Hvis relevant) Anslået værdi af ejendommen med henblik på udarbejdelsen af dette informationsblad: [indsæt beløb]

(Hvis relevant) Maksimalt lånebeløb i forhold til ejendommens værdi [indsæt belåningsprocent] eller minimumsværdi af ejendommen påkrævet til låntagning af det illustrerede beløb [indsæt beløb]

(Hvis relevant) [Sikkerhedsstillelse]

4. Rentesats og andre omkostninger

De årlige omkostninger i procent (ÅOP) er de samlede omkostninger ved lånet udtrykt som en årlig procentsats. ÅOP anføres for at hjælpe Dem med at sammenligne forskellige tilbud.

Den gældende ÅOP for Deres lån er på [ÅOP].

Den omfatter:

Rentesats [i procent eller, hvis relevant, angivelse af en referencesats og kreditgiverens rentespænd i procent]

[Andre elementer af ÅOP]

Engangsomkostninger

(Hvis relevant) De skal betale et gebyr for registrering af lånet. [Indsæt gebyrets størrelse, hvis det er kendt, eller grundlaget for beregningen.]

Periodiske omkostninger

(Hvis relevant) ÅOP beregnes på grundlag af antagelser vedrørende rentesatsen.

(Hvis relevant) Eftersom [en del af] Deres lån er med variabel rente, kan den reelle ÅOP være forskellig fra denne ÅOP, hvis rentesatsen på Deres lån ændrer sig. Hvis rentesatsen f.eks. stiger til [tilfælde som beskrevet i del B], kan ÅOP stige til [indsæt ÅOP for at illustrere dette tilfælde].

(Hvis relevant) Bemærk venligst, at denne ÅOP er beregnet ud fra den forudsætning, at rentesatsen i hele aftalens løbetid forbliver på det niveau, der blev fastsat for den første periode.

(Hvis relevant) Følgende omkostninger kendes ikke af långiver og medregnes derfor ikke i ÅOP: [Omkostninger]

(Hvis relevant) De skal betale et gebyr for registrering af lånet.

Vær venligst opmærksom på alle andre afgifter og omkostninger i forbindelse med lånet.

5. Betalingernes hyppighed og antal

Betalingernes hyppighed [hyppighed]

Antal betalinger: [antal]

6. Ydelsens størrelse

[Beløb] [valuta]

Deres indtægt kan ændre sig. Overvej venligst, om De stadig har råd til at betale Deres [hyppighed] afdrag, hvis Deres indtægt falder.

(Hvis relevant) Da [dette/en del af dette] er et afdragsfrit lån, skal De træffe særskilte foranstaltninger til tilbagebetaling af [indsæt det afdragsfrie lånebeløb], som De skylder ved lånets udløb. Husk at tilføje eventuelle yderligere afdrag, der skal betales ud over den ydelse, der er vist her.

(Hvis relevant) Rentesatsen på [en del af] dette lån kan ændre sig. Dette betyder, at afdragernes størrelse kan øges eller mindskes. Hvis rentesatsen f.eks. stiger til [tilfælde som beskrevet i del B], kan Deres afdrag stige til [indsæt den ydelse, der svarer til dette tilfælde]

(Hvis relevant) Værdien af det beløb, De skal betale i [låntagers nationale valuta] hver [hyppigheden af ydelsen], kan ændre sig. (Hvis relevant) Deres betalinger kan forøges til [indsæt det maksimale beløb i låntagers nationale valuta] hver [indsæt periode] (Hvis relevant) Hvis f.eks. værdien af [låntagers nationale valuta] falder med 20 % i forhold til [lånevalutaen], vil De skulle betale yderligere [indsæt

beløbet i låntagers nationale valuta] hver [indsæt periode]. Deres betalinger vil kunne stige med mere end dette.

(Hvis relevant) Den valutakurs, der anvendes til at konvertere Deres tilbagebetaling i [lånevaluta] til [låntagers nationale valuta], er den kurs, som offentliggøres af [navnet på det institut, der offentliggør valutakursen] den [dato], eller som beregnes den [dato] under anvendelse af [indsæt navn på referencetal eller beregningsmetode].

(Hvis relevant) [Detaljer om bundne opsparingsprodukter, lån til udskudt rente]

7. (Hvis relevant) Illustrativ amortiseringstabel

Denne tabel viser det beløb, der skal betales hver [hyppighed].

Ydelserne (kolonne [relevant nr.]) er summen af den rente, der skal betales (kolonne [relevant nr.]), hvis relevant, den kapital, der skal betales (kolonne [relevant nr.]), og i givet fald andre omkostninger (kolonne [relevant nr.]). (Hvis relevant) Omkostningerne i den anden kolonne med omkostninger vedrører [liste over omkostninger]. Restgæld (kolonne [relevant nr.]) er det resterende lånebeløb efter hver ydelse.

[Tabel]

8. Yderligere forpligtelser

Låntager skal opfylde følgende forpligtelser for at kunne drage fordel af de lånebetingelser, der er anført i dette dokument.

[Forpligtelser]

(Hvis relevant) Bemærk venligst, at lånebetingelserne som beskrevet i dette dokument (inklusive rentesatsen) kan ændre sig, hvis disse forpligtelser ikke er opfyldt.

(Hvis relevant) Vær venligst opmærksom på de eventuelle konsekvenser ved på et sent tidspunkt at opsig accessoriske tjenesteydelser i forbindelse med lånet:

[Konsekvenser]

9. Førtidig indfrielse

De har mulighed for at indfri lånet helt eller delvis før tiden.

(Hvis relevant) [Betingelser]

(Hvis relevant) Gebyr ved førtidig indfrielse: [indsæt beløb eller, hvis dette ikke er muligt, beregningsmetode]

(Hvis relevant) Hvis De beslutter Dem for at indfri dette lån før tiden, bedes De kontakte os for at få oplysning om det nøjagtige kompensationsgebyr for førtidig indfrielse.

10. Fleksible funktioner

(Hvis relevant) [Oplysninger om overførsel/subrogation] De har mulighed for at overføre dette lån til en anden [långiver] [eller] [ejendom]. [Indsæt betingelser]

(Hvis relevant) De har ikke mulighed for at overføre dette lån til en anden [långiver] [eller] [ejendom].

(Hvis relevant) Yderligere funktioner: [indsæt forklaring på de yderligere funktioner opstillet i del B og, valgfrit, eventuelle andre funktioner, som långiveren tilbyder som del af kreditaftalen, og som ikke er omhandlet i de foregående afsnit].

11. Låntagers øvrige rettigheder

(Hvis relevant) De har [betænkningstidens varighed] efter [tidspunktet for betækningsperiodens begyndelse] til at overveje, før De forpligter Dem til at optage dette lån. (Hvis relevant) Når De har modtaget kreditaftalen fra långiver, kan De ikke acceptere den inden udløbet af [betænkningstidens varighed].

(Hvis relevant) I en periode på [fortrydelsesrettens varighed] efter [det tidspunkt, hvorfra fortrydelsesfristen løber] kan låntager benytte sig af sin ret til at annullere aftalen. [Betingelser] [Indsæt procedure]

(Hvis relevant) De kan miste Deres ret til at annullere aftalen, hvis De i den pågældende periode køber eller sælger en ejendom, der er knyttet til denne kreditaftale.

(Hvis relevant) Hvis De beslutter Dem for at udøve Deres fortrydelsesret [i forbindelse med kreditaftalen], bedes De venligst kontrollere, om De fortsat vil være bundet af Deres øvrige forpligtelser vedrørende lånet [herunder de accessoriske tjenester i forbindelse med lånet] [som omhandlet i afsnit 8].

12. Klager

Hvis De ønsker at klage bedes De kontakte [indsæt internt kontaktpunkt og sted for information om proceduren].

(Hvis relevant) Maksimalt tidsrum til at behandle klagen [periode]

(Hvis relevant) [Hvis De ikke er tilfreds med vores interne afgørelse på Deres klagesag,] kan De også kontakte: [indsæt navn på eksternt organ til udenretslig klage- og tvistbilæggelse] (Hvis relevant), eller De kan kontakte Fin-Net for nærmere oplysninger om det tilsvarende organ i Deres eget land.

13. Manglende overholdelse af forpligtelserne i forbindelse med lånet: konsekvenser for låntager

[Kategori af manglende overholdelse]

[Økonomiske og/eller retlige konsekvenser]

Hvis De får problemer med at betale de [hyppighed] ydelser, opfordrer vi Dem til at kontakte os så hurtigt som muligt med henblik på at finde mulige løsninger.

(Hvis relevant) I sidste instans kan De miste Deres hjem, hvis De ikke kan overholde betalingerne.

(Hvis relevant) 14. Yderligere oplysninger

(Hvis relevant) [Angivelse af den lovgivning, der finder anvendelse på kreditaftalen].

(Hvis långiver har til hensigt at anvende et andet sprog end ESIS) Oplysninger og aftalevilkår gives på [sprog]. Hvis De er indforstået hermed, vil vi kommunikere på [sprog] i kreditaftalens løbetid.

[Indsæt erklæring om retten til afhængigt af situationen at modtage eller få tilbudt et udkast til kreditaftale]

15. Tilsynsførende

Tilsynet med långiver foretages af [tilsynsmyndighedens(-myndighedernes) navn(e) og websted(er)].

(Hvis relevant) Tilsynet med denne kreditformidler foretages af [tilsynsmyndighedens navn og websted].

DEL B

Vejledning i udfyldelse af ESIS

Når ESIS udfyldes, skal som minimum følgende vejledning følges. Medlemsstaterne kan dog uddybe eller yderligere præcisere vejledningen i udfyldelse af ESIS.

Afsnittet »Indledende tekst«

- 1) Gyldighedsdatoen skal fremhæves tydeligt. I dette afsnit forstås ved »gyldighedsdato« det tidsrum, oplysningerne, f.eks. om debitorrenten, i ESIS forbliver uændret og finder anvendelse, hvis kreditgiver beslutter at yde lånet inden for denne periode. Hvis fastsættelsen af den gældende debitorrente og andre omkostninger afhænger af resultatet af salget af underliggende obligationer, kan den endelige debitorrente og andre omkostninger være forskellige fra de angivne. Under disse omstændigheder bør det angives, at gyldighedsdatoen ikke finder anvendelse for debitorrenten og andre omkostninger, ved tilføjelse af ordene: »med undtagelse af renten og andre omkostninger«.

Afsnit 1. Långiver

- 1) Kreditgivers navn, telefonnummer og fysiske adresse skal omfatte de kontaktoplysninger, som forbrugeren kan anvende i forbindelse med fremtidig korrespondance.
- 2) Det er frivilligt at angive oplysninger om e-mail-adresse, faxnummer, websted og kontaktperson/kontaktpunkt.
- 3) I henhold til artikel 3 i direktiv 2002/65/EF skal der i givet fald angives navn og fysisk adresse på kreditgivers repræsentant i den medlemsstat, hvor forbrugeren har bopæl, hvis transaktionen tilbydes som en fjernsalgsaftale. Det er frivilligt at angive telefonnummer, e-mail-adresse og websted for så vidt angår kreditgivers repræsentant.
- 4) Når afsnit 2 ikke finder anvendelse, meddeler kreditgiver forbrugeren, om der ydes rådgivningstjenester og på hvilket grundlag; formuleringen i del A anvendes.

(Hvis relevant) Afsnit 2. Kreditformidler

Når det er en kreditformidler, der giver forbrugeren produktoplysningerne, skal der gives følgende oplysninger:

- 1) Kreditformidlers navn, telefonnummer og fysiske adresse skal omfatte de kontaktoplysninger, som forbrugeren kan anvende i forbindelse med fremtidig korrespondance.
- 2) Det er frivilligt at angive oplysninger om e-mail-adresse, faxnummer, websted og kontaktperson/kontaktpunkt.
- 3) Kreditformidler meddeler forbrugeren, om der ydes rådgivningstjenester og på hvilket grundlag; formuleringen i del A anvendes.
- 4) Der gøres rede for, hvordan kreditformidler aflønnes. Når denne modtager provision fra en kreditgiver, oplyses beløbet og kreditgivers navn, hvis der er tale om en anden end i afsnit 1.

Afsnit 3. Hovedtrækkene ved lånet

- 1) I dette afsnit forklares tydeligt kredittens hovedtræk, herunder værdi og valuta og de potentielle risici, der er forbundet med debitorrenten, bl.a. dem, der er nævnt i punkt 8, samt amortiseringsstrukturen.

- 2) Når lånevalutaen er en anden end forbrugers nationale valuta, oplyser kreditgiver, at forbrugeren vil modtage en advarsel med jævne mellemrum, som et minimum når vekselkursen svinger med mere end 20 %, i givet fald om retten til at konvertere kreditaftalens valuta eller muligheden for at genforhandle betingelserne samt om andre ordninger, der er tilgængelige for forbrugeren til begrænsning af valutakursrisikoen. Hvis kreditaftalen indeholder en bestemmelse om begrænsning af valutakursrisici, skal kreditgiver oplyse det maksimumsbeløb, som forbrugeren kan skulle tilbagebetale. Hvis kreditaftalen ikke indeholder en bestemmelse om begrænsning af forbrugers eksponering for valutakursrisici til valutakurssvingninger på mindre end 20 %, skal kreditgiver fremlægge en illustration af virkningen på lånets værdi af et fald på 20 % i værdien af forbrugers nationale valuta i forhold til kreditvalutaen.
- 3) Lånets varighed udtrykkes i år eller måneder, alt efter hvad der er mest relevant. Hvis lånets varighed ikke ligger fast i lånets løbetid, redegør kreditgiver for, hvornår og på hvilke betingelser dette kan være tilfældet. Hvis lånet er tidsbegrænset, f.eks. i forbindelse med et sikret kreditkort, skal kreditgiver tydeligt angive dette.
- 4) Kredittypen bør fremgå tydeligt (f.eks. lån med pant i fast ejendom, boliglån, sikret kreditkort osv.). Beskrivelsen af låntype skal indeholde klare angivelser af, hvordan kapital og rente tilbagebetales i lånets løbetid (dvs. amortiseringsstrukturen), og hvorvidt kreditaftalen omhandler tilbagebetaling af kapital eller er afdragsfri, eller en kombination af de to.
- 5) Når hele kreditten eller en del af den er afdragsfri, skal der på en fremtrædende plads i slutningen af dette afsnit indsættes en erklæring herom; formuleringen i del A anvendes.
- 6) I dette afsnit forklares det, om debitorrenten er fast eller variabel, og i givet fald angives de perioder, hvor renten er fast; hyppigheden af de efterfølgende ændringer og eksistensen af begrænsninger på debitorrentens udsving, såsom renteloft og fastsættelse af minimumsrentesats.

Den formel, der anvendes til at ændre debitorrenten og dens forskellige elementer (f.eks. referencesats og rentespænd), forklares. Kreditgiver anfører, f.eks. med angivelse af websted, hvor yderligere oplysninger om de indeks eller satser, som anvendes i formlen, kan findes, f.eks. Euribor eller centralbankens referencesats.

- 7) Hvis der anvendes forskellige debitorrenter under forskellige omstændigheder, bør der gives oplysninger om alle de relevante renter.
- 8) Det »samlede beløb, der skal tilbagebetales«, svarer til det samlede beløb, der skal betales af forbrugeren. Det angives som summen af kreditbeløbet og de samlede omkostninger for forbrugeren i forbindelse med lånet. Hvis der ikke er en fast debitorrente i aftalens løbetid, skal det fremhæves, at dette beløb er illustrativt og især kan variere i forbindelse med variationer i debitorrenten.
- 9) Hvis der stilles sikkerhed for lånet i form af pant i den faste ejendom eller en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse eller i form af en rettighed, der er knyttet til fast ejendom, henleder kreditgiver forbrugers opmærksomhed herpå. Kreditgiver angiver i givet fald den anslåede værdi af den faste ejendom eller anden sikkerhedsstillelse, der er anvendt til udarbejdelsen af dette informationsblad.
- 10) Kreditgiver oplyser i givet fald enten
 - a) »det maksimale lånebeløb i forhold til ejendommens værdi« med angivelse af belåningsprocenten. Belåningsprocenten ledsages af et eksempel i absolutte tal på det maksimale beløb, der kan lånes til en given ejendomsværdi eller
 - b) »den minimumsværdi af ejendommen, som kreditgiver kræver for at udlåne det illustrerede beløb«.

- 11) Når kreditter består af flere dele (f.eks. delvis fast rente, delvis variabel rente), skal dette afspejles i angivelsen af kredittypen, og oplysningerne skal gives for hver del af kreditten.

Afsnit 4. Rentesats og andre omkostninger

- 1) Henvisningen til »rente« svarer til debitorrenten eller -renterne.
- 2) Debitorrenten angives i procent. Hvis debitorrenten er variabel og baseret på en referencesats, kan kreditgiver angive debitorrenten i form af en referencerente og kreditgivers rentespænd i procent. Kreditgiver bør imidlertid angive værdien af den gældende referencesats på den dag, hvor ESIS udsendes.

Når debitorrenten er variabel, skal oplysningerne omfatte: a) de antagelser, der er anvendt til beregning af de årlige omkostninger i procent, b) i givet fald de gældende renteloft og minimumsrentesatser og c) en advarsel om, at udsvinget vil kunne påvirke de faktiske årlige omkostninger i procent. For at tiltrække forbrugers opmærksomhed skal advarslen være skrevet med en større skrifttype og stå på en fremtrædende plads i ESIS' hovedtekst. Advarslen ledsages af et illustrativt eksempel på de årlige omkostninger i procent. Når der er et loft over debitorrenten, skal eksemplet bygge på, at debitorrenten stiger ved førstkommande lejlighed til det højeste niveau, der er fastsat i kreditaftalen. Når der ikke er noget loft, skal eksemplet illustrere de årlige omkostninger i procent med den højeste debitorrente i mindst de sidste 20 år, eller hvis de data, der ligger til grund for beregningen af debitorrenten, er til rådighed for mindre end 20 år, den længste periode, for hvilken disse data er til rådighed, baseret på den højeste værdi af en ekstern referencesats, der anvendes til beregning af debitorrenten, når den er til rådighed, eller den højeste værdi af en referencerente, der er fastsat af en kompetent myndighed eller EBA, når kreditgiver ikke anvender en ekstern referencerente. Disse krav gælder ikke for kreditaftaler, hvori debitorrenten er fastsat for en materiel indledende periode på flere år og derefter kan fastsættes for endnu en periode efter forhandling mellem kreditgiver og forbruger. For kreditaftaler, hvori debitorrenten er fastsat for en materiel indledende periode på flere år og derefter kan fastsættes for endnu en periode efter forhandling mellem kreditgiver og forbruger, skal oplysningerne omfatte en advarsel om, at de årlige omkostninger i procent er beregnet på grundlag af debitorrenten for den indledende periode. Advarslen ledsages af en yderligere illustration af de årlige omkostninger i procent, der er beregnet i henhold til artikel 17, stk. 4. Hvis en kredit består af flere dele (f.eks. en del med fast rente og en del med variabel rente), angives disse oplysninger for hver del af kreditten.

- 3) I afsnittet om »andre elementer af de årlige omkostninger i procent« anføres alle de andre omkostninger, der indgår i de årlige omkostninger i procent, herunder engangsomkostninger såsom administrationsgebyrer og periodiske omkostninger såsom årlige administrationsgebyrer. Kreditgiver anfører hver enkelt omkostning pr. kategori (engangsomkostninger, periodiske omkostninger, der indgår i ydelserne, og periodiske omkostninger, der ikke indgår i ydelserne) med angivelse af beløb, modtager af betaling og tidspunkt for betaling. Dette behøver ikke omfatte omkostninger i forbindelse med brud på kontraktlige forpligtelser. Hvis beløbet ikke kendes, tilvejebringer kreditgiver om muligt en omtrentlig angivelse af beløbet eller, hvis dette ikke er muligt, en angivelse af, hvordan beløbet beregnes, og anfører, at beløbet kun er vejledende. Hvis visse omkostninger ikke indgår i de årlige omkostninger i procent, fordi de ikke kendes af kreditgiver, bør dette fremhæves.

Hvis forbrugeren har underrettet kreditgiver om et eller flere elementer i den kredit, han foretrækker, såsom kreditaftalens løbetid og det samlede kreditbeløb, anvender kreditgiver så vidt muligt disse elementer; hvis en kreditaftale giver forskellige muligheder for at udnytte kreditmuligheden med forskellige omkostninger eller debitorrenter, og kreditgiver anvender antagelserne i bilag I,

del II, skal det i kreditaftalen anføres, at andre muligheder for at udnytte kreditmuligheden for denne type kreditaftale kan medføre højere årlige omkostninger i procent. Hvis betingelserne for udnyttelse af kreditmuligheden anvendes til beregning af de årlige omkostninger i procent, bør kreditgiver fremhæve omkostningerne i forbindelse med andre muligheder for at udnytte kreditmuligheden, som ikke nødvendigvis er dem, der anvendes til beregning af de årlige omkostninger i procent.

- 4) Når der skal betales et gebyr for registrering af pantet eller en tilsvarende sikkerhedsstillelse, anføres det i dette afsnit med angivelse af beløbet, hvis det er kendt, eller, hvis dette ikke er muligt, grundlaget for beregning af beløbet. Når gebyrerne er kendt og indregnet i de årlige omkostninger i procent, skal gebyrets eksistens og beløbet anføres under »Engangsudgifter«. Når kreditgiver ikke kender gebyrerne, og de derfor ikke er indregnet i de årlige udgifter i procent, skal eksistensen af gebyret klart nævnes på listen over omkostninger, som kreditgiver ikke kender. I begge tilfælde skal den standardiserede formulering i del A anvendes under en passende benævnelse.

Afsnit 5. Betalingernes hyppighed og antal

- 1) Hvis der skal foretages regelmæssige betalinger, angives betalingernes hyppighed (f.eks. månedligt). Hvis betalingerne skal foretages uregelmæssigt, forklares dette udtrykkeligt for forbrugeren.
- 2) Det anførte antal betalinger skal omfatte hele lånets løbetid.

Afsnit 6. Ydelsernes størrelse

- 1) Kredittens og ydelsernes valuta skal fremgå tydeligt.
- 2) Hvis ydelserne kan variere i lånets løbetid, præciserer kreditgiver den periode, i hvilken den oprindelige ydelse forbliver uændret, og hvornår og hvor hyppigt den derefter ændrer sig.
- 3) Når hele kreditten eller en del af den er afdragsfrit, indsættes der på en fremtrædende plads i slutningen af dette afsnit en erklæring herom; formuleringen i del A anvendes.

Hvis der er et krav om, at forbrugeren skal optage en bunden opsparing som en betingelse for, at der ydes en afdragsfri kredit med sikkerhed i pant eller tilsvarende sikkerhed, skal angives beløbene og hyppigheden af indbetalinger for dette produkt.

- 4) Når debitorrenten er variabel, skal oplysningerne også omfatte en erklæring herom i formuleringen i del A og en illustration af en maksimumsydelse. Når der er et loft, skal illustrationen vise ydelserne, hvis debitorrenten stiger til loftet. Når der ikke er et loft, skal det værste tænkelige scenarie illustrere ydelserne med den højeste debitorrente i de sidste 20 år, eller hvis de data, der ligger til grund for beregningen af debitorrenten, er til rådighed for mindre end 20 år, den længste periode, for hvilken disse data er til rådighed, baseret på den højeste værdi af en ekstern referencerente, der er anvendt til beregningen af debitorrenten, hvis det er relevant, eller den højeste værdi af en referencerente, der er fastsat af en kompetent myndighed eller EBA, når kreditgiver ikke anvender en ekstern referencerente. Kravet om, at der skal gives et illustrativt eksempel, gælder ikke for kreditaftaler, hvori debitorrenten er fastsat for en materiel indledende periode på flere år og derefter kan fastsættes for endnu en periode efter forhandling mellem kreditgiver og forbruger. Hvis en kredit består af flere dele (f.eks. en del med fast rente og en del med variabel rente), angives disse oplysninger for hver del af kreditten og i alt.
- 5) (Hvis relevant) Hvis lånevalutaen er forskellig fra forbrugers nationale valuta, eller hvis lånet er indekseret i en valuta, som er forskellig fra forbrugers nationale valuta, angiver kreditgiver et talekseksempel, hvoraf det klart fremgår, hvordan ændringer i den relevante valutakurs kan påvirke ydelserne; formuleringen i del A anvendes. Dette eksempel baseres på en 20 % reduktion af værdien af forbrugers nationale valuta og en erklæring på en fremtrædende plads om, at ydelserne vil kunne stige med mere end beløbet i dette eksempel. Når der er et loft, som begrænser den

stigning til mindre end 20 %, angives maksimumsværdien af betalingerne i forbrugerens valuta i stedet, og erklæringen om mulige yderligere stigninger udelades.

- 6) Når kreditten helt eller delvis er en kredit med variabel rente, og punkt 3 finder anvendelse, skal illustrationen i punkt 5 gives på grundlag af den ydelse, der er omhandlet i punkt 1.
- 7) Hvis den valuta, der anvendes til betaling af ydelserne, er forskellig fra lånevalutaen, eller hvis hver ydelses størrelse udtrykt i forbrugerens nationale valuta afhænger af det tilsvarende beløb i en anden valuta, angives i dette afsnit datoen for beregningen af den gældende kurs og enten kursen eller grundlaget for beregningen heraf og justeringshyppigheden. Disse oplysninger skal i givet fald indeholde navnet på det institut, der offentliggør valutakursen.
- 8) Når kreditten er en kredit med udskudt rentebetaling, hvor renten ikke betales fuldt ud i ydelserne og lægges til den samlede restgæld, skal der gøres rede for, hvordan og hvornår de udskudte renter lægges til kreditten som et pengebeløb, og hvad virkningen heraf er for forbrugeren i forhold til den resterende gæld.

Afsnit 7. Illustrativ amortiseringstabel

- 1) Dette afsnit medtages, når kreditten er en kredit med udskudt rentebetaling, hvor renten ikke betales fuldt ud i ydelserne og lægges til den samlede restgæld, eller hvor der er en fast debitorrente i kreditaftalens løbetid. Medlemsstaterne kan træffe afgørelse om, at den illustrative amortiseringstabel er obligatorisk i andre tilfælde.

Når forbrugeren har ret til at modtage en revideret amortiseringstabel, angives dette sammen med betingelserne for denne ret.

- 2) Medlemsstaterne kan kræve, at kreditgiver, hvis debitorrenten kan variere i kredittens løbetid, anfører den periode, i løbet af hvilken den oprindelige debitorrente forbliver uændret.
- 3) Den tabel, der skal medtages i dette afsnit, skal indeholde følgende kolonner: »tidsplan for tilbagebetaling« (f.eks. måned 1, måned 2, måned 3), »ydelse«, »rente, der betales pr. ydelse«, »andre omkostninger, der indgår i ydelsen« (hvis relevant), »kapital, der tilbagebetales pr. ydelse« og »restgæld efter hver ydelse«.
- 4) I det første tilbagebetalingsår anføres der oplysninger for hver ydelse, og der anføres en subtotal for hver kolonne ved udgangen af det første år. For de følgende år kan oplysningerne gives på årsbasis. I slutningen af tabellen anføres der en række med en samlet total, der indeholder de samlede beløb for hver kolonne. Den samlede kreditomkostning, som forbrugeren skal betale, (dvs. det samlede beløb fra kolonnen »ydelse«) fremhæves tydeligt og angives som sådan.
- 5) Hvis debitorrenten ikke er fast, og ydelsen efter hver ændring er ukendt, kan kreditgiver i amortiseringstabellen angive den samme ydelse i hele lånets løbetid. I et sådant tilfælde skal kreditgiver henlede forbrugerens opmærksomhed på dette forhold ved visuelt at gøre forskel på de kendte beløb og de hypotetiske beløb (f.eks. ved at anvende en anden skrifttype, rammer eller skygge). Derudover skal en tydelig og læsbar tekst forklare, for hvilke perioder beløbene i tabellen kan variere og hvorfor.

Afsnit 8. Yderligere forpligtelser

- 1) Kreditgiver skal i dette afsnit henvise til forpligtelser såsom forpligtelsen til at forsikre den faste ejendom, tegne livsforsikring, indbetale løn til en konto hos kreditgiver eller købe enhver anden vare eller tjenesteydelse. Kreditgiver skal for den enkelte forpligtelse præcisere, over for hvem og hvornår forpligtelsen skal opfyldes.
- 2) Kreditgiver angiver forpligtelsens varighed, f.eks. indtil kreditaftalen udløber. Kreditgiver skal opføre hver enkelt omkostning, som forbrugeren skal betale, og som ikke er indregnet i de årlige omkostninger i procent.

- 3) Kreditgiver angiver, om det er obligatorisk for forbrugeren at have accessoriske tjenesteydelser for at opnå lånet på de opstillede betingelser, og i givet fald om forbrugeren er forpligtet til at købe disse fra kreditgivers foretrukne udbydere, eller om de kan købes af en udbyder efter forbrugeren eget valg. Hvis en sådan mulighed er betinget af, at de accessoriske tjenesteydelser opfylder visse minimumskrav, bør sådanne krav beskrives i dette afsnit.

Når kreditaftalen indgår i en pakke med andre produkter, angiver kreditgiver disse produkters særlige kendetegn og anfører tydeligt, om forbrugeren har ret til at opsigte kreditaftalen eller produkterne i pakken særskilt, betingelserne for og følgerne heraf og i givet fald de mulige konsekvenser ved at opsigte de accessoriske tjenesteydelser, der kræves i forbindelse med kreditaftalen.

Afsnit 9. Førtidig indfrielse

- 1) Kreditgiver anfører, på hvilke betingelser forbrugeren kan indfri kreditten før tid, enten helt eller delvis.
- 2) I afsnittet om gebyrer for førtidig indfrielse henleder kreditgiver forbrugeren opmærksomhed på et eventuelt gebyr for førtidig indfrielse eller andre omkostninger i forbindelse hermed for at kompensere kreditgiver og angiver om muligt beløbet. Hvis compensationen for førtidig indfrielse afhænger af forskellige faktorer, f.eks. det tilbagebetalte beløb eller den gældende rente på tidspunktet for den førtidige indfrielse, oplyser kreditgiver, hvordan compensationen vil blive beregnet, og angiver maksimumsgebyret, eller, hvis dette ikke er muligt, et illustrativt eksempel for at vise forbrugeren, hvor stor compensationen for førtidig indfrielse kan være i forskellige situationer.

Afsnit 10. Fleksible funktioner

- 1) Kreditgiver forklarer i givet fald muligheden og betingelserne for overførsel af kreditten til en anden kreditgiver eller fast ejendom.
- 2) (Hvis relevant) Yderligere funktioner: Hvis dette produkt indeholder en eller flere af de funktioner, der er anført i punkt 5 nedenfor, skal dette afsnit indeholde en oversigt over disse funktioner og give en kort forklaring af følgende: under hvilke omstændigheder forbrugeren kan gøre brug af funktionen; eventuelle betingelser knyttet til funktionen; hvorvidt det, at funktionen indgår i en kredit med sikkerhed i pant eller tilsvarende sikkerhed, indebærer, at forbrugeren mister nogen lovgivningsmæssig eller anden form for beskyttelse, der normalt er forbundet med funktionen; og hvilken virksomhed, der leverer funktionen (hvis ikke kreditgiver).
- 3) Hvis funktionen indeholder yderligere kredit, skal dette afsnit indeholde en forklaring til forbrugeren af følgende: det samlede kreditbeløb (herunder den kredit, der er sikret ved pant eller tilsvarende sikkerhed); hvorvidt den yderligere kredit er sikret eller ej; de relevante debitorrenter; og hvorvidt disse er reguleret eller ej. Et sådant yderligere kreditbeløb skal enten medtages i den oprindelige vurdering af kreditværdigheden eller, hvis den ikke medtages, skal det fremgå klart af dette afsnit, at adgangen til det yderligere beløb afhænger af en ny vurdering af forbrugeren evne til at tilbagebetale lånet.
- 4) Hvis funktionen omfatter en opsparingsordning, skal den relevante rentesats forklares.
- 5) Mulige yderlige funktioner omfatter: overbetalinger/underbetalinger [betaling af mere eller mindre end den ydelse, der normalt skal betales ifølge amortiseringsstrukturen]; afdragsfrie perioder [perioder, hvor forbrugeren ikke skal foretage betalinger]; tilbagelån [muligheden for, at forbrugeren atter kan låne midler, der allerede er udnyttet og tilbagebetalt]; yderligere optagelse af lån uden yderligere godkendelse; yderligere sikret eller ikkesikret lånoptagelse [i henhold til punkt 3 ovenfor]; kreditkort; tilknyttet løbende konto og tilknyttet opsparingskonto.
- 6) Kreditgiver kan inkludere andre funktioner, som vedkommende udbyder som dele af kreditaftalen, der ikke er omhandlet i de foregående afsnit.

Afsnit 11. Låntagers øvrige rettigheder

- 1) Kreditgiver gør rede for rettigheden (rettighederne), f.eks. fortrydelsesret eller ret til betæknings-tid og i givet fald andre rettigheder såsom ret til overførsel (herunder subrogation) præciserer, hvilke rettigheder der findes, og anfører betingelserne for denne eller disse rettigheder, den procedure, som forbrugeren skal følge for at udøve denne eller disse rettigheder, bl.a. den adresse, hvortil meddelelsen om fortrydelse skal sendes, og i givet fald de tilsvarende gebyrer.
- 2) Når der gælder betæknings-tid eller fortrydelsesret for forbrugeren, skal dette klart angives.
- 3) I henhold til artikel 3 i direktiv 2002/65/EF underrettes forbrugeren om, hvorvidt der findes en fortrydelsesret, hvis transaktionen tilbydes som en fjernsalgsaftale.

Afsnit 12. Klager

- 1) I dette afsnit angives det interne kontaktpunkt [navnet på den relevante afdeling] og kontaktop-lysninger med henblik på klage [fysisk adresse] eller [telefonnummer] eller [kontaktperson:] [kontaktoplysninger] og et link til klageproceduren eller den relevante side på et websted eller en lignende informationskilde.
- 2) Der angives navnet på det relevante eksterne organ for udenretslige klager og tvistbilæggelse, og når anvendelse af den internationale klageprocedure er en betingelse for adgang til dette organ, angives dette i formuleringen i del A.
- 3) For kreditaftaler med en forbruger, der har bopæl i en anden medlemsstat, henviser kreditgiver til Fin-Net (http://ec.europa.eu/internal_market/fin-net/).

Afsnit 13. Manglende overholdelse af forpligtelserne i forbindelse med lånet: konsekvenser for låntager

Hvis manglende overholdelse af forbrugeren forpligtelser i forbindelse med lånet kan have

- 1) finansielle eller juridiske konsekvenser for forbrugeren, skal kreditgiver i dette afsnit beskrive de vigtigste tilfælde (f.eks. for sen betaling/misligholdelse, manglende overholdelse af forpligtelserne i afsnit 8 Yderligere forpligtelser) og angive, hvor der kan fås yderligere oplysninger.
- 2) For hvert enkelt af disse tilfælde beskriver kreditgiver på en klar og forståelig måde de sanktioner eller konsekvenser, det kan medføre. Henvisning til alvorlige konsekvenser fremhæves.
- 3) Når den faste ejendom, der anvendes til sikkerhedsstillelse for kreditten, kan tilbagegives eller overdrages til kreditgiver, hvis forbrugeren ikke opfylder betingelserne, skal dette afsnit indeholde en angivelse heraf i formuleringen i del A.

Afsnit 14. Yderligere information

- 1) I tilfælde af fjernsalg vil dette afsnit omfatte en bestemmelse om, hvilken lovgivning der skal anvendes på kreditaftalen, eller hvilken domstol der er kompetent.
- 2) Hvis kreditgiver har til hensigt at kommunikere med forbrugeren i løbet af aftaleperioden på et andet sprog end det, ESIS er affattet på, skal denne hensigt og kommunikationssproget fremgå. Denne artikel berører ikke artikel 3, stk. 1, nr. 3), litra g), i direktiv 2002/65/EF.
- 3) Kreditgiver eller kreditformidler angiver, at forbrugeren har ret til at få eller blive tilbudt en kopi af udkastet til kreditaftale, senest når der er givet et tilbud, der er bindende for kreditgiver.

Afsnit 15. Tilsynsførende

- 1) Den eller de relevante myndigheder, der er ansvarlige for tilsynet med fasen forud for aftaleindgåelse i forbindelse med lån, anføres.

BILAG III

MINIMUMSKRAV TIL VIDEN OG KOMPETENCER

1. Minimumskravene til den viden og de kompetencer, som kreditgiveres, kreditformidlers og udpegede repræsentanters personale (artikel 9) og de personer, der deltager i ledelsen hos kredit-

formidlere og udpegede repræsentanter (artikel 29, stk. 2, litra c), og artikel 31, stk. 2), skal have, skal mindst omfatte:

- a) passende kendskab til kreditprodukter i henhold til artikel 3 og de accessoriske tjenesteydelser, som typisk tilbydes sammen med dem
 - b) hensigtsmæssig viden om lovgivningen vedrørende kreditaftaler for forbrugere, navnlig om forbrugerbeskyttelse
 - c) passende kendskab til og forståelse af processen i forbindelse med køb af fast ejendom
 - d) passende kendskab til vurdering af sikkerhed
 - e) passende kendskab til ejendomsregistrenes organisering og funktion
 - f) passende kendskab til markedet i den relevante medlemsstat
 - g) passende kendskab til standarder for forretningsmoral
 - h) passende kendskab til processen i forbindelse med vurdering af forbrugernes kreditværdighed eller i givet fald kompetence til denne vurdering
 - i) passende niveau for finansielle og økonomiske kompetencer.
2. Når medlemsstaterne fastsætter minimumskravene til viden og kompetencer, kan de sondre mellem niveauerne for og typerne af de krav, som kreditgiveres, kreditformidlers eller udpegede repræsentanters personale og ledelsen hos kreditformidlere eller udpegede repræsentanter skal have.
 3. Medlemsstaterne fastsætter et passende niveau for viden og kompetencer på grundlag af:
 - a) erhvervsmæssige kvalifikationer, f.eks. eksamensbeviser, titler, erhvervsuddannelse, kompetencetest eller
 - b) erhvervs erfaring, der kan defineres som mindst et vist antal års beskæftigelse på områder med tilknytning til etablering, distribution eller formidling af kreditprodukter. Efter den 21. marts 2019 må fastsættelsen af det passende niveau for viden og kompetencer ikke baseres alene på de i første afsnit, litra b), anførte metoder.

- 1) EUT C 240 af 18.8.2011, s. 3.
- 2) EUT C 318 af 29.10.2011, s. 133.
- 3) Europa-Parlamentets holdning af 10.12.2013 (endnu ikke offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende) og Rådets afgørelse af 28.1.2014.
- 4) EUT L 133 af 22.5.2008, s. 66.
- 5) EFT L 271 af 9.10.2002, s. 16.
- 6) EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338.
- 7) EFT L 9 af 15.1.2003, s. 3.
- 8) EUT L 145 af 30.4.2004, s. 1.
- 9) EUT L 255 af 30.9.2005, s. 22.
- 10) EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22.
- 11) EFT L 69 af 10.3.2001, s. 25.
- 12) EFT L 95 af 21.4.1993, s. 29.
- 13) EUT L 296 af 15.11.2011, s. 35.
- 14) EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.
- 15) EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1.
- 16) EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12.
- 17) EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.
- 18) EUT C 377 af 23.12.2011, s. 5.
- 19) EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1.
- 20) EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2014/17/EU**af 4. februar 2014****om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg²⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I marts 2003 iværksatte Kommissionen en proces med det formål at fastslå, hvilke hindringer der findes for det indre marked for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse, og evaluere virkningen heraf. Den 18. december 2007 vedtog den en hvidbog om integration af EU's realkreditmarkeder. I hvidbogen meddelte Kommissionen, at den havde til hensigt at foretage en konsekvensanalyse af de forskellige politikvalgmuligheder med hensyn til indhentning af oplysninger forud for aftaleindgåelse, kreditdatabaser, kreditværdighed, de årlige omkostninger i procent og rådgivning om kreditaftaler. Kommissionen nedsatte en ekspertgruppe vedrørende kredithistorie, der skal bistå Kommissionen med at forberede foranstaltninger, som skal forbedre adgangen til og sammenligneligheden og fuldstændigheden af kreditoplysninger. Der blev også indledt undersøgelser af den rolle, som kreditformidlere og ikkekreditinstitutter, der tilbyder kreditaftaler, spiller, og de transaktioner, som de påtager sig i forbindelse med fast ejendom til beboelse.

(2) I overensstemmelse med traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) omfatter det indre marked et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer og tjenesteydelser samt etableringsfrihed. Det er af vital betydning, at der udvikles et mere gennemskueligt og effektivt kreditmarked på dette område for at fremme udviklingen af tværnational virksomhed og skabe et indre marked for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Der findes væsentlige forskelle i lovgivningen i de forskellige medlemsstater med hensyn til forretningspraksis vedrørende kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og reguleringen af og tilsynet med de kreditformidlere og ikkekreditinstitutter, der tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Sådanne forskelle skaber hindringer, som begrænser omfanget af den tværnationale aktivitet både hvad angår udbud og efterspørgsel, hvilket begrænser konkurrencen og valgmulighederne på markedet, og dermed øges omkostningerne for kreditudbydere, og de hindres endog i at udøve virksomhed.

(3) Finanskrisen har vist, at uansvarlig optræden hos markedsdeltagerne kan undergrave det finansielle system og føre til manglende tillid hos alle parter, især hos forbrugerne, og have alvorlige sociale

og økonomiske konsekvenser. Mange forbrugere har mistet tilliden til finanssektoren, og låntagere har oplevet, at deres lån bliver for dyre, hvilket fører til stadig flere misligholdelser og tvangsauktioner. Som følge heraf har G20 anmodet Rådet for Finansiell Stabilitet om at opstille principper for forsvarlige garantistandarder i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Selv om nogle af den finansielle krises største problemer opstod uden for Unionen, besidder forbrugere i Unionen store mængder gældspapirer, hvoraf mange er knyttet til kreditter i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Det er derfor hensigtsmæssigt at sikre, at Unionens reguleringsmæssige rammer på dette område er solide, overensstemmende med internationale principper og tillader hensigtsmæssig anvendelse af det til rådighed stående udvalg af redskaber, som kan omfatte forholdstal som lån-værdi (forholdet mellem lånets størrelse og ejendomsværdien), lån-indkomst (forholdet mellem lånstørrelse og indkomst), gæld-indkomst (forholdet mellem gæld og indkomst) eller tilsvarende forholdstal, minimumsniveauer, under hvilke ingen kredit anses for acceptabel, eller andre foranstaltninger, der kan kompensere for situationer, hvor de underliggende risici er højere for forbrugerne, eller som er nødvendige for at forhindre for stor gældsætning i husholdningerne. Set i lyset af de problemer, der er kommet frem under finanskrisen, og for at sikre et effektivt og konkurrencedygtigt indre marked, der bidrager til finansiell stabilitet, har Kommissionen i sin meddelelse af 4. marts 2009 med titlen »Fremdrift i den europæiske genopretning« foreslået foranstaltninger for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse, herunder også solide rammer for kreditformidling med henblik på at skabe ansvarlige og pålidelige markeder for fremtiden og genetablere forbrugertilliden. Kommissionen bekræftede på ny sit tilsagn om et effektivt og konkurrencedygtigt indre marked i sin meddelelse af 13. april 2011 med titlen »Akten for det indre marked — Tolv løftestænger til at skabe vækst og øget tillid«.

(4) Der er blevet indkredset en række problemer på markederne for lån med pant i fast ejendom i Unionen i forbindelse med uansvarlig långivning og låntagning og potentielt uansvarlig adfærd hos markedsdeltagerne, herunder kreditformidlere og ikkekreditinstitutter. Nogle af problemerne vedrørte kreditter i en udenlandsk valuta, som forbrugerne havde optaget i den pågældende valuta for at få den fordelagtige debitorrente, men uden tilstrækkelig oplysning om eller forståelse af valutakursrisikoen. Disse problemer skyldes markeds- og lovgivningsmæssige mangler såvel som andre faktorer, f.eks. det generelle økonomiske klima og det ringe kendskab til det finansielle område. Blandt andre problemer kan nævnes ineffektive, inkonsekvente eller ikkeeksisterende ordninger for kreditformidlere og ikkekreditinstitutter, der tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Disse problemer har potentielt betydelige makroøkonomiske afsmittende virkninger, kan være til skade for forbrugeren, kan udgøre økonomiske eller juridiske hindringer for tværnational virksomhed og kan skabe ulige betingelser for de forskellige aktører.

(5) For at få etableret et velfungerende indre marked med en høj grad af forbrugerbeskyttelse på området kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom og for at sikre, at forbrugere, der ønsker sådanne aftaler, kan indgå disse i tillid til, at de kreditinstitutter, som de indgår aftale med, handler på en professionel og ansvarlig måde, er det nødvendigt at indføre hensigtsmæssigt harmoniserede EU-retlige rammer på en række områder under hensyntagen til forskelle mellem kreditaftaler, der navnlig skyldes forskelle på de nationale og regionale markeder for fast ejendom.

(6) Dette direktiv bør derfor udvikle et mere gennemsigtigt, effektivt og konkurrencedygtigt indre marked gennem sammenhængende, fleksible og rimelige kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom og samtidig fremme bæredygtig långivning og låntagning og finansiell integration og dermed skabe et høj niveau af forbrugerbeskyttelse.

(7) For at skabe et ægte indre marked med en høj og ensartet grad af forbrugerbeskyttelse fastsætter dette direktiv bestemmelser, der harmoniseres i størst muligt omfang med hensyn til oplysninger forud for aftaleindgåelsen ved hjælp af det europæiske standardiserede informationsblad (ESIS) og beregningen af de årlige omkostninger i procent. Medlemsstaterne bør dog under hensyntagen til de særlige karakteristika

ved kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom og forskellene i markedsudviklingen og markedsvilkårene i medlemsstaterne, navnlig med hensyn til markedsstrukturen og markedsdeltagerne, kategorierne af tilgængelige produkter og de procedurer, der er forbundet med kreditydelsesprocessen, kunne bevare eller indføre strengere bestemmelser end dem, der er fastsat i dette direktiv, på de områder, der ikke er klart angivet som områder, hvor der skal være størst mulig harmonisering. En sådan målrettet tilgang er nødvendig for at undgå negativt at påvirke beskyttelsesniveauet for forbrugerne i forbindelse med kreditaftaler inden for dette direktivs anvendelsesområde. Medlemsstaterne bør f.eks. kunne opretholde eller indføre strengere bestemmelser med hensyn til den viden og de kompetencer, som personalet skal have, og vejledningen i udfyldelse af ESIS.

(8) Dette direktiv bør forbedre betingelserne for etableringen af et velfungerende indre marked gennem tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning og fastsættelse af kvalitetsstandarder for visse tjenesteydelser, særlig med hensyn til distribution og formidling af kredit gennem kreditgivere og kreditformidlere og fremme af god praksis. Etableringen af kvalitetsstandarder for kreditydelsestjenester involverer nødvendigvis indførelsen af visse bestemmelser om optagelse, tilsyn og tilsynskrav.

(9) Det står medlemsstaterne frit for at beholde eller indføre national ret på de områder, der ikke er omfattet af dette direktiv. Medlemsstaterne kan navnlig beholde eller indføre nationale bestemmelser på områder som aftalelov i forbindelse med kreditaftalernes gyldighed, ejendomslovgivning, tinglysning, oplysninger i forbindelse med aftaleindgåelse og, i det omfang, de ikke er reguleret af dette direktiv, anliggender efter aftaleindgåelse. Medlemsstaterne kan fastsætte, at det sagkyndige eller vurderende selskab eller notarer kan udvælges af parterne ved gensidig aftale. På grund af forskellene mellem processerne for køb eller salg af fast ejendom til beboelse i medlemsstaterne kan kreditgivere og kreditformidlere forsøge at få forudbetalinger fra forbrugerne med den begrundelse, at sådanne betalinger vil kunne bidrage til at sikre indgåelsen af en kreditaftale eller købet eller salget af en fast ejendom, og der er mulighed for, at en sådan praksis kan misbruges, navnlig når forbrugerne ikke er bekendte med kravene og den sædvanlige praksis i den pågældende medlemsstat. Det er derfor hensigtsmæssigt at give medlemsstaterne tilladelse til at indføre begrænsninger med hensyn til sådanne betalinger.

(10) Dette direktiv bør finde anvendelse, uanset om kreditgiveren eller kreditformidleren er en juridisk eller en fysisk person. Dette direktiv bør dog ikke berøre medlemsstaternes ret til i overensstemmelse med EU-retten at fastsætte, at kun juridiske personer eller visse former for juridiske personer må fungere som kreditgiver eller kreditformidler efter dette direktiv.

(11) Da forbrugere og virksomheder ikke er i samme situation, har de ikke behov for det samme beskyttelsesniveau. Mens det er vigtigt at sikre forbrugernes rettigheder gennem bestemmelser, der ikke kan fraviges ved aftale, er det rimeligt at give virksomheder og organisationer mulighed for at indgå andre aftaler.

(12) Definitionen af forbruger bør dække fysiske personer, der ikke handler som led i erhvervmæssig virksomhed. I tilfælde af aftaler med dobbelt formål, hvor aftalen indgås delvis som led i og delvis ikke som led i den pågældende persons erhvervmæssige virksomhed, og det erhvervmæssige formål er så begrænset, at det ikke er fremherskende i forbindelse med aftalen, bør den pågældende person imidlertid ligeledes betragtes som en forbruger.

(13) I dette direktiv fastsættes der bestemmelser om kreditaftaler, som udelukkende eller overvejende vedrører fast ejendom til beboelse, men det forhindrer ikke medlemsstaterne i at forlænge de foranstaltninger, der træffes i overensstemmelse med dette direktiv til beskyttelse af forbrugerne i forbindelse med kreditaftaler vedrørende andre former for fast ejendom, eller i at fastsætte andre bestemmelser om sådanne kreditaftaler.

(14) Definitionerne fastsat i dette direktiv bør bestemme rækkevidden af harmoniseringen. Medlemsstaternes forpligtelser til at gennemføre dette direktiv bør derfor begrænses til dets anvendelsesområde som bestemt ved dets definitioner. Medlemsstaternes forpligtelser til at gennemføre bestemmelserne i dette direktiv begrænses f.eks. til kreditaftaler, der indgås med forbrugere, dvs. med fysiske personer, der i forbindelse med transaktioner, som er omfattet af dette direktiv, ikke handler som led i erhvervmæssig virksomhed. Ligeledes er medlemsstaterne forpligtet til at gennemføre de bestemmelser i dette direktiv, der regulerer den aktivitet, som udføres af de personer, der optræder som kreditformidlere som defineret i direktivet. Dette direktiv bør dog ikke berøre medlemsstaternes anvendelse af direktivets bestemmelser på områder, der ikke er omfattet af dets anvendelsesområde, i overensstemmelse med EU-retten. Desuden bør definitionerne fastsat i dette direktiv ikke berøre medlemsstaternes mulighed for i henhold til national lovgivning at vedtage underdefinitioner til særlige formål, forudsat at de stadig er i overensstemmelse med definitionerne i dette direktiv. F.eks. bør medlemsstaterne i henhold til national ret kunne fastsætte underkategorier af kreditformidlere, som ikke er identificeret i dette direktiv, hvis sådanne underkategorier f.eks. er nødvendige på nationalt plan for at differentiere de krav til kompetencer og viden, som skal opfyldes af de forskellige kreditformidlere.

(15) Formålet med dette direktiv er at sikre, at forbrugere, der indgår kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom, er genstand for et højt beskyttelsesniveau. Det bør derfor finde anvendelse på kreditter sikret ved fast ejendom uanset formålet med kreditten, refinansieringsaftaler eller andre kreditaftaler, der kan medvirke til, at en ejer eller medejer fortsat kan bevare rettigheder til den faste ejendom eller grunden, og på kreditter, som anvendes til køb af en fast ejendom i nogle medlemsstater, herunder afdragsfrie kreditter eller, medmindre medlemsstaterne har etableret en passende alternativ ramme, de kreditter, som har til formål at skaffe midlertidig finansiering mellem salget af én fast ejendom og købet af en anden, og på sikrede kreditter til reovering af fast ejendom til beboelse.

(16) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på visse kreditaftaler, hvor kreditgiver bidrager med en samlet sum, periodisk betaling eller andre former for kreditudbetaling til gengæld for en sum, der stammer fra salg af en fast ejendom, og hvis primære formål er at lette forbruget, f.eks. friværdibelåningsprodukter eller andre tilsvarende specialiserede produkter. Sådanne kreditaftaler har særlige karakteristika, der ligger uden for dette direktivs anvendelsesområde. En vurdering af forbrugers kreditværdighed er f.eks. irrelevant, da betalingerne sker fra kreditgiver til forbrugeren og ikke omvendt. En sådan transaktion vil bl.a. kræve væsentligt anderledes informationer forud for aftaleindgåelsen. Endvidere indebærer andre produkter inden for friværdibelåning (f.eks. »home reversions«), som kan sammenlignes med nedsparingslån eller livslange lån med pant i fast ejendom, ikke, at der ydes kredit, og forbliver således uden for dette direktivs anvendelsesområde.

(17) Dette direktiv bør ikke omfatte andre udtrykkeligt anførte former for nichekreditaftaler, som er forskellige fra standardlån med pant i fast ejendom med hensyn til deres art og forbundne risici og derfor kræver en skræddersyet tilgang, navnlig kreditaftaler, der er resultatet af et forlig indgået for retten eller et andet ved lov beføjet organ, og visse former for kreditaftaler, hvor kreditten ydes af en arbejdsgiver til dennes arbejdstagere i særlige tilfælde, som allerede fastlagt i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler⁴). Det er hensigtsmæssigt at tillade medlemsstaterne at udelukke visse kreditaftaler såsom dem, der bevilges til en begrænset del af offentligheden på fordelagtige vilkår eller udbydes af en låne- og spareforening, såfremt der er etableret passende alternative ordninger til sikring af, at de politiske målsætninger med henblik på finansiel stabilitet og det indre marked kan opfyldes, uden at dette forhindrer finansiel integration og adgang til kredit. Kreditaftaler, hvor den faste ejendom ikke skal anvendes som hus, lejlighed eller et andet bopælssted af forbrugeren eller et af forbrugers familiemedlemmer, men skal anvendes som hus, lejlighed eller et andet bopælssted på grundlag af en lejeaftale, har risici og karakteristika, der er forskellige fra standardkreditaftaler, og

kan derfor nødvendiggøre en mere tilpasset ramme. Medlemsstaterne bør derfor kunne udelukke sådanne kreditaftaler fra direktivet, når der findes en passende national ramme til dem.

(18) Kreditaftaler uden sikkerhedsstillelse med henblik på istandsættelse af fast ejendom til beboelse for et samlet kreditbeløb, der overstiger 75 000 EUR, bør være omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2008/48/EF for at sikre en lige grad af beskyttelse af disse forbrugere og for at undgå et lovgivningsmæssigt tomrum mellem nævnte direktiv og nærværende direktiv. Direktiv 2008/48/EF bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.

(19) Af hensyn til retssikkerheden bør de EU-retlige rammer på området kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse være i overensstemmelse med og supplere andre EU-retsakter, særlig på områderne forbrugerbeskyttelse og forsigtighedstilsyn. Visse væsentlige definitioner, herunder definitionen på »forbruger« og »varigt medium«, samt nøglebegreber, der anvendes i standardoplysningerne for at betegne de finansielle karakteristika i forbindelse med kreditten, herunder »samlet beløb, der skal betales af forbrugeren« og »debitorrenten«, bør være i overensstemmelse med definitionerne fastsat i direktiv 2008/48/EF, således at den samme terminologi henviser til samme form for forhold, uanset om kreditten er en forbrugerkredit eller en kredit til fast ejendom til beboelse. Medlemsstaterne bør derfor ved gennemførelsen af dette direktiv sikre, at der er overensstemmelse med hensyn til anvendelse og fortolkning for så vidt angår disse væsentlige definitioner og nøglebegreber.

(20) For at sikre en ensartet ramme for forbrugere på kreditområdet og mindske den administrative byrde for kreditgivere og kreditformidlere bør selve rammen i dette direktiv følge strukturen i direktiv 2008/48/EF, hvor det er muligt, navnlig med hensyn til, at oplysninger i reklame for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse gives til forbrugeren ved hjælp af et repræsentativt eksempel, at detaljerede oplysninger forud for aftaleindgåelsen gives til den pågældende ved hjælp af et standardiseret informationsblad, at forbrugeren modtager fyldestgørende forklaringer inden kreditaftalens indgåelse, at der etableres et fælles grundlag for beregning af ÅOP eksklusive notaromkostninger, og at kreditgiverne vurderer forbrugeren kreditværdighed, inden der ydes kredit. På samme måde bør der gives ikkediskriminerende adgang for kreditgivere til relevante kreditdatabaser for at sikre lige vilkår i forbindelse med bestemmelserne som fastsat ved direktiv 2008/48/EF. På samme måde som direktiv 2008/48/EF bør dette direktiv sikre en passende godkendelsesproces og passende tilsyn med alle kreditgivere, der tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom, og bør fastsætte krav med hensyn til etableringen af og adgangen til udenretslige tvistbilæggelsesordninger.

(21) Dette direktiv bør supplere Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugere⁵⁾, der dels fastlægger, at forbrugeren i forbindelse med fjernydelser skal informeres om, hvorvidt der findes en fortrydelsesret, dels indeholder bestemmelser om fortrydelsesret. Mens direktiv 2002/65/EF giver mulighed for, at udbyder meddeler oplysninger fra tidspunktet før aftaleindgåelsen efter aftalens indgåelse, vil dette imidlertid ikke være hensigtsmæssigt for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse i betragtning af forbrugeren betydelige finansielle forpligtelser. Dette direktiv bør ikke berøre den nationale lovgivnings almindelige aftaleret såsom bestemmelserne om aftalers gyldighed, indgåelse og virkning, eftersom almindelige aftaleretlige aspekter ikke reguleres i dette direktiv.

(22) Samtidig er det vigtigt at tage de særlige karakteristika, der gør sig gældende for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse, i betragtning, hvilket giver grundlag for en differentieret tilgang. I betragtning af arten af kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og de eventuelle konsekvenser for forbrugeren bør reklamemateriale og individuelle oplysninger forud for aftaleindgåelsen indeholde tilstrækkelige, specifikke risiciadvarsler, f.eks. om den potentielle indvirkning af valutakurs-svingninger på det beløb, som forbrugeren skal tilbagebetale, og, hvis medlemsstaterne anser det for pas-

sende, arten af og konsekvenserne ved sikkerhedsstillelse. Parallelt med det, som allerede fandtes som en frivillig tilgang i sektoren for boliglån, bør også de generelle oplysninger forud for aftaleindgåelsen gøres tilgængelige til enhver tid sammen med de individuelle oplysninger forud for aftaleindgåelsen. Desuden er det berettiget med en differentieret tilgang for at kunne tage erfaringerne fra finanskrisen i betragtning og sikre, at kredittoptagelse sker på et forsvarligt grundlag. I den forbindelse bør bestemmelserne om kreditværdighedsvurderingen strammes i forhold til forbrugercredit, kreditformidlere skal give mere præcise oplysninger om deres status og forhold til kreditgivere for at afsløre eventuelle interessekonflikter, og alle de parter, der er involveret i etableringen af kreditaftalen i forbindelse med fast ejendom, bør meddeles adgang og underkastes tilsyn på passende vis.

(23) Det er nødvendigt at regulere visse yderligere områder for at afspejle de særlige karakteristika ved kreditter i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Det er i betragtning af transaktionens betydning nødvendigt at sikre, at forbrugerne har en tilstrækkelig frist på mindst syv dage til at overveje konsekvenserne heraf. Medlemsstaterne bør have fleksibilitet til at give en sådan tilstrækkelig frist enten som en betænkningstid inden kreditaftalens indgåelse, en fortrydelsesret efter kreditaftalens indgåelse eller en kombination af disse. Det er hensigtsmæssigt, at medlemsstaterne bør have fleksibilitet til at gøre betænkningstiden bindende for forbrugeren i en periode, der ikke overstiger ti dage, men at forbrugere, der i andre tilfælde ønsker at indgå kreditaftalen under betænkningstiden, har mulighed for det, og at medlemsstaterne af hensyn til retssikkerheden i forbindelse med ejendomstransaktioner bør kunne fastsætte, at betænkningstiden eller fortrydelsesretten bortfalder, hvis forbrugeren foretager en handling, der i henhold til national lovgivning medfører oprettelse eller overførsel af en ejendomsret, som er knyttet til eller anvender midler, der er tilvejebragt ved kreditaftalen, eller, hvis det er relevant, overfører midlerne til tredjemand.

(24) I betragtning af de særlige karakteristika ved kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse er det almindelig praksis, at kreditgivere tilbyder forbrugerne en række produkter eller tjenesteydelser, som kan købes sammen med kreditaftalen. Derfor er det i betragtning af sådanne aftalers betydning for forbrugerne hensigtsmæssigt at fastlægge specifikke regler for kombinationssalg. Kombination af en kreditaftale med en eller flere finansielle tjenesteydelser eller produkter i pakker er en måde, hvorpå kreditgivere kan variere deres tilbud og konkurrere med hinanden, forudsat at komponenterne i pakken også kan købes særskilt. Kombination af kreditaftaler med en eller flere finansielle tjenesteydelser eller produkter i pakker kan være til forbrugernes fordel, men det kan have en negativ indvirkning på forbrugernes mobilitet og deres mulighed for at træffe informerede valg, medmindre komponenterne i pakken kan købes særskilt. Det er vigtigt at forebygge praksis såsom kombination af visse produkter, der kan tilskynde forbrugere til at indgå kreditaftaler, der ikke er i deres bedste interesse, uden dog at begrænse muligheden for at sammensætte produkter, hvilket kan være til forbrugernes fordel. Medlemsstaterne bør imidlertid fortsat overvåge detailmarkederne for finansielle tjenesteydelser nøje for at sikre, at pakkesalg ikke forvrider forbrugernes valgmuligheder og konkurrencen på markedet.

(25) Som hovedregel bør kombinationssalg ikke være tilladt, medmindre den finansielle tjenesteydelse eller det finansielle produkt, der tilbydes som led i kreditaftalen, ikke kunne tilbydes særskilt, fordi det udgør en fuldt integreret del af kreditten, f.eks. i tilfælde af en sikret kassekredit. I andre tilfælde kan det dog være berettiget, at kreditgiver tilbyder eller sælger en kreditaftale i en pakke med en betalingskonto, opsparingskonto, et investerings- eller pensionsprodukt, f.eks. hvis kapitalen på kontoen bruges til at tilbagebetale kreditten eller er en forudsætning for at samle ressourcer for at opnå kreditten, eller i situationer, hvor f.eks. et investeringsprodukt eller privat pensionsprodukt fungerer som en supplerende sikkerhedsstillelse for at sikre kreditten. Selv om det er berettiget, at kreditgiver kan pålægge forbrugeren at tegne en relevant forsikring for at garantere tilbagebetaling af kreditten eller sikre værdien af sikkerhedsstillelsen, bør forbrugeren have mulighed for at vælge sin egen forsikringsgiver, forudsat at dennes

forsikring har et garantiniveau svarende til niveauet i den forsikring, som kreditgiver har foreslået. Derudover kan medlemsstaterne helt eller delvist standardisere den dækning, der tilbydes i forsikringsaftaler, for at gøre det lettere at sammenligne forskellige tilbud for forbrugere, som ønsker at foretage sådanne sammenligninger.

(26) Det er vigtigt at sikre, at den faste ejendom til beboelse er blevet behørigt vurderet både inden indgåelsen af kreditaftalen og, navnlig hvis vurderingen påvirker forbrugernes tilbageværende forpligtelser, i tilfælde af misligholdelse. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at der findes troværdige vurderingsstandarder. For at de kan betragtes som troværdige, bør vurderingsstandarder tage hensyn til internationalt anerkendte vurderingsstandarder, navnlig de standarder, der er fastsat af Det Internationale Råd for Vurderingsstandarder, Den Europæiske Gruppe for Foreninger af Vurderingssagkyndige eller Royal Institution of Chartered Surveyors (det kongelige institut for statsautoriserede landmålere). Disse internationalt anerkendte vurderingsstandarder indeholder principper på højt niveau, som pålægger blandt andre kreditgivere at vedtage og følge passende processer til intern risikostyring og styring af sikkerhedsstillelse, hvilket omfatter sunde vurderingsprocesser, at vedtage vurderingsstandarder og -metoder, der medfører retvisende og velunderbyggede ejendomsvurderinger for at sikre, at alle vurderingsrapporter udarbejdes med tilstrækkelig professionel kyndighed og omhu, samt at vurderingsmænd opfylder visse kvalifikationskrav, og at opretholde passende dokumentation for vurdering af sikkerhedsstillelse, som er omfattende og troværdig. I denne henseende er det ønskværdigt at sikre passende overvågning af markederne for fast ejendom til beboelse, og at mekanismerne i sådanne bestemmelser er i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber⁶). Bestemmelserne i nærværende direktiv vedrørende standarder for ejendomsvurdering kan overholdes f.eks. gennem lovgivning eller selvregulering.

(27) I betragtning af de betydelige konsekvenser for kreditgivere, forbrugere og potentielt for den finansielle stabilitet ved tvangsauktioner er det hensigtsmæssigt, at kreditgivere på et tidligt tidspunkt opfordres til at imødegå nyopståede kreditrisici proaktivt, og at der findes nødvendige foranstaltninger for at sikre, at kreditgivere udviser rimelig tilbageholdenhed og gør rimelige forsøg på at løse situationen ved hjælp af andre midler, inden der indledes en procedure for tvangsauktion. Hvis det er muligt, bør der findes løsninger, der tager hensyn til de praktiske forhold og forbrugernes rimelige behov i forhold til leveomkostninger. Hvis der efter proceduren for tvangsauktion stadig består udestående gæld, bør medlemsstaterne sikre et eksistensminimum og træffe foranstaltninger til at lette tilbagebetaling og samtidig undgå overdreven gældssætning over længere tid. I hvert fald bør medlemsstaterne, når den pris, der opnås for den faste ejendom, påvirker det beløb, som forbrugeren skylder, opfordre kreditgivere til at træffe rimelige foranstaltninger for at opnå den bedst mulige pris for den tvangsauktionerede faste ejendom afhængigt af markedsbetingelserne. Medlemsstaterne bør ikke forhindre parterne i en kreditaftale i at indgå en udtrykkelig aftale om, at overdragelse af sikkerhedsstillelsen til kreditgiveren er tilstrækkelig til at tilbagebetale kreditten.

(28) Kreditformidlere er ofte involveret i flere aktiviteter end bare kreditformidling, især formidling af forsikringer eller investeringstjenesteydelser. Dette direktiv bør derfor også sikre en grad af sammenhæng med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling⁷) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter⁸). Navnlig kreditinstitutter, der i henhold til direktiv 2013/36/EU har adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut, og andre finansielle institutter, der er underlagt en tilsvarende tilladelsesordning i henhold til national lovgivning, bør ikke afkræves en særskilt godkendelse med henblik på at operere som kreditformidlere for at forenkle etableringsprocessen som kreditformidler og gøre det lettere at arbejde tværnationalt. Det fulde og ubetingede ansvar, der pålægges kreditgivere og kreditformidlere

for de aktiviteter, der udføres af bundne kreditformidlere eller udpegede repræsentanter, bør kun udvides til at omfatte aktiviteter inden for dette direktivs anvendelsesområde, medmindre medlemsstaterne vælger at udvide ansvaret til andre områder.

(29) For at forbedre forbrugernes evne til selv at træffe kvalificerede beslutninger vedrørende lån og ansvarlig forvaltning af deres gæld bør medlemsstaterne fremme foranstaltninger med henblik på at støtte formidlingen af viden til forbrugerne vedrørende ansvarlig låntagning og gældsforvaltning, især i forbindelse med aftaler om lån med pant i fast ejendom. Det er særlig vigtigt at give vejledning til forbrugere, der optager et lån med pant i fast ejendom for første gang. I den forbindelse bør Kommissionen identificere eksempler på bedste praksis for at lette den videre udvikling af foranstaltninger med henblik på at øge forbrugernes kendskab til finansielle forhold.

(30) På grund af den betydelige risiko, der er forbundet med at låne i en udenlandsk valuta, er det nødvendigt at foreskrive foranstaltninger til sikring af, at forbrugerne er klar over den risiko, som de påtager sig, og at forbrugerne har mulighed for at begrænse deres eksponering for valutakursrisiko i kredittens løbetid. Risikoen kan begrænses enten ved at give forbrugeren ret til at konvertere kreditten til en anden valuta eller gennem andre ordninger, f.eks. lofter eller, hvis dette er tilstrækkeligt til at begrænse valutakursrisikoen, advarsler.

(31) Den gældende retlige ramme bør give forbrugerne tillid til, at kreditgiverne, kreditformidlerne og de udpegede repræsentanter tager hensyn til forbrugernes interesser på grundlag af de oplysninger, som kreditgiver, kreditformidler og den udpegede repræsentant råder over på det pågældende tidspunkt, og på grundlag af rimelige antagelser om risiciene i forbindelse med forbrugernes situation i den foreslåede kreditaftales løbetid. Det kan også indebære, at kreditgivere bl.a. ikke bør markedsføre kreditten på en sådan måde, at markedsføringen i væsentlig grad indskrænker eller kan forventes at indskrænke forbrugernes evne til nøje at overveje at optage kreditten, eller at kreditgiver ikke bør anvende ydelse af kreditten som den vigtigste markedsføringsmetode i forbindelse med markedsføring af varer, tjenesteydelser eller fast ejendom over for forbrugere. Et centralt aspekt med hensyn til at sikre en sådan forbrugertillid er kravet om at sikre en høj grad af rimelighed, redelighed og professionel holdning inden for branchen, en passende håndtering af interessekonflikter, herunder dem, der opstår på grund af aflønning, og at kræve, at der ydes rådgivning i forbrugernes interesse.

(32) Det er hensigtsmæssigt at sikre, at kreditgiveres, kreditformidlers og udpegede repræsentanters relevante personale har et tilstrækkeligt viden- og kompetenceniveau, for at opnå en høj grad af professionalisme. Dette direktiv bør derfor kræve, at selskaber kan godtgøre, at de har den relevante viden og kompetence, på grundlag af de minimumskrav til viden og kompetencer, der er fastsat i dette direktiv. Det bør stå medlemsstaterne frit for at indføre eller opretholde sådanne krav, der gælder for fysiske personer. Medlemsstaterne bør kunne tillade, at kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter sonderer mellem niveauerne for minimumskrav til viden i henhold til involveringen i udførelsen af bestemte tjenester eller processer. I denne forbindelse omfatter personale eksternt personale, som arbejder for og hos kreditgiver, kreditformidler eller den udpegede repræsentant, samt deres ansatte. I dette direktiv bør personale, der direkte er inddraget i aktiviteter i henhold til direktivet, omfatte både personale med kundekontakt og administrativt personale, herunder ledelsen, som spiller en vigtig rolle i kreditaftaleprocessen. Personer, der varetager støttefunktioner, som ikke er knyttet til kreditaftaleprocessen (f.eks. personale, der varetager personaleadministration og informations- og kommunikationsteknologi), bør ikke betragtes som personale i dette direktiv.

(33) Hvis en kreditgiver eller kreditformidler yder sine tjenester på en anden medlemsstats område som led i den fri udveksling af tjenesteydelser, bør hjemlandet være ansvarligt for at fastsætte de minimumskrav til viden og kompetencer, som gælder for personalet. De værtslande, der finder det nødvendigt, bør

dog på visse bestemte områder kunne fastsætte deres egne kompetencekrav, der gælder for kreditgivere og kreditformidlere, som yder tjenester på den pågældende medlemsstats område som led i den fri udveksling af tjenesteydelser.

(34) På grund af betydningen af at sikre, at viden- og kompetencekravene finder anvendelse og opfyldes i praksis, bør medlemsstaterne kræve, at de kompetente myndigheder fører tilsyn med kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter, og give de kompetente myndigheder beføjelse til at indhente den dokumentation, som de har behov for for på en sikker måde at kunne vurdere opfyldelsen af kravene.

(35) Den måde, hvorpå kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter aflønner deres personale, bør være et af de centrale aspekter med hensyn til at sikre forbrugertilliden i finanssektoren. Dette direktiv fastsætter regler for aflønning af personale med henblik på at begrænse salg på tvivlsomt grundlag og for at sikre, at den måde, hvorpå personalet aflønnes, ikke er til hinder for opfyldelsen af forpligtelsen til at tage hensyn til forbrugerens interesser. Kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter bør navnlig ikke udforme deres aflønningspolitikker på en måde, der tilskynder deres personale til at indgå et bestemt antal eller en bestemt form for kreditaftaler eller til at yde særlige accessoriske tjenester til forbrugerne, uden at der udtrykkeligt er taget hensyn til forbrugernes interesser og behov. I denne forbindelse kan medlemsstaterne finde det nødvendigt at beslutte, at en særlig praksis, f.eks. bundne kreditformidlers opkrævning af gebyrer, strider mod forbrugerens interesser. Medlemsstaterne bør også kunne fastsætte, at den aflønning, som personalet modtager, ikke afhænger af renten i den kreditaftale eller den form for kreditaftale, der er indgået med forbrugeren.

(36) Dette direktiv fastsætter harmoniserede regler for den viden og de kompetencer, som kreditgiveres, kreditformidlers og udpegede repræsentanters personale bør være i besiddelse af, når de skal udforme, tilbyde, bevilge og formidle en kreditaftale. Dette direktiv indfører ikke særlige ordninger, der er direkte forbundet med anerkendelse af de erhvervmæssige kvalifikationer, som en person har opnået i en medlemsstat med henblik på at opfylde kravene til viden og kompetencer i en anden medlemsstat. Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervmæssige kvalifikationer⁹⁾ bør derfor fortsat finde anvendelse for så vidt angår de betingelser for anerkendelse og de udligningsforanstaltninger, som et værtsland kan kræve, hvis en persons uddannelsesbevis ikke er udstedt på dets område.

(37) Kreditgivere og kreditformidlere anvender ofte reklame, hvor der hyppigt er anført særlige vilkår for at tiltrække forbrugerne til et bestemt produkt. Forbrugerne bør derfor beskyttes mod illoyal og vildledende reklamepraksis og skal kunne sammenligne reklamer. Det er nødvendigt at fastsætte særlige bestemmelser om reklamer for kreditaftaler og med en liste over de elementer, der skal inkluderes i reklamer og markedsføringsmateriale til forbrugerne, når sådan reklame angiver rentesatser eller talstørrelser vedrørende kreditomkostninger, således at forbrugerne kan sammenligne forskellige tilbud. Det bør fortsat stå medlemsstaterne frit for at kunne fastsætte eller opretholde oplysningskrav i deres nationale lovgivning med hensyn til reklame, der ikke angiver en rentesats eller indeholder talstørrelser vedrørende kreditomkostningerne. Sådanne krav bør tage hensyn til de særlige karakteristika ved kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Under alle omstændigheder bør det i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked¹⁰⁾ sikres, at reklame for kreditaftaler ikke giver et vildledende indtryk af produktet.

(38) Reklame har tendens til at fokusere på især et eller flere produkter, men forbrugerne bør være i stand til at træffe deres beslutninger på grundlag af viden om alle de tilbudte kreditprodukter. I denne henseende spiller generelle oplysninger en vigtig rolle, da de medvirker til at forklare forbrugeren om det brede udvalg af produkter og tjenesteydelser og de særlige kendetegn i den forbindelse. Forbrugerne bør derfor

til enhver tid kunne få adgang til generelle oplysninger om eksisterende kreditprodukter. Selv om dette krav ikke gælder for ikkebundne kreditformidlere, ændrer dette ikke ved, at ikkebundne kreditformidlere er forpligtet til at give forbrugerne individuelle oplysninger forud for aftaleindgåelsen.

(39) For at sikre lige betingelser, og for at forbrugernes beslutning kan bygge på detaljerede oplysninger om de tilbudte kreditprodukter frem for på den distributionskanal, gennem hvilken der er adgang til sådanne kreditprodukter, bør forbrugerne modtage oplysninger om kreditten, uanset om de handler direkte med en kreditgiver eller med en kreditformidler.

(40) Forbrugerne bør desuden modtage individuelle oplysninger i god tid inden indgåelsen af kreditaftalen for at kunne sammenligne dem og overveje kreditprodukternes særlige karakteristika. Kommissionen gav i henhold til sin henstilling 2001/193/EF af 1. marts 2001 om oplysninger forud for indgåelse af kontrakt, der skal gives til forbrugerne af långivere, der tilbyder boliglån¹¹⁾, tilsagn om at ville overvåge efterlevelsen af den frivillige adfærdskodeks for information om boliglån forud for kontraktindgåelse, som indeholder ESIS, der giver individuelle oplysninger til forbrugeren om den kreditaftale, der tilbydes. Den dokumentation, som Kommissionen har indsamlet, viser, at der er behov for at revidere indholdet og præsentationen af ESIS for at sikre, at det er klart og forståeligt og indeholder alle de oplysninger, der anses for relevante for forbrugerne. Indholdet og præsentationen af ESIS bør omfatte de nødvendige forbedringer, der er blevet peget på i forbrugerundersøgelser i alle medlemsstaterne. ESIS' struktur, især oplysningernes rækkefølge, bør revideres, affattelsen bør være mere brugervenlig, afsnit som »nominel rente« og »årlige omkostninger i procent« bør slås sammen, og nye afsnit, f.eks. »fleksible elementer«, bør tilføjes. Forbrugeren bør modtage en illustrativ amortiseringstabel som del af ESIS, hvis kreditten er en kredit med udskudt rente, hvor tilbagebetalingen af hovedstolen udskydes i en indledende periode, eller hvor debitorrenten er fastsat for kreditaftalens løbetid. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, at en sådan illustrativ amortiseringstabel i ESIS ikke er obligatorisk for andre kreditaftaler.

(41) Forbrugerforskning har understreget betydningen af at anvende et enkelt og forståeligt sprog i forbindelse med oplysninger til forbrugerne. Som følge heraf er de begreber, der anvendes i ESIS, ikke nødvendigvis de samme som de juridiske begreber, der er defineret i dette direktiv, men har den samme betydning.

(42) Oplysningskravene i ESIS om kreditaftaler bør ikke berøre Unionens eller nationale oplysningskrav om andre produkter eller tjenesteydelser, der eventuelt tilbydes sammen med kreditaftalen som betingelse for at indgå kreditaftalen i forbindelse med fast ejendom eller tilbydes for at indgå denne aftale til en lavere debitorrente, såsom brand- eller livsforsikring eller investeringsprodukter. Det bør stå medlemsstaterne frit for at kunne beholde eller indføre national ret, hvis der ikke findes harmoniserede bestemmelser, f.eks. oplysningskrav om niveauet for ågerrenter i fasen forud for aftaleindgåelse eller oplysninger, der kan være nyttige i forbindelse med formidling af finansiel viden eller med udenretslige bilæggelser af tvister. Eventuelle supplerende oplysninger bør dog gives i et særskilt dokument, der kan knyttes som bilag til ESIS. Medlemsstaterne bør på deres nationale sprog kunne anvende en anderledes terminologi i ESIS uden at ændre dets indhold og den rækkefølge, hvori oplysningerne gives, hvis det er nødvendigt for at anvende et sprog, som forbrugerne muligvis lettere kan forstå.

(43) For at sikre, at ESIS giver forbrugeren alle de relevante oplysninger, der er nødvendige for at træffe en informeret beslutning, bør kreditgiveren ved udfyldelsen af ESIS følge vejledningen i dette direktiv. Medlemsstaterne bør kunne uddybe eller yderligere præcisere vejledningen i udfyldelse af ESIS på grundlag af vejledningen i dette direktiv. Medlemsstaterne bør f.eks. have mulighed for yderligere at præcisere de oplysninger, der skal gives for at beskrive »typen af debitorrente«, for at tage hensyn til de særlige karakteristika ved de nationale produkter og det nationale marked. Sådanne yderligere specifikationer bør imidlertid hverken være i modstrid med vejledningen i dette direktiv eller medføre

ændringer i teksten til ESIS-modellen, der bør gengives i sin helhed af kreditgiveren. Medlemsstaterne bør også kunne angive yderligere advarsler om kreditaftaler, der er tilpasset deres nationale marked og praksis, hvis sådanne advarsler ikke allerede specifikt findes i ESIS. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, at kreditgiver er bundet af de oplysninger, der gives i ESIS, forudsat at kreditgiver beslutter at yde kreditten.

(44) Forbrugeren bør modtage oplysninger ved hjælp af ESIS uden unødigt forsinkelse, efter at forbrugeren har givet de nødvendige oplysninger om sine behov, sin finansielle situation og sine præferencer, og i god tid, inden forbrugeren bindes af en kreditaftale eller et kredittilbud, så han har mulighed for at sammenligne og overveje kreditproduktens karakteristika og om nødvendigt indhente råd fra tredjemand. ESIS bør navnlig vedlægges et bindende tilbud til forbrugeren, medmindre forbrugeren allerede har modtaget et ESIS, og tilbuddets karakteristika stemmer overens med de oplysninger, der tidligere er givet. Medlemsstaterne bør dog kunne fastsætte, at ESIS er obligatorisk både inden afgivelsen af et bindende tilbud og sammen med det bindende tilbud, hvis der ikke tidligere er givet et ESIS, der indeholder de samme oplysninger. Selv om ESIS bør persontilpasses og afspejle de præferencer, som forbrugeren har givet udtryk for, bør levering af sådanne individuelle oplysninger ikke indebære en forpligtelse til at yde rådgivning. Kreditaftaler bør kun indgås, hvis forbrugeren har haft tilstrækkelig tid til at sammenligne tilbuddene, vurdere, hvad de indebærer, om nødvendigt indhente råd fra tredjemand og træffe en informeret beslutning om, hvorvidt han vil acceptere et tilbud.

(45) Hvis forbrugeren har en sikret kreditaftale i forbindelse med køb af fast ejendom eller grund, og sikkerhedsstillelsens varighed er længere end kreditaftalens varighed, og hvis forbrugeren kan beslutte at få udbetalt den tilbagebetalte kapital, forudsat at han underskriver en ny kreditaftale, bør forbrugeren inden underskrivelsen af den nye kreditaftale modtage et nyt ESIS med de nye årlige omkostninger i procent, der er baseret på den nye kreditaftales specifikke karakteristika.

(46) Kreditgiveren eller, hvor det er relevant, en kreditformidler eller udpeget repræsentant bør i det mindste når der ikke er fortrydelsesret, på tidspunktet for afgivelse af et tilbud, der er bindende for kreditgiver, give forbrugeren en kopi af udkastet til kreditaftalen. I andre tilfælde bør forbrugeren i det mindste modtage en kopi af udkastet til kreditaftalen på det tidspunkt, hvor der afgives et bindende tilbud.

(47) For at sikre størst mulig transparens og forhindre misbrug som følge af interessekonflikter, når forbrugerne anvender kreditformidlers tjenesteydelser, bør kreditformidlere være underlagt visse oplysningsforpligtelser, inden de leverer deres tjenesteydelser. Sådanne oplysninger bør bl.a. omfatte deres identitet og forbindelse til kreditgivere, f.eks. om de overvejer at anvende produkter fra mange forskellige kreditgivere eller kun fra et mere begrænset antal kreditgivere. Hvis kreditgiver eller tredjemænd skal betale provision eller andre incitamentter til kreditformidleren i forbindelse med en kreditaftale, bør dette oplyses til forbrugerne inden udøvelsen af kreditformidlingsaktiviteterne, og i denne fase bør forbrugerne oplyses enten om sådanne betalingers størrelse, hvis dette vides, eller om det forhold, at beløbet vil blive oplyst i ESIS i en senere fase forud for aftaleindgåelsen, og om, at forbrugerne i denne fase har ret til at modtage oplysninger om sådanne betalingers størrelse. Forbrugerne bør også underrettes om eventuelle gebyrer, som de skal betale til kreditformidlere for deres tjenesteydelser. Uden at dette berører konkurrenceretten, bør medlemsstaterne frit kunne indføre eller beholde bestemmelser, der forbyder, at forbrugerne betaler gebyrer til nogle eller alle kategorier af kreditformidlere.

(48) En forbruger har muligvis behov for yderligere bistand for at kunne afgøre, hvilken kreditaftale blandt de foreslåede produkter der er mest hensigtsmæssig i forhold til den pågældendes behov og finansielle situation. Kreditgivere og, hvor det er relevant, kreditformidlere bør yde denne bistand i forbindelse med de kreditprodukter, som de tilbyder forbrugeren, ved at redegøre for de relevante oplysninger, herunder navnlig de vigtigste karakteristika ved de foreslåede produkter, for forbrugeren med udgangspunkt

i den pågældendes personlige forhold, så forbrugeren kan forstå de virkninger, som produkterne kan få for hans økonomiske situation. Kreditgivere og i givet fald kreditformidlere bør tilpasse den måde, som sådanne redegørelser gives på, til de omstændigheder, hvorunder kreditten tilbydes, og forbrugers behov for bistand under hensyntagen til forbrugers viden om og erfaring med kredit og arten af de enkelte kreditprodukter. Sådanne redegørelser bør ikke i sig selv udgøre en personlig anbefaling.

(49) For at fremme et velfungerende indre marked med et højt forbrugerbeskyttelsesniveau i hele Unionen er det nødvendigt på ensartet vis at sikre, at oplysningerne om de årlige omkostninger i procent er sammenlignelige i hele Unionen.

(50) De samlede omkostninger ved forbrugerkreditten bør omfatte alle de omkostninger, som forbrugeren skal betale i forbindelse med kreditaftalen, og som kreditgiver har kendskab til. Omkostningerne bør derfor omfatte renter, provisioner, afgifter, gebyrer til kreditformidlere, omkostningerne ved ejendoms-vurdering med henblik på et lån med pant i fast ejendom og andre gebyrer, bortset fra notarialgebyrer, der er nødvendige for at kunne opnå kreditten, f.eks. livsforsikring, eller for at kunne få den på de oplyste betingelser, f.eks. brandforsikring. Bestemmelserne i dette direktiv vedrørende accessoriske produkter og tjenesteydelser (f.eks. bestemmelserne vedrørende omkostningerne i forbindelse med oprettelse og forvaltning af en bankkonto) bør ikke berøre direktiv 2005/29/EF og Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler¹²⁾. De samlede omkostninger ved forbrugerkreditten bør ikke omfatte de omkostninger, som forbrugeren betaler ved køb af fast ejendom eller grund, såsom tilknyttede afgifter og notaromkostninger eller tinglysningsomkostninger. Kreditgivers faktiske kendskab til omkostningerne bør vurderes objektivt under hensyntagen til kravene til erhvervsmæssig diligenspligt. I denne forbindelse bør kreditgiver antages at have kendskab til omkostningerne i forbindelse med accessoriske tjenesteydelser, som han selv tilbyder forbrugeren, eller som han tilbyder forbrugeren på vegne af tredjemand, medmindre prisen afhænger af forbrugers specifikke karakteristika eller situation.

(51) Hvis der anvendes skønsmæssige oplysninger, bør forbrugeren underrettes herom, og om at oplysningerne forventes at være repræsentative for den påtænkte type aftale eller praksis. Formålet med de supplerende antagelser med henblik på beregning af de årlige omkostninger i procent er at sikre, at de årlige omkostninger i procent beregnes på en ensartet måde og er sammenlignelige. Supplerende antagelser er nødvendige i forbindelse med specifikke typer kreditaftaler, f.eks. hvis kredittens beløb, varighed eller omkostninger er usikre eller varierer, afhængigt af hvordan aftalen gennemføres. Hvis bestemmelserne ikke i sig selv er tilstrækkelige til at beregne de årlige omkostninger i procent, bør kreditgiveren anvende de supplerende antagelser, der er fastsat i bilag I. Da beregningen af de årlige omkostninger i procent imidlertid afhænger af den enkelte kreditaftales vilkår, bør kun de antagelser, der er nødvendige og relevante for en given kredit, anvendes.

(52) For at sikre en høj grad af sammenlignelighed mellem tilbud fra forskellige kreditgivere med hensyn til de årlige omkostninger i procent bør tidsintervallet mellem de tidspunkter, der anvendes ved beregningen, ikke udtrykkes i dage, hvis de kan udtrykkes som et helt antal år, måneder eller uger. Det er i den forbindelse underforstået, at disse intervaller, hvis der anvendes bestemte tidsintervaller i formlen til beregning af de årlige omkostninger i procent, også bør anvendes ved fastlæggelse af rentesatser og andre omkostninger, der anvendes i formlen. Som følge heraf bør kreditgiver anvende den metode til måling af tidsintervaller, der er beskrevet i bilag I, for at få de korrekte tal med henblik på betaling af omkostninger. Dette gælder imidlertid kun med henblik på beregning af de årlige omkostninger i procent og har ingen indvirkning på de beløb, som kreditgiver faktisk opkræver i henhold til kreditaftalen. Hvis disse tal er forskellige, kan det være nødvendigt at forklare forbrugeren dem for at undgå at vildlede forbrugeren. Dette indebærer også, at de årlige omkostninger i procent i mangel af ikke-rentebærende omkostninger og under forudsætning af en identisk beregningsmetode vil være lig med kredittens effektive debitorrente.

(53) Da de årlige omkostninger i procent i markedsføringsfasen kun kan angives ved et eksempel, bør eksemplet være repræsentativt. Det bør derfor f.eks. afspejle den gennemsnitlige løbetid og det samlede kreditbeløb, der bevilges i forbindelse med den påtænkte type kreditaftale. Når det repræsentative eksempel opstilles, bør der tages hensyn til, hvor udbredte visse typer kreditaftaler er på et specifikt marked. Det kan være hensigtsmæssigt for hver kreditgiver at basere det repræsentative eksempel på et kreditbeløb, der er repræsentativt for den pågældende kreditgivers produktudvalg og forventede kundegrundlag, da disse kan variere betydeligt kreditgivere imellem. For så vidt angår de årlige omkostninger i procent, der anføres i ESIS, bør der så vidt muligt tages hensyn til de præferencer og oplysninger, som forbrugeren angiver, og kreditgiver eller kreditformidler bør præcisere, om oplysningerne er illustrative eller afspejler de angivne præferencer og oplysninger. De repræsentative eksempler bør under alle omstændigheder ikke være i modstrid med kravene i direktiv 2005/29/EF. Det er vigtigt, at det i ESIS gøres klart for forbrugeren, hvis det er relevant, at de årlige omkostninger i procent bygger på antagelser og kan ændre sig, således at forbrugerne kan tage hensyn til dette, når de sammenligner produkter. Det er vigtigt, at de årlige omkostninger i procent tager hensyn til alle de udnyttede kreditmuligheder i kreditaftalen, hvad enten de er udbetalt direkte til forbrugeren eller til en tredjemand på forbrugers vegne.

(54) For at sikre overensstemmelse i beregningen af de årlige omkostninger i procent for forskellige typer kredit bør de antagelser, der anvendes til beregning af samme typer kreditaftaler, generelt være ensartede. I denne forbindelse bør antagelserne i Kommissionens direktiv 2011/90/EU af 14. november 2011 om ændring af del II i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF for så vidt angår supplerende antagelser til brug ved beregningen af de årlige omkostninger i procent¹³⁾, som ændrer antagelserne til brug ved beregningen af de årlige omkostninger i procent, medtages. Selv om alle antagelserne ikke nødvendigvis finder anvendelse på de kreditaftaler, der findes i dag, er der stor produktinnovation i denne sektor, så det er nødvendigt at have fastlagt antagelserne. Med henblik på beregningen af de årlige omkostninger i procent bør fastlæggelsen af den mulighed for at udnytte kreditmuligheden, der oftest benyttes, baseres på berettigede forventninger til den mulighed for at udnytte kreditmuligheden, der oftest benyttes af forbrugerne i forbindelse med den type produkt, der tilbydes af den pågældende kreditgiver. For så vidt angår eksisterende produkter bør forventningen baseres på de seneste 12 måneder.

(55) Det er af afgørende betydning, at forbrugers evne og tilbøjelighed til at tilbagebetale kreditten vurderes og kontrolleres, inden der indgås en kreditaftale. Denne vurdering af kreditværdigheden bør tage hensyn til alle nødvendige og relevante faktorer, som kan påvirke forbrugers evne til at tilbagebetale kreditten i dens løbetid. Forbrugers evne til at betale renter og afdrag på og helt at tilbagebetale kreditten bør navnlig omfatte en vurdering af de fremtidige betalinger eller betalingsforøgelser, der er nødvendige på grund af negativ amortisering eller udskudte betalinger på hovedstolen eller af renter, og bør vurderes på baggrund af andre faste udgifter, gæld og andre finansielle forpligtelser samt indtægt, opsparing og aktiver. Der bør tages rimeligt hensyn til fremtidige begivenheder i den foreslåede kreditaftales løbetid, såsom en mindskelse af indtægten, hvis kreditperioden varer indtil efter pensioneringen, eller, hvis det er relevant, en forøgelse af debitorrenten eller en negativ ændring af valutakursen. Selv om værdien af den faste ejendom er et vigtigt element ved fastlæggelsen af det kreditbeløb, der kan bevilges til en forbruger i henhold til en sikret kreditaftale, bør vurderingen af kreditværdigheden fokusere på forbrugers evne til at opfylde sine forpligtelser i henhold til kreditaftalen. Som følge heraf bør den mulighed, at værdien af den faste ejendom overstiger kreditbeløbet eller kan stige i fremtiden, generelt ikke være en tilstrækkelig betingelse for at yde den pågældende kredit. Hvis formålet med en kreditaftale er at opføre fast ejendom eller renovere en eksisterende fast ejendom, bør kreditgiver dog kunne tage hensyn til denne mulighed. Medlemsstaterne bør kunne give yderligere vejledning om disse eller yderligere kriterier og om metoder til at vurdere en forbrugers kreditværdighed, f.eks. ved at fastsætte grænser for belåningsprocenten eller for forholdet mellem lån og indkomst, og bør opfordres til at gennemføre Rådet for Finansiell Stabilitets principper for god praksis vedrørende optagelse af lån med pant i fast ejendom.

(56) Det kan være nødvendigt at fastsætte særlige bestemmelser om de forskellige elementer, der kan tages i betragtning i vurderingen af kreditværdigheden i forbindelse med visse former for kreditaftaler. I forbindelse med kreditaftaler der vedrører en fast ejendom, hvori det udtrykkeligt angives, at den faste ejendom ikke må anvendes som hus, lejlighed eller et andet bopælssted af forbrugeren eller et af forbrugerens familiemedlemmer (aftaler om køb med henblik på udlejning), bør medlemsstaterne f.eks. kunne beslutte at præcisere, at der ved vurderingen af forbrugeren evne til at tilbagebetale kreditten tages hensyn til fremtidige lejeindtægter. I de medlemsstater, hvor de nationale bestemmelser ikke indeholder en sådan præcisering, kan kreditgivere beslutte at medtage en forsigtig vurdering af de fremtidige lejeindtægter. Vurderingen af kreditværdighed bør ikke indebære overførsel af ansvar til kreditgiveren for forbrugeren eventuelle senere manglende opfyldelse af sine forpligtelser i henhold til kreditaftalen.

(57) Kreditgivers beslutning om at yde kreditten eller ej bør være i overensstemmelse med resultatet af kreditværdighedsvurderingen. Kreditgivers mulighed for at overføre en del af kreditrisikoen til tredjemand bør f.eks. ikke føre til, at han ignorerer kreditværdighedsvurderingens konklusioner og tilbyder en kreditaftale til en forbruger, som sandsynligvis ikke vil være i stand til at tilbagebetale kreditten. Medlemsstaterne bør kunne gennemføre dette princip ved at kræve, at de kompetente myndigheder træffer relevante foranstaltninger som led i tilsynsaktiviteterne og overvåger overholdelsen af kreditgivers procedurer for vurdering af kreditværdighed. En positiv kreditværdighedsvurdering bør dog ikke udgøre en forpligtelse for kreditgiveren til at yde kredit.

(58) I overensstemmelse med anbefalingerne fra Rådet for Finansiell Stabilitet bør kreditværdighedsvurderingen bygge på oplysninger om forbrugeren finansielle og økonomiske situation, herunder indtægt og udgifter. Disse oplysninger kan indhentes fra forskellige kilder, herunder forbrugeren, og kreditgiveren bør på passende vis kontrollere oplysningerne, inden kreditten ydes. Forbrugeren bør i denne forbindelse give oplysningerne for at lette kreditværdighedsvurderingen, eftersom undladelse af at gøre dette sandsynligvis vil medføre afslag på den kredit, som forbrugeren ønsker, medmindre oplysningerne kan indhentes fra en anden kilde. Med forbehold af den private aftaleret bør medlemsstaterne sikre, at kreditgivere ikke kan bringe en kreditaftale til ophør, fordi de efter underskrivelsen af den blev klar over, at kreditværdighedsvurderingen blev foretaget på et ukorrekt grundlag som følge af ufuldstændige oplysninger på vurderingstidspunktet. Dette bør imidlertid ikke berøre medlemsstaternes mulighed for at give kreditgivere tilladelse til at bringe en kreditaftale til ophør, hvis det kan påvises, at forbrugeren bevidst gav unøjagtige eller forkerte oplysninger på tidspunktet for kreditværdighedsvurderingen eller forsætligt ikke gav oplysninger, som ville have ført til en negativ kreditværdighedsvurdering, eller hvis der findes andre gyldige grunde, der er forenelige med EU-retten. Selv om det ikke vil være hensigtsmæssigt at pålægge forbrugeren sanktioner for ikke at være i stand til at give visse oplysninger eller vurderinger eller for at beslutte at afbryde en ansøgningsproces med henblik på at få en kredit, bør medlemsstaterne kunne fastsætte sanktioner, hvis en forbruger bevidst giver ufuldstændige eller ukorrekte oplysninger for at opnå en positiv kreditværdighedsvurdering, navnlig hvis fuldstændige og korrekte oplysninger ville have ført til en negativ kreditværdighedsvurdering, og forbrugeren efterfølgende ikke kan opfylde aftalevilkårene.

(59) Anvendelse af en kreditdatabase er et nyttigt element i forbindelse med vurdering af kreditværdighed. Nogle medlemsstater kræver, at kreditgivere vurderer forbrugeren kreditværdighed på grundlag af en søgning i den relevante database. Kreditgivere bør kunne søge i kreditdatabase i kredittens løbetid for udelukkende at kunne påvise og vurdere sandsynligheden for misligholdelse. En sådan anvendelse af kreditdatabase bør være omfattet af passende sikkerhedsforanstaltninger for at sikre, at den anvendes til tidlig påvisning og styring af kreditrisikoen i forbrugeren interesse og ikke med henblik på oplysninger til forretningsmæssige forhandlinger. I henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger¹⁴⁾ bør forbrugere underrettes af kreditgivere om søgning i

kreditdatabasen, inden den foretages, og bør have ret til at få adgang til oplysninger om dem i en sådan kreditdatabase for i givet fald at foretage berigtigelse af, slette eller blokere personoplysninger om dem, såfremt disse er unøjagtige eller er blevet behandlet ulovligt.

(60) For at hindre konkurrenceforvridning blandt kreditgivere bør det sikres, at alle kreditgivere, herunder kreditinstitutter eller ikkekreditinstitutter, som tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse, har adgang til alle offentlige og private kreditdatabaser om forbrugere på ikkediskriminerende vilkår. Sådanne vilkår bør derfor ikke omfatte et krav til kreditgivere om etablering som kreditinstitut. Adgangsbetingelser, f.eks. gebyr for at få adgang til databasen eller krav om, at oplysninger til databasen skal tilvejebringes på grundlag af gensidighed, bør fortsat finde anvendelse. Det bør stå medlemsstaterne frit for at fastsætte, om kreditformidlere inden for deres område kan få adgang til sådanne databaser.

(61) Hvis et afslag på en kreditanmodning bygger på oplysninger fundet ved en søgning i en database eller på mangel på data heri, bør kreditgiver underrette forbrugeren herom, give oplysninger om navnet på den pågældende database og enhver anden oplysning, som kræves i direktiv 95/46/EF, således at forbrugeren kan udøve sin ret til adgang og, når det er berettiget, foretage berigtigelse af, slette eller blokere de deri behandlede personoplysninger om sig selv. Hvis et afslag på en kreditanmodning skyldes en negativ vurdering af kreditværdigheden, bør kreditgiver uden unødigt forsinkelse underrette forbrugeren om afslaget. Medlemsstaterne bør frit kunne beslutte, om de vil kræve, at kreditgivere skal give yderligere forklaringer på årsagerne til afslaget. Kreditgiver bør imidlertid ikke være forpligtet til at give sådanne oplysninger, hvis det er forbudt i henhold til anden EU-ret, f.eks. bestemmelser om hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme. Sådanne oplysninger bør ikke gives, hvis det strider mod den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed, f.eks. forebyggelse, efterforskning, afsløring eller retsforfølgelse af straffelovsovertrædelser.

(62) Dette direktiv vedrører anvendelse af personoplysninger i forbindelse med vurdering af en forbrugers kreditværdighed. For at sikre beskyttelse af personoplysninger bør direktiv 95/46/EF finde anvendelse på databehandling, der foretages i forbindelse med sådanne vurderinger.

(63) Ydelse af rådgivning i form af en individuel anbefaling er en særskilt aktivitet, der kan, men ikke skal, kombineres med andre aspekter af ydelse eller formidling af kredit. For at forbrugerne kan forstå arten af de tjenester, som ydes, bør de derfor underrettes om, hvorvidt der ydes eller kan ydes rådgivningstjenester, og hvornår der ikke ydes rådgivningstjenester, og hvad disse omfatter. På grund af den betydning, som forbrugerne tillægger anvendelsen af betegnelserne »rådgivning« og »rådgiver«, bør medlemsstaterne kunne forbyde anvendelse af disse eller lignende betegnelser, når der ydes rådgivningstjenester til forbrugerne. Det bør sikres, at medlemsstaterne træffer sikkerhedsforanstaltninger, når rådgivning beskrives som uafhængig, til sikring af, at de pågældende produkter og aflønningsordninger svarer til forbrugernes forventninger til en sådan rådgivning.

(64) Leverandører af rådgivningstjenester bør overholde visse standarder for at sikre, at forbrugeren præsenteres for produkter, der passer til hans behov og forhold. Rådgivningstjenester bør baseres på en rimelig og tilstrækkeligt vidtgående analyse af de tilbudte produkter, hvis rådgivningstjenesterne ydes af kreditgivere og bundne kreditformidlere, eller af de produkter, der findes på markedet, hvis rådgivningstjenesterne ydes af kreditformidlere, der ikke er bundet. De, der yder rådgivningstjenester, bør kunne specialisere sig i visse nicheprodukter, såsom mellemfinansiering, forudsat at de overvejer en række produkter inden for denne bestemte niche, og at det gøres klart for forbrugeren, at de er specialiseret i disse nicheprodukter. Under alle omstændigheder bør kreditgivere og kreditformidlere oplyse forbrugeren om, hvorvidt de kun rådgiver om deres egne produkter eller om et bredt udvalg af produkter på markedet, for at sikre, at forbrugeren forstår grundlaget for en anbefaling.

(65) Rådgivningstjenester bør bygge på en passende forståelse af forbrugers finansielle situation, præferencer og målsætninger på grundlag af de fornødne ajourførte oplysninger og rimelige antagelser om risici i forbindelse med forbrugers forhold i kreditaftalens løbetid. Medlemsstaterne bør kunne præcisere, hvordan et givet produkts egnethed skal vurderes i forbindelse med ydelse af rådgivningstjenester.

(66) En forbrugers evne til at tilbagebetale en kredit, inden kreditaftalen udløber, kan spille en vigtig rolle for at fremme konkurrencen på det indre marked og EU-borgernes frie bevægelighed samt for at bidrage til at tilvejebringe den fleksibilitet i kreditaftalens løbetid, der er nødvendig for at fremme finansiell stabilitet i overensstemmelse med anbefalingerne fra Rådet for Finansiell Stabilitet. Der findes imidlertid væsentlige forskelle mellem de nationale principper og betingelser, i henhold til hvilke forbrugerne har evne til at tilbagebetale deres kredit, og de betingelser, på hvilke en sådan indfrielse før tiden kan finde sted. På trods af forskelligartetheden i mekanismerne bag realkreditfinansiering og det eksisterende produktudvalg er det væsentligt på EU-plan at have visse standarder for førtidig indfrielse af kredit for at sikre, at forbrugerne har mulighed for at frigøre sig for deres forpligtelser inden den aftalte dato i kreditaftalen og mulighed for at sammenligne tilbud med henblik på at finde de bedste produkter i forhold til deres behov. Medlemsstaterne bør derfor enten gennem lovgivning eller på anden måde, såsom aftalebetingelser, sikre, at forbrugerne har ret til førtidig indfrielse. Medlemsstaterne bør imidlertid kunne definere betingelserne for udøvelse af en sådan ret. Disse betingelser kan omfatte tidsbegrænsninger på udøvelsen af rettigheden, forskellig behandling, afhængigt af hvilken type debitorrente der er tale om, eller restriktioner med hensyn til de forhold, under hvilke denne rettighed kan udøves. Hvis førtidig indfrielse sker i en periode, for hvilken der er aftalt fast forrentning, kan udøvelsen af denne ret gøres betinget af, at der foreligger en legitim interesse hos forbrugeren som fastsat af medlemsstaten. En sådan legitim interesse kan f.eks. opstå i tilfælde af skilsmisse eller arbejdsløshed. De betingelser, som medlemsstaterne fastsætter, bør kunne omfatte, at kreditgiver har ret til en rimelig og objektivt begrundet kompensation for eventuelle omkostninger, som er direkte forbundet med førtidig indfrielse af kreditten. I tilfælde, hvor medlemsstaterne fastsætter, at kreditgiver har ret til kompensation, bør en sådan kompensation være en rimelig og objektivt begrundet kompensation for eventuelle omkostninger, som er direkte forbundet med førtidig indfrielse af kreditten, i overensstemmelse med de nationale regler om kompensation. Kompensationen bør ikke overstige kreditgivers økonomiske tab.

(67) Det er vigtigt at sikre, at der er tilstrækkelig gennemsigtighed til at gøre det klart for forbrugerne, hvilken form for forpligtelser der indgås med henblik på at opretholde den finansielle stabilitet, og hvor der i kreditaftalens løbetid er fleksibilitet. Forbrugerne bør modtage oplysninger om debitorrenten i aftaleforholdets løbetid og forud for aftaleindgåelsen. Medlemsstaterne bør kunne opretholde eller indføre begrænsninger med hensyn til eller forbud mod kreditgivers ensidige ændringer af debitorrenten. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, at forbrugeren har ret til at modtage en ajourført amortiseringstabel, hvis debitorrenten ændres.

(68) Selv om kreditformidlere spiller en central rolle med hensyn til distribution af kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse i Unionen, er der fortsat væsentlige forskelle mellem de nationale bestemmelser om udøvelse af virksomhed som kreditformidler og om tilsyn med kreditformidlere, som skaber hindringer for etablering og udøvelse af virksomhed som kreditformidler på det indre marked. Kreditformidlernes manglende mulighed for frit at udøve virksomhed i Unionen hindrer det indre marked for kreditaftaler vedrørende fast ejendom til beboelse i at fungere ordentligt. Under hensyntagen til de forskellige aktører, der er involveret i kreditformidling, er det væsentligt med visse standarder på EU-plan for at sikre en høj grad af professionalisme og service.

(69) Før kreditformidlere kan udøve deres aktiviteter, bør de være underlagt en adgangsproces ved den kompetente myndighed i deres hjemland, og underlægges løbende tilsyn for at sikre, at de opfylder strenge faglige krav i det mindste til kompetence, godt omdømme og erhvervsansvarsforsikring. Sådanne

krav bør som minimum finde anvendelse på kreditinstitutplan. Medlemsstaterne kan imidlertid præcisere, om sådanne krav om adgang gælder for kreditformidlerens enkelte arbejdstagere. Hjemlandet kan fastsætte yderligere krav, f.eks. at kreditformidlerens aktionærer har et godt omdømme, eller at en bunden kreditformidler kun kan være bundet til én kreditgiver, hvis disse krav er forholdsmæssige og forenelige med den øvrige EU-ret. Der bør optages relevante oplysninger om kreditformidlere, der er givet adgang, i et offentligt register. Bundne kreditformidlere, som udelukkende samarbejder med én kreditgiver under dennes fulde og ubetingede ansvar, bør have mulighed for at gives adgang af den kompetente myndighed under ledelse af den kreditgiver, på hvis vegne de handler. Medlemsstaterne bør have ret til at bevare eller indføre begrænsninger med hensyn til visse kreditformidlers retlige form, således at de udelukkende må handle som juridiske personer eller som fysiske personer. Medlemsstaterne bør frit kunne beslutte, om alle kreditformidlere optages i ét register, eller om der kræves forskellige registre, afhængigt af om kreditformidleren er bundet eller fungerer som uafhængig kreditformidler. Desuden bør medlemsstaterne frit kunne bevare eller indføre begrænsninger med hensyn til muligheden for, at kreditformidlere, der er bundet til en eller flere kreditgivere, kan opkræve gebyrer af forbrugerne.

(70) I nogle medlemsstater kan kreditformidlere beslutte at anvende udpegede repræsentanter til at udøve aktiviteter på deres vegne. Medlemsstaterne bør have mulighed for at anvende den specifikke ordning for udpegede repræsentanter i dette direktiv. Medlemsstaterne bør dog frit kunne beslutte ikke at indføre en sådan ordning eller at tillade, at andre enheder spiller en rolle, der er sammenlignelig med udpegede repræsentanters rolle, forudsat at disse enheder er omfattet af den samme ordning som kreditformidlerne. Reglerne for udpegede repræsentanter i dette direktiv forpligter ikke medlemsstaterne til at tillade, at udpegede repræsentanter udøver virksomhed på deres område, medmindre sådanne udpegede repræsentanter anses for kreditformidlere i henhold til dette direktiv.

(71) For at sikre, at de kompetente myndigheder fører effektivt tilsyn med kreditformidlere, bør en kreditformidler, der er en juridisk person, gives adgang i den medlemsstat, hvor den har sit vedtægtsmæssige hjemsted. En kreditformidler, der ikke er en juridisk person, bør gives adgang i den medlemsstat, hvor dens hovedkontor ligger. Desuden bør medlemsstaterne kræve, at en kreditformidlers hovedkontor altid ligger i den medlemsstat, som er kreditformidlerens hjemland, og hvor den faktisk udøver virksomhed.

(72) Kravene for at give adgang bør give kreditformidlere ret til at udøve virksomhed i andre medlemsstater i overensstemmelse med principperne om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser, forudsat at der har fundet behørig underretning sted mellem de kompetente myndigheder. Selv i tilfælde, hvor medlemsstaterne beslutter at give alle ansatte hos kreditformidleren adgang, bør meddelelsen om hensigten om at levere tjenesteydelser tage udgangspunkt i kreditformidleren frem for den enkelte arbejdstager. Selv om dette direktiv udstikker de rammer, inden for hvilke alle kreditformidlere, der er givet adgang, herunder de kreditformidlere, der er bundet til kun én kreditgiver, kan udøve virksomhed i hele Unionen, udstikker dette direktiv ikke sådanne rammer for udpegede repræsentanter. I sådanne tilfælde skal de udpegede repræsentanter, der ønsker at udøve virksomhed i en anden medlemsstat, opfylde kravene for at give kreditformidlere adgang i dette direktiv.

(73) I nogle medlemsstater kan kreditformidlere udøve deres aktiviteter i forbindelse med kreditaftaler, der tilbydes af ikkekreditinstitutter og kreditinstitutter. Kreditformidlere, der er givet adgang, bør i princippet kunne udøve virksomhed i hele Unionen. Adgang, der er givet af de kompetente myndigheder i hjemlandet, bør dog ikke tillade, at kreditformidlere yder deres tjenester i forbindelse med kreditaftaler, der tilbydes af ikkekreditinstitutter til en forbruger i en medlemsstat, hvor sådanne ikkekreditinstitutter ikke må udøve virksomhed.

(74) Medlemsstaterne bør have mulighed for at fastsætte, at personer, der som led i deres erhvervsmæssige virksomhed kun lejlighedsvis udøver kreditformidlingsaktiviteter, f.eks. advokater eller notarer, ikke

er omfattet af adgangsproceduren i dette direktiv, forudsat at en sådan erhvervmæssig virksomhed er omfattet af lovbestemmelser, der ikke udelukker, at der lejlighedsvis udøves kreditformidlingsaktiviteter. En sådan undtagelse fra adgangsproceduren i dette direktiv bør dog føre til, at sådanne personer ikke kan drage fordel af pasordningen i dette direktiv. Personer, der som led i deres erhvervmæssige virksomhed blot lejlighedsvis præsenterer en forbruger for en kreditgiver eller en kreditformidler eller henviser forbrugeren til en sådan, f.eks. ved at meddele forbrugeren, at der findes en bestemt kreditgiver eller kreditformidler eller en type produkt hos den pågældende kreditgiver eller kreditformidler, men ikke reklamerer yderligere for eller deltager i forelæggelsen af afgivelsen af tilbud om det forberedende arbejde i forbindelse med eller indgåelsen af kreditaftalen, bør ikke anses for kreditformidlere i henhold til dette direktiv. Låntagere, der blot overfører en kreditaftale til en forbruger ved subrogation uden at udøve andre kreditformidlingsaktiviteter, bør heller ikke anses for kreditformidlere i henhold til dette direktiv.

(75) For at sikre lige betingelser for kreditgivere og fremme finansiell stabilitet og i forventning om yderligere harmonisering bør medlemsstaterne sikre, at der findes hensigtsmæssige foranstaltninger til at give adgang for og føre tilsyn med ikkekreditinstitutter, som tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet bør dette direktiv ikke fastlægge detaljerede betingelser for at give adgang for og føre tilsyn med kreditgivere, som tilbyder kreditaftaler, og som ikke er kreditinstitutter, jf. definitionen i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber¹⁵). Antallet af sådanne institutter, som er aktive i Unionen i øjeblikket, er begrænset, især siden finanskrisen, og det samme gælder deres markedsandel og antallet af medlemsstater, hvor de er aktive. Af samme grund bør der ikke fastsættes bestemmelser om indførelse af en pasordning for sådanne institutter.

(76) Medlemsstaterne bør fastsætte regler om sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der vedtages i medfør af dette direktiv, og sikre, at de gennemføres. Valget af sanktioner er fortsat op til medlemsstaterne, men de fastsatte sanktioner bør være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

(77) Forbrugerne bør have adgang til udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer i forbindelse med tvister, der måtte opstå på grundlag af de rettigheder og forpligtelser, som er fastlagt i dette direktiv, mellem kreditgivere og forbrugere såvel som mellem kreditformidlere og forbrugere. Medlemsstaterne bør sørge for, at deltagelse i sådanne alternative tvistbilæggelsesprocedurer ikke er frivillig for kreditgivere og kreditformidlere. For at sikre, at alternative tvistbilæggelsesprocedurer fungerer tilfredsstillende i tilfælde af tværnational aktivitet, bør medlemsstaterne kræve og tilskynde til, at organer med ansvar for udenretslig klage- og tvistbilæggelse samarbejder. I denne forbindelse bør medlemsstaternes udenretslige klage- og tvistbilæggelsesorganer tilskyndes til at deltage i Fin-Net, der er et finansielt tvistbilæggelsesnetværk af nationale udenretslige ordninger, som er ansvarlige for at bilægge tvister mellem forbrugere og udbydere af finansielle tjenester.

(78) For at sikre konsekvent harmonisering og for at tage højde for udviklingen på markederne for kreditaftaler eller udviklingen inden for kreditprodukter eller i de økonomiske forhold og for yderligere at præcisere visse krav i dette direktiv bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår ændring af standardformuleringen eller instruktionerne vedrørende udfyldning af ESIS og ændring af bemærkningerne eller ajourføring af antagelserne, der anvendes i forbindelse med beregningen af de årlige omkostninger i procent. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

(79) For at lette kreditformidlers mulighed for at levere deres tjenesteydelser på tværs af grænserne og af hensyn til samarbejde, informationsudveksling og tvistbilæggelse mellem de kompetente myndigheder bør de kompetente myndigheder med ansvar for at give kreditformidlere adgang være de myndigheder, der handler under den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA)), jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed)¹⁶), eller andre nationale myndigheder, forudsat at de samarbejder med de myndigheder, der handler under EBA med henblik på at varetage deres opgaver i henhold til dette direktiv.

(80) Medlemsstaterne bør udpege de kompetente myndigheder, som har til opgave at sikre håndhævelsen af dette direktiv, og sørge for, at de har de nødvendige undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser samt tilstrækkelige ressourcer til at kunne varetage deres opgaver. De kompetente myndigheder kan for så vidt angår visse aspekter af dette direktiv indbringe en sag for en domstol, der er kompetent til at træffe en retsafgørelse, herunder i givet fald ved appel. Dette kan gøre det muligt for medlemsstaterne at overlade håndhævelsen af disse bestemmelser til ovennævnte organer og domstolene, navnlig hvis bestemmelserne i dette direktiv er gennemført i civilretten. Medlemsstaterne bør kunne udpege forskellige kompetente myndigheder til at håndhæve direktivets vidtrækkende forpligtelser. I forbindelse med nogle bestemmelser kan medlemsstaterne f.eks. udpege de kompetente myndigheder, der er ansvarlige for håndhævelse af forbrugerbeskyttelse, hvorimod de i forbindelse med andre bestemmelser kan beslutte at udpege tilsynsførende. Muligheden for at udpege forskellige kompetente myndigheder bør ikke berøre forpligtelsen til løbende tilsyn og samarbejde mellem de kompetente myndigheder som fastsat i dette direktiv.

(81) Det er nødvendigt at undersøge, om dette direktiv fungerer efter hensigten, og om det lykkes at etablere et indre marked med en høj grad af forbrugerbeskyttelse på området for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Revisionen bør bl.a. omfatte en vurdering af overholdelsen og virkningen af dette direktiv, en vurdering af, om direktivets anvendelsesområde fortsat er hensigtsmæssigt, en analyse af ikkekreditinstitutters levering af kreditaftaler, en vurdering af behovet for yderligere foranstaltninger, herunder en pasordning for ikkekreditinstitutter og en undersøgelse af nødvendigheden af at indføre yderligere rettigheder og forpligtelser i fasen efter indgåelse af en kreditaftale.

(82) En indsats fra medlemsstaternes side alene vil sandsynligvis medføre forskellige sæt regler, hvilket kan underminere eller skabe nye hindringer for det indre markeds funktion. Målet for dette direktiv, nemlig oprettelsen af et effektivt og konkurrencedygtigt indre marked for kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse med en høj grad af forbrugerbeskyttelse kan ikke i tilstrækkelig grad kan nås af medlemsstaterne og kan derfor mere effektivt nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(83) Medlemsstaterne kan beslutte at gennemføre visse aspekter, der er omfattet af dette direktiv, i den nationale lovgivning ved forsigtighedsbestemmelser, f.eks. vurderingen af forbrugerens kreditværdighed, hvorimod andre gennemføres i lovgivningen om svig samt i civil- og strafferetten, f.eks. forpligtelserne for den ansvarlige låntager.

(84) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter¹⁷) har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor der er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.

(85) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse afgav den 25. juli 2011 udtalelse¹⁸⁾ på grundlag af artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger¹⁹⁾ —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL 1

FORMÅL, ANVENDELSESOMRÅDE, DEFINITIONER OG KOMPETENTE MYNDIGHEDER

Artikel 1

Formål

Dette direktiv fastlægger en fælles ramme for visse aspekter af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om aftaler om forbrugerkredit sikret ved pant eller på anden vis i forbindelse med fast ejendom til beboelse, herunder en forpligtelse til at foretage en vurdering af kreditværdigheden inden ydelsen af kreditten som grundlag for udviklingen af effektive standarder for kreditgivning i forbindelse med fast ejendom til beboelse i medlemsstaterne, og for visse forsigtigheds- og tilsynskrav, herunder vedrørende etablering som og tilsyn med kreditformidlere, udpegede repræsentanter og ikkekreditinstitutter.

Artikel 2

Harmoniseringsniveau

1. Dette direktiv er ikke til hinder for, at medlemsstaterne opretholder eller indfører strengere bestemmelser for at beskytte forbrugerne, forudsat at sådanne bestemmelser er i overensstemmelse med deres forpligtelser i henhold til EU-retten.
2. Uanset stk. 1 opretholder eller indfører medlemsstaterne ikke i national ret bestemmelser, der fraviger dem, der er fastsat i artikel 14, stk. 2, og bilag II, del A, med hensyn til standardoplysninger forud for aftaleindgåelsen via et europæisk standardiseret informationsblad (»ESIS«), og artikel 17, stk. 1-5, 7 og 8, samt bilag I med hensyn til en fælles og konsekvent EU-standard for beregning af de årlige omkostninger i procent.

Artikel 3

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på:
 - a) kreditaftaler, som er sikret enten ved pant eller ved en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse, der almindeligvis anvendes i en medlemsstat i forbindelse med fast ejendom til beboelse, eller som er sikret i form af en rettighed, der er knyttet til fast ejendom til beboelse, og
 - b) kreditaftaler, som har til formål at erhverve eller bevare ejendomsretten til grundarealer eller til eksisterende eller projekterede bygninger.
2. Dette direktiv gælder ikke for:
 - a) kreditaftaler med friværdibelåning, hvor kreditgiver:

- i) udbetaler et engangsbeløb, periodiske betalinger eller andre former for kreditudbetaling til gengæld for et beløb, der stammer fra fremtidigt salg af en fast ejendom til beboelse eller en rettighed i forbindelse med fast ejendom til beboelse, og
- ii) ikke kræver tilbagebetaling af kreditten, før en eller flere anførte livsbegivenheder indtræffer for forbrugeren som defineret af medlemsstaterne, medmindre forbrugeren overtræder sine kontraktmæssige forpligtelser, hvilket giver kreditgiver ret til at ophæve kreditaftalen
- b) kreditaftaler, hvor kreditten ydes af en arbejdsgiver til hans ansatte som led i en bibeskæftigelse, og hvor en sådan kreditaftale er rentefri eller med årlige omkostninger i procent, der er lavere end dem på markedet, og som ikke tilbydes offentligheden i almindelighed
- c) kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger end dem, der er direkte forbundet med sikringen af kreditten
- d) kreditaftaler i form af kassekredit, ifølge hvilke kreditten skal betales tilbage inden en måned
- e) kreditaftaler, som er resultatet af et forlig indgået for retten eller et andet ved lov beføjet organ
- f) kreditaftaler, der vedrører omkostningsfri udskudt betaling af en eksisterende gæld, og som ikke falder ind under anvendelsesområdet for stk. 1, litra a).
3. Medlemsstaterne kan træffe afgørelse om ikke at anvende:
- a) artikel 11, artikel 14 og bilag II i forbindelse med de forbrugerkreditaftaler, der er sikret ved pant eller ved en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse, der almindeligvis anvendes i en medlemsstat i forbindelse med fast ejendom til beboelse, eller som er sikret i form af en rettighed, der er knyttet til fast ejendom til beboelse, og hvis formål ikke er at erhverve eller bevare rettigheden til fast ejendom til beboelse, forudsat at medlemsstaterne i forbindelse med sådanne kreditaftaler anvender artikel 4 og 5 i og bilag II og III til direktiv 2008/48/EF.
- b) dette direktiv på kreditaftaler i forbindelse med en fast ejendom, hvis kreditaftalen fastsætter, at den faste ejendom ikke på noget tidspunkt kan anvendes som hus, lejlighed eller et andet bopælssted af forbrugeren eller et af forbrugeren familiemedlemmer, men skal anvendes som hus, lejlighed eller et andet bopælssted på grundlag af en lejeaftale
- c) dette direktiv på kreditaftaler, som vedrører kreditter til en begrænset offentlighed i henhold til en lovbestemmelse med et almennyttigt sigte og rentefrit eller til en lavere debitorrente end den gældende markedsrente eller på andre vilkår, som er mere fordelagtige for forbrugeren end de gældende markedsvilkår, og til en debitorrente, der ikke er højere end den gældende markedsrente
- d) dette direktiv på foreløbige lån
- e) dette direktiv på kreditaftaler, hvor kreditgiver er en organisation, der hører ind under anvendelsesområdet for artikel 2, stk. 5, i direktiv 2008/48/EF.
4. De medlemsstater, som benytter sig af den mulighed, der er omhandlet i stk. 3, litra b), sikrer, at der anvendes en hensigtsmæssig ramme på nationalt plan for denne type kredit.
5. De medlemsstater, som benytter sig af den mulighed, der er omhandlet i stk. 3, litra c) eller e), sikrer, at der anvendes hensigtsmæssige alternative ordninger, som sikrer, at forbrugerne rettidigt får oplysninger om hovedtræk, risici og omkostninger ved sådanne kreditaftaler i fasen forud for aftaleindgåelse, og at markedsføringen af sådanne kreditaftaler er rimelig, entydig og ikke vildledende.

Artikel 4

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »forbruger«: enhver forbruger som defineret i artikel 3, litra a), i direktiv 2008/48/EF

-
- 2) »kreditgiver«: en fysisk eller juridisk person, der yder eller giver tilsagn om at yde kredit, der falder ind under anvendelsesområdet for artikel 3, som led i udøvelsen af sin erhvervmæssige virksomhed
 - 3) »kreditaftale«: en aftale, i henhold til hvilken en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en forbruger kredit, der falder ind under anvendelsesområdet for artikel 3 i form af udskudt betaling, lån eller anden tilsvarende form for finansiel facilitet
 - 4) »accessorisk tjenesteydelse«: en tjenesteydelse, som tilbydes forbrugeren i forbindelse med kreditaftalen
 - 5) »kreditformidler«: en fysisk eller juridisk person, der ikke optræder som kreditgiver eller notar og ikke enten direkte eller indirekte blot præsenterer en forbruger for en kreditgiver eller kreditformidler, og som mod et vederlag, der kan antage form af penge eller en anden aftalt form for finansiel modydelse, som led i udøvelsen af sin erhvervmæssige virksomhed:
 - 6) »gruppe«: en gruppe af kreditgivere, som skal konsolideres med henblik på udarbejdelse af konsoliderede regnskaber som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer²⁰⁾
 - 7) »bunden kreditformidler«: enhver kreditformidler, der handler på vegne af følgende og på deres fulde og ubetingede ansvar:
 - 8) »udpeget repræsentant«: en fysisk eller juridisk person, som udfører de i nr. 5) omhandlede aktiviteter, og som handler på vegne af kun én kreditformidler og på dennes fulde og ubetingede ansvar
 - 9) »kreditinstitut«: et kreditinstitut, som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i forordning (EU) nr. 575/2013
 - 10) »ikkekreditinstitut«: en kreditgiver, som ikke er et kreditinstitut
 - 11) »personale«:
 - a) enhver fysisk person, der arbejder for kreditgiver eller kreditformidler, og som er direkte involveret i de af dette direktiv omfattede aktiviteter eller har kontakt til forbrugerne i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aktiviteter
 - b) enhver fysisk person, der arbejder for en udpeget repræsentant og har kontakt til forbrugerne i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aktiviteter
 - c) enhver fysisk person, der direkte leder eller fører tilsyn med de fysiske personer, der er omhandlet i litra a) og b)
 - 12) »samlet kreditbeløb«: det samlede kreditbeløb som defineret i artikel 3, litra l), i direktiv 2008/48/EF
 - 13) »samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkreditten«: alle omkostninger i forbindelse med kreditten, som forbrugeren skal betale, som defineret i artikel 3, litra g), i direktiv 2008/48/EF, herunder omkostninger i forbindelse med ejendomsvurdering, hvis en sådan vurdering er nødvendig for at opnå kreditten, men ikke tinglysningsomkostninger i forbindelse med overdragelse af ejendomsretten til fast ejendom. De omfatter ikke de omkostninger, som forbrugeren skal betale i forbindelse med misligholdelse af de forpligtelser, der er fastsat i kreditaftalen
 - 14) »samlet beløb, der skal betales af forbrugeren«: hele det beløb, som forbrugeren skal betale, som defineret i artikel 3, litra h), i direktiv 2008/48/EF
 - 15) »årlige omkostninger i procent«: de samlede omkostninger for forbrugeren i forbindelse med kreditten udtrykt i procent pr. år af det samlede kreditbeløb, herunder i givet fald de omkostninger, der er nævnt i artikel 17, stk. 2, som på årsbasis svarer til nutidsværdien af alle fremtidige eller eksisterende

forpligtelser (udnyttede kreditmuligheder, tilbagebetalinger og omkostninger), der er aftalt mellem kreditgiver og forbruger

16) »debitorrente«: den rente, som debitor skal betale, som defineret i artikel 3, litra j), i direktiv 2008/48/EF

17) »vurdering af kreditværdigheden«: en evaluering af udsigten til, at gældsforpligtelsen som følge af kreditaftalen kan opfyldes

18) »varigt medium«: det varige medium som defineret i artikel 3, litra m), i direktiv 2008/48/EF

19) »hjemland«:

a) hvis kreditgiver eller kreditformidler er en fysisk person, den medlemsstat, hvor hans hovedkontor er beliggende

b) hvis kreditgiver eller kreditformidler er en juridisk person, den medlemsstat, hvor den pågældende har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis den pågældende i henhold til sin nationale ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor den pågældendes hovedkontor er beliggende

20) »værtsland«: en anden medlemsstat end hjemlandet, hvor kreditgiver eller kreditformidler har en filial, eller hvorfra der leveres tjenesteydelser

21) »rådgivningstjenester«: personlige anbefalinger til en forbruger, som vedrører en eller flere transaktioner i forbindelse med kreditaftaler, og som er en aktivitet, der er uafhængig af ydelsen af kreditten og de kreditformidlingsaktiviteter, der er anført i nr. 5)

22) »kompetent myndighed«: en myndighed, der i overensstemmelse med artikel 5 udpeges som kompetent af en medlemsstat

23) »foreløbigt lån«: en kreditaftale, som enten er uden fast løbetid, eller hvor kreditten skal tilbagebetales inden 12 måneder, og som anvendes af forbrugeren som en midlertidig finansieringsløsning i forbindelse med overgangen til en anden finansiel ordning for den faste ejendom

24) »eventual- eller garantiforpligtelse«: en kreditaftale, der fungerer som en garanti for en anden særskilt, men accessorisk transaktion, og hvor den kapital, der er stillet sikkerhed for i form af fast ejendom, kun udnyttes, hvis en begivenhed eller begivenheder, der er anført i aftalen, indtræffer

25) »værdibaseret kreditaftale«: en kreditaftale, hvor den kapital, der skal tilbagebetales, er baseret på en kontraktligt fastsat procentdel af værdien af den faste ejendom på tidspunktet for tilbagebetalingen eller tilbagebetalingerne af kapitalen

26) »kombinationssalg«: tilbud om eller salg af en kreditaftale i en pakke med andre særskilte finansielle produkter eller tjenesteydelser, hvor kreditaftalen ikke stilles individuelt til rådighed for forbrugeren

27) »pakkesalg«: tilbud om eller salg af en kreditaftale i en pakke med andre særskilte finansielle produkter eller tjenesteydelser, hvor kreditaftalen også stilles individuelt til rådighed for forbrugeren, men ikke nødvendigvis på samme betingelser eller vilkår, som når den indgår i pakken med accessoriske tjenesteydelser

28) »lån i udenlandsk valuta«: en kreditaftale, hvor kreditten er:

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger de nationale kompetente myndigheder, som har til opgave at sikre gennemførelsen og håndhævelsen af dette direktiv, og sørger for, at de har de nødvendige undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser samt tilstrækkelige ressourcer til at kunne varetage deres opgaver effektivt.

De myndigheder, der er omhandlet i første afsnit, er enten offentlige myndigheder eller organer, der er anerkendt i den nationale ret eller af offentlige myndigheder, som udtrykkeligt har beføjelse hertil efter national ret. De må ikke være kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder og alle personer, der arbejder eller har arbejdet for de kompetente myndigheder, samt revisorer og eksperter, der handler på de kompetente myndigheders vegne, har tavshedspligt. De fortrolige oplysninger, de modtager i forbindelse med deres hverv, må ikke videregives til andre personer eller myndigheder, undtagen i summarisk eller sammenfattet form, medmindre der er tale om tilfælde, der er omfattet af strafferetten eller dette direktiv. Dette er imidlertid ikke til hinder for, at de kompetente myndigheder i overensstemmelse med den nationale ret samt EU-retten udveksler eller videregiver fortrolige oplysninger.

3. Medlemsstaterne sørger for, at de myndigheder, der er udpeget som kompetente med hensyn til at sikre gennemførelsen og håndhævelsen af artikel 9, 29, 32, 33, 34 og 35 i dette direktiv, er en af eller begge følgende:

- a) kompetente myndigheder som defineret i artikel 4, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1093/2010
- b) andre myndigheder end de kompetente myndigheder, der er omhandlet i litra a), forudsat at den nationale lovgivning eller administrative bestemmelser kræver, at disse myndigheder samarbejder med de kompetente myndigheder, der er omhandlet i litra a), når det er nødvendigt med henblik på at varetage deres opgaver efter dette direktiv, herunder med det formål at samarbejde med Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) (EBA), som krævet efter dette direktiv.

4. Medlemsstaterne underretter Kommissionen og EBA om udpegelsen af kompetente myndigheder og eventuelle ændringer heraf og anfører enhver fordeling af de respektive opgaver mellem forskellige kompetente myndigheder. Den første underretning foretages snarest muligt og senest den 21. marts 2016.

5. De kompetente myndigheder udøver deres beføjelser i henhold til national ret enten:

- a) direkte under deres egen myndighed eller under de retlige myndigheders tilsyn eller
- b) ved at indbringe sagen for en domstol, der er kompetent til at træffe den nødvendige afgørelse, herunder i givet fald ved appel, hvis anmodningen om at træffe den nødvendige afgørelse ikke giver resultat, undtagen i forbindelse med artikel 9, 29, 32, 33, 34 og 35.

6. Hvis der er to eller flere kompetente myndigheder på en medlemsstats område, sørger medlemsstaten for, at deres respektive opgaver er klart definerede, og at der er et tæt samarbejde mellem disse myndigheder, således at de er i stand til at varetage deres respektive opgaver effektivt.

7. Kommissionen offentliggør mindst en gang om året i Den Europæiske Unions Tidende en liste over de kompetente myndigheder og ajourfører løbende listen på sin hjemmeside.

KAPITEL 2

FORMIDLING AF FINANSIEL VIDEN

Artikel 6

Formidling af finansiel viden til forbrugerne

1. Medlemsstaterne fremmer foranstaltninger, der støtter formidlingen af viden til forbrugerne vedrørende ansvarlig låntagning og gældsforvaltning, særlig i forbindelse med aftaler om lån med pant i fast ejendom. Det er nødvendigt at give klare og generelle oplysninger om kreditydelsesprocessen for at vejlede forbrugerne, navnlig dem, der optager et lån med pant i fast ejendom for første gang. Det er også nødvendigt at give oplysninger om den vejledning, som forbrugerorganisationer og nationale myndigheder kan give forbrugere.
2. Kommissionen offentliggør en vurdering af den formidling af finansiel viden, som forbrugerne har adgang til i medlemsstaterne, og identificerer eksempler på bedste praksis, som kan udvikles yderligere med henblik på at øge forbrugernes kendskab til finansielle forhold.

KAPITEL 3

BETINGELSER FOR KREDITGIVERE, KREDITFORMIDLERE OG UDPEGEDE REPRÆSENTANTER

Artikel 7

Forpligtelser med hensyn til god skik ved ydelsen af forbrugerkredit

1. Medlemsstaterne kræver, at kreditgiver, kreditformidler eller den udpegede repræsentant over for forbrugerne handler redeligt, rimeligt, gennemsigtigt og professionelt, når denne udformer kreditprodukter, eller bevilger, formidler eller yder rådgivningstjenester om kredit og i givet fald accessoriske tjenesteydelser, eller når der indgås en kreditaftale, under hensyntagen til forbrugerens rettigheder og interesser. For så vidt angår bevilling, formidling eller ydelse af rådgivningstjenester vedrørende kredit baseres aktiviteterne på oplysninger om forbrugerens forhold og eventuelle specifikke krav, som forbrugeren har fremsat, og på rimelige antagelser med hensyn til risici for forbrugerens situation i kreditaftalens løbetid. For så vidt angår ydelse af rådgivningstjenester baseres aktiviteten desuden på de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 22, stk. 3, litra a).
2. Medlemsstaterne sikrer, at den måde, hvorpå kreditgiverne aflønner deres personale og kreditformidlere, og den måde, hvorpå kreditformidlerne aflønner deres personale og udpegede repræsentanter, ikke er til hinder for opfyldelse af forpligtelsen i stk. 1.
3. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgivere, når de udformer og anvender aflønningspolitikker for personale, der varetager vurderingen af kreditværdighed, overholder følgende principper på en måde og i et omfang, der svarer til deres størrelse og interne organisation samt arten, omfanget og kompleksiteten af deres aktiviteter:
 - a) aflønningspolitikken er i overensstemmelse med og fremmer en forsvarlig og effektiv risikostyring og tilskynder ikke til risikotagning, som overskrider kreditgivers risikotoleranceniveau
 - b) aflønningspolitikken er i overensstemmelse med kreditgivers forretningsstrategi, målsætninger, værdier og langsigtede interesser og omfatter foranstaltninger til undgåelse af interessekonflikter, navnlig ved at sikre, at aflønning ikke er betinget af antallet eller andelen af imødekomne ansøgninger.
4. Medlemsstaterne sikrer, at aflønningsstrukturen for det involverede personale, når kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter yder rådgivningstjenester, ikke påvirker personalets evne til at handle i forbrugerens bedste interesse og navnlig ikke er betinget af salgsmål. For at nå dette mål kan medlemsstaterne desuden forbyde kreditgiver at betale provision til kreditformidler.

5. Medlemsstaterne kan forbyde eller indføre begrænsninger med hensyn til betalinger fra en forbruger til en kreditgiver eller kreditformidler inden indgåelsen af kreditaftalen.

Artikel 8

Forpligtelse til at give forbrugerne oplysninger omkostningsfrit

Medlemsstaterne sikrer, at der, når oplysninger gives til forbrugerne i overensstemmelse med kravene i dette direktiv, meddeles sådanne oplysninger uden omkostninger for forbrugeren.

Artikel 9

Krav til personalets viden og kompetencer

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter kræver, at deres personale besidder og ajourfører et hensigtsmæssigt videns- og kompetenceniveau med hensyn til at udforme, tilbyde og bevilge kreditaftaler, udøvelse af kreditformidlingsaktiviteter som anført i artikel 4, nr. 5), eller ydelse af rådgivningstjenester. Hvis indgåelsen af en kreditaftale omfatter en accessorisk tjenesteydelse, skal der også kræves et passende viden- og kompetenceniveau i forbindelse med den accessoriske tjenesteydelse.

2. Med undtagelse af de i stk. 3 omhandlede tilfælde fastsætter hjemlandene minimumskrav til den viden og de kompetencer, som kreditgivers, kreditformidlers og udpegede repræsentanters personale skal have i overensstemmelse med principperne i bilag III.

3. Hvis en kreditgiver eller kreditformidler yder sine tjenester på én eller flere andre medlemsstatsers område:

- i) gennem en filial, er værtslandet ansvarligt for at fastsætte minimumskravene til den viden og de kompetencer, som filialens personale skal have
- ii) som led i den fri udveksling af tjenesteydelser, er hjemlandet ansvarligt for at fastsætte minimumskravene til den viden og de kompetencer, som personalet skal have i overensstemmelse med bilag III. Værtslandene kan dog fastsætte minimumskrav til viden og kompetencer i forbindelse med de krav, der er omhandlet i bilag III, stk. 1, litra b), c), e) og f).

4. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder fører tilsyn med overholdelsen af kravene i stk. 1, og at de kompetente myndigheder har beføjelse til at kræve, at kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter fremlægger den dokumentation, som den kompetente myndighed finder nødvendig for at muliggøre dette tilsyn.

5. Med henblik på et effektivt tilsyn med de kreditgivere og kreditformidlere, der som led i den fri udveksling af tjenesteydelser yder deres tjenester på en anden medlemsstats område, arbejder de kompetente myndigheder i værts- og hjemlandene tæt sammen for at sikre et effektivt tilsyn med og en effektiv håndhævelse af værtslandets minimumskrav til viden og kompetencer. Med henblik herpå kan de uddelegere opgaver og ansvarsområder til hinanden.

KAPITEL 4

INFORMATION OG PRAKSIS FORUD FOR INDGÅELSE AF KREDITAFTALEN

Artikel 10

Generelle bestemmelser om reklame og markedsføring

Medlemsstaterne kræver, at reklame- og markedsføringsmeddelelser om kreditaftaler er rimelige, entydige og ikke vildledende, jf. dog direktiv 2005/29/EF. Det forbydes især at anvende en ordlyd, der kan skabe forkerte forventninger hos forbrugeren til en kredits tilgængelighed eller omkostninger.

Artikel 11

Standardoplysninger, der skal indgå i reklame

1. Medlemsstaterne sikrer, at enhver reklame for kreditaftaler, der angiver en rentesats eller talstørrelser vedrørende omkostningerne i forbindelse med forbrugerkreditten, indeholder standardoplysninger i overensstemmelse med denne artikel.

Medlemsstaterne kan imidlertid fastsætte, at første afsnit ikke finder anvendelse, hvis den nationale ret kræver angivelse af de årlige omkostninger i procent ved reklame for kreditaftaler, der ikke angiver en rentesats eller nogen talstørrelser vedrørende omkostningerne i forbindelse med forbrugerkreditten, jf. første afsnit.

2. Standardoplysningerne skal klart, præcist og på en fremtrædende plads angive:

- a) kreditgivers eller i påkommende tilfælde kreditformidlers eller en udpeget repræsentants identitet
- b) at kreditaftalen, hvor det er relevant, vil være sikret ved pant eller ved en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse, der almindeligvis anvendes i en medlemsstat i forbindelse med fast ejendom til beboelse, eller i form af en rettighed, der er knyttet til fast ejendom til beboelse
- c) debitorrenten, og hvorvidt den er fast eller variabel eller en kombination af begge dele, tillige med oplysninger om de gebyrer, der indgår i omkostningerne i forbindelse med forbrugerkreditten
- d) det samlede kreditbeløb
- e) de årlige omkostninger i procent, som i en reklame bør have en mindst lige så fremtrædende placering som enhver rente
- f) kreditaftalens løbetid, hvor det er relevant
- g) afdragenes størrelse, hvor det er relevant
- h) det samlede beløb, der skal betales af forbrugeren, hvis det er relevant
- i) antallet af afdrag, hvis det er relevant.
- j) hvor det er relevant, en advarsel om, at eventuelle udsving i valutakursen kan påvirke det beløb, der skal betales af forbrugeren.

3. Oplysningerne angivet i stk. 2, bortset fra de i litra a), b) eller j) anførte, skal angives ved hjælp af et repræsentativt eksempel og under hele forløbet følge det pågældende repræsentative eksempel. Medlemsstaterne vedtager kriterier for fastsættelse af et repræsentativt eksempel.

4. Såfremt indgåelsen af en aftale om en accessorisk tjenesteydelse, navnlig en forsikring, er obligatorisk for at opnå kreditten eller for at opnå kreditten på de oplyste vilkår og betingelser, og en sådan aftales omkostninger ikke kan beregnes på forhånd, skal forpligtelsen til at indgå denne aftale være angivet klart, præcist og på en fremtrædende plads sammen med de årlige omkostninger i procent.

5. Oplysningerne omhandlet i stk. 2 og 4 skal være let læselige eller kunne høres tydeligt afhængigt af det medie, der anvendes til reklame.

6. Medlemsstaterne kan kræve, at der er en præcis og forholdsmæssigt afpasset advarsel om de specifikke risici, der er forbundet med kreditaftaler. De meddeler straks Kommissionen sådanne krav.

7. Denne artikel berører ikke direktiv 2005/29/EF.

*Artikel 12***Kombinations- og pakkesalg**

1. Medlemsstaterne tillader pakkesalg, men forbyder kombinationssalg.
2. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne beslutte, at kreditgivere kan anmode forbrugeren, et familiemedlem eller en nær pårørende til forbrugeren om at:
 - a) oprette eller opretholde en betalings- eller opsparingskonto, hvis det eneste formål med en sådan konto er at akkumulere kapital til at tilbagebetale lånet eller afdrage på lånet, samle ressourcer for at opnå lånet eller give kreditgiver yderligere sikkerhedsstillelse i tilfælde af misligholdelse
 - b) købe eller beholde et investeringsprodukt eller privat pensionsprodukt, hvis et sådant produkt, som primært giver investor pensionsindtægter, også tjener til at give kreditgiver yderligere sikkerhedsstillelse i tilfælde af misligholdelse eller at akkumulere kapital til at tilbagebetale lånet eller afdrage på lånet, samle ressourcer for at opnå lånet
 - c) indgå en separat kreditaftale i kombination med en kreditaftale med delt friværdi for at opnå lånet.
3. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne tillade kombinationssalg, når kreditgiver kan godtgøre over for den kompetente myndighed, at de bundne produkter eller produktkategorier, der tilbydes på indbyrdes tilsvarende vilkår og betingelser, og som ikke stilles individuelt til rådighed, indebærer en klar fordel for forbrugerne under hensyntagen til tilgængeligheden af og priserne på de relevante produkter, der tilbydes på markedet. Nærværende stykke gælder udelukkende produkter, der bringes i omsætning efter den 20. marts 2014.
4. Medlemsstaterne kan give kreditgivere tilladelse til at pålægge forbrugeren at tegne en relevant forsikring i forbindelse med kreditaftalen. I sådanne tilfælde sikrer medlemsstaterne, at kreditgiver accepterer forsikringspolice fra en anden udbyder end kreditgivers foretrukne udbyder, hvis forsikringspolice indeholder samme garanti som den, kreditgiver har foreslået.

*Artikel 13***Generelle oplysninger**

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiverne eller i påkommende tilfælde de bundne kreditformidlere eller deres udpegede repræsentanter til enhver tid stiller klare og forståelige generelle oplysninger om kreditaftalerne til rådighed på papir, ved hjælp af et andet varigt medium eller i elektronisk form. Medlemsstaterne kan desuden fastsætte, at de ikkebundne kreditformidlere gør de generelle oplysninger tilgængelige.

Sådanne generelle oplysninger skal som minimum omfatte følgende:

- a) navn og fysisk adresse på oplysningernes afsender
- b) de formål, hvortil kreditten kan anvendes
- c) former for sikkerhedsstillelse, herunder, hvor det er relevant, muligheden for, at sikkerheden kan være beliggende i en anden medlemsstat
- d) kreditaftalernes eventuelle løbetid
- e) de forskellige debitorrenter, der findes, og hvorvidt de er faste eller variable eller begge dele, med en kort beskrivelse af karakteristika ved fast og variabel rente, herunder de dermed forbundne konsekvenser for forbrugeren
- f) angivelse af den udenlandske valuta eller de udenlandske valutaer, hvis der kan anvendes lån i udenlandsk valuta, herunder en forklaring på konsekvenserne for forbrugeren, hvis kreditten er angivet i udenlandsk valuta

- g) et repræsentativt eksempel på det samlede kreditbeløb, de samlede omkostninger for forbrugeren i forbindelse med kreditten, det samlede beløb, der skal betales af forbrugeren, og de årlige omkostninger i procent
 - h) angivelse af eventuelle yderligere omkostninger for forbrugeren i forbindelse med kreditten, der ikke indgår i det samlede kreditbeløb, og som skal betales i forbindelse med en kreditaftale
 - i) en række forskellige muligheder for tilbagebetaling af kreditten til kreditgiver, herunder de periodiske afdrags antal, hyppighed og størrelse
 - j) hvor det er relevant, en klar og tydelig angivelse af, at overholdelse af kreditaftalens vilkår og betingelser ikke garanterer tilbagebetaling af det samlede kreditbeløb i henhold til kreditaftalen
 - k) en beskrivelse af de vilkår, der direkte vedrører førtidig indfrielse
 - l) hvorvidt det er nødvendigt med en vurdering af ejendommen og i givet fald, hvem der har ansvaret for at sikre, at vurderingen foretages, og hvorvidt det medfører eventuelle omkostninger for forbrugeren
 - m) angivelse af de accessoriske tjenesteydelser, som forbrugeren skal erhverve for at opnå kreditten eller få den på de oplyste vilkår og betingelser, og i givet fald en præcisering af, at de accessoriske tjenesteydelser kan købes hos en tjenesteudbyder, der ikke er kreditgiveren, og
 - n) en generel advarsel om de eventuelle konsekvenser af manglende overholdelse af forpligtelserne i forbindelse med kreditaftalen
2. Medlemsstaterne kan forpligte kreditgiverne til at medtage andre former for advarsler, som er relevante i en medlemsstat. De meddeler straks Kommissionen sådanne krav.

Artikel 14

Oplysninger forud for aftaleindgåelsen

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver og i givet fald kreditformidler eller en udpeget repræsentant giver forbrugeren de individuelle oplysninger, som er nødvendige for at kunne sammenligne de kreditter, der findes på markedet, vurdere, hvad de indebærer, og træffe en informeret beslutning om, hvorvidt han skal indgå en kreditaftale:
 - a) uden unødigt forsinkelse, efter at forbrugeren i overensstemmelse med artikel 20 har afgivet de nødvendige oplysninger om sine behov, sin finansielle situation og sine præferencer og
 - b) i god tid inden forbrugeren bindes af en kreditaftale eller et kredittilbud.
2. De i stk. 1 omhandlede individuelle oplysninger gives via ESIS, jf. bilag II, på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium.
3. Medlemsstaterne sikrer, at et tilbud, der er bindende for kreditgiver, afgives til forbrugeren på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium og ledsages af et ESIS, hvis:
 - a) forbrugeren ikke tidligere har fået forelagt en ESIS-formular eller
 - b) tilbuddets karakteristika ikke stemmer overens med oplysningerne i den ESIS-formular, der tidligere er blevet forelagt.
4. Medlemsstaterne kan dog fastsætte, at forelæggelsen af ESIS er obligatorisk inden afgivelsen af et tilbud, der er bindende for kreditgiver. I så fald kræver de, at ESIS kun skal forelægges igen, hvis betingelsen i stk. 3, litra b), er opfyldt.
5. Medlemsstater, som inden den 20. marts 2014 har indført et informationsblad, der opfylder oplysningskrav, som svarer til dem, der er fastsat i bilag II, kan fortsat anvende bladet til formålene i nærværende artikel indtil den 21. marts 2019.

6. Medlemsstaterne fastsætter en frist på mindst syv dage, inden for hvilken forbrugeren har tilstrækkelig tid til at sammenligne tilbuddene, vurdere, hvad de indebærer, og træffe en informeret beslutning.

Medlemsstaterne præciserer, at den i første afsnit omhandlede frist enten skal betragtes som en betænkningstid forud for indgåelsen af kreditaftalen eller som en periode med fortrydelsesret efter indgåelsen af kreditaftalen eller som en kombination af begge.

Hvis en medlemsstat angiver en betænkningstid forud for indgåelsen af kreditaftalen:

- a) er tilbuddet bindende for kreditgiver under betænkningstidens varighed, og
- b) forbrugeren skal kunne acceptere tilbuddet på et hvilket som helst tidspunkt under betænkningstiden.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at forbrugere ikke kan acceptere tilbuddet i en periode, der ikke overstiger de første ti dage af betænkningstiden.

Hvis debitorrenten eller de øvrige omkostninger fastsættes på grundlag af salget af underliggende obligationer eller andre langsigtede finansieringsinstrumenter, kan medlemsstaterne fastsætte, at debitorrenten eller de andre omkostninger kan variere fra det i tilbuddet angivne i overensstemmelse med værdien af de underliggende obligationer eller andre langsigtede finansieringsinstrumenter.

Hvis forbrugeren har en fortrydelsesret i overensstemmelse med nærværende stykkes andet afsnit, finder artikel 6 i direktiv 2002/65/EF ikke anvendelse.

7. Kreditgiver og i givet fald kreditformidler eller en udpeget repræsentant, som har forelagt ESIS for forbrugeren, anses for at have opfyldt kravene vedrørende oplysninger til forbrugeren inden indgåelse af en fjernsalgsaftale, jf. artikel 3, stk. 1, i direktiv 2002/65/EF, og anses kun for at opfylde kravene i artikel 5, stk. 1, i samme direktiv, såfremt de mindst har forelagt ESIS inden indgåelse af den pågældende aftale.

8. Medlemsstaterne ændrer ikke ESIS-modellen, bortset fra hvad der er fastsat i bilag II. Eventuelle supplerende oplysninger, som kreditgiver eller i givet fald kreditformidler eller en udpeget repræsentant kan meddele forbrugeren eller i henhold til national ret skal meddele forbrugeren gives i et særskilt dokument, der kan knyttes som bilag til ESIS.

9. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 40 med henblik på at ændre standardformuleringen i bilag II, del A, eller instruktionerne i bilag II, del B, for at opfylde behovet for oplysninger eller advarsler om nye produkter, der ikke blev markedsført inden den 20. marts 2014. Sådanne delegerede retsakter ændrer dog ikke ESIS' struktur eller format.

10. Hvis der anvendes taletelefoni som omhandlet i artikel 3, stk. 3, i direktiv 2002/65/EF, skal beskrivelsen af den finansielle tjenesteydelses vigtigste karakteristika, jf. artikel 3, stk. 3, litra b), andet led, i samme direktiv, som minimum indeholde de elementer, der er nævnt i del A, afsnit 3)-6), i bilag II til nærværende direktiv.

11. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver eller i givet fald kreditformidler eller en udpeget repræsentant, i det mindste når der ikke findes en fortrydelsesret, fremlægger en kopi af udkastet til kreditaftalen for forbrugeren på tidspunktet for afgivelsen af et tilbud, der er bindende for kreditgiver. Hvis der findes en fortrydelsesret, sikrer medlemsstaterne, at kreditgiver eller i givet fald kreditformidler eller en udpeget repræsentant, tilbyder at fremlægge en kopi af udkastet til kreditaftalen for forbrugeren på tidspunktet for afgivelsen af et tilbud, der er bindende for kreditgiver.

Oplysningskrav vedrørende kreditformidlere og udpegede repræsentanter

1. Medlemsstaterne sikrer, at en kreditformidler eller udpeget repræsentant i god tid inden udøvelsen af enhver af de kreditformidlingsaktiviteter, der er opført i artikel 4, nr. 5), som minimum giver forbrugeren følgende oplysninger på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium:
 - a) navn og fysisk adresse på kreditformidler
 - b) det register, som kreditformidler er optaget i, registreringsnummeret, hvor det er relevant, og med angivelse af, hvordan en sådan registrering kan kontrolleres
 - c) hvorvidt kreditformidler udelukkende er bundet til eller samarbejder med en kreditgiver eller flere kreditgivere. Hvis kreditformidler udelukkende er bundet til eller samarbejder med en eller flere kreditgivere, skal denne meddele navnene på den eller de kreditgivere, på hvis vegne der handles. Kreditformidlere kan meddele, at de er uafhængige, når de opfylder betingelserne fastsat i overensstemmelse med artikel 22, stk. 4
 - d) hvorvidt kreditformidler yder rådgivningstjenester
 - e) det eventuelle gebyr, forbrugeren skal betale til kreditformidler for dennes tjenesteydelser, eller, hvis dette ikke er muligt, metoden til beregning af gebyret
 - f) de procedurer, hvorefter forbrugere eller andre berørte parter internt kan indbringe klager over kreditformidlere, samt i påkommende tilfælde de udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer, der kan anvendes
 - g) eksistensen, hvis det er relevant, og, hvis det er kendt, størrelsen af de provisioner eller andre incitamenter, som kreditgiver eller tredjemand skal betale til kreditformidler for dennes tjenesteydelser i forbindelse med kreditaftalen. Hvis beløbet ikke kendes på meddelelsetidspunktet, skal kreditformidler underrette forbrugeren om, at det reelle beløb vil blive meddelt på et senere tidspunkt i ESIS.
2. Kreditformidlere, der ikke er bundet, men som modtager provision fra en eller flere kreditgivere, fremlægger på forbrugers anmodning oplysninger om, hvor meget den provision varierer, som de forskellige kreditgivere, der tilbyder kreditaftaler til forbrugeren, skal betale. Forbrugeren underrettes om sin ret til at anmode om sådanne oplysninger.
3. Hvis kreditformidler opkræver et gebyr fra forbrugeren og herudover modtager provision fra kreditgiver eller tredjemand, skal kreditformidler meddele forbrugeren, om provisionen enten helt eller delvis modregnes i gebyret.
4. Medlemsstaterne sikrer, at det gebyr, som forbrugeren eventuelt skal betale til kreditformidler for dennes tjenesteydelser, meddeles af kreditformidler til kreditgiver med henblik på beregning af de årlige omkostninger i procent.
5. Ud over de oplysninger, der kræves i henhold til denne artikel, kræver medlemsstaterne, at kreditformidlerne sørger for, at deres udpegede repræsentant meddeler, i hvilken egenskab han optræder, og hvilken kreditformidler han repræsenterer, når han kontakter, eller før han handler med en forbruger.

Artikel 16

Fyldestgørende forklaringer

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgivere og i påkommende tilfælde kreditformidlere eller udpegede repræsentanter giver forbrugeren fyldestgørende forklaringer om den eller de foreslåede kreditaftaler såvel som om enhver accessorisk tjenesteydelse, således at forbrugeren er i stand til at vurdere, om de foreslåede kreditaftaler og accessoriske tjenesteydelser passer til hans behov og finansielle situation.

Disse forklaringer skal i givet fald navnlig omfatte:

- a) oplysningerne forud for aftaleindgåelsen i overensstemmelse med:
 - i) artikel 14 for så vidt angår kreditgivere
 - ii) artikel 14 og 15 for så vidt angår kreditformidlere eller udpegede repræsentanter
 - b) de væsentlige karakteristika ved de foreslåede produkter
 - c) de specifikke konsekvenser, som de foreslåede produkter kan have for forbrugeren, herunder konsekvenserne af misligholdelse i forbindelse med forbrugers betaling og
 - d) hvis accessoriske tjenesteydelser indgår i en pakke med kreditaftalen, hvorvidt hver komponent kan afvikles separat og konsekvenserne herved for forbrugeren.
2. Medlemsstaterne kan fastsætte, hvilken form og hvilket omfang de i stk. 1 omhandlede forklaringer skal have, samt hvem der skal yde den, ud fra de omstændigheder, hvorunder kreditaftalen tilbydes, hvem den tilbydes og arten af den kredit, der tilbydes.

KAPITEL 5

ÅRLIGE OMKOSTNINGER I PROCENT

Artikel 17

Beregning af de årlige omkostninger i procent

1. De årlige omkostninger i procent beregnes ud fra den matematiske formel i bilag I.
2. Omkostningerne ved at åbne og forvalte en bestemt konto, ved at anvende et betalingsmiddel i forbindelse med både transaktioner og udnyttelse af kreditmuligheden for denne konto og andre omkostninger i forbindelse med betalingstransaktioner skal indgå i de samlede omkostninger i forbindelse med forbruger kreditten, hvis det er obligatorisk at åbne og opretholde en konto for at kunne opnå kreditten eller for at kunne få den på de oplyste betingelser.
3. Beregningen af de årlige omkostninger i procent baseres på den antagelse, at kreditaftalen forbliver gyldig i det aftalte tidsrum, og at kreditgiver og forbrugeren opfylder deres forpligtelser på de vilkår og datoer, der er angivet i kreditaftalen.
4. I forbindelse med kreditaftaler, der indeholder vilkår, som tillader variationer i debitorrenten, og i påkommende tilfælde i de omkostninger, der indgår i de årlige omkostninger i procent, men som ikke kan opgøres på beregningstidspunktet, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at debitorrenten og andre omkostninger er konstante i forhold til niveauet på tidspunktet for indgåelsen af aftalen.
5. For kreditaftaler, hvori der er aftalt en fast debitorrente for en indledende periode på mindst fem år, ved hvis udløb der forhandles om debitorrenten for at aftale en ny fast rente for en yderligere relevant periode, omfatter beregningen af den yderligere illustrative årlige omkostningsprocent, der anføres i ESIS, kun den indledende periode med fast rente, og den baseres på den antagelse, at restgælden tilbagebetales ved udløbet af perioden med den faste debitorrente.
6. Hvis kreditaftaler tillader variationer i debitorrenten, sikrer medlemsstaterne, at forbrugeren underrettes om de mulige konsekvenser af variationerne på de beløb, der skal betales, og på de årlige omkostninger i procent, som minimum ved hjælp af ESIS. Det sker ved at give forbrugeren en yderligere årlig omkostningsprocent, der illustrerer de mulige risici forbundet med en væsentlig stigning i

debitorrenten. Hvis der ikke er et loft over debitorrenten, ledsages disse oplysninger af en advarsel, der fremhæver, at de samlede kreditomkostninger for forbrugeren, der fremgår af de årlige omkostninger i procent, kan ændre sig. Denne bestemmelse gælder ikke kreditaftaler, hvor debitorrenten er fastsat for en indledende periode på mindst fem år, ved hvis udløb der forhandles om debitorrenten for at aftale en ny fast rente for en yderligere relevant periode, for hvilken der er fastsat en yderligere illustrativ årlig omkostningsprocent i ESIS.

7. De supplerende antagelser i bilag I anvendes, hvor det er relevant, til beregningen af de årlige omkostninger i procent.

8. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 40 med henblik på at ændre de bemærkninger eller ajourføre de antagelser, der anvendes i forbindelse med beregningen af de årlige omkostninger i procent som fastlagt i bilag I, navnlig hvis bemærkningerne og antagelserne i denne artikel og i bilag I ikke er tilstrækkelige til at beregne de årlige omkostninger i procent på en ensartet måde eller ikke længere er tilpasset til den økonomiske situation på markedet.

KAPITEL 6

VURDERING AF KREDITVÆRDIGHEDEN

Artikel 18

Forpligtelse til at vurdere forbrugers kreditværdighed

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver inden indgåelsen af kreditaftalen foretager en grundig vurdering af forbrugers kreditværdighed. Ved denne vurdering tages der behørigt hensyn til de faktorer, der er relevante for at anslå udsigten til, at forbrugeren opfylder sine forpligtelser i henhold til kreditaftalen.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de procedurer og oplysninger, som vurderingen baseres på, er fastlagt, og at de dokumenteres og opretholdes.

3. Vurderingen af kreditværdigheden skal ikke baseres udelukkende på det faktum, at værdien af den faste ejendom til beboelse overstiger kreditbeløbet, eller den antagelse, at den faste ejendom til beboelse vil stige i værdi, medmindre formålet med kreditaftalen er at opføre eller renovere fast ejendom til beboelse.

4. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver, når denne indgår en kreditaftale med en forbruger, ikke efterfølgende ophæver eller ændrer kreditaftalen til skade for forbrugeren, hvis vurderingen af kreditværdigheden ikke er gennemført korrekt. Nærværende stykke finder ikke anvendelse, når det kan påvises, at forbrugeren bevidst har tilbageholdt eller forfalsket oplysningerne som omhandlet i artikel 20.

5. Medlemsstaterne sikrer, at:

- a) kreditgiver kun yder forbrugeren kredit, hvis resultatet af vurderingen af kreditværdigheden viser, at forpligtelserne som følge af kreditaftalen sandsynligvis kan opfyldes på den måde, der kræves i henhold til denne aftale
- b) kreditgiver i overensstemmelse med artikel 10 i direktiv 95/46/EF på forhånd underretter forbrugeren om, at der vil blive foretaget søgning i en database
- c) kreditgiver, hvis kreditanmodningen afslås, omgående underretter forbrugeren om afslaget og i givet fald om, at afgørelsen er truffet på grundlag af en automatisk behandling af oplysninger. Hvis afslaget er baseret på resultatet af databasesøgninger, underretter kreditgiver forbrugeren om resultatet af sådanne søgninger og giver nærmere oplysninger om den pågældende database.

6. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugerens kreditværdighed tages op til ny vurdering på grundlag af ajourførte oplysninger, inden der bevilges en betydelig stigning i det samlede kreditbeløb efter indgåelsen af kreditaftalen, medmindre sådan yderligere kredit var forudset og medtaget i den oprindelige vurdering af kreditværdigheden.
7. Denne artikel berører ikke direktiv 95/46/EF.

Artikel 19

Ejendomsvurdering

1. Medlemsstaterne sikrer, at der på deres område udvikles pålidelige standarder for vurdering af fast ejendom til beboelse med henblik på lån med pant i fast ejendom. Medlemsstaterne kræver, at disse standarder anvendes, når kreditgiver foretager en ejendomsvurdering, eller at kreditgiver træffer passende foranstaltninger til at sikre, at disse standarder anvendes, når en vurdering foretages af tredjemand. Hvis de nationale myndigheder er ansvarlige for reguleringen af uafhængige vurderingsmænd, der foretager ejendomsvurderinger, sikrer de, at disse overholder gældende nationale regler.
2. Medlemsstaterne sikrer, at de interne og eksterne vurderingsmænd, der foretager ejendomsvurderinger, er fagligt kompetente og tilstrækkeligt uafhængige af kreditgarantiprocesen til at kunne yde en uvildig og objektiv vurdering, der dokumenteres ved hjælp af et varigt medium, og som kreditgiver opbevarer en kopi af.

Artikel 20

Frelæggelse og kontrol af forbrugerens oplysninger

1. Vurderingen af kreditværdigheden omhandlet i artikel 18 foretages på grundlag af de oplysninger om forbrugerens indtægter og udgifter og andre finansielle og økonomiske forhold, der er nødvendige, tilstrækkelige og forholdsmæssigt afpassede. Kreditgiver indhenter oplysningerne fra relevante interne eller eksterne kilder, herunder fra forbrugeren, og oplysninger, som kreditformidler eller den udpegede repræsentant har fået under kreditanmodningsprocessen. Oplysningerne kontrolleres på passende vis, herunder om nødvendigt gennem henvisning til uafhængig og kontrollerbar dokumentation.
2. Medlemsstaterne sikrer, at kreditformidlere eller udpegede repræsentanter på korrekt vis forelægger de nødvendige oplysninger fra forbrugeren for den relevante kreditgiver, således at der kan foretages en vurdering af kreditværdigheden.
3. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiverne forud for aftalens indgåelse klart og entydigt præciserer de nødvendige oplysninger og den uafhængige og kontrollerbare dokumentation, som forbrugeren skal fremlægge, samt tidsrammen, inden for hvilken forbrugeren skal fremlægge oplysningerne. En sådan anmodning om oplysninger skal være rimelig og begrænses til, hvad der er nødvendigt for at kunne foretage en korrekt vurdering af kreditværdigheden. Medlemsstaterne tillader kreditgivere at anmode om en præcisering af de oplysninger, de har modtaget som svar på denne anmodning, hvis det er nødvendigt for at muliggøre en vurdering af kreditværdigheden.

Medlemsstaterne tillader ikke en kreditgiver at opsig kreditaftalen med den begrundelse, at de af forbrugeren fremlagte oplysninger inden indgåelsen af kreditaftalen var ufuldstændige.

Andet afsnit forhindrer ikke medlemsstaterne i at tillade, at kreditgiver opsiger kreditaftalen, hvis det påvises, at forbrugeren bevidst har tilbageholdt eller forfalsket oplysninger.

4. Medlemsstaterne indfører foranstaltninger for at sikre, at forbrugerne er gjort bekendt med behovet for at give korrekte oplysninger som svar på anmodningen i stk. 3, første afsnit, og at sådanne oplysninger så vidt muligt er fuldstændige, så der kan foretages en korrekt vurdering af kreditværdigheden. Kreditgiver, kreditformidler eller den udpegede repræsentant advarer forbrugeren om, at kreditten ikke kan bevilges, hvis kreditgiver ikke kan foretage en vurdering af kreditværdigheden, fordi forbrugeren vælger ikke at fremlægge de oplysninger eller den kontrol, der er nødvendige for en vurdering af kreditværdigheden. Denne advarsel kan gives i et standardiseret format.
5. Denne artikel berører ikke direktiv 95/46/EF, særlig artikel 6.

KAPITEL 7

ADGANG TIL DATABASER

Artikel 21

Adgang til databaser

1. Hver medlemsstat sikrer adgang for alle kreditgivere fra alle medlemsstater til de databaser, som anvendes i den pågældende medlemsstat i forbindelse med vurderingen af forbrugernes kreditværdighed og med det ene formål at føre tilsyn med forbrugernes overholdelse af kreditforpligtelserne i kreditaftalens løbetid. Vilkårene for adgang skal være ikkediskriminerende.
2. Stk. 1 finder anvendelse på både databaser, der drives af private kreditbureauer eller kreditoplysningsbureauer, og på offentlige registre.
3. Denne artikel berører ikke direktiv 95/46/EF.

KAPITEL 8

RÅDGIVNINGSTJENESTER

Artikel 22

Standarder for rådgivningstjenester

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver, kreditformidler eller en udpeget repræsentant i forbindelse med en given transaktion udtrykkeligt underretter forbrugeren om, hvorvidt der ydes eller kan ydes rådgivningstjenester til forbrugeren.
2. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver, kreditformidler eller en udpeget repræsentant inden ydelsen af rådgivningstjenester eller i givet fald inden indgåelsen af en aftale om ydelse af rådgivningstjenester giver forbrugeren følgende oplysninger på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium:
 - a) hvorvidt anbefalingen udelukkende fremsættes på grundlag af en vurdering af deres eget produktudvalg i overensstemmelse med stk. 3, litra b), eller på grundlag af en lang række produkter på markedet i overensstemmelse med stk. 3, litra c), så forbrugeren kan forstå grundlaget for anbefalingen
 - b) det gebyr, forbrugeren eventuelt skal betale for rådgivningstjenesterne eller, hvis beløbet ikke kan fastlægges på meddelestedstidspunktet, den anvendte metode til beregningen heraf.Oplysningerne i første afsnit, litra a) og b), kan gives til forbrugeren i form af yderligere oplysninger forud for aftaleindgåelsen.

3. Hvis der ydes rådgivningstjenester til forbrugerne, sikrer medlemsstaterne, ud over de krav, der er fastsat i artikel 7 og 9, at:

- a) kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter indhenter de nødvendige oplysninger om forbrugerens personlige og finansielle situation, hans præferencer og målsætninger for således at kunne anbefale egnede kreditaftaler. Sådanne overvejelser baseres på oplysninger, der er aktuelle på det pågældende tidspunkt, og tager højde for rimelige antagelser med hensyn til risici for forbrugerens situation i den foreslåede kreditaftales løbetid
- b) kreditgivere, bundne kreditformidlere og udpegede repræsentanter for bundne kreditformidlere, tager et tilstrækkeligt stort antal kreditaftaler i deres produktudvalg i betragtning og anbefaler den eller de bedst egnede kreditaftaler blandt deres produktudvalg i forhold til forbrugernes behov, finansielle situation og personlige forhold
- c) ikkebundne kreditformidlere eller udpegede repræsentanter for ikkebundne kreditformidlere tager et tilstrækkeligt stort antal kreditaftaler på markedet i betragtning og anbefaler den eller de egnede kreditaftaler på markedet i forhold til forbrugernes behov, finansielle situation og personlige forhold
- d) kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter handler i forbrugerens bedste interesse ved at:

i) holde sig underrettet om forbrugerens behov og forhold

ii) anbefale egnede kreditaftaler i overensstemmelse med litra a), b) og c), og

- e) kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter forsyner forbrugeren med en kopi af den fremsatte anbefaling på papir eller ved hjælp af et varigt medium.

4. Medlemsstaterne kan forbyde anvendelsen af betegnelsen »rådgivning« og »rådgiver« eller lignende betegnelser, når der ydes rådgivningstjenester til forbrugerne af kreditgivere, bundne kreditformidlere eller udpegede repræsentanter for bundne kreditformidlere.

Medlemsstater, der ikke forbyder anvendelsen af betegnelsen »rådgivning« og »rådgiver«, indfører følgende betingelser for anvendelse af betegnelsen »uafhængig rådgivning« eller »uafhængig rådgiver« for så vidt angår kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter, der yder rådgivningstjenester:

- a) kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter skal tage et tilstrækkeligt stort antal kreditaftaler på markedet i betragtning, og
- b) kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter aflønnes ikke for de rådgivningstjenester, der ydes af en eller flere kreditgivere.

Andet afsnit, litra b), finder kun anvendelse, hvis antallet af de kreditgivere, der vurderes, ikke repræsenterer et flertal på markedet.

Medlemsstaterne kan indføre strengere krav for kreditgiveres, kreditformidlers eller udpegede repræsentanters anvendelse af betegnelserne »uafhængig rådgivning« eller »uafhængig rådgiver«, herunder et forbud mod modtagelse af vederlag fra en kreditgiver.

5. Medlemsstaterne kan indføre en forpligtelse for kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter til at advare forbrugeren, hvis en kreditaftale under hensyntagen til forbrugerens finansielle situation kan indebære en særlig risiko for forbrugeren.

6. Medlemsstaterne sikrer, at det kun er kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter, der yder rådgivningstjenester.

Medlemsstaterne kan træffe afgørelse om ikke at anvende første afsnit på personer:

- a) som udøver kreditformidlingsaktiviteter anført i artikel 4, nr. 5), eller yder rådgivningstjenester, hvis disse aktiviteter udøves, eller tjenester ydes lejlighedsvis som led i deres erhvervsmæssige virksomhed, og disse aktiviteter er reguleret ved lov eller administrative bestemmelser eller en fagetisk kodeks for det pågældende erhverv, som ikke udelukker udøvelsen af disse aktiviteter eller ydelsen af disse tjenester
- b) der som kuratorer yder rådgivningstjenester i forbindelse med forvaltning af eksisterende gæld, hvis disse aktiviteter er reguleret ved lov eller af offentlige eller frivillige tjenester for gældsrådgivning, der ikke opererer på et kommercielt grundlag, eller
- c) der i en anden egenskab end kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter yder rådgivningstjenester, hvis de kompetente myndigheder har godkendt og fører tilsyn med disse personer i overensstemmelse med kravene til kreditformidlere i henhold til dette direktiv.

De personer, der er omfattet af fritagelsen i andet afsnit, gør ikke brug af retten omhandlet i artikel 32, stk. 1, til at yde tjenester på hele Unionens geografiske område.

7. Nærværende artikel berører ikke artikel 16 og medlemsstaternes beføjelse til at sikre, at der stilles tjenester til rådighed for forbrugere for at bistå dem med at forstå deres finansielle behov og hvilken type produkter, der sandsynligvis kan imødekomme disse behov.

KAPITEL 9

LÅN I UDENLANDSK VALUTA OG LÅN MED VARIABEL RENTE

Artikel 23

Lån i udenlandsk valuta

1. Medlemsstaterne sikrer, at der ved kreditaftaler i forbindelse med lån i udenlandsk valuta er etableret en passende ramme på tidspunktet for indgåelse af kreditaftalen for som minimum at sikre, at:
 - a) forbrugeren på nærmere angivne betingelser har ret til at konvertere kreditaftalen til en anden valuta, eller
 - b) der er etableret andre ordninger for at begrænse forbrugers eksponering for valutakursrisiko i forbindelse med kreditaftalen.
2. Den i stk. 1, litra a), omhandlede anden valuta skal enten være:
 - a) den valuta, hvori forbrugeren primært modtager sine indtægter eller besidder de aktiver, kreditten skal tilbagebetales med, som anført på tidspunktet for den seneste vurdering af kreditværdigheden i forbindelse med kreditaftalen, eller
 - b) valutaen i den medlemsstat, hvor forbrugeren enten var bosiddende på tidspunktet for indgåelsen af kreditaftalen eller er bosiddende på nuværende tidspunkt.

Medlemsstaterne kan præcisere, hvorvidt forbrugeren har adgang til begge eller kun én af valgmulighederne omhandlet i første afsnits litra a) og b) eller kan give kreditgivere mulighed for at præcisere, hvorvidt forbrugeren har adgang til begge eller kun én af valgmulighederne omhandlet i første afsnits litra a) og b).

3. Hvis en forbruger har ret til at konvertere kreditaftalen til en anden valuta i overensstemmelse med stk. 1, litra a), sikrer medlemsstaterne, at den valutakurs, der anvendes til konverteringen, er den markedskurs, der er gældende på dagen for ansøgningen om konvertering, medmindre andet er angivet i kreditaftalen.

4. Medlemsstaterne sikrer, at en forbruger, der har lån i udenlandsk valuta, advares regelmæssigt af kreditgiver på papir eller ved hjælp af et varigt medium, som minimum når værdien af det samlede beløb, forbrugeren skal betale, og som er udestående, eller af de periodiske afdrag varierer med mere end 20 % i forhold til, hvad det ville have været, hvis valutakursen mellem kreditaftalens valuta og medlemsstatens valuta på tidspunktet for indgåelsen af kreditaftalen blev anvendt. Advarslen skal oplyse forbrugeren om en stigning i det samlede beløb, der skal betales af forbrugeren, og i givet fald oplyse om retten til at konvertere til en anden valuta og betingelserne herfor samt redegøre for enhver anden ordning, der kan begrænse forbrugers eksponering for valutakursrisikoen.

5. Medlemsstaterne kan regulere lån i udenlandsk valuta yderligere, forudsat at sådanne bestemmelser ikke indføres med tilbagevirkende kraft.

6. De ordninger, der gælder i henhold til denne artikel, meddeles forbrugeren i ESIS og i kreditaftalen. Hvis kreditaftalen ikke indeholder en bestemmelse om, at forbrugers eksponering for valutakursrisici skal begrænses til valutakurssvingninger på mindre end 20 %, skal ESIS indeholde et illustrativt eksempel på indvirkningen af valutakurssvingninger på 20 %.

Artikel 24

Kreditter med variabel rente

Hvis kreditaftalen er en kredit med variabel rente, sikrer medlemsstaterne, at:

- a) indeks eller referencerenter, der anvendes til at beregne debitorrenten, er tydelige, tilgængelige, objektive og verificerbare for kreditaftalens parter og de kompetente myndigheder og
- b) kreditgiverne eller de ansvarlige for udarbejdelsen af indekser opbevarer arkiver over de indekser, der anvendes til beregning af debitorrenter.

KAPITEL 10

FORSVARLIG GENNEMFØRELSE AF KREDITAFTALER OG HERMED FORBUNDNE RETTIGHEDER

Artikel 25

Førtidig indfrielse

1. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugeren har ret til helt eller delvis at frigøre sig fra sine forpligtelser i medfør af en kreditaftale, før aftalen udløber. I sådanne tilfælde har forbrugeren ret til en reduktion af forbrugers samlede kreditomkostninger, der består af renter og omkostninger i den resterende del af aftalens løbetid.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at udøvelsen af den i stk. 1 nævnte ret underlægges visse betingelser. Disse betingelser kan omfatte tidsbegrænsninger på udøvelsen af rettigheden, en forskellig behandling, afhængigt af hvilken type debitorrente der er tale om, eller hvornår forbrugeren udøver sin rettighed, eller restriktioner med hensyn til de forhold, under hvilke denne rettighed kan udøves.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at kreditgiver har ret til en rimelig og objektiv kompensation, når det er berettiget, for mulige omkostninger, som er direkte forbundet med den førtidige indfrielse, men pålægger ikke forbrugeren en sanktion. I den henseende overstiger kompensationen ikke kreditgivers økonomiske tab. Medlemsstaterne kan efter disse betingelser fastsætte, at kompensationen ikke må overstige et vist niveau eller kun tillades i et vist tidsrum.

4. Hvis en forbruger ønsker at frigøre sig fra sine forpligtelser i medfør af en kreditaftale, før aftalen udløber, skal kreditgiver uden forsinkelse efter modtagelse af anmodningen på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium give forbrugeren de oplysninger, der er nødvendige for at overveje denne mulighed. Disse oplysninger skal mindst indeholde en angivelse af, hvor store konsekvenser det vil have for forbrugeren at frigøre sig fra sine forpligtelser, før kreditaftalen udløber, og en klar redegørelse for, hvilke antagelser der er anvendt. De eventuelle antagelser, der er anvendt, skal være rimelige og berettigede.
5. Medlemsstaterne kan fastsætte, at udøvelsen af retten i stk. 1 er betinget af, at der foreligger en legitim interesse hos forbrugeren, hvis den førtidige indfrielse sker i en periode, for hvilken der er aftalt fast forrentning.

Artikel 26

Fleksible og pålidelige markeder

1. Medlemsstaterne indfører hensigtsmæssige ordninger for at sikre, at krav mod sikkerhedsstillelsen kan gøres gældende af kreditgiver eller på vegne af kreditgiver. Medlemsstaterne sikrer også, at kreditgiver opbevarer relevant dokumentation om de typer af fast ejendom, der accepteres som sikkerhedsstillelse, samt de dermed forbundne bestemmelser om optagelse af lån med pant i fast ejendom.
2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre en passende statistisk overvågning af boligejendomsmarkedet, bl.a. med henblik på markedsovervågning, ved at tilskynde til udvikling og anvendelse af specifikke prisindekser, der kan være offentlige eller private eller begge dele.

Artikel 27

Oplysninger om ændringer i debitorrenten

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiver på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium underretter forbrugeren om enhver ændring i debitorrenten, inden ændringen får virkning. Oplysningerne skal mindst indeholde en angivelse af betalingerne størrelse, efter at den nye debitorrente har fået virkning, og, såfremt betalingerne antal eller hyppighed ændres, nærmere oplysninger herom.
2. Medlemsstaterne kan dog tillade, at parterne i kreditaftalen bliver enige om, at de i stk. 1 omhandlede oplysninger gives til forbrugeren med jævne mellemrum, såfremt ændringen i debitorrenten hænger sammen med en ændring i en referencesats, at den nye referencesats offentliggøres på en hensigtsmæssig måde, og at oplysninger om den nye referencesats også er tilgængelige i kreditgivers lokaler og meddeles personligt til forbrugeren sammen med størrelsen på de nye periodiske afdrag.
3. Kreditgivere kan fortsætte med regelmæssigt at oplyse forbrugeren i tilfælde, hvor ændringen i debitorrenten ikke hænger direkte sammen med en ændring i referencesatsen, hvis det var muligt i henhold til national lovgivning før den 20. marts 2014.
4. Hvis ændringer i debitorrenten afgøres ved auktioner på kapitalmarkederne, og det derfor er umuligt for kreditgiver at underrette forbrugeren om ændringer, før de får virkning, skal kreditgiver i god tid før auktionen skriftligt underrette forbrugeren på papir eller ved hjælp af et andet varigt medium om den forestående procedure og angive, hvordan det kan påvirke debitorrenten.

Artikel 28

Restancer og tvangsauktion

1. Medlemsstaterne træffer foranstaltninger, der skal tilskynde kreditgiver til at udvise rimelig tilbageholdenhed, inden der indledes en tvangsauktion.
2. Medlemsstaterne kan kræve, at de omkostninger, som kreditgiver har tilladelse til at fastsætte og pålægge forbrugeren ved misligholdelse, ikke må være større end højst nødvendigt for at kompensere kreditgiver for de udgifter, denne har afholdt som følge af misligholdelsen.
3. Medlemsstaterne kan tillade kreditgiver at pålægge forbrugeren yderligere omkostninger i tilfælde af misligholdelse. I så fald fastsætter medlemsstaterne et loft for disse omkostninger.
4. Medlemsstaterne forhindrer ikke parterne i en kreditaftale i at indgå udtrykkelig aftale om, at returnering eller overdragelse af sikkerhedsstillelsen til kreditgiver eller provenuet ved salg af sikkerhedsstillelsen er tilstrækkelig til at tilbagebetale kreditten.
5. Hvis den pris, der opnås for den faste ejendom, påvirker det beløb, som forbrugeren skylder, indfører medlemsstaterne procedurer eller foranstaltninger, der gør det muligt at opnå den bedst mulige pris for den tvangsauktionerede faste ejendom.

Hvis der efter tvangsauktionen stadig er udestående gæld, sikrer medlemsstaterne, at der er truffet foranstaltninger til at lette tilbagebetaling med henblik på at beskytte forbrugeren.

KAPITEL 11

KRAV VEDRØRENDE ETABLERING SOM OG TILSYN MED KREDITFORMIDLERE OG UDPEGEDE REPRÆSENTANTER

Artikel 29

Adgang for kreditformidlere

1. For at kunne udøve alle eller dele af de kreditformidlingsaktiviteter, der er fastsat i artikel 4, nr. 5), eller yde rådgivningstjenester skal kreditformidlere meddeles behørig adgang hertil af en kompetent myndighed i deres hjemland. Hvis en medlemsstat giver udpegede repræsentanter tilladelse i henhold til artikel 31, behøver sådanne udpegede repræsentanter ikke at få adgang som kreditformidler i henhold til nærværende artikel.
2. Medlemsstaterne sikrer, at adgangen for kreditformidlere gøres betinget af, at de ud over kravene i artikel 9 mindst opfylder følgende faglige krav:
 - a) Kreditformidlere skal have en erhvervsansvarsforsikring, som dækker de geografiske områder, hvor de tilbyder deres tjenesteydelser, eller en anden tilsvarende garanti mod erstatningskrav som følge af faglig forsømmelighed. Hjemlandet kan dog fastsætte, at den kreditgiver, for hvilken kreditformidler er bemyndiget til at handle, stiller en sådan forsikring eller tilsvarende garanti til rådighed for bundne kreditformidlere.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage og, om nødvendigt, ændre reguleringsmæssige tekniske standarder for at fastsætte minimumsbeløbet for erhvervsansvarsforsikringen eller den i nærværende litras første afsnit nævnte tilsvarende garanti. Disse reguleringsmæssige tekniske standarder vedtages i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

EBA udarbejder et udkast til de reguleringsmæssige tekniske standarder for at fastsætte minimumsbeløbet for erhvervsansvarsforsikringen eller den i nærværende litras første afsnit nævnte tilsvarende garanti og forelægger dette for Kommissionen den 21. september 2014. EBA gennemgår og udarbejder, om nødvendigt, et udkast til ændring af de reguleringsmæssige tekniske standarder hvad angår minimumsbeløbet for erhvervsansvarsforsikringen eller den i nærværende litras første afsnit nævnte tilsvarende garanti og forelægger dette for Kommissionen første gang inden den 21. marts 2018 og derefter hvert andet år.

- b) En fysisk person, der er etableret som kreditformidler, bestyrelsesmedlemmerne hos en kreditformidler, der er etableret som juridisk person, og fysiske personer, som udfører lignende opgaver hos en kreditformidler, der er en juridisk person, men som ikke har en bestyrelse, skal have et godt omdømme. De skal som et minimum have en ren straffeattest eller en anden tilsvarende national attest for så vidt angår alvorlige strafbare handlinger i forbindelse med formueforbrydelser eller anden kriminalitet vedrørende finansielle aktiviteter, og de må ikke tidligere have været erklæret konkurs, medmindre de er blevet rehabiliteret efter national lovgivning.
 - c) En fysisk person, der er etableret som kreditformidler, bestyrelsesmedlemmerne hos en kreditformidler, der er etableret som juridisk person, og fysiske personer, som udfører lignende opgaver hos en kreditformidler, der er en juridisk person, men som ikke har en bestyrelse, skal råde over et hensigtsmæssigt viden- og kompetenceniveau i forbindelse med kreditaftaler. Hjemlandet fastsætter det hensigtsmæssige viden- og kompetenceniveau i overensstemmelse med principperne i bilag III.
3. Medlemsstaterne sikrer, at de kriterier, der er fastsat, for at personale hos kreditformidlere eller kreditgivere kan opfylde deres faglige krav, offentliggøres.
4. Medlemsstaterne sikrer, at alle kreditformidlere, der har fået adgang, uanset om de er etableret som fysiske eller juridiske personer, optages i et register hos en kompetent myndighed i deres hjemland. Medlemsstaterne sikrer, at registret over kreditformidlere ajourføres og er offentligt tilgængeligt online.

Registret over kreditformidlere skal som minimum indeholde følgende oplysninger:

- a) navnene på de personer i ledelsen, som er ansvarlige for formidlingsforretningerne. Medlemsstaterne kan kræve, at fysiske personer, som har en kundevendt funktion i en virksomhed inden for kreditformidling, registreres
- b) de medlemsstater, hvor kreditformidler driver forretning i henhold til bestemmelserne om etableringsfrihed eller om fri udveksling af tjenesteydelser, og som kreditformidler har underrettet den kompetente myndighed i hjemlandet om i overensstemmelse med artikel 32, stk. 3
- c) hvorvidt kreditformidler er bundet eller ej.

De medlemsstater, der beslutter at benytte sig af den mulighed, der er omhandlet i artikel 30, sikrer, at registret angiver den kreditgiver, på hvis vegne den bundne kreditformidler handler.

De medlemsstater, der beslutter at benytte sig af den mulighed, der er omhandlet i artikel 31, sikrer, at registret angiver den kreditformidler eller i tilfælde af en bunden kreditformidlers udpegede repræsentant den kreditgiver, på hvis vegne de udpegede repræsentanter handler.

5. Medlemsstaterne sikrer, at:
- a) en kreditformidler, som er en juridisk person, har sit hovedkontor i samme medlemsstat som sit vedtægtsmæssige hjemsted, hvis denne har et vedtægtsmæssigt hjemsted i henhold til national ret
 - b) en kreditformidler, som ikke er en juridisk person, eller en kreditformidler, som er en juridisk person, men som i henhold til national lovgivning ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, har sit hovedkontor i den medlemsstat, hvor det faktisk udøver sin hovedvirksomhed.

6. Hver medlemsstat opretter ét kontaktsted, der giver nem og hurtig offentlig adgang til oplysninger fra det nationale register, som samles elektronisk og ajourføres løbende. Disse kontaktsteder skal desuden levere oplysningerne om hver medlemsstats kompetente myndigheder.

EBA offentliggør på sit websted henvisninger eller hyperlinks til dette kontaktsted.

7. Hjemlandene sikrer, at alle de kreditformidlere og udpegede repræsentanter, der har fået adgang, til stadighed opfylder kravene i stk. 2. Dette stykke berører ikke artikel 30 og 31.

8. Medlemsstaterne kan beslutte ikke at anvende denne artikel over for de personer, som udøver kreditformidlingsaktiviteterne i artikel 4, nr. 5), hvis aktiviteterne udøves lejlighedsvis som led i deres erhvervsmæssige virksomhed, og disse aktiviteter er reguleret ved lov eller administrative bestemmelser eller en fagetisk kodeks for det pågældende erhverv, som ikke udelukker, at disse aktiviteter kan udøves.

9. Nærværende artikel finder ikke anvendelse på kreditinstitutter, som har tilladelse i overensstemmelse med direktiv 2013/36/EU eller på andre finansielle institutioner, der i henhold til national lovgivning er omfattet af en tilsvarende tilladelses- og tilsynsordning.

Artikel 30

Kreditformidlere, der kun er bundet til én kreditgiver

1. Med forbehold af artikel 31, stk. 1, kan medlemsstaterne tillade, at bundne kreditformidlere, der er omhandlet i artikel 4, nr. 7), litra a), får adgang af de kompetente myndigheder gennem den kreditgiver, på hvis vegne den bundne kreditformidler udelukkende handler.

I sådanne tilfælde bevarer kreditgiver det fulde og ubetingede ansvar for enhver handling eller undladelse fra den bundne kreditformidlers side, når denne handler på kreditgivers vegne på områder, der er omfattet af dette direktiv. Medlemsstaterne kræver, at kreditgiver sikrer, at disse bundne kreditformidlere mindst opfylder de faglige krav i artikel 29, stk. 2.

2. Med forbehold af artikel 34 skal kreditgivere overvåge aktiviteterne hos de bundne kreditformidlere, der er omhandlet i artikel 4, nr. 7), litra a), for at sikre, at de fortsat overholder bestemmelserne i dette direktiv. Kreditgiver er navnlig ansvarlig for at kontrollere, at den bundne kreditformidler og dennes personale opfylder kravene til viden og kompetencer.

Artikel 31

Udpegede repræsentanter

1. Medlemsstaterne kan beslutte at tillade, at en kreditformidler udpeger udpegede repræsentanter.

Er den udpegede repræsentant udpeget af en bunden kreditformidler som omhandlet i artikel 4, nr. 7), litra a), bevarer kreditgiver det fulde og ubetingede ansvar for enhver handling eller undladelse fra den udpegede repræsentants side, når denne handler på den pågældende kreditformidlers vegne, på områder, der er omfattet af dette direktiv. I andre tilfælde bevarer kreditgiver det fulde og ubetingede ansvar for enhver handling eller undladelse fra den udpegede repræsentants side, når denne handler på kreditformidlers vegne på områder, der er omfattet af dette direktiv.

2. Kreditformidlere sikrer, at deres udpegede repræsentanter mindst opfylder de faglige krav i artikel 29, stk. 2. Hjemlandet kan dog fastsætte, at den kreditformidler, for hvilken den udpegede repræsentant er bemyndiget til at handle, kan stille en erhvervsansvarsforsikring eller tilsvarende garanti til rådighed.

3. Med forbehold af artikel 34 overvåger kreditformidlere deres udpegede repræsentanters aktiviteter for at sikre, at de fuldt ud overholder bestemmelserne i dette direktiv. Kreditformidlerne er navnlig ansvarlige for at kontrollere, at de udpegede repræsentanter og deres personale opfylder kravene til viden og kompetencer.

4. Medlemsstater, der tillader, at en kreditformidler udpeger udpegede repræsentanter, opretter et offentligt register, der som minimum indeholder de i artikel 29, stk. 4, nævnte oplysninger. Udpegede repræsentanter registreres i det offentlige register i den medlemsstat, hvor de er etableret. Registret ajourføres regelmæssigt. Det gøres offentligt tilgængeligt.

Artikel 32

Etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser for kreditformidlere

1. Den kompetente myndighed i hjemlandets beslutning om at give en kreditformidler adgang, jf. artikel 29, stk. 1, gælder for hele Unionens geografiske område, uden at der kræves yderligere adgang fra de kompetente myndigheder i værtslandet eller værtslandene for at kunne udføre de aktiviteter og yde de tjenester, der er dækket af adgangen, forudsat at de aktiviteter, som en kreditformidler agter at udføre i værtslandene, er omfattet af adgangen. Kreditformidlere må imidlertid ikke yde deres tjenester i forbindelse med kreditaftaler, der tilbydes af ikkekreditinstitutter til forbrugere i en medlemsstat, hvor sådanne ikkekreditinstitutter ikke må udøve virksomhed.

2. Udpegede repræsentanter, der udpeges i de medlemsstater, som benytter sig af muligheden i artikel 31, må ikke udøve en del af eller alle de kreditformidlingsaktiviteter, der er anført i artikel 4, nr. 5), eller yde rådgivningstjenester i de medlemsstater, hvor sådanne udpegede repræsentanter ikke må udøve virksomhed.

3. En kreditformidler, der har fået adgang, og som agter at udøve virksomhed for første gang i én eller flere medlemsstater som led i den fri udveksling af tjenesteydelser eller i forbindelse med etablering af en filial, underretter hjemlandets kompetente myndigheder herom.

Senest en måned efter denne underretning meddeler disse kompetente myndigheder de kompetente myndigheder i de pågældende værtslande, at kreditformidler agter at udøve virksomhed, og underretter samtidig den pågældende kreditformidler om denne meddelelse. De underretter også de kompetente myndigheder i det eller de pågældende værtslande om de kreditgivere, hvortil kreditformidler er bundet, og om, hvorvidt kreditgiverne tager det fulde og ubetingede ansvar for kreditformidlers aktiviteter. Værtslandet anvender oplysningerne fra hjemlandet til at optage de nødvendige oplysninger i sit register.

Kreditformidler kan påbegynde sin virksomhed en måned efter den dato, hvor han af hjemlandets kompetente myndigheder blev underrettet om den i andet afsnit nævnte meddelelse.

4. Inden en filial af en kreditformidler påbegynder sin virksomhed eller inden to måneder efter modtagelsen af den meddelelse, der er omhandlet i stk. 3, andet afsnit, forbereder de kompetente myndigheder i værtslandet tilsynet med kreditformidler i overensstemmelse med artikel 34 og underretter om nødvendigt kreditformidler om de betingelser, hvorunder disse aktiviteter skal udføres i værtslandet på de områder, der ikke er harmoniseret i EU-retten.

Artikel 33

Inddragelse af adgangen for kreditformidlere

1. Den kompetente myndighed i hjemlandet kan inddrage den adgang, der er givet en kreditformidler i overensstemmelse med artikel 29, hvis en sådan kreditformidler:
 - a) udtrykkeligt giver afkald på adgangen eller ikke har udøvet de kreditformidlingsaktiviteter, der er omhandlet i artikel 4, nr. 5), eller ydet rådgivningstjenester i de foregående seks måneder, medmindre der i den pågældende medlemsstat findes bestemmelser om, at adgangen bortfalder i sådanne tilfælde
 - b) har fået adgang ved hjælp af urigtige eller vildledende erklæringer eller på anden uretmæssig vis
 - c) ikke længere opfylder de krav, i henhold til hvilke adgangen blev givet
 - d) er omfattet af forhold, hvor national ret i spørgsmål, som ikke er omfattet af dette direktiv, medfører, at godkendelsen inddrages
 - e) har gjort sig skyldig i alvorlig eller systematisk overtrædelse af de bestemmelser om kreditformidlers driftsbetingelser, som vedtages i medfør af dette direktiv.
2. Hvis adgangen for en kreditformidler inddrages af den kompetente myndighed i hjemlandet, underretter sidstnævnte på enhver hensigtsmæssig måde de kompetente myndigheder i værtslandet eller værtslandene om en sådan inddragelse så hurtigt som muligt og senest inden 14 dage.
3. Medlemsstaterne sikrer, at de kreditformidlere, som har fået deres adgang inddraget, fjernes fra registret uden unødigt forsinkelse.

Artikel 34

Tilsyn med kreditformidlere og udpegede repræsentanter

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i hjemlandet fører tilsyn med kreditformidlernes igangværende aktiviteter.

Hjemlandene fastsætter, at der føres tilsyn med bundne kreditformidlere direkte eller som en del af tilsynet med den kreditgiver, på hvis vegne de handler, hvis kreditgiver er et kreditinstitut, som har tilladelse i overensstemmelse med direktiv 2013/36/EU, eller en anden finansiel institution, der i henhold til national lovgivning er omfattet af en tilsvarende tilladelses- og tilsynsordning. Hvis den bundne kreditformidler yder tjenester i en anden medlemsstat end hjemlandet, føres der dog direkte tilsyn med den bundne kreditformidler.

Hjemlande, der tillader, at kreditformidlere udpeger repræsentanter i overensstemmelse med artikel 31, sikrer, at der føres tilsyn med sådanne udpegede repræsentanter enten direkte eller som en del af tilsynet med den kreditformidler, på hvis vegne repræsentanten handler.

2. De kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor en kreditformidler har en filial, er ansvarlige for at sikre, at de tjenester, der ydes af kreditformidler på det pågældende område, er i overensstemmelse med de forpligtelser, der er fastsat i artikel 7, stk. 1, og artikel 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 20, 22 og 39 samt i foranstaltninger vedtaget i medfør heraf.

Hvis de kompetente myndigheder i et værtsland konstaterer, at en kreditformidler, som har en filial på dets område, overtræder de foranstaltninger, der er vedtaget i den pågældende medlemsstat i medfør af artikel 7, stk. 1, og artikel 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 20, 22 og 39, kræver disse myndigheder, at den pågældende kreditformidler bringer det ulovlige forhold til ophør.

Hvis den pågældende kreditformidler ikke tager de nødvendige skridt, iværksætter de kompetente myndigheder i værtslandet alle nødvendige tiltag med henblik på at sikre, at kreditformidler bringer det ulovlige forhold til ophør. Arten af disse tiltag meddeles de kompetente myndigheder i hjemlandet.

Hvis kreditformidler til trods for de tiltag, der er iværksat af værtslandet, fortsat overtræder de i første afsnit omhandlede foranstaltninger, som finder anvendelse i værtslandet, kan værtslandet, efter at have givet de kompetente myndigheder i hjemlandet underretning herom, iværksætte de tiltag, der er nødvendige for at forebygge eller sanktionere nye ulovligheder og om nødvendigt forhindre, at kreditformidler udfører nye forretninger på dets område. Kommissionen skal uden unødigt forsinkelse have meddelelse om sådanne tiltag.

Hvis den kompetente myndighed i hjemlandet er uenig i de tiltag, der iværksættes af værtslandet, kan den indbringe sagen for EBA og anmode denne om bistand, jf. artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010. I så fald kan EBA handle i overensstemmelse med de beføjelser, der er tillagt den i henhold til nævnte artikel.

3. De kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor filialen er beliggende, har ret til at gennemgå de ordninger, filialen har etableret, og til at kræve de ændringer, der er strengt nødvendige for at opfylde sine forpligtelser i henhold til stk. 2 og for at gøre det muligt for de kompetente myndigheder i hjemlandet at håndhæve forpligtelserne i henhold til artikel 7, stk. 2, 3 og 4, samt de foranstaltninger, der er vedtaget i medfør heraf for så vidt angår de tjenester, som filialen yder.

4. Hvis den kompetente myndighed i værtslandet har klare og påviselige grunde til at tro, at en kreditformidler, der handler på dets område som led i den fri udveksling af tjenesteydelser, har tilsidesat forpligtelserne i de foranstaltninger, der vedtages i medfør af dette direktiv, eller at en kreditformidler, der har en filial på dets område, har tilsidesat forpligtelserne i de foranstaltninger, der vedtages i medfør af dette direktiv, ud over dem, der er anført i stk. 2, forelægger den disse grunde for den kompetente myndighed i hjemlandet, som iværksætter de nødvendige tiltag.

I de tilfælde, hvor den kompetente myndighed i hjemlandet ikke iværksætter nogen tiltag inden en måned efter at have fået forelagt disse grunde, eller hvor en kreditformidler på trods af de tiltag, som den kompetente myndighed i hjemlandet har iværksat, fortsætter med at handle på en måde, der klart er til skade for forbrugerinteresserne i værtslandet, eller som hindrer markederne i at fungere korrekt, gælder følgende:

- a) Den kompetente myndighed i værtslandet iværksætter, efter at have underrettet den kompetente myndighed i hjemlandet herom, alle nødvendige tiltag for at beskytte forbrugerne og sikre, at markederne fungerer korrekt, herunder ved at forhindre, at den overtrædende kreditformidler udfører nye forretninger på dens område. Kommissionen og EBA skal uden unødigt forsinkelse have meddelelse om sådanne tiltag.
- b) Den kompetente myndighed i værtslandet kan indbringe sagen for EBA og anmode denne om bistand, jf. artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010. I så fald kan EBA handle i overensstemmelse med de beføjelser, der er tillagt den i henhold til nævnte artikel.

5. Medlemsstaterne fastsætter, at når en kreditformidler, der er meddelt adgang i en anden medlemsstat, har oprettet en filial på dens område, kan de kompetente myndigheder i hjemlandet under udøvelsen af deres hverv og efter at have underrettet de kompetente myndigheder i værtslandet herom udføre inspektion på stedet hos den pågældende filial.

6. Den fordeling af opgaver mellem medlemsstaterne, som er fastlagt i denne artikel, berører i overensstemmelse med deres forpligtelser i henhold til EU-retten ikke medlemsstaternes kompetence på de områder, der ikke er omfattet af dette direktiv.

KAPITEL 12

GODKENDELSE AF OG TILSYN MED IKKEKREDITINSTITUTTER

*Artikel 35***Godkendelse af og tilsyn med ikkekreditinstitutter**

Medlemsstaterne sikrer, at ikkekreditinstitutter gennemgår en passende godkendelsesproces, herunder optagelse af ikkekreditinstituttet i et register samt en kompetent myndigheds tilsynsordninger.

KAPITEL 13**SAMARBEJDE MELLE KOMPETENTE MYNDIGHEDER I FORSKELLIGE MEDLEMS-
STATER***Artikel 36***Pligt til at samarbejde**

1. De kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater samarbejder med hinanden på grundlag af deres beføjelser enten i henhold til dette direktiv eller til national ret, når det er nødvendigt for, at de kan varetage de opgaver, der er fastsat i dette direktiv.

De kompetente myndigheder bistår de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater. De udveksler især oplysninger og samarbejder om undersøgelser eller tilsyn.

Med henblik på at lette og fremskynde samarbejdet og navnlig udvekslingen af oplysninger udpeger medlemsstaterne én kompetent myndighed som kontaktpunkt i henhold til dette direktiv. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater navnene på de myndigheder, der er udpeget til at kunne modtage anmodninger om udveksling af oplysninger eller samarbejde i henhold til dette stykke.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige administrative og organisatoriske foranstaltninger til at lette ydelsen af bistand som omhandlet i stk. 1.

3. De kompetente myndigheder i medlemsstaterne, som er blevet udpeget som kontaktpunkter i overensstemmelse med stk. 1 i dette direktiv, giver uden unødigt forsinkelse hinanden de oplysninger, som er nødvendige for, at de kompetente myndigheder, der er udpeget i henhold til artikel 5, kan varetage deres opgaver i overensstemmelse med de foranstaltninger, der vedtages i medfør af dette direktiv.

De kompetente myndigheder, der udveksler oplysninger med andre kompetente myndigheder efter dette direktiv, kan på tidspunktet for meddelelsen af sådanne oplysninger angive, at disse ikke må videregives uden deres udtrykkelige tilladelse, og oplysningerne må i så fald kun udveksles med henblik på anvendelse til de formål, som disse myndigheder har givet deres tilladelse til.

Den kompetente myndighed, der er udpeget som kontaktpunkt, kan videregive de oplysninger, den har modtaget, til de andre kompetente myndigheder, men må ikke videregive oplysningerne til andre organer eller fysiske eller juridiske personer uden udtrykkelig tilladelse fra de kompetente myndigheder, som meddelte oplysningerne, og de må alene anvendes til de formål, som disse myndigheder har givet deres tilladelse til, undtagen i behørigt begrundede tilfælde, i hvilke tilfælde det straks underretter det kontaktpunkt, som leverede oplysningerne.

4. En kompetent myndighed må kun nægte at efterkomme en anmodning om samarbejde i forbindelse med undersøgelser eller tilsyn eller at udveksle oplysninger i henhold til stk. 3, hvis:

- a) undersøgelsen, kontrollen på stedet, tilsynet eller udvekslingen af oplysninger kan bringe den pågældende medlemsstats suverænit, sikkerhed eller grundlæggende retsprincipper i fare

- b) der allerede er indledt retsforfølgning med hensyn til de samme forhold og mod de samme personer ved myndighederne i den pågældende medlemsstat
- c) der allerede er afsagt endelig dom mod de samme personer og med hensyn til de samme forhold i den pågældende medlemsstat.

I tilfælde af nægtelse skal den kompetente myndighed give den kompetente myndighed, der fremsætter anmodningen, meddelelse herom og fremlægge så detaljerede oplysninger som muligt.

Artikel 37

Bilægelse af tvister mellem kompetente myndigheder

Såfremt en anmodning om samarbejde, navnlig udveksling af oplysninger, er blevet afvist eller ikke er blevet behandlet inden for en rimelig frist, kan de kompetente myndigheder indbringe sagen for EBA og anmode denne om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010. I så fald kan EBA handle i overensstemmelse med de beføjelser, der er tillagt den i henhold til nævnte artikel, og enhver bindende afgørelse truffet af EBA i medfør af nævnte artikel er bindende for de pågældende kompetente myndigheder, uanset om disse kompetente myndigheder er medlemmer af EBA eller ej.

KAPITEL 14

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 38

Sanktioner

1. Medlemsstaterne fastsætter regler for sanktioner for overtrædelser af de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning.
2. Medlemsstaterne fastsætter, at den kompetente myndighed kan offentliggøre, hvilke administrative sanktioner der vil blive pålagt for overtrædelse af foranstaltninger vedtaget i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv, medmindre en sådan meddelelse er til alvorlig fare for finansmarkederne eller vil forvolde de involverede parter uforholdsmæssig stor skade.

Artikel 39

Tvistbilægelsesordninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at der findes egnede og effektive procedurer for udenretslig klage- og tvistbilægelse vedrørende forbrugertvister med kreditgivere, kreditformidlere og udpegede repræsentanter i forbindelse med kreditaftaler, og anvender i påkommende tilfælde de eksisterende organer. Medlemsstaterne sikrer, at sådanne procedurer finder anvendelse på kreditgivere og kreditformidlere og omfatter de udpegede repræsentanters aktiviteter.
2. Medlemsstaterne kræver, at organer, der er ansvarlige for udenretslig klage- og tvistbilægelse, samarbejder for at løse grænseoverskridende tvister vedrørende kreditaftaler.

Artikel 40

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastsatte betingelser.
2. Beføjelserne til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 14, stk. 9, og artikel 17, stk. 8, tillægges Kommissionen for en ubestemt periode fra den 20. marts 2014.
3. Den i artikel 14, stk. 9, og artikel 17, stk. 8, omhandlede delegation af beføjelser kan når som helst tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 14, stk. 9, og artikel 17, stk. 8, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en periode på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har meddelt Kommissionen, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 41

Direktivets ufravigelige karakter

Medlemsstaterne sikrer, at:

- a) forbrugerne ikke kan give afkald på de rettigheder, der tilkommer dem i medfør af national ret, der gennemfører dette direktiv eller svarer til dette direktivs bestemmelser
- b) de foranstaltninger, som de vedtager til gennemførelse af dette direktiv, ikke kan omgå på en måde, som kan medføre, at forbrugerne mister den beskyttelse, som dette direktiv giver, som følge af den måde, aftalerne udformes på, navnlig ved at lade de kreditaftaler, der falder ind under dette direktivs anvendelsesområde, indgå i kreditaftaler, hvis art eller formål kunne gøre det muligt at undgå anvendelsen af disse foranstaltninger.

Artikel 42

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 21. marts 2016 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse bestemmelser.

2. Medlemsstaterne anvender de i stk. 1 omhandlede foranstaltninger fra den 21. marts 2016.

Disse foranstaltninger skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

3. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen de vigtigste nationale bestemmelser, som de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv.

*Artikel 43***Overgangsbestemmelser**

1. Dette direktiv finder ikke anvendelse på de kreditaftaler, der eksisterer inden den 21. marts 2016.
2. Kreditformidlere, som allerede udøvede de kreditformidlingsaktiviteter, der er omhandlet i artikel 4, nr. 5), inden den 21. marts 2016, og som endnu ikke er meddelt adgang i overensstemmelse med betingelserne i den nationale lovgivning i det hjemland, der gennemfører dette direktiv, kan fortsætte disse aktiviteter i overensstemmelse med den nationale lovgivning indtil den 21. marts 2017. En kreditformidler, der udnytter denne undtagelse, kan kun udføre aktiviteterne i sit eget hjemland, medmindre de nødvendige lovmæssige krav i værtslandene også opfyldes.
3. Kreditgivere, kreditformidlere eller udpegede repræsentanter, der udøvede aktiviteter, der er reguleret af dette direktiv inden den 20. marts 2014, skal overholde den nationale lovgivning til gennemførelse af artikel 9 senest den 21. marts 2017.

*Artikel 44***Revisionsklausul**

Kommissionen foretager en gennemgang af dette direktiv senest den 21. marts 2019. Ved gennemgangen tages effektiviteten og hensigtsmæssigheden af bestemmelserne for forbrugeren og det indre marked op til overvejelse.

Gennemgangen omfatter følgende:

- a) en vurdering af brugen og forbrugerens forståelse af og tilfredshed med ESIS-formularen
- b) en analyse af andre oplysninger forud for aftaleindgåelse
- c) en analyse af tværnationale forretninger udført af kreditformidlere og kreditgivere
- d) en analyse af udviklingen på markedet for ikkekreditinstitutter, som tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse
- e) en vurdering af behovet for yderligere foranstaltninger, herunder en pasordning for ikkekreditinstitutter, som tilbyder kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom
- f) en undersøgelse af behovet for at indføre supplerende rettigheder og forpligtelser i fasen efter kreditaftalernes indgåelse
- g) en vurdering af, hvorvidt direktivets anvendelsesområde fortsat er hensigtsmæssigt under hensyn til dets indvirkning på andre, substituerbare kreditformer
- h) en vurdering af, hvorvidt yderligere foranstaltninger er nødvendige for at sikre sporbarheden af kreditaftaler med sikkerhed i fast ejendom til beboelse
- i) en vurdering af, hvorvidt der er data til rådighed om prisudviklingen for fast ejendom til beboelse, og i hvilket omfang disse data er sammenlignelige
- j) en vurdering af, hvorvidt det fortsat er hensigtsmæssigt at anvende direktiv 2008/48/EF på kreditter uden sikkerhedsstillelse med henblik på istandsættelse af fast ejendom til beboelse for et samlet kreditbeløb, der overstiger det maksimale beløb, der er angivet i nævnte direktivs artikel 2, stk. 2, litra c)
- k) en vurdering af, hvorvidt ordningerne for offentliggørelse af sanktioner i henhold til artikel 38, stk. 2, sikrer tilstrækkelig gennemsigthed
- l) en vurdering af, hvorvidt de advarsler, der er omhandlet i artikel 11, stk. 6, og artikel 13, stk. 2, er proportionale, og af mulighederne for yderligere harmonisering af risikoadvarsler.

*Artikel 45***Yderligere initiativer vedrørende ansvarlig långivning og låntagning**

Senest den 21. marts 2019 forelægger Kommissionen en omfattende rapport indeholdende en evaluering af de overordnede udfordringer i forbindelse med privat overdrevet gældsætning med direkte forbindelse til kreditaktivitet. Den undersøger også behovet for tilsyn med kreditregistre og muligheden for at udvikle mere fleksible og pålidelige markeder. Rapporten ledsages om fornødent af lovgivningsforslag.

*Artikel 46***Ændring af direktiv 2008/48/EF**

I artikel 2 i direktiv 2008/48/EF indsættes følgende stykke:

»2a. Uanset stk. 2, litra c), finder dette direktiv også anvendelse på kreditaftaler uden sikkerhedsstillelse med henblik på istandsættelse af fast ejendom til beboelse for et samlet kreditbeløb, der overstiger 75 000 EUR.«

*Artikel 47***Ændring af direktiv 2013/36/EU**

I direktiv 2013/36/EU indsættes følgende artikel:

»Artikel 54a

Artikel 53 og 54 berører ikke de undersøgelsesbeføjelser, der er tillagt Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i TEUF.«

*Artikel 48***Ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010**

I forordning (EU) nr. 1093/2010 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 13, stk. 1, andet afsnit, affattes således:

»Hvis Kommissionen vedtager en reguleringsmæssig teknisk standard, som er identisk med det af myndigheden forelagte udkast til reguleringsmæssig teknisk standard, er fristen for indsigelse fra Europa-Parlamentets og Rådets side på en måned fra datoen for Kommissionens underretning. På Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ forlænges denne periode med en indledende periode på en måned og kan forlænges med en yderligere periode på en måned.«

2) Artikel 17, stk. 2, andet afsnit, affattes således:

»Den kompetente myndighed giver hurtigst muligt myndigheden alle de oplysninger, myndigheden anser for nødvendige med henblik på undersøgelsen, herunder om hvordan de i artikel 1, stk. 2, omhandlede retsakter anvendes i overensstemmelse med EU-retten, uden at dette berører de i artikel 35 fastsatte beføjelser.«

*Artikel 49***Ikrafttræden**

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Artikel 50

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 4. februar
2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

E. VENIZELOS

Formand

BILAG I

BEREGNING AF DE ÅRLIGE OMKOSTNINGER I PROCENT

I. Grundligning, der angiver ækvivalensen mellem udnyttede kreditmuligheder på den ene side og tilbagebetalinger og omkostninger på den anden side.

Grundligningen, som bestemmer de årlige omkostninger i procent (ÅOP), sætter på årsbasis lighedstegn mellem den samlede nutidsværdi af udnyttede kreditmuligheder og den samlede nutidsværdi af tilbagebetalinger og betalinger af omkostninger:

$$\sum_{k=1}^m C_k (1 + X)^{-tk} = \sum_{l=1}^{m'} D_l (1 + X)^{-sl}$$

hvor:

- X er ÅOP
- m er nummeret for sidste udnyttelse af kreditmuligheden
- k er nummeret på en udnyttelse af kreditmuligheden, hvor $1 \leq k \leq m$
- C_k er størrelsen af den udnyttede kreditmulighed k
- tk er tidsintervallet, udtrykt i år eller brøkdele af et år, mellem tidspunktet for første udnyttelse af kreditmuligheden og tidspunkterne for hver efterfølgende udnyttelse af kreditmuligheden, hvor $t_1 = 0$
- m' er nummeret på sidste tilbagebetaling eller betaling af omkostninger
- l er nummeret på en tilbagebetaling eller betaling af omkostninger
- D_l er størrelsen af en tilbagebetaling eller betaling af omkostninger

- s_l er tidsintervallet, udtrykt i år eller brøkdele af et år, mellem tidspunktet for første udnyttelse af kreditmuligheden og tidspunkterne for hver tilbagebetaling eller betaling af omkostninger.

Yderligere bemærkninger:

- De beløb, der betales af parterne på forskellige tidspunkter, er ikke nødvendigvis lige store og betales ikke nødvendigvis med lige store tidsintervaller.
- Begyndelsestidspunktet er tidspunktet for første udnyttelse af kreditmuligheden.
- Tidsintervallet mellem de ved beregningen anvendte tidspunkter udtrykkes i år eller brøkdele af et år. Et år antages at have 365 dage (skudår 366 dage), 52 uger eller 12 lige lange måneder. Hver måned antages at have $30,41666$ dage ($= 365/12$), uanset om der er tale om et skudår.

Hvis tidsintervallet mellem de tidspunkter, der anvendes ved beregningen, ikke kan udtrykkes som et helt antal uger, måneder eller år, udtrykkes tidsintervallet som et helt antal af en af de pågældende perioder kombineret med et antal dage. Hvis der anvendes dage:

i) medregnes hver dag, herunder weekender og ferier

ii) medregnes lige lange perioder og derefter dage tilbage til datoen for den første udnyttelse af kreditmuligheden

iii) findes længden af perioden i dage ved at se bort fra den første dag og medtage den sidste dag og udtrykkes i år ved at dividere denne periode med antallet af dage (365 eller 366 dage) i hele året ved at regne tilbage fra den sidste dag til den samme dag det foregående år.

- Beregningens resultat angives med mindst én decimals nøjagtighed. Hvis næste decimal er 5 eller derover, forhøjes den foregående decimal med én.
- Ligningen kan skrives om, så der blot bruges en enkelt sum og begrebet bevægelser (A_k), som vil være positive eller negative, dvs. henholdsvis betalt eller modtaget i perioderne 1 til n , udtrykt i år, dvs.:

$$S = \sum_{k=1}^n A_k (1 + X)^{-t_k},$$

hvor S er den aktuelle bevægelsessaldo. Hvis målet er at bibeholde ækvivalensen mellem bevægelserne, vil værdien være nul.

II. Supplerende antagelser til brug ved beregningen af de årlige omkostninger i procent

- Hvis en kreditaftale stiller forbrugeren frit med hensyn til at udnytte kreditmuligheden, anses det samlede kreditbeløb for udnyttet i sin helhed med det samme.
- Hvis en kreditaftale giver forskellige muligheder for at udnytte kreditmuligheden med forskellige omkostninger eller debitorrenter, anses det samlede kreditbeløb for udnyttet ved den højeste omkostning og debitorrente anvendt på den mulighed for at udnytte kreditmuligheden, der oftest benyttes under den pågældende type kreditaftale.
- Hvis en kreditaftale generelt stiller forbrugeren frit med hensyn til at udnytte kreditmuligheden, men også blandt de forskellige muligheder for udnyttelse af kreditmuligheden fastsætter en begrænsning med hensyn til kreditbeløb og tidsrum, anses kreditbeløbet for at være udnyttet på den tidligste af de i kreditaftalen fastsatte datoer og i overensstemmelse med disse begrænsninger for udnyttelse af kreditmuligheden.

- d) Hvis der i en begrænset periode eller for et begrænset beløb tilbydes forskellige debitorrenter og omkostninger, anses den højeste debitorrente og de højeste omkostninger for at være debitorrenten og omkostningerne i hele kreditaftalens løbetid.
- e) I forbindelse med kreditaftaler, for hvilke der er aftalt en fast debitorrente i den første periode, ved hvis udløb der fastsættes en ny debitorrente, som derefter med jævne mellemrum tilpasses i forhold til en aftalt indikator eller intern referencesats, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at fra og med udløbet af perioden med den faste debitorrente er debitorrenten den samme som debitorrenten på tidspunktet for beregningen af de årlige omkostninger i procent baseret på værdien af den aftalte indikator eller interne referencesats på det pågældende tidspunkt, uden dog at være mindre end den faste debitorrente.
- f) Hvis der endnu ikke er aftalt et loft for kreditten, anses loftet for at være på 170 000 EUR. I tilfælde af andre kreditaftaler end eventual- eller garantiforpligtelser, hvor formålet ikke er at erhverve eller bevare en rettighed til fast ejendom eller grund, kassekreditter, købekort med henstand med betalingen eller kreditkort, anses loftet for at være på 1 500 EUR.
- g) I tilfælde af andre kreditaftaler end kassekreditter, foreløbige lån, værdibaserede kreditaftaler, eventual- eller garantiforpligtelser og tidsubegrænsede kreditaftaler som omhandlet i antagelserne i litra i), j), k), l) og m):

i) antages det, hvis datoen eller beløbet for en tilbagebetaling af kapital, der skal foretages af forbrugeren, ikke kan fastslås, at tilbagebetalingen finder sted på den tidligste dato, der er angivet i kreditaftalen, og vedrører det laveste beløb, som den giver mulighed for

ii) antages det, hvis tidsintervallet mellem tidspunktet for første udnyttelse af kreditmuligheden og datoen for den første betaling, der skal foretages af forbrugeren, ikke kan fastslås, at dette er det korteste tidsinterval.

- h) Hvis datoen eller beløbet for en betaling, der skal foretages af forbrugeren, ikke kan fastslås på grundlag af kreditaftalen eller antagelserne i litra g), i), j), k), l) og m), antages det, at betalingen finder sted i overensstemmelse med de datoer og betingelser, der kræves af kreditgiver, og hvis disse er ukendte:

i) betales der renter sammen med tilbagebetalingerne af kapitalen

ii) betales der ikke rentebærende omkostninger udtrykt som et enkelt beløb på tidspunktet for indgåelse af kreditaftalen

iii) betales der ikke rentebærende omkostninger udtrykt som flere betalinger med regelmæssige mellemrum, begyndende med datoen for den første tilbagebetaling af kapital, og hvis beløbet for sådanne betalinger ikke er kendt, antages de at være lige store beløb

iv) indfrier den endelige betaling tilgodehavendet i form af kapital, renter og andre eventuelle omkostninger.

- i) I tilfælde af en kassekredit anses det samlede kreditbeløb for udnyttet i sin helhed og for kreditaftalens fulde løbetid. Hvis kassekreditens løbetid ikke kendes, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at kreditens løbetid er tre måneder.
- j) I tilfælde af et foreløbigt lån anses det samlede kreditbeløb for udnyttet i sin helhed og for kreditaftalens fulde løbetid. Hvis kreditaftalens løbetid ikke kendes, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at kreditens løbetid er 12 måneder.
- k) I tilfælde af en anden tidsubegrænset kreditaftale end en kassekredit og et foreløbigt lån antages det, at:

- i) kreditten i forbindelse med kreditaftaler, hvis formål er at erhverve eller bevare rettigheder til fast ejendom, ydes for en periode på 20 år regnet fra datoen for den første udnyttelse af kreditmuligheden, og at den endelige betaling foretaget af forbrugeren indfrier tilgodehavendet i form af kapital, renter og andre eventuelle omkostninger; i tilfælde af kreditaftaler, hvis formål ikke er at erhverve eller bevare rettigheder til fast ejendom, eller hvor kreditmuligheden udnyttes ved hjælp af købekort med henstand med betalingen eller kreditkort, er denne periode et år
- ii) kapitalen tilbagebetales af forbrugeren i lige store månedlige betalinger, første gang en måned efter datoen for den første udnyttelse af kreditmuligheden. I tilfælde, hvor kapitalen imidlertid skal tilbagebetales i sin helhed i form af en enkelt betaling i hver betalingsperiode, antages forbrugernes efterfølgende udnyttelser af kreditmuligheden og tilbagebetalinger af hele kapitalen at foregå i en periode på et år. Renter og andre omkostninger pålægges i overensstemmelse med disse udnyttelser af kreditmuligheden og tilbagebetalinger af kapitalen og som fastsat i kreditaftalen. I dette litra forstås ved en tidsubegrænset kreditaftale en kreditaftale uden fast løbetid, som omfatter kreditter, som skal tilbagebetales i deres helhed inden for eller efter en periode, men som efter tilbagebetaling står til rådighed til fornyet udnyttelse.
- l) I tilfælde af eventuel- eller garantiforpligtelser anses det samlede kreditbeløb for udnyttet i sin helhed som et enkelt beløb på det tidspunkt, der ligger først, af:
- a) datoen for den seneste udnyttelse af kreditmuligheden, som er tilladt i henhold til den kreditaftale, der er den potentielle kilde til eventuel- eller garantiforpligtelsen eller
- b) udløbet af den første periode forud for forlængelsen af aftalen i tilfælde af en aftale, der forlænges.
- m) I tilfælde af værdibaserede kreditaftaler:
- i) anses forbrugernes betalinger for at finde sted på den eller de seneste datoer, som er tilladt i henhold til kreditaftalen
- ii) anses de procentvise stigninger i værdien af den faste ejendom, som sikrer den værdibase-rede kreditaftale, og raten for inflationsindekset, som er omhandlet i aftalen, for at være en procentsats svarende til den højeste af centralbankens nuværende mål for inflationsraten eller inflationsniveauet i den medlemsstat, hvor den faste ejendom er beliggende på tidspunktet for indgåelsen af kreditaftalen, eller 0 %, hvis disse procentsatser er negative.

BILAG II

EUROPÆISK STANDARDISERET INFORMATIONSARK (ESIS)

DEL A

Teksten i denne model gengives som sådan i ESIS-formularen. Teksten i skarp parentes erstattes af de relevante oplysninger. Del B indeholder en vejledning for kreditgiver eller i givet fald kreditformidler i, hvordan man udfylder ESIS-formularen.

Når betegnelsen »hvis relevant« er angivet, skal kreditgiver give de ønskede oplysninger, hvis de er relevante for kreditaftalen. Hvis oplysningerne ikke er relevante, sletter kreditgiver de pågældende oplysninger eller hele afsnittet (f.eks. i de tilfælde, hvor afsnittet ikke er relevant). Hvis hele afsnittet slettes, tilpasses nummereringen af ESIS-afsnitene tilsvarende.

Nedennævnte oplysninger gives i ét dokument. Den anvendte skrifttype skal være klart læsbar. Der anvendes fede typer, skygger eller større skrifttype, hvis nogle oplysninger skal fremhæves. Alle relevante risikoadvarsler skal fremhæves.

ESIS-model

(Indledende tekst)

Dette dokument blev udarbejdet for [navn på forbrugeren] den [dags dato].

Dette dokument blev udarbejdet ud fra de oplysninger, som De hidtil har givet, og ud fra de i øjeblikket gældende betingelser på finansmarkedet.

Nedennævnte oplysninger er gyldige indtil den [gyldighedsdato] (hvis relevant) med undtagelse af renten og andre omkostninger. Efter denne dato kan de ændre sig afhængigt af markedsbetingelserne.

(Hvis relevant) Dette dokumentet forpligter ikke [kreditgivers navn] til at yde Dem lån.

1. Långiver

[Navn]

[Telefonnummer]

[Fysisk adresse]

(Valgfrit)[E-mail-adresse]

(Valgfrit)[Faxnummer]

(Valgfrit)[Websted]

(Valgfrit) [kontaktperson/kontaktpunkt]

(Hvis relevant, oplysninger om, hvorvidt der ydes rådgivningstjenester:) [(Efter at have vurderet Deres behov anbefaler vi Dem at optage dette lån/Vi anbefaler Dem ikke noget bestemt lån. Baseret på Deres svar på en række spørgsmål giver vi Dem imidlertid information om dette lån, så De kan træffe Deres eget valg.]

2. (Hvis relevant) Kreditformidler:

[Navn]

[Telefonnummer]

[Fysisk adresse]

(Valgfrit) [e-mail adresse]

(Valgfrit)[Faxnummer]

(Valgfrit)[Websted]

(Valgfrit) [kontaktperson/kontaktpunkt]

(Hvis relevant, oplysninger om, hvorvidt der ydes rådgivningstjenester:) [(Efter at have vurderet Deres behov anbefaler vi Dem at optage dette lån/Vi anbefaler Dem ikke noget bestemt lån. Baseret på Deres svar på en række spørgsmål giver vi Dem imidlertid information om dette lån, så De kan træffe Deres eget valg.)]

[Vederlag]

3. Hovedtrækkene ved lånet

Lånebeløb og -valuta: [værdi][valuta]

(Hvis relevant) Dette lån er ikke i [låntagers nationale valuta].

(Hvis relevant) Værdien af Deres lån i [låntagers nationale valuta] kan ændre sig.

(Hvis relevant) Såfremt værdien af [låntagers nationale valuta] f.eks. falder med 20 % i forhold til [lånets valuta], vil værdien af Deres lån blive forøget til [indsæt beløb i låntagers nationale valuta]. Der kan imidlertid blive tale om mere, hvis værdien af [låntagers nationale valuta] falder med mere end 20 %.

(Hvis relevant) Den maksimale værdi af Deres lån er [indsæt beløb i låntagers nationale valuta]. (Hvis relevant) De modtager en advarsel, hvis kreditbeløbet når op på [indsæt beløb i låntagers nationale valuta]. (Hvis relevant) De får mulighed for at [indsæt ret til at genforhandle lånet i udenlandsk valuta eller ret til at konvertere lånet til [relevant valuta] og betingelser]

Lånets løbetid: [løbetid]

[Låntype]

[Gældende rentetype]

Samlet beløb, der skal tilbagebetales:

Det betyder, at De skal tilbagebetale [beløb] for hver lånt [valutaenhed].

(Hvis relevant) Denne del af dette er et afdragsfrit lån. De vil stadig skyldes [indsæt det afdragsfrie lånebeløb] ved lånets udløb.

(Hvis relevant) Anslået værdi af ejendommen med henblik på udarbejdelsen af dette informationsblad: [indsæt beløb]

(Hvis relevant) Maksimalt lånebeløb i forhold til ejendommens værdi [indsæt belåningsprocent] eller minimumsværdi af ejendommen påkrævet til låntagning af det illustrerede beløb [indsæt beløb]

(Hvis relevant) [Sikkerhedsstillelse]

4. Rentesats og andre omkostninger

De årlige omkostninger i procent (ÅOP) er de samlede omkostninger ved lånet udtrykt som en årlig procentsats. ÅOP anføres for at hjælpe Dem med at sammenligne forskellige tilbud.

Den gældende ÅOP for Deres lån er på [ÅOP].

Den omfatter:

Rentesats [i procent eller, hvis relevant, angivelse af en referencesats og kreditgiverens rentespænd i procent]

[Andre elementer af ÅOP]

Engangsomkostninger

(Hvis relevant) De skal betale et gebyr for registrering af lånet. [Indsæt gebyrets størrelse, hvis det er kendt, eller grundlaget for beregningen.]

Periodiske omkostninger

(Hvis relevant) ÅOP beregnes på grundlag af antagelser vedrørende rentesatsen.

(Hvis relevant) Eftersom [en del af] Deres lån er med variabel rente, kan den reelle ÅOP være forskellig fra denne ÅOP, hvis rentesatsen på Deres lån ændrer sig. Hvis rentesatsen f.eks. stiger til [tilfælde som beskrevet i del B], kan ÅOP stige til [indsæt ÅOP for at illustrere dette tilfælde].

(Hvis relevant) Bemærk venligst, at denne ÅOP er beregnet ud fra den forudsætning, at rentesatsen i hele aftalens løbetid forbliver på det niveau, der blev fastsat for den første periode.

(Hvis relevant) Følgende omkostninger kendes ikke af långiver og medregnes derfor ikke i ÅOP: [Omkostninger]

(Hvis relevant) De skal betale et gebyr for registrering af lånet.

Vær venligst opmærksom på alle andre afgifter og omkostninger i forbindelse med lånet.

5. Betalingernes hyppighed og antal

Betalingernes hyppighed [hyppighed]

Antal betalinger: [antal]

6. Ydelsens størrelse

[Beløb] [valuta]

Deres indtægt kan ændre sig. Overvej venligst, om De stadig har råd til at betale Deres [hyppighed] afdrag, hvis Deres indtægt falder.

(Hvis relevant) Da [dette/en del af dette] er et afdragsfrit lån, skal De træffe særskilte foranstaltninger til tilbagebetaling af [indsæt det afdragsfrie lånebeløb], som De skylder ved lånets udløb. Husk at tilføje eventuelle yderligere afdrag, der skal betales ud over den ydelse, der er vist her.

(Hvis relevant) Rentesatsen på [en del af] dette lån kan ændre sig. Dette betyder, at afdragernes størrelse kan øges eller mindskes. Hvis rentesatsen f.eks. stiger til [tilfælde som beskrevet i del B], kan Deres afdrag stige til [indsæt den ydelse, der svarer til dette tilfælde]

(Hvis relevant) Værdien af det beløb, De skal betale i [låntagers nationale valuta] hver [hyppigheden af ydelsen], kan ændre sig. (Hvis relevant) Deres betalinger kan forøges til [indsæt det maksimale beløb i låntagers nationale valuta] hver [indsæt periode] (Hvis relevant) Hvis f.eks. værdien af [låntagers nationale valuta] falder med 20 % i forhold til [lånevalutaen], vil De skulle betale yderligere [indsæt

beløbet i låntagers nationale valuta] hver [indsæt periode]. Deres betalinger vil kunne stige med mere end dette.

(Hvis relevant) Den valutakurs, der anvendes til at konvertere Deres tilbagebetaling i [lånevaluta] til [låntagers nationale valuta], er den kurs, som offentliggøres af [navnet på det institut, der offentliggør valutakursen] den [dato], eller som beregnes den [dato] under anvendelse af [indsæt navn på referencetal eller beregningsmetode].

(Hvis relevant) [Detaljer om bundne opsparingsprodukter, lån til udskudt rente]

7. (Hvis relevant) Illustrativ amortiseringstabel

Denne tabel viser det beløb, der skal betales hver [hyppighed].

Ydelserne (kolonne [relevant nr.]) er summen af den rente, der skal betales (kolonne [relevant nr.]), hvis relevant, den kapital, der skal betales (kolonne [relevant nr.]), og i givet fald andre omkostninger (kolonne [relevant nr.]). (Hvis relevant) Omkostningerne i den anden kolonne med omkostninger vedrører [liste over omkostninger]. Restgæld (kolonne [relevant nr.]) er det resterende lånebeløb efter hver ydelse.

[Tabel]

8. Yderligere forpligtelser

Låntager skal opfylde følgende forpligtelser for at kunne drage fordel af de lånebetingelser, der er anført i dette dokument.

[Forpligtelser]

(Hvis relevant) Bemærk venligst, at lånebetingelserne som beskrevet i dette dokument (inklusive rentesatsen) kan ændre sig, hvis disse forpligtelser ikke er opfyldt.

(Hvis relevant) Vær venligst opmærksom på de eventuelle konsekvenser ved på et sent tidspunkt at opsigte accessoriske tjenesteydelser i forbindelse med lånet:

[Konsekvenser]

9. Førtidig indfrielse

De har mulighed for at indfri lånet helt eller delvis før tiden.

(Hvis relevant) [Betingelser]

(Hvis relevant) Gebyr ved førtidig indfrielse: [indsæt beløb eller, hvis dette ikke er muligt, beregningsmetode]

(Hvis relevant) Hvis De beslutter Dem for at indfri dette lån før tiden, bedes De kontakte os for at få oplysning om det nøjagtige kompensationsgebyr for førtidig indfrielse.

10. Fleksible funktioner

(Hvis relevant) [Oplysninger om overførsel/subrogation] De har mulighed for at overføre dette lån til en anden [långiver] [eller] [ejendom]. [Indsæt betingelser]

(Hvis relevant) De har ikke mulighed for at overføre dette lån til en anden [långiver] [eller] [ejendom].

(Hvis relevant) Yderligere funktioner: [indsæt forklaring på de yderligere funktioner opstillet i del B og, valgfrit, eventuelle andre funktioner, som långiveren tilbyder som del af kreditaftalen, og som ikke er omhandlet i de foregående afsnit].

11. Låntagers øvrige rettigheder

(Hvis relevant) De har [betænkningstidens varighed] efter [tidspunktet for betækningsperiodens begyndelse] til at overveje, før De forpligter Dem til at optage dette lån. (Hvis relevant) Når De har modtaget kreditaftalen fra långiver, kan De ikke acceptere den inden udløbet af [betænkningstidens varighed].

(Hvis relevant) I en periode på [fortrydelsesrettens varighed] efter [det tidspunkt, hvorfra fortrydelsesfristen løber] kan låntager benytte sig af sin ret til at annullere aftalen. [Betingelser] [Indsæt procedure]

(Hvis relevant) De kan miste Deres ret til at annullere aftalen, hvis De i den pågældende periode køber eller sælger en ejendom, der er knyttet til denne kreditaftale.

(Hvis relevant) Hvis De beslutter Dem for at udøve Deres fortrydelsesret [i forbindelse med kreditaftalen], bedes De venligst kontrollere, om De fortsat vil være bundet af Deres øvrige forpligtelser vedrørende lånet [herunder de accessoriske tjenester i forbindelse med lånet] [som omhandlet i afsnit 8].

12. Klager

Hvis De ønsker at klage bedes De kontakte [indsæt internt kontaktpunkt og sted for information om proceduren].

(Hvis relevant) Maksimalt tidsrum til at behandle klagen [periode]

(Hvis relevant) [Hvis De ikke er tilfreds med vores interne afgørelse på Deres klagesag,] kan De også kontakte: [indsæt navn på eksternt organ til udenretslig klage- og tvistbilæggelse] (Hvis relevant), eller De kan kontakte Fin-Net for nærmere oplysninger om det tilsvarende organ i Deres eget land.

13. Manglende overholdelse af forpligtelserne i forbindelse med lånet: konsekvenser for låntager

[Kategori af manglende overholdelse]

[Økonomiske og/eller retlige konsekvenser]

Hvis De får problemer med at betale de [hyppighed] ydelser, opfordrer vi Dem til at kontakte os så hurtigt som muligt med henblik på at finde mulige løsninger.

(Hvis relevant) I sidste instans kan De miste Deres hjem, hvis De ikke kan overholde betalingerne.

(Hvis relevant) 14. Yderligere oplysninger

(Hvis relevant) [Angivelse af den lovgivning, der finder anvendelse på kreditaftalen].

(Hvis långiver har til hensigt at anvende et andet sprog end ESIS) Oplysninger og aftalevilkår gives på [sprog]. Hvis De er indforstået hermed, vil vi kommunikere på [sprog] i kreditaftalens løbetid.

[Indsæt erklæring om retten til afhængigt af situationen at modtage eller få tilbudt et udkast til kreditaftale]

15. Tilsynsførende

Tilsynet med långiver foretages af [tilsynsmyndighedens(-myndighedernes) navn(e) og websted(er)].

(Hvis relevant) Tilsynet med denne kreditformidler foretages af [tilsynsmyndighedens navn og websted].

DEL B

Vejledning i udfyldelse af ESIS

Når ESIS udfyldes, skal som minimum følgende vejledning følges. Medlemsstaterne kan dog uddybe eller yderligere præcisere vejledningen i udfyldelse af ESIS.

Afsnittet »Indledende tekst«

- 1) Gyldighedsdatoen skal fremhæves tydeligt. I dette afsnit forstås ved »gyldighedsdato« det tidsrum, oplysningerne, f.eks. om debitorrenten, i ESIS forbliver uændret og finder anvendelse, hvis kreditgiver beslutter at yde lånet inden for denne periode. Hvis fastsættelsen af den gældende debitorrente og andre omkostninger afhænger af resultatet af salget af underliggende obligationer, kan den endelige debitorrente og andre omkostninger være forskellige fra de angivne. Under disse omstændigheder bør det angives, at gyldighedsdatoen ikke finder anvendelse for debitorrenten og andre omkostninger, ved tilføjelse af ordene: »med undtagelse af renten og andre omkostninger«.

Afsnit 1. Långiver

- 1) Kreditgivers navn, telefonnummer og fysiske adresse skal omfatte de kontaktoplysninger, som forbrugeren kan anvende i forbindelse med fremtidig korrespondance.
- 2) Det er frivilligt at angive oplysninger om e-mail-adresse, faxnummer, websted og kontaktperson/kontaktpunkt.
- 3) I henhold til artikel 3 i direktiv 2002/65/EF skal der i givet fald angives navn og fysisk adresse på kreditgivers repræsentant i den medlemsstat, hvor forbrugeren har bopæl, hvis transaktionen tilbydes som en fjernsalgsaftale. Det er frivilligt at angive telefonnummer, e-mail-adresse og websted for så vidt angår kreditgivers repræsentant.
- 4) Når afsnit 2 ikke finder anvendelse, meddeler kreditgiver forbrugeren, om der ydes rådgivningstjenester og på hvilket grundlag; formuleringen i del A anvendes.

(Hvis relevant) Afsnit 2. Kreditformidler

Når det er en kreditformidler, der giver forbrugeren produktoplysningerne, skal der gives følgende oplysninger:

- 1) Kreditformidlers navn, telefonnummer og fysiske adresse skal omfatte de kontaktoplysninger, som forbrugeren kan anvende i forbindelse med fremtidig korrespondance.
- 2) Det er frivilligt at angive oplysninger om e-mail-adresse, faxnummer, websted og kontaktperson/kontaktpunkt.
- 3) Kreditformidler meddeler forbrugeren, om der ydes rådgivningstjenester og på hvilket grundlag; formuleringen i del A anvendes.
- 4) Der gøres rede for, hvordan kreditformidler aflønnes. Når denne modtager provision fra en kreditgiver, oplyses beløbet og kreditgivers navn, hvis der er tale om en anden end i afsnit 1.

Afsnit 3. Hovedtrækkene ved lånet

- 1) I dette afsnit forklares tydeligt kredittens hovedtræk, herunder værdi og valuta og de potentielle risici, der er forbundet med debitorrenten, bl.a. dem, der er nævnt i punkt 8, samt amortiseringsstrukturen.

- 2) Når lånevalutaen er en anden end forbrugers nationale valuta, oplyser kreditgiver, at forbrugeren vil modtage en advarsel med jævne mellemrum, som et minimum når vekselkursen svinger med mere end 20 %, i givet fald om retten til at konvertere kreditaftalens valuta eller muligheden for at genforhandle betingelserne samt om andre ordninger, der er tilgængelige for forbrugeren til begrænsning af valutakursrisikoen. Hvis kreditaftalen indeholder en bestemmelse om begrænsning af valutakursrisici, skal kreditgiver oplyse det maksimumsbeløb, som forbrugeren kan skulle tilbagebetale. Hvis kreditaftalen ikke indeholder en bestemmelse om begrænsning af forbrugers eksponering for valutakursrisici til valutakurssvingninger på mindre end 20 %, skal kreditgiver fremlægge en illustration af virkningen på lånets værdi af et fald på 20 % i værdien af forbrugers nationale valuta i forhold til kreditvalutaen.
- 3) Lånets varighed udtrykkes i år eller måneder, alt efter hvad der er mest relevant. Hvis lånets varighed ikke ligger fast i lånets løbetid, redegør kreditgiver for, hvornår og på hvilke betingelser dette kan være tilfældet. Hvis lånet er tidsbegrænset, f.eks. i forbindelse med et sikret kreditkort, skal kreditgiver tydeligt angive dette.
- 4) Kredittypen bør fremgå tydeligt (f.eks. lån med pant i fast ejendom, boliglån, sikret kreditkort osv.). Beskrivelsen af låntype skal indeholde klare angivelser af, hvordan kapital og rente tilbagebetales i lånets løbetid (dvs. amortiseringsstrukturen), og hvorvidt kreditaftalen omhandler tilbagebetaling af kapital eller er afdragsfri, eller en kombination af de to.
- 5) Når hele kreditten eller en del af den er afdragsfri, skal der på en fremtrædende plads i slutningen af dette afsnit indsættes en erklæring herom; formuleringen i del A anvendes.
- 6) I dette afsnit forklares det, om debitorrenten er fast eller variabel, og i givet fald angives de perioder, hvor renten er fast; hyppigheden af de efterfølgende ændringer og eksistensen af begrænsninger på debitorrentens udsving, såsom renteloft og fastsættelse af minimumsrentesats.

Den formel, der anvendes til at ændre debitorrenten og dens forskellige elementer (f.eks. referencesats og rentespænd), forklares. Kreditgiver anfører, f.eks. med angivelse af websted, hvor yderligere oplysninger om de indeks eller satser, som anvendes i formlen, kan findes, f.eks. Euribor eller centralbankens referencesats.

- 7) Hvis der anvendes forskellige debitorrenter under forskellige omstændigheder, bør der gives oplysninger om alle de relevante renter.
- 8) Det »samlede beløb, der skal tilbagebetales«, svarer til det samlede beløb, der skal betales af forbrugeren. Det angives som summen af kreditbeløbet og de samlede omkostninger for forbrugeren i forbindelse med lånet. Hvis der ikke er en fast debitorrente i aftalens løbetid, skal det fremhæves, at dette beløb er illustrativt og især kan variere i forbindelse med variationer i debitorrenten.
- 9) Hvis der stilles sikkerhed for lånet i form af pant i den faste ejendom eller en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse eller i form af en rettighed, der er knyttet til fast ejendom, henleder kreditgiver forbrugers opmærksomhed herpå. Kreditgiver angiver i givet fald den anslåede værdi af den faste ejendom eller anden sikkerhedsstillelse, der er anvendt til udarbejdelsen af dette informationsblad.
- 10) Kreditgiver oplyser i givet fald enten
 - a) »det maksimale lånebeløb i forhold til ejendommens værdi« med angivelse af belåningsprocenten. Belåningsprocenten ledsages af et eksempel i absolutte tal på det maksimale beløb, der kan lånes til en given ejendomsværdi eller
 - b) »den minimumsværdi af ejendommen, som kreditgiver kræver for at udlåne det illustrerede beløb«.

- 11) Når kreditter består af flere dele (f.eks. delvis fast rente, delvis variabel rente), skal dette afspejles i angivelsen af kredittypen, og oplysningerne skal gives for hver del af kreditten.

Afsnit 4. Rentesats og andre omkostninger

- 1) Henvisningen til »rente« svarer til debitorrenten eller -renterne.
- 2) Debitorrenten angives i procent. Hvis debitorrenten er variabel og baseret på en referencesats, kan kreditgiver angive debitorrenten i form af en referencerente og kreditgivers rentespænd i procent. Kreditgiver bør imidlertid angive værdien af den gældende referencesats på den dag, hvor ESIS udsendes.

Når debitorrenten er variabel, skal oplysningerne omfatte: a) de antagelser, der er anvendt til beregning af de årlige omkostninger i procent, b) i givet fald de gældende renteloft og minimumsrentesatser og c) en advarsel om, at udsvinget vil kunne påvirke de faktiske årlige omkostninger i procent. For at tiltrække forbrugers opmærksomhed skal advarslen være skrevet med en større skrifttype og stå på en fremtrædende plads i ESIS' hovedtekst. Advarslen ledsages af et illustrativt eksempel på de årlige omkostninger i procent. Når der er et loft over debitorrenten, skal eksemplet bygge på, at debitorrenten stiger ved førstkommande lejlighed til det højeste niveau, der er fastsat i kreditaftalen. Når der ikke er noget loft, skal eksemplet illustrere de årlige omkostninger i procent med den højeste debitorrente i mindst de sidste 20 år, eller hvis de data, der ligger til grund for beregningen af debitorrenten, er til rådighed for mindre end 20 år, den længste periode, for hvilken disse data er til rådighed, baseret på den højeste værdi af en ekstern referencesats, der anvendes til beregning af debitorrenten, når den er til rådighed, eller den højeste værdi af en referencerente, der er fastsat af en kompetent myndighed eller EBA, når kreditgiver ikke anvender en ekstern referencerente. Disse krav gælder ikke for kreditaftaler, hvori debitorrenten er fastsat for en materiel indledende periode på flere år og derefter kan fastsættes for endnu en periode efter forhandling mellem kreditgiver og forbruger. For kreditaftaler, hvori debitorrenten er fastsat for en materiel indledende periode på flere år og derefter kan fastsættes for endnu en periode efter forhandling mellem kreditgiver og forbruger, skal oplysningerne omfatte en advarsel om, at de årlige omkostninger i procent er beregnet på grundlag af debitorrenten for den indledende periode. Advarslen ledsages af en yderligere illustration af de årlige omkostninger i procent, der er beregnet i henhold til artikel 17, stk. 4. Hvis en kredit består af flere dele (f.eks. en del med fast rente og en del med variabel rente), angives disse oplysninger for hver del af kreditten.

- 3) I afsnittet om »andre elementer af de årlige omkostninger i procent« anføres alle de andre omkostninger, der indgår i de årlige omkostninger i procent, herunder engangsomkostninger såsom administrationsgebyrer og periodiske omkostninger såsom årlige administrationsgebyrer. Kreditgiver anfører hver enkelt omkostning pr. kategori (engangsomkostninger, periodiske omkostninger, der indgår i ydelserne, og periodiske omkostninger, der ikke indgår i ydelserne) med angivelse af beløb, modtager af betaling og tidspunkt for betaling. Dette behøver ikke omfatte omkostninger i forbindelse med brud på kontraktlige forpligtelser. Hvis beløbet ikke kendes, tilvejebringer kreditgiver om muligt en omtrentlig angivelse af beløbet eller, hvis dette ikke er muligt, en angivelse af, hvordan beløbet beregnes, og anfører, at beløbet kun er vejledende. Hvis visse omkostninger ikke indgår i de årlige omkostninger i procent, fordi de ikke kendes af kreditgiver, bør dette fremhæves.

Hvis forbrugeren har underrettet kreditgiver om et eller flere elementer i den kredit, han foretrækker, såsom kreditaftalens løbetid og det samlede kreditbeløb, anvender kreditgiver så vidt muligt disse elementer; hvis en kreditaftale giver forskellige muligheder for at udnytte kreditmuligheden med forskellige omkostninger eller debitorrenter, og kreditgiver anvender antagelserne i bilag I,

del II, skal det i kreditaftalen anføres, at andre muligheder for at udnytte kreditmuligheden for denne type kreditaftale kan medføre højere årlige omkostninger i procent. Hvis betingelserne for udnyttelse af kreditmuligheden anvendes til beregning af de årlige omkostninger i procent, bør kreditgiver fremhæve omkostningerne i forbindelse med andre muligheder for at udnytte kreditmuligheden, som ikke nødvendigvis er dem, der anvendes til beregning af de årlige omkostninger i procent.

- 4) Når der skal betales et gebyr for registrering af pantet eller en tilsvarende sikkerhedsstillelse, anføres det i dette afsnit med angivelse af beløbet, hvis det er kendt, eller, hvis dette ikke er muligt, grundlaget for beregning af beløbet. Når gebyrerne er kendt og indregnet i de årlige omkostninger i procent, skal gebyrets eksistens og beløbet anføres under »Engangsudgifter«. Når kreditgiver ikke kender gebyrerne, og de derfor ikke er indregnet i de årlige udgifter i procent, skal eksistensen af gebyret klart nævnes på listen over omkostninger, som kreditgiver ikke kender. I begge tilfælde skal den standardiserede formulering i del A anvendes under en passende benævnelse.

Afsnit 5. Betalingernes hyppighed og antal

- 1) Hvis der skal foretages regelmæssige betalinger, angives betalingernes hyppighed (f.eks. månedligt). Hvis betalingerne skal foretages uregelmæssigt, forklares dette udtrykkeligt for forbrugeren.
- 2) Det anførte antal betalinger skal omfatte hele lånets løbetid.

Afsnit 6. Ydelsernes størrelse

- 1) Kredittens og ydelsernes valuta skal fremgå tydeligt.
- 2) Hvis ydelserne kan variere i lånets løbetid, præciserer kreditgiver den periode, i hvilken den oprindelige ydelse forbliver uændret, og hvornår og hvor hyppigt den derefter ændrer sig.
- 3) Når hele kreditten eller en del af den er afdragsfrit, indsættes der på en fremtrædende plads i slutningen af dette afsnit en erklæring herom; formuleringen i del A anvendes.

Hvis der er et krav om, at forbrugeren skal optage en bunden opsparing som en betingelse for, at der ydes en afdragsfri kredit med sikkerhed i pant eller tilsvarende sikkerhed, skal angives beløbene og hyppigheden af indbetalinger for dette produkt.

- 4) Når debitorrenten er variabel, skal oplysningerne også omfatte en erklæring herom i formuleringen i del A og en illustration af en maksimumsydelse. Når der er et loft, skal illustrationen vise ydelserne, hvis debitorrenten stiger til loftet. Når der ikke er et loft, skal det værste tænkelige scenarie illustrere ydelserne med den højeste debitorrente i de sidste 20 år, eller hvis de data, der ligger til grund for beregningen af debitorrenten, er til rådighed for mindre end 20 år, den længste periode, for hvilken disse data er til rådighed, baseret på den højeste værdi af en ekstern referencerente, der er anvendt til beregningen af debitorrenten, hvis det er relevant, eller den højeste værdi af en referencerente, der er fastsat af en kompetent myndighed eller EBA, når kreditgiver ikke anvender en ekstern referencerente. Kravet om, at der skal gives et illustrativt eksempel, gælder ikke for kreditaftaler, hvori debitorrenten er fastsat for en materiel indledende periode på flere år og derefter kan fastsættes for endnu en periode efter forhandling mellem kreditgiver og forbruger. Hvis en kredit består af flere dele (f.eks. en del med fast rente og en del med variabel rente), angives disse oplysninger for hver del af kreditten og i alt.
- 5) (Hvis relevant) Hvis lånevalutaen er forskellig fra forbrugers nationale valuta, eller hvis lånet er indekseret i en valuta, som er forskellig fra forbrugers nationale valuta, angiver kreditgiver et talekseksempel, hvoraf det klart fremgår, hvordan ændringer i den relevante valutakurs kan påvirke ydelserne; formuleringen i del A anvendes. Dette eksempel baseres på en 20 % reduktion af værdien af forbrugers nationale valuta og en erklæring på en fremtrædende plads om, at ydelserne vil kunne stige med mere end beløbet i dette eksempel. Når der er et loft, som begrænser den

stigning til mindre end 20 %, angives maksimumsværdien af betalingerne i forbrugerens valuta i stedet, og erklæringen om mulige yderligere stigninger udelades.

- 6) Når kreditten helt eller delvis er en kredit med variabel rente, og punkt 3 finder anvendelse, skal illustrationen i punkt 5 gives på grundlag af den ydelse, der er omhandlet i punkt 1.
- 7) Hvis den valuta, der anvendes til betaling af ydelserne, er forskellig fra lånevalutaen, eller hvis hver ydelses størrelse udtrykt i forbrugerens nationale valuta afhænger af det tilsvarende beløb i en anden valuta, angives i dette afsnit datoen for beregningen af den gældende kurs og enten kursen eller grundlaget for beregningen heraf og justeringshyppigheden. Disse oplysninger skal i givet fald indeholde navnet på det institut, der offentliggør valutakursen.
- 8) Når kreditten er en kredit med udskudt rentebetaling, hvor renten ikke betales fuldt ud i ydelserne og lægges til den samlede restgæld, skal der gøres rede for, hvordan og hvornår de udskudte renter lægges til kreditten som et pengebeløb, og hvad virkningen heraf er for forbrugeren i forhold til den resterende gæld.

Afsnit 7. Illustrativ amortiseringstabel

- 1) Dette afsnit medtages, når kreditten er en kredit med udskudt rentebetaling, hvor renten ikke betales fuldt ud i ydelserne og lægges til den samlede restgæld, eller hvor der er en fast debitorrente i kreditaftalens løbetid. Medlemsstaterne kan træffe afgørelse om, at den illustrative amortiseringstabel er obligatorisk i andre tilfælde.

Når forbrugeren har ret til at modtage en revideret amortiseringstabel, angives dette sammen med betingelserne for denne ret.

- 2) Medlemsstaterne kan kræve, at kreditgiver, hvis debitorrenten kan variere i kredittens løbetid, anfører den periode, i løbet af hvilken den oprindelige debitorrente forbliver uændret.
- 3) Den tabel, der skal medtages i dette afsnit, skal indeholde følgende kolonner: »tidsplan for tilbagebetaling« (f.eks. måned 1, måned 2, måned 3), »ydelse«, »rente, der betales pr. ydelse«, »andre omkostninger, der indgår i ydelsen« (hvis relevant), »kapital, der tilbagebetales pr. ydelse« og »restgæld efter hver ydelse«.
- 4) I det første tilbagebetalingsår anføres der oplysninger for hver ydelse, og der anføres en subtotal for hver kolonne ved udgangen af det første år. For de følgende år kan oplysningerne gives på årsbasis. I slutningen af tabellen anføres der en række med en samlet total, der indeholder de samlede beløb for hver kolonne. Den samlede kreditomkostning, som forbrugeren skal betale, (dvs. det samlede beløb fra kolonnen »ydelse«) fremhæves tydeligt og angives som sådan.
- 5) Hvis debitorrenten ikke er fast, og ydelsen efter hver ændring er ukendt, kan kreditgiver i amortiseringstabellen angive den samme ydelse i hele lånets løbetid. I et sådant tilfælde skal kreditgiver henlede forbrugerens opmærksomhed på dette forhold ved visuelt at gøre forskel på de kendte beløb og de hypotetiske beløb (f.eks. ved at anvende en anden skrifttype, rammer eller skygge). Derudover skal en tydelig og læsbar tekst forklare, for hvilke perioder beløbene i tabellen kan variere og hvorfor.

Afsnit 8. Yderligere forpligtelser

- 1) Kreditgiver skal i dette afsnit henvise til forpligtelser såsom forpligtelsen til at forsikre den faste ejendom, tegne livsforsikring, indbetale løn til en konto hos kreditgiver eller købe enhver anden vare eller tjenesteydelse. Kreditgiver skal for den enkelte forpligtelse præcisere, over for hvem og hvornår forpligtelsen skal opfyldes.
- 2) Kreditgiver angiver forpligtelsens varighed, f.eks. indtil kreditaftalen udløber. Kreditgiver skal opføre hver enkelt omkostning, som forbrugeren skal betale, og som ikke er indregnet i de årlige omkostninger i procent.

- 3) Kreditgiver angiver, om det er obligatorisk for forbrugeren at have accessoriske tjenesteydelser for at opnå lånet på de opstillede betingelser, og i givet fald om forbrugeren er forpligtet til at købe disse fra kreditgivers foretrukne udbydere, eller om de kan købes af en udbyder efter forbrugeren eget valg. Hvis en sådan mulighed er betinget af, at de accessoriske tjenesteydelser opfylder visse minimumskrav, bør sådanne krav beskrives i dette afsnit.

Når kreditaftalen indgår i en pakke med andre produkter, angiver kreditgiver disse produkters særlige kendetegn og anfører tydeligt, om forbrugeren har ret til at opsige kreditaftalen eller produkterne i pakken særskilt, betingelserne for og følgerne heraf og i givet fald de mulige konsekvenser ved at opsige de accessoriske tjenesteydelser, der kræves i forbindelse med kreditaftalen.

Afsnit 9. Førtidig indfrielse

- 1) Kreditgiver anfører, på hvilke betingelser forbrugeren kan indfri kreditten før tid, enten helt eller delvis.
- 2) I afsnittet om gebyrer for førtidig indfrielse henleder kreditgiver forbrugeren opmærksomhed på et eventuelt gebyr for førtidig indfrielse eller andre omkostninger i forbindelse hermed for at kompensere kreditgiver og angiver om muligt beløbet. Hvis compensationen for førtidig indfrielse afhænger af forskellige faktorer, f.eks. det tilbagebetalte beløb eller den gældende rente på tidspunktet for den førtidige indfrielse, oplyser kreditgiver, hvordan compensationen vil blive beregnet, og angiver maksimumsgebyret, eller, hvis dette ikke er muligt, et illustrativt eksempel for at vise forbrugeren, hvor stor compensationen for førtidig indfrielse kan være i forskellige situationer.

Afsnit 10. Fleksible funktioner

- 1) Kreditgiver forklarer i givet fald muligheden og betingelserne for overførsel af kreditten til en anden kreditgiver eller fast ejendom.
- 2) (Hvis relevant) Yderligere funktioner: Hvis dette produkt indeholder en eller flere af de funktioner, der er anført i punkt 5 nedenfor, skal dette afsnit indeholde en oversigt over disse funktioner og give en kort forklaring af følgende: under hvilke omstændigheder forbrugeren kan gøre brug af funktionen; eventuelle betingelser knyttet til funktionen; hvorvidt det, at funktionen indgår i en kredit med sikkerhed i pant eller tilsvarende sikkerhed, indebærer, at forbrugeren mister nogen lovgivningsmæssig eller anden form for beskyttelse, der normalt er forbundet med funktionen; og hvilken virksomhed, der leverer funktionen (hvis ikke kreditgiver).
- 3) Hvis funktionen indeholder yderligere kredit, skal dette afsnit indeholde en forklaring til forbrugeren af følgende: det samlede kreditbeløb (herunder den kredit, der er sikret ved pant eller tilsvarende sikkerhed); hvorvidt den yderligere kredit er sikret eller ej; de relevante debitorrenter; og hvorvidt disse er reguleret eller ej. Et sådant yderligere kreditbeløb skal enten medtages i den oprindelige vurdering af kreditværdigheden eller, hvis den ikke medtages, skal det fremgå klart af dette afsnit, at adgangen til det yderligere beløb afhænger af en ny vurdering af forbrugeren evne til at tilbagebetale lånet.
- 4) Hvis funktionen omfatter en opsparingsordning, skal den relevante rentesats forklares.
- 5) Mulige yderlige funktioner omfatter: overbetalinger/underbetalinger [betaling af mere eller mindre end den ydelse, der normalt skal betales ifølge amortiseringsstrukturen]; afdragsfrie perioder [perioder, hvor forbrugeren ikke skal foretage betalinger]; tilbagelån [muligheden for, at forbrugeren atter kan låne midler, der allerede er udnyttet og tilbagebetalt]; yderligere optagelse af lån uden yderligere godkendelse; yderligere sikret eller ikkesikret lånoptagelse [i henhold til punkt 3 ovenfor]; kreditkort; tilknyttet løbende konto og tilknyttet opsparingskonto.
- 6) Kreditgiver kan inkludere andre funktioner, som vedkommende udbyder som dele af kreditaftalen, der ikke er omhandlet i de foregående afsnit.

Afsnit 11. Låntagers øvrige rettigheder

- 1) Kreditgiver gør rede for rettigheden (rettighederne), f.eks. fortrydelsesret eller ret til betæknings-tid og i givet fald andre rettigheder såsom ret til overførsel (herunder subrogation) præciserer, hvilke rettigheder der findes, og anfører betingelserne for denne eller disse rettigheder, den procedure, som forbrugeren skal følge for at udøve denne eller disse rettigheder, bl.a. den adresse, hvortil meddelelsen om fortrydelse skal sendes, og i givet fald de tilsvarende gebyrer.
- 2) Når der gælder betæknings-tid eller fortrydelsesret for forbrugeren, skal dette klart angives.
- 3) I henhold til artikel 3 i direktiv 2002/65/EF underrettes forbrugeren om, hvorvidt der findes en fortrydelsesret, hvis transaktionen tilbydes som en fjernsalgsaftale.

Afsnit 12. Klager

- 1) I dette afsnit angives det interne kontaktpunkt [navnet på den relevante afdeling] og kontaktop-lysninger med henblik på klage [fysisk adresse] eller [telefonnummer] eller [kontaktperson:] [kontaktoplysninger] og et link til klageproceduren eller den relevante side på et websted eller en lignende informationskilde.
- 2) Der angives navnet på det relevante eksterne organ for udenretslige klager og tvistbilæggelse, og når anvendelse af den internationale klageprocedure er en betingelse for adgang til dette organ, angives dette i formuleringen i del A.
- 3) For kreditaftaler med en forbruger, der har bopæl i en anden medlemsstat, henviser kreditgiver til Fin-Net (http://ec.europa.eu/internal_market/fin-net/).

Afsnit 13. Manglende overholdelse af forpligtelserne i forbindelse med lånet: konsekvenser for låntager

Hvis manglende overholdelse af forbrugers forpligtelser i forbindelse med lånet kan have

- 1) finansielle eller juridiske konsekvenser for forbrugeren, skal kreditgiver i dette afsnit beskrive de vigtigste tilfælde (f.eks. for sen betaling/misligholdelse, manglende overholdelse af forpligtelserne i afsnit 8 Yderligere forpligtelser) og angive, hvor der kan fås yderligere oplysninger.
- 2) For hvert enkelt af disse tilfælde beskriver kreditgiver på en klar og forståelig måde de sanktioner eller konsekvenser, det kan medføre. Henvisning til alvorlige konsekvenser fremhæves.
- 3) Når den faste ejendom, der anvendes til sikkerhedsstillelse for kreditten, kan tilbagegives eller overdrages til kreditgiver, hvis forbrugeren ikke opfylder betingelserne, skal dette afsnit indeholde en angivelse heraf i formuleringen i del A.

Afsnit 14. Yderligere information

- 1) I tilfælde af fjernsalg vil dette afsnit omfatte en bestemmelse om, hvilken lovgivning der skal anvendes på kreditaftalen, eller hvilken domstol der er kompetent.
- 2) Hvis kreditgiver har til hensigt at kommunikere med forbrugeren i løbet af aftaleperioden på et andet sprog end det, ESIS er affattet på, skal denne hensigt og kommunikationssproget fremgå. Denne artikel berører ikke artikel 3, stk. 1, nr. 3), litra g), i direktiv 2002/65/EF.
- 3) Kreditgiver eller kreditformidler angiver, at forbrugeren har ret til at få eller blive tilbudt en kopi af udkastet til kreditaftale, senest når der er givet et tilbud, der er bindende for kreditgiver.

Afsnit 15. Tilsynsførende

- 1) Den eller de relevante myndigheder, der er ansvarlige for tilsynet med fasen forud for aftaleindgåelse i forbindelse med lån, anføres.

BILAG III

MINIMUMSKRAV TIL VIDEN OG KOMPETENCER

1. Minimumskravene til den viden og de kompetencer, som kreditgiveres, kreditformidlers og udpegede repræsentanters personale (artikel 9) og de personer, der deltager i ledelsen hos kredit-

formidlere og udpegede repræsentanter (artikel 29, stk. 2, litra c), og artikel 31, stk. 2), skal have, skal mindst omfatte:

- a) passende kendskab til kreditprodukter i henhold til artikel 3 og de accessoriske tjenesteydelser, som typisk tilbydes sammen med dem
 - b) hensigtsmæssig viden om lovgivningen vedrørende kreditaftaler for forbrugere, navnlig om forbrugerbeskyttelse
 - c) passende kendskab til og forståelse af processen i forbindelse med køb af fast ejendom
 - d) passende kendskab til vurdering af sikkerhed
 - e) passende kendskab til ejendomsregistrenes organisering og funktion
 - f) passende kendskab til markedet i den relevante medlemsstat
 - g) passende kendskab til standarder for forretningsmoral
 - h) passende kendskab til processen i forbindelse med vurdering af forbrugernes kreditværdighed eller i givet fald kompetence til denne vurdering
 - i) passende niveau for finansielle og økonomiske kompetencer.
2. Når medlemsstaterne fastsætter minimumskravene til viden og kompetencer, kan de sondre mellem niveauerne for og typerne af de krav, som kreditgiveres, kreditformidlers eller udpegede repræsentanters personale og ledelsen hos kreditformidlere eller udpegede repræsentanter skal have.
 3. Medlemsstaterne fastsætter et passende niveau for viden og kompetencer på grundlag af:
 - a) erhvervsmæssige kvalifikationer, f.eks. eksamensbeviser, titler, erhvervsuddannelse, kompetencetest eller
 - b) erhvervserfaring, der kan defineres som mindst et vist antal års beskæftigelse på områder med tilknytning til etablering, distribution eller formidling af kreditprodukter. Efter den 21. marts 2019 må fastsættelsen af det passende niveau for viden og kompetencer ikke baseres alene på de i første afsnit, litra b), anførte metoder.

- 1) EUT C 240 af 18.8.2011, s. 3.
- 2) EUT C 318 af 29.10.2011, s. 133.
- 3) Europa-Parlamentets holdning af 10.12.2013 (endnu ikke offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende) og Rådets afgørelse af 28.1.2014.
- 4) EUT L 133 af 22.5.2008, s. 66.
- 5) EFT L 271 af 9.10.2002, s. 16.
- 6) EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338.
- 7) EFT L 9 af 15.1.2003, s. 3.
- 8) EUT L 145 af 30.4.2004, s. 1.
- 9) EUT L 255 af 30.9.2005, s. 22.
- 10) EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22.
- 11) EFT L 69 af 10.3.2001, s. 25.
- 12) EFT L 95 af 21.4.1993, s. 29.
- 13) EUT L 296 af 15.11.2011, s. 35.
- 14) EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.
- 15) EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1.
- 16) EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12.
- 17) EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.
- 18) EUT C 377 af 23.12.2011, s. 5.
- 19) EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1.
- 20) EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2004/109/EF**af 15. december 2004****om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, og om ændring af direktiv 2001/34/EF**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 44 og 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁾, ogunder henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank,²⁾efter proceduren i traktatens artikel 251³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Effektive, gennemsigtige og integrerede værdipapirmarkeder bidrager til et ægte indre marked i Fællesskabet og skaber vækst og beskæftigelse gennem bedre kapitalallokering og færre omkostninger. Rettidig offentliggørelse af præcise og fyldestgørende oplysninger om værdipapirudstedere konsoliderer investorernes tillid og sætter dem i stand til at danne sig et kvalificeret billede af udstedernes forretningsresultater og aktiver. Dette øger både investorbeskyttelse og markedseffektivitet.

(2) Værdipapirudstedere bør derfor gennem en regelmæssig informationsstrøm sikre investorerne den nødvendige gennemsigtighed. Aktionærer, fysiske personer eller juridiske enheder, der har stemmerettigheder eller finansielle instrumenter, der indebærer ret til at erhverve eksisterende aktier med stemmerettigheder, bør derfor også informere ustederne om erhvervelse af eller andre ændringer i større besiddelser i selskaber, så sidstnævnte er i stand til at holde offentligheden underrettet.

(3) Kommissionens meddelelse af 11. maj 1999 med titlen »Etablering af en ramme for de finansielle markeder: en handlingsplan« fastlægger en række tiltag, der er nødvendige for at gennemføre det indre marked for finansielle tjenester. Det Europæiske Råd opfordrede på sit møde i Lissabon i marts 2000 til gennemførelse af denne handlingsplan inden 2005. Handlingsplanen understreger behovet for et direktiv, der skærper gennemsigtighedskravene. Behovet blev bekræftet af Det Europæiske Råd i Barcelona i marts 2002.

(4) Det bør sikres, at dette direktiv er kompatibelt med de opgaver og pligter, som Det Europæiske System af Centralbanker (»ESCB«) og medlemsstaternes centralbanker har fået pålagt ved traktaten og statuten for Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank; der skal i den forbindelse tages særligt hensyn til de centralbanker i medlemsstaterne, hvis aktier for indeværende er optaget til handel på et reguleret marked, med henblik på at sikre, at den primære fællesskabsrets mål forfølges.

(5) En større harmonisering af nationale forskrifter om krav til værdipapirudstedere om periodiske og løbende oplysninger skulle føre til en høj investorbeskyttelse overalt i Fællesskabet. Dette direktiv berører imidlertid ikke eksisterende fællesskabsret om andele, der udstedes af andre institutter for kollektiv investering end institutter af den lukkede type, eller om andele, der erhverves eller afhændes i sådanne institutter.

(6) I forbindelse med dette direktiv er det mest hensigtsmæssigt, at tilsyn med udstederen af aktier eller gældsbeviser med en pålydende værdi pr. enhed på mindre end

1.000 EUR forestås af den medlemsstat, hvor udstederen har sit vedtægtsmæssige hjemsted. Det er i denne henseende afgørende at sikre konsistens med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF af 4. november 2003 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel⁴⁾. Af samme årsag bør der indføres en vis fleksibilitet, så udstedere fra tredjelands og fællesskabsselskaber, der kun udsteder andre værdipapirer end de ovenfor nævnte, får mulighed for at vælge hjemland.

(7) Med en høj grad af investorbeskyttelse overalt i Fællesskabet bliver det muligt at fjerne hindringerne for optagelse af værdipapirer til handel på regulerede markeder, der er beliggende eller udøver virksomhed i en medlemsstat. Andre medlemsstater end hjemlandet bør ikke længere kunne begrænse optagelsen af værdipapirer på deres regulerede markeder ved at stille strengere krav til periodiske eller løbende oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked.

(8) Fjernelsen af hindringer på grundlag af hjemlandsprincippet i henhold til dette direktiv bør ikke anfægte områder, der ikke er omfattet af dette direktiv, som f.eks. aktionærers ret til at gribe ind i en udsteders ledelse. Den bør heller ikke anfægte hjemlandets ret til at pålægge udsteder også at offentliggøre dele af eller samtlige regulerede oplysninger i dagspressen.

(9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002 af 19. juli 2002 om anvendelse af internationale regnskabsstandarder⁵⁾ har allerede banet vejen for samstemmende regnskabsstandarder overalt i Fællesskabet for de udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, og som skal aflægge koncernregnskaber. For værdipapirudstedere findes der således allerede en særordning, der går videre end den generelle ordning for alle selskaber som fastlagt i selskabsdirektiverne. Dette direktiv bygger fortsat på denne fremgangsmåde, for så vidt angår aflæggelse af årsregnskaber og delårsregnskaber, herunder princippet om, at regnskaberne skal give et retvisende billede af udstederens aktiver og passiver, finansielle stilling og resultat. Et regnskab i sammendrag som led i en halvårsrapport er også et tilstrækkeligt grundlag for et sådant retvisende billede af de første seks måneder af en udsteders regnskabsår.

(10) Når udstederens værdipapirer er blevet optaget på et reguleret marked, bør der gennem en årsrapport sørges for offentliggørelse af oplysninger fra år til år. At gøre det nemmere at sammenligne årsrapporter er kun en fordel for investorerne på værdipapirmarkederne, hvis de kan stole på, at oplysningerne offentliggøres inden for et vist tidsrum efter regnskabsårets afslutning. Hvad angår gældsbeviser optaget til handel på et reguleret marked inden den 1. januar 2005 og udstedt af udstedere registreret i et tredjeland kan hjemlandet, på visse betingelser give disse udstedere tilladelse til ikke at udarbejde årsrapporter efter de i dette direktiv krævede standarder.

(11) Dette direktiv indfører mere omfattende halvårsrapporter for udstedere af aktier, der er optaget til handel på et reguleret marked. Dette skulle give investorerne mulighed for at foretage et mere velbegrun- det skøn over udstederens situation.

(12) Et hjemland kan indrømme udstedere af gældsbeviser fritagelse for halvårsrapporteringen, når det drejer sig om:

— kreditinstitutter, der optræder som mindre udstedere af gældsbeviser, eller

— udstedere, der allerede findes på datoen for direktivets ikrafttræden, og som udelukkende udsteder gældsbeviser, der er dækket af en ubetinget og uigenkaldelig garanti fra hjemlandet eller en af dettes regionale eller lokale myndigheder, eller,

— gældsbeviser optaget til handel på et reguleret marked inden den 1. januar 2005, som udelukkende kan erhverves af professionelle investorer, i en overgangsperiode på ti år. Indrømmer hjemlandet en sådan fritagelse, kan denne ikke udvides til gældsbeviser, som optages til handel på et reguleret marked efter dette tidspunkt.

(13) Europa-Parlamentet og Rådet hilser det velkommen, at Kommissionen forpligter sig til hurtigt at forbedre gennemsigtigheden med hensyn til aflønningspolitikker, det samlede vederlag der betales, inklusive afledt eller udsat kompensation og naturalieydelse til de enkelte medlemmer af administrati- ons-, ledelses- eller tilsynsorganer som et led i handlingsplanen om »Modernisering af selskabsretten og forbedret virksomhedsledelse i den Europæiske Union« af 21. maj 2003, samt at Kommissionen har til hensigt i den nærmeste fremtid at fremsætte en henstilling herom.

(14) Hjemlandet bør tilskynde udstedere, hvis aktier er optaget til handel på et reguleret marked, og hvis hovedaktivitet er udvindingsindustri, til at offentliggøre betalinger til regeringer i deres årsrapport. Hjem- landet bør også tilskynde til øget gennemsigtighed med hensyn til sådanne betalinger inden for den ramme, der er fastlagt i forskellige internationale finansielle fora.

(15) Dette direktiv vil også gøre det obligatorisk for udstedere, der kun udsteder gældsbeviser på regule- rede markeder, at offentliggøre halvårsrapporter. Der bør kun indrømmes fritagelser for engrosmarkeder på grundlag af en pålydende værdi pr. enhed på mindst 50 000 EUR, som jf. direktiv 2003/71/EF. Udste- des gældsbeviserne i en anden valuta, kan der kun indrømmes fritagelse, hvis den pålydende værdi pr. enhed i en sådan valuta på udstedelsesdagen mindst svarer til 50 000 EUR.

(16) Mere rettidige og pålidelige oplysninger om aktieudstederens resultater i regnskabsåret kræver også hyppigere periodeoplysninger. Der bør derfor indføres et krav om offentliggørelse af en foreløbig ledelseserklæring i løbet af første halvår og endnu en foreløbig ledelseserklæring i løbet af andet halvår af regnskabsåret. Aktieudstedere, der allerede offentliggør kvartalsrapporter, bør ikke være forpligtet til at offentliggøre foreløbige ledelseserklæringer.

(17) Der bør gælde passende ansvarsregler for udstederen, dennes administrations-, ledelses- eller til- synsorganer eller ansvarlige personer hos udstederen i henhold til den enkelte medlemsstats nationale lovgivning eller forskrifter. Medlemsstaterne bør selv kunne fastlægge ansvarets omfang.

(18) Offentligheden bør oplyses om ændringer i større besiddelser af andele i udstedere, hvis aktier handles på et reguleret marked, der er beliggende i eller udøver virksomhed i Fællesskabet. Disse oplysninger skulle sætte investorerne i stand til at erhverve eller afhænde aktier med fuldt kendskab til ændringer i stemmeretsstrukturen; de skulle også forbedre det faktiske tilsyn med aktieudstedere og øge den generelle markedsgennemsigtighed, når det gælder større kapitalbevægelser. Under visse omstændigheder bør der afgives oplysninger om aktier eller finansielle instrumenter, jf. artikel 13, som er deponeret som sikkerhedsstillelse.

(19) Artikel 9 og artikel 10, litra c), finder ikke anvendelse på aktier, der stilles til rådighed for eller af medlemmer af ESCB under udførelsen af deres opgaver som pengepolitisk myndighed, forudsat at de stemmerettigheder, der er knyttet til sådanne aktier, ikke udøves; begrebet »kort periode« i artikel 11 skal forstås med henvisning til kredittransaktioner, der udføres i overensstemmelse med traktaten og Den Europæiske Centralbanks (»ECB«) retsakter, navnlig ECB's retningslinjer for de pengepolitiske instrumenter og procedurer samt TARGET, og kredittransaktioner, der udføres med henblik på at varetage tilsvarende funktioner i henhold til de nationale bestemmelser.

(20) For at undgå unødvendige byrder for visse markedsdeltagere og for at præcisere, hvem der rent faktisk udøver indflydelse over en udsteder, er der ikke behov for anmeldelseskrav vedrørende større besiddelser af aktier eller andre finansielle instrumenter, jf. artikel 13, der indebærer ret til at erhverve aktier, når der er tale om prisstillere eller depositarer, eller for besiddelser af aktier eller finansielle instrumenter, der udelukkende er erhvervet til clearings- og afviklingsformål, når dette sker inden for rammer og garantier, der gælder for hele Fællesskabet. Hjemlandet bør kunne indrømme begrænsede undtagelser, for så vidt angår besiddelser af aktier i kreditinstitutters og investeringsselskabers handelsbeholdninger.

(21) Med henblik på præcisering af, hvem der rent faktisk er en større indehaver af aktier eller andre finansielle instrumenter i den samme udsteder i hele Fællesskabet, bør moderselskaber ikke forpligtes til at sammenlægge deres egne besiddelser med besiddelser, der forvaltes af institutter for kollektiv investering i værdipapirer (»UCITS«) eller investeringsselskaber, forudsat at sådanne institutter eller investeringsselskaber udøver stemmerettigheder uafhængigt af deres moderselskaber samt opfylder visse yderligere betingelser.

(22) Den løbende underretning af indehavere af værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, bør fortsat bygge på princippet om ligebehandling. Sådant ligebehandling vedrører kun aktionærer i samme situation og foregriber derfor ikke spørgsmålet om, hvor mange stemmerettigheder der kan være tilknyttet en bestemt aktie. På samme måde bør indehavere af sidestillede gældsbeviser fortsat behandles lige, også i tilfælde af statsgæld. Det bør gøres lettere at informere indehavere af aktier og/eller gældsbeviser på generalforsamlinger. Navnlig bør indehavere af aktier og/eller gældsbeviser i udlandet inddrages mere aktivt gennem en mulighed for at befuldmægtige andre til at handle på deres vegne. Af samme årsager bør det på en generalforsamling for indehavere af aktier og/eller gældsbeviser besluttes, om der skal gøres brug af moderne informations- og kommunikationsteknologi. Udstederne skal i så fald indføre ordninger til effektiv information af deres indehavere af aktier og/eller gældsbeviser, for så vidt de er i stand til at identificere disse indehavere.

(23) Det kræver også hensigtsmæssig kontrol fra den kompetente myndighed i hjemlandet, hvis hindringer skal fjernes og nye EF-oplysningskrav effektivt skal håndhæves. Dette direktiv bør i det mindste give en minimumsgaranti for, at sådanne oplysningerne er til rådighed i tide. Derfor bør der i det mindste findes ét registrerings- og opbevaringsystem i hver medlemsstat.

(24) En forpligtelse for udstederen til at oversætte alle løbende og periodiske oplysninger til samtlige relevante sprog i alle de medlemsstater, hvor udstederens værdipapirer er optaget til handel, befordrer ikke integrationen af værdipapirmarkeder, men kan afholde fra grænseoverskridende optagelse til handel på regulerede markeder. Udstederen bør derfor i visse tilfælde kunne stille oplysninger til rådighed på et sprog, der sædvanligvis anvendes i internationale finans kredse. Da det kræver en særlig indsats at tiltrække investorer fra andre medlemsstater og tredjelande, bør medlemsstaterne ikke længere forhindre aktionærer, personer, der udøver stemmerettigheder, eller indehavere af finansielle instrumenter i at foretage de krævede anmeldelser til udstederen på et sprog, der sædvanligvis anvendes i de internationale finans kredse.

(25) Investorerens adgang til oplysninger om udstederne bør tilrettelægges bedre på fællesskabsniveau for aktivt at fremme de europæiske kapitalmarkeders integration. Investorer, der ikke befinder sig i udstederens hjemland, bør stilles lige med investorer, der befinder sig i udstederens hjemland, når de søger adgang til sådanne oplysninger. Dette vil kunne opnås ved, at hjemlandene sikrer overholdelse af minimumskvalitetsstandarder for hurtig udbredelse af oplysninger på et ikke-diskriminerende grundlag i hele Fællesskabet og afhængig af, hvilken type regulerede oplysninger der er tale om. Desuden bør oplysninger, der er udbredt, gøres centralt tilgængelige i hjemlandet, så der kan opbygges et europæisk net, der er tilgængeligt til overkommelige priser for detailinvestorer og giver mulighed for at undgå unødigt overlapning af indberetningskravene til udstederne. Udstederne bør kunne nyde gavn af fri konkurrence, når de vælger de medier eller operatører, der skal formidle oplysninger i henhold til dette direktiv.

(26) For yderligere at forenkle investorernes adgang til selskabsoplysninger på tværs af medlemsstaternes grænser bør de nationale tilsynsmyndigheder kunne udforme retningslinjer for indførelsen af elektroniske net i nært samarbejde med de implicerede parter, navnlig udstedere af værdipapirer, investorer, markedsaktører, operatører på regulerede markeder samt formidlere af finansielle oplysninger.

(27) For at sikre en effektiv investorbeskyttelse og velfungerende regulerede markeder bør reglerne for oplysningspligten for udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, også gælde for udstedere, der ikke har et vedtægtsmæssigt hjemsted i en medlemsstat og ikke er omfattet af traktatens artikel 48. Det bør også sikres, at alle yderligere relevante oplysninger om udstedere fra Fællesskabet eller fra tredjelande, for hvilke der er krav om offentliggørelse i et tredjeland, men ikke i en medlemsstat, gøres offentligt tilgængelige i Fællesskabet.

(28) Der bør i hver enkelt medlemsstat kun udpeges én kompetent myndighed, som skal påtage sig det endelige ansvar for tilsynet med overholdelsen af de bestemmelser, der vedtages i henhold til dette direktiv, samt for internationalt samarbejde. Denne bør være en administrativ myndighed, og for at undgå interessekonflikter bør den være uafhængig af de økonomiske aktører. Medlemsstaterne kan dog udpege en anden kompetent myndighed til at undersøge, om de i dette direktiv nævnte oplysninger udfærdiges i overensstemmelse med det relevante regelsæt for rapportering og træffe passende foranstaltninger, hvis overtrædelser afsløres. En sådan myndighed behøver ikke være af administrativ karakter.

(29) Det voksende antal grænseoverskridende aktiviteter kræver bedre samarbejde mellem de kompetente nationale myndigheder samt omfattende regler for informationsudveksling og sikkerhedsforanstaltninger. Tilrettelæggelsen af regulerings- og tilsynsopgaverne i den enkelte medlemsstat bør ikke være til hinder for et effektivt samarbejde mellem de kompetente nationale myndigheder.

(30) Rådet nedsatte på samlingen den 17. juli 2000 Vismandsudvalget om Reguleringen af de Europæiske Værdipapirmarkeder. Udvalget foreslog i sin endelige rapport, at der indføres en ny lovgivningsteknik baseret på regulering på fire niveauer, nemlig grundlæggende principper, tekniske gennemførelsesforanstaltninger, samarbejde mellem nationale reguleringsmyndigheder og håndhævelse af fællesskabsretten. Dette direktiv bør begrænse sig til at fastlægge de brede »rammeprincipper«, mens de tekniske detaljer bør fastlægges i gennemførelsesforanstaltninger, som vedtages af Kommissionen bistået af Det Europæiske Værdipapirudvalg, der blev nedsat ved Kommissionens afgørelse 2001/528/EF⁶⁾.

(31) I den resolution, som Det Europæiske Råd vedtog i Stockholm i marts 2001, godkendtes Vismandsudvalgets endelige rapport og forslaget om en firetrinsmetode, der skal gøre Fællesskabets reguleringsproces på værdipapirområdet mere effektiv og gennemsigtig.

(32) Ifølge denne resolution bør gennemførelsesforanstaltninger anvendes hyppigere for at sikre, at de tekniske bestemmelser følger den markeds- og tilsynsmæssige udvikling, ligesom der bør fastsættes frister for alle etaper i gennemførelsen af reglerne.

(33) Europa-Parlamentet støttede også med sin beslutning af 5. februar 2002 om iværksættelsen af lovgivningen om finansielle tjenesteydelser Vismandsudvalgets rapport på baggrund af den højtidelige erklæring, som Kommissionens formand samme dag fremsatte for Europa-Parlamentet, og det brev af 2. oktober 2001, som kommissæren for det indre marked sendte til formanden for Europa-Parlamentets Udvalg om Økonomi og Valutaspørgsmål vedrørende sikringen af Europa-Parlamentets rolle i forløbet.

(34) Europa-Parlamentet bør have en frist på tre måneder fra første fremsendelse af et udkast til gennemførelsesforanstaltninger til at behandle det og afgive udtalelse. Fristen kan dog afkortes i behørigt begrundede hastetilfælde. Hvis Europa-Parlamentet inden for fristen vedtager en beslutning, bør Kommissionen tage udkastet til foranstaltninger op til fornyet gennemgang.

(35) Tekniske gennemførelsesforanstaltninger til dette direktivs bestemmelser kan blive nødvendige for at tage hensyn til udviklingen på værdipapirmarkederne. Kommissionen bør derfor, efter høring af Det Europæiske Værdipapirudvalg, bemyndiges til at vedtage gennemførelsesforanstaltninger, når blot disse ikke ændrer væsentlige elementer i direktivet og Kommissionen handler i overensstemmelse med direktivets principper.

(36) Kommissionen bør ved udøvelsen af sine gennemførelsesbeføjelser inden for rammerne af dette direktiv overholde følgende principper:

— behovet for at sikre investorernes tillid til de finansielle markeder ved at fremme en høj gennemsigtighedsstandard på de finansielle markeder

— behovet for at stille en bred vifte af konkurrerende investeringer samt et niveau for offentliggørelse og beskyttelse, der er tilpasset forholdene, til rådighed for investorerne

— behovet for at sikre, at uafhængige tilsynsmyndigheder håndhæver reglerne konsekvent, især hvad angår bekæmpelse af økonomisk kriminalitet

— behovet for en høj grad af gennemsigtighed og høring af alle markedsdeltagere samt af Europa-Parlamentet og Rådet

- behovet for at fremme innovation på de finansielle markeder, hvis de skal være dynamiske og effektive
- behovet for at sikre markedsintegriteten gennem omhyggelig og aktiv overvågning af finansiel innovation
- betydningen af at reducere omkostningerne og øge adgangen til kapital
- balancen mellem markedsdeltageres omkostninger og fordele på lang sigt (herunder små og mellemstore virksomheder og småinvestorer) i forbindelse med eventuelle gennemførelsesforanstaltninger
- behovet for at fremme Fællesskabets finansielle markeds internationale konkurrenceevne, uden at det berører den stærkt tiltrængte udvidelse af det internationale samarbejde
- behovet for at opnå lige vilkår for alle markedsdeltagere ved at fastsætte fællesskabsbestemmelser, hvor det er nødvendigt
- behovet for at respektere forskelle på de nationale markeder, hvor disse ikke griber unødigt ind i sammenhængen i det indre marked
- behovet for at sikre konsistens med den øvrige fællesskabslovgivning på dette område, da misforhold i oplysningerne og manglende gennemsigtighed kan få skadelige virkninger for markedernes virke og først og fremmest skade forbrugere og småinvestorer.

(37) For at sikre, at krav, der fastsættes i dette direktiv, eller gennemførelsesforanstaltninger til dette direktiv overholdes, skal enhver overtrædelse af sådanne krav eller foranstaltninger hurtigt afsløres og om nødvendigt straffes. Derfor bør foranstaltninger og sanktioner være tilstrækkeligt afskrækkende, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og håndhæves konsekvent. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheders afgørelser kan prøves ved domstolene.

(38) Sigtet med dette direktiv er at skærpe gældende gennemsigtighedskrav til værdipapirudstedere og investorer, der erhverver eller afhænder større besiddelser i udstedere, hvis aktier er optaget til handel på et reguleret marked. Direktivet erstatter nogle af de krav, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/34/EF af 28. maj 2001 vedrørende betingelserne for værdipapirers optagelse til officiel notering på en fondsbørs samt oplysninger, der skal offentliggøres om disse værdipapirer⁷⁾. For at samle gennemsigtighedskravene i en enkelt retsakt bør det pågældende direktiv derfor ændres tilsvarende. En sådan ændring berører dog ikke medlemsstaternes mulighed for at indføre supplerende krav i henhold til artikel 42-63 i direktiv 2001/34/EF, der fortsat er gældende.

(39) Dette direktiv er i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger⁸⁾.

(40) I dette direktiv overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som bl.a. er anerkendt i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

(41) Målene for dette direktiv, nemlig at sikre investorernes tillid gennem ækvivalente gennemsigtighedskrav overalt i Fællesskabet og således udbygge det indre marked, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne på grundlag af eksisterende EF-lovgivning og kan derfor bedre gennemføres på fællesskabsplan; Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritets-

princippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går direktivet ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(42) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af dette direktiv bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen⁹⁾ —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 1

Emne og anvendelsesområde

1. Dette direktiv fastlægger krav til offentliggørelse af periodiske og løbende oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer allerede er optaget til handel på et reguleret marked, der er beliggende i eller udøver virksomhed i en medlemsstat.
2. Dette direktiv finder ikke anvendelse på andele, der udstedes af institutter for kollektiv investering bortset fra institutter af den lukkede type, og på andele, der erhverves eller afhændes i sådanne institutter for kollektiv investering.
3. Medlemsstaterne kan beslutte ikke at anvende bestemmelserne i artikel 16, stk. 3, og artikel 18, stk. 2-4, på værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, og som er udstedt af dem eller deres regionale eller lokale myndigheder.
4. Medlemsstaterne kan beslutte ikke at anvende artikel 17 på deres nationale centralbanker i deres egenskab af udstedere af aktier, der er optaget til handel på et reguleret marked, hvis denne optagelse fandt sted inden 20. januar 2005.

Artikel 2

Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved:

- a) »værdipapirer« omsættelige værdipapirer som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 18), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter¹⁰⁾ bortset fra pengemarkedsinstrumenter, som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 19), i det pågældende direktiv, med en løbetid på mindre end tolv måneder, på hvilke den nationale lovgivning kan finde anvendelse
- b) »gældsbeviser« obligationer eller andre former for omsættelige gældsinstrumenter bortset fra værdipapirer, der kan sidestilles med aktier i selskaber, eller værdipapirer, som, hvis de konverteres, eller de dertil knyttede rettigheder udøves, giver ret til at erhverve aktier eller værdipapirer, der kan sidestilles med aktier
- c) »reguleret marked« et marked som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 14), i direktiv 2004/39/EF

d) »udsteder« en offentlig- eller privatretlig juridisk enhed, herunder en stat, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, idet udstederen i tilfælde af aktiecertifikater, der repræsenterer værdipapirer, er udstederen af de repræsenterede værdipapirer

e) »aktionær« en fysisk person eller en offentligretlig eller privatretlig juridisk enhed, som direkte eller indirekte besidder:

i) udstederens aktier på egne vegne og for egen regning

ii) udstederens aktier på egne vegne, men for anden fysisk persons eller juridisk enheds regning

iii) aktiecertifikater, hvor indehaveren af aktiecertifikatet anses som aktionær for så vidt angår de underliggende værdipapirer, som certifikatet repræsenterer

f) »kontrolleret virksomhed« enhver virksomhed,

i) i hvilken en fysisk person eller juridisk enhed besidder flertallet af stemmerettighederne, eller

ii) i hvilken en fysisk person eller juridisk enhed har ret til at udnævne eller afsætte et flertal af medlemmerne i administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet, og i hvilken den pågældende samtidig er aktionær eller deltager, eller

iii) i hvilken en fysisk person eller juridisk enhed er aktionær eller deltager, og i hvilken den pågældende i medfør af en aftale med andre aktionærer eller deltagere i virksomheden alene kontrollerer flertallet af henholdsvis aktionærernes eller deltagernes stemmerettigheder, eller

iv) over hvilken en fysisk person eller juridisk enhed har ret til at udøve eller faktisk udøver bestemmende indflydelse eller kontrol

g) »institutter for kollektiv investering bortset fra institutter af den lukkede type« investeringsfonde og investeringsselskaber,

i) hvis formål er kollektiv investering af kapital tilvejebragt ved henvendelse til offentligheden, og hvis virksomhed bygger på princippet om risikospredning, og

ii) hvis andele på indehavers begæring tilbagekøbes eller indløses direkte eller indirekte over disse institutters aktiver

h) »andele i et institut for kollektiv investering« værdipapirer, som udstedes af institutter for kollektiv investering, og som repræsenterer deltagernes rettigheder i disse institutters aktiver

i) »hjemland«

i) for så vidt angår udstedere af gældsbeviser, hvis pålydende værdi pr. enhed er under 1 000 EUR, eller udstedere af aktier,

— når udstederen er registreret i Fællesskabet, den medlemsstat, hvor udstederen har sit vedtægtsmæssige hjemsted

— når udstederen er registreret i et tredjeland, den medlemsstat, hvor udstederen skal indsende de årlige oplysninger til den kompetente myndighed i overensstemmelse med artikel 10 i direktiv 2003/71/EF.

Definitionen på »hjemland« finder anvendelse på gældsbeviser i en anden valuta end euro, forudsat at den pålydende værdi pr. enhed på udstedelsesdagen er under 1 000 EUR, medmindre denne værdi er næsten lig med 1 000 EUR

ii) for så vidt angår udstedere, der ikke er omfattet af nr. i), den medlemsstat, udstederen har valgt blandt den medlemsstat, hvor vedkommende har sit vedtægtsmæssige hjemsted, og de medlemsstater, hvor udstederens værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked. Udstederen må kun vælge én medlemsstat som hjemland. Dette valg gælder i mindst tre år, medmindre udstederens værdipapirer ikke længere er optaget til handel på noget reguleret marked i Fællesskabet

j) »værtsland« en medlemsstat, hvor værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, hvis denne ikke er hjemlandet

k) »regulerede oplysninger« samtlige oplysninger, som udstederen eller enhver anden person, der har anmodet om optagelse af værdipapirer til handel på et reguleret marked uden udstederens samtykke, skal offentliggøre i henhold til nærværende direktiv, i henhold til artikel 6 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/6/EF af 28. januar 2003 om insiderhandel og kursmanipulation (markedsmisbrug)¹¹⁾ eller i henhold til love eller administrative bestemmelser i en medlemsstat som vedtaget i medfør af artikel 3, stk. 1, i nærværende direktiv

l) »ad elektronisk vej« ved hjælp af elektronisk databehandlingsudstyr (herunder digital komprimering), lagring og transmission af data, via kabel, radio, optisk teknologi eller andre elektromagnetiske midler

m) »administrationsselskab« et selskab som defineret i artikel 1a, nr. 2, i Rådets direktiv 85/611/EØF af 20. december 1985 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter)¹²⁾

n) »prisstillere« person, der på de finansielle markeder på et kontinuerligt grundlag fremstiller sig som værende villig til at handle for egen regning ved at købe og sælge finansielle instrumenter over egenbeholdningen til priser, som personen selv fastsætter

o) »kreditinstitut« en virksomhed som defineret i artikel 1, nr. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF af 20. marts 2000 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut¹³⁾

p) »værdipapirer, der udstedes løbende eller ad gentagne gange« gældsbeviser fra samme udsteder udstedt ad flere på hinanden følgende gange eller ved mindst to særskilte udstedelser af værdipapirer af lignende form og/eller klasse

2. Ved anvendelse af definitionen på »kontrolleret virksomhed« i stk. 1, litra f), nr. ii), skal der til indehaverens stemmerettigheder og rettigheder i tilknytning til udnævnelse og afsættelse lægges de rettigheder, som besiddes af enhver anden virksomhed, der kontrolleres af aktionæren, og de rettigheder, der besiddes af enhver anden fysisk person eller juridisk enhed, som, om end i eget navn, handler på aktionærens vegne eller på vegne af en virksomhed, der kontrolleres af aktionæren.

3. For at tage hensyn til den tekniske udvikling på de finansielle markeder og sikre ensartet anvendelse af stk. 1 vedtager Kommissionen efter proceduren i artikel 27, stk. 2, gennemførelsesforanstaltninger vedrørende definitioner stk. 1.

Kommissionen skal navnlig:

a) fastlægge de procedurer, hvorefter en udsteder kan træffe sit valg med hensyn til hjemland, jf. stk. 1, litra i), nr. ii)

b) i givet fald med henblik på valget af hjemland som omhandlet i stk. 1, litra i), nr. ii), tilpasse den treårige periode efter udstederens resultater under hensyntagen til eventuelle nye fællesskabsretlige krav i forbindelse med optagelse til handel på et reguleret marked

c) med henblik på stk. 1, litra l), opstille en vejledende liste over midler, der ikke betragtes som elektroniske midler, under hensyntagen til bilag V i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter¹⁴⁾.

Artikel 3

Integration af værdipapirmarkeder

1. Hjemlandet kan stille strengere krav til en udsteder end de i dette direktiv fastsatte krav.

Hjemlandet kan også stille strengere krav til de i artikel 10 eller 13 omhandlede aktionærer, fysiske personer eller juridiske enheder end dem, der er fastsat i dette direktiv.

2. Værtslandet kan ikke

- a) for så vidt angår optagelse til handel af værdipapirer på et reguleret marked på dets område, stille strengere oplysningskrav end dem, der er fastsat i dette direktiv eller i artikel 6 i direktiv 2003/6/EF
- b) for så vidt angår anmeldelse af oplysninger, stille strengere krav til aktionærer eller fysiske personer eller juridiske enheder, som omhandlet i artikel 10 eller 13, end dem, der er fastsat i dette direktiv.

KAPITEL II

PERIODISKE OPLYSNINGER

Artikel 4

Årsrapporter

1. Udstederen offentliggør årsrapporten senest fire måneder efter udgangen af hvert regnskabsår og sørger for, at den forbliver offentligt tilgængelig i mindst fem år.

2. Årsrapporten omfatter:

- a) det reviderede årsregnskab
- b) ledelsesberetningen og
- c) erklæringer fra udstederens ansvarlige, med tydelig angivelse af navn og stillingsbetegnelse, om, at årsregnskabet, der er udarbejdet i overensstemmelse med gældende regnskabsstandarder, efter deres bedste overbevisning giver et retvisende billede af udstederens og de af koncernregnskabet omfattede virksomheders aktiver, passiver, finansielle stilling og resultat som helhed, og at ledelsesberetningen indeholder en retvisende redegørelse for den forretningsmæssige udvikling og forretningsresultatet og for udstederens og de af koncernregnskabet omfattede virksomheders stilling som helhed samt en beskrivelse af de væsentligste risici og usikkerhedsfaktorer, som de står over for.

3. Hvis udstederen i henhold til Rådets syvende direktiv 83/349/EØF af 13. juni 1983 om konsoliderede regnskaber¹⁵⁾ skal udarbejde et koncernregnskab, skal det reviderede årsregnskab omfatte et sådant koncernregnskab udarbejdet i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1606/2002 samt moderselskabets årsregnskab aflagt i overensstemmelse med national lovgivning i den medlemsstat, hvor moderselskabet er registreret.

Hvis udstederen ikke skal udarbejde et koncernregnskab, skal det reviderede årsregnskab indeholde et regnskab, der er udarbejdet i overensstemmelse med den nationale lovgivning i den medlemsstat, hvor selskabet er registreret.

4. Årsregnskabet revideres i henhold til artikel 51 og 51a i Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 om årsregnskaberne for visse selskabsformer¹⁶⁾ og, hvis udsteder skal aflægge koncernregnskab, i henhold til artikel 37 i direktiv 83/349/EØF.

Revisionsberetningen, undertegnet af den eller de personer, der er ansvarlige for revisionen af regnskaberne, gøres i sin helhed tilgængelig for offentligheden sammen med årsrapporten.

5. Ledelsesberetningen udarbejdes i henhold til artikel 46 i direktiv 78/660/EØF, og, hvis udsteder skal udarbejde et koncernregnskab, i henhold til artikel 36 i direktiv 83/349/EØF.

6. For at tage hensyn til den tekniske udvikling på de finansielle markeder og sikre ensartet anvendelse af stk. 1 vedtager Kommissionen gennemførelsesforanstaltninger efter proceduren i artikel 27, stk. 2. Kommissionen fastsætter navnlig, under hvilke tekniske omstændigheder en offentliggjort årsrapport, herunder revisionsberetningen, skal forblive offentligt tilgængelig. Kommissionen kan i givet fald også justere den i stk. 1 nævnte femårsperiode.

Artikel 5

Halvårsrapporter

1. En udsteder af aktier eller gældsbeviser offentliggør så hurtigt som muligt efter udløbet af den relevante periode, dog senest to måneder herefter, en halvårsrapport for regnskabsårets første seks måneder. Udstederen sørger for, at halvårsrapporten forbliver offentligt tilgængelig i mindst fem år.

2. Halvårsrapporten omfatter:

- a) regnskabet i sammendrag
- b) en foreløbig ledelsesberetning og
- c) erklæringer fra udstederens ansvarlige med tydelig angivelse af navn og stillingsbetegnelse, om, at regnskabet i sammendrag, der er udarbejdet i overensstemmelse med gældende regnskabsstandarder, efter deres bedste overbevisning giver et retvisende billede af udstederens eller de af koncernregnskabet omfattede virksomheders aktiver, passiver, finansielle stilling og resultat som helhed, jf. stk. 3, og at den foreløbige ledelsesberetning indeholder en retvisende redegørelse for de oplysninger, der kræves i henhold til stk. 4.

3. Hvis udstederen skal udarbejde et koncernregnskab, udarbejdes regnskabet i sammendrag i overensstemmelse med den internationale regnskabsstandard for delårsregnskaber, vedtaget efter proceduren i artikel 6 i forordning (EF) nr. 1606/2002.

Hvis udstederen ikke skal udarbejde et koncernregnskab, skal regnskabet i sammendrag mindst indeholde en balance i sammendrag, en resultatopgørelse i sammendrag og forklarende noter hertil. Ved udarbejdelsen af balancen i sammendrag og resultatopgørelsen i sammendrag følger udstederen samme principper for indregning og måling som ved udarbejdelsen af årsrapporter.

4. Den foreløbige ledelsesberetning skal mindst indeholde oplysninger om vigtige begivenheder i de første seks måneder af regnskabsåret og disses indflydelse på regnskabet i sammendrag samt en beskrivelse af de væsentligste risici og usikkerhedsfaktorer i regnskabsårets resterende seks måneder. For aktieudstedere skal den foreløbige ledelsesberetning også omtale større transaktioner foretaget af tilknyttede parter.

5. Er der foretaget revision af halvårsrapporten gengives revisionsberetningen i sin helhed. Det samme gælder i tilfælde af revisors review. Hvis der ikke er foretaget revision eller revisors review af halvårsrapporten, bemærker udstederen dette i sin rapport.

6. For at tage hensyn til den tekniske udvikling på de finansielle markeder og sikre ensartet anvendelse af stk. 1-5 vedtager Kommissionen gennemførelsesforanstaltninger efter proceduren i artikel 27, stk. 2.

Kommissionen skal navnlig:

- a) fastsætte, under hvilke tekniske omstændigheder en offentliggjort halvårsrapport, herunder revisors review, skal forblive offentligt tilgængelig
- b) præcisere karakteren af revisors review
- c) fastsætte minimumsindholdet i balancen og resultatopgørelsen i sammendrag samt de forklarende noter hertil, hvis de ikke er udarbejdet i overensstemmelse med de internationale regnskabsstandarder, vedtaget efter proceduren i artikel 6 i forordning (EF) nr. 1606/2002.

Kommissionen kan i givet fald også justere den i stk. 1 nævnte femårsperiode.

Artikel 6

Foreløbige ledelseserklæringer

1. Med forbehold af artikel 6 i direktiv 2003/6/EF offentliggør en udsteder, hvis aktier er optaget til handel på et reguleret marked, en erklæring fra ledelsen i løbet af regnskabsårets første halvårsperiode og endnu en erklæring fra ledelsen i løbet af regnskabsårets anden halvårsperiode. En sådan erklæring fremsættes tidligst ti uger efter begyndelsen og senest seks uger inden udgangen af den relevante halvårsperiode. Den skal indeholde oplysninger om tidsrummet mellem den pågældende halvårsperiodes begyndelse og erklæringens offentliggørelsesdato. Erklæringen skal give:

- en redegørelse for væsentlige begivenheder og transaktioner, der har fundet sted i den pågældende periode, og disses indvirkning på udstederens og de af denne kontrollerede virksomheders finansielle stilling, og
- en generel beskrivelse af udstederens og de af denne kontrollerede virksomheders finansielle stilling og resultater i den pågældende periode.

2. Udstedere, der i medfør af enten national lovgivning eller det regulerede markeds regler eller på eget initiativ offentliggør kvartalsrapporter i overensstemmelse med nævnte lovgivning eller regler, er ikke forpligtet til at offentliggøre de i stk. 1 nævnte ledelseserklæringer.

3. Kommissionen aflægger senest den 20. januar 2010 rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om gennemsigtigheden i udstederes kvartalsrapporter og ledelseserklæringer for at vurdere, om de afgivne oplysninger opfylder målet om, at investorer skal kunne foretage et velbegrundet skøn over udstederens finansielle stilling. En sådan rapport skal omfatte en vurdering af indvirkningen på områder, hvor Kommissionen overvejer at fremsætte ændringsforslag til denne artikel.

Artikel 7

Ansvar og erstatningsansvar

Medlemsstaterne sikrer, at ansvaret for de oplysninger, der skal opstilles og offentliggøres i henhold til artikel 4, 5, 6 og 16, i det mindste påhviler udstederen eller dennes administrations-, ledelses- eller tilsynsorganer, og at deres love og administrative bestemmelser om erstatningsansvar finder anvendelse på udstedere, ovennævnte organer eller de ansvarlige personer hos udstederne.

Artikel 8

Undtagelser

1. Artikel 4, 5 og 6 finder ikke anvendelse på følgende udstedere:
 - a) stater eller en stats regionale eller lokale myndigheder, offentligretlige internationale organer, som mindst én medlemsstat er medlem af, ECB og medlemsstaternes nationale centralbanker, uanset om disse udsteder aktier eller andre værdipapirer, og
 - b) udstedere, der kun udsteder gældsbeviser, der er optaget til handel på et reguleret marked, og hvis pålydende værdi pr. enhed er på mindst 50 000 EUR eller, når der er tale om gældsbeviser i en anden valuta end euro, hvis pålydende værdi pr. enhed på udstedelsesdagen svarer til mindst 50 000 EUR.
2. Hjemlandet kan vælge ikke at anvende artikel 5 på kreditinstitutter, hvis aktier ikke er optaget til handel på et reguleret marked, og som løbende eller ad gentagne gange udelukkende har udstedt gældsbeviser, forudsat at alle disse gældsbevisers samlede pålydende værdi forbliver under 100 000 000 EUR, og at de ikke har offentliggjort et prospekt i henhold til direktiv 2003/71/EF.
3. Hjemlandet kan vælge ikke at anvende artikel 5 på udstedere, der allerede findes på ikrafttrædelsesdatoen for direktiv 2003/71/EF, og som udelukkende udsteder gældsbeviser, der er dækket af en ubetinget og uigenkaldelig garanti fra hjemlandet eller en af dettes regionale eller lokale myndigheder, på et reguleret marked.

KAPITEL III

LØBENDE OPLYSNING

AFSNIT I

Oplysninger om større besiddelser

Artikel 9

Anmeldelse af erhvervelse eller afhændelse af større besiddelser

1. Hjemlandet sikrer, at en aktionær, der erhverver eller afhænder aktier fra en udsteder, hvis aktier er optaget til handel på et reguleret marked, og hvortil der er knyttet stemmerettigheder, anmelder til udstederen, hvor stor en andel stemmerettigheder i udstederen denne besidder som følge af denne erhvervelse eller afhændelse, hvis denne andel når op på, overstiger eller falder under tærsklerne 5 %, 10 %, 15 %, 20 %, 25 %, 30 %, 50 % og 75 %.

Stemmerettighederne beregnes på grundlag af alle de aktier, til hvilke der er knyttet stemmerettigheder, også når udøvelsen heraf er suspenderet. Disse oplysninger afgives endvidere også for alle aktierne i samme klasse, til hvilke der er knyttet stemmerettigheder.

2. Hjemlandet sikrer, at aktionærerne anmelder stemmerettighedsandelen til udstederen, hvis denne andel når op på, overstiger eller falder under de i stk. 1 fastsatte tærskler som følge af begivenheder, der ændrer stemmerettighedsfordelingen, jf. de oplysninger, der offentliggøres i henhold til artikel 15. Hvis udstederen er registreret i et tredjeland, foretages der anmeldelse af tilsvarende begivenheder.
3. Hjemlandet kan undlade at anvende
 - a) tærsklen på 30 %, hvis det anvender en tærskel på en tredjedel
 - b) tærsklen på 75 %, hvis det anvender en tærskel på to tredjedele.
4. Denne artikel finder hverken anvendelse på aktier, der udelukkende erhverves med henblik på clearing og afvikling inden for den sædvanlige korte afviklingscyklus, eller på depositarer, der besidder aktier i

deres egenskab af depositarer, forudsat at sådanne depositarer kun kan udøve de stemmerettigheder, der er knyttet til sådanne aktier, efter skriftlig eller elektronisk instruks.

5. Denne artikel finder heller ikke anvendelse på en prisstillers erhvervelse eller afhændelse af en større besiddelse, der når op på 5 %-tærsklen eller derover, når denne handler i sin egenskab af prisstiller, forudsat at:

- a) dennes hjemland tillader dette i henhold til direktiv 2004/39/EF og
- b) denne hverken griber ind i den pågældende udsteders ledelse eller på nogen måde lægger pres på udstederen, for at få denne til at købe sådanne aktier eller holde aktiekursen oppe.

6. Hjemlande, jf. artikel 2, stk. 1, litra i), kan bestemme, at stemmerettigheder i et kreditinstituts eller investeringsselskabs handelsbeholdning, som defineret i artikel 2, stk. 6, i Rådets direktiv 93/6/EØF af 15. marts 1993 om kravene til investeringsselskabers og kreditinstitutters kapitalgrundlag¹⁷⁾ ikke skal medregnes for så vidt angår denne artikel, forudsat at:

- a) stemmerettighederne i handelsbeholdningen ikke overstiger 5 %, og
- b) kreditinstituttet eller investeringsselskabet sikrer, at stemmerettigheder, der er knyttet til aktier i handelsbeholdningen, ikke udøves eller på anden måde anvendes til at gribe inde udstederens ledelse.

7. For at tage hensyn til den tekniske udvikling på de finansielle markeder og sikre ensartet anvendelse af stk. 2, 4 og 5, vedtager Kommissionen gennemførelsesforanstaltninger efter proceduren i artikel 27, stk. 2.

Kommissionen fastsætter navnlig den maksimale længde af den i stk. 4 omhandlede »korte afviklingscyklus« samt passende kontrolmekanismer, der forvaltes af hjemlandets kompetente myndighed. Kommissionen kan endvidere opstille en liste over de i stk. 2 omhandlede begivenheder.

Artikel 10

Erhvervelse eller afhændelse af større andele af stemmerettigheder

Anmeldelseskravene i artikel 9, stk. 1 og 2, finder også anvendelse på fysiske personer eller juridiske enheder, for så vidt disse er berettiget til at erhverve, afhænde eller udøve stemmerettigheder i et af følgende tilfælde eller en kombination heraf:

- a) stemmerettigheder, der besiddes af en tredjemand, med hvem den fysiske person eller juridiske enhed har indgået en aftale, der forpligter dem til ved samordnet brug af deres stemmeret at føre en langsigtet, fælles politik over for den pågældende udsteders ledelse
- b) stemmerettigheder, der besiddes af en tredjemand i henhold til en aftale, der er indgået med den fysiske person eller juridiske enhed om midlertidig overdragelse af de pågældende stemmerettigheder til gengæld for en modydelse
- c) stemmerettigheder, der er knyttet til aktier, som er deponeret som sikkerhedsstillelse hos den fysiske person eller juridiske enhed, forudsat at den fysiske person eller juridiske enhed kontrollerer stemmerettighederne og erklærer at have til hensigt at udøve dem
- d) stemmerettigheder, der er knyttet til aktier, hvorover den fysiske person eller juridiske enhed har livslang dispositionsret
- e) stemmerettigheder, der besiddes eller kan udøves, som omhandlet i litra a)–d), af en virksomhed, der kontrolleres af den pågældende person eller enhed
- f) stemmerettigheder, der er knyttet til aktier deponeret hos den fysiske person eller juridiske enhed, og som denne kan udøve efter eget skøn, når der ikke foreligger specifikke instrukser fra aktionærerne

- g) stemmerettigheder, der besiddes af tredjemand på egne vegne for den pågældende persons eller enheds regning
- h) stemmerettigheder, som den pågældende person eller enhed kan udøve ved fuldmagt, og som personen eller enheden kan udøve efter eget skøn, når der ikke foreligger specifikke instrukser fra aktionærerne.

Artikel 11

1. Artikel 9 og artikel 10, litra c), finder ikke anvendelse på aktier, der stilles til rådighed for eller af medlemmerne af ESCB under udførelsen af deres opgave som pengepolitisk myndighed, herunder aktier, der stilles til rådighed for eller af medlemmer af ESCB i henhold til en pante- eller tilbagekøbsaftale eller en lignende likviditetsaftale, der er inddrømmet med et pengepolitisk formål eller inden for et betalingssystem.
2. Undtagelsen finder anvendelse på ovennævnte transaktioner i en kort periode og under forudsætning af, at de stemmerettigheder, der er knyttet til sådanne aktier, ikke udøves.

Artikel 12

Procedurer ved anmeldelse af og oplysning om større besiddelser

1. Den i artikel 9 og 10 omhandlede anmeldelse skal indeholde følgende oplysninger:
 - a) den deraf følgende situation, for så vidt angår stemmerettigheder
 - b) i givet fald kæden af kontrollerede virksomheder, hvorigennem stemmerettighederne rent faktisk indehaves
 - c) datoen, hvor tærsklen blev nået eller overskredet, og
 - d) aktionærens identitet, også selv om denne aktionær ikke er berettiget til at udøve stemmerettigheder i henhold til betingelserne i artikel 10, samt identiteten af den fysiske person eller juridiske enhed, der er berettiget til at udøve stemmerettigheder på aktionærens vegne.
2. Anmeldelse til udstederen skal ske så hurtigt som muligt, men senest inden fire handelsdage, hvoraf den første er dagen efter den dato, hvor aktionæren eller den fysiske person eller juridiske enhed som omhandlet i artikel 10
 - a) bliver bekendt med erhvervelsen eller afhændelsen eller muligheden for at udøve stemmerettigheder, eller, i betragtning af omstændighederne, burde have været bekendt med den, uanset fra hvilken dato erhvervelsen, afhændelsen eller muligheden for at udøve stemmerettigheder får virkning, eller
 - b) får underretning om den i artikel 9, stk. 2, omhandlede begivenhed.
3. En virksomhed fritages for anmeldelsespligten, jf. stk. 1, hvis anmeldelsen foretages af moderselskabet, eller, hvis moderselskabet selv er et kontrolleret datterselskab, af dettes eget moderselskab.
4. Et administrationsselskabs moderselskab er ikke forpligtet til at sammenlægge sine besiddelser, jf. artikel 9 og 10, med de besiddelser, administrationsselskabet forvalter på de i direktiv 85/611/EØF omhandlede betingelser, forudsat at et sådant administrationsselskab udøver sine stemmerettigheder uafhængigt af moderselskabet.

Bestemmelserne i artikel 9 og 10 finder imidlertid anvendelse, hvis moderselskabet eller en anden virksomhed, der kontrolleres af moderselskabet, har investeret i besiddelser, der forvaltes af et sådant administrationsselskab, og administrationsselskabet ikke selv kan udøve de stemmerettigheder, der er knyttet til sådanne besiddelser, men kun kan udøve disse efter direkte eller indirekte instruks fra moderselskabet eller en anden virksomhed, der kontrolleres af moderselskabet.

5. Moderselskabet til et investeringsselskab med tilladelse i henhold til direktiv 2004/39/EF er ikke forpligtet til at sammenlægge sine besiddelser, jf. artikel 9 og 10, med de besiddelser, som et sådant investeringsselskab forvalter for den enkelte kunde, jf. artikel 4, stk. 1, nr. 9), i direktiv 2004/39/EF, forudsat at:

- investeringsselskabet har tilladelse til at yde sådan porteføljepleje i henhold til punkt 4, afsnit A, i bilag I til direktiv 2004/39/EF
- det kun kan udøve stemmerettigheder knyttet til sådanne aktier efter skriftlig eller elektronisk instruks, eller det ved indførelse af passende ordninger sørger for, at den individuelle porteføljepleje sker uafhængigt af alle andre tjenesteydelser på betingelser, der svarer til betingelserne i direktiv 85/611/EØF og
- investeringsselskabet udøver sine stemmerettigheder uafhængigt af moderselskabet.

Bestemmelserne i artikel 9 og 10 finder imidlertid anvendelse, hvis moderselskabet eller en anden virksomhed, der kontrolleres af moderselskabet, har investeret i besiddelser, der forvaltes af et sådant administrationsselskab, og administrationsselskabet ikke selv kan udøve de stemmerettigheder, der er knyttet til sådanne besiddelser, men kun kan udøve disse efter direkte eller indirekte instruks fra moderselskabet eller en anden virksomhed, der kontrolleres af moderselskabet

6. Efter modtagelse af den i stk. 1 nævnte anmeldelse, dog senest tre handelsdage derefter, offentliggør udstederen samtlige oplysninger i anmeldelsen.

7. Et hjemland kan på betingelserne i artikel 21 undtage udstedere fra kravet i stk. 6, hvis oplysningerne i anmeldelsen offentliggøres af dets kompetente myndighed efter modtagelse af anmeldelsen, dog senest tre handelsdage derefter.

8. For at tage hensyn til den tekniske udvikling på de finansielle markeder og sikre ensartet anvendelse af stk. 1, 2, 4, 5 og 6 vedtager Kommissionen efter proceduren i artikel 27, stk. 2, gennemførelsesforanstaltninger med henblik på at:

- a) udfærdige en standardformular til brug overalt i Fællesskabet ved anmeldelse af de krævede oplysninger til udstederen, jf. stk. 1, eller ved indgivelse af oplysningerne i artikel 19, stk. 3
- b) fastsætte en »handelsdagskalender« for samtlige medlemsstater.
- c) fastsætte, i hvilke tilfælde aktionæren eller den fysiske person eller juridiske enhed som omhandlet i artikel 10 eller begge parter skal foretage den nødvendige anmeldelse til udstederen
- d) præcisere, under hvilke omstændigheder aktionæren eller den fysiske person eller juridiske enhed som omhandlet i artikel 10 burde have været bekendt med erhvervelsen eller afhændelsen
- e) klarlægge, hvilke betingelser for uafhængighed administrationsselskaber og deres moderselskaber eller investeringsselskaber og deres moderselskaber skal opfylde for at kunne drage fordel af undtagelserne i stk. 4 og 5.

Artikel 13

1. Anmeldelseskravene i artikel 9 finder også anvendelse på fysiske personer eller juridiske enheder, som direkte eller indirekte besidder finansielle instrumenter, der — udelukkende på en sådan indehavers eget initiativ, i henhold til en formel aftale — giver ret til at erhverve allerede udstedte aktier med stemmerettigheder fra en udsteder, hvis aktier er optaget til handel på et reguleret marked.

2. For at tage hensyn til den tekniske udvikling på de finansielle markeder og sikre ensartet anvendelse af stk. 1 vedtager Kommissionen gennemførelsesforanstaltninger efter proceduren i artikel 27, stk. 2. Kommissionen fastlægger navnlig:

- a) arten og sammenlægningen af de i stk. 1 omhandlede finansielle instrumenter
- b) arten af den i stk. 1 omhandlede formelle aftale

- c) anmeldelsernes indhold, idet der udarbejdes en standardformular til brug i hele Fællesskabet
- d) anmeldelsesfristen
- e) hvem anmeldelsen skal indgives til.

Artikel 14

1. Hvis en udsteder af aktier, der er optaget til handel på et reguleret marked, erhverver eller afhænder egne aktier, enten selv eller gennem en person, der handler i eget navn, men for udstederens regning, sørger hjemlandet for, at udstederen offentliggør andelen af egne aktier så hurtigt som muligt, dog senest fire handelsdage efter en sådan erhvervelse eller afhændelse, hvis andelen når, overstiger eller falder under tærsklerne 5 % eller 10 % af stemmerettighederne. Andelen beregnes på grundlag af det samlede antal aktier med tilknyttede stemmerettigheder.

2. For at tage hensyn til den tekniske udvikling på de finansielle markeder og sikre ensartet anvendelse af stk. 1 vedtager Kommissionen gennemførelsesforanstaltninger efter proceduren i artikel 27, stk. 2.

Artikel 15

Med henblik på beregning af tærsklerne i artikel 9 kræver hjemlandet mindst, at udstederen offentliggør det samlede antal stemmerettigheder og den samlede kapital ved udgangen af hver kalendermåned, i hvilken der er sket en stigning eller et fald heri.

Artikel 16

Supplerende oplysninger

1. Udstedere af aktier, der er optaget til handel på et reguleret marked, offentliggør straks alle ændringer af de rettigheder, der er knyttet til de forskellige aktieklasser, herunder ændring af de rettigheder, der er knyttet til afledte instrumenter udstedt af udstederen selv, og som giver adgang til udstederens aktier.

2. Udstedere af andre værdipapirer end aktier, der er optaget til handel på et reguleret marked, offentliggør straks alle ændringer af rettigheder, som indehavere af andre værdipapirer end aktier har, herunder ændringer i disse værdipapirers vilkår og betingelser, som indirekte kan berøre disse rettigheder, navnlig som følge af en ændring af lånevilkår eller rentesatser.

3. Udstedere af værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, offentliggør straks nye udstedelser af lån og i særdeleshed eventuelle garantier eller eventuel sikkerhed, som stilles i forbindelse hermed. Med forbehold af direktiv 2003/6/EF finder dette stk. ikke anvendelse på et offentligt internationalt organ, som mindst en medlemsstat er medlem af.

AFSNIT II

Oplysninger til indehavere af værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked

Artikel 17

Oplysningskrav til udstedere, hvis aktier er optaget til handel på et reguleret marked

1. En udsteder af aktier, der er optaget til handel på et reguleret marked, sikrer lige behandling af alle aktionærer, der befinder sig i samme situation.

2. Udsteder sikrer, at alle de faciliteter og oplysninger, der er nødvendige, for at aktionærerne kan udøve deres rettigheder, er tilgængelige i hjemlandet, og at dataintegriteten bevares. Med forbehold af

lovgivningen i det land, hvor udstederen er registreret, må aktionærer ikke forhindres i at udøve deres rettigheder ved fuldmagt. Udsteder skal navnlig:

- a) give oplysninger om tid, sted og dagsorden for generalforsamlingerne, det samlede antal aktier og stemmerettigheder samt aktionærernes ret til at deltage i generalforsamlingerne
 - b) stille en skriftlig fuldmagt eller i givet fald en elektronisk fremsendt fuldmagt til rådighed for enhver, der er berettiget til at stemme på en generalforsamling, sammen med indkaldelsen til generalforsamlingen eller på anmodning efter indkaldelsen
 - c) som sin repræsentant udpege et pengeinstitut, hvorigennem aktionærerne kan udøve deres finansielle rettigheder, samt
 - d) offentliggøre meddelelser eller udsende underretning om uddeling og udbetaling af udbytte, udstedelse af nye aktier samt eventuelle tildelings-, tegnings-, annullerings- eller konverteringsordninger.
3. Med henblik på fremsendelse af oplysninger til aktionærerne giver hjemlandet udstederne mulighed for at gøre dette i elektronisk form, såfremt en sådan beslutning træffes på en generalforsamling og mindst opfylder følgende betingelser:
- a) anvendelsen af elektroniske fremsendelse må under ingen omstændigheder afhænge af aktionærens hjemsted eller bopæl eller i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 10, litra a)-h), de fysiske personers eller juridiske enheders hjemsted eller bopæl
 - b) der skal sørges for identifikationsordninger, således at aktionærerne eller de fysiske personer eller juridiske enheder, der er berettiget til at udøve eller styre udøvelsen af stemmerettigheder, rent faktisk bliver informeret
 - c) aktionærer eller, i de, i artikel 10, litra a)-e), omhandlede tilfælde, fysiske personer eller juridiske enheder, der er berettiget til at erhverve, afhænde eller udøve stemmerettigheder, skal skriftligt anmodes om deres samtykke til informationsformidling i elektronisk form, og hvis de ikke gør indsigelse inden for en rimelig frist, anses de for at have givet deres samtykke. De skal på et hvilket som helst tidspunkt i fremtiden kunne forlange, at informationen formidles skriftligt, og
 - d) en eventuel fordeling af udgifterne til fremsendelse af sådanne oplysninger ad elektronisk vej bestemmes af udsteder i overensstemmelse med princippet om lige behandling i stk. 1.

4. For at tage hensyn til den tekniske udvikling på de finansielle markeder og udviklingen inden for informations- og kommunikationsteknologi samt sikre ensartet anvendelse af stk. 1-3 vedtager Kommissionen gennemførelsesforanstaltninger efter proceduren i artikel 27, stk. 2. Den skal navnlig som omhandlet i stk. 2, litra c), præcisere, gennem hvilke typer pengeinstitutter aktionærer kan udøve deres finansielle rettigheder.

Artikel 18

Oplysningskrav til udstedere, hvis gældsbeviser er optaget til handel på et reguleret marked

1. En udsteder af gældsbeviser, der er optaget til handel på et reguleret marked, sikrer lige behandling af alle indehavere af sidestillede gældsbeviser, for så vidt angår alle rettigheder, der er knyttet til disse gældsbeviser.
2. Udsteder sikrer, at alle faciliteter og oplysninger, der måtte være nødvendige, for at indehaverne af gældsbeviser kan udøve deres rettigheder, er offentlig tilgængelige i hjemlandet, og at dataintegriteten bevares. Med forbehold af lovgivningen i det land, hvor udstederen er registreret, må indehavere af gældsbeviser ikke forhindres i at udøve deres rettigheder ved fuldmagt. Udsteder skal navnlig:
 - a) offentliggøre meddelelser eller udsende underretning om tid, sted og dagsorden for forsamlinger for indehavere af gældsbeviser, udbetaling af renter, udøvelse af eventuelle konverterings-, om-

- bytnings-, tegnings- eller annulleringsrettigheder og indløsning samt disse indehaveres ret til at deltage heri;
- b) stille en fuldmagt på papir eller i givet fald i elektronisk form til rådighed for enhver, der er berettiget til at stemme på en forsamling for indehavere af gældsbeviser, sammen med indkaldelsen til forsamlingen eller, på anmodning, efter indkaldelsen og
 - c) som sin repræsentant udpege et pengeinstitut, gennem hvilket indehaverne af gældsbeviser kan udøve deres finansielle rettigheder.
3. Såfremt det kun er indehavere af gældsbeviser med en pålydende værdi pr. enhed på mindst 50 000 EUR eller, når der er tale om gældsbeviser i en anden valuta end euro, med en pålydende værdi pr. enhed på udstedelsesdagen, der svarer til mindst 50 000 EUR, der skal indkaldes til en forsamling, kan udsteder vælge en hvilken som helst medlemsstat til mødested, såfremt alle de faciliteter og oplysninger, der er nødvendige for, at disse indehavere kan udøve deres rettigheder, stilles til rådighed i den pågældende medlemsstat.
4. Med henblik på fremsendelse af oplysninger til indehaverne af gældsbeviser giver hjemlandet eller den medlemsstat, udsteder har valgt i medfør af stk. 3, ustederne mulighed for at gøre dette i elektronisk form, såfremt en sådan beslutning træffes på en generalforsamling og mindst opfylder følgende betingelser:
- a) anvendelsen af elektronisk fremsendelse må under ingen omstændigheder afhænge af, hvor gældsbevisindehaveren eller den befuldmægtigede, der repræsenterer ham, har hjemsted eller bopæl
 - b) der skal sørges for identifikationsordninger, således at indehaverne af gældsbeviser rent faktisk bliver informeret
 - c) indehavere af gældsbeviser skal anmodes skriftligt om deres samtykke til informationsformidling i elektronisk form, og hvis de ikke gør indsigelse inden for en rimelig frist, anses de for at have givet deres samtykke. De skal på et hvilket som helst tidspunkt i fremtiden kunne forlange, at informationen formidles skriftligt. og
 - d) en eventuel fordeling af udgifterne til fremsendelse af oplysninger i elektronisk form bestemmes af udsteder i overensstemmelse med princippet om lige behandling i stk. 1.
5. For at tage hensyn til den tekniske udvikling på de finansielle markeder og udviklingen inden for informations- og kommunikationsteknologi samt sikre ensartet anvendelse af stk. 1-4 vedtager Kommissionen gennemførelsesforanstaltninger efter proceduren i artikel 27, stk. 2. Den skal navnlig som omhandlet i stk. 2, litra c), præcisere, gennem hvilke typer pengeinstitutter gældsbevisindehavere kan udøve deres finansielle rettigheder.

KAPITEL IV

GENERELLE FORPLIGTELSER

Artikel 19

Hjemlandskontrol

1. Når en udsteder eller en person, der uden usteders samtykke har anmodet om at få sine værdipapirer optaget til handel på et reguleret marked, offentliggør regulerede oplysninger, skal denne samtidig lade disse oplysninger registrere hos den kompetente myndighed i hjemlandet. Denne kompetente myndighed kan vælge at offentliggøre sådanne registrerede oplysninger på sit websted.

En udsteder, som har til hensigt at ændre sin stiftelsesoverenskomst eller sine vedtægter, skal fremsende udkastet til ændring til de kompetente myndigheder i den medlemsstat og til det regulerede marked, hvor

udsteder har fået sine værdipapirer optaget til handel. Denne fremsendelse finder sted ufortøvet, men senest på datoen for indkaldelsen til den generalforsamling, som skal stemme om eller informeres om ændringen.

2. Hjemlandet kan fritage en udsteder fra kravet i stk. 1, for så vidt angår oplysninger, der offentliggøres i overensstemmelse med artikel 6 i direktiv 2003/6/EF eller artikel 12, stk. 6, i nærværende direktiv.
3. Oplysninger, der i henhold til artikel 9, 10, 12 og 13 skal anmeldes til udsteder, indgives samtidig til den kompetente myndighed i hjemlandet.
4. For at sikre ensartet anvendelse af stk. 1–3 vedtager Kommissionen gennemførelsesforanstaltninger efter proceduren i artikel 27, stk. 2.

Kommissionen skal navnlig præcisere, efter hvilken procedure en udsteder, en aktionær eller en indehaver af andre finansielle instrumenter eller en person eller enhed som omhandlet i artikel 10 skal indgive oplysninger til den kompetente myndighed i hjemlandet i henhold til henholdsvis stk. 1 eller 3, for at:

- a) gøre det muligt at indgive oplysninger i elektronisk form i hjemlandet
- b) koordinere den i artikel 4 omhandlede indgivelse af årsrapport med indgivelsen af de i artikel 10 i direktiv 2003/71/EF omhandlede årlige oplysninger.

Artikel 20

Sprog

1. Når værdipapirer kun optages til handel på et reguleret marked i hjemlandet, offentliggøres de regulerede oplysninger på et sprog, der accepteres af hjemlandets kompetente myndighed.
2. Når værdipapirer optages til handel på et reguleret marked i både hjemlandet og et eller flere værtslande, offentliggøres de regulerede oplysninger:
 - a) på et sprog, der accepteres af den kompetente myndighed i hjemlandet, og
 - b) efter udsteders valg enten på et sprog, der accepteres af den kompetente myndighed i det eller de pågældende værtslande, eller på et sprog, der sædvanligvis anvendes i internationale finanskrede.
3. Når værdipapirer optages til handel på et reguleret marked i et eller flere værtslande, men ikke i hjemlandet, offentliggøres de regulerede oplysninger efter udsteders valg enten på et sprog, der accepteres af den kompetente myndighed i det eller de pågældende værtslande, eller på et sprog, der sædvanligvis anvendes i internationale finanskrede.

Hjemlandet kan endvidere ved lov eller administrative bestemmelser foreskrive, at de regulerede oplysninger efter udsteders valg offentliggøres enten på et sprog, der accepteres af dets kompetente myndighed, eller på et sprog, der sædvanligvis anvendes i internationale finanskrede.

4. Når værdipapirer optages til handel på et reguleret marked uden udsteders samtykke, påhviler forpligtelserne i stk. 1–3 ikke udsteder, men den person, som uden udsteders samtykke har anmodet om en sådan optagelse.
5. Medlemsstaterne tillader aktionærer og de i artikel 9, 10 og 13 omhandlede fysiske personer eller juridiske enheder kun at anmelde oplysninger i henhold til dette direktiv til en udsteder på et sprog, der sædvanligvis anvendes i internationale finanskrede. Hvis en udsteder modtager en sådan anmeldelse, må medlemsstaten ikke kræve, at udstederen fremlægger en oversættelse til et sprog, der accepteres af den kompetente myndighed.

6. Når værdipapirer med en pålydende værdi pr. enhed på mindst 50 000 EUR eller, når der er tale om gældsbeviser i en anden valuta end euro, med en pålydende værdi, der på udstedelsesdagen svarer til mindst 50 000 EUR, optages til handel på et reguleret marked i en eller flere medlemsstater, kan udstederen eller den person, som uden udstederens samtykke har anmodet om denne optagelse, uanset stk. 1-4 vælge, om de regulerede oplysninger skal offentliggøres på et sprog, der accepteres af de kompetente myndigheder i hjem- og værtslandet, eller på et sprog, der sædvanligvis anvendes i internationale finansskredse.

7. Hvis et søgsmål angående indholdet af regulerede oplysninger indbringes for en domstol i en medlemsstat, afgøres ansvaret for at afholde udgifter til oversættelse af disse oplysninger med henblik på retssagen i overensstemmelse med denne medlemsstats lovgivning.

Artikel 21

Adgang til regulerede oplysninger

1. Hjemlandet sikrer, at udstederen eller den person, der har anmodet om optagelse til handel på et reguleret marked uden udstederens samtykke, offentliggør regulerede oplysninger, således at der hurtigt opnås adgang til sådanne oplysninger på et ikke-diskriminerende grundlag, samt gør dem tilgængelige for den i stk. 2 omhandlede officielt udpegede mekanisme. Udstederen eller den person, der har anmodet om optagelse til handel på et reguleret marked uden udstederens samtykke, må ikke afkræve investorerne nogen specifik betaling for oplysningerne. Hjemlandet forpligter udsteder til at anvende medier, som med rimelighed kan forventes at sørge for, at oplysningerne rent faktisk når ud til offentligheden i hele Fællesskabet. Hjemlandet må ikke kræve, at der kun anvendes medier, hvis operatører er etableret på dets eget område.

2. Hjemlandet sikrer, at der er mindst én officielt udpeget mekanisme til central opbevaring af regulerede oplysninger. Disse mekanismer skal overholde minimumsstandarder for sikkerhed, vished med hensyn til oplysningernes kilde, tidsregistrering og let adgang for slutbrugerne og skal være afstemt efter den i artikel 19, stk. 1, omhandlede procedure for indgivelse af oplysninger.

3. Når værdipapirer kun optages til handel på et reguleret marked i ét værtsland og ikke i hjemlandet, sikrer værtslandet, at regulerede oplysninger offentliggøres i overensstemmelse med kravene i stk. 1.

4. For at tage hensyn til den tekniske udvikling på de finansielle markeder og udviklingen inden for informations- og kommunikationsteknologi samt sikre ensartet anvendelse af stk. 1-3 vedtager Kommissionen gennemførelsesforanstaltninger efter proceduren i artikel 27, stk. 2.

Kommissionen fastsætter navnlig:

- a) minimumsstandarder for udbredelse af regulerede oplysninger jf. stk. 1
- b) minimumsstandarder for den centrale opbevaringsmekanisme jf. stk. 2.

Kommissionen kan ligeledes opstille og ajourføre en liste over medier til udbredelse af oplysninger til offentligheden.

Artikel 22

Retningslinjer

1. De kompetente myndigheder i medlemsstaterne udarbejder hensigtsmæssige retningslinjer med henblik på yderligere at lette offentlighedens adgang til oplysninger, der skal offentliggøres i henhold til direktiv 2003/6/EF, direktiv 2003/71/EF og dette direktiv.

Formålet med disse retningslinjer er at skabe:

- a) et elektronisk net på nationalt niveau mellem nationale værdipapirtilsynsmyndigheder, operatører på regulerede markeder og nationale selskabsregistre, der er omfattet af Rådets første direktiv 68/151/EØF af 9. marts 1968 om samordning af de garantier, som kræves i medlemsstaterne af de i traktatens artikel 48¹⁸⁾, nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde¹⁹⁾, og
 - b) et enkelt elektronisk net eller en platform af elektroniske net på tværs af medlemsstaterne.
2. Kommissionen vurderer senest den 31. december 2006 de resultater, der er opnået som følge af stk. 1, og kan efter proceduren i artikel 27, stk. 2, vedtage gennemførelsesforanstaltninger for at lette overholdelsen af artikel 19 og 21.

Artikel 23

Tredjelande

1. Hvis udsteders registrerede hjemsted er i et tredjeland, kan den kompetente myndighed i hjemlandet undtage udsteder fra kravene i artikel 4-7 og artikel 12, stk. 6, artikel 14, 15 samt 16-18, såfremt det pågældende tredjelandets lovgivning indeholder ækvivalente krav eller udsteder opfylder kravene i lovgivningen i et tredjeland, som den kompetente myndighed i hjemlandet betragter som ækvivalente.

De oplysninger, der er omfattet af kravene i tredjelandet, skal imidlertid indgives i overensstemmelse med artikel 19 og offentliggøres i overensstemmelse med artikel 20 og 21.

2. Uanset stk. 1 er en udsteder, hvis registrerede hjemsted er i et tredjeland, undtaget fra kravet om at udarbejde årsregnskab i overensstemmelse med artikel 4 eller artikel 5 før det regnskabsår, der begynder den 1. januar 2007 eller senere, på betingelse af, at udstederen udarbejder årsregnskabet i overensstemmelse med internationalt accepterede standarder, jf. artikel 9 i forordning (EF) nr. 1606/2002.

3. Den kompetente myndighed i hjemlandet sikrer, at oplysninger, der offentliggøres i et tredjeland, og som kan have betydning for offentligheden i Fællesskabet, offentliggøres i overensstemmelse med artikel 20 og 21, selv om sådanne oplysninger ikke er regulerede oplysninger i henhold til artikel 2, stk. 1, litra k).

4. For at sikre ensartet anvendelse af stk. 1 vedtager Kommissionen gennemførelsesforanstaltninger efter proceduren i artikel 27, stk. 2,

- i) hvorved der etableres en mekanisme, der sikrer ækvivalens mellem oplysningskravene, herunder til årsregnskaber, i dette direktiv og oplysningskravene, herunder til årsregnskaber, i henhold til et tredjelandets love eller administrative bestemmelser
- ii) som fastslår, at det tredjeland, hvor udsteder er registreret, som følge af sine nationale love og administrative bestemmelser eller praksis eller procedurer baseret på de internationale standarder som er opstillet af internationale organisationer, sikrer ækvivalens med oplysningskravene i dette direktiv.

Kommissionen træffer efter proceduren i artikel 27, stk. 2, de nødvendige afgørelser på betingelserne i artikel 30, stk. 3, om ækvivalens med de regnskabsstandarder der benyttes af tredjelandsudstedere senest fem år efter datoen i artikel 31. Hvis Kommissionen fastslår, at regnskabsstandarderne i et tredjeland ikke er ækvivalente, kan den give den pågældende udsteder tilladelse til fortsat at benytte disse regnskabsstandarder i en passende overgangsperiode.

5. For at sikre en ensartet anvendelse af stk. 2 kan Kommissionen efter proceduren i artikel 27, stk. 2, vedtage gennemførelsesforanstaltninger, som definerer, hvilken type oplysninger offentliggjort i et tredjeland der har betydning for offentligheden i Fællesskabet.

6. Virksomheder, der har registreret hjemsted i et tredjeland, og som skulle have været godkendt i henhold til artikel 5, stk. 1, i direktiv 85/611/EØF eller, for så vidt angår porteføljepleje, i henhold til punkt 4, afsnit A, bilag I til direktiv 2004/39/EF, hvis de havde haft registreret hjemsted eller — for så vidt angår et investeringsselskab — hovedkontor i Fællesskabet, er ligeledes fritaget for forpligtelsen til at sammenlægge deres besiddelser med moderselskabets besiddelser efter kravene i artikel 12, stk. 4 og 5, forudsat at de opfylder tilsvarende uafhængighedskrav som administrationsselskaber eller investeringsselskaber.

7. For at tage hensyn til den tekniske udvikling på de finansielle markeder og sikre ensartet anvendelse af stk. 6 vedtager Kommissionen efter proceduren i artikel 27, stk. 2, gennemførelsesforanstaltninger, som fastslår, at et tredjeland som følge af sine nationale love eller administrative bestemmelser har sikret ækvivalens med uafhængighedskravene i dette direktiv og gennemførelsesforanstaltningerne hertil.

KAPITEL V

KOMPETENTE MYNDIGHEDER

Artikel 24

Kompetente myndigheder og deres beføjelser

1. Hver enkelt medlemsstat udpeger den i artikel 21, stk. 1, i direktiv 2003/71/EF omhandlede centrale myndighed som central kompetent administrativ myndighed med ansvar for at varetage de forpligtelser, der følger af dette direktiv, og for at sikre, at bestemmelser vedtaget i medfør af dette direktiv anvendes. Medlemsstaterne underretter Kommissionen herom.

Medlemsstaterne kan dog, for så vidt angår stk. 4, litra h), udpege en anden kompetent myndighed end den i første afsnit nævnte centrale kompetente myndighed.

2. Medlemsstaterne kan tillade deres centrale kompetente myndighed at uddelegere opgaver. Bortset fra de i stk. 4, litra h), nævnte opgaver evalueres enhver uddelegering af opgaver i forbindelse med forpligtelserne i dette direktiv og gennemførelsesforanstaltningerne hertil fem år efter dette direktivs ikrafttræden og ophører otte år efter dette direktivs ikrafttræden. Enhver uddelegering af opgaver sker efter en specifik fremgangsmåde med angivelse af de opgaver, der skal varetages, og betingelserne for udførelsen af heraf.

Disse betingelser skal indeholde en klausul, der forpligter den pågældende enhed til at være organiseret således, at interessekonflikter undgås, og at oplysninger, der fremkommer i forbindelse med udførelsen af de uddelegerede opgaver, ikke anvendes uretmæssigt eller til at forhindre konkurrence. Under alle omstændigheder påhviler det endelige ansvar for kontrollen med overholdelsen af dette direktivs bestemmelser og gennemførelsesforanstaltningerne hertil den kompetente myndighed, der er udpeget i medfør af stk. 1.

3. Medlemsstaterne underretter Kommissionen og de kompetente myndigheder i andre medlemsstater om alle ordninger vedrørende uddelegering af opgaver med angivelse af de nøjagtige vilkår for regulering af uddelegeringen.

4. Den enkelte kompetente myndighed skal have de nødvendige beføjelser til at kunne udføre sine opgaver. Den skal mindst have bemyndigelse til:

- a) at pålægge revisorer, udstedere, aktionærer eller indehavere af andre finansielle instrumenter eller personer eller enheder som omhandlet i artikel 10 eller 13 samt personer, der kontrollerer dem eller kontrolleres af dem, at tilvejebringe oplysninger og dokumenter
- b) at pålægge udsteder at offentliggøre de oplysninger, der kræves ifølge litra a), med de midler og inden for den tidsfrist, som myndigheden finder nødvendig. Den kan efter at have hørt udsteder offentliggøre sådanne oplysninger på eget initiativ, såfremt udstederen eller de personer, der kontrollerer eller kontrolleres af denne, undlader at gøre dette
- c) at pålægge udstedernes ledelse og aktionærer eller indehavere af andre finansielle instrumenter eller personer eller enheder som omhandlet i artikel 10 eller 13 at anmelde de oplysninger, der kræves i medfør af dette direktiv eller den nationale lovgivning, der er vedtaget i henhold hertil, og om nødvendigt fremlægge yderligere oplysninger og dokumenter
- d) at stille handelen af værdipapirer i bero eller anmode de relevante regulerede markeder herom i højst ti dage ad gangen i tilfælde af velbegrunnet mistanke om, at udsteder har overtrådt bestemmelserne i dette direktiv eller i den nationale lovgivning, der er vedtaget i henhold hertil
- e) at forbyde handel på et reguleret marked, hvis den finder, at bestemmelserne i dette direktiv eller i den nationale lovgivning, der er vedtaget i henhold hertil, er blevet overtrådt, eller den har velbegrunnet mistanke om overtrædelse
- f) at føre tilsyn med, at udsteder offentliggør oplysninger i rette tid for herigennem at garantere offentligheden faktisk og lige adgang hertil i samtlige medlemsstater, hvor værdipapirerne handles, og træffe passende foranstaltninger, hvis det ikke er tilfældet
- g) at offentliggøre det forhold, at en udsteder eller en aktionær eller indehaver af andre finansielle instrumenter eller en person eller enhed som omhandlet i artikel 10 eller 13 ikke overholder sine forpligtelser
- h) at undersøge, om de i dette direktiv nævnte oplysninger er udfærdiget i overensstemmelse med det relevante regelsæt for rapportering af oplysninger, og træffe passende foranstaltninger, hvis overtrædelser afsløres, og
- i) at foretage kontrolundersøgelser på stedet på sit område i henhold til national ret for at sikre, at bestemmelserne i dette direktiv og gennemførelsesforanstaltningerne hertil er overholdt. Hvis det er nødvendigt i henhold til national ret, kan den eller de kompetente myndigheder anvende denne beføjelse ved at indbringe spørgsmålet for de relevante retslige myndigheder og/eller i samarbejde med andre myndigheder.

5. Stk. 1-4 berører ikke en medlemsstats mulighed for at indføre særskilte retlige og administrative ordninger for oversøiske europæiske områder, for hvis forbindelser udadtil den pågældende medlemsstat er ansvarlig.

6. Revisorers videregivelse til den kompetente myndighed af enhver oplysning eller beslutning i forbindelse med pålæg fra den kompetente myndighed i henhold til stk. 4, litra a), anses ikke for at være et brud på nogen begrænsning af offentliggørelsen af oplysninger, der er pålagt ved aftale eller ved lov eller administrative bestemmelser, og indebærer ikke nogen form for erstatningsansvar for sådanne revisorer.

Artikel 25

Tavshedspligt og samarbejde mellem medlemsstaterne

1. Alle personer, der er eller har været beskæftiget hos den kompetente myndighed og hos enheder, hvortil de kompetente myndigheder måtte have uddelegeret visse opgaver, er undergivet tavsheds-

pligt. Oplysninger, der er omfattet af tavshedspligt, må ikke videregives til nogen anden person eller myndighed, medmindre der er hjemmel herfor i en medlemsstats love eller administrative bestemmelser.

2. Medlemsstaternes kompetente myndigheder samarbejder med hinanden, når det er nødvendigt for at udføre deres opgaver og anvende deres beføjelser såvel i henhold til dette direktiv som til national lovgivning, der er vedtaget i medfør af dette direktiv. De kompetente myndigheder bistår de øvrige medlemsstats kompetente myndigheder.

3. Stk. 1 er ikke til hinder for, at de kompetente myndigheder kan udveksle fortrolige oplysninger. De således udvekslede oplysninger er omfattet af den tavshedspligt, der påhviler personer, som er eller har været beskæftiget hos de kompetente myndigheder, der modtager de pågældende oplysninger.

4. Medlemsstaterne kan indgå samarbejdsaftaler om udveksling af oplysninger med tredjelands kompetente myndigheder eller organer, som i medfør af deres egen lovgivning kan udføre enhver af de opgaver, der ved dette direktiv pålægges de kompetente myndigheder jf. artikel 24. En sådan udveksling af oplysninger er underlagt en tavshedspligt, der mindst svarer til den i denne artikel omhandlede tavshedspligt. Udvekslingen af oplysninger har til formål at give de nævnte myndigheder eller organer mulighed for at udøve deres tilsynsbeføjelser. Når oplysningerne hidrører fra en anden medlemsstat, må de ikke videregives uden udtrykkelig tilladelse fra de kompetente myndigheder, som først har videregivet oplysningerne, og de må i givet fald alene anvendes til de formål, som disse myndigheder har givet deres samtykke til.

Artikel 26

Forholdsregler

1. Hvis den kompetente myndighed i værtslandet finder, at udstederen eller aktionæren eller indehaveren af andre finansielle instrumenter eller den i artikel 10 omhandlede person eller enhed har begået uregelmæssigheder eller ikke har opfyldt sine forpligtelser, skal den forelægge sagen for hjemlandets kompetente myndighed.

2. Hvis udstederen eller værdipapirindehaveren på trods af de forholdsregler, som hjemlandets kompetente myndighed har truffet, eller fordi sådanne forholdsregler viser sig utilstrækkelige, fortsat overtræder de pågældende love eller retsfor skrifter, træffer værtslandets kompetente myndighed, efter at have underrettet hjemlandets kompetente myndighed, under anvendelse af artikel 3, stk. 2, de nødvendige forholdsregler til at beskytte investorerne. Kommissionen underrettes hurtigst muligt om sådanne forholdsregler.

Artikel 26

Forholdsregler

1. Hvis den kompetente myndighed i værtslandet finder, at udstederen eller aktionæren eller indehaveren af andre finansielle instrumenter eller den i artikel 10 omhandlede person eller enhed har begået uregelmæssigheder eller ikke har opfyldt sine forpligtelser, skal den forelægge sagen for hjemlandets kompetente myndighed.

2. Hvis udstederen eller værdipapirindehaveren på trods af de forholdsregler, som hjemlandets kompetente myndighed har truffet, eller fordi sådanne forholdsregler viser sig utilstrækkelige, fortsat overtræder de pågældende love eller retsfor skrifter, træffer værtslandets kompetente myndighed, efter at have underrettet hjemlandets kompetente myndighed, under anvendelse af artikel 3, stk. 2, de nødven-

dige forholdsregler til at beskytte investorerne. Kommissionen underrettes hurtigst muligt om sådanne forholdsregler.

KAPITEL VI

GENNEMFØRELSESFORANSTALTNINGER

Artikel 27

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af Det Europæiske Værdipapirudvalg, der er nedsat ved artikel 1 i afgørelse 2001/528/EF.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 og 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8, forudsat at de gennemførelsesforanstaltninger, der vedtages efter denne procedure, ikke ændrer væsentlige bestemmelser i dette direktiv.

Perioden i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF fastsættes til tre måneder.

3. Udvalget vedtager selv sin forretningsorden.
4. Senest den 20. januar 2009 stilles direktivets bestemmelser om vedtagelse af tekniske regler og afgørelser efter proceduren i stk. 2 i bero, uden at dette i øvrigt berører allerede vedtagne gennemførelsesforanstaltninger. På forslag af Kommissionen kan Europa-Parlamentet og Rådet forny de pågældende bestemmelser efter proceduren i traktatens artikel 251, og de tager dem med henblik herpå op til revision inden udløbet af perioden på fire år.

Artikel 28

Sanktioner

1. Uden at det berører medlemsstaternes ret til at pålægge strafferetlige sanktioner, sikrer medlemsstaterne i overensstemmelse med national ret, at der mindst kan træffes hensigtsmæssige administrative foranstaltninger eller pålægges de ansvarlige personer civile og/eller administrative sanktioner i de tilfælde, hvor bestemmelser vedtaget i overensstemmelse med dette direktiv ikke er blevet overholdt. Medlemsstaterne sikrer, at disse foranstaltninger er effektive, står i rimeligt forhold til overtrædelserne og har afskrækkende virkning.
2. Medlemsstaterne fastsætter, at den kompetente myndighed kan oplyse offentligheden om, hvilke foranstaltninger eller sanktioner der iværksættes for overtrædelse af bestemmelser vedtaget i overensstemmelse med dette direktiv, medmindre det ville være til alvorlig skade for finansmarkederne eller forvolde de involverede parter uforholdsmæssig stor skade.

Artikel 29

Domstolsprøvelse

Medlemsstaterne sikrer, at alle afgørelser, der træffes i henhold til love og administrative bestemmelser, der er vedtaget i overensstemmelse med dette direktiv, kan indbringes for en domstol.

KAPITEL VII

OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

*Artikel 30***Overgangsbestemmelser**

1. Hjemlandet kan uanset dette direktivs artikel 5, stk. 3, for så vidt angår det regnskabsår, der begynder den 1. januar 2006 eller derefter, fritage de i artikel 9 i forordning (EF) nr. 1606/2002 omhandlede udstedere for offentliggørelse af regnskaber som omhandlet i nævnte forordning.

2. Uanset artikel 12, stk. 2, skal en aktionær senest to måneder efter datoen i artikel 31, stk. 1, foretage anmeldelse til udsteder om sin andel af stemmerettighederne og kapitalen i udstederen på den pågældende dato i overensstemmelse med artikel 9, 10 og 13, medmindre de samme oplysninger allerede er blevet anmeldt inden denne dato.

Uanset artikel 12, stk. 6, skal udsteder derefter offentliggøre oplysningerne fra sådanne anmeldelser senest tre måneder efter datoen i artikel 31, stk. 1.

3. Hjemlandet kan fritage en udsteder registreret i et tredjeland fra at udarbejde årsregnskab i henhold til artikel 4, stk. 3, og ledelsesberetning i henhold til artikel 4, stk. 5, men kun for så vidt angår gældsbeviser, der allerede er optaget til handel på et reguleret marked i Fællesskabet inden den 1. januar 2005, forudsat:

- a) at den kompetente myndighed i hjemlandet bekræfter, at årsregnskaber udarbejdet af udstedere fra det pågældende tredjeland giver et retvisende billede af udsteders aktiver, passiver, finansielle stilling og resultat
- b) at det tredjeland, hvor udsteder er registreret, ikke har gjort anvendelse af de i artikel 2 i forordning (EF) nr. 1606/2002 omhandlede internationale regnskabsstandarder obligatorisk og
- c) at Kommissionen ikke har truffet afgørelse i medfør af artikel 23, stk. 4, nr. ii), om, hvorvidt der er ækvivalens mellem ovennævnte regnskabsstandarder, og

— regnskabsstandarderne i de love og administrative bestemmelser, der er gældende i det tredjeland, hvor udsteder er registreret, eller

— de regnskabsstandarder i et tredjeland, som den pågældende udsteder har valgt at overholde.

4. Hjemlandet kan fritage udstedere fra at offentliggøre halvårsrapporterne i henhold til artikel 5 i ti år at regne fra den 1. januar 2005, men kun for så vidt angår gældsbeviser, der allerede er optaget til handel på et reguleret marked i Fællesskabet inden den 1. januar 2005, forudsat at hjemlandet havde besluttet at give sådanne udstedere mulighed for at drage fordel af bestemmelserne i artikel 27 i direktiv 2001/34/EF på det tidspunkt, hvor de pågældende gældsbeviser blev optaget til handel.

*Artikel 31***Gennemførelse**

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv senest den 20. januar 2007. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Når medlemsstaterne vedtager foranstaltninger i henhold til artikel 3, stk. 1, artikel 8, stk. 2 og 3, artikel 9, stk. 6, eller artikel 30, underretter de straks Kommissionen og de andre medlemsstater om disse foranstaltninger.

*Artikel 32***Ændringer**

Med virkning fra den i artikel 31, stk. 1, fastsatte dato foretages følgende ændringer i direktiv 2001/34/EF:

- 1) Artikel 1, litra g) og h), udgår.
- 2) Artikel 4 udgår.
- 3) Artikel 6, stk. 2, udgår.
- 4) Artikel 8, stk. 2, affattes således:

»2. Medlemsstaterne kan pålægge udstedere af værdipapirer, der er optaget til officiel notering, supplerende forpligtelser, forudsat at disse supplerende forpligtelser gælder generelt for alle udstedere eller for bestemte kategorier af udstedere.«

- 5) Artikel 65-97 udgår.
- 6) Artikel 102 og 103 udgår.
- 7) Artikel 107, stk. 3, andet afsnit, udgår.
- 8) I artikel 108, stk. 2, foretages følgende ændringer:

a) i litra a) udgår ordene »og den regelmæssige underretning, som offentliggøres af selskaber, hvis aktier er optaget«

b) litra b) udgår

c) litra c), nr. iii), udgår

d) litra d) udgår.

Henvisninger til de ophævede bestemmelser anses for henvisninger til nærværende direktivs bestemmelser.

*Artikel 33***Revision**

Senest den 30. juni 2009 aflægger Kommissionen beretning om anvendelsen af dette direktiv til Europa-Parlamentet og Rådet, herunder om det hensigtsmæssige i at bringe fritagelsen for eksisterende gældsbeviser til ophør efter den i artikel 30, stk. 4, foreskrevne tiårsperiode og dets mulige konsekvenser for Europas finansielle markeder.

*Artikel 34***Ikrafttrædelse**

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

*Artikel 35***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 15. december 2004

På Europa-Parlamentets vegne

J. BORRELL FONTELLES

Formand

På Rådets vegne

A. NICOLAI

Formand

- 1) EUT C 80 af 30.3.2004, s. 128.
- 2) EUT C 242 af 9.10.2003, s. 6.
- 3) Europa-Parlamentets udtalelse af 30.3.2004 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 2.12.2004.
- 4) EUT L 345 af 31.12.2003, s. 64.
- 5) EFT L 243 af 11.9.2002, s. 1.
- 6) EFT L 191 af 13.7.2001, s. 45. Ændret ved afgørelse 2004/8/EF (EUT L 3 af 3.7.2004, s. 33).
- 7) EFT L 184 af 6.7.2001, s. 1. Senest ændret ved direktiv 2003/71/EF.
- 8) EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31. Ændret ved forordning (EF) nr. 1882/2003 (EUT L 284 af 31.10.2003, s. 1).
- 9) EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.
- 10) EUT L 145 af 30.4.2004, s. 1.
- 11) EUT L 96 af 12.4.2003, s. 16.
- 12) EFT L 375 af 31.12.1985, s. 3. Senest ændret ved direktiv 2004/39/EF.
- 13) EFT L 126 af 26.5.2000, s. 1. Senest ændret ved Kommissionens direktiv 2004/69/EF (EUT L 125 af 28.4.2004, s. 44).
- 14) EFT L 204 af 21.7.1998, s. 37. Senest ændret ved tiltrædelsesakten af 2003.
- 15) EFT L 193 af 18.7.1983, s. 1. Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/51/EF (EUT L 178 af 17.7.2003, s. 16).
- 16) EFT L 222 af 14.8.1978, s. 11. Senest ændret ved direktiv 2003/51/EF.
- 17) EFT L 141 af 11.6.1993, s. 1. Senest ændret ved direktiv 2004/39/EF.
- 18) Udgivers note: Titlen er justeret under hensyn til omnummereringen af EF-traktatens artikler, jf. Amsterdam-traktatens artikel 12. Den oprindelige henvisning var til traktatens artikel 58.
- 19) EFT L 65 af 14.3.1968, s. 8. Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/58/EF (EUT L 221 af 4.9.2003, s. 13).

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2021/338**af 16. februar 2021****om ændring af direktiv 2014/65/EU, for så vidt angår oplysningskrav, produktstyring og positionslofter, og af direktiv 2013/36/EU og (EU) 2019/878, for så vidt angår deres anvendelse på investeringsvirksomheder, med henblik på at bidrage til genopretningen efter covid-19-krisen****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Covid-19-pandemien berører i alvorlig grad mennesker, virksomheder, sundhedssystemer og medlemsstaternes økonomier og finansielle systemer. I sin meddelelse af 27. maj 2020 med titlen »Et vigtigt øjeblik for Europa: Genopretning og forberedelser til den næste generation«, understregede Kommissionen, at det fortsat vil være en udfordring at sikre likviditet og adgang til finansiering. Det er derfor afgørende at støtte genopretningen fra det alvorlige økonomiske chok forårsaget af covid-19-pandemien gennem indførelse af begrænsede målrettede ændringer af eksisterende EU-ret om finansielle tjenesteydelser. Det overordnede formål med disse ændringer bør derfor være at fjerne unødigt bureaukrati og indføre omhyggeligt kalibrerede foranstaltninger, der anses for effektive med henblik på at mindske den økonomiske uro. Disse ændringer bør undgå forandringer, der øger den administrative byrde for sektoren, og bør overlade løsningen af komplekse lovgivningsmæssige spørgsmål til den påtænkte revision af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU³⁾. Disse ændringer udgør en pakke af foranstaltninger og vedtages under betegnelsen »genopretningspakken vedrørende kapitalmarkederne«.

(2) Direktiv 2014/65/EU blev vedtaget i 2014 som reaktion på den finansielle krise, som udviklede sig i 2007 og 2008. Dette direktiv har i væsentlig grad styrket Unionens finansielle system og sikret et højt niveau af investorbekyttelse i hele Unionen. Det kan overvejes at gøre en yderligere indsats for at mindske den reguleringsmæssige kompleksitet og investeringssektorens efterlevelsesomkostninger samt eliminere konkurrenceforvridninger, forudsat at der samtidig tages tilstrækkeligt højde for investorbekyttelse.

(3) Hvad angår de krav, der havde til formål at beskytte investorerne, har direktiv 2014/65/EU ikke fuldt ud opfyldt sit mål om at vedtage foranstaltninger, der tager tilstrækkeligt hensyn til de særlige forhold for hver kategori af investorer, dvs. detailkunder, professionelle kunder og godkendte modparter. Nogle af disse krav har ikke i alle tilfælde øget investorbekyttelsen, men til tider snarere hindret en gnidningsløs gennemførelse af investeringsbeslutninger. Derfor bør visse krav fastlagt i direktiv 2014/65/EU ændres

for at lette ydelsen af investeringservice og udførelsen af investeringsaktiviteter, og disse ændringer bør foretages på en afbalanceret måde, der fuldt ud beskytter investorerne.

(4) Udstedelse af obligationer er afgørende for at rejse kapital og overvinde covid-19-krisen. Produktstyringskrav kan begrænse salget af obligationer. Obligationer uden andre indbyggede derivater end en make-whole klausul anses generelt for at være sikre og enkle produkter, der er egnede til detailkunder. I tilfælde af førtidig indløsning beskytter en obligation uden andre indbyggede derivater end en make-whole klausul investorer mod tab ved at sikre, at disse investorer får en betaling svarende til summen af nettonutidsværdien af de resterende kuponbetalinger og hovedstolen af den obligation, de ville have modtaget, hvis obligationen ikke var blevet indløst. Produktstyringskravene bør derfor ikke længere gælde for obligationer uden andre indbyggede derivater end en make-whole klausul. Desuden anses godkendte modparter for at have tilstrækkelig viden om finansielle instrumenter. Det er derfor berettiget at undtage godkendte modparter fra de produktstyringskrav, der gælder for finansielle instrumenter, der udelukkende markedsføres eller distribueres til dem.

(5) Opfordringen til indsendelse af dokumentation, der blev iværksat af Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed) (ESMA), oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010⁴), om virkningerne af tilskyndelser og krav til oplysninger om omkostninger og gebyrer i henhold til direktiv 2014/65/EU og Kommissionens offentlige høring bekræftede begge, at professionelle kunder og godkendte modparter ikke har behov for standardiserede og obligatoriske omkostningsoplysninger, da de allerede modtager de nødvendige oplysninger, når de forhandler med deres tjenesteyder. De oplysninger, der gives til professionelle kunder og godkendte modparter, er skræddersyet til deres behov og ofte mere detaljerede. Tjenesteydelser ydet til professionelle kunder og godkendte modparter bør derfor undtages fra kravene til oplysninger om omkostninger og gebyrer, undtagen for så vidt angår tjenesteydelser i form af investeringsrådgivning og porteføljepleje, fordi professionelle kunder, der indgår i investeringsrådgivnings- eller porteføljeplejeforhold, ikke nødvendigvis har tilstrækkelig ekspertise eller viden til, at sådanne tjenesteydelser kan undtages fra disse krav.

(6) Investeringselskaber er i øjeblikket forpligtet til at foretage en cost-benefit-analyse af visse porteføljeaktiviteter i tilfælde af løbende forhold med deres kunder, hvor der sker et skift af finansielle instrumenter. Investeringselskaber er således forpligtet til at indhente de nødvendige oplysninger fra deres kunder og kunne påvise, at fordelene ved et sådant skift overstiger omkostningerne. Da denne procedure er for besværlig for professionelle kunder, der ofte foretager hyppige skift, bør tjenesteydelser, der leveres til dem, undtages fra dette krav. Professionelle kunder vil dog bevare muligheden for at vælge proceduren til. Da detailkunder har behov for et højt beskyttelsesniveau, bør denne undtagelse begrænses til kun at omfatte tjenesteydelser til professionelle kunder.

(7) Kunder, der har et løbende forhold til et investeringselskab, modtager obligatoriske servicereportager, enten periodisk eller på grundlag af udløsningsmekanismer. Hverken investeringselskaber eller deres professionelle kunder eller godkendte modparter finder sådanne servicereportager nyttige. Rapporterne har vist sig at være særligt unyttige for professionelle kunder og godkendte modparter i markeder med ekstreme udsving, da rapporterne leveres hyppigt og i stort antal. Professionelle kunder og godkendte modparter reagerer ofte på disse servicereportager enten ved ikke at læse dem eller ved at træffe hurtige investeringsbeslutninger i stedet for at fortsætte med en langsigtet investeringsstrategi. Godkendte modparter bør derfor ikke længere modtage obligatoriske servicereportager. Professionelle kunder bør

heller ikke længere modtage sådanne servicereporter, men de bør have muligheden for at vælge disse servicereporter til.

(8) I det umiddelbare efterspil af covid-19-pandemien har udstedere, og navnlig små virksomheder og midcapselskaber, behov for at blive understøttet af stærke kapitalmarkeder. Analyser af udstedere i form af små virksomheder og midcapselskaber er afgørende for at hjælpe udstederne med at få kontakt til investorer. Disse analyser øger udstedernes synlighed og sikrer dermed et tilstrækkeligt niveau af investeringer og likviditet. Investeringselskaber bør have mulighed for at betale samlet for levering af analyser og for levering af ordredførelsestjenesteydelser, forudsat at visse betingelser er opfyldt. En af betingelserne bør være, at analyserne udføres på udstedere, hvis markedsværdi ikke oversteg 1 mia. EUR udtrykt ved kursværdien ved årets udgang i de 36 måneder, der er gået forud for leveringen af analyserne. Dette krav vedrørende markedsværdi bør fortolkes således, at det omfatter både børsnoterede selskaber og ikke-børsnoterede selskaber, forstået således for sidstnævnte at balanceposten for egenkapitalen ikke oversteg tærsklen på 1 mia. EUR. Endvidere bemærkes det, at nyligt børsnoterede selskaber og ikkebørsnoterede selskaber, der har eksisteret i mindre end 36 måneder, er omfattet af anvendelsesområdet, så længe de kan påvise, at deres markedsværdi ikke oversteg tærsklen på 1 mia. EUR, som udtrykt ved kursværdien ved årets udgang siden deres børsnotering, eller udtrykt ved egenkapitalen for de regnskabsår, hvor de ikke er eller var børsnoterede. For at sikre, at nyetablerede virksomheder, der har eksisteret i mindre end 12 måneder, ligeledes kan drage fordel af undtagelsen, er det tilstrækkeligt, at de ikke har overskredet tærsklen på 1 mia. EUR siden deres stiftelse.

(9) Ved direktiv 2014/65/EU indførtes der indberetningskrav for markedspladser, systematiske internalisatorer og andre handelssteder om, hvordan ordrer er blevet udført på de for kunden gunstigste betingelser. De deraf følgende tekniske rapporter indeholder store mængder detaljerede kvantitative oplysninger om handelsstedet, det finansielle instrument, prisen, omkostningerne og sandsynligheden for udførelse. De læses sjældent, hvilket fremgår af det meget lave antal visninger på markedspladser, systematiske internalisatorers og andre handelssteders websteder. Da de ikke giver investorer og andre brugere mulighed for at foretage meningsfulde sammenligninger på grundlag af de oplysninger, de indeholder, bør offentliggørelsen af disse rapporter suspenderes midlertidigt.

(10) Med henblik på at lette kommunikationen mellem investeringselskaber og deres kunder og dermed lette selve investeringsprocessen bør investeringsoplysninger ikke længere leveres på papir, men bør som en standardløsning foregå elektronisk. Detailkunder bør dog kunne anmode om levering af disse oplysninger på papir.

(11) I henhold til direktiv 2014/65/EU kan personer, der på et erhvervmæssigt grundlag handler med råvarederivater, emissionskvoter eller derivater heraf gøre brug af en undtagelse fra kravet om at opnå tilladelse som investeringselskab, når deres handelsaktiviteter er accessoriske i forhold til deres hovederhverv. I øjeblikket er personer, der ansøger om undtagelsen for accessorisk aktivitet, forpligtet til hvert år at give den relevante kompetente myndighed meddelelse om, at de gør brug af denne undtagelse, og fremlægge de elementer, der er nødvendige for, at de kan opfylde de to kvantitative test, der er afgørende for, om deres handelsaktiviteter er accessoriske i forhold til deres hovederhverv. Ved den første test sammenholdes omfanget af en virksomheds spekulative handelsaktiviteter med den samlede handelsaktivitet i Unionen i den enkelte aktivklasse. Ved den anden test sammenholdes omfanget af de spekulative handelsaktiviteter med alle aktivklasser inkluderet med enhedens samlede handelsaktivitet i finansielle instrumenter på koncernniveau. Der findes en alternativ form af den anden test, der består i at sammenholde den estimerede kapital, der anvendes til spekulative handelsaktiviteter, med det faktiske

kapitalbeløb, der anvendes på koncernniveau til hovederhvervet. Med henblik på at fastslå, hvornår en aktivitet anses for at være en accessorisk aktivitet, bør de kompetente myndigheder kunne basere sig på en kombination af kvantitative og kvalitative elementer på klart definerede betingelser. Kommissionen bør tillægges beføjelser til at give vejledning om, under hvilke omstændigheder de nationale myndigheder kan anvende en tilgang, der kombinerer kvantitative og kvalitative tærskelkriterier, samt til at udarbejde en delegeret retsakt om kriterierne. Personer, der er berettiget til undtagelsen for accessoriske aktiviteter, herunder prisstillere, er dem, der handler for egen regning eller yder anden investeringservice end handel for egen regning med råvarederivater eller emissionskvoter eller derivater deraf til deres hovederhvervs kunder eller leverandører. Undtagelsen bør kunne anvendes for hvert af disse tilfælde individuelt og samlet set, hvor aktiviteten er accessorisk i forhold til deres hovederhverv, når det vurderes på koncernniveau. Undtagelsen for accessoriske aktiviteter bør ikke kunne anvendes af personer, der anvender en algoritmisk højfrekvenshandelsteknik eller indgår i en koncern, hvis hovederhverv er ydelse af investeringservice eller bankaktiviteter, eller som fungerer som prisstiller i forbindelse med råvarederivater.

(12) De kompetente myndigheder skal på nuværende tidspunkt fastsætte og anvende lofter for, hvor stor en nettosition, en person på et hvilket som helst tidspunkt kan have i råvarederivater, der handles på markedspladser, og gennem økonomisk tilsvarende over-the-counter (OTC)-kontrakter. Da ordningen for positionslofter har vist sig at være ugunstig for udviklingen af nye råvaremarkeder, bør nye råvaremarkeder udelukkes fra ordningen for positionslofter. Positionslofter bør i stedet kun gælde for kritiske eller væsentlige råvarederivater, der handles på markedspladser, og for deres økonomisk tilsvarende OTC-kontrakter. Kritiske eller væsentlige derivater er råvarederivater med åbne positioner på gennemsnitligt mindst 300 000 partier over en periode på et år. På grund af landbrugsråvarers kritiske betydning for borgerne vil landbrugsråvarederivater og deres økonomisk tilsvarende OTC-kontrakter forblive under den nuværende ordning for positionslofter.

(13) Direktiv 2014/65/EU tillader ikke afdækningsundtagelser for nogen finansielle enheder. Adskillige overvejende kommercielle koncerner, som etablerede en finansiell enhed til deres handelsformål, har befundet sig i en situation, hvor deres finansielle enhed ikke kunne foretage al handel for koncernen, da den finansielle enhed ikke var berettiget til afdækningsundtagelsen. Derfor bør der indføres en snævert defineret afdækningsundtagelse for finansielle enheder. Afdækningsundtagelsen bør kunne anvendes, hvor en person inden for en overvejende kommerciel koncern er blevet registreret som et investeringsselskab og handler på vegne af denne koncern. For at begrænse afdækningsundtagelsen til at omfatte de finansielle enheder, der handler på vegne af de ikkefinansielle enheder i en overvejende kommerciel koncern, bør denne undtagelse kun finde anvendelse på de positioner, der besiddes af en sådan finansiell enhed, som objektivt kan måles til at reducere risici, der er direkte knyttet til koncernens ikkefinansielle enheders forretningsmæssige aktiviteter.

(14) Selv for likvide kontrakter agerer typisk kun et begrænset antal markedsdeltagere som prisstillere på råvaremarkederne. Når disse markedsdeltagere skal anvende positionslofter, er de som prisstillere ikke i stand til at være lige så effektive. Der bør derfor indføres en undtagelse fra ordningen for positionslofter for finansielle og ikkefinansielle modparter for positioner, der hidrører fra transaktioner, der er indgået for at opfylde forpligtelser til at tilføre likviditet.

(15) Ændringerne for så vidt angår ordningen for positionslofter er udformet for at støtte udviklingen af nye energikontrakter og har ikke til formål at slække på ordningen for landbrugsråvarederivater.

(16) Den nuværende ordning for positionslofter anerkender heller ikke securitiserede derivaters unikke karakteristika. Securitiserede derivater er værdipapirer som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 44), litra c), i direktiv 2014/65/EU. Markedet for securitiserede råvarederivater er kendetegnet ved en lang række forskellige udstedelser, der hver er registreret i værdipapircentralen med en specifik størrelse, og alle eventuelle forøgelse følger en specifik procedure, der er behørigt godkendt af den relevante kompetente myndighed. Dette står i modsætning til råvarederivatkontrakter, hvor antallet af åbne positioner og dermed størrelsen af en position potentielt er ubegrænset. På udstedelsestidspunktet er udstederen eller formidleren, der står for udstedelsens distribution, i besiddelse af 100 % af udstedelsen, hvilket vanskeliggør selve anvendelsen af en ordning for positionslofter. Desuden er det i sidste ende et stort antal detailinvestorer, som er i besiddelse af de fleste securitiserede derivater, hvilket ikke giver anledning til samme risiko for misbrug af en dominerende stilling eller korrekte prisdannelses- og afviklingsbetingelser som for råvarederivatkontrakter. Endvidere er begreberne spotmåned og andre måneder, for hvilke der skal fastsættes positionslofter i henhold til artikel 57, stk. 3, i direktiv 2014/65/EU, ikke gældende for securitiserede derivater. Securitiserede derivater bør derfor udelukkes fra anvendelse af ordningen for positionslofter og rapporteringskravene.

(17) Siden direktiv 2014/65/EU trådte i kraft, er ingen kontrakter for samme råvarederivat blevet identificeret. På grund af begrebet »samme råvarederivat« i nævnte direktiv er beregningsmetoden til bestemmelse af de andre måneders positionslofter til skade for den markedsplads, der har det mindre likvide marked, når markedspladser konkurrerer om råvarederivater, der er baseret på den samme underliggende råvare og har samme karakteristika. Derfor bør henvisningen til »samme kontrakt« i direktiv 2014/65/EU udgå. Kompetente myndigheder bør være i stand til at nå til enighed om, at de råvarederivater, der handles på deres respektive markedspladser, er baseret på samme underliggende råvare og har samme karakteristika, i hvilket tilfælde den centrale kompetente myndighed som defineret i artikel 57, stk. 6, første afsnit, i direktiv 2014/65/EU bør fastsætte positionsloftet.

(18) Der findes betydelige forskelle i den måde, hvorpå positioner forvaltes af markedspladser i Unionen. Derfor bør positionsforvaltningskontrollen styrkes, hvor det er nødvendigt.

(19) For at sikre en yderligere udvikling af eurodenominerede råvaremarkeder i Unionen bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde for så vidt angår følgende: proceduren, ifølge hvilken personer kan anmode om en undtagelse for positioner, der hidrører fra transaktioner, der er indgået for at opfylde forpligtelser til at tilføre likviditet; proceduren, ifølge hvilken en finansiell enhed, der indgår i en overvejende kommerciel koncern, kan anmode om en afdækningsundtagelse for positioner, der besiddes af den pågældende finansielle enhed og objektivt kan måles til at reducere risici, der er direkte knyttet til den overvejende kommercielle koncerns ikkefinansielle enheders forretningsmæssige aktiviteter; præciseringen af indholdet af positionsforvaltningskontrol og udarbejdelsen af kriterier for fastlæggelse af, hvornår en aktivitet skal anses for at være accessorisk i forhold til hovederhvervet på koncernniveau. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning⁵). For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.

(20) EU's emissionshandelssystem (ETS) er Unionens flagskibspolitik for at opnå dekarbonisering af økonomien i overensstemmelse med Europas grønne pagt. Handel med emissionskvoter og derivater heraf er omfattet af direktiv 2014/65/EU og af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014⁶⁾ og er et vigtigt element i Unionens CO₂-marked. Undtagelsen vedrørende accessoriske aktiviteter i henhold til direktiv 2014/65/EU giver visse markedsdeltagere mulighed for at drive virksomhed på markeder for emissionskvoter uden at skulle have tilladelse som investeringsselskaber, forudsat at visse betingelser er opfyldt. I betragtning af betydningen af ordentlige, velregulerede og tilsynsbelagte finansielle markeder, den væsentlige rolle, som ETS spiller for at nå Unionens bæredygtighedsmål, og den rolle, som et velfungerende sekundært marked for emissionskvoter har i forhold til at understøtte ETS's funktion, er det af afgørende betydning, at undtagelsen vedrørende accessoriske aktiviteter er udformet på en sådan måde, at den bidrager til disse mål. Dette er navnlig relevant, når handel med emissionskvoter finder sted på tredjelandes markedspladser. Med henblik på at sikre beskyttelsen af Unionens finansielle stabilitet, markedets integritet, investorbeskyttelsen og de lige konkurrencevilkår og sikre, at ETS fortsat fungerer på en gennemsigtig og robust måde for at sikre omkostningseffektive emissionsreduktioner, bør Kommissionen overvåge den videre udvikling af handelen med emissionskvoter og derivater deraf i Unionen og i tredjelande, vurdere virkningen af undtagelsen vedrørende accessoriske aktiviteter for ETS og om nødvendigt foreslå passende ændringer med hensyn til anvendelsesområdet for og anvendelsen af undtagelsen vedrørende accessoriske aktiviteter.

(21) For at skabe yderligere juridisk klarhed, undgå en unødigt administrativ byrde for medlemsstaterne og sikre en ensartet retlig ramme for investeringsselskaber, som vil falde ind under anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034⁷⁾ fra den 26. juni 2021, er det hensigtsmæssigt at udskyde datoen for gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/878⁸⁾ for så vidt angår de foranstaltninger, der finder anvendelse på investeringsselskaber. For at sikre en konsekvent anvendelse af de retlige rammer, der gælder for investeringsselskaber, fastsat i artikel 67 i direktiv (EU) 2019/2034, bør fristen for gennemførelse af direktiv (EU) 2019/878 for så vidt angår investeringsselskaber derfor forlænges indtil den 26. juni 2021.

(22) For at sikre, at de mål, der forfølges med ændringerne af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU⁹⁾ og (EU) 2019/878, nås, og navnlig for at undgå forstyrrende virkninger for medlemsstaterne, er det hensigtsmæssigt at fastsætte, at disse ændringer træder i kraft den 28. december 2020. Selv om det fastsættes, at disse ændringer anvendes med tilbagevirkende kraft, tages der ikke desto mindre højde for de berørte personers berettigede forventninger, da ændringerne ikke griber ind i de erhvervsdrivendes eller enkeltpersoners rettigheder og forpligtelser.

(23) Direktiv 2013/36/EU, 2014/65/EU og (EU) 2019/878 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.

(24) Dette ændringsdirektiv har til formål at supplere allerede eksisterende EU-ret, og dets mål kan derfor bedre nås på EU-plan end gennem forskellige nationale initiativer. De finansielle markeder er i sagens natur grænseoverskridende og bliver det mere og mere. På grund af denne integration ville isolerede nationale tiltag være langt mindre effektive og føre til opsplitning af markederne, hvilket ville føre til regelarbitrage og konkurrenceforvridning.

(25) Målet for dette direktiv, nemlig at forbedre eksisterende EU-ret for at sikre ensartede og passende krav, som finder anvendelse på investeringsselskaber i hele Unionen, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af dets omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om

Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(26) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter (10) har medlemsstaterne forpligtet sig til i begrundede tilfælde at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.

(27) I lyset af behovet for at indføre målrettede foranstaltninger til at støtte økonomisk genopretning efter covid-19-krisen så hurtigt som muligt bør dette direktiv som følge af den hastende karakter træde i kraft dagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Ændringer af direktiv 2014/65/EU

I direktiv 2014/65/EU foretages følgende ændringer:

1) I artikel 2 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1, litra j), affattes således:

»j) personer:

i) der handler for egen regning, herunder prisstillere, med råvarederivater eller emissionskvoter eller derivater heraf, bortset fra personer, der handler for egen regning ved udførelse af kundeordrer, eller

ii) der yder investeringservice, bortset fra handel for egen regning, inden for råvarederivater eller emissionskvoter eller derivater heraf til kunderne eller leverandørerne i deres hovederhverv,

forudsat:

— at dette for hvert af ovennævnte tilfælde både individuelt og samlet set er en accessorisk aktivitet i forhold til deres hovederhverv på koncernniveau

— at disse personer er ikke en del af en koncern, hvis hovederhverv er ydelse af investeringservice i henhold til dette direktiv, udførelse af enhver aktivitet, der er opført i bilag I til direktiv 2013/36/EU, eller at fungere som prisstiller for råvarederivater

— at disse personer ikke anvender en algoritmisk højfrekvenshandelsteknik, og

— at disse personer på begæring aflægger beretning til den kompetente myndighed om de kriterier, de lægger til grund for at vurdere, at deres aktivitet som omhandlet i nr. i) og ii) er accessorisk i forhold til deres hovederhverv.«

b) Stk. 4, affattes således:

»4. Senest den 31. juli 2021 vedtager Kommissionen en delegeret retsakt i overensstemmelse med artikel 89 med henblik på at supplere dette direktiv ved med henblik på nærværende artikels stk. 1, litra j), at præcisere kriterierne for fastlæggelse af, hvornår en aktivitet skal anses for at være accessorisk i forhold til hovederhvervet på koncernniveau.

Disse kriterier tager følgende elementer i betragtning:

a) om den udestående nominelle nettoeksponering i råvarederivater eller emissionskvoter eller derivater heraf med henblik på kontant afregning, der handles i Unionen, eksklusive råvarederivater eller emissionskvoter eller derivater heraf, der handles på en markedsplads, ligger under en årlig tærskelværdi på 3 mia. EUR, eller

b) om den kapital, der er investeret i den koncern, som personen tilhører, overvejende anvendes til koncernens hovederhverv, eller

c) om omfanget af de aktiviteter, der er omhandlet i stk. 1, litra j), overstiger den samlede størrelse af de øvrige handelsaktiviteter på koncernniveau eller ej.

De i dette stykke omhandlede aktiviteter betragtes på koncernniveau.

De i dette stykkes andet afsnit omhandlede elementer omfatter ikke:

a) koncerninterne transaktioner som omhandlet i artikel 3 i forordning (EU) nr. 648/2012, som tjener likviditets- eller risikostyringsformål på tværs af koncernen

b) transaktioner i råvarederivater eller emissionskvoter eller derivater deraf, som objektivt kan måles til at reducere risici direkte knyttet til den forretningsmæssige aktivitet eller likviditetsfinansieringen

c) transaktioner i råvarederivater eller emissionskvoter eller derivater deraf, som foretages for at opfylde forpligtelser til at tilføre en markedsplads likviditet, hvor disse forpligtelser kræves af tilsynsmyndigheder i overensstemmelse med EU-retten eller nationale love og administrative bestemmelser eller af markedspladser.«

2) Artikel 4, stk. 1, ændres således:

a) Følgende nummer indsættes:

»8a) »skift af finansielle instrumenter«: salg af et finansielt instrument og køb af et andet finansielt instrument eller udøvelse af retten til at foretage ændringer med hensyn til et eksisterende finansielt instrument«.

b) Følgende nummer indsættes:

»44a) »make-whole klausul«: en klausul, der har til formål at beskytte investoren ved at sikre, at udstederen i tilfælde af førtidig indløsning af en obligation er forpligtet til at betale den investor,

der besidder obligationen, et beløb svarende til summen af nettonutidsværdien af de forventede resterende kuponbetalinger indtil udløb og hovedstolen af den obligation, der skal indløses«.

c) Nr. 59) affattes således:

»59) »landbrugsråvarederivater«: derivatkontrakter vedrørende produkter anført i artikel 1 i og bilag I, del I til XX og XXIV/1, til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 (*1) og produkter anført i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1379/2013 (*2)

(*1) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17. december 2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 671)."

(*2) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1379/2013 af 11. december 2013 om den fælles markedsordning for fiskevarer og akvakulturprodukter, om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1184/2006 og (EF) nr. 1224/2009 og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 104/2000 (EUT L 354 af 28.12.2013, s. 1).«"

d) Følgende nummer indsættes:

»62a) »elektronisk format«: ethvert varigt medium, bortset fra papir«.

e) Følgende nummer tilføjes:

»65) »overvejende kommerciel koncern«: enhver koncern, hvis hovederhverv ikke er ydelse af investeringsservice som defineret i dette direktiv eller udførelse af en aktivitet, der er opført i bilag I til direktiv 2013/36/EU, eller at fungere som prisstiller for råvarederivater«.

3) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 16a

Undtagelser fra produktstyringskrav

Et investeringsselskab er undtaget fra kravene fastsat i artikel 16, stk. 3, andet til femte afsnit, og artikel 24, stk. 2, når den investeringsservice, det yder, vedrører obligationer uden andre indbyggede derivater end en make-whole klausul, eller når de finansielle instrumenter udelukkende markedsføres eller distribueres til godkendte modparter.«

4) Artikel 24 ændres således:

a) I stk. 4 tilføjes følgende afsnit:

»Hvor aftalen om at købe eller sælge et finansielt instrument indgås ved hjælp af fjernkommunikation, som forhindrer den forudgående indgivelse af oplysninger om omkostninger og gebyrer, kan investeringsselskabet give oplysninger om omkostninger og gebyrer enten i elektronisk format

eller på papir, hvis en detailkunde anmoder herom, uden unødigt forsinkelse efter transaktionens gennemførelse, forudsat at begge følgende betingelser er opfyldt:

- i) kunden har indvilliget i at modtage oplysningerne uden unødigt forsinkelse efter gennemførelsen af transaktionen
- ii) investeringsselskabet har givet kunden mulighed for at udskyde gennemførelsen af transaktionen, indtil kunden har modtaget oplysningerne.

Ud over kravene i tredje afsnit er investeringsselskabet forpligtet til at give kunden mulighed for at modtage oplysninger om omkostninger og gebyrer over telefonen, inden transaktionen gennemføres.«

b) Følgende stykke indsættes:

»5a. Investeringsselskaber giver alle de oplysninger, der kræves givet i henhold til dette direktiv, til kunder eller potentielle kunder i elektronisk format, medmindre kunden eller den potentielle kunde er en detailkunde eller en potentiel detailkunde, som har anmodet om at modtage oplysningerne på papir, i hvilket tilfælde disse oplysninger gives på papir, gratis.

Investeringsselskaber oplyser detailkunder eller potentielle detailkunder om, at de har mulighed for at modtage oplysningerne på papir.

Investeringsselskaber oplyser eksisterende detailkunder, som modtager de oplysninger, der kræves i henhold til dette direktiv, på papir om, at de vil modtage disse oplysninger i elektronisk format, mindst otte uger inden de sender disse oplysninger i elektronisk format. Investeringsselskaber oplyser disse eksisterende detailkunder om, at de kan vælge enten fortsat at modtage oplysninger på papir eller skifte til oplysninger i elektronisk format. Investeringsselskaber oplyser også eksisterende detailkunder om, at der vil ske et automatisk skift til det elektroniske format, hvis de ikke anmoder om fortsat levering af oplysningerne på papir inden for denne periode på otte uger. Der er ikke pligt til at informere eksisterende detailkunder, som allerede modtager de oplysninger, der kræves i henhold til dette direktiv, i elektronisk format.«

c) Følgende stykke indsættes:

»9a. Medlemsstaterne sikrer, at tredjemands levering af analyser til investeringsselskaber, der yder porteføljepleje eller anden investeringsservice eller accessoriske tjenesteydelser til kunder, anses for at opfylde forpligtelserne i stk. 1, hvis:

a) der, inden ordreudførelses- eller analysetjenesteydelserne er blevet leveret, er indgået en aftale mellem investeringsselskabet og leverandøren af analyser om, hvilken del af kombinerede gebyrer eller samlede betalinger for ordreudførelsestjenesteydelser og analyser, der kan henføres til analyser,

b) investeringsselskabet underretter sine kunder om de samlede betalinger for ordreudførelsestjenesteydelser og analyser til tredjepartsudbydere af analyser, og

c) de analyser, for hvilke de kombinerede gebyrer eller den samlede betaling finder sted, vedrører udstedere, hvis markedsværdi i de 36 måneder, der er gået forud for leveringen af analyserne, ikke oversteg 1 mia. EUR som udtrykt ved kursværdien ved årets udgang for de år, hvor de er eller var børsnoterede, eller ved egenkapitalen for de regnskabsår, hvor de ikke er eller var børsnoterede.

Med henblik på denne artikel forstås ved analyser analysemateriale eller -tjenesteydelser i forbindelse med et eller flere finansielle instrumenter eller andre aktiver eller udstedere eller potentielle udstedere af finansielle instrumenter, eller analysemateriale eller -tjenesteydelser tæt knyttet til en specifik branche eller et specifikt marked, således at det informerer opfattelsen af finansielle instrumenter, aktiver eller udstedere inden for den pågældende branche eller det pågældende marked.

Analyser omfatter også materiale eller tjenesteydelser, som eksplicit eller implicit indeholder anbefalinger eller forslag til en investeringsstrategi og giver en begrundet udtalelse om finansielle instrumenters eller aktivers aktuelle eller fremtidige værdi eller pris eller på anden måde indeholder analyser og genuin viden og når konklusioner baseret på nye eller eksisterende oplysninger, der kan bruges til at informere en investeringsstrategi og være relevante og i stand til at tilføje merværdi til investeringsselskabets beslutninger på vegne af kunder, der betaler for analyserne.«

5) I artikel 25, stk. 2, tilføjes følgende afsnit:

»Når investeringsselskaber yder enten investeringsrådgivning eller porteføljepleje, der omfatter skift af finansielle instrumenter, indhenter de de nødvendige oplysninger om kundens investering og analyserer omkostningerne og fordelene ved skiftet af finansielle instrumenter. Når investeringsselskaber yder investeringsrådgivning, oplyser de kunden om, hvorvidt fordelene ved skiftet af finansielle instrumenter er større end omkostningerne forbundet med et sådant skift eller ej.«

6) I artikel 27, stk. 3, tilføjes følgende afsnit:

»De periodiske rapporteringskrav over for offentligheden, der er fastsat i dette stykke, finder først anvendelse fra den 28. februar 2023. Kommissionen foretager en omfattende gennemgang af hensigtsmæssigheden af rapporteringskravene fastsat i dette stykke og forelægger en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet senest den 28. februar 2022.«

7) I artikel 27, stk. 6, tilføjes følgende afsnit:

»Kommissionen foretager en omfattende gennemgang af hensigtsmæssigheden af de periodiske rapporteringskrav fastsat i dette stykke og forelægger en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet senest 28. februar 2022.«

8) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 29a

Tjenesteydelser, der leveres til professionelle kunder

1. Kravene fastsat i artikel 24, stk. 4, litra c), finder ikke anvendelse på andre tjenesteydelser, der leveres til professionelle kunder, end investeringsrådgivning og porteføljepleje.
2. Kravene fastsat i artikel 25, stk. 2, tredje afsnit, og artikel 25, stk. 6, finder ikke anvendelse på tjenesteydelser, der leveres til professionelle kunder, medmindre disse kunder enten i elektronisk

format eller på papir meddeler investeringsselskabet, at de ønsker at benytte sig af de rettigheder, der er fastlagt i nævnte bestemmelser.

3. Medlemsstaterne sikrer, at investeringsselskaber fører et register over de i stk. 2 omhandlede meddelelser fra kunder.«

9) I artikel 30, stk. 1, affattes første afsnit således:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at investeringsselskaber, der har tilladelse til at udføre ordrer for kunders regning, og/eller til at handle for egen regning og/eller modtage og formidle ordrer, har muligheden for at tilvejebringe eller indgå i transaktioner med godkendte modparter uden at være forpligtet til at efterkomme artikel 24, bortset fra nævntes stk. 5a, artikel 25, artikel 27 og artikel 28, stk. 1, i forbindelse med sådanne transaktioner eller med en accessorisk tjenesteydelse direkte knyttet til disse transaktioner.«

10) I artikel 57 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i overensstemmelse med den beregningsmetode, der er fastsat af ESMA i de reguleringsmæssige tekniske standarder vedtaget i overensstemmelse med stk. 3, fastsætter og anvender løfter for, hvor stor en nettoposition en person på et hvilket som helst tidspunkt kan have i landbrugsråvarederivater og kritiske eller væsentlige råvarederivater, der handles på markedspladser og gennem økonomisk tilsvarende OTC-kontrakter. Råvarederivater anses for at være kritiske eller væsentlige, hvor summen af alle slutpositionsindehaveres nettopositioner udgør størrelsen af deres åbne positioner og udgør mindst 300 000 partier i gennemsnit over en periode på et år. Løfterne fastsættes på basis af alle de positioner, en person besidder, og dem, der besiddes på vedkommendes vegne på samlet koncernniveau, med henblik på at:

a) forhindre markedsmisbrug

b) støtte korrekte prisdannelses- og afviklingsbetingelser, herunder at forhindre markedsforvridende positioner og navnlig sikre konvergens mellem derivaters priser i leveringsmåneden og spotpriserne på den underliggende råvare, uden at dette dog berører prisfastsættelsen på markedet for den underliggende råvare.

Positionslofterne omhandlet i stk. 1 finder ikke anvendelse på:

a) positioner, der besiddes af eller på vegne af en ikkefinansiel enhed, og som objektivt kan måles til at reducere risici direkte knyttet til den pågældende ikkefinansielle enheds forretningsmæssige aktivitet

b) positioner, der besiddes af eller på vegne af en finansiel enhed, der indgår i en overvejende kommerciel koncern og handler på vegne af en ikkefinansiel enhed i den overvejende kommercielle koncern, hvor disse positioner objektivt kan måles til at reducere risici direkte knyttet til den pågældende ikkefinansielle enheds forretningsmæssige aktivitet

c) positioner, der besiddes af finansielle og ikkefinansielle modparter med hensyn til positioner, som objektivt kan måles til at hidrøre fra transaktioner, der er indgået for at opfylde forpligtelser til at tilføre en markedsplads likviditet som omhandlet i artikel 2, stk. 4, fjerde afsnit, litra c),

d) øvrige værdipapirer som omhandlet i artikel 4, stk. 1, nr. 44), litra c), der vedrører en råvare eller et underliggende aktiv som omhandlet i bilag I, afsnit C, nr. 10).

ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder til fastlæggelse af en procedure, ved hvilken en finansiel enhed, der indgår i en overvejende kommerciel koncern, kan anmode om en afdækningsundtagelse for positioner, der besiddes af den pågældende finansielle enhed og objektivt kan måles til at reducere risici, der er direkte knyttet til koncernens ikkefinansielle enheders forretningsmæssige aktiviteter.

ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder til fastlæggelse af en procedure, der fastsætter, hvordan personer kan ansøge om en undtagelse for positioner, som hidrører fra transaktioner, der er indgået for at opfylde forpligtelser til at tilføre en markedsplads likviditet.

ESMA forelægger de i tredje og fjerde afsnit omhandlede udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 28. november 2021.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i tredje og fjerde afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.«

b) Stk. 3 og 4 affattes således:

»3. ESMA udarbejder en liste over de i stk. 1 omhandlede kritiske eller væsentlige råvarederivater og udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder til fastlæggelse af den beregningsmetode, som kompetente myndigheder skal anvende, når de fastslår positionslofter for spotmåneden og for andre måneder for fysisk afviklede og kontant afviklede råvarederivater baseret på det pågældende derivats karakteristika.

Ved udarbejdelsen af listen over de i stk. 1 omhandlede kritiske eller væsentlige råvarederivater tager ESMA følgende faktorer i betragtning:

- a) markedsdeltagernes antal
- b) den underliggende råvare for det pågældende derivat.

Ved fastlæggelsen af den i første afsnit omhandlede beregningsmetode tager ESMA følgende faktorer i betragtning:

- a) det disponible udbud af den underliggende råvare
- b) det samlede antal åbne positioner i det pågældende derivat og i andre finansielle instrumenter med samme underliggende råvare
- c) markedsdeltagernes antal og størrelse

d) det underliggende råvaremarkeds karakteristika, herunder produktionsmønstre, forbrug og transport til markedet

e) udviklingen af nye råvarederivater

f) erfaringer fra investeringsselskaber eller markedsoperatører, der driver en markedsplads, og fra andre jurisdiktioner med hensyn til positionslofterne.

ESMA forelægger de i første afsnit omhandlede udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 28. november 2021.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i dette stykkes første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

4. En kompetent myndighed fastsætter positionslofter for kritiske eller væsentlige råvarederivater og landbrugsråvarederivater, der handles på markedspladser, baseret på den beregningsmetode, der er fastlagt i reguleringsmæssige tekniske standarder vedtaget af Kommissionen i henhold til stk. 3. Sådanne positionslofter skal omfatte økonomisk tilsvarende OTC-kontrakter.

En kompetent myndighed reviderer positionslofterne, der er omhandlet i første afsnit, når der er en betydelig forandring på markedet, herunder en betydelig forandring i disponibelt udbud eller åbne positioner, baseret på dens bestemmelse af disponibelt udbud og åbne positioner, og ændrer positionslofterne i overensstemmelse med den beregningsmetode, der er fastlagt i reguleringsmæssige tekniske standarder vedtaget af Kommissionen i henhold til stk. 3.«

c) Stk. 6, 7 og 8 affattes således:

»6. Hvor landbrugsråvarederivater, der er baseret på samme underliggende råvare og har samme karakteristika, handles i betydeligt omfang på markedspladser i mere end én jurisdiktion, eller hvor kritiske eller væsentlige råvarederivater, der er baseret på samme underliggende råvare og har samme karakteristika, handles på markedspladser i mere end én jurisdiktion, fastsætter den kompetente myndighed for den markedsplads, hvor handelen har det største omfang (»den centrale kompetente myndighed«) det fælles positionsloft, der skal anvendes på al handel med de pågældende derivater. Den centrale kompetente myndighed rådfører sig med de kompetente myndigheder for andre markedspladser, hvor disse landbrugsråvarederivater handles i betydeligt omfang, eller hvor kritiske eller væsentlige råvarederivater handles, om det fælles positionsloft, der skal anvendes, og om eventuelle revisioner af dette fælles positionsloft.

Kompetente myndigheder, der ikke er enige i den centrale kompetente myndigheds fastsættelse af et fælles positionsloft, fremsætter skriftligt de fuldstændige og detaljerede årsager til, at de finder, at de i stk. 1 fastsatte krav ikke er overholdt. ESMA afgør eventuelle tvister som følge af uenighed mellem kompetente myndigheder i overensstemmelse med sine beføjelser i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

De kompetente myndigheder for de markedspladser, hvor landbrugsråvarederivater, der er baseret på den samme underliggende råvare og har samme karakteristika, handles i betydeligt omfang,

eller kritiske eller væsentlige råvarederivater, der er baseret på samme underliggende råvare og har samme karakteristika, handles, og de kompetente myndigheder for indehaverne af positioner inden for de pågældende derivater opretter samarbejdsordninger, der skal omfatte udveksling af relevante oplysninger, med henblik på at muliggøre kontrol med og håndhævelse af det fælles positionsloft.

7. ESMA kontrollerer mindst én gang om året den måde, de kompetente myndigheder har gennemført de positionslofter, der er fastsat i overensstemmelse med den beregningsmetode, ESMA har fastsat i henhold til stk. 3. I den forbindelse sikrer ESMA, at et fælles positionsloft anvendes effektivt på landbrugsråvarederivaterne og de kritiske eller væsentlige kontrakter, der er baseret på samme underliggende råvare og har samme karakteristika, uanset hvor de handles, jf. stk. 6.

8. Medlemsstaterne sikrer, at et investeringsselskab eller en markedsoperatør, der driver en markedsplads, som handler med råvarederivater, foretager positionsforvaltningskontrol, herunder beføjelse for markedspladsen til at:

a) overvåge personernes åbne positioner

b) indhente oplysninger, herunder al relevant dokumentation, fra personer om størrelsen af og formålet med en indgået position eller eksponering og oplysninger om de egentlige eller underliggende ejere, eventuelle tilknyttede aftalte ordninger og eventuelle aktiver eller passiver i det underliggende marked, herunder, hvor det er relevant, positioner, der besiddes i råvarederivater, der er baseret på samme underliggende råvare og har samme karakteristika, på andre markedspladser og gennem økonomisk tilsvarende OTC-kontrakter via medlemmer og deltagere

c) anmode om, at en person midlertidigt eller permanent bringer en position til ophør eller reducerer den, og iværksætte ensidige tiltag til at sikre, at positionen bringes til ophør eller reduceres, hvor personen ikke følger et sådan pålæg, og

d) kræve, at en person midlertidigt fører likviditet tilbage på markedet til en aftalt pris og i en aftalt mængde med det udtrykkelige formål at afbøde virkningen af en stor og dominerende position.

ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder til at præcisere indholdet af positionsforvaltningskontrol, hvorved de pågældende markedspladsers karakteristika tages i betragtning.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 28. november 2021.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i dette stykkes andet afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.«

d) Stk. 12, litra d), affattes således:

»d) definitionen af, hvad der udgør betydeligt omfang i henhold til denne artikels stk. 6«.

11) I artikel 58 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 1 tilføjes følgende afsnit:

»Positionsrapportering finder ikke anvendelse på øvrige værdipapirer som omhandlet i artikel 4, stk. 1, nr. 44), litra c), der vedrører en råvare eller et underliggende aktiv som omhandlet i bilag I, afsnit C, nr. 10).«

b) Stk. 2 affattes således:

»2. Medlemsstaterne sikrer, at investeringsselskaber, der handler med råvarederivater eller emissionskvoter eller derivater deraf uden for en markedsplads, som minimum på daglig basis forsyner den centrale kompetente myndighed, der er omhandlet i artikel 57, stk. 6, eller, hvor der ikke er en central kompetent myndighed, den kompetente myndighed for en markedsplads, hvor råvarederivaterne eller emissionskvoterne eller derivaterne heraf handles, med en fuldstændig oversigt over deres positioner inden for økonomisk tilsvarende OTC-kontrakter og, når det er relevant, inden for råvarederivater, emissionskvoter eller derivater heraf, der handles på en markedsplads, samt deres kunders positioner og disses kunders positioner, indtil slutkunden er nået, i overensstemmelse med artikel 26 i forordning (EU) nr. 600/2014 og i givet fald artikel 8 i forordning (EU) nr. 1227/2011.«

12) Artikel 73, stk. 2, affattes således:

»2. Medlemsstaterne stiller krav om, at investeringsselskaber, markedsoperatører, APA'er og ARM'er godkendt i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 600/2014, der har en undtagelse i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 2, stk. 3, kreditinstitutter, der beskæftiger sig med investeringsaktiviteter og accessoriske tjenesteydelser, og filialer af tredjelandsselskaber har passende procedurer for deres ansatte, således at de ansatte kan indberette potentielle og faktiske overtrædelser internt gennem en særlig uafhængig og selvstændig kanal.«

13) Artikel 89, stk. 2 til 5, affattes således:

»2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 2, stk. 3, artikel 2, stk. 4, artikel 4, stk. 1, nr. 2), andet afsnit, artikel 4, stk. 2, artikel 13, stk. 1, artikel 16, stk. 12, artikel 23, stk. 4, artikel 24, stk. 13, artikel 25, stk. 8, artikel 27, stk. 9, artikel 28, stk. 3, artikel 30, stk. 5, artikel 31, stk. 4, artikel 32, stk. 4, artikel 33, stk. 8, artikel 52, stk. 4, artikel 54, stk. 4, artikel 58, stk. 6, artikel 64, stk. 7, artikel 65, stk. 7, og artikel 79, stk. 8, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 2. juli 2014.

3. Den i artikel 2, stk. 3, artikel 2, stk. 4, artikel 4, stk. 1, nr. 2), andet afsnit, artikel 4, stk. 2, artikel 13, stk. 1, artikel 16, stk. 12, artikel 23, stk. 4, artikel 24, stk. 13, artikel 25, stk. 8, artikel 27, stk. 9, artikel 28, stk. 3, artikel 30, stk. 5, artikel 31, stk. 4, artikel 32, stk. 4, artikel 33, stk. 8, artikel 52, stk. 4, artikel 54, stk. 4, artikel 58, stk. 6, artikel 64, stk. 7, artikel 65, stk. 7, og artikel 79, stk. 8, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 2, stk. 3, artikel 2, stk. 4, artikel 4, stk. 1, nr. 2), andet afsnit, artikel 4, stk. 2, artikel 13, stk. 1, artikel 16, stk. 12, artikel 23, stk. 4, artikel 24, stk. 13, artikel 25, stk. 8, artikel 27, stk. 9, artikel 28, stk. 3, artikel 30, stk. 5, artikel 31, stk. 4, artikel 32, stk. 4, artikel 33, stk. 8, artikel 52, stk. 4, artikel 54, stk. 4, artikel 58, stk. 6, artikel 64, stk. 7, artikel 65, stk. 7, eller artikel 79, stk. 8, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har underrettet Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.«

14) I artikel 90 indsættes følgende som stk. 1a:

»1a. Senest den 31. december 2021 gennemgår Kommissionen virkningen af den undtagelse, der er fastsat i artikel 2, stk. 1, litra j), for så vidt angår emissionskvoter eller derivater heraf, og ledsager, hvor det er relevant, denne gennemgang med et lovgivningsmæssigt forslag om ændring af denne undtagelse. I den forbindelse vurderer Kommissionen handelen med emissionskvoter og derivater heraf i Unionen og i tredjelande, virkningen af undtagelsen fastsat i artikel 2, stk. 1, litra j), for investorbekyttelse, integriteten og gennemsigtigheden af markederne for emissionskvoter og derivater heraf, og hvorvidt der bør vedtages foranstaltninger vedrørende handel, der foregår på tredjelandes markedspladser.«

Artikel 2

Ændringer af direktiv (EU) 2019/878

Artikel 2, stk. 1, affattes således:

»1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 28. december 2020 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme:

- a) bestemmelserne i dette direktiv, for så vidt de vedrører kreditinstitutter
- b) dette direktivs artikel 1, stk. 1 og 9, for så vidt angår artikel 2, stk. 5 og 6, og artikel 21b i direktiv 2013/36/EU, for så vidt de vedrører kreditinstitutter og investeringsselskaber.

De underretter straks Kommissionen herom.

De anvender disse love og bestemmelser fra den 29. december 2020. De bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme ændringerne i nærværende direktivs artikel 1, nr. 21), og artikel 1, nr. 29), litra a), b) og c), for så vidt angår artikel 84 og artikel 98, stk. 5 og 5a, i direktiv 2013/36/EU, finder dog anvendelse fra den 28. juni 2021 og de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme ændringerne i nærværende direktivs artikel 1, nr. 52) og 53), for så vidt angår artikel 141b og 141c og artikel 142, stk. 1, i direktiv 2013/36/EU, finder anvendelse fra den 1. januar 2022.

Medlemsstaterne vedtager, offentliggør og anvender senest den 26. juni 2021 de foranstaltninger, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv, for så vidt de vedrører investeringsselskaber, bortset fra de foranstaltninger, der er omhandlet i første afsnit, litra b).

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til nærværende direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen.«

Artikel 3

Ændringer af direktiv 2013/36/EU

Artikel 94, stk. 2, tredje, fjerde og femte afsnit, affattes således:

»Med henblik på at identificere medarbejdere, hvis arbejde har væsentlig indflydelse på instituttets risiko-profil som omhandlet i artikel 92, stk. 3, undtagen medarbejdere i investeringsselskaber, udarbejder EBA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, som fastlægger kriterierne for at definere følgende:

- a) ledelsesmæssigt ansvar og kontrolfunktioner
- b) væsentlig forretningsenhed og væsentlig indflydelse på den relevante forretningsenheds risikoprofil og
- c) andre kategorier af medarbejdere, som ikke udtrykkeligt er omhandlet af artikel 92, stk. 3, hvis arbejde har indflydelse på instituttets risikoprofil, der forholdsmæssigt er lige så væsentlig som de medarbejderkategoriers indflydelse, der er omhandlet deri.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 28. december 2019.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i dette stykke omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010. Hvad angår reguleringsmæssige tekniske standarder for investeringsselskaber, finder de beføjelser, som er fastlagt i nærværende direktivs artikel 94, stk. 2, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/843¹⁰), fortsat anvendelse indtil den 26. juni 2021.

Artikel 4

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 28. november 2021 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

De anvender disse love og bestemmelser fra den 28. februar 2022.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

3. Uanset stk. 1 finder ændringerne af direktiv 2013/36/EU og (EU) 2019/878 anvendelse fra den 28. december 2020.

Artikel 5

Revision

Senest den 31. juli 2021 og på grundlag af resultatet af en offentlig høring foretaget af Kommissionen undersøger Kommissionen bl.a., a) hvordan værdipapirmarkedernes struktur, der afspejler den nye økonomiske virkelighed efter 2020, fungerer, data- og datakvalitetsspørgsmål vedrørende markedsstrukturen

og reglerne om gennemsigtighed, herunder spørgsmål vedrørende tredjelande, b) reglerne for analyser, c) reglerne om alle former for betalinger til rådgivere og deres faglige kvalifikationsniveau, d) produktstyring, e) rapportering af tab og f) kundekategorisering. Kommissionen forelægger, hvis det er relevant, et lovgivningsforslag for Europa-Parlamentet og Rådet.

Artikel 6

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 7

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. februar 2021.

På Europa-Parlamentets vegne

D. M. SASSOLI

Formand

På Rådets vegne

A. P. ZACARIAS

Formand

- 1) EUT C 10 af 11.1.2021, s. 30.
- 2) Europa-Parlamentets holdning af 11.2.2021 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 15.2.2021.
- 3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).
- 4) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84).
- 5) EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.
- 6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 84).
- 7) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber og om ændring af direktiv 2002/87/EF, 2009/65/EF, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU og 2014/65/EU (EUT L 314 af 5.12.2019, s. 64).
- 8) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/878 af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2013/36/EU, for så vidt angår fritagne enheder, finansielle holdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber, aflønning, tilsynsforanstaltninger og -beføjelser og kapitalbevaringsforanstaltninger (EUT L 150 af 7.6.2019, s. 253).
- 9) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).
- 10) EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.